

Quyển 1 Chương 1: Hái Thuốc

Diệp Khôn nhìn cây dược thảo mọc nhô ra từ trên mỏm đá cao hơn ba mươi trượng, mặt nhăn nhó rất khó coi.

"Cao quá, đáng ghét tìm mãi mới được một gốc Thanh La thảo chẳng nhẽ lại bỏ cuộc. Không được, nhất định phải hái được nó"

Tức giận nói một câu, Diệp Khôn đảo mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh một lượt. Sau khi đã định hướng được mục tiêu, hắn cột chặt gùi thuốc trên lưng, dắt dao hái thuốc vào hông, sau đó hai tay bám vào vách đá tìm tòi những hốc đá nhô ra cẩn thận trèo lên.

Vách đá cao thẳng đứng, xem ra có vẻ rất khó trèo lên, cứ trèo lên được một chút, Diệp Khôn lại lấy dao hái thuốc dùng sức khoét một hốc nhỏ trên vách đá để lấy điểm tựa trèo lên.

Cứ như vậy, Diệp Khôn cẩn thận từng ly từng tý chậm rãi leo lên. Mà trong lúc leo lên, hắn chỉ dám nhìn lên phía trên, chứ không dám quay đầu nhìn xuống phía dưới.

Đây cũng là kinh nghiệm của hắn mỗi khi phải trèo cao, chỉ được phép nhìn lên chứ không được phép nhìn xuống.

Nếu đứng ở xa nhìn lại, trông hắn cứ như là một con tắc kè con mới ra đời đang tập leo tường vậy.

Nửa canh giờ sau, trên mặt và người Diệp Khôn mồ hôi tướt ra đầm đìa ướt hết cả áo. Càng gần đến mục tiêu, hắn càng thở dốc và nhăn mặt gắng gượng, đến cuối cùng cũng lên được mỏm đá có Thanh La thảo.

Mỏm đá này tuy không rộng lắm, nhưng cũng đủ để một người ở trên đó. Diệp Khôn thở phào vãi cái rồi ngồi bệt xuống mỏm đá nghỉ ngơi lấy lại sức. Một lúc sau, sau khi cơ thể không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, hắn cẩn thận hái gốc Thanh La thảo cho vào gùi thuốc trên lưng, tỏ vẻ hài lòng.

Đứng từ trên mỏm đá nhìn xuống, Diệp Khôn hơi nhú mày tự đánh giá lại một lần nữa, sau đó hắn cẩn thận theo đường cũ trèo xuống. Lần này trèo xuống có vẻ dễ dàng hơn trước nhiều, cho nên chẳng mấy chốc hắn đã xuống tới nơi.

Diệp Khôn hẳn là một thiếu niên năm nay mười bốn tuổi, có khuôn mặt bình thường, dáng người cao gầy, làn da ngăm đen đậm chất thôn dã. Nhìn từ đầu đến chân chẳng thấy hắn có chỗ nào nổi bật cả, nếu có thì là hắn khá thông minh.

Hắn mồ côi cha mẹ từ nhỏ, hiện tại đang sống cùng gia đình cậu của hắn ở Hà Gia thôn.

Thường ngày, ngoài làm những việc vặt giúp gia đình cậu hắn ra, thì hắn thường lên núi hái thuốc cho Hà đại phu, một vị thầy thuốc có tiếng ở Hà Gia thôn.

Trước đây lúc hắn lên bảy tuổi, đột nhiên bị một trận bệnh nặng thiếu chút nữa là không qua được. Cũng may Hà đại phu hết lòng ra sức chữa trị, tốn rất nhiều loại thuốc tốt cho hắn dùng, cuối cùng cũng đã qua khỏi.

Chỉ là Hà đại phu trị bệnh cho hắn nhưng ông không lấy một xu nào cả, Diệp Khôn và gia đình cậu hắn rất cảm kích, không biết lấy gì để đền ơn, mà chỉ biết để ở trong lòng. Dù sao gia đình cậu hắn cũng nghèo, nếu phải trả tiền thuốc thì quả thật không có khả năng để trả.

Sau này Diệp Khôn thường lui tới chỗ Hà đại phu, thì thoảng giúp ông ấy những công việc vặt trong nhà cũng như tiệm thuốc.

Hà đại phu thấy hắn thông minh, nhanh nhẹn, nên cũng rất thích hắn. Về sau Hà đại phu thường chỉ điểm cho hắn biết về các loại dược thảo, và để cho hắn theo mình khi đi hái thuốc, cũng như thăm khám bệnh, thành ra Diệp Khôn từ lúc nào không hay biết, đã trở thành đồ đệ của Hà đại phu. Mặc dù không được Hà đại phu chính miệng công nhận, nhưng trong lòng ông cũng đã ngầm công nhận tiểu đồ đệ này rồi.

Những lúc Hà đại phu cần dược thảo, mà ở dược viên không có, hoặc không mua được ở ngoài. Hắn thường lên núi Thanh Phong cách Hà Gia thôn hơn một dặm đường, để tìm hái những loại dược thảo cần thiết cho Hà đại phu.

Mấy hôm trước có một người đến tìm Hà đại phu, nghe nói y là người trong giang hồ thuộc một môn phái nào đó rất có tiếng, y đến mời Hà đại phu xem bệnh cho một vị tiểu thư nhà hắn. Hà đại phu đi mấy ngày rồi trở về, ông tìm một số dược thảo để điều chế thuốc cho vị tiểu thư kia, nhưng còn thiếu một vài loại, khiến cho ông đau đầu không thôi.

Diệp Khôn nghe thấy vậy, có vẻ khó hiểu, nếu như nói vị tiểu thư kia là người thuộc một môn phái có tiếng trong giang hồ, thì dược thảo đối với bọn họ mà nói quá đơn giản rồi. Chỉ cần bọn họ phái người ra ngoài tìm kiếm và thu mua là được, đằng này lại để cho Hà đại phu phải đau đầu về việc này như thế, quả thực có chút kỳ quái.

Sở dĩ Diệp Khôn có ý nghĩ như vậy, cũng là vì hắn không ít thì nhiều đã từng nghe lão Trương trong thôn kể về những môn phái, và thực lực của họ trong chốn giang hồ, cùng với những bí sử của võ lâm, nên với trí thông minh của Diệp Khôn hẳn rất hiểu, rất có thể trong việc này còn nhiều uẩn khúc.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Diệp Khôn không đi hỏi Hà đại phu về việc này làm gì, hắn chỉ hỏi Hà đại phu cần những dược thảo nào rồi hắn lên núi đi tìm.

Diệp Khôn men theo đường mòn đi lên phía trên sườn núi, trong lòng hắn cảm thấy rất thoải mái, vì Thanh La thảo là một trong những dược thảo khó tìm nhất mà Hà đại phu cần cuối cùng cũng tìm được. Những dược thảo còn lại tìm kiếm không khó lắm, chẳng qua phải bỏ ra chút thời gian thôi.

Men theo sườn núi Diệp Khôn đi vào một mảnh rừng gần đây tiếp tục tìm kiếm.

Một canh giờ sau, Diệp Khôn theo con đường mòn đi ra khỏi khu rừng, trên mặt nở vẻ rất vui mừng, tất cả dược thảo Hà đại phu cần hắn đã tìm đủ, không những thế hắn còn tìm được vài loại dược thảo quý khác nữa.

Nén lại tâm tình vui vẻ, Diệp Khôn không chán chường thêm nữa, vừa ra khỏi rừng hắn liền hướng Hà Gia thôn quay trở về.

Nhìn thấy Diệp Khôn trở về, một lão già đã ngoài sáu mươi với khuôn mặt hiền hòa, dáng người hơi gầy, vận một bộ trang phục màu xanh, đi từ trong nhà ra ánh mắt nhìn hắn đầy mong đợi, khẽ hỏi "Diệp Khôn, con tìm được dược liệu ta cần không?"

"Người yên tâm con đã tìm đủ rồi" Diệp Khôn nhìn Hà đại phu cười nói.

"Ha ha, thế thì tốt quá, vất vả cho con rồi, mau vào nhà cho ta xem" Hà đại phu trong lòng vui mừng cười lớn nói.

Tiếp đó, hai người một trước một sau đi vào một gian phòng rộng, bên trong xung quanh có rất nhiều dược liệu và dụng cụ chế biến thuốc.

Đến bên cạnh một cái bàn gỗ nhỏ, Diệp Khôn đặt gói thuốc trên lưng xuống mặt bàn rồi đẩy về phía Hà đại phu để cho ông ta xem.

Hà đại phu xem qua toàn bộ dược thảo trong gói một lượt, sau đó cầm chúng lên tay cẩn thận đánh giá phẩm chất từng loại.

Ước chừng thời gian sau một tuần trà, Hà đại phu gật đầu hài lòng nói: "Rất tốt, tất cả những dược thảo này sinh trưởng đã ngoài mười năm, thậm trí gốc Thanh La thảo đã đạt đến hai mươi năm có thừa, như vậy phẩm chất của thuốc luyện ra chắc chắn tốt hơn nhiều so với bình thường mà ta mong đợi."

Diệp Khôn ở bên cạnh chăm chú nghe, đột nhiên hắn hỏi "Đại phu, con thật không hiểu, người chữa bệnh cho người nào mà khẩn trương như vậy? Từ trước đến giờ, con có thấy người như vậy bao giờ đâu?"

"Ài! Người này lai lịch không đơn giản, họ có chút liên hệ với ta nói ra thì dài dòng lắm, con về chuẩn bị hành trang, sắp tới đi với ta vài ngày, tới đó con sẽ biết" Hà đại phu thở dài một tiếng, dặn dò Diệp Khôn vài câu, rồi mang đống dược thảo vào phòng chế thuốc bắt đầu xử lý phối thuốc.

Diệp Khôn nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, ngày mai đi cùng Hà đại phu thì sẽ rõ. Tiếp đó hắn về nhà chuẩn bị một số thứ cho chuyến đi ngày mai.

Hôm sau khi trời vừa sáng, Diệp Khôn đã có mặt tại nhà Hà đại phu.

Khi Diệp Khôn vừa mới tới, thì hắn thấy phía trước nhà Hà đại phu đã có một chiếc xe ngựa đậu ở đó, cùng với một phu xe đang đứng chờ.

Phu xe đội trên đầu một cái mũ chụp rất rộng, xung quanh vành mũ còn có một lớp màn mỏng phủ xuống tới cằm che đi khuôn mặt không thể nhìn rõ, nhưng xem bộ dạng và cử chỉ của phu xe thì thấy rõ ràng là người có luyện võ.

Phu xe nhìn thấy Diệp Khôn đi lại nhưng hắn không nói gì cả, hắn chỉ ngồi im trên thành xe chờ đợi. Cho đến khi Hà đại phu và Diệp Khôn lên xe, thì hắn mới lên tiếng thúc ngựa đánh xe đi.

Xe ngựa từ Hà Gia thôn nhằm hướng dãy Thanh Phong mà đi. Diệp Khôn ngồi một góc trong xe, thì thoàng hắn lại ngáp dài một cái, hai mắt đờ đẫn gật gà gật gù, những lúc xe đi vào đoạn đường mấp mô khiến cho bánh xe kênh bị xóc, cả người hắn lắc lư xiêu vẹo nhìn rất khôi hài.

Bên cạnh hắn, Hà đại phu ngồi tựa vào vách thùng xe, hai mắt vẫn trong sáng, không có biểu hiện gì của người mất ngủ như Diệp Khôn. Mặc dù đêm qua ông đã thức cả đêm để bào chế thuốc.

Đến quá trưa, xe ngựa đã đi sâu vào trong dãy Thanh Phong, xung quanh con đường mòn toàn cây là cây mọc thành bụi rậm um tùm. Nhìn xa xa hơn một chút thì thấy toàn là đồi núi trải dài mây chực dậm.

Diệp Khôn lúc này đã tỉnh, hắn vén rèm xe lên nhìn ngó xung quanh, ngờ ngác một hồi rất lâu. Hắn chưa bao giờ đi sâu vào dãy Thanh Phong xa

như thế này, khắp nơi xung quanh, chẳng có lấy một chút dấu hiệu nào của con người sinh sống cả, ngược lại toàn cây là cây cùng đồi núi có to có nhỏ trùng trùng điệp điệp, trải dài và rộng không biết điểm dừng ở chỗ nào.

Đi thêm khoảng nửa canh giờ nữa, xe ngựa rẽ qua phải đi vào bên trong một khu rừng rậm, đi thêm được một dặm, xe ngựa đột nhiên dừng lại trước một vách đá cao lớn. Dưới chân vách đá có đủ loại thực vật mọc lên cao quá đầu người che khuất cả một vùng.

Phu xe từ đầu đến giờ không nói lời nào, ngay khi xe vừa dừng lại đột nhiên hấn hướng vào trong xe ngựa cung kính nói với giọng ồm ồm "Đã tới nơi, xin mời Hà đại phu xuống xe."

Hà đại phu ồ lên một tiếng, rồi vén rèm chui ra, từ trên xe bước xuống. Thấy Hà đại phu xuống xe, Diệp Khôn cũng theo sau bước xuống.

Vừa xuống khỏi xe, Diệp Khôn không để ý gì cả, hấn vươn vai ngửa mặt lên trời hít thở và làm vài động tác đơn giản. Ngồi trên xe cả một chặng đường dài như vậy, khiến hấn cả người thấy khó chịu. Lúc này được xuống xe, hấn cảm thấy rất thoải mái.

Ngay sau đó, khi định thần lại Diệp Khôn mới đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh, lập tức trong lòng cả kinh có chút hoảng sợ. Chỗ hấn đang đứng là một mảng rừng rậm rất hoang vu, khiến cho người ta có cảm giác ớn lạnh trong lòng.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, hấn đi lại bên cạnh Hà đại phu thành thật đứng bên cạnh lão.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 2: Vạn Ngọc Như

Ngay sau đó, phu xe đánh xe giấu vào phía sau một lùm cây gần đó, rồi hấn quay ra nói với Hà đại phu một tiếng đồng thời hướng về phía vách núi đi trước dẫn đường.

Hà đại phu dù sao cũng đã đến chỗ này rồi, cho nên lão không có gì dị nghị cả, cứ vậy thản nhiên đi theo sau phu xe. Ngược lại Diệp Khôn thì hơi do dự một chút, nhưng khi thấy Hà đại phu cùng phu xe đã đi vào bên trong đám thực vật rậm ở phía trước, hấn ngó trước nhìn sau một cái rồi cũng không dám chần chừ nữa, chân trước chân sau bước nhanh bám theo sau Hà đại phu.

Theo phu xe xuyên qua những đám thực vật rậm rạp phía trước, cả ba người đi vòng vo một đoạn cuối cùng thì cũng dừng lại.

Trước mặt ba người là một vách đá thẳng đứng, nhìn vào thì chẳng có gì đặc biệt cả, nhưng nếu đã dừng lại ở chỗ này thì hấn là không phải vô duyên vô cớ rồi. Dù sao chỗ này cũng là đường cụt rồi, không thể tiến thêm được nữa.

Điều này khiến cho Diệp Khôn cảm thấy rất nghi hoặc, nhưng thấy biểu hiện của phu xe và Hà đại phu không có gì thay đổi cả, hấn đoán chắc là chỗ này phải có bí ẩn gì đó.

Diệp Khôn còn chưa kịp nghĩ thêm được điều gì nữa, thì hấn đã biết được đáp án.

Chỉ thấy phu xe đưa cánh tay phải giơ lên rồi đặt bàn tay lên vách đá, rồi dùng lực ấn vào một cái.

Vách đá đột nhiên rung động, một phiến đá to bằng cánh cửa theo tiếng động từ từ nâng lên, một lúc sau tiếng động dừng lại, xuất hiện trước mặt ba người là một thông đạo tối đen như mực sâu hút vào bên trong lòng núi.

Phu xe quay lại nhìn Hà đại phu gật đầu một cái, rồi hấn đi vào trong thông đạo, Hà đại phu cũng theo phu xe bước vào bên trong.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Diệp Khôn không hề tỏ ra sợ hãi hay do dự nữa, hấn nhanh chân bám theo phía sau hai người đi vào bên trong thông đạo.

Diệp Khôn vừa bước vào trong thông đạo, thì đột nhiên cánh cửa đá bắt đầu chuyển động. Hấn giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy cửa vào thông đạo đang từ từ được hạ xuống.

Cánh cửa đá hạ xuống, một chút ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào đã không còn nữa, bên trong bắt đầu tối đen như mực không nhìn thấy gì cả.

Mà ở bên ngoài vách đá đã trở lại bình thường như lúc ban đầu, nhìn lại nó chỉ là một vách đá tự nhiên mà thôi, thật sự rất huyền diệu. Nếu nhìn bằng mắt thường, có lẽ sẽ chẳng có ai nghĩ tới là ở sau vách đá này lại có một thông đạo như vậy.

Đợi cho cửa vào thông đạo đóng lại, phu xe liền lấy trong người ra một viên Dạ Minh Châu to bằng long nhãn, cầm nó trên tay.

Dạ Minh Châu vừa được phu xe lấy ra, ngay lập tức thông đạo được một màn ánh sáng màu xanh nhẹ nhàng bao phủ, tuy không được rõ ràng lắm nhưng với ánh sáng như vậy cũng đủ để có thể nhìn rõ được cảnh vật xung quanh khoảng năm trượng rồi.

Thông đạo này thông đi đâu thì không rõ, nhưng bên trong hai bên tường được kiến tạo rất công phu và tỷ mỉ. Bề mặt tường nhẵn bóng, có thể phản chiếu được một phần ánh sáng của Dạ Minh Châu.

Nhờ vào ánh sáng phản chiếu của Dạ Minh Châu, Diệp Khôn đã nhìn rõ được quang cảnh ở trong này. Hắn tuy có hơi kinh ngạc lẫn bối phục đối với người đã làm lên thông đạo này, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi gì cả, hắn chỉ im lặng đi theo sau phu xe và Hà đại phu.

Theo con đường vòng dài trong thông đạo, xuyên qua nhiều góc ngách và chỗ ngất Diệp Khôn không khỏi thán kinh hãi. Trong lòng hắn cứ nghĩ chỉ cần đi một đoạn nữa là tới được nơi muốn tới, nhưng thật không ngờ lại phải đi lâu như vậy, không những thế cả một quãng đường đi theo hắn cảm nhận thì chẳng khác nào là một mê cung cả.

Nếu như không có phu xe đi trước dẫn đường, khẳng định đi vào đây sẽ bị lạc đường, mất đi phương hướng không thể thoát ra ngoài được, điều này rất đáng sợ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Khôn nổi lên một tia khí lạnh, hắn không dám thờ ơ lơ là chút nào cả, hai chân lúc nào cũng thoăn thoắt bám sát theo sau Hà đại phu.

Cứ đi như vậy không biết là trải qua bao lâu, đột nhiên trước mặt Diệp Khôn xuất hiện một đóm sáng to bằng cái chén com từ bên ngoài chiếu vào, đi thêm một đoạn nữa thì thấy một lối ra.

Cuối cùng thì ba người bọn họ cũng đã ra được bên ngoài.

Vừa bước ra khỏi thông đạo, xuất hiện trước mắt ba người là một thung lũng với đầy sức sống, cảnh vật nơi đây rất bình dị, thanh tịnh và tao nhã.

Phía trước hơn hai mươi trượng là một hồ nước nhỏ, bên dưới có rất nhiều cá, to có nhỏ có, bọn chúng tạo thành từng đàn một khoảng năm sáu con tung tăng bơi lội.

Xung quanh bờ hồ được trồng rất nhiều loại hoa, có lan, có cúc, có lưu ly, có bạch hà... Bên cạnh hồ còn có một ngôi nhà gỗ khoảng chừng ba gian, liếc mắt nhìn qua thì thấy trong nhà thấp thoáng có bóng người đang ở.

Diệp Khôn còn đang tho thẩn nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, thì có một đại hán ước chừng hơn ba mươi tuổi, mày rậm râu hùm, trên người toát ra một khí thế rất kiêu hùng, từ trong căn nhà gỗ đi ra hướng ba người cười ha hả nói.

“Hà đại phu, đã đến rồi sao. Vất vả cho ngài rồi, thứ lỗi cho Lâm mỗ không tự đến đón ngài được.”

Đại hán này tên Lâm Thiết Sơn, hắn chính là người lần trước đã đến Hà Gia thôn tìm Hà đại phu.

Hà đại phu thấy đại hán đi tới cười nói. “Lâm tổng quản quá khách khí rồi, việc này là việc nhỏ, đâu cần đích thân ngài tới đón lão phu chứ.”

“Hà đại phu quá khiêm nhường rồi, mời ngài đi vào trong nhà trước đã.” Lâm Thiết Sơn cười cười nói.

Nói rồi, Lâm Thiết Sơn đưa tay mời Hà đại phu, đồng thời cùng lão đi về phía căn nhà gỗ ở phía trước.

Trên đường đi, Lâm Thiết Sơn và Hà đại phu chuyện phiếm qua lại vài câu rất sôi nổi. Diệp Khôn đi ở phía sau tỏ ra rất kỳ lạ, theo như hắn quan sát, hai người này mặc dù bề ngoài tỏ ra rất khách khí với nhau, nhưng thực ra trong lời nói lại không hề tỏ ra như vậy.

Đi tới gần cửa nhà, đột nhiên Lâm Thiết Sơn dừng lại quay sang phu xe ở bên cạnh phân phó vài câu gì đó, phu xe nghe xong thì vâng dạ một tiếng rồi quay lại theo đường cũ đi vào bên trong thông đạo.

Nhìn theo bóng lưng của phu xe rồi đi, Lâm Thiết Sơn chợt liếc mắt nhìn qua Diệp Khôn đang đứng ở phía sau Hà đại phu, hắn hơi nhíu mày tự đánh giá hỏi: “Đại phu, tiểu huynh đệ này là...?”

Hà đại phu thấy Lâm Thiết Sơn đi đến cửa thì dừng lại không đi tiếp nữa thì lão cũng dừng lại chờ hắn, đến khi thấy hắn nhìn Diệp Khôn rồi hỏi mình thì lão vội mỉm cười lên tiếng nói: “Đây là học trò của ta, lần trước ngài đến nó có việc ra ngoài, nên ngài không gặp được nó. Nay ta đưa nó đến để phụ giúp ta trong quá trình trị bệnh cho nha đầu kia.”

“Ồ! Thì ra là vậy. Nào mời ngài vào nhà nghỉ ngơi một chút đã.” Lâm Thiết Sơn gật đầu, thu lại ánh mắt đang đánh giá Diệp Khôn nói.

Tiếp đó ba người đi vào trong nhà rồi phân biệt chủ khách ngồi xuống, Diệp Khôn ngoan ngoãn đứng phía sau Hà đại phu.

Hà đại phu và Lâm Thiết Sơn vừa mới ngồi xuống ghế, bỗng nhiên “két” một tiếng nhỏ vang lên.

Ngay sau đó cánh cửa gian phòng phía trong nhà chọt mở ra, một thiếu nữ chừng mười mười năm tuổi với dáng người hơi gầy, có khuôn mặt tròn nhưng hiện lên rõ sự mệt mỏi, thêm vào đó da mặt hơi vàng cùng ánh mắt hơi đục, đôi môi hơi thâm khiến cho bộ dạng của nàng nhìn rất tệ.

Nếu như không phải là đang mang bệnh trên người, thì nàng cũng là một thiếu nữ có khuôn mặt khả ái, dễ thương, khiến ai gặp được cũng thích.

“Ngọc Như, con đang có bệnh trong người ra ngoài làm gì? Lỡ như có chuyện gì xảy ra, ta biết ăn nói thế nào với cha mẹ con đây?” Nhìn thấy thiếu nữ bước ra ngoài, Lâm Thiết Sơn hơi biến sắc, mặt mày khó coi nói.

“Khụ! Thúc thúc, con không có sao đâu, tại ngồi trong phòng một mình buồn quá, nghe thấy mọi người nói chuyện, nên con muốn ra ngoài chút cho khuây khoải” Thiếu nữ ho một cái, giọng có chút mệt mỏi nói.

“Lâm tổng quản, cứ để nha đầu này ra ngoài chút cho khuây khoải đi, ngài không cần phải lo đâu.” Ngồi bên cạnh Hà đại phu thấy vậy, khoát tay nói.

Diệp Khôn nhìn thấy thiếu nữ đi ra, hai mắt hần nhú lại nhìn nàng âm thầm tự đánh giá. Lúc này hần mới biết, thì ra Hà đại phu mấy hôm nay khản trương như vậy, là vì cô gái này. Không biết cô ta là nhân vật như thế nào, lại còn vị Lâm tổng quản kia nữa, lai lịch hai người này chắc là không đơn giản.

Còn đang mải suy nghĩ, đột nhiên Diệp Khôn giật mình nhìn xuống dưới chân, hần thấy một chân của Hà đại phu đang đạp lên chân mình.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn xoay chuyển, hần liếc nhìn Hà đại phu một cái với vẻ mặt tỏ ra đã hiểu. Sau đó hần bước ra tiến về phía thiếu nữ, hơi ngượng ngừng đưa tay đỡ lấy nàng nói: “Cô nương, để tại hạ giúp một tay.”

Thấy Diệp Khôn rất lạ mặt, lại đi tới ngỡ ý muốn dìu mình, thiếu nữ hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã thanh tỉnh, nàng định né tránh nhưng không được.

Trong lòng có chút ái ngại, khiến cho sắc mặt nàng có chút ửng hồng, nhưng vì da nàng vốn đã vàng, cho nên không thể phát hiện ra được điều này: “Đa tạ”

Diệp Khôn gạt đầu khẽ mỉm cười rồi đỡ thiếu nữ đến bên cạnh một cái ghế để cho nàng ngồi xuống, sau đó trở về chỗ cũ thành thật đứng một bên.

Thiếu nữ vừa ngồi xuống ghế, ngay lập tức nàng nhướn miệng cười với Hà đại phu một cái nói: “Ngọc Như ra mắt Hà đại bá, thứ cho chất nữ trong người đang mang bệnh nên không hành lễ được”

Hà đại phu khẽ gật đầu nói: “Không sao, nha đầu không cần phải đa lễ như vậy.”

Hà đại phu nói rồi như nhớ ra điều gì, quay sang Diệp Khôn nói: “Diệp Khôn, đây là Vạn nha đầu, trong thời gian sắp tới, phiền con chiếu cố cho nha đầu này một chút.”

Diệp Khôn nghe thấy vậy “ạ” một tiếng rồi hướng thiếu nữ nói: “Tại hạ Diệp Khôn.”

Thấy Diệp Khôn lên tiếng, lúc này thiếu nữ mới chú ý đến hần một chút, thấy hần là một thiếu niên cũng tầm tuổi mình, với dung mạo bình thường không có gì nổi bật cả, nàng nhìn hần gật đầu khẽ nói: “Tiểu muội họ Vạn tên Ngọc Như, huynh cứ gọi ta là Ngọc Như là được rồi, Hà đại bá đã nói sau này tiểu muội còn phải làm phiền tới huynh nhiều.”

Diệp Khôn hai mắt chớp một cái, gật đầu đồng ý trong lòng thầm nghĩ: “Cô bé này nhìn bề ngoài cũng rất khả ái a, tiếc là trong người đang có bệnh, thôi vậy giúp cô ta vài ngày cũng được, dù sao nhìn cô ta cũng không đến nỗi nào ^ _ ^”.

Diệp Khôn còn đang suy nghĩ, đột nhiên một thiếu niên từ bên ngoài chạy vào, trên người thiếu niên này dính đầy máu, miệng thều thào nói: “Lâm thúc thúc, chuyện không hay rồi, mau đến đình Quá Nha giúp cha mẹ cháu, họ đang bị đám người Bát Quái Môn vây công.”

Thiếu niên vừa dứt lời, hần liền ngực xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lâm Thiết Sơn thấy vậy mặt mày biến sắc, bộ dạng khó coi đến cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 3: Phó Thác

Vạn Ngọc Như thấy thiếu niên trên người đầy máu nằm bất tỉnh nhân sự ở dưới đất, tâm tình không tự chủ được cả người nàng khẽ run lên, hai hàng lệ chợt tuôn rơi.

Bất chấp trong người đang mang bệnh, Vạn Ngọc Như không kìm được lòng mình, nàng nhoài người về phía thiếu niên ngã người ngổ dưới đất bên cạnh hắn.

Sau đó hai tay nàng đặt lên vai thiếu niên rồi dùng hết sức đẩy lay động bờ vai hắn, trên mặt nàng tỏ ra rất lo lắng miệng thì thều thào vừa khóc vừa gọi với giọng nói run run: "Đại ca ! Huynh làm sao vậy, huynh mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy."

Gọi vài câu nhưng vẫn không thấy thiếu niên có động tĩnh gì, Ngọc Như quay người lại đưa mắt nhìn Hà đại phu mếu máo. "Hà đại thúc, thúc xem huynh cháu."

Hà đại phu ngồi gần đấy thấy vậy chỉ khẽ lắc đầu vài cái nhưng không nói gì cả, lão liền rời khỏi ghế đứng dậy đi lại bên cạnh thiếu niên rồi kiểm tra cả người y một lượt. "Nó không sao, vết thương ngoài da không có gì đáng ngại, chỉ là do mất sức quá nhiều nên mới bất tỉnh như vậy, cứ để nó nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh lại thôi".

Nói xong, Hà đại phu lấy trong người ra một viên thuốc nhỏ bằng đầu đũa cho vào miệng thiếu niên rồi quay qua Lâm Thiết Sơn trừng mắt nhìn hắn hỏi: "Lâm tổng quản, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ngài còn muốn giấu ta nữa sao?"

Bị Hà đại phu dùng ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm vào mình, Lâm Thiết Sơn thở dài một tiếng nói: "Chuyện này nói ra thì hơi dài dòng, ta định để ngài sau khi trị bệnh cho Ngọc Như xong mới nói cho ngài biết, thật không ngờ đám người Bát Quái Môn lại tìm đến nhanh như vậy."

Lâm Thiết Sơn ngừng lại một chút lại nói tiếp: "Bây giờ cứu người là chuyện cấp bách, thế này đi, ngài chờ cho Đinh Phong tỉnh dậy rồi hỏi nó, ta bây giờ phải nhanh chóng lên đỉnh Quá Nha để tiếp ứng cho bọn họ đã."

Nghe Lâm Thiết Sơn nói vậy, ánh mắt Hà đại phu lóe lên một cái, gật đầu nói: "Thế cũng được, ngài mau tới đó đi ở đây đã có ta lo rồi."

Sau đó Lâm Thiết Sơn quay sang dặn dò Ngọc Như vài câu, rồi ôm quyền cáo từ Hà đại phu.

Thời gian cấp bách cho nên Lâm Thiết Sơn không dám chần chừ thêm chút nào nữa, đột nhiên cả người hắn nhoáng một cái, không biết là đã thi triển loại thân pháp gì mà chỉ trong thoáng chốc đã ra tới lối vào của thông đạo, sau đó hắn nhanh chân đi vào.

Hà đại phu nhìn theo bóng lưng của Lâm Thiết Sơn biến mất trong thông đạo thở dài một tiếng, sau đó lão quay sang phân phó Diệp Khôn một tiếng, đưa Ngọc Như trở về phòng nghỉ ngơi và cứu tỉnh thiếu niên đang nằm bất tỉnh dưới đất.

Đêm hôm đó, lúc này đã là canh hai.

Bên ngoài hồ nước có một phiến đá lớn như một cái bàn được đặt ở phía cuối góc hồ, lúc này ở trên phiến đá có hai bóng người đang ngồi đối diện với nhau thì thào nói chuyện gì đó.

Tuy trời tối, nhưng nhờ có ánh trăng mờ ảo trên cao chiếu xuống, cho nên cũng có thể nhìn thấy được diện mạo của hai người. Hai người này một già một trẻ đúng là Hà đại phu và Diệp Khôn, không biết hai người có chuyện gì mà đêm hôm lại ở chỗ này.

Nhìn vào hai người thì thấy sắc mặt của Hà đại phu tỏ ra rất nghiêm nghị, còn sắc mặt của Diệp Khôn lại rất cổ quái và khó hiểu.

Diệp Khôn không biết được sau khi Hà đại phu cứu tỉnh thiếu niên kia rồi đã nói chuyện gì với hắn, mà lại khiến cho lão phải hẹn mình đêm hôm ra đây nói chuyện cho nên hắn mới có biểu hiện như vậy.

Đang nói về một vấn đề nào đó, đột nhiên hai người ngồi chằm mặt một lúc, rồi Hà đại phu lên tiếng nói: "Diệp Khôn, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Tự nhiên Hà đại phu hỏi tuổi của mình, trong lòng Diệp Khôn cảm thấy rất khó hiểu, hắn nghĩ mãi không ra tại sao Hà đại phu lại hỏi vậy, bèn nói: "Con năm nay mười bốn tuổi rồi."

"Đúng thế! Con năm nay đã mười bốn tuổi rồi, và cũng theo ta được bảy năm rồi." Hà đại phu đáp.

"Vâng! Nhưng tại sao người lại hỏi con điều này ạ." Diệp Khôn nghi hoặc hỏi lại một câu.

"Không vội, rồi ta sẽ nói cho con biết." Hà đại phu mỉm cười nói.

"Ta hỏi con như vậy ý muốn nói là con bây giờ đã trưởng thành, biết suy nghĩ nặng nề rồi. Bảy năm qua ở bên cạnh ta, ta rất rõ tính tình và bản chất của con. Con tuy là người thông minh, nhưng bản chất quá thật thà, rất dễ bị những người khác lừa gạt, vì thế nếu để cho con hành tẩu giang hồ có chút bất lợi, cho nên sau này con phải tỉnh táo mới được."

Hà đại phu nghỉ một chút lại nói tiếp.

"Cả đời ta bây giờ trên đời này đã không còn người thân, người mà ta có thể tin tưởng nhất ngoài con ra thì không còn ai khác. Hôm nay ta muốn nhờ con một việc và cũng muốn nói cho con biết một chuyện."

"Việc đầu tiên ta muốn nhờ con là hãy giúp ta chăm lo cho nha đầu Ngọc Như thật tốt, và đưa nó tới Bạch Hạc Sơn Trang ở Kinh Châu phía nam Việt Quốc. Việc thứ hai ta muốn nói với con là ta không phải họ Hà mà họ Tiêu tên thật là Dục Phong, cách đây mười năm năm ta vốn là một thầy thuốc nổi tiếng ở Kinh Châu nhưng do đắc tội với Bạch Hạc Sơn Trang nên bị người ta truy sát, khi đó đang trong lúc nguy cấp ta được chính con gái của trang chủ Bạch Hạc Sơn Trang cứu giúp, cho tới nay ta vẫn không hiểu tại sao cô ta lại cứu ta, nhưng dù sao cô ta đã cứu ta một mạng."

"Sau đó ta lưu lạc đến Thanh Châu, có một lần ta gặp được cha của nha đầu kia, lúc đó hắn bị người ta truy sát bị thương rất nặng nếu không cứu chữa kịp thời sẽ chết, đồng cảm với hắn ta không thể khoanh tay đứng nhìn được. Mặc dù họ Lâm kia đã đi trước nhưng ta vẫn có dự cảm không lành, bây giờ ta phải đi giúp họ một tay. Còn về việc trị bệnh cho tiểu nha đầu kia thì đành nhờ cả vào con, dù gì thì mấy năm qua đi theo ta con cũng đã học được một phần y bát của ta rồi. Nếu không có ta ở đây thì dựa vào con cùng với sự chỉ dẫn của ta thì vẫn đủ khả năng để trị bệnh cho nha đầu kia đây. Ở đây ta đã chuẩn bị tất cả rồi, con hãy làm theo những gì ta đã ghi lại là được."

Tiếp đó ông lại nói

"Con là người thông minh, nghe ta nói đến đây chắc con cũng đã hiểu, một bên là huynh đệ kết nghĩa của ta, một bên là ân nhân cứu mạng của ta, hôm nay bọn họ gặp chuyện ta không thể khoanh tay đứng nhìn được. Mặc dù họ Lâm kia đã đi trước nhưng ta vẫn có dự cảm không lành, bây giờ ta phải đi giúp họ một tay. Còn về việc trị bệnh cho tiểu nha đầu kia thì đành nhờ cả vào con, dù gì thì mấy năm qua đi theo ta con cũng đã học được một phần y bát của ta rồi. Nếu không có ta ở đây thì dựa vào con cùng với sự chỉ dẫn của ta thì vẫn đủ khả năng để trị bệnh cho nha đầu kia đây. Ở đây ta đã chuẩn bị tất cả rồi, con hãy làm theo những gì ta đã ghi lại là được."

Diệp Khôn ngồi nghe Hà đại phu nói từ đầu đến giờ khiến cho tâm trạng của hắn biến đổi liên tục, hắn biết Hà đại phu nói ra những lời này có thể sẽ là lần cuối cùng được nghe lão nói, hai mắt hắn đỏ hoe mặt hơi rung rung, nhưng hắn cố kìm nén không bộc lộ ra ngoài, tại vì trời tối nên Hà đại phu cũng không biết được bộ dạng của hắn bây giờ.

Trầm mặc một lúc lâu Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu nghiêm nghị nói: "Người yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt những gì người đã giao phó."

"Tốt, Diệp Khôn ta rất tin tưởng ở con, con hãy ở đây chờ khi nào bệnh tình của nha đầu kia khỏi hẳn rồi hãy đi, thời gian cấp bách ta phải đi ngay rồi, con ở lại hãy bảo trọng." Thấy Diệp Khôn tỏ ra như vậy, Hà đại phu hài lòng nói.

Nói rồi Hà đại phu đứng dậy quay lưng hướng về phía thông đạo trong núi đi tới.

Diệp Khôn nhìn bóng lưng đen xì của Hà đại phu dần rời xa, đột nhiên hắn gọi lớn rồi quỳ xuống dập đầu vái ba cái: "Sur phu!"

Nghe thấy Diệp Khôn gọi mình hai tiếng "Sur phu" Hà đại phu chuẩn bị bước vào thông đạo cả người khựng lại, rồi lão thì thầm một câu chỉ có lão mới nghe được: "Đồ nhi ngoan, đồ nhi ngoan, hi vọng cuộc đời con sau này sẽ tốt đẹp."

Hà đại phu bước vào trong thông đạo rồi mất hút, không gian xung quanh thung lũng trở lại với vẻ tĩnh lặng vốn có của nó.

Một lúc lâu sau Diệp Khôn đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi, cả đêm hôm đấy hắn thức trắng cả một đêm không sao ngủ được.

Trước mặt Diệp Khôn là một bọc vải được gói lại rất cẩn thận do Hà đại phu để lại cho hắn, nhìn cái bọc trước mặt hắn lại nhớ tới những gì Hà đại phu nói với hắn đêm qua, hắn thở dài một tiếng rồi cởi bọc vải đó ra xem.

Mở bọc vải ra xem thì hắn thấy bên trong có ba cuốn sách, một cuốn trông còn khá mới, hai cuốn còn lại đã cũ theo thời gian, bên cạnh đó còn có năm bình thuốc và một lá thư. Cuối cùng là một xấp ngân phiếu trị giá lên đến năm ngàn vạn, cùng với một trăm vạn bạc trắng.

Diệp Khôn nhìn xấp ngân phiếu và đồng bạc trắng mà hoa hết cả mắt, từ trước đến giờ hắn chưa được thấy số tiền lớn như vậy cả.

Hít vào một hơi thật sâu lấy lại vẻ bình tĩnh, Diệp Khôn vội gạt bỏ mọi ý nghĩ trong đầu đi, rồi cầm lá thư lên mở ra đọc qua một lượt.

Nội dung trong thư có nói: Ba cuốn sách Hà đại phu để lại trong đó có một cuốn là tâm đắc của cả cuộc đời lão trong thời gian hành nghề y ghi chép lại, hai cuốn còn lại là do tổ tiên để lại, một cuốn là dược phương, một cuốn là bí kíp võ công.

Năm bình thuốc kia thì trong đó có một bình màu đỏ là thuốc trị bệnh cho Ngọc Như, còn bốn bình còn lại đều là thuốc quý giá mà Hà đại phu đã đưa vào cuốn dược phương tổ tiên để lại luyện chế ra. Chúng có công hiệu rất tốt và kỳ diệu, có điều trên mỗi bình thuốc không có ghi tên thuốc là gì.

Cuối cùng là số tiền mà Hà đại phu tích góp được hồi còn ở Kinh Châu, số tiền này trước lúc rời khỏi Hà Gia Thôn lão đã mang theo, bây giờ để lại cho Diệp Khôn lo việc gia đình ổn thỏa và làm lộ phí dùng trong quá trình đưa Ngọc Như về tới Bạch Hạc Sơn Trang.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 4: Dược Phương Bí Thư

Đọc xong lá thư của Hà đại phu để lại, Diệp Khôn tỏ vẻ âm trầm suy nghĩ một chặp, sau đó hẩn gấp nó lại đặt qua một bên. Tiếp đó hẩn đưa tay với lấy một cuốn sách cầm lên tay xem.

Cuốn sách này nhìn bề ngoài rất cũ kỹ, giấy của nó đã ngả sang màu vàng ố, nhưng nếu để ý kỹ thì lại thấy nó có một phong cách rất cổ xưa.

Diệp Khôn ngắm nghía cuốn sách một hồi, rồi hẩn đưa tay sờ lên trên bề mặt của nó, đồng thời miệng khẽ mấp máy thì thảo nói nhỏ bốn chữ “Dược Phương Bí Thư”.

“Dược Phương Bí Thư? Có lẽ bên trong cuốn sách này có ghi chép lại rất nhiều phương thuốc cổ từ thời xa xưa đây.” Thì thảo tự nói một câu, sau đó Diệp Khôn nhìn lại một lần nữa, âm thầm tự đánh giá.

Dược Phương Bí Thư nhìn qua thì thấy cũng không dày lắm, ước chừng cũng chỉ có khoảng năm mươi trang mà thôi. Tuy nhiên không biết là nó được đóng bằng loại giấy gì, mà lại khiến cho Diệp Khôn có cảm giác khá nặng trên tay.

Trong lòng tỏ vẻ khó hiểu, Diệp Khôn không hề chần chừ, hẩn bắt đầu mở nó ra xem.

Diệp Khôn xem lướt qua từng trang một, từ đầu cho đến hết cuốn sách mất khoảng hơn một khắc thời gian.

Hẩn phát hiện ra hai mươi trang đầu có ghi lại mười đơn phương (*) khác nhau, ở bên cạnh mỗi đơn phương đều có ghi lại cách phối chế và luyện đơn một cách rất tỷ mỉ và chi tiết.

Bên cạnh đó những dược liệu chủ đạo cần thiết để luyện đơn, cùng với những dược liệu có thể dùng để thay thế trong quá trình luyện đơn cũng được ghi ra hết sức đầy đủ và chi tiết.

Phía cuối mỗi đơn phương còn ghi rõ những điều lưu ý khi luyện đơn, lưu ý này nói đến việc để có được tỷ lệ thành công cao nhất cùng với những đặc điểm của đơn dược khi luyện thành. Ngoài ra còn có một đoạn chú thích nhỏ giới thiệu rất rõ về nguồn gốc cũng như công dụng của nó nữa.

Mỗi loại đơn dược khi luyện thành dựa vào thành phẩm của đơn dược được chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là hạ phẩm đơn, loại này thì trong khi luyện đơn tỷ lệ xuất hiện cao nhất.

Loại thứ hai là trung phẩm đơn tỷ lệ thành công luyện ra chỉ có bốn thành, mà để đạt được bốn thành này còn phải dựa vào một vài yếu tố khách quan do người luyện mà thành.

Loại thứ ba là thượng phẩm đơn, tỷ lệ thành công trong khi luyện đơn là rất thấp, chỉ chiếm trong khoảng từ một đến năm thành mà thôi. Hơn nữa điều kiện để luyện thành nó cũng yêu cầu khá cao, không những cần phải dựa vào thiên thời địa lợi mà còn phải dựa vào trình độ của người luyện ra nó nữa.

Ngoài ba loại thành phẩm đơn này ra thì vẫn còn một loại nữa đó là cực phẩm đơn, tuy nhiên loại này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết mà thôi, và những người có thể luyện ra được nó thì cũng đều là những đại tông sư về luyện đơn thuật mới có thể luyện thành, mặc dù vậy tỷ lệ thành công cũng cực kỳ thấp, phải là người có đại cơ duyên thì mới có thể luyện ra được.

Bình thường là như vậy, nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết được các luyện đơn tông sư đưa ra nói chung chung cho các loại đơn tương đối dễ luyện mà thôi. Còn những loại đơn dược đẳng cấp cao hơn, cần những dược liệu quý giá hơn, thì tỷ lệ thành công để luyện ra được hạ phẩm đơn tương đối thấp, chứ đừng nói là luyện ra được trung phẩm và thượng phẩm đơn.

Còn cao hơn nữa thì hầu như không phân biệt phẩm chất đơn dược, bởi lẽ dược liệu và tỷ lệ thành công của những loại đơn này quá mức hà khắc.

Trong số đan phương được ghi lại ở đây thì dễ luyện nhất chính là "Ích Cốc Đan".

Công dụng của Ích Cốc Đan đúng như tên của nó, chỉ cần ăn vào một viên thì có thể không cần ăn uống trong vòng năm ngày liên tiếp cũng không cảm thấy đói. Dược tính của nó sẽ được thấm vào trong máu thịt để nuôi dưỡng cơ thể, có thể dùng đan này liên tục nhiều ngày thậm chí nhiều năm cũng không có ảnh hưởng gì.

Chỉ có điều những dược liệu để luyện chế đan dược này cũng không phải đơn giản có thể kiếm được, hơn một phần ba trong số đó cũng đều là những loại dược thảo quý hiếm. Nhưng bù lại tỷ lệ thành công của đan này cũng tương đối cao, yêu cầu về người luyện cũng không có gì khó cỡ như Diệp Khôn cũng có thể luyện được.

Loại tiếp theo là "Tây Linh Đan", đan này được giới thiệu là một loại đan dược thăng tiến tu vi cho những người ở vào cảnh giới Luyện Khí Kỳ sử dụng, đa phần dược liệu để luyện chế Diệp Khôn cũng nhận biết hết được, chỉ có vài loại là hắn không nhận biết được.

Hai trong ba phần đều là những loại quý hiếm, yêu cầu dược liệu phải có độ trưởng thành ít nhất là mười năm mới được, mà luyện chế loại đan này tỷ lệ thành công thấp hơn "Ích Cốc Đan" một chút.

Tiếp đó đến "Hồi Xuân Đan" loại này các dược liệu dùng để luyện chế cũng thập phần quý giá, hầu như tất cả dược liệu để luyện chế đều xếp vào loại quý hiếm nhất mà Diệp Khôn có thể nhận biết được. Hơn nữa yêu cầu độ trưởng thành của dược liệu cũng khá cao, tất cả dược liệu đều phải có độ trưởng thành ngoài năm mươi năm mới thảo điều kiện, vì vậy "Hồi Xuân Đan" rất ít người luyện.

Công dụng của "Hồi Xuân Đan" là bảo trụ nhan sắc, chỉ cần uống vào một viên thì sẽ giữ nguyên dung nhan như lúc trước khi uống cho đến chết mới thôi.

...

Càng đọc Diệp Khôn càng cảm thấy kinh ngạc, những đan phương này đúng là rất quý hiếm, từ trước đến nay hắn chưa nghe Hà đại phu nhắc tới lần nào cả.

Đọc qua những đan phương này Diệp Khôn cũng có vài chỗ khó hiểu không giải thích được, nhưng công dụng của chúng thì lại khiến cho hắn như đây sống trong lòng.

Trong số đó có loại đan có thể giúp cho người ta kéo dài tuổi thọ, có thể sống tới một trăm tuổi thậm chí là đạt được tới một trăm năm mươi tuổi nữa.

Cũng có những loại đan dược có tác dụng rất thần kỳ, đến nỗi nếu một người bị thương nặng sắp chết, chỉ cần vẫn chưa tắt thở là có thể cứu sống được, hơn nữa khi uống loại đan dược đó vào thì ngay lập tức vết thương trên người sẽ lành lại ngay lập tức, cứ như là có phép màu vậy.

Những đan dược này có tác dụng thần kỳ như vậy, bảo sao Diệp Khôn không thể không kích động được chứ? Đây nào còn là những loại đan dược bình thường nữa, rõ ràng nó đều là tiên đan còn gì nữa.

...

Nghĩ đến đây đột nhiên Diệp Khôn đảo mắt, hắn nhìn chằm chằm vào bốn bình đan dược ở trước mặt trong lòng có chút mong đợi.

Hắn thầm nghĩ, không biết trong bốn bình này có phải là một trong những loại đan dược kia không?

Nghĩ rồi Diệp Khôn cầm lấy một bình rồi mở nắp đậy ngược ra, ngay lập tức một viên thuốc nhỏ bằng đầu đũa có màu nâu rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Nhìn viên thuốc trên tay, Diệp Khôn đưa lên mũi ngửi ngửi vài cái, một mùi hương nhẹ nhàng phảng phất tỏa ra từ viên thuốc xộc thẳng vào hai lỗ mũi của hắn. Hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên toàn thân Diệp Khôn khẽ run lên một cái, cảm giác trong người có một luồng lương khí nào đó chạy khắp cơ thể khiến cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

Mà theo như mùi hương ngửi được và đặc điểm miêu tả trong sách thì đây đúng là "Ích Cốc Đan", phát hiện này khiến cho Diệp Khôn rất hưng phấn.

Sau đó hắn tiếp tục lấy ba bình còn lại lần lượt đổ ra tay xem, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, ba bình này thì trong đó có một bình là Ích Cốc Đan, hai bình còn lại đều là Tây Linh Đan. Xem xét kỹ lưỡng thì hắn thấy tổng cộng có tất cả năm mươi viên đan dược, trong đó có hai mươi tư viên Tây Linh Đan còn lại đều là Ích Cốc Đan.

Diệp Khôn nhìn bốn bình đan dược này mà trong lòng mừng như điên, tuy vậy hắn vẫn còn có chút tiếc nuối, Hồi Xuân Đan hắn hy vọng nhất thì lại không có.

Nếu đúng như miêu tả, chỉ cần uống vào một viên Hồi Xuân Đan thì có thể trẻ mãi không già, bảo sao hắn lại muốn chứ? Đáng tiếc là đã để hắn phải thất vọng rồi.

Tiệc thì có tiếc thật đấy, nhưng ngẫm lại Hồi Xuân Đan đâu có dễ mà luyện được như vậy, được liệu tuy vẫn có thể tìm đủ nhưng yêu cầu được tính quá cao Hà đại phu làm sao có thể có được để mà luyện chứ.

Ngược lại được liệu để luyện hai loại đan kia thì dễ kiếm hơn, trong đó cũng có nhiều loại làm chủ để luyện đan chính Diệp Khôn trong những lúc lên núi hái thuốc tìm được cũng khá. Nhờ vào số được liệu đó cho nên Hà đại phu mới có thể luyện chế ra được số đan được này, đây cũng là may mắn rồi.

Hà đại phu để lại cho hần chỗ đan được này không biết là có dụng ý gì? nhất thời Diệp Khôn không nghĩ ra được, mặc kệ như thế nào dù sao cũng rất tốt đối với hần rồi.

"Xem ra sự phụ chi có thể luyện chế được hai loại đan được này thôi, Hồi Xuân Đan yêu cầu như thế thì không được rồi, có lẽ những đan phương ở phía sau càng khó hơn nhiều, thôi bỏ đi người quý biết đủ, có được chỗ đan được này đối với mình là quá mức may mắn rồi." Diệp Khôn đem bốn bình đan được cất vào trong người thì thảo nói một câu.

Sau đó hần tiếp tục xem ba mươi trang phía cuối, ba mươi trang này ghi chép lại có hơn hai trăm loại dược thảo khác nhau, bên cạnh mỗi loại đều có vài dòng chú thích nhỏ giới thiệu về nó.

Trong hơn hai trăm loại dược thảo này thì Diệp Khôn cũng chỉ nhận biết được hơn bốn mươi loại, những loại còn lại hần không nhận biết được loại nào cả.

Diệp Khôn đọc qua hết một lượt, khi hần giờ đến trang cuối thì hơi nhũn mày, hần phát hiện ra cuốn sách này không chỉ có năm mươi trang mà vẫn còn nữa, có điều phần sau đã bị người ta xé mất rồi.

"Cuốn sách này không ngờ vẫn còn thiếu một phần phía sau nữa, a khoan đã..." Diệp Khôn nhìn vết tích bị xé mất tự nhủ, đột nhiên như phát hiện ra điều gì, hần cầm cuốn sách lên lật đến trang thứ hai mươi chăm chú nhìn kỹ.

"Quả nhiên như mình nghĩ, cuốn Dược Phương Bí Sự này đã bị người ta lấy mất một phần của đan phương và một phần của dược liệu, sau đó thì được gộp lại đóng thành cuốn sách này, thảo nào chỉ có mười loại đan phương với hơn hai trăm loại dược thảo."

"Thôi bỏ đi, đây là vật tổ tiên sự phụ để lại không biết bọn họ làm vậy là có dụng ý gì, dù sao đối với mình không có liên quan, không cần nghĩ nhiều làm gì, cứ làm tốt những gì mình đã hứa với người là được." Diệp Khôn thở dài trong lòng thầm nhủ.

Sau đó Diệp Khôn gấp cuốn sách lại để qua một bên, rồi hần cầm cuốn sách khác lên xem. Cuốn sách này khá là mới, nhìn vào bìa của nó thì thấy có hai chữ "Tâm Đắc" viết rất đẹp. Đây chính là cuốn sách mà Hà đại phu đã ghi chép lại những kinh nghiệm và sự hiểu biết về y thuật của lão trong suốt thời gian hành nghề của mình, mà đã nói với hần ở trong thư.

Diệp Khôn cầm cuốn sách trên tay trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, kể từ ngày hôm nay có lẽ hần không được gặp lại Hà đại phu nữa, đây sẽ là di vật duy nhất mà lão để lại cho hần, những tinh hoa, tâm huyết của lão đều được ghi chép trong này, hần sẽ coi đó là một vật báu vô giá không gì có thể thay thế được và sẽ mang theo bên mình cho tới khi hết đời.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 5: Tu Tiên Và Vô Danh Khẩu Quyết

Diệp Khôn cẩn thận để cuốn "Tâm Đắc" xuống bên cạnh rồi với lấy cuốn sách còn lại cầm lên xem.

Cuốn sách này tuy đã cũ nhưng vẫn giữ nguyên vẹn không có chút tổn hại gì cả, bìa ngoài của sách không biết được làm bằng chất liệu gì nhìn rất cứng cáp và chắc chắn. Trên bề mặt cuốn sách không có ghi bất kỳ chữ gì cả, nhưng lại có những hoa văn uốn lượn trông rất sống động đến kỳ lạ.

Cầm cuốn sách lên Diệp Khôn chợt giật mình cả kinh, khi cầm nó lên đột nhiên cả người hần khẽ run lên, tay hần vừa tiếp xúc với cuốn sách thì đột nhiên như có một tia điện xẹt qua. Nó từ trong cuốn sách truyền vào tay rồi đi một vòng trong cơ thể hần, nhưng rất nhanh không còn cảm giác gì nữa.

Cảm giác lạ đến nhanh mà đi cũng nhanh, Diệp Khôn cảm chặt lấy cuốn sách đồng thời đôi lông mày khẽ nhũn lại đánh giá một lần rồi mở ra xem.

Ngay trang đầu, đập vào mắt hần một hàng chữ lớn "Sơ lược tu tiên", nhìn bốn chữ này Diệp Khôn kinh ngạc không nói lên lời, nhất thời không hiểu rõ ý nghĩa của bốn chữ này là gì, tính tò mò và lòng hiếu kỳ của hần chợt nổi lên, rồi tiếp tục chăm chú đọc những dòng chữ bên dưới.

Tu tiên là một con đường đi ngược lại thiên mệnh của con người. Từ thời kỳ hồng hoang con người vì không muốn bị thiên mệnh nắm giữ mệnh của mình, ngược lại con người có ý nghĩ táo bạo đến mức nghịch thiên đó là muốn nắm giữ thiên mệnh, “mệnh của ta do ta làm chủ, ta có thể nắm giữ, cải biến thiên mệnh, chứ tuyệt đối không để cho thiên mệnh cải biến ta.”

Chính vì vậy con người đã sáng tạo ra rất nhiều phương pháp để chống lại thiên mệnh, trải qua năm tháng sau đó đã đúc kết lại một phương pháp duy nhất đó chính là con đường tu tiên.

Tu tiên để có sức mạnh thông thiên triệt địa, nắm giữ vận mệnh của chính mình trong tay, truy cầu trường sinh thọ ngang trời đất.

Bên cạnh con người hay còn gọi là Nhân tộc, những loài khác cũng có ý nghĩ như vậy, điển hình ở đây chính là yêu thú hay còn gọi là Yêu Tộc.

Cả Nhân tộc và Yêu tộc đã cùng nhau chống lại thiên mệnh, lập ra một con đường đi riêng cho mình, nhưng chung quy lại con đường đó được gọi là Tu Đạo.

Kể từ đó đã hình thành lên một thế giới mới, đó chính là Tu Tiên Giới. Mà ở tu tiên giới, ngoại trừ Nhân Yêu hai tộc ra, vẫn còn có rất nhiều chủng tộc khác nhau cũng đi theo con đường tu đạo này nữa, không phân biệt ở giới diện nào, dù lớn hay nhỏ, chỉ cần là một sinh linh thì đều có một phần trong đó.

Trong quá trình tu đạo hay còn gọi là tu tiên trải qua tuế nguyệt phát triển, về sau tạo thành một hệ thống chung khi tu luyện được phân chia ra làm tám loại cảnh giới, mỗi cảnh giới được chia làm bốn giai đoạn sơ, trung, hậu và đỉnh phong.

Cảnh giới trong hệ thống tu tiên được phân chia từ thấp đến cao gồm: Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ, Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ, Hóa Thần Kỳ, Luyện Hư Kỳ, Hợp Thể Kỳ, Đại Thừa kỳ. Ngoài ra còn một cảnh giới nữa ít được nhắc đến đó là Độ Kiếp Kỳ, tu luyện đạt được cảnh giới này thì có thể Độ Kiếp phi thăng lên Tiên giới trở thành tiên nhân trường tồn cùng thiên địa.

Tám cảnh giới này dùng làm thước đo chung ở tu tiên giới, nhưng bên cạnh đó cũng có vài tộc tu luyện có cách gọi khác nhau không giống như trên, tuy nhiên xét về tu vi thì sẽ tương đương nhau.

Thí dụ như Yêu Tộc, từ yêu thú cấp một tu luyện lên tới khi Hóa Hình thì thường được gọi là Yêu Thú cấp một, Yêu Thú cấp hai,..., Yêu Thú cấp mười, Yêu Thú Hóa Hình. Trong đó Yêu Thú cấp một tương đương với một tu sĩ Nhân tộc Luyện Khí Kỳ, đến Yêu Thú cấp hai sẽ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ,..., Yêu Thú Hóa Hình tương đương với tu sĩ Hóa Thần. Kể từ đó trở đi cảnh giới tiếp theo của Yêu Tộc sẽ được gọi giống như bên Nhân Tộc.

Yêu Thú Hóa Hình là cảnh giới biểu thị cho Yêu Tộc tu luyện tới cảnh giới có thể trút bỏ hình thái bên ngoài để hóa thành hình người giống như Nhân Tộc, tuy nhiên ở trong Yêu Tộc thì có nhiều chủng tộc khi tu luyện đến cảnh giới Yêu Thú Cấp tám là có thể hóa thành hình người được rồi.

Bên cạnh đó còn có Quỷ Tộc nữa, Quỷ Tộc cũng phân chia ra làm tám cảnh giới tu luyện, tuy nhiên lại có cách gọi khác so với cách gọi chung.

Trong đó gồm các cảnh giới: Quỷ Linh Kỳ, Quỷ Vu Kỳ, Quỷ Phệ Kỳ, Quỷ U Kỳ, Quỷ Tôn Kỳ, Quỷ Vương Kỳ, Quỷ Đế Kỳ, Quỷ Thánh Kỳ, còn một cảnh giới nữa là Quỷ Kiếp Kỳ tương đương với Độ Kiếp Kỳ.

...

Muốn tu tiên điều kiện tất yếu của con người là khi sinh ra trong người phải có linh căn, linh căn chính là tấm vé bắt đầu để bước lên con đường tu tiên.

Linh căn được chia làm nhiều loại có tốt có xấu, trong đó xấu nhất là Ngụy linh căn, loại này tốc độ tu luyện rất chậm, những ai không may mang trong mình loại linh căn này thường bị người tu tiên kinh thường và coi là phế vật.

Tốt nhất là Thiên linh căn, tốc độ tu luyện rất nhanh, những ai mang trong mình Thiên linh căn thì được coi là thiên tài và được các tông môn, gia tộc coi như báu vật hết sức bồi dưỡng, tuy nhiên tỷ lệ xuất hiện Thiên linh căn cũng rất ít và cực hiếm gặp, nếu tìm trong một vạn người chỉ có thể tìm được một người mà thôi.

Bên cạnh đó cũng có nhiều loại linh căn khác tốc độ tu luyện cũng nhanh chóng chỉ thua kém Thiên linh căn một chút mà thôi. Những loại linh căn đó thường là Linh căn biến dị, và Linh căn thuần nhất một thuộc tính.

Linh căn biến dị chính là những linh căn bị đột biến từ Linh căn trong ngũ hành, Linh căn thuần nhất một thuộc tính cũng vậy, đều được sinh ra từ ngũ hành. Những người mang trong mình linh căn thuộc một trong hai loại này cũng rất được các tông môn gia tộc coi trọng.

Còn có một thuộc tính linh căn đáng chú ý nữa đó là Ngũ Hành Linh Căn, loại linh căn này cực kỳ hiếm gặp, và cũng cực kỳ xấu tệ, bởi mang trong mình loại linh căn này sẽ rất khó để hấp thu linh khí vào trong người.

Chính vì vậy sẽ dẫn đến việc khi tu luyện sẽ gặp rất nhiều khó khăn, và người có được linh căn này cũng bị tu tiên giới coi như là phế vật.

Tuy nhiên, chỉ cần tu luyện một công pháp có đủ năm thuộc tính ngũ hành kết hợp với nhau thì sẽ lại khác, đến lúc đó, Ngũ Hành Linh Căn sẽ trở

thành một Thiên linh căn thứ hai của Tu tiên giới.

Chỉ là ở tu tiên giới, từ thời thượng cổ cho đến nay chưa hề thấy xuất hiện một loại công pháp nào có đủ cả năm thuộc tính cả, có thì cũng chỉ có song thuộc tính mà thôi.

...

Diệp Khôn thở dốc vài cái, mới đọc qua đến đây cả người hắn kích động kịch liệt, trong đầu "oanh" một tiếng như bị sét đánh, hắn không dám tin vào mắt mình nữa. Những chữ trong cuốn sách này rõ ràng đang nói đến “người tu tiên”.

Trên đời này thực sự có Tiên nhân thật sao? Mà không đúng, trong sách nói đến cũng không phải là Tiên nhân mà là người tu tiên mà thôi.

Trước đây hồi còn bé hắn cũng đã có vài lần nghe người ta kể về Tiên nhân, bọn họ có thể ngự không bay trên trời, một cái phất tay hay nhắc chân cũng có thể di sơn đảo hải, sống lâu hàng trăm tuổi, hàng ngàn tuổi, thậm trí trường sinh bất tử. Lúc đó hắn cũng rất hâm mộ Tiên nhân và đã từng mơ ước sẽ trở thành Tiên nhân giống như họ, nhưng dù sao đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, nào có ai nghĩ là có thật cơ chứ.

Đến hôm nay lại khác, trong cuốn sách này đã nói rõ cho hắn biết về điều mà trước kia hắn nghe được không chỉ có trong truyền thuyết mà đó là sự thật, điều này đối với hắn là một bí mật, một đả kích rất lớn.

"Cái này... là thật sao? Sư phụ để lại những thứ này cho ta xem rốt cuộc có dụng ý gì đây? Chẳng lẽ ta có thể..." Diệp Khôn thì thảo nói thành âm có chút kích động.

"Không phải. Sư phụ có nói đây là đồ gia truyền của tổ tiên để lại, mà đã là đồ của tổ tiên thì sẽ rất quý giá rồi, cho nên ngài với để lại cho mình ý muốn mình thay ngài bảo quản thật tốt đợi cho đến lúc ngài trở về mà thôi." Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Khôn tự nhủ.

Sau đó Diệp Khôn tiếp tục lật sách xem tiếp, đột nhiên hắn chú ý đến một đoạn văn tự dài khoảng vài mặt giấy, theo nội dung trong đoạn này nói thì đây là một công pháp cơ bản cho những người mới bắt đầu bước vào con đường tu tiên tu luyện.

Đoạn khẩu quyết này không có tên, tổng cộng có gần một ngàn chữ, bên trong có ghi lại phương pháp tu luyện cùng với vài pháp thuật cơ bản như Hỏa cầu, Băng châm, Mộc phích lịch, Nội thị thuật, Liễm khí thuật, Ẩn nặc thuật...

Diệp Khôn chăm chú đọc, càng đọc hắn càng thấy hứng thú, bất giác hắn vừa đọc vừa làm theo chỉ dẫn trong khẩu quyết.

Diệp Khôn cứ vậy say sưa mãi không dứt ra được, mãi đến nửa ngày sau, đột nhiên hai mắt hắn trợn lên đồng thời đứng thẳng người dậy trên mặt không giấu nổi vẻ cuồng hỉ.

Vừa rồi vô tình hắn đã thử tu luyện theo đoạn khẩu quyết kia, thật không ngờ cơ thể hắn lại có cảm ứng lạ sinh ra, tuy là rất nhỏ nhưng với trí thông minh của hắn cũng đủ để biết được rằng mình có thể tu tiên.

Vui mừng và kích động, Diệp Khôn lâm vào trạng thái mơ màng thì thảo lắm bảm: “Tu tiên tu tiên, nếu mình có thể tu tiên thì mình sẽ giống như những gì trong truyền thuyết đã nói a, mình sẽ có sức mạnh thông thiên bạt địa, phi thăng trở thành tiên nhân sống ngang cùng trời đất a.”

Diệp Khôn nói trong mê man, trong đầu hắn lúc này tràn đầy ảo tưởng, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn như là mình đã thành tiên nhân vậy.

“Bịch” cuốn sách trên tay Diệp Khôn rớt xuống đất khiến hắn giật mình từ trong ảo tưởng tỉnh lại. Nhìn cuốn sách nằm dưới đất hắn lắc đầu cười khổ thầm nghĩ: “Tu tiên mình có thể tu được sao? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, trước tiên làm tốt việc cần làm trước đã, thời gian còn nhiều mình sẽ tìm hiểu sau vậy.”

Cầm cuốn sách lên đặt trên mặt bàn, Diệp Khôn mở ra xem lại đoạn khẩu quyết vừa rồi một lần nữa, cuối cùng đưa ra quyết định: “Đoạn khẩu quyết này có nói đây là công pháp tu luyện cơ bản nhất cho người bắt đầu tu tiên, vậy thì mình sẽ bắt đầu từ đây a, còn lại những gì phía sau từ từ rồi xem sau vậy.”

Nghĩ là làm, Diệp Khôn bắt đầu chăm chú tìm hiểu và học thuộc đoạn khẩu quyết trên, cứ như vậy một canh giờ trôi qua, cuối cùng thì hắn cũng đã thuộc được đoạn khẩu quyết này.

Khóe miệng Diệp Khôn nở một nụ cười mỉm, sau đó hắn gấp sách lại đem nó cất đi rồi quay ra bắt đầu xử lý vài việc khác.

“Khoan đã ! Dược Phương Bí Thư, Tẩy Linh Đan cái này ...” Đột nhiên Diệp Khôn khựng người lại, hắn cầm cuốn Dược Phương Bí Thư lật ra đến chỗ giới thiệu Tẩy Linh Đan xem lại thật kỹ, một lúc sau trên môi hắn nở nụ cười đắc ý.

“Dược Phương Bí Thư hóa ra ghi chép về cách loại đan dược dành cho Tu tiên giả, trong đó Tẩy Linh Đan chính là đan dược phụ trợ cho người mới bắt đầu tu luyện ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ? Có lẽ mình phải bỏ thêm chút thời gian ra để nghiên cứu một chút mới được.”

Hắn bọc lại ba cuốn sách cẩn thận rồi để vào dưới gối ở đầu giường, sau đó cầm bình thuốc màu đỏ ra khỏi phòng đi tới phòng của Vạn Ngọc

Như.

Diệp Khôn vừa bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy Ngọc Như đang được thiếu niên hôm qua đang dìu nàng đi về phía phòng của mình, khiến cho hắn cảm thấy hơi kinh ngạc.

Thấy Diệp Khôn đi ra, Ngọc Như trên mặt tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Diệp huynh, Hà đại thúc người đã đi thật rồi sao?”

Diệp Khôn hơi kinh ngạc, hắn không biết tại sao Ngọc Như lại biết được điều này, nhưng khi nhìn thấy tờ giấy trên tay nàng đang cầm, hắn chợt hiểu thì ra Hà đại phu trước khi đi cũng đã để lại một lá thư cho nàng, cho nên nàng mới biết được và có lẽ lúc này muốn qua chỗ mình để hỏi về việc này đây.

“Đúng vậy, sư phụ đã đi từ đêm qua rồi.” Nghĩ vậy Diệp Khôn nói.

Nghe Diệp Khôn nói vậy thì sắc mặt Ngọc Như hơi đổi, thiếu niên bên cạnh đồng dạng cũng có chút khấn trương, Hà đại phu tới đây là trị bệnh cho muội muội hắn nhưng lão đột nhiên bỏ đi chỉ để lại một lá thư nói về lý do rồi đi, cũng không thấy đề cập đến việc trị bệnh gì cả. Cho nên hai người sau khi xem xong bức thư trong lòng hơi lo lắng, đành dìu nhau qua hỏi Diệp Khôn xem thực hư như thế nào.

“Diệp huynh đệ. Hà đại thúc đi rồi vậy còn bệnh của tiểu muội ta thì ...” Thiếu niên nhìn Diệp Khôn với ý chờ mong nói.

Hiểu được tâm tình của hai huynh muội, Diệp Khôn vội khoát tay nói: “Hai người yên tâm, trước khi đi sư phụ đã căn dặn ta rất kỹ rồi, việc trị bệnh cho Ngọc Như muội thì đã có ta lo rồi.”

Hai người nghe vậy trên mặt bớt đi phần nào lo lắng, Ngọc Như vội quay sang thiếu niên bên cạnh rồi đưa mắt nói với Diệp Khôn: “À phải rồi, Diệp huynh đây là huynh của muội Đình Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 6: Ân Tình

Thông qua Hà đại phu Diệp Khôn đã biết rõ lai lịch của thiếu niên ở bên cạnh Ngọc Như rồi, tuy nhiên lúc này hắn vẫn tỏ ra khách khí đưa tay nắm quyền bắt trước phong cách của người trong giang hồ gật đầu chào thiếu niên một tiếng: “Đình Phong huynh, hạnh ngộ.”

“Hạnh ngộ” Thiếu niên thấy vậy cũng gật đầu chào Diệp Khôn một tiếng.

Sau đó ba người cùng nhau đi tới phòng khách, rồi phân biệt mỗi người ngồi xuống một cái ghế bắt đầu trò chuyện.

Trong lúc trò chuyện Diệp Khôn có đề cập đến bệnh tình của Ngọc Như, và nói rõ hắn sẽ thay Hà đại phu đảm nhận việc trị bệnh cho nàng. Thấy vậy Ngọc Như và Đình Phong cũng không có biểu hiện gì là ngạc nhiên cả, việc này trong thư Hà đại phu cũng đã cho họ biết rồi, chẳng qua hai người muốn tự mình nghe Diệp Khôn khẳng định lại mà thôi.

Mặc dù không biết trình độ về y thuật của Diệp Khôn thế nào nhưng nếu hắn đã được chính Hà đại phu tin tưởng ủy thác, như vậy hai người bọn họ cũng có phần an tâm hơn.

Ngay sau đó Diệp Khôn lấy ra bình đan dược màu đỏ rồi dốc ra một viên thuốc nhỏ bằng hạt đậu có màu hồng đưa cho Ngọc Như uống.

Viên thuốc này hắn không biết tên của nó là gì, chỉ biết đó là thuốc để trị bệnh cho Ngọc Như mà thôi. Hắn đã xem qua thì thấy ở trong bình có khoảng năm mươi viên, chỉ cần dùng hết chỗ thuốc này thì bệnh tình của Ngọc Như sẽ được trị khỏi.

Ngọc Như nhận lấy viên thuốc Diệp Khôn đưa cho, nàng cầm nó lên nhìn qua một chút rồi không hề do dự cho vào miệng nuốt xuống.

Viên thuốc vừa vào trong miệng thì lập tức tan ra, dược lực của nó phân tán đi khắp cơ thể của nàng khiến cho sắc mặt nàng có chút khôi sắc không còn tiêu tụy như trước nữa.

Cảm nhận được sự biến đổi trong cơ thể mình, Ngọc Như không còn cảm giác mệt mỏi như trước nữa, khí lực cũng đã hồi lại khá nhiều.

“Đa tạ Diệp huynh.” Nhẹ nhàng hít thở vài nhịp, Ngọc Như khẽ mỉm cười nhìn Diệp Khôn nói.

“Cái này không cần, vốn dĩ thuốc này là sư phụ ta để lại cho muội, trong này ta đã xem qua có bốn mươi chín viên, mỗi ngày muội uống một viên, khi nào uống hết số thuốc này là bệnh tình của muội sẽ khỏi.” Diệp Khôn khiêm tốn nói một câu rồi đưa luôn bình đan dược cho Ngọc Như.

Sở dĩ Diệp Khôn đưa luôn binh đơn được này cho Ngọc Như là do hắn đã có chủ ý từ trước, dù sao thuốc này là để cho nàng dùng tốt hơn hết là để cho nàng giữ bên mình, như thế sẽ tiện hơn cho việc chủ động uống thuốc.

Nhận lấy binh đơn được Ngọc Như mỉm cười khách khí nói cảm ơn vài câu, Diệp Khôn thấy vậy chỉ cười cười cũng không nói gì.

Kể đó ba người tiếp tục ngồi nói chuyện phiếm thêm một lúc lâu nữa, Diệp Khôn giảo hoạt vừa nói vừa thăm dò huynh muội hai người. Cũng nhờ vậy mà từ miệng hai huynh muội họ Vạn nói ra, hắn đã biết được đại khái lai lịch của hai người.

Hai người vốn là thiếu chủ và tiểu thư của Vạn Kiếm Sơn Trang, một sơn trang khá nổi tiếng về việc rèn kiếm trên giang hồ ở Việt Quốc.

Vạn Kiếm Sơn Trang tọa lạc trên đỉnh Minh Phong, nằm ở phía nam Thanh Phong Sơn thuộc Thanh Châu. Thế lực Sơn Trang cũng tương đối lớn, địa vị trên giang hồ chỉ sau Thiết Giáp Môn và Bách Nhật Môn hai môn phái đứng nhất nhì ở Thanh Châu.

Vạn Kiếm Sơn Trang có thể nói là đứng thứ ba, bên cạnh đó cũng có một thế lực khác thực lực cũng không sai biệt lắm nhưng bị ép xuống xếp hạng thứ tư là Bát Quái Môn.

Gần đây Vạn Kiếm Sơn Trang xảy ra chuyện khiến cho huynh muội Đình Phong và Ngọc Như phải ẩn thân nơi đây, mà hết thảy chuyện này chính là do Bát Quái Môn gây lên.

“Hai vị, thứ cho ta có chút hiếu kỳ, ta thấy thực lực của Vạn Kiếm Sơn Trang có thể nói hơn hẳn Bát Quái Môn, tại sao các người lại ra nông nỗi này.” Diệp Khôn trầm ngâm nói.

Vạn Đình Phong liếc nhìn Ngọc Như một cái rồi nhìn Diệp Khôn thờ dãi: “Chuyện này có chút ẩn tình, thôi có nói cho đệ biết cũng không sao, dù gì đệ cũng là đệ tử của Hà đại thúc và lại thời gian tới huynh muội ta cũng cần đệ giúp đỡ nữa.”

“Nguyên nhân của việc này cũng là do hai món bảo vật mà tổ tiên ta để lại, đó là một cái ngọc giản và một cuốn bí kíp, trong đó nguyên nhân chủ yếu là cái ngọc giản kia. Không hiểu tại sao bọn người Bát Quái Môn lại biết được nhà ta có bảo vật gia truyền, và chúng đã cho người tới thương lượng muốn mua lại ngọc giản kia. Cái ngọc giản kia tuy là bảo vật tổ tiên để lại có thể nói là một bảo vật vô giá, từ trước đến nay đã có bao đời Vạn gia ta đem nó ra tìm hiểu nhưng dù tìm hiểu bằng cách nào đi nữa cũng không thấy được nó có gì đặc biệt cả, về sau hầu như chỉ để nó đầy chẳng ai thèm ngó tới. Chỉ có cuốn bí kíp kia thì còn có hữu dụng, thế nhưng chúng lại không nhằm vào nó mà lại nhằm vào ngọc giản.” Vạn Đình Phong ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Đối với việc này Vạn gia ta không đồng ý, đó là di vật của tổ tiên để lại há có thể tùy tiện đem nó đưa cho người khác được. Đàm phán không thành, bị Vạn gia cự tuyệt cho nên bọn người Bát Quái Môn đã dùng võ lực tấn công sơn trang hồng cướp đoạt.”

“Thực lực của Bát Quái Môn cũng không đến nỗi mạnh để có thể khiến cho Vạn Kiếm Sơn Trang chúng ta ra rơi vào tình trạng như hôm nay. Sở dĩ Vạn gia rơi vào hoàn cảnh này là do bên phía Bát Quái Môn có một người biết dùng tà thuật, và hình như hắn chính là đầu sỏ cho việc này. Không rõ hắn là người như thế nào, nhưng theo tình báo đưa tin về cho biết là bọn người Bát Quái Môn đối với hắn rất cung kính và sợ hãi.”

“Hắn đúng là một người mạnh khủng khiếp, trong lúc hai bên xung đột hắn đã dùng thực lực một người sát hại tám vị trưởng lão và bốn vị hộ pháp trong trang. Bọn họ đều là những người có võ công tuyệt thế mạnh nhất trong trang, nếu đem ra so sánh thì họ chỉ kém cha ta một chút mà thôi. Trải qua mấy trận tử chiến Sơn trang bị tổn thất khá nặng nề, vì để đảm bảo an toàn tính mạng cho những người còn lại mà chúng ta đã phải bỏ lại sơn trang đi lánh nạn, nhưng không ngờ chúng vẫn đuổi theo mãi không thôi.” Vạn Đình Phong chậm rãi nói, trong giọng nói tràn đầy căm hận.

“Thì ra tai họa của hai người là đến từ một bảo vật tổ tiên để lại.” Diệp Khôn trầm tư nói.

“Đúng thế ! Cũng may trước đó Ngọc Như bị bệnh cần một nơi yên tĩnh để tĩnh dưỡng nên cha ta đã đưa muội ấy tới đây trước, nếu không thật khó mà nói sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra với muội ấy.” Vạn Đình Phong gật đầu đồng ý rồi quay sang tiểu muội bên cạnh nói.

“Nhưng mà ta vẫn chưa hiểu lắm, theo như huynh nói thì ngọc giản kia không có tác dụng gì, thế nhưng tại sao bọn người Bát Quái Môn lại nhất định muốn đoạt được nó.” Diệp Khôn hỏi một câu khiến hắn thấy khó hiểu.

“Cái này ! Ta cũng không rõ, như ta đã nói rồi đấy, nhiều đời trước của Vạn gia cho tới đời này đã từng tìm hiểu nhưng không hề phát hiện ra nó có gì đặc biệt cả, bề ngoài nó cũng chỉ là một cái ngọc giản bình thường mà thôi.” Vạn Đình Phong cũng không hiểu được nguyên nhân tại sao thân nhiên nói.

“À phải rồi, như huynh nói bên đối phương có một người biết sử dụng tà thuật, huynh có thể tả lại cho ta xem một chút được chăng?” Diệp Khôn đột nhiên như nhớ tới điều gì hỏi.

“Điểm này thì ta rất rõ, hắn chỉ dùng duy nhất một chiêu khi sát hại tám vị trưởng lão cùng bốn vị hộ pháp, lúc ra tay hắn thường tìm cách tiếp cận đối phương rồi xuất kỳ bất ý phóng ra một đóm lửa nhỏ cỡ bằng đầu ngón tay cái, nếu để đóm lửa đó đánh trúng thì toàn thân sẽ bốc cháy chẳng mấy chốc biến thành tro, bọn họ là bị sát hại như vậy đấy.” Vạn Đình Phong nhớ lại trên mặt tỏ rõ sự sợ hãi nói.

“Đây đâu phải là tà thuật gì, rõ ràng là Hóa Độn Thuật của người tu tiên mà. Thật không ngờ mình vừa mới biết về tu tiên giả chưa được bao lâu, vậy mà đã có manh mối rồi.” Diệp Khôn nghe Vạn Đình Phong miêu tả trong lòng chợt động tâm nghĩ.

“Nếu nói hấn lợi hại như vậy tại sao mọi người lại có thể chạy thoát được?” Diệp Khôn hơi suy tư hỏi tiếp.

“Vậy là huynh chưa biết rồi, tuy hấn lợi hại nhưng tà thuật của hấn không sử dụng liên tục được, mỗi lần sử dụng cũng chỉ được ba lần mà thôi.” Vạn Đình Phong giải thích.

“Thì ra là vậy.” Diệp Khôn ồ lên một tiếng nói

Lúc này Diệp Khôn khẳng định tên kia đúng là người tu tiên, hấn xem qua đoạn khẩu quyết kia cũng thấy có nói qua về Hóa Độn Thuật, theo đó còn phải tùy vào pháp lực trên người nhiều hay ít mà có số lần sử dụng liên tục nhiều hay ít.

Mà người này mới chỉ sử dụng được có ba lần liên tục, điều này chứng tỏ cũng chỉ mới tu luyện không lâu.

Xem ra vụ này chính là do người tu tiên kia cầm đầu, một ngọc giản ngay cả đám người Vạn Kiếm Sơn Trang cũng không thể sử dụng thì chắc chắn bọn người Bát Quái Môn cũng thế thôi.

“À phải rồi ! đệ hình như chưa bao giờ luyện võ phái không.” Diệp Khôn còn đang suy nghĩ, đột nhiên Vạn Đình Phong hỏi.

“Đúng vậy! Ta từ nhỏ theo sư phụ học nghề thuốc, có tập thì cũng chỉ tập dưỡng sinh để cường thân kiện thể thôi, chứ chưa hề học qua chút võ công nào cả, mà huynh hỏi ta như vậy là có ý gì.” Diệp Khôn thấy Vạn Đình Phong hỏi vậy tỏ ra nghi hoặc hỏi lại.

“Đệ đừng hiểu nhầm, ta hỏi vậy là vì ta có ý muốn để cho đệ học Vạn Kiếm Quyết của Vạn gia ta đây.” Vạn Đình Phong thấy thái độ của Diệp Khôn vội giải thích nói.

“Việc này... đệ có thể sao?” Diệp Khôn ngạc nhiên hỏi

“Được! Có thể chứ.” Vạn Đình Phong thần nhiên nói

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 Chương 7: Nan Đề

Vạn Đình Phong đột nhiên nói muốn dạy võ công cho Diệp Khôn, đã khiến hấn cảm thấy rất bất ngờ.

Dường như vẫn còn không dám tin vào lời đề nghị này của Vạn Đình Phong, cho nên Diệp Khôn cũng chỉ cười trừ mà thôi.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn vừa lóe lên, hấn vẫn còn chưa thanh tỉnh lại thì ngay lập tức đã thấy Vạn Đình Phong thò tay vào trong ngực lấy ra một cuốn sách đưa cho hấn nói: “Diệp đệ đây là Vạn Kiếm Quyết đệ hãy cầm lấy, ta nghe Hà đại bá nói cốt cách của đệ rất tốt đệ luyện võ, sở dĩ ngài ấy không có dạy võ cho đệ chẳng qua là muốn đệ sống một cuộc sống bình thường mà thôi. Nhưng đến lúc này lại khác, hôm trước bá ấy có ý với ta muốn ta sẽ dạy võ cho đệ. Đệ là người thông minh, chắc không cần ta phải giải thích rõ nữa chứ?.”

“Cái này...Nếu đã như vậy thì đệ sẽ nghe theo huynh vậy.”

Diệp Khôn nghe Vạn Đình Phong nói vậy thì hơi sững sốt, hấn không nghĩ tới Hà đại phu lại có ý nghĩ như vậy. Thảo nào từ trước đến giờ cứ mỗi khi hấn nhắc đến chuyện gì đó trên giang hồ với lão đều bị lão khiển trách, không muốn hấn nghĩ đến nữa.

Lúc đó thì Diệp Khôn không hiểu biểu hiện của Hà đại phu như vậy là có ý gì, bởi vì những chuyện hấn nhắc tới với lão cũng chỉ là hấn nói lại lời kể của Trương lão đầu trong thôn mà thôi.

Mãi cho đến tới hôm qua hấn mới hiểu rõ được ngọn ngành của việc này, sở dĩ Hà đại phu không muốn hấn dính nứ đến giang hồ cũng là muốn tốt cho hấn mà thôi.

Nhưng tới lúc này lại có biến cố xảy ra, hấn cũng không nghĩ tới Hà đại phu lại có ý định bảo Vạn Đình Phong dạy võ cho mình.

Diệp Khôn tỏ ra hơi lưỡng lự một chút, nhưng sau đó cũng không khách khí nhận lấy cuốn sách mà Vạn Đình Phong đưa cho. Hấn có thể đoán được Vạn Kiếm Quyết này tuyệt đối là một bộ kiếm pháp cao siêu trên giang hồ, cho nên trong lòng hấn cũng có chút động tâm.

Diệp Khôn nhận lấy cuốn bí kíp Vạn Đình Phong lại nói tiếp: “Vạn Kiếm Quyết này là bộ kiếm pháp cao cấp của Vạn Kiếm Sơn Trang, tổng cộng có bảy mươi hai chiêu, mỗi chiêu có bảy mươi hai cách biến hóa khác nhau, chỉ cần đệ có thể nắm giữ được nó thì có thể thi triển ra chiêu mạnh nhất trong đó là Vạn Kiếm Quy Tông, bộ kiếm quyết này ảo diệu vô cùng đệ phải nhớ bốn câu này: ‘động tĩnh vô cùng, biến hóa khôn lường, hư hư thật thật, vạn kiếm tề minh’ ”

“Kiếm quyết và khẩu quyết ta đã truyền lại cho đệ rồi, bây giờ phải xem đệ làm thế nào để lĩnh ngộ được nó.”

“Đa tạ! Ta sẽ cố gắng” Diệp Khôn ôm quyền cảm tạ một câu.

Thời gian trôi qua thật nhanh, từ lúc Diệp Khôn tới đây đã được một tháng.

Hàng ngày hắn dành nửa buổi luyện tập Vạn Kiếm Quyết, thời gian còn lại thì tu luyện khẩu quyết vô danh trong cuốn sách Hà đại phu để lại cho hắn.

Cũng nhờ Diệp Khôn có tố chất luyện võ, lại được Vạn Đình Phong ở bên cạnh chỉ dạy, cho nên hắn học rất nhanh.

Trong vòng một tháng, những tinh túy bên trong bốn câu khẩu quyết kia hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được. Điều này khiến cho Vạn Đình Phong rất bội phục, quả nhiên cốt cách của hắn đúng như Hà đại phu đã từng nói.

Mặc dù vậy, nếu muốn trở thành cao thủ thực sự Diệp Khôn cũng phải mất một khoảng thời gian tương đối, nhanh thì chục năm, lâu thì cũng phải mất vài chục năm mới được.

Bên cạnh đó, Diệp Khôn tu luyện vô danh khẩu quyết kia thì gặp rất nhiều khó khăn.

Nếu bình thường hắn chỉ ngồi xuống rồi chiếu theo phương pháp tu luyện của vô danh khẩu quyết kia, thì phải mất cả một ngày trời cực nhọc điều động lưu khí trong cơ thể, hắn mới cảm nhận được một tia linh lực cực kỳ nhỏ bé xuất hiện trong đan điền của mình.

Xem lại vô danh khẩu quyết kia thì Diệp Khôn hiểu ra được nguyên nhân dẫn đến việc đó là như thế nào.

Nguyên lai người tu tiên khi ngồi xuống tu luyện thì họ sẽ hấp thu một loại khí có trong không khí gọi là “linh khí” vào trong cơ thể, sau đó dựa vào khẩu quyết tu luyện sẽ chuyển hóa linh khí đó trở thành “linh lực”, rồi dẫn linh lực chạy khắp cơ thể đúng một vòng chu thiên, cuối cùng tia linh lực đó sẽ trở về một nơi gọi là “Đan Điền Khí Hải”.

Tại đan điền khí hải, tia linh lực kia sẽ được chuyển hóa thành một thể khác, đó chính là pháp lực. Mà pháp lực nhiều hay ít chính là biểu thị cho thực lực của người tu tiên yếu hay mạnh.

Tu tiên quả nhiên không hề đơn giản chút nào, Diệp Khôn nhận ra mình rất khó để hấp thụ linh khí vào cơ thể, nhất thời hắn không biết là do linh căn của mình quá kém hay là linh khí ở chỗ này không đủ.

Không biết làm thế nào để kiểm chứng cho hai điều này, Diệp Khôn cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng về sau hắn đã nhớ đến một việc rất quan trọng, đó là dùng đan dược để tu luyện.

Hắn vẫn nhớ lần trước đọc trong Dược Phương Bí Thư có nhắc đến Tẩy Linh Đan, Tẩy Linh Đan chính là một loại đan dược phụ trợ cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ để tu luyện. Bên trong đan dược có chứa một lượng linh khí rất lớn đủ để một tu sĩ Luyện Khí Kỳ tu luyện liên tục trong một tháng.

Đọc được tin tức này Diệp Khôn vô cùng mừng rỡ, không cần biết nguyên nhân vì sao hắn không thể đơn giản hấp thu linh khí vào trong người được, nhưng đã có Tẩy Linh Đan phụ trợ thì quá tốt rồi.

Một viên có thể dùng để tu luyện cả một tháng, trong khi đó hắn có tổng cộng hai mươi tư viên, đủ để cho hắn tu luyện trong vòng hai năm rồi.

Nghĩ là làm ngay, Diệp Khôn không hề do dự lấy một viên Tẩy Linh Đan ra nuốt vào rồi tu luyện vô danh khẩu quyết kia. Đúng như hắn đã mong đợi, bây giờ hắn đã có đủ linh khí để tu luyện, nhờ vậy mà việc tu luyện khẩu quyết kia càng lúc càng có điểm tiến triển rất rõ rệt.

Những lúc không tu luyện nữa, Diệp Khôn lại dùng một thủ pháp nhỏ có ghi trong khẩu quyết đem số linh khí còn lại giam lại một chỗ, đến khi nào cần tu luyện lại đem nó phóng thích ra.

Một tháng qua bệnh tình của Ngọc Như cũng đã dần dần tiến triển tốt đẹp, mà Vạn Đình Phong ngoài việc chỉ dạy cho Diệp Khôn cũng có đi ra ngoài hai lần để nghe ngóng tin tức, nhưng đều không thu được kết quả gì.

Đường như cha mẹ hắn cùng với những người trong Vạn Kiếm Sơn Trang tất cả đều biến mất, không để lại dấu vết nào cả. Ngay cả Hà đại phu và Lâm Thiết Sơn cũng bất vô âm tín luôn. Hắn rất lo lắng, không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì mà lại không có một chút tin tức gì hết.

Hôm nay, mới sáng sớm Vạn Đình Phong đã đến tìm Diệp Khôn.

“Vạn huynh có chuyện gì mà tìm ta sớm vậy?” Vừa mới ngủ dậy đã thấy Vạn Đình Phong tìm đến mình, Diệp Khôn có chút tò mò hỏi.

“Diệp đệ, hôm nay ta tới là có chuyện muốn thương lượng với đệ.” Vạn Đình Phong thấp giọng nói.

“Được rồi có chuyện gì thì huynh hãy vào phòng rồi nói.”

Vạn Đình Phong bước vào phòng ngồi xuống ghế rồi trầm giọng nói: “Một tháng nay ta có ra ngoài hai lần để thăm dò tin tức nhưng không hề thu hoặc được gì cả, trong lòng ta rất lo có lẽ đã xảy ra chuyện thật rồi.”

“Chuyện này đúng là có chút không bình thường, bọn họ nhiều người như thế chẳng lẽ không để lại chút dấu vết nào sao?” Diệp Khôn có chút khó hiểu nói.

“Đúng thế! Ta cũng cảm thấy khó hiểu, ta thăm dò cả chỗ Bát Quái Môn cũng không hề tìm được manh mối nào cả.” Vạn Đình Phong thở dài nói.

“Vậy bây giờ huynh định tính sao?” Diệp Khôn hơi trầm ngâm nói.

“Ta bây giờ sẽ ra ngoài một chuyến, đệ và Ngọc Như cứ ở đây chờ ta, nếu như trước ngày mười năm tháng tám ta còn chưa trở về thì đệ hãy giúp ta đưa Ngọc Như tới Bạch Ngọc Sơn Trang.” Vạn Đình Phong nói.

“Huynh có ý định rời khỏi đây? Nếu đã như vậy thì huynh cứ an tâm đi, những việc còn lại cứ để cho đệ lo.” Diệp Khôn tỏ ra kinh ngạc, nhưng ngay sau đó gật đầu đồng ý nói.

Sau đó hai người tán gẫu vài câu rồi Vạn Đình Phong đứng lên cáo từ rồi đi.

“Ngọc Như, bệnh tình của muội cũng sắp khỏi rồi, sau này muội phải tự lo cho bản thân đừng để xảy ra chuyện gì đó biết chưa.” Vạn Đình Phong nhìn Ngọc Như nhẹ nhàng nói.

“Vâng! Muội biết rồi, huynh lại muốn ra ngoài nữa sao?” Ngọc Như nhìn ra được tâm tư của huynh mình, gật đầu hỏi.

“Đúng vậy! Ta phải ra ngoài lần nữa, tin tức của cha mẹ ta nhất định phải tìm được. Đến trước ngày mười năm tháng tám nếu như ta không trở về thì muội hãy theo Diệp Khôn tới Bạch Hạch Sơn Trang, tới đó ngoại công sẽ chăm lo cho muội.” Vạn Đình Phong nói.

Nói rồi Vạn Đình Phong lấy trong người một cái ngọc giản và một cuốn sách đưa cho Ngọc Như nói: “Đây là ngọc giản và bí kíp của tổ tiên để lại, nay ta đưa cho muội cất giữ.”

“Cái này... đồ quý giá như vậy muội sợ...” Ngọc Như có chút lưỡng lự rụt rè nói.

“Muội cứ cầm lấy, vật này ở bên mình muội sẽ an toàn hơn, bọn người kia chưa tìm được nó thì cha mẹ chúng ta vẫn không có vấn đề gì, nếu cứ để bên người ta chẳng may để bọn chúng phát hiện thì không ổn.” Không để Ngọc Như nói hết câu Vạn Đình Phong khoát tay chặn lại nói.

“Diệp Khôn kia ta thấy hắn cũng là người tốt có thể tin cậy được, vì thế ta mới truyền lại cho hắn Vạn Kiếm Quyết, hy vọng trong vòng hai tháng sắp tới hắn sẽ ít nhiều lĩnh ngộ được thêm một chút, như vậy mới có thể miễn cưỡng bảo vệ được muội trên đường đi.” Vạn Đình Phong nhìn ra ngoài cửa nói.

Ngọc Như im lặng ngồi một bên, tuy nàng không nói gì nhưng trong nội tâm lại rất phiền muộn.

Nàng âm thầm nghĩ lại, trong thời gian gần đây liên tục xảy ra rất nhiều chuyện khiến nàng không sao hiểu nổi.

Đột nhiên mình bị bệnh, Vạn Kiếm Sơn Trang bị người ta tấn công, cha mẹ mất tích không có tin tức, còn duy nhất lại một người đại ca sắp tới lại rời xa mình.

Một thiếu nữ chân yếu tay mềm đối mặt với những chuyện này thật là một đả kích lớn, cũng may Ngọc Như ý chí kiên cường nên nàng mới có thể vượt qua được những đả kích này.

Hai ngày sau, Vạn Đình Phong rời khỏi, nơi này chỉ còn có hai người Diệp Khôn và Ngọc Như.

Thời gian cứ vậy tiếp tục trôi qua.

Vẫn như mọi khi Diệp Khôn vừa luyện Vạn Kiếm Quyết vừa tu luyện vô danh khẩu quyết, hàng ngày hắn cũng dành chút thời gian tới thăm và trò chuyện cùng Ngọc Như.

Dù sao cũng chỉ còn lại hai người ở đây, nếu không ai nói gì thì thật là buồn tẻ, cứ như vậy dần dần tình cảm của hai người ngày càng trở lên tốt đẹp hơn, bất tri bất giác Ngọc Như đã có chút để ý đến Diệp Khôn.

Diệp Khôn cũng đã nhận ra được điều này, hắn thật không ngờ thiếu nữ Ngọc Như này lại đem lòng thích mình.

Nghĩ đến việc này hắn chỉ biết cười khổ trong lòng, nhì nữ tình trường hắn chưa hề nghĩ tới, mục tiêu và con đường trước mắt của hắn bây giờ là tìm hiểu về con đường tu tiên, làm sao có thể phân tâm nghĩ đến chuyện tình nam nữ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 8: Lựa Chọn

Chương 8 : Lựa chọn

Lại một tháng nữa trôi qua, lúc này Diệp Khôn tu luyện vô danh khẩu quyết cũng có chút thành tựu, đây cũng là nhờ có Tây Linh Đan cho nên hắn mới được như vậy.

Diệp Khôn điều động linh lực trong cơ thể vận chuyển xong một vòng chu thiên, ngay sau đó hắn mở mắt ra thở phào một cái.

"Thật không ngờ càng ngày tu luyện càng gặp nhiều khó khăn." Thở dài một hơi, Diệp Khôn âm thầm nghĩ ngợi.

Trước kia khi mới tu luyện một ngày hắn có thể vận động chín lần chu thiên tuần hoàn, thế mà đến hôm nay ngay cả một lần cũng thấy khó khăn.

"Ài ! Tu tiên thật đúng là vất vả, xem ra mình phải nhanh chóng rời khỏi đây tìm hiểu thêm về tu tiên mới được." Diệp Khôn đứng dậy thở dài nói.

Sau một ngày tu luyện vất vả, Diệp Khôn cất bước đi ra khỏi phòng. Hắn đến bên cạnh bờ hồ ngửa mặt lên trời, đồng thời giang hai tay ra và hít vào một hơi thật sâu.

Cảm nhận được luồng không khí trong lành từ miệng đi vào trong cơ thể, Diệp Khôn thấy toàn thân rất thoải mái dễ chịu, khiến hắn phải thốt lên một tiếng: "Thật tuyệt vời."

Sau đó hắn cúi xuống nhặt một cành cây dưới đất lên, vận dụng đôi chân linh hoạt rồi cả người hắn khẽ động, bắt đầu diễn tập Vạn Kiếm Quyết một lần.

Từng chiêu, từng thức hắn thi triển xuất ra rất nhanh và dứt khoát, các chiêu thức biến ảo liên tục, tạo ra rất nhiều ảo ảnh hư hư thật thật.

Đột nhiên cả người hắn tung lên, hai tay cầm kiếm (cành cây) hét lên một tiếng thật lớn hướng mặt hồ chém xuống.

Một cảnh tượng kinh người xảy ra, phía trên đầu Diệp Khôn đột nhiên xuất hiện trùng trùng điệp điệp ánh kiếm tỏa ra, sau đó chúng quy tụ lại một chỗ, tạo thành ảo ảnh một cây cự kiếm dài hơn mười trượng rồi theo động tác của hắn chém thẳng xuống mặt nước.

"Ùm" một tiếng vang thật lớn.

Mặt nước bắn lên tung tóe khắp nơi, một chiều này đã khiến cho nước trên mặt hồ bị kinh lực tách qua hai bên, tạo thành một đường thẳng rộng hơn một tấc và dài hơn hai trượng.

Ở xung quanh mặt nước giao động rất mãnh liệt, tôm cá nằm trong phạm vi đó bị kinh lực làm cho cơ thể phân thành nhiều mảnh trôi nổi trong nước, thậm trí còn có nhiều phần đầu phần thân bắn cả lên bờ.

Nhìn một màn này Diệp Khôn dường như không dám tin vào mắt mình nữa, hắn đứng thẫn thờ trên bờ nhìn sóng nước đang dần dần hồi phục trở lại với vẻ ban đầu.

"Chuyện này có thể sao? Chiêu vừa rồi rõ ràng là Vạn Kiếm Quy Tông, mình thực sự đã luyện được sao? Không phải chứ, mới có hơn hai tháng làm sao có thể?" Kinh ngạc không thể tin vào mắt mình, Diệp Khôn nhất thời không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau khi lấy lại được chút bình tĩnh, hắn thì thào tự hỏi.

Theo như hần được biết, Vạn Kiếm Quyết đầu có đơn giản luyện thành như vậy, cha của Ngọc Như là một thiên tài luyện võ cũng mất hơn ba mươi năm khổ luyện mới lĩnh ngộ được chiêu Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi. Đẳng này hần mới luyện có được hơn hai tháng thì đã có thể thi triển nó ra được rồi, đây thực sự là điều không tưởng, mặc dù cốt cách của hần khá tốt đấy, nhưng nghĩ lại cũng không thể nào đạt được trình độ như thế này trong một khoảng thời gian quá ngắn như vậy được.

Không hiểu vẫn là không hiểu, Diệp Khôn vắt óc suy nghĩ mãi nhưng cũng không nghĩ ra được lời giải thích nào ổn thỏa cả, về sau hần chỉ có than thở một tiếng rồi thôi.

Mặc kệ nguyên nhân của việc này là gì, đến cuối cùng hần vẫn là người có lợi nhất.

Diệp Khôn không tin vào điều này cũng không có gì là lạ, ngược lại nếu hần tin mới là có vấn đề đấy.

Hần đầu biết rằng từ khi hần bắt đầu tu luyện vô danh khẩu quyết kia, thì hần đã có thể cảm nhận được linh khí có trong thiên địa, mặc dù hiện tại không được rõ ràng lắm nhưng cẩn thận cảm ứng vẫn thấy được.

Trong quá trình luyện Vạn Kiếm Quyết, nhờ vào việc không gian xung quanh hần có chứa linh khí. Cho nên mỗi lần vận động khu sử kiếm pháp, hần vô hình chung đã hấp thu một lượng nhỏ linh khí vào trong cơ thể.

Mặc dù lượng linh khí hấp thu vào trong cơ thể cực kì nhỏ bé thực sự không đáng nhắc tới, nhưng chỉ cần từng đó thôi cũng đủ để nó sinh ra một tia linh lực mỏng mang chạy khắp kỳ kinh bát mạch của hần khiến cho kinh mạch luôn trong tình trạng thông suốt.

Nhờ vậy mà trong lúc luyện kiếm hần mới có thể dễ dàng xuất ra những chiêu kiếm nhanh, chuẩn xác và biến ảo như vậy được.

Theo đó vô tình hần đã thấu hiểu được triết đề tinh túy của bốn câu khẩu quyết ‘động tĩnh vô cùng, biến hóa khôn lường, hư hư thật thật, vạn kiếm tề minh’, vì thế mà vừa rồi hần đã xuất ra được chiêu Vạn Kiếm Quy Tông, một chiêu cuối mạnh nhất và khó lĩnh ngộ nhất của Vạn Kiếm Quyết.

Ngoài ra hần không có tu luyện nội công như người trong giang hồ, cho nên khi thi triển Vạn Kiếm Quyết không ít thì nhiều thì cơ thể hần cũng tự động vận chuyển pháp lực bù vào phần nội công không có, cho nên mới được hiệu quả như vậy.

Đây cũng chính là sự khác biệt rất lớn giữa những người tu tiên và người phàm đấy.

Còn đang ngẩn ngơ đứng suy nghĩ, thì đột nhiên Diệp Khôn bị một tiếng thét kinh hãi ở phía sau truyền lại làm cho bừng tỉnh.

Hần quay lưng lại thì thấy Ngọc Như đang trợn mắt há hốc mồm, hai tay che miệng đứng im bất động một chỗ cách hần khoảng chừng ba mươi trượng.

“Huynh...huynh... thật đã luyện thành Vạn Kiếm Quyết.” Một lúc lâu sau Ngọc Như mới trở lại trạng thái bình thường, trong lòng nàng không tin vào mắt mình, lắp bắp nói.

Mặc dù Ngọc Như không biết võ công nhưng từ nhỏ nàng lớn lên ở Vạn Kiếm Sơn Trang, cho nên nàng rất hiểu rõ về Vạn Kiếm Quyết.

Muốn luyện thành như cha nàng cũng phải mất tới hơn ba mươi năm mới có thể, đẳng này Diệp Khôn mới chỉ có hơn hai tháng đã luyện thành, điều này sao có thể tin nổi cơ chứ.

Nhìn bộ dạng của Ngọc Như khiến cho Diệp Khôn nhớ tới bản thân lúc vừa rồi, cũng một bộ dạng như vậy nhưng không giải thích được.

Hần chỉ còn biết nhìn nàng mà cười khổ trong lòng.

“Ngọc Như muội đến từ lúc nào vậy.” Diệp Khôn không trả lời mà cười cười hỏi lại một câu.

“Muội đến đây được một lúc rồi, khi đó huynh đang luyện kiếm nên muội không dám làm phiền chỉ đứng một bên nhìn thôi.” Ngọc Như nhìn Diệp Khôn với ánh mắt nghi hoặc nhìn nói.

“Ồ! Vậy à, mà bệnh của muội chẳng nhẽ đã khỏi hẳn rồi.” Diệp Khôn ồ lên một tiếng, hơi lưu ý một chút hỏi.

“Vâng! Bệnh của muội lúc này đã khỏi hẳn rồi.” Ngọc Như thấp giọng nói.

“Thật không ngờ Ngọc Như khỏi bệnh càng ngày càng xinh đẹp a, so với ngày đầu gặp đúng là một trời một vực, chắc chắn.” Diệp Khôn đảo mắt nhìn Ngọc Như đánh giá từ đầu đến chân một lượt, thầm nghĩ.

Ánh mắt của Diệp Khôn rơi vào trong mắt của Ngọc Như khiến hai má nàng đỏ lên, thẹn thùng một câu: “Đang ghét, tên háo sắc sao lại nhìn ta như vậy.”

“Thứ lỗi cho ta mấy hôm nay mãi lo luyện công nên không có hỏi thăm muội” Diệp Khôn thu lại ánh mắt có chút bối rối gãi đầu nói.

“Không có gì, ở đây chỉ có huynh và muội gặp nhau lúc nào chẳng được.” Ngọc Như đỏ mặt nói

Diệp Khôn liếc nhìn Ngọc Như một cái trên mặt biểu hiện sắc thái có chút phúc tạp, trầm mặc một chỗ không nói gì.

“Diệp huynh, nay bệnh tình của muội cũng đã khỏi rồi, muội muốn ra ngoài tìm cha mẹ và huynh của muội.” Ngọc Như len lén nhìn Diệp Khôn nói.

“Không được! Bây giờ vẫn chưa đến ngày ước hẹn của đại ca muội chúng ta chưa thể đi được.” Diệp Khôn nhíu mày từ chối nói.

Bị Diệp Khôn từ chối thẳng thừng, sắc mặt Ngọc Như biến đổi liên tục, trong lòng không muốn chút nào.

Phận làm con sao lại không lo lắng đến sự an nguy của cha mẹ mình chứ, tuy đại ca đã ra ngoài tìm kiếm rồi nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Cứ ngồi một chỗ như thế này không bằng đi ra ngoài tìm kiếm vẫn hơn, có điều phận nữ nhi chân yếu tay mềm biết đi đâu mà tìm

Ngọc Như như vậy cho nên nàng đã tới tìm Diệp Khôn muốn ngỏ ý với hắn, nàng không ngờ tới lại bị hắn từ chối.

“Muội không cần phải khẩn trương như thế, chuyện này không thể giải quyết một sớm một chiều được, cứ yên tâm ở đây chờ đến ngày mười năm tháng tám đã. Đến lúc đó nếu đại ca muội chưa về thì ta sẽ dẫn muội ra ngoài đi tìm, từ nay đến ngày đó cũng chỉ còn một tháng nữa thôi chúng ta cứ ở đây chờ đợi đi.” Tâm trạng của Ngọc Như ra sao lẽ nào Diệp Khôn lại không hiểu, hắn bèn ra sức khuyên bảo một câu.

Ngọc Như than một tiếng cũng gật đầu đồng ý, đành chờ đợi thêm một tháng nữa vậy.

Cầm viên Tẩy Linh Đan trên tay Diệp Khôn không hề do dự đưa nó bỏ vào mồm nuốt xuống, đan dược vừa vào đến cổ chưa kịp nuốt xuống thì đã lập tức tan ra, dược lực bắt đầu phân tán sinh ra một luồng năng lượng khổng lồ chạy tán loạn khắp cơ thể hắn.

Sắc mặt của Diệp Khôn vẫn như thường, hắn vội hít vào một hơi thật sâu, rồi bắt đầu nhắm mắt lại đồng thời vận chuyển linh lực trong cơ thể, đem luồng linh lực mạnh mẽ đang phân tán trong cơ thể điều hòa ổn định lại.

Tiếp đó hắn vận chuyển Vô danh khẩu quyết đưa những luồng năng lượng đã được ổn định lại đưa chúng về tới đan điền, rồi từ từ dẫn chúng chạy theo kỳ kinh bát mạch đi khắp các huyết đạo lớn nhỏ trên cơ thể một vòng rồi lại quay về đan điền.

Diệp Khôn nhắm mắt ngồi khoanh chân nhập định ở trong phòng, trong cơ thể hắn đang có những dòng linh lực nhỏ bé liên tục chuyển động dường như không ngừng nghỉ.

Năm ngày sau Diệp Khôn đi ra khỏi phòng, trên người hắn lúc này có một luồng linh lực vô hình giao động tán mát ra mà người thường không thể cảm nhận được.

Luồng linh lực này chỉ có những người tu tiên mới có thể cảm thụ được nó, đây chính là thành quả của Diệp Khôn trong hơn hai tháng qua.

Nếu lúc này có một người tu tiên ở đây thì có thể nhận ra luồng linh lực giao động trên người của Diệp Khôn đã đạt tới cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng ba, kém chút nữa là đạt tới tầng bốn rồi.

“Thật tuyệt vời! Không ngờ sử dụng đan dược tu luyện lại có công hiệu tốt như vậy. Mình mới dùng có hai viên mà đã luyện được tới tầng thứ ba khẩu quyết kia rồi, cố gắng một chút nữa là có thể đột phá lên tầng thứ tư.” Diệp Khôn đưa mắt nhìn cơ thể mình đánh giá qua một lượt cười nói.

Nói xong, Diệp Khôn nhắm mắt lại rồi phóng xuất ra một luồng thần niệm bao trùm lấy phạm vi hai mươi trượng vào trong, tất cả cảnh vật xung quanh phạm vi này đều lọt vào tầm mắt của hắn rõ như ban ngày, mặc dù trong lúc này hắn đang nhắm mắt lại không hề mở ra.

“Thần thức quả nhiên tuyệt diệu, không cần nhìn cũng có thể biết được rõ ràng những gì diễn biến xung quanh ta.” Một lúc sau, Diệp Khôn từ từ mở mắt ra vẻ mặt tươi cười chậm rãi nói.

“Pháp lực của mình bây giờ vẫn còn thiếu một chút nữa mới đủ điều kiện để tu luyện một vài pháp thuật được ghi lại trong khẩu quyết, chỉ cần ngồi xuống vài ngày nữa là đủ a. Có điều đến lúc đó thì nên chọn cái nào để tu luyện đây? Tiếc là mình vẫn chưa biết thuộc tính linh căn của mình như thế nào để lựa chọn cho phù hợp.” Diệp Khôn vội nghĩ đến việc chuẩn bị tu luyện vài pháp thuật cơ bản trong khẩu quyết mà tự nhủ.

“Thôi bỏ đi, cứ chọn cái nào có hiệu quả nhất tu luyện vậy.” Suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng Diệp Khôn cũng đưa ra quyết định.

Tiếp đó Diệp Khôn đi về phía phòng của Ngọc Như hỏi thăm nàng một chút, dù sao cũng năm ngày rồi hắn vẫn chưa gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 9: Hỏa Đạn Thuật

“Diệp huynh, huynh đã tới?” Đang ngồi một mình trong phòng, bất chợt Ngọc Như thấy Diệp Khôn đang đi về phía phòng mình vội hướng ra bên ngoài mỉm cười nói.

“Ân! Mấy ngày hôm nay muội thế nào? Thật ngại quá, ta chỉ mãi luyện công mà nhất thời quên mất muội.” Diệp Khôn đi vào trong phòng của Ngọc Như bước đến bên cạnh bộ bàn ghế ở giữa phòng tùy tiện ngồi xuống, hần tỏ vẻ hơi ái ngại nói.

“Không có gì, muội cũng quen rồi mà. Huống hồ ngày nào muội chẳng mang com tới cho huynh, chỉ là muội để com ở ngoài cửa chứ không mang vào trong phòng cho huynh thôi.” Ngọc Như mỉm cười lắc đầu khẽ nói.

Nghe Ngọc Như nói vậy, trong lòng Diệp Khôn đột nhiên dâng lên một nỗi niềm khó tả, hần cảm thấy dường như gần đây đã làm phiền tới nàng rất nhiều.

Quả thực từ lúc Ngọc Như khỏi bệnh, mọi sinh hoạt ăn uống của hai người ở đây chủ yếu đều là do nàng đảm nhiệm, Diệp Khôn không phải làm gì cả, ngày ngày hần chỉ có ăn và luyện công mà thôi.

Mà dường như Ngọc Như cũng hiểu được và thông cảm cho hần, cho nên nàng không hề kêu ca hay có ý kiến gì cả, những lúc Diệp Khôn rảnh rỗi tới thăm nàng thì nàng rất vui, còn những lúc khác thì nàng thường hay ở trong phòng một mình hoặc là đi dạo xung quanh bờ hồ cho khuây khoải.

Những lúc mang com tới cho Diệp Khôn, nàng thường để ở trước cửa phòng của hần và len lén nhìn chộm hần ngồi luyện công ở trong phòng, nhưng nàng cũng chỉ nhìn có một lúc rồi thôi, chứ không dám nhìn lâu sợ ảnh hưởng tới hần.

Những lúc như vậy Diệp Khôn thừa biết, nhưng hần cứ mặc kệ không có ý kiến gì cả. Đợi cho Ngọc Như rời đi hần mới đi ra đem com vào trong phòng đổ vào một chỗ chứ không có ăn.

Sở dĩ hần làm như vậy là vì hần đã dùng Ích Cốc Đan, cho nên không muốn ăn uống gì cả. Bởi vì trong quá trình tu luyện hần phải kiêng ăn uống, đây cũng là điều mà những người tu tiên thường làm.

“Ngọc Như, dạo này ta luyện công đang trong lúc khẩn yếu cho nên sẽ có ít thời gian để trò chuyện với muội. Muội hãy hiểu và thông cảm cho ta a, ta mang tiếng là đã nhận lời sư phụ phải chăm lo cho muội thật chu đáo, vậy mà hiện giờ ta lại để muội phải tự mình lo cho bản thân, ta thật sự thấy rất hổ thẹn.” Diệp Khôn nhìn Ngọc Như ở phía đối diện vẻ mặt hơi phức tạp nhẹ giọng nói.

“Muội hiểu mà, huynh cứ an tâm luyện công đi. Những việc này không có gì vất vả cả, bình thường muội cũng hay tạo cho mình nhiều thú vui tiêu khiển, cũng không đến nỗi buồn tẻ đâu.” Nhìn vẻ mặt của Diệp Khôn, Ngọc Như ra điều thông cảm nói.

Tiếp đó hai người ngồi nói chuyện phiếm với nhau cả ngày trời, trong cuộc trò chuyện Ngọc Như đem chuyện hồi nhỏ của mình ra kể cho Diệp Khôn nghe. Thi thoảng Diệp Khôn cũng nói vào vài câu khiến cho Ngọc Như phá lên cười, hai người trò chuyện rất vui.

Hết chuyện về Ngọc Như, Diệp Khôn lại đem những chuyện của mình kể cho nàng nghe. Chuyện của hần kể cũng không kém phần hấp dẫn, thậm trí còn thu hút Ngọc Như khiến cho nàng say sưa ngồi nghe không còn biết đến gì cả.

Nghe câu chuyện của hần, trong lòng Ngọc Như dâng lên một cảm xúc bội phục. Nàng không nghĩ tới tuổi thơ của Diệp Khôn lại cơ cực đến như vậy, từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, phải bươn trải với cuộc sống từ khi còn rất nhỏ, chứ không như nàng được sống vui vẻ trong vòng tay yêu thương của cha mẹ.

Không cần nói đến những điểm khác, chỉ cần nhắc đến từng đó thôi, cũng đã khiến cho Ngọc Như phải nhìn Diệp Khôn với ánh mắt khác rồi.

Sau khi rời khỏi phòng của Ngọc Như đi về phòng của mình, Diệp Khôn liền đóng cửa lại tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Những ngày tiếp theo đó, ban ngày thì Diệp Khôn luyện Vạn Kiếm Quyết đến đêm thì hần tu luyện vô danh khẩu quyết kia. Tính ra thì thời gian nghỉ ngơi của hần rất ít, hầu như là không có, đây cũng là nhờ vào được lực của Ích Cốc Đan và Tẩy Linh đan mới khiến cho hần không cảm thấy mệt mỏi và đói khát.

Vạn Kiếm Quyết càng ngày hần thi triển càng linh hoạt và uy lực mạnh hơn hần, còn về phần vô danh khẩu quyết thì tốc độ tu luyện mỗi ngày một chậm không còn được như trước nữa.

Tìm hiểu qua một chút Diệp Khôn thấy tốc độ tu luyện vô danh khẩu quyết của mình như vậy cũng là bình thường không có vấn đề gì cả, sở dĩ có

hiện tượng như vậy là vì hân đã bắt đầu tu luyện lên tầng thứ tư của khẩu quyết. Ở tu tiên giới bất kể công pháp hay bí thuật nào cũng vậy, càng về sau tu luyện càng khó và tốn rất nhiều thời gian hơn, cho nên hân có chút an tâm vì mình không có luyện sai như ban đầu đã từng nghĩ qua.

Hàng ngày hân vẫn chăm chỉ tu luyện không dám lơ là bỏ dỡ, mặc dù tốc độ có hơi chậm và hân đã từng có ý định từ bỏ, nhưng khi nghĩ đến lợi ích của việc tu tiên hân lại cần phải chịu đựng tiếp tục tu luyện.

Trong khi tu luyện hân có cảm giác lượng linh khí do Tây Linh Đan cung cấp còn lại trong cơ thể càng ngày càng không đủ để dùng, thế là hân đã đánh bạo uống thêm một viên nữa.

Vì ban đầu thấy trong Dược Phương Bí Thư ghi lại mỗi một viên dùng cho tu sĩ uống vào tu luyện trong vòng một tháng, cho nên Diệp Khôn rất sợ sau khi uống viên thứ hai trong một tháng sẽ có vấn đề xấu xảy ra.

Tuy nhiên mọi việc lại không như hân nghĩ, hân uống viên thứ hai vào không có chuyện gì xảy ra cả. Ngược lại nhờ đó mà hân mới có đủ lượng linh khí để đáp ứng cho quá trình tu luyện của hân.

Nhờ vậy mà hân mới có đủ lượng linh khí để dùng, và cứ theo cái đà đấy chỉ trong vòng có hơn nửa tháng tiếp theo hân đã dùng thêm ba viên Tây Linh Đan nữa.

Phải dùng thêm Tây Linh Đan để tu luyện tốn gấp mấy lần theo như lẽ thường trong sách đã ghi lại, khiến cho Diệp Khôn cảm thấy đau xót không thôi.

Nếu đem ra so sánh hân với một tu sĩ bình thường cùng cảnh giới ở Tu tiên giới thì hân đúng là đại nhân vật rồi, coi đan dược không là gì cả. Trong vòng một tháng mà dùng đến mấy viên Tây Linh Đan, chỉ có những nhân vật giàu có hay thiên tài được bồi dưỡng ở trong các tông môn gia tộc mới có đặc cách như vậy đấy.

Những đan dược này đối với hân cực kỳ trân quý, dùng hết viên nào là hân hơi tiếc viên đó. Nhưng tiếc thì có tiếc hân cũng không làm được gì cả, nếu không dùng thì hân không thể tiếp tục tu luyện được, mà dùng thì tốn nhiều quá.

Đã có lúc hân từng nghĩ tới việc sẽ tự tay luyện chế ra Tây Linh Đan để cho mình dùng, nhưng khi nghĩ tới nguyên liệu để luyện chế nó thì lại khiến cho hân phải cười khổ không thôi.

Phải đi đâu tìm nguyên liệu đây chứ, những nguyên liệu này đều là thứ rất quý giá, đâu phải muốn có là có được ngay cơ chứ.

Lúc trước Hà đại phu có thể luyện chế ra được hai mươi tư viên Tây Linh Đan kia có lẽ cũng phải tốn rất nhiều công sức và tâm huyết đấy, mà trong đó có lẽ cũng có phần đóng góp của hân nữa.

Cũng phải nói là Hà đại phu thật sự may mắn, nên mới có thể luyện chế ra được số đan dược này đấy.

Nhưng Diệp Khôn đã từng nghĩ qua một điều khác, rất có thể số đan dược này là do tổ tiên của Hà đại phu để lại cùng với Dược Phương Bí Thư và cuốn sách cổ kia, chứ không phải do lão luyện ra. Bởi vì đan dược này là của tu tiên giới, cho dù có đầy đủ nguyên liệu đi chăng nữa thì một người bình thường như lão thì làm sao có thể đơn giản luyện được chứ.

Theo như hân biết, nguyên liệu của Tây Linh Đan ở Tu tiên giới mới có, còn ở thế tục thì cực kỳ hiếm gặp hầu như là không có.

“Ài! Không nghĩ tới trong tháng này mình đã dùng hết năm viên Tây Linh Đan rồi. Một là tư chất Linh căn của mình quá kém cho nên không thể hấp thu được linh khí ở xung quanh vào trong cơ thể, hai là ở đây không có linh khí, nếu không thì ít nhiều mình cũng phải cảm ứng được chứ, đằng này thì chẳng thấy gì cả.” Diệp Khôn từ từ mở mắt rồi khôi trạng thái nhập định, vẻ mặt có chút buồn bã nói.

“Khả năng ở đây không có linh khí là rất lớn, chứ linh căn của mình có tệ đến đâu đi chăng nữa thì cũng phải tương đương với một tu sĩ bình thường chứ. Cũng may là có Tây Linh Đan hỗ trợ, liên tục cung cấp một lượng lớn linh khí cho mình tu luyện, nếu không thì cũng chẳng được thành quả như lúc này. Hiện đã đạt tới tầng thứ tư của công pháp, cũng đến lúc mình có thể bắt đầu tu luyện vài bí thuật kia rồi.” Thu lại vẻ mặt buồn bã, chuyển qua vẻ trầm tư Diệp Khôn tự đánh giá.

Kể đó hân lại tiếp tục nhắm mắt lại, đồng thời ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, hân nhớ lại đoạn khẩu quyết kia rồi bắt đầu tìm hiểu lựa chọn xem nên tu luyện bí thuật nào trước tiên.

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn đột nhiên mở bừng hai mắt ra, sắc mặt vô cảm nói: “Hỏa Đan Thuật, trước cứ tu luyện cái này đi.”

Đã quyết định lựa chọn Hỏa Đan Thuật tu luyện, Diệp Khôn không hề chần chừ, hân liền bắt tay vào tu luyện ngay.

Theo khẩu quyết tu luyện, thoáng cái lại hai canh giờ trôi qua.

Diệp Khôn vẫn ngồi trong tư thế nhập định, nhưng ngón trỏ ở bàn tay phải của hân lại giờ lên, chứ không bắt quyết như lúc ngồi thiền.

Không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên trên đầu ngón trỏ ở tay phải của hân xuất hiện một đốm nhỏ màu đỏ chỉ bằng đầu đũa.

Theo thời gian trôi qua, nửa khắc sau đóm đỏ đỏ đã biến lớn lên thành một quả cầu to bằng đầu ngón tay cái.

Từ trong đóm đỏ này tỏa ra nhiệt lượng thật kinh người, nó khiến cho không khí ở trong gian phòng của Diệp Khôn đang ở trở nên nóng nực, khiến cho người ta cứ có cảm giác như là đang đi trong sa mạc vậy.

Quả cầu màu đỏ này tỏa ra nhiệt lượng rất mãnh liệt, nó còn nóng hơn cả một đám cháy nhỏ trong phạm vi hai trượng đồ lại.

Mà không khí trong phòng nóng nực như vậy, nhưng sắc mặt của Diệp Khôn vẫn không hề thay đổi, hắn vẫn thản nhiên như là không có chuyện gì xảy ra cả.

Ngay sau đó Diệp Khôn mở hai mắt ra, hắn nhìn chăm chăm vào quả cầu đang lơ lửng trên đầu ngón tay trỏ của hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên cười với vẻ rất hưng phấn.

Quả cầu màu đỏ này chính là Hòa Đan Thuật mà hắn đã vận dụng theo khẩu quyết của nó mới vừa tạo ra được.

“Ha ha, Hòa Đan Thuật, sức nóng của nó quả nhiên là khủng khiếp, so với cầu lửa bình thường thì nhiệt độ của nó phải gấp cả mấy chục lần mới thỏa. Như vậy mới có chuyện mấy cao thủ của Vạn Kiếm Sơn Trang khi trúng chiêu của người kia, chỉ trong phút chốc đã bị đốt thành tro bụi.” Diệp Khôn hưng phấn cười cười thì thào tự nói một câu.

“Hiện tại mình vẫn chưa thành thực, xem ra phải dành thêm vài ngày nữa tu luyện mới được.”

Mười ngày sau, lúc này là nửa đêm.

Diệp Khôn đang ở bên cạnh bờ hồ hí hoáy chất một đồng cùi khô lên trên tảng đá ở gần đó, dưới ánh trăng cũng thấy rõ được đồng cùi mà hắn chất lên khá là lớn, rộng hơn một trượng và cao quá đầu người.

Xong đâu đấy, Diệp Khôn lùi về phía sau cách đồng cùi khoảng mười trượng thì dừng lại.

Ngay sau đó, Diệp Khôn nâng cánh tay phải lên hướng về phía đồng cùi búng nhẹ một cái.

Lập tức từ đầu ngón tay của hắn bay ra một quả cầu lửa to bằng ngón tay cái, quả cầu lửa với tốc độ rất nhanh đã rơi lên trên đồng cùi.

“Bùng...” Một ngọn lửa lớn bùng lên nuốt chửng cả đồng cùi vào bên trong, nhiệt lượng của nó tỏa ra nóng khủng khiếp, Diệp Khôn đứng cách đó mười trượng cũng cảm thấy da mình nóng lên.

Thoảng cái chỉ trong vòng vài nhịp thở ngọn lửa đã tắt, mà đồng cùi lớn ở đó đã biến thành một đồng tro lớn ở dưới mặt đất. Toàn bộ số cùi đó đã bị ngọn lửa thiêu cháy hết không để lại một chút dấu vết nào cả.

“Hòa Đan Thuật quả nhiên lợi hại a? Chỉ đáng tiếc với tu vi hiện tại của mình không thể liên tục xuất ra nhiều hỏa cầu được. Nhưng không sao, chỉ cần tu vi tăng tiến thì chuyện này không thành vấn đề.” Nhìn đồng tro ở trước mặt, Diệp Khôn cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 10: Hắc Phong Trại

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đây thôi mà đã gần đến ngày mười năm tháng tám rồi.

Kể từ lúc Ngọc Như có ý ra ngoài đi tìm cha mẹ mình cho đến nay cũng đã gần một tháng, trong thời gian này mọi việc ở đây diễn ra vẫn như thường ngày, không có gì thay đổi cả.

Chỉ là mấy ngày gần đây Diệp Khôn đột nhiên không thấy Ngọc Như mang cơm qua cho mình nữa, không rõ nguyên nhân vì sao trong lòng Diệp Khôn chợt xuất hiện một điểm dự cảm không tốt.

Hắn có cảm giác dường như Ngọc Như đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không sẽ không có chuyện nàng lại không mang cơm đến cho mình.

Vì vậy ngay sáng hôm sau, hắn vội chạy qua phòng của Ngọc Như xem nàng có xảy ra chuyện gì không?

Quả nhiên không ngoài dự cảm của hắn.

Qua tới nơi Diệp Khôn gõ cửa và gọi mấy lần nhưng không thấy Ngọc Như trả lời, trong lòng hắn rất khẩn trương, vội đẩy cửa bước vào.

Bước vào phòng Diệp Khôn không thấy bóng dáng Ngọc Như đâu cả, đồ đạc trong phòng mọi thứ vẫn gọn gàng ngăn nắp.

Diệp Khôn đưa mắt nhìn quanh gian phòng một lượt thì thấy trên bàn có một tờ giấy, nó được kẹp bên dưới đáy của lọ hoa đặt trên mặt bàn.

Đến bên cạnh bàn lấy tờ giấy dưới lọ hoa ra, Diệp Khôn cầm nó lên xem, vừa mới nhìn lướt qua nội dung trên giấy, vẻ mặt hắn chợt biến sắc, hắn không thể ngờ được Ngọc Như đã bỏ đi một mình tìm cha mẹ của nàng.

“Cái này! Nha đầu này thật sự là quá cố chấp rồi, đã nói là chờ đến ngày mười năm tháng tám rồi mà...đã chờ hai tháng rồi chỉ còn vài ngày nữa thôi sao lại không chờ thêm được chứ?” Diệp Khôn mặt mày nhăn nhó, tức giận nói một câu.

“Ài! Việc này cũng là do lỗi của mình, đáng ra nên dành chút thời gian để bầu bạn với nàng mới phải...” Thở dài một tiếng, Diệp Khôn đem lá thư gấp lại bỏ vào trong ngực rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vội trở về phòng của mình thu xếp hành trang chuẩn bị rời khỏi chỗ này đi tìm Ngọc Như.

Hắn đã hứa với Hà đại phu và Vạn Đình Phòng là sẽ chăm lo cho Ngọc Như thật tốt trước khi chưa tới Bạch Hạc Sơn Trang, bây giờ nàng đột nhiên bỏ đi một mình khiến hắn rất giận và lo lắng. Nàng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm lại lẻ loi một mình ra ngoài, nếu không may có chuyện gì xảy ra với nàng thì làm sao có thể ăn nói với sư phụ và đại ca của nàng đây.

Càng nghĩ Diệp Khôn càng tức giận, một phần tự trách mình còn một phần trách Ngọc Như, tại sao nàng lại không nghe lời cơ chứ?

Thu dọn xong những thứ cần thiết, Diệp Khôn không dám chần chừ thêm chút nào nữa, hắn liền theo thông đạo rời khỏi khỏi chỗ này.

Nửa ngày sau, lúc này Diệp Khôn đang đứng tại ngã ba một con đường mòn trong rừng cách chỗ hắn vừa rời đi khoảng năm mươi dặm về phía Đông.

Chỗ này chính là điểm cuối cùng mà hắn có thể cảm nhận được dấu vết của Ngọc Như để lại trên đường, đây cũng là nhờ hắn đã sử dụng một thủ thuật tìm kiếm nhỏ của người tu tiên được ghi lại trong sách cổ mới lần theo được tới đây. Nhưng hiện tại đã bị mất dấu, nhất thời hắn chưa biết nên làm thế nào đây.

Thực sự kinh nghiệm của hắn trong trường hợp như thế này không có, cho nên hắn rất lúng túng, chưa biết định đoạt ra sao. Bởi vì ở phía trước hắn có hai lối rẽ, nhìn hai hướng rẽ quang cảnh cũng chẳng khác nhau là mấy chẳng biết là nó sẽ dẫn đi đâu, ở chỗ này nhìn tới nhìn lui đều là cây với cây cỏ.

Còn đang suy nghĩ không biết nên chọn hướng nào để đi bây giờ, đột nhiên một giọng nói khàn khàn từ phía sau lưng hắn vọng lại: “Cậu thiếu niên này, cậu bị lạc đường sao?”

Quá bất ngờ, Diệp Khôn giật thót mình một cái, sau đó từ từ quay người lại.

Vừa quay lại thì hắn thấy ở phía trước là một ông lão khoảng chừng sáu mươi tuổi, dáng người gầy gò lam lũ, trên vai lão đang vác một bó củi to quá thân mình. Lão đứng cách chỗ hắn khoảng hai mươi trượng, hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt hắn tỏ vẻ như là đang dò xét hắn vậy.

Diệp Khôn thấy vậy thì hơi nhú mày, hắn thầm nghĩ ở một nơi rừng sâu như thế này đột nhiên xuất hiện một ông lão đồn củi, không biết lão là người như thế nào? Bề ngoài hắn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, giả vờ như người lạc đường, nhưng tinh thần thì được đẩy lên cao, đề phòng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

“Vâng thưa ông! Muội muội cháu đột nhiên bị mất tích, cháu đuổi theo dấu vết tới đây thì không thấy đâu nữa.” Diệp Khôn có chút cảnh giác nói.

“Ồ! Nếu thế thì cậu đến Hắc Phong Trại thử xem, rất có thể tiểu muội của cậu đang ở đó đấy.”

Ông lão thấy Diệp Khôn có vẻ hiền lành trên lưng còn có đeo tay nải, lão khẳng định hắn là người qua đường vì từ đây đi tắt ra đường lớn về nhà ông cũng không xa lắm, nên có ý nhắc nhở.

“Hắc Phong Trại? Ông có thể cho cháu biết tới đó phải đi đường nào không ạ?” Diệp Khôn lễ phép hỏi.

“Cậu đi theo hướng bên trái, đi chừng năm dặm nữa là tới, nhưng tới đó cậu phải cẩn thận, bọn người ở đấy đều là thổ phi khét tiếng ở vùng này, chúng chuyên cướp của những người qua đường, ra tay rất ác độc.” Ông lão gật đầu nhắc nhở Diệp Khôn một câu.

“Đa tạ ông” Diệp Khôn chào ông lão một tiếng, rồi phi người chạy theo hướng con đường bên trái chẳng mấy chốc đã mất hút không thấy bóng dáng đâu.

Hắn đi vội như vậy cũng là vì trong lòng đang nóng như lửa đốt, nếu đúng như lời ông lão nói thì chỉ sợ Ngọc Như đã rơi vào tay của bọn thổ phi Hắc Phong Trại mất rồi.

Không cần biết như thế nào, chỉ cần có được chút manh mối là hắn phải hành động ngay không thể chậm trễ được.

Ông lão nhìn bóng lưng Diệp Khôn biến mất sau bụi cây lắc đầu thở dài một tiếng rồi chậm chạp theo đường mòn đi ra khỏi rừng.

Bên này Diệp Khôn theo chỉ dẫn của ông lão tức tốc chạy đi không hề ngừng nghỉ, hai khắc sau rốt cuộc trước mắt hắn cũng xuất hiện một sơn trại.

Sơn trại này có quy mô khá rộng lớn, được xây dựng trên một sườn núi có địa thế khá hiểm trở phòng thủ dễ khó tấn công, trên cổng trào của sơn trại có ghi ba chữ lớn “Hắc Phong Trại”.

Hai bên là hai tròng canh, xung quanh sơn trại bố trí rất nhiều trạm canh gác, thỉnh thoảng có một vài tốp đi qua đi lại tuần tra, canh gác rất nghiêm ngặt.

“Ê! Tiểu Bình để ý cho ta một chút a, ta đi giải quyết cái chịu hết nổi rồi.” Một đại hán trên mặt có một vết sẹo dài từ mắt trái xuống dưới cằm, mặt mũi dữ tợn gọi một thiếu niên đứng gần đó nói.

“Ha ha, Phương huynh cứ tự nhiên.” Thiếu niên thấy đại hán mặt sẹo nhờ vả mình cũng vui vẻ cười lớn đáp ứng có ý lĩnh bộ.

“Hừ! Tiểu tử không cần phải nịnh bộ ta như vậy.” Đại hán mặt sẹo hừ một tiếng, trên mặt không biểu tình lạnh nhạt nói.

Sau đó hắn đi về phía trước vòng qua một bụi cây gần đó đi ra chỗ vài tảng đá lớn ở phía trước sơn trại.

“Đồ khốn! Đừng tưởng bắt về cho trại chủ một người đẹp mà đã lên mặt a, hạng người như ngươi thì có thể hống hách được mấy ngày chứ?” Thiếu niên nhìn bóng lưng đại hán mặt sẹo khuất sau lùm cây thầm rủa một câu.

Sau khi giải quyết việc riêng xong, đại hán mặt sẹo hớn hờ đang định quay trở về thì bất thành linh bị một vật sắc nhọn không biết từ lúc nào đã nằm ở trên cổ hắn, khiến cho hắn giật mình kinh hãi.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì ngay lúc này một thanh âm lạnh lẽo từ phía sau truyền vào trong tai hắn.

“Đứng im! Không được la lên, nếu không ngươi sẽ chết.”

Đại hán mặt sẹo nghe thấy vậy thì mặt mày tái mét, hắn sợ hãi không dám làm gì cả. Sau đó hắn bị lôi vào phía sau vách đá, lúc này đứng đối diện trước mặt hắn là một thiếu niên còn khá là trẻ.

Diệp Khôn tới gần Hắc Phong Trại nhưng hắn không dám manh động, mà vẫn luôn ẩn núp một bên chờ cơ hội sẽ lên vào thăm dò tình hình xem Ngọc Như có ở đây không.

Đúng lúc đại hán mặt sẹo đi giải quyết, Diệp Khôn không bỏ qua cơ hội đã lẳng lặng áp sát rồi dùng con dao nhỏ hái thuốc mà hắn vẫn hay mang theo mình không hề chế đội phương.

“Cô gái các ngươi bắt đang ở đâu?” Diệp Khôn chưa chắc chắn có phải Ngọc Như đang ở trong tay bọn chúng hay không nhưng không biết hỏi thế nào cho phải, sợ đối phương nói nhăng nói quạ nên hắn đã tỏ vẻ như là đã khẳng định trực tiếp hỏi.

“Cô ...cô... gái nào ta...ta... không biết.” Đại hán mặt sẹo nghe hỏi thế trong lòng hoảng sợ, chẳng nhẽ cô gái hắn hỏi chính là người hỏi sáng hắn bắt về, nghĩ vậy hắn sợ hãi lắp bắp nói.

“Hừ! Ngươi chưa thấy quan tài chưa biết sợ phải không?” Thấy biểu hiện của đại hán mặt sẹo như vậy, trong lòng Diệp Khôn khẽ động đưa tay dí mạnh lưỡi dao vào cổ, lạnh lùng nói.

“Thiếu hiệp tha mạng, ta nói, ta nói.” Bị lưỡi dao dí mạnh vào cổ khiến cho cổ đại hán bị chảy một vệt máu, hắn hoảng sợ cầu xin nói.

“Nói!” Trên mặt Diệp Khôn vẫn không biểu tình, âm thanh lạnh lẽo lại vang lên.

“Cô nương bị chúng ta bắt về hỏi sáng đang ở phòng dành cho trại chủ phụ nhân, chờ tối nay sẽ bái đường thành thân với trại chủ.” Đại hán mặt

sẹo giọng run run nói.

“Cái gì! Các người dám?” Diệp Khôn tức giận âm thầm tự nhủ.

“Cô nương bị các người bắt hồi sáng? Nói xem bề ngoài cô ta như thế nào?” Diệp Khôn hơi suy nghĩ một chút nói.

“Bề ngoài trông cô ta...” Đại hán mặt sẹo từ từ kể lại.

Nghe đại hán nói xong, trong lòng Diệp Khôn nóng như lửa đốt. Người mà đại hán mặt sẹo miêu tả rất giống với Ngọc Như, xem ra đúng là nàng rồi.

“Người nói, ngoài con đường chính vào sơn trại ra còn con đường nào khác không?” Không bộc lộ hẳn ra ngoài, Diệp Khôn tỏ vẻ trầm tư một lúc hỏi.

“Không có! Sơn trại chỉ có duy nhất lối vào là cổng chính, trừ phi thiếu hiệp có thể bay vào còn tuyệt đối không còn đường nào khác.” Nhìn nét mặt lạnh lùng của Diệp Khôn, đại hán mặt sẹo sợ hãi thành thật nói.

Diệp Khôn đã khẳng định Ngọc Như đang ở đây, nhưng muốn cứu nàng ra cũng không phải là chuyện đơn giản, đối phương nhiều người mà hắn chỉ có một mình nên rất khó.

Tưởng rằng tóm được một tên dò hỏi thì sẽ tìm ra được một con đường khác để vào trong, không ngờ lại không có đường nào ngoài cổng chính cả.

Việc này khiến cho Diệp Khôn cực kỳ đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 11: Lén Vào Thăm Dò

Suy nghĩ một hồi thật lâu, cuối cùng Diệp Khôn cũng đã có chủ ý của mình.

Hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt của đại hán mặt sẹo một lúc, đột nhiên lớp da trên mặt hắn khẽ nhúc nhích, chỉ trong vài nhịp thở khuôn mặt của hắn đã biến thành khuôn mặt của đại hán mặt sẹo, nhìn qua thì hai người giống hệt nhau như hai giọt nước rất khó để phân biệt được.

Đại hán mặt sẹo nhìn một màn này mặt mày biến sắc giật mình hoảng sợ, toàn thân hắn không tự chủ được “phịch” một tiếng ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt kinh hoàng của hắn nhìn cứ như là người vừa gặp phải ma vậy.

Diệp Khôn thấy bộ dạng của đại hán mặt sẹo như vậy khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó hắn đánh ra một đạo linh quang rơi trên thiên linh cái của đại hán khiến cho đại hán rơi vào hôn mê không còn biết gì nữa.

“Cũng may Dịch Dung Thuật chỉ cần hiểu được yếu quyết của nó là có thể thi triển ngay được, chỉ đáng tiếc vội vàng quá cho nên hiệu quả của nó không được lâu cùng lắm cũng chỉ có thể duy trì được nửa canh giờ mà thôi.” Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua đại hán mặt sẹo đang nằm phía trước rồi đưa tay sờ sờ lên mặt mình thì thảo tự nói một câu.

“Nửa canh giờ có lẽ cũng đã đủ rồi, có điều trước tiên mình phải gây rối loạn một chút đã như thế mới có thể thừa cơ đi vào cứu người mà không bị nghi ngờ.” Tự nhủ thêm một câu, Diệp Khôn liền lột y phục trên người đại hán mặt sẹo xuống rồi mặc lên người mình.

Mặc y phục của đại hán mặt sẹo vào Diệp Khôn cảm thấy không được thoải mái cho lắm, bộ y phục này so với dáng người của hắn hơi rộng một chút nếu cứ để như vậy mà mặc xem ra không ổn.

Nghĩ vậy Diệp Khôn bèn dùng vài thủ đoạn nhỏ khiến cho bộ y phục này bó sát vào người, khi đó hắn mới cảm thấy thoải mái hơn.

Tiếp đó, Diệp Khôn đem hành trang của mình giấu qua một bên, rồi nhặt thanh trường kiếm bên cạnh đại hán mặt sẹo lên đeo vào bên hông.

Lúc này nhìn hắn dưới bộ dạng của đại hán mặt sẹo trông rất cao ngạo, bình thường có lẽ chẳng ai nhận ra hắn là kẻ giả mạo cả. Nhưng nếu có kẻ để ý kỹ thì cũng nhìn ra được điều không ổn ở hắn, đó là vóc người của hắn nhỏ hơn so với đại hán mặt sẹo đáng kể.

Việc này Diệp Khôn cũng đã nghĩ qua, nhưng hắn đã có đối sách của riêng mình, chỉ cần gây ra rối loạn thì trong lúc vội vã sẽ chẳng có ai còn để tâm đến điều này đâu.

Xong đầu đấy, Diệp Khôn theo con đường cũ mà đại hán mặt sẹo vừa đi ra tiến về phía cổng chính của sơn trại.

Khi đi gần tới nơi, hán không trực tiếp lộ diện ngay mà lên vào một bụi cây cạnh đó, nhìn về phía sơn trại âm thầm thả thần thức ra xem.

Một lúc sau, Diệp Khôn thu lại thần thức của mình, sau khi tự đánh giá một chập hán bèn đi ra khỏi bụi cây hướng về cổng chính sơn trại đi tới.

Đồng thời cùng lúc đó đầu ngón tay của hán đột nhiên xuất hiện một đốm lửa nhỏ, khẽ lật tay Diệp Khôn búng đốm lửa lên cao nhằm hướng một ngôi nhà vừa phải ở phía nam so với trung tâm của Hắc Phong Trại.

Vị trí của ngôi nhà này so với cổng chính của Hắc Phong Trại cũng chỉ tầm hai mươi trượng mà thôi, vừa vặn nằm trong phạm vi thần thức của hán có thể quan sát được.

Hơn nữa phát hiện bên trong ngôi nhà không có người, toàn bộ những thứ có ở trong đây đều là lương thảo, cỏ khô và những vận dụng binh thường khác. Xem ra ngôi nhà này chính là một cái kho để chứa lương thảo và thức ăn cho ngựa của sơn trại. Cho nên hán đã chọn ngôi nhà này là mục tiêu của mình.

Đốm lửa lao đi với tốc độ rất nhanh, chỉ trong vài cái chớp mắt nó đã rơi lên trên mái của ngôi nhà.

“Bùng...”

Một ngọn lửa lớn bùng lên thoáng cái nó đã lan rộng ra đem toàn bộ mái nhà thiêu đốt, do kiến trúc của ngôi nhà toàn là bằng gỗ, hơn nữa bên trong đều là những vật dụng dễ cháy cho nên chỉ trong vài nhịp thở sau đó toàn bộ ngôi nhà đã chìm trong biển lửa.

“Kho lương thực bị cháy rồi! Mau cứu hỏa...”

Ngay sau đó, từ bên trong Hắc Phong Trại truyền ra những tiếng tri hô khẩn cấp, toàn bộ những người ở trong trại nhao nhao rời khỏi vị trí của mình chạy về phía đám cháy ra sức cứu hỏa.

Kẻ thì dùng cành cây, kẻ thì dùng đao kiếm, kẻ thì dùng đất cát, kẻ thì dùng nước... nhưng tất cả đều vô vọng, đám lửa quá lớn không thể nào dập tắt nó được.

Cùng thời gian đó Diệp Khôn vừa mới đi gần tới cổng chính, khi nhìn thấy hán thiếu niên tên Tiểu Bình lúc trước mặt mày hờn hờ định lên tiếng nói với hán điều gì đó.

“Không xong rồi, kho lương thực bị cháy. Mau tới đó cứu hỏa.” Không đợi cho Tiểu Bình kịp nói với mình câu gì, trên mặt Diệp Khôn vô vẻ sợ hãi hán chỉ kịp nói lên một câu rồi lách người qua một bên lao vào bên trong.

Tiểu Bình ngơ ngác không biết là có chuyện gì đã xảy ra, ý nghĩ trong đầu hán vừa xẹt qua thì ngay lập tức đã nghe thấy những tiếng tri hô ở phía trong vọng ra, khiến cho hán hoảng sợ không còn dám nghĩ ngợi gì nữa cũng tức tốc chạy vào bên trong.

Đám cháy đột nhiên bùng nổ đã khiến cho toàn bộ Hắc Phong Trại chỉ trong chốc lát lao loạn hết lên, nhân cơ hội này Diệp Khôn đã hòa mình vào trong đám người đang nhao nhao cứu hỏa, rồi thừa cơ lên vào một góc hành lang ở gần đó núp lại.

Sau đó hán không hề chần chừ, liền thả thần thức của mình ra thăm dò bốn phía.

Một lúc sau, đột nhiên Diệp Khôn nhíu mày hán đã xem qua phạm vi xung quanh với bán kính ba mươi trượng nhưng không có thu hoạch gì cả, hán liền thu lại thần thức về mặt tỏ ra hơi âm trầm.

“Mình thật là ngốc, lúc trước không hỏi rõ tên kia xem Ngọc Như bị nhốt ở chỗ nào, khuôn viên của Hắc Phong Trại rộng cỡ hơn hai trăm trượng mà thần thức của mình có hạn, không thể bao quát toàn bộ sơn trại được.” Diệp Khôn âm thầm tự trách.

“Ở phía này không thấy, vậy mình thử qua bên kia thử xem.”

Nói xong, Diệp Khôn thi triển thân pháp phụ trợ mà hán đã học khi luyện Vạn Kiếm Quyết để di chuyển qua một hướng khác.

Cùng lúc Diệp Khôn di chuyển qua chỗ khác để thăm dò thì lúc này đám cháy cũng đã được dập tắt, nói đúng hơn là đám cháy tự tắt. Toàn bộ đám người của Hắc Phong Trại kinh hô lên một hồi, sau đó bọn họ nhận được lệnh của trại chủ tập chung lại một chỗ để điều tra về đám cháy này.

“Cái gì bên kia vậy?” Diệp Khôn vừa mới rời đi thì có một giọng nói đầy kinh ngạc của một tên thuộc hạ Hắc Phong Trại thốt lên.

“Người thấy cái gì bên đấy?” Thấy đồng bọn kinh hô, một tên khác đứng ở bên cạnh hơi nghi ngờ hỏi.

“Vừa rồi ta thấy có một bóng người ở trong góc này lướt qua bên kia.” Tên vừa kinh hô đưa tay chỉ về phía Diệp Khôn vừa núp rồi chỉ về hướng hán vừa đi nói.

“Đâu? Làm gì có ai? Có phải người vừa rồi xông vào đập lửa nên bị ngọn lửa tạt vào làm cho mờ mắt rồi phải không?” Tên bên cạnh ngó nghiêng vài cái nhưng chẳng thấy có gì khác thường cả, vội quay sang tên bên cạnh nói.

“Cái này...có lẽ là vậy...thôi bỏ đi, chúng ta mau tập chung tại Bình Đài xem thế nào, trại trừ cho triệu tập rồi.”

“Đúng vậy, tới đó xem trại chủ xử trí chuyện này như thế nào? Kể ra cũng lạ thật, đám cháy này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh thật. Toàn bộ nhà kho bị nó thiêu rụi không bỏ sót một thứ gì cả, ta đã gặp nhiều đám cháy lớn kiểu này rồi nhưng chưa bao giờ thấy có đám nào lại thiêu sạch sẽ đến mức này cả.”

“Kể ra cũng kỳ quái thật...”

Nói với nhau vài câu xong, hai tên thuộc hạ Hắc Phong Trại này cùng với những tên khác cùng nhau đi về phía trung tâm của sơn trại.

...

Sau một hồi tìm kiếm nhưng vẫn không phát hiện ra được điều gì, Diệp Khôn cảm thấy rất không ổn.

Không lẽ Ngọc Như không ở chỗ này?

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu nhưng ngay lập tức đã bị Diệp Khôn phủ định, theo như tên đại hán mặt sẹo kia miêu tả thì thiếu nữ mà bọn hắn bắt về tẩm chím phần giống với Ngọc Như rồi, cho nên nhất định là nàng ta đang ở trong này.

Chỉ có điều không biết là nàng đang ở chỗ nào mà thôi.

“Đã tìm hầu như toàn bộ sơn trại rồi nhưng vẫn không thấy Ngọc Như ở đâu, không lẽ nàng đã bị chúng đem đi chỗ khác rồi? Không đúng! Tên kia nói tới nay trại chủ của chúng sẽ động phòng với nàng, như vậy nàng vẫn còn ở đây. Xem nào...phải rồi, còn phía sau hậu sơn mình vẫn chưa tới.” Suy ngẫm một hồi, Diệp Khôn chợt nhớ tới còn một chỗ mà hắn chưa có tới, đó chính là phía sau hậu sơn.

Không chần chừ thêm chút nào nữa, Diệp Khôn thả thần thức ra xem qua lối dẫn ra hậu sơn rồi phi thân về hướng đó.

Đi đến gần lối vào hậu sơn đột nhiên Diệp Khôn dừng lại không đi tiếp nữa. Hắn khẽ lách người qua một bên núp vào vách tường gần đó âm thầm tự đánh giá.

Dựa vào thần thức của mình, Diệp Khôn phát hiện bên trong có một ngôi nhà khá lớn với kiến trúc xa hoa tráng lệ nằm ở phía cuối hậu sơn, chỉ đáng tiếc là ngôi nhà đó quá xa nằm ngoài tầm kiểm soát thần thức của hắn, cho nên hắn chỉ nhìn thấy bên ngoài chứ không thấy được bên trong của nó.

Mà từ lối vào hậu sơn cho tới bên cạnh ngôi nhà đó có khá nhiều người đứng canh gác, đếm sơ qua hắn thấy cũng phải có hơn hai mươi người.

Đám người này nhìn bề ngoài còn khá trẻ, thân thể cường tráng, hai mắt tinh ranh, trên người đeo đủ các loại binh khí, đao có, kiếm có, thương có, côn có...xem ra bọn họ đều là những tay cao thủ có võ công cao cường.

“Ở phía trước có đám cháy lớn như vậy nhưng đám người này vẫn đứng ở đây canh gác, xem ra ở hậu sơn này là một nơi rất trọng yếu của Hắc Phong Trại đây. Chỗ này chắc là chỗ ở của Hắc Phong Trại Chủ cho nên mới được canh gác nghiêm ngặt như vậy, rất có thể Ngọc Như bị giam ở chỗ này rồi. Muốn vào được bên trong có lẽ chỉ còn cách là trực tiếp xông vào thôi.” Diệp Khôn nhìn tình hình trước mắt đánh giá một lượt.

“Đám người này võ công chắc chắn không tầm thường chút nào, không biết một mình mình có đối phó nổi không đây? Dù gì thì mình cũng chưa bao giờ đánh nhau với người ta cả, Vạn Kiếm Quyết thì cũng chỉ mới luyện được có ba tháng thôi.” Sau đó hắn tỏ vẻ hơi lo lắng nghĩ.

“Thôi bỏ đi! Người xưa đã từng nói ‘không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con’ việc đến nước này thì mình cũng chỉ còn cách liều mạng với bọn chúng vậy. Nếu không đánh lại được bọn chúng thì cùng lắm mình sẽ dùng đến Hòa Đạt Thuật, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải cứu được Ngọc Như ra ngoài.” Cắn răng tự nhủ một câu, Diệp Khôn đã quyết định chủ ý của mình.

Nói là làm, Diệp Khôn bước ra khỏi chỗ núp đồng thời hắn rút thanh trường kiếm đeo ở trên hông ra cầm lên tay.

Ngay sau đó, hai chân hắn khẽ động lao thẳng vào bên trong hậu sơn.

“Ai? Kẻ nào dám to gan lớn mật xông vào cấm khu?” Diệp Khôn vừa xông vào thì ngay lập tức hành tích đã bị bại lộ, theo đó là một giọng nói đầy kinh nghi hô lên.

Trong tình huống này Diệp Khôn không hề có chút kinh nghiệm nào cả, việc hắn xông vào một cánh quá lộ liễu bị phát hiện sớm cũng là chuyện hiển nhiên mà thôi.

Mặc dù thân pháp của hắn có nhanh thật đấy, nhưng cũng không thể nào xuyên qua lớp phòng vệ của đám người này được, chỉ trong chớp mắt hắn

đã bị đám người này bao vây lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 12: Xung Đột Khởi

Bị hai mươi người vây quanh khiến cho Diệp Khôn cảm thấy có chút sợ hãi, phải đối mặt với nhiều người như vậy đây là lần đầu tiên hắn trải qua.

Hơn nữa những người này không phải là những người dân bình thường mà hắn biết, bọn họ đều là những tên cao thủ trong giang hồ đã từng cướp của giết người.

Nhìn vào trong mắt của mỗi người bọn họ có thể thấy được những tia sát khí đầy nguy hiểm toả ra, bất cứ lúc nào họ cũng có thể ra tay giết chết Diệp Khôn ngay lập tức.

Hít vào một hơi thật sâu Diệp Khôn lấy lại tinh thần của mình, mặc dù có sợ thật đấy nhưng trong hoàn cảnh này ý trí của hắn không cho phép hắn sợ. Ý niệm trong đầu lóe lên hắn không thêm để ý đến đám người này làm gì nữa, mà thả thần thức ra dò xét ngôi nhà ở phía trước.

Với khoảng cách hiện tại thì hắn đã có thể thoải mái dò xét ngôi nhà này rồi, đây cũng là chủ ý ban đầu của hắn.

Việc đầu tiên mà hắn muốn làm ngay khi bước vào trong hậu viên này là muốn biết được chính xác Ngọc Như có ở trong này hay không, đến lúc đó thì hắn mới có thể yên tâm được.

Thần thức của Diệp Khôn trực tiếp xuyên qua vách tường của ngôi nhà đi vào bên trong, tất cả mọi thứ bên trong đều lọt vào tầm mắt của hắn rõ như ban ngày.

Đột nhiên thần sắc của Diệp Khôn khẽ động, lúc này có thể thấy được sắc thái vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt của hắn, quả nhiên đúng như hắn suy đoán Ngọc Như đang bị giam lỏng trong ngôi nhà này.

Trong ngôi nhà này có tất cả ba gian, một gian đại sảnh và hai gian phòng ở hai bên. Trong đó một phòng được bày trí với phong cách của nam nhân biết hưởng thụ.

Còn một phòng thì được bày trí theo phong cách của nữ nhi, Ngọc Như chính là đang bị giam lỏng trong gian phòng này.

Đã tìm được người cần tìm trong lòng Diệp Khôn mừng rỡ, nhưng hiện tại hắn cần phải vượt qua chướng ngại trước mắt đã.

Thu lại vẻ tươi cười trên mặt, Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua đám người xung quanh mình một lượt, tâm tình trở lên bất định.

“Phương Khan, là người? Tại sao người lại xông vào cấm khu này? Nể tình người đã mang về cho trại chủ một vị phu nhân trẻ đẹp bọn ta sẽ bỏ qua cho người, người mau rời khỏi chỗ này ngay.” Diệp Khôn còn đang đánh giá đám người xung quanh mình thì một thanh niên trong đám người này nhận ra hắn bèn lên tiếng nói.

Nghe thanh niên này nói vậy, đám người còn lại liếc mắt nhìn nhau một cái tỏ vẻ âm thầm đồng ý với việc này.

Dù sao bọn họ đều biết được việc làm của Phương Khan đối với trại chủ, mà hắn cũng chỉ là một tên đầu mục gác cổng không đáng nhắc tới, dựa vào mình hắn thì không thể tạo ra được uy hiếp gì cả.

Chỉ là không hiểu sao đột nhiên hắn lại xông vào cấm khu này? Là một đầu mục của Hắc Phong Trại hắn phải biết điều lệ của son trại chứ.

Đáng ra với việc tự ý xông vào cấm khu sẽ bị xử tội chết ngay tại chỗ, nhưng đầu sao Phương Khan cũng có công lớn, thêm vào đó đêm nay lại là ngày vui của trại chủ, tuyệt đối phải kiêng đồ máu, cho nên đám người này mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nghe thanh niên ở phía trước nói vậy Diệp Khôn khẽ nhíu mày, thật không nghĩ tới kẻ mà hắn đang giả dạng lại chính là kẻ đã bắt Ngọc Như vào đây. Nếu biết trước, chắc chắn hắn sẽ không dễ dãi cho đối phương như vậy được.

Thấy Diệp Khôn không lên tiếng trả lời, thanh niên vừa lên tiếng hơi cau mày, tinh quang trong hai mắt của hắn lóe lên, dường như hắn đã nhìn ra được điều gì đó không đúng.

Ý nghĩ trong đầu của thanh niên chỉ vừa lóe lên, thì bên này Diệp Khôn đã có hành động.

Chỉ thấy Diệp Khôn với vẻ mặt không có biểu tình, trường kiếm trong tay hần được tuốt ra khỏi vỏ, hai chân hần bắt đầu di chuyển kiếm trong tay vùng lên đánh về phía thanh niên ở phía trước.

Diễn biến xảy ra quá đột ngột khiến cho thanh niên cả kinh, nhưng rất nhanh hần đã lấy lại được về bình tĩnh.

Nhờ vào kinh nghiệm từng trải của mình, thanh niên nhanh chóng bước qua bên trái né người tránh kiếm của Diệp Khôn chém tới.

Không dừng lại ở đó, thanh niên khẽ xoay người rút ra một thanh nhuyễn kiếm ở đai lưng rồi vùng lên cản kiếm của Diệp Khôn lại.

"Keng..."

Tiếng va chạm ngân lên, chân của thanh niên đạp mạnh xuống đất đứng vững lại, còn Diệp Khôn bị đánh bật về phía sau hơn hai trượng lao đảo một chút mới đứng vững được.

Cảm nhận được cổ tay đau nhức, sắc mặt của Diệp Khôn khẽ biến đổi hần chưa bao giờ đánh nhau với người nào cả, đây là lần đầu tiên của hần. Không được rèn luyện không có kinh nghiệm, hần chỉ ra tay theo bản năng theo như những gì mà hần đã luyện tập trong hơn ba tháng qua.

Sở dĩ Diệp Khôn tỏ ra yếu thế hơn cũng là vì lần đầu tiên đánh nhau còn bỡ ngỡ, thêm vào đó hần không có nội công cho nên mới có chuyện như vậy.

Không cần biết như thế nào, việc quan trọng là cứu Ngọc Như ra khỏi chỗ này, vì vậy trong tâm Diệp Khôn chỉ có hai từ đó là "liều mạng".

Hần biết, có nói gì với đối phương thì cũng không thể cứu được Ngọc Như ra, chỉ có thể liều mạng đánh với chúng một trận mới được. Có điều với sức một người rất khó để chống lại hai mươi người, cho nên hần phải thật cẩn thận và phải liên tục ra tay trước để chiếm lấy tiền cơ, như vậy mới có cơ hội cứu được nàng, dù cho tỷ lệ thành công thấp đến mức đáng thương.

Theo lẽ thường thì suy nghĩ của Diệp Khôn hoàn toàn chính xác, trừ khi hần là một tay cao thủ nhất đẳng trên giang hồ, nếu không muốn cứu người trong hoàn cảnh này thì chỉ có "mơ giữa ban ngày mà thôi".

Tuy nhiên, có lẽ vì nóng lòng muốn cứu Ngọc Như ra nhất thời Diệp Khôn đã quên mất một điều, hiện tại hần có thể nói đã là một người tu tiên, mặc dù tu vi còn khá thấp nhưng nếu đem ra so sánh thì cũng dư sức để đối phó với đám người này rồi, hơn nữa hần vẫn còn một sát chiêu nữa đó là Hóa Đan Thuật.

Diệp Khôn không nói gì mà đã ra tay động thủ trước khiến cho đám người ở đây rất giận giữ, bọn họ không tưởng tượng nổi một tên đầu mục nhỏ nhoi lại có lá gan lớn như vậy. Mặc dù bọn họ đã chịu nhượng bộ bỏ qua cho hần, thế mà hần lại không biết điều còn dám động thủ, bảo sao đáng chết chứ?

Không cần biết mục đích người tới đây quấy rối là gì, nếu đã muốn chết thì ta đành tiễn người một đoạn đường vậy.

Ý nghĩ trong đầu đám người canh gác ở đây lóe lên, cùng một lúc không ai bảo ai tất cả đều lấy binh khí ra hướng về phía Diệp Khôn ở giữa đánh tới.

Gặp tình cảnh này sắc mặt Diệp Khôn đại biến, nhất thời hần không biết nên làm thế nào mới phải, xung quanh hần bốn phương tám hướng đã bị đối phương bao vây không còn chỗ chạy, lúc này cả đám đều xông vào tấn công hần, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

"Liều mạng!"

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn vận chuyển pháp lực trong người chuyển đi khắp thân thể, đồng thời dùng nó thay cho nội lực quán chú vào trường kiếm trong tay.

Ngay sau đó, kiếm trong tay hần vùng lên chém liên tiếp ra hơn mười chiêu khác nhau đem toàn bộ cơ thể bao vào bên trong.

Lập tức một tầng kiếm khí dày đặc hiện ra, tạo thành một lớp tường khí chắn ở xung quanh hần.

Không dừng lại ở đó, hai chân Diệp Khôn liên tục di chuyển xuất ra từng chiêu từng chiêu một trong Vạn Kiếm Quyết đánh về phía của đối phương.

Nhất thời kiếm khí bay tứ toán, mặc dù bên trong kiếm khí không hề ẩn chứa một chút nội lực nào, nhưng thay vào đó là linh lực của người tu tiên, cho nên nó trở nên mềm mại sắc bén đến dị thường.

Kiếm khí đi đến đâu không khí xung quanh nó rít gào đến đó, thanh thế thật kinh người khiến cho đám người ở đây cảm thấy sợ hãi.

Bị kiếm khí của Diệp Khôn tấn công lại, đám người này vừa kinh ngạc vừa cảm thấy sợ hãi trong lòng, Phương Khan rõ ràng chỉ là một tên đầu mục gác cổng tầm thường, từ khi nào lại trở thành một cao thủ như thế này?

Trăm ngàn mối nghi vấn nhưng không giải thích được, đám người này dù sao cũng là người từng trải, gặp tình cảnh này mặc dù hơi thất kinh thật đấy, nhưng rất nhanh bọn họ đã lấy lại được về bình tĩnh và cùng nhau thôi lui về phía sau hơn một trượng.

Kể đó từng người di chuyển theo một phương vị khác nhau, tạo thành một thế nào đó bao vây lấy Diệp Khôn như trước, nhưng lần này có vẻ rất thành thực và có bố cục chứ không lộn nhộn như trước nữa.

Diệp Khôn nhìn một màn này thì không biết bọn họ đang làm cái gì, nhưng nếu có một cao thủ lão luyện trên giang hồ ở đây thì có thể nhận ra đám người này đang bố trận để chống lại hắn.

Theo phương vị của đối phương đứng nếu nhìn từ trên cao xuống thì thấy trận pháp mà bọn họ tạo ra này chính là một Bát Quái Trận.

“Giết...”

Trận pháp vừa được bày ra, ngay lập tức một tiếng hô thật lớn vang lên.

Theo sau đó, từ phương vị của mỗi người đang đứng, cứ cách một người là có một người tung mình lên trên không, hai tay cầm binh khí bất đồng lao vào tấn công Diệp Khôn.

Mà đám người đứng ở phía dưới cũng di chuyển, từng người từng người xuất ra một chiêu kiếm khí, rồi cùng nhau hướng chính giữa đánh tới.

Diệp Khôn ở giữa hơi cau mày, phía trên và ở dưới đều bị tấn công liên tục, mà đợt tấn công này dường như rất bài bản và chuẩn xác.

Từng chiêu của đối phương đều nhằm vào chỗ hiểm trên cơ thể đánh tới không một chút sơ hở nào, bị tấn công từ bốn phương tám hướng như thế này quả thực không còn chỗ nào để tránh cả.

Hơn nữa với uy lực của đợt tấn công này Diệp Khôn có thể cảm nhận được chỉ có con đường chết chứ không có con đường sống.

“Nguy hiểm!”

Chết? Diệp Khôn không thể chết được! Con đường Tu tiên còn ở phía trước với biết bao tham vọng còn chưa thực hiện được, thì làm sao có thể dễ dàng chết ở chỗ này chứ?

Lúc này đối mặt với đợt tấn công thanh thế thật lớn của đối phương như thế này, không hiểu sao Diệp Khôn lại không tỏ ra sợ hãi một chút nào cả. Trong lòng nghĩ thoáng qua một lượt, hắn đã có chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 13: Cứu Người

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn xoay chuyển, trong tình thế cấp bách hắn không dám chần chừ thêm chút nào nữa.

Kiểm trong tay vung lên, hai chân hắn di chuyển liên tục, theo từng bước chân di chuyển từng chiêu từng thức của Vạn Kiếm Quyết được hắn thi triển ra.

Chỉ trong chớp mắt hắn đã thi triển liên tục năm chiêu, tốc độ của hắn rất nhanh hầu như chỉ nhìn thấy bóng kiếm loang loáng lóe lên. Từng đợt kiếm khí theo đó phóng xuất ra, ngay lập tức một phần kiếm khí bao bọc lấy hắn vào trong, tạo thành một lồng kiếm khí khác bảo vệ toàn thân.

Phần kiếm khí còn lại thuận theo hướng của kiếm chiêu đánh ra nghênh đón đòn tấn công của đối phương đang lao tới.

Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn lại biến chiêu.

Vạn Kiếm Quyết quả nhiên không phải bình thường, thuận theo kiếm chiêu của Diệp Khôn thi triển ra, thoáng cái đã biến ảo ra hơn chín chín tám mươi mốt chiêu kiếm khác nhau, đem toàn bộ thể tấn công của đối phương ở bốn phương tám hướng ngăn lại.

“Xoẹt xoẹt...”

Từng tiếng xé gió vang lên, nhất thời kiếm khí đầy trời đem toàn bộ thể tấn công của đám người canh gác ở đây đánh bật ngược trở lại.

"A...!" Đột nhiên tiếng kêu đau đớn vang lên, một thanh niên ở gần Diệp Khôn nhất bị kiếm khí đánh trúng vào bả vai, tạo thành một vết thương

khá sâu khiến cho máu chảy đầm đìa ướt đầm cả cánh tay áo.

"Tất cả mau lui về sau ổn định lại thế trận!"

Thấy đồng bọn bị thương khá nghiêm trọng, ngay lập tức một thanh niên với dáng vẻ khấn trương nhảy vọt về phía sau đồng thời lớn tiếng hét lên.

Thân pháp của thanh niên này rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc hắn đã lui về phía sau hơn mười trượng với dáng vẻ đầy kinh sợ.

Những người khác nghe thấy vậy cũng đồng loạt thu chiêu hoặc né tránh kiếm khí ở phía trước rồi thì triển kinh thân lui về phía sau.

Diệp Khôn thấy đối phương lui lại thì thở ra nhẹ nhõm, hắn cũng không nghĩ tới những chiêu thức vừa rồi xuất ra lại uy lực đến như vậy.

Nhân cơ hội này hắn cũng không muốn dây dưa thêm chút nào nữa, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng cứu Ngọc Như ra khỏi chỗ này, nếu không để đến lúc đám người Hắc Phong Trại ở bên ngoài biết rồi chạy vào thì thật rắc rối.

Ý nghĩ trong đầu lóe lên, Diệp Khôn không hề chần chừ, động tác của hắn càng lúc càng nhanh. Không muốn để đối phương có đủ thời gian ổn định lại thế trận, kiếm trong tay hắn liên tục vung vẩy, ánh kiếm loang loáng hư hư thật thật rất khó phân biệt.

Theo đó từng lớp kiếm khí lăng lệ phóng xuất ra bốn phương tám hướng, nhắm thẳng vào từng người đối phương lao tới.

Không dừng lại ở đó, thân hình của Diệp Khôn cũng nhoáng lên di chuyển với tốc độ rất nhanh tấn công về phía đối phương.

Trước sự tấn công chớp nhoáng của Diệp Khôn đám thanh niên vây quanh hắn nhất thời cả kinh không biết nên xử lý thế nào. Bọn họ vừa mới ổn định lại được thân hình thì đã thấy những tia kiếm khí lăng lệ sắc bén đầy uy lực đang lao về phía mình.

Không có thời gian suy nghĩ, cùng một lúc cả đám không ai bảo ai vận nội lực trong người lên đến cực hạn, đồng thời vũ khí trong tay vung lên đánh ra những chiêu thức mạnh nhất hòng ngăn cản lớp kiếm khí đang lao tới.

Bên cạnh đó bọn họ cũng liên tục di chuyển né tránh những tia kiếm khí lạc lõng xung quanh, đồng thời cố gắng giữ vị trí cố định không dám di chuyển quá phạm vi của mình để giữ vững thế trận rồi tìm cơ hội phản công.

Thế nhưng bọn họ đâu có cơ hội làm được việc đó.

Chỉ thấy một đạo hư ảnh ầm ầm trong lớp kiếm khí, loáng thoáng xuất hiện ở trước mặt mỗi người khiến cho bọn họ không thể nắm bắt được.

Thế nhưng không hiểu sao sâu trong nội tâm của mỗi người bọn họ đột nhiên cảm thấy một mối nguy cơ đầy nguy hiểm khó mà nói thành lời.

Đây cũng là nhờ vào kinh nghiệm chém giết của mỗi người trong những lần đi giết người cướp của, nó tương tự với sự sợ hãi của một người trước khi chết dưới lưỡi đao của bọn họ.

"A...."

Đột nhiên từng tiếng kêu đau đớn vang lên, đám người vây quanh Diệp Khôn không hiểu tại sao tất cả đều bị trúng thương, binh khí của chúng rơi loảng xoảng dưới mặt đất.

Từ chỗ vết thương của bọn chúng máu chảy ra đầm đìa, xem ra bị thương không hề nhẹ. Mặc dù vậy với vết thương như này bọn chúng vẫn không bị nguy hiểm đến tính mạng, có điều sức phản kháng đã không còn nữa.

Lúc này nhìn lại thì thấy cả đám nằm lăn dưới đất, kẻ thì ôm tay, kẻ thì ôm chân kêu la đau đớn, trên mặt mỗi người bọn chúng hiện rõ nét hoảng sợ xen lẫn vẻ khó hiểu.

Sợ hãi, kinh ngạc...nhưng đám người này cũng là người đã từng trải, chúng tự điểm huyết cảm máu rồi đem ánh mắt kinh sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn.

Quả thực đám người này không biết là tại sao mình lại bị thương, và bị thương từ lúc nào, cơ hồ cả đám dường như bị thương cùng một lúc vậy.

Ngay sau đó, từng lớp kiếm khí còn lại của Diệp Khôn cũng đột nhiên tiêu tán mất, thân hình hắn xuất hiện ở giữa nhìn có vẻ rất thần bí.

Vừa rồi trong khi thi triển Vạn Kiếm Quyết Diệp Khôn đã vận dụng cả linh lực trong cơ thể, đồng thời vận chuyển cả Vô Danh Khẩu Quyết của người tu tiên khiến cho thân pháp của hắn nhanh tới mức không tưởng.

Nhờ đó mà hắn đã tiếp cận và ra tay rất nhanh, khiến cho đám người này bị thương.

Sở dĩ hắn chỉ khiến cho đối phương bị thương mà không giết, là vì từ nhỏ đến giờ hắn chưa bao giờ giết người cả, giết người đối với hắn là một việc làm rất khó khăn mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Hon nữa hần là một người bản tính lương thiện, thật thà chất phác, việc giết người hần khó mà thực hiện được.

Mặc dù đám người này đều là kẻ xấu và có ý định dồn hần vào chỗ chết, nhưng hần vẫn không muốn giết bọn họ, vẫn muốn cho họ một con đường sống để làm lại cuộc đời.

Đây cũng là những điều mà trước kia Hà đại phu vẫn thường dạy bảo hần...hần vẫn nhớ và luôn thực hiện nó.

Cũng giống như Hà đại phu đã từng chữa bệnh cứu người, không cần biết người là ai, là hạng người gì, đã là bệnh nhân thì sẽ được lão dốc hết sức cứu chữa. Những chuyện khác để đến khi người bệnh bình phục thì mới nói sau.

"Ta không muốn giết hại các người, ta chỉ muốn đưa người con gái trong phòng phía trước kia đi thôi." Diệp Khôn đảo mắt nhìn đám người đang nằm dưới đất xung quanh mình một lượt lạnh lùng nói một câu.

Nói xong, Diệp Khôn không nói thêm gì nữa, hần nhấc chân tiến về phía căn nhà ở trước mặt.

Thấy vậy đám người nằm dưới mặt đất không một ai dám lên tiếng nói gì, cứ thế để mặc cho Diệp Khôn hành động.

Nhìn theo bóng lưng của hần, cả đám đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

...

Diệp Khôn đi đến trước cửa một gian phòng trong căn nhà lớn, căn phòng này đúng là căn phòng đang giam giữ Ngọc Như ở bên trong.

Để cho chắc chắn, Diệp Khôn lại đem thần thức thả ra xuyên qua cánh cửa đi vào trong phòng xem qua một lần nữa. Hần thấy Ngọc Như đang ngồi thẫn thờ buồn rầu ở trên giường, mặc dù thần sắc không được tốt cho lắm, nhưng theo như suy đoán của hần thì nàng vẫn không bị làm sao cả. Bộ dạng của nàng lúc này có lẽ là do quá sợ hãi mà thôi.

Khóe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch lên, hần không chần chừ thêm chút nào nữa vội đẩy cửa bước vào.

"Ngọc Như mọi không sao chứ? Ta đến cứu muội đây." Đẩy cửa bước vào, Diệp Khôn đi đến trước mặt Ngọc Như mỉm cười nói.

Đột nhiên có người đẩy cửa xông vào khiến cho Ngọc Như giật mình hoảng sợ, ngay khi nhìn thấy rõ tướng mạo của người vừa vào đột nhiên vẻ mặt nàng biến đổi.

"Tên khốn kiếp, người đã bắt ta về đây bây giờ lại đến nói cứu ta, thực ra người muốn gì? Người hãy rút mau nếu không ta sẽ cán lưỡi tự tử chết cho người coi." Nhận ra người vừa vào là kẻ đã bắt mình về đây hồi sáng, Ngọc Như cảm phẫn tức giận nói.

"Ngọc Như muội làm sao vậy? Ta Diệp Khôn đây." Diệp Khôn thấy biểu hiện của Ngọc Như như vậy thì hơi sững sốt.

"Diệp Khôn? Hừ người nghĩ đâu ta có vấn đề hay sao mà lại đi lừa ta như lừa một đứa trẻ lên ba vậy? Ngay cả đứa trẻ lên ba cũng không dễ bị người lừa với cái bản mặt xấu xí đáng ghét của người đâu." Ngọc Như thoáng kinh ngạc, sau đó phì cười lạnh lùng nói.

"A..."

Nghe Ngọc Như nói vậy Diệp Khôn chợt bình tĩnh, hần quên bồng đi mất là mình đang dịch dung biến thành đại hán mặt sẹo, chính là kẻ đã bắt nàng về đây, thảo nào nàng lại nói ra những lời như vậy.

Diệp Khôn không nói thêm gì nữa, khóe miệng nở một nụ cười mỉm, ngay sau đó một màn quỷ dị xuất hiện.

Khuôn mặt của hần đột nhiên vặn vẹo một hồi, ngay sau đó đã trở lại hình dạng ban đầu, lúc này mới là chân diện mục thực sự của hần.

Ngọc Như nhìn một màn này thì cả kinh, nàng lấy tay che miệng đồng thời lui về phía sau vài bước, biểu hiện ra ngoài cứ như là người vừa mới gặp ma vậy.

"Ngọc Như, ta chính là Diệp Khôn. Hiện tại thời gian cấp bách chúng ta phải mau rời khỏi chỗ này, có gì ta sẽ nói rõ cho muội biết sau." Nhìn thấy biểu hiện của Ngọc Như, Diệp Khôn biết nàng có lẽ vẫn còn nghi ngờ không dám tin, cho nên hần lên tiếng nói.

Dứt lời, không để cho Ngọc Như kịp lên tiếng nói câu nào, cả người Diệp Khôn đột nhiên nhoáng lên đến bên cạnh nàng rồi chộp vào eo nàng ôm lấy kéo đi.

Không muốn dây dưa ở chỗ này lâu sợ đám người Hắc Phong Trại kéo đến, lúc đó lại càng thêm rắc rối. Cho nên Diệp Khôn đành phải thi triển khinh thân vội ôm Ngọc Như chạy ra ngoài rời khỏi chỗ này.

Thân hình của Diệp Khôn nhoáng lên vài cái từ bên trong căn nhà xuyên qua chỗ đám người đang ngồi ở dưới sân trị thương đi ra phía cổng vào

hậu son ra ngoài.

Ra đến cổng hán lại theo đường cũ để trở ra, trên đường đi rất thuận lợi hán không hề thấy có một người nào của Hắc Phong Trại canh gác ở xung quanh cả, điều này khiến cho Diệp Khôn âm thầm mừng rỡ.

Không ngờ trở ra lại thuận lợi đến như vậy.

Có điều, khi hán đi ra tới gần cổng trại thì cả người liền đứng khựng lại, vẻ mặt của hán đột nhiên trở lên rất khó coi.

“Hừ! Tiểu tử, ngươi thật là có bản lĩnh a? Một mình có thể đánh bại đám Hắc Hồ Thị Vệ của ta để cứu người ra. Xem ra đám cháy ở kho quân dụng chính là do ngươi gây ra rồi.” Một đại hán mặt mày dữ tợn đứng chặn trước nói ra cách Diệp Khôn khoảng mười trượng nhìn hán lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 14: Kịch Chiến (Thượng)

“Xoạt , xoạt”

Lời của đại hán vừa dứt, những tiếng kêu của binh khí được rút ra khỏi vỏ vang lên, ngay sau đó có hơn mười người ở phía sau đại hán chạy lại bao vây lấy Diệp Khôn và Ngọc Như vào trong.

Những người này thân thủ khá nhanh xem ra cũng là những tay cao thủ có địa vị trong Hắc Phong Trại.

Ngay sau đó, đột nhiên những người còn lại của Hắc Phong Trại không biết từ đâu chạy ra mỗi lúc một đông, thoáng cái đã vây kín lấy toàn bộ sơn trại vào trong. Chỉ để một khoảng trống với bán kính cỡ hơn mười trượng ở giữa.

Nhìn vào tình thế này thì Diệp Khôn và Ngọc Như dường như không có nổi thoát, hai người ở vào tình trạng cá đã lọt lưới chỉ chờ ngư ông tới bắt mà thôi.

“Tiểu tử ! Ngươi thật to gan lớn mật, dám lên vào bồn trại phóng hỏa cướp người, bản lĩnh của ngươi cũng không nhỏ a.” Đột nhiên một Lão giả ước chừng đã ngoài lục tuần với bộ dạng gian xảo, từ phía sau đại hán bước lên đứng phía trước hán híp mắt nhìn Diệp Khôn lớn tiếng quát.

Nghe vậy sắc mặt Diệp Khôn đột nhiên trở lên trắng bệch, đứng trước hoàn cảnh này nhất thời hán không biết nên xử trí thế nào cho thỏa. Đối phương quá đông người, nên làm thế nào mới có thể thoát ra ngoài đây.

Việc này đối với hán đúng là một áp lực khá nặng nề, hán không hề nghĩ tới vừa mới chân ướt chân ráo đi lại trên giang hồ thì đã bị rơi vào tình cảnh như thế này.

Một chút kinh nghiệm ứng xử cũng không có, phải làm thế nào bây giờ?

Âm thầm tự nghĩ một chút, sắc mặt Diệp Khôn đột nhiên trở lên âm trầm, ngay sau đó tinh quang trong mắt hán lóe lên, nét mặt cũng biến đổi rất nhanh thoáng cái đã trở lên kiên quyết.

“Cướp người? Lão đầu, ông nói ta cướp người? Thật nực cười, tiểu muội của ta bị các ngươi bắt tới đây thì ngươi nói như thế nào?” Diệp Khôn lạnh lùng nói.

“Ha ha ! thì ra con bé kia là tiểu muội của ngươi, ngươi nghĩ người đã vào tay bồn trại thì có thể để ngươi dẫn đi dễ dàng vậy sao?” Lão giả nghe vậy liếc nhìn Ngọc Như ở phía sau Diệp Khôn cười nói.

“Không cần nói nhiều, giết hán cho ta” Lão giả vừa dứt lời thì từ phía sau vọng lại tiếng của đại hán.

Lão giả quay đầu lại gật đầu với đại hán một cái rồi lùi về đứng bên cạnh hán, đồng thời gia hiệu cho đám người đang vây quanh Diệp Khôn và Ngọc Như ra tay.

Nhận được lệnh đám người bao vây Diệp Khôn trên mặt đằng đằng sát khí cùng nhau lao vào.

Diệp Khôn nhướng mày, vội bước dịch qua một bên chắn trước người Ngọc Như. Đồng thời thả thần thức ra bao trùm toàn bộ đám người Hắc Phong Trại vào tầm quan sát của mình, tay phải rút kiếm sử liên tục ba chiêu trong Vạn Kiếm Quyết.

Tốc độ của hắn rất nhanh hầu như chỉ nhìn thấy bóng kiếm loang loáng lóe lên, chỉ trong chớp mắt trước người hắn được một tầng kiếm khí bao khóa, bảo vệ lấy hắn và Ngọc Như.

“Keng, Keng”

Tiếng binh khí lần lượt rơi xuống đất, tiếp theo là những tiếng la thảm thiết vang lên.

Lúc này nhìn lại ở phía trước Diệp Khôn một cảnh tượng hãi hùng. Ở dưới đất kẻ thì mất tay, kẻ thì mất chân nằm lăn dưới đất ô la thảm thiết, kẻ rơi đầu... máu văng tung tóe xung quanh.

Nghe những tiếng la thảm thiết của đám người Hắc Phong Trại, Diệp Khôn thu kiếm lại, nhìn cảnh tượng xung quanh trong lòng đột nhiên nổi lên nỗi sợ hãi.

Diệp Khôn nhìn đám người bị hắn giết nằm trên sân hai tay hơi run run, dường như hắn không thể thừa nhận được việc này, trong miệng lẩm bẩm “Ta đã giết người, ta đã giết người rồi sao?”

Đứng ở sau lưng Diệp Khôn thấy cảnh này, toàn thân của Ngọc Như cũng run lên trong lòng nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Mặc dù nàng là con nhà võ, đã từng thấy qua người chết, nhưng chưa bao giờ nàng thấy một cảnh tượng như thế này, bảo sao nàng lại không sợ chứ.

Bên kia, lão già và đại hán cùng toàn bộ đám người Hắc Phong Trại đứng xung quanh quan chiến thấy cảnh này trong lòng khiếp sợ, không biết từ lúc nào trên trán và cơ thể mỗi người toát đầy mồ hôi ướt hết cả người.

Nhưng dù sao đám người này cũng là người tung hoành trên giang hồ đã nhiều năm, với kinh nghiệm đầy mình sợ thì có sợ thật, nhưng rất nhanh đã lấy lại được vẻ mặt bình tĩnh.

Mặc dù vậy, lúc này trên khuôn mặt một người đều tỏ ra vẻ nghiêm trọng chứ không còn thoải mái hay bồn chồn như lúc đầu nữa.

Tuy đối phương chỉ có một người lại rất trẻ tuổi, nhưng có trời mới biết được thực lực của hắn mạnh đến mức nào. Trên giang hồ không phải là không có những tay cao thủ tuyệt đỉnh có thể lấy một người trội với cả trăm người, cho nên không thể nhìn vào bề ngoài của đối phương mà coi thường được.

Nhất thời toàn trường toát lên một bầu không khí tĩnh mịch đến lạ thường, ngoài những tiếng rên rỉ của vài kẻ may mắn còn sống đang nằm dưới đất ra, thì có thể cảm nhận được những nhịp hô hấp rất nặng nề phát ra từ đám người Hắc Phong Trại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dường như Diệp Khôn vẫn còn chưa tỉnh lại hắn vẫn còn ở trong tình trạng rối loạn tinh thần. Đây có lẽ là do lần đầu hắn giết người hơn nữa lại giết nhiều người như vậy.

Chớp lấy cơ hội này, lão già đứng bên cạnh đại hán nhướng mày tinh quang trong mắt hắn lóe lên, đây là cơ hội tốt để lão ra tay giải quyết Diệp Khôn. Vì vậy lão không hề chần chừ, hai chân khẽ động đồng thời tay lão chớp lấy kiếm của một tên thủ hạ đứng bên cạnh nhắm vào yết hầu của hắn đánh tới.

Tâm thần của Diệp Khôn còn trong tình trạng rối loạn vẫn chưa bình tĩnh, cho nên đối mặt với công kích này của lão già hắn không hề né tránh, cứ để mặc cho lưỡi kiếm bén nhọn đâm tới.

“Diệp huynh, cẩn thận...” Đứng ở phía sau, Ngọc Như thấy vậy sợ hãi hét lên một tiếng.

Mắt thấy lưỡi kiếm sắp đâm thủng yết hầu, đột nhiên trong người Diệp Khôn dấy lên một hồi cảnh báo, như có ý thức tự vệ kiếm trong tay hắn vung lên hất văng lưỡi kiếm của lão già ra. Cả người hắn hơi nghiêng về một bên, lưỡi kiếm đi chệch quỹ đạo xẹt qua cổ tạo thành một vết thương nhỏ, máu bắt đầu rỉ ra.

Thoát chết trong gang tấc Diệp Khôn tỉnh lại trong cơn mê, hắn quay sang bên cạnh nhìn Ngọc Như gật đầu một cái, rồi đưa mắt nhìn lão già đang đứng cách hắn hơn ba trượng, kiếm trên tay lão còn dính một chút máu ở đầu mũi kiếm.

Hít vào một hơi thật sâu Diệp Khôn âm thầm sợ hãi, vừa rồi nếu không phải tiếng hét của Ngọc Như vang lên bên tai, cộng thêm điểm linh triệu khó nói thành lời đột nhiên nổi lên thì một kiếm vừa rồi đã lấy mạng của hắn rồi.

“Tục ngữ nói ‘Người không phạm ta, ta không phạm người’. Các ngươi bắt mười mươi ta lại muốn giết ta, vậy thì ta phải giết các ngươi nếu không người chết sẽ là ta.” Diệp Khôn đưa tay quyết vết thương trên cổ nhìn lão già nói.

Sát khí trên mặt Diệp Khôn nổi lên, hắn điều động linh lực trong người đưa từ tay truyền vào thanh kiếm, nhanh như chớp kiếm trong tay hắn vung lên chém ra một chiêu về phía lão già.

Một luồng kiếm khí lạnh như băng rít gào bắn tới, lão già kinh hãi vội vận công hết độ cũng chém ra một chiêu kiếm đón đỡ, đồng thời lão ngả

người lui về phía sau.

“Xoẹt...”

Hai luồng kiếm khí chạm vào nhau tạo thành một âm lạnh nghe rợn người, ngay lập tức đã phân biệt mạnh yếu. Luồng kiếm khí của Diệp Khôn thế như chẻ tre chém luồng kiếm khí của lão già làm hai rồi tiếp tục lao thẳng vào ngực lão.

Khoảng cách quá gần, tốc độ của luồng kiếm khí cực nhanh, lão già lui lại phía sau còn chưa kịp đứng vững thì đã bị kiếm khí bổ nhào vào giữa ngực. Lão chỉ kịp rú thối lên một tiếng, rồi cả người bay về phía sau rơi vào đám người Hắc Phong Trại đang đứng ở đó.

Đám người Hắc Phong Trại quá sợ hãi vội vàng tránh né, làm cho cơ thể lão già rơi xuống mặt đất nằm im bất động không biết sống chết ra sao.

Nhất thời toàn trường im lặng...

“Hừ! Tiểu tử nguoi được lắm, đúng là tuổi trẻ tài cao. Hôm nay Thiết Bá Sơn ta muốn xem bản lĩnh của nguoi đến đâu nào.” Đại hán mặt mày giữ tợn nhìn một màn này thì hơi nhú mảy, hơi âm trầm một lúc hắt hủ lạnh một tiếng nói.

Nói rồi hán phát tay một cái, ngay lập tức có bốn người lật đặt vác trên vai một cây Phá Thiên Kích nặng cỡ trăm cân từ trong đám người phía sau đi tới bên cạnh hắn.

Thiết Bá Sơn chụp lấy cây Phá Thiên Kích trên vai bốn người, sau đó múa một vòng rồi chống nó xuống mặt đất nhìn thẳng vào Diệp Khôn với ánh mắt mang đầy sát khí.

Thấy vậy Diệp Khôn nhíu mày âm thầm đánh giá Thiết Bá Sơn, cây thương nặng bốn người vác còn chặt vật không ngờ thằng cha này cảm vẫn thoải mái như không có gì, xem ra kẻ này không phải hạng tầm thường, võ công không cần đề cập tới chỉ nói đến nội lực thôi thì hắn cũng đã xếp vào hạng cao thủ đứng đầu trên giang hồ rồi.

Thiết Bá Sơn cầm Phá Thiên Kích cười hung ác hét lên một tiếng thật lớn rồi tung người lên cao lao thẳng vào Diệp Khôn.

Ngay lập tức những tiếng “vù vù” xé gió vang lên, một cỗ áp lực vô hình từ phía Thiết Bá Sơn xông thẳng tới đè lên người khiến cho Diệp Khôn cảm thấy ngột thở.

Hai tay Thiết Bá Sơn khẽ run, đầu mũi thương vẽ một đường vòng cung nhắm thẳng đỉnh đầu Diệp Khôn đâm tới.

Mũi thương từ trên cao bổ xuống với một khí thế thật kinh người, đồng thời một luồng lực vô hình đem Diệp Khôn khóa chặt lại khiến hắn không thể nhúc nhích.

Diệp Khôn cả kinh, hắn liền đem thần thức thả ra thì phát hiện xung quanh mình bị một nguồn lực vô hình của đối phương bao quanh lấy, khiến cho không khí bị đông cứng lại thảo nào cơ thể hắn không thể cử động được.

Trên mặt Diệp Khôn thoáng cái hiện lên vẻ hoảng sợ nhưng rất nhanh liền khôi phục về bình tĩnh, trong lòng hắn âm thầm tự nhủ kẻ này mới đúng là cao thủ võ lâm thực thụ, vừa mới ra tay đã khiến hắn không thể động đậy được rồi.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn liền vận dụng linh lực trong người bộc phát ra toàn thân, đem luồng khí vô hình đang kìm hãm ở ngoài cơ thể phá vỡ khiến cho áp lực không còn nữa.

Cùng lúc đó hắn ngẩng đầu lên, hai mắt mở to nhìn thẳng vào mũi thương ở trên cao sắp bổ tới đầu mình. Không hề hoảng loạn Diệp Khôn tỏ ra rất bình tĩnh, sau đó cả người hắn khẽ động ôm lấy Ngọc Như vào lòng, đồng thời chân bước sang phải một bước nhoáng cái đã tránh qua một bên cách chỗ hắn vừa đứng hơn ba trượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 15: Kịch Chiến (Hạ)

“Rầm”

Diệp Khôn ôm Ngọc Như vừa né tránh qua một bên thì ngọn thương mất đi mục tiêu đâm thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái hố rộng hơn một

thước ngay chỗ hấn vừa đứng.

“Thật nguy hiểm!”

Diệp Khôn định thần lại thờ phò một cái lẩm bẩm nói.

"Ngọc Như, muội có sợ không?" Sau đó hấn quay qua hỏi Ngọc Như một câu.

"Có huynh ở đây muội không sợ." Ngọc Như nghe vậy nét mặt thoáng thay đổi, hai tay nàng bấu chặt vạt áo nhẹ giọng nói.

"Tốt! Bây giờ ta sẽ buộc muội vào người ta, muội hãy bám chặt lấy ta và nhắm mắt lại." Diệp Khôn khẽ gật đầu nói.

Nói xong, hấn ra hiệu cho Ngọc Như leo lên lưng để hấn cõng, sau đó hấn thò tay vào trong ngực lấy ra một túm dây dù. Túm dây này chính là đồ nghề của hấn trước kia thường dùng để lên núi hái thuốc, đã lâu rồi hấn không phải dùng tới nó, thật không ngờ lúc này lại đem nó ra để dùng.

Ngọc Như hiểu ý của Diệp Khôn, nàng liền leo lên lưng đồng thời hai tay bấu lấy cổ hấn.

Ngay sau đó, Diệp Khôn lấy dây quấn quanh người đem Ngọc Như cột vào người hấn.

Xong đâu đấy, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu rồi đem pháp lực trong người vận chuyển, đem sức nặng của Ngọc Như đang đè lên thân hấn hóa giải khiến cho cơ thể nhẹ nhàng như không có gì.

Đảo mắt nhìn lại cái hố ngay chỗ mình vừa đứng, trong lòng Diệp Khôn chợt cảm thấy thấy khiếp sợ. Thằng cha này quả nhiên là cao thủ thiên về nội công, cho nên một kích vừa rồi mới tạo ra được cái hố rộng như vậy, nếu như để một kích đó đánh trúng người thì chỉ có tan xương nát thịt.

Cũng may lúc này hấn đã vận dụng linh lực phá vỡ sự giam cầm của đối phương, rồi thi triển một loại mã bộ có trong khẩu quyết vô danh nhanh chóng tránh ra một bên, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thiết Bá Sơn đánh hụt một chiêu, trên mặt hấn hiện rõ nét giận giữ và kinh ngạc. Chiêu này hấn ra tay rất nhanh và đã sử dụng tám thành công lực, với ý đồ muốn một chiêu giết chết Diệp Khôn. Thế nhưng lại để cho Diệp Khôn tránh được một cách dễ dàng, quả thật hấn không nghĩ tới Diệp Khôn tuổi còn trẻ mà võ công lại cao đến mức đó.

Nếu xét ở khía cạnh bình thường, Thiết Bá Sơn khẳng định một chiêu vừa rồi của hấn trên giang hồ chỉ có khoảng mười người đứng đầu trong Thập Tam Cao Thủ mới có thể nhẹ nhàng tránh né được như vậy.

Hấn không nghĩ tới Diệp Khôn cũng có thể tránh được một chiêu này.

“Giỏi! thật không ngờ người có thể tránh được một chiêu Hồi Thương Đoản Mã của ta, để xem lần này người tránh thế nào.” Thiết Bá Sơn với vẻ mặt không chút biểu tình khen Diệp Khôn một tiếng đồng thời hai chân hấn khẽ động, không biết là thi triển tuyệt kỹ gì mà khiến cho cả người hấn chợt như một đạo tàn ảnh lao thẳng vào Diệp Khôn tấn công.

Diệp Khôn mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ, cho nên kinh nghiệm thực chiến so với Thiết Bá Sơn hấn theo không kịp.

Cũng may Diệp Khôn không phải là người bình thường trong giang hồ như đối phương nghĩ, thêm vào đó là tính cẩn thận, cho nên khi động thủ hấn đã thả thần thức ra đem Thiết Bá Sơn đặt trong tầm mắt của mình.

Nhờ vậy mà nhất cử nhất động của Thiết Bá Sơn đã nằm gọn trong lòng bàn tay của Diệp Khôn.

Thần pháp của Thiết Bá Sơn rất nhanh, nhưng hấn vẫn không nhanh bằng thần thức của Diệp Khôn được. Khi người hấn vừa động thì Diệp Khôn cũng liền có hành động theo.

Chỉ thấy Diệp Khôn khẽ bước qua trái một bước, đồng thời kiếm trên tay hấn vung lên chém ra hai chiêu liên tiếp. Theo sau đó là hai luồng kiếm khí được tạo ra từ linh lực trong cơ thể kích bắn ra, cả người Diệp Khôn cũng bắt đầu di chuyển.

Hai luồng kiếm khí nhằm chỗ sơ hở của đối phương lao đi với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới trước mặt Thiết Bá Sơn.

Nhìn thấy hai luồng kiếm khí với tốc độ rất nhanh lao vào mình, Thiết Bá Sơn cả kinh, Phá Thiên Kích trên tay xoay một vòng vẽ thành đường vòng cung ở trước người hấn, tạo thành một vệt dài khí kình ngăn cản hai luồng kiếm khí kia.

Đồng thời một chân hấn nhấc lên dậm mạnh xuống đất, rồi đem nội lực trong cơ thể phóng xuất ra bên ngoài, ngay lập tức trên người hấn tản ra một luồng lực vô hình bảo vệ lấy toàn thân.

Tên này quả nhiên là cao thủ thuộc hạng nhất lưu về nội công, có thể phóng xuất ra nội lực tạo thành vòng bảo hộ cho bản thân, cao thủ hạng này trên giang hồ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vì những cao thủ đứng đầu trên giang hồ không phải toàn bộ đều tu luyện thiên về nội công, trong đó cũng chỉ có vài người mà thôi, còn lại đa phần đều tu luyện về ngoại công hơn.

Mà những người làm được điều này đều là hạng nhất lưu cao thủ trở lên.

Bình thường mà nói, nếu như một người khác dùng nội lực tạo ra kiếm khí tấn công Thiết Bá Sơn thì hẳn có thể dựa vào vòng bảo hộ của mình để bảo vệ toàn thân, không cần lo nghĩ gì dù sao kiếm khí cũng chỉ chiếm một phần nội lực mà thôi. Cho dù đối phương nội lực có mạnh hơn hẳn thì hẳn cũng có thể dễ dàng ứng phó không gặp vấn đề gì.

Thiết Bá Sơn có ý nghĩ như vậy hoàn toàn đúng nếu so với những tay cao thủ khác trên giang hồ, nhưng lần này hẳn đã sai lầm khi nghĩ về Diệp Khôn như vậy.

Diệp Khôn chỉ có luyện qua chiêu thức của Vạn Kiếm Quyết chứ chưa hề luyện qua bất cứ một tuyệt kỹ nội công nào, nói chính xác thì hẳn không có nội lực, cái mà hẳn dùng chính là pháp lực hay linh lực.

Mà linh lực thì chỉ có người tu tiên mới có, người bình thường không thể có được. Nội lực đối với người bình thường mà nói đó là một nguồn năng lượng hùng mạnh, nhưng nếu đem ra so sánh với linh lực của người tu tiên thì nó chẳng đáng là gì cả.

“Xoẹt, Xoẹt”

Hai luồng kiếm khí của Diệp Khôn thế như chẻ tre phá vỡ lực tấn công và phòng ngự của Phá Thiên Kích, rồi lao thẳng lên người Thiết Bá Sơn.

Trong lòng Thiết Bá Sơn hơi rung động xen lẫn sợ hãi, nhưng dù sao hẳn cũng là kẻ tung hoành trên giang hồ đã nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, chớp mắt hẳn đã nghĩ ra cách để ứng phó tình huống này.

Nhìn khí thế của hai luồng kiếm khí trong lòng hẳn phát lạnh, rất nhanh hẳn quát lên một tiếng thật lớn, rồi cả người ngã sang bên phải nằm trên mặt đất miệng kêu lên một tiếng đau đớn.

Một luồng kiếm khí phá vỡ phòng ngự trên người Thiết Bá Sơn xẹt qua vai trái của hắn, tạo thành một vết thương khá sâu.

“Ầm, Ầm”

Hai luồng kiếm khí lao thẳng xuống mặt đất phía sau chỗ Thiết Bá Sơn vừa đứng, tạo thành hai cái hố to bằng miệng bát tô, đất đá bị văng lên bụi bay mù mịt.

Đám người Hắc Phong Trại đứng ở ngoài quan chiến thấy cảnh này thì sợ run người, Trại Chủ là người có võ công cao nhất ở đây luôn được bọn chúng kính ngưỡng và hâm mộ vô cùng, thế mà bây giờ trước mắt lại bị một tiểu tử đánh cho đến mức chật vật như vậy.

...

Thiết Bá Sơn kinh hồn bạt vía, nếu không phản ứng nhanh xem chút nữa thì toi mạng rồi.

Thầm kêu may mắn trong lòng, Thiết Bá Sơn đang định bật người dậy tấn công Diệp Khôn nhưng hẳn còn chưa kịp hành động thì bên tai truyền đến tiếng xé gió, kiếm của Diệp Khôn đang nhắm cổ y đánh tới.

Bị Diệp Khôn làm cho mất mặt trước đám thủ hạ, Thiết Bá Sơn vừa giận vừa sợ, điểm huyết cảm máu ở vết thương, hẳn xoay người một vòng tránh một kiếm của Diệp Khôn.

Sau đó hẳn đập mạnh hai tay xuống mặt đất để lấy đà nhảy vọt lên cao, rồi đáp xuống gần đấy đứng đối diện nhìn Diệp Khôn với ánh mắt đầy oán độc.

Tức giận nhưng không nói lên lời, Thiết Bá Sơn không hề chần chừ, hẳn vừa mới ổn định lại thân hình liền nhắc Phá Thiên Kích trong tay lên đánh về phía Diệp Khôn.

Hắn hét lên một tiếng, vận nội lực lên đến cực hạn truyền vào cây Phá Thiên Kích, lập tức trên thân cây kích xuất hiện một tia hồng mang chạy dọc trên thân nhìn rất chói mắt.

Thiết Bá Sơn múa liên tục hơn mười chiêu, sau đó tung người lên cao hơn hai mươi trượng. Lúc cơ thể hẳn còn lơ lửng trên không, tay phải cầm Phá Thiên Kích hướng về phía Diệp Khôn xuất ra một chiêu hung ác đầy uy lực.

“Quần Long Phá Thiên”.

Thấy khí thế của Thiết Bá Sơn đột nhiên thay đổi khác hẳn lúc nãy, áp lực mạnh hơn rất nhiều khiến cho Diệp Khôn có chút khó thở.

Cảm giác trong người có chút bất an, Diệp Khôn thầm nghĩ hẳn là đối phương muốn giết mình bằng một chiêu này đây.

Hai mắt hắn trợn lên, rất nhanh liền lui lại phía sau hơn một trượng, trên mặt tỏ ra nghiêm trọng.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Khôn liền điều động linh lực trong cơ thể lên đến cực hạn, rồi đem nó phóng xuất ra ngoài bảo vệ lấy toàn thân.

Đồng thời cả người hắn tung lên lảng không thi triển Vạn Kiếm Quy Tông.

Ngay lập tức, một luồng khí thể quy phụ từ trên người Diệp Khôn tỏa ra bao trùm lấy toàn bộ Hắc Phong Trại vào trong.

Một màn kinh người liền xuất hiện.

Tất cả binh khí của đám người Hắc Phong Trại chỉ cần là kiếm đột nhiên đều phát ra tiếng kêu “ông ông” như thể khuất phục, khiến cho đám người ngày cả kinh về mặt tràn đầy sợ hãi.

Thiết Bá Sơn ở bên này thấy thế trong lòng chợt nghĩ đến điều gì đó lập tức biết sắc.

Rất nhanh, vô vàn kiếm ánh trùng trùng điệp điệp từ hư không hiện ra bao trùm cả một vùng trời trên đầu Diệp Khôn, kiếm khí tỏa ra bức người khiến người ta cảm giác như bị người khác dùng dao xé từng miếng thịt trên người mình xuống vậy.

Vân phong quần vũ, những tiếng rít chói tai vang lên, tất cả kiếm ánh lấy tốc độ rất nhanh tụ lại một chỗ tạo thành hư ảnh một cây tiên kiếm cao lớn hơn hai mươi trượng, trên thân kiếm phảng phất có chút giao động của linh lực mắt thường không thể nhìn thấy được.

Nhìn hư ảnh cây kiếm trên cao cùng khí thế bức người của nó, đám người Hắc Phong Trại chỉ biết trơ mắt ra nhìn, cả người như chết lặng. Nếu một kiếm này chém xuống thì kết quả sẽ ra sao cũng có thể đoán được, Trại Chủ chỉ có một con đường chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 16: Kinh Sợ

“Chém”

Quát lên một tiếng, thanh kiếm trên tay Diệp Khôn chém về phía Thiết Bá Sơn, đồng thời hư ảnh thanh kiếm tiên phía trên cũng theo sau mà đến trước nhanh như điện chớp thẳng vào người hắn.

Thiết Bá Sơn hét lên một tiếng toàn lực phóng cây Phá Thiên Kích về phía trước, sau đó cả người hắn rất nhanh lách về bên trái hòng ngăn cản và tránh một chiêu này của Diệp Khôn.

Hắn là người từng trải đi lại trên giang hồ đã nhiều năm, đối với chiêu Vạn Kiếm Quy Tông của Diệp Khôn làm sao hắn có thể không nhận ra chứ.

Vạn Kiếm Sơn Trang cách nơi này không xa lắm, đi bộ cũng chỉ mất hai ngày đường mà thôi. Hắn đã có lần được tận mắt thấy Vạn Đình Thiên trang chủ Vạn Kiếm Sơn Trang thi triển chiêu này để đối địch nên biết được uy lực của nó mạnh đến mức độ nào, cỡ hắn làm sao dám đón đỡ.

Mà thiếu niên trước mắt tuy không phải Vạn Đình Thiên nhưng chiêu này của hắn tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém, hắn thực sự không dám đương đầu, chỉ còn cách là tránh né mà thôi.

Nghĩ thì như vậy, nhưng phản ứng của hắn đã chậm một bước, cả người hắn đã bị linh lực của kiếm khí khóa chặt lại khiến cho động tác không thể thực hiện được.

Trong lòng Thiết Bá Sơn nổi lên một nỗi sợ hãi từ trước tới nay hắn chưa từng trải qua, hắn chỉ còn biết trơ mắt lên nhìn hư ảnh tiên kiếm bổ lên người mình.

“Choang”

Cả cây Phá Thiên Kích nặng trăm cân bị đánh bật về phía sau hơn hai mươi trượng, nó xẹt qua trên đỉnh đầu đám người Hắc Phong Trại bay ra ngoài cắm lên vách núi.

Cùng lúc đó, hư ảnh kiếm tiên từ trên cao bổ xuống đã bao trùm lấy cả người Thiết Bá Sơn vào trong.

“Ầm Ầm...”

Vài tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt, cả một khoảng đất trống với bán kính hơn mười trượng bị kiếm khí oanh tạc cây xói lên từng mảnh nhỏ.

Đám người Hắc Phong Trại kinh hoàng la hét, những kẻ ở gần bị ảnh hưởng của kiếm khí khiến cho chúng đa phần đều bị thương, nhưng cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, bọn chúng nhao nhao lui về phía sau nhìn rất lộn xộn.

May mắn hơn, những kẻ đứng ở phía sau xa hơn một chút không bị ảnh hưởng của kiếm khí, chúng trở mắt lên nhìn, hơi thở có chút dồn dập.

Lúc này kiếm khí và bụi đất hòa quyện với nhau khiến cho tầm mắt bị hạn chế không thể nhìn rõ được, nhìn thế nào cũng không thể phát hiện ra được tung tích của Diệp Khôn, Ngọc Như và Thiết Bá Sơn đâu cả.

Bầu không khí chợt trở lên căng thẳng.

Thật lâu sau, theo thời gian thì bụi đất và kiếm khí đều dần tiêu tán hết, đập vào mắt những người có mặt ở đây là một quang cảnh hoang tàn đổ nát.

Ở giữa là ba người hai đứng một quỳ, hai người đứng đó chính là Diệp Khôn và Ngọc Như, còn người quỳ dưới mặt đất tất nhiên là Thiết Bá Sơn.

Nhìn lại thì thấy thanh kiếm trong tay Diệp Khôn đang kề sát lên cổ Thiết Bá Sơn, cả người hắn tóc tai bù xù y phục rách tả tơi, để hở ra khá nhiều vết thương vẫn còn đang rỉ máu, hai mắt hắn đờ đẫn như vô thần, trên mặt biểu thị đáng sợ cực kỳ sợ hãi.

Thật không ngờ một chiêu Vạn Kiếm Quy Tông đầy uy lực của Diệp Khôn vừa rồi đánh ra lại không giết được Thiết Bá Sơn, mà chỉ khiến hắn chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Điều này thật kỳ lạ, khiến cho đám người Hắc Phong Trại như rơi vào trong u mê không hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra ở đây nữa, những trượng trại chủ đã bị giết bởi chiêu vừa rồi, thật không ngờ hắn vẫn còn sống.

Mặc dù một chiêu vừa rồi không lấy mạng của Thiết Bá Sơn, nhưng nhìn vào bộ dạng cùng nét mặt của hắn thì đám người Hắc Phong Trại cũng phần nào hiểu được tâm trạng của hắn lúc này.

Bọn họ là người từng trải, đã xông pha giang hồ nhiều năm cho nên đã nhìn ra được tâm tình của Thiết Bá Sơn, bọn họ hiểu Diệp Khôn đã để lại trong lòng trại chủ một nỗi khiếp sợ đến tận trong tâm.

Một kiếm vừa rồi tuy không lấy mạng của hắn, nhưng cũng đã khiến hắn phải khắc sâu vào tới tận chân tâm, nói đơn giản là khắc cốt ghi tâm.

“Người... ta...” Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiết Bá Sơn đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn Diệp Khôn và Ngọc Như mở miệng lắp bắp nói.

“Không cần nhiều lời, mục đích của ta tới đây chỉ là cứu người chứ không muốn giết người. Hôm nay tat ha mạng cho người, hy vọng từ nay về sau người hãy thay đổi đường bao giờ cướp của giết người nữa.” Nhìn bộ dạng đáng thương của Thiết Bá Sơn, Diệp Khôn thu kiếm lại, hơi suy tư một chút nói.

Lời của Diệp Khôn vừa ra, không những đám người Hắc Phong Trại mà ngay cả Ngọc Như đứng ở bên cạnh hắn cũng tỏ ra kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới kết quả lại thành ra thế này.

Nói xong, Diệp Khôn không hề nhiều lời nữa, tinh quang trong mắt hắn chợt lóa lên, đem ánh mắt sắc bén liếc nhìn đám người Hắc Phong Trại một lượt.

Thực ra Diệp Khôn đâu phải muốn tha mạng cho Thiết Bá Sơn, một chiêu Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi hắn đã vật dụng toàn bộ linh lực có trong người vào nó, một kiếm chém ra như trường giang đại hải, uy lực của nó đâu chỉ có như vậy.

Chẳng qua đứng và lúc máu chốt thì trong người hắn đột nhiên xảy ra biến cố, không hiểu tại sao toàn bộ linh lực tán loạn ngay cả một chút pháp lực cũng tiêu tan không còn, đồng thời một cơn đau mãnh liệt ở đan điền bộc phát, khiến cho động tác của hắn phải dừng lại đột ngột.

Do linh lực bị tán loạn một cách đột ngột, cho nên uy lực của Vạn Kiếm Quy Tông cũng biến mất ngay lập tức, chỉ còn lại chút dư kinh và kiếm khí tàn phá xung quanh mà thôi.

Chuyện xảy ra với Diệp Khôn chỉ có mình hắn biết, tất cả những người có mặt ở đây đều không ai hay biết, bọn họ đã hiểu lầm hắn đã tha chết cho Thiết Bá Sơn. Trên thực tế, hiện tại cơ thể hắn đã không còn chút sức lực nào để ra tay nữa, hắn chỉ đang cố gắng gượng đóng kịch để lừa gạt mà thôi.

“Mọi chuyện đến đây coi như xong, Ngọc Như chúng ta đi.” Diệp Khôn thu lại ánh mắt sắc bén của mình liếc nhìn Thiết Bá Sơn một cái rồi chụp lấy tay của Ngọc Như kéo nàng đi về phía cổng ra Sơn Trại.

“Các người còn không mau tránh đường cho thiếu hiệp đi.” Thiết Bá Sơn ngồi phệt xuống đất quay đầu lại nhìn đám thuộc hạ đang đứng chắn trước cổng ra Sơn Trại thều thào nói.

Đám người Hắc Phong Trại dường như vẫn chưa còn bình tĩnh hẳn, bọn họ vừa nghe thấy tiếng của Thiết Bá Sơn thì mặt mày ai lấy đều ngơ ngác nhìn nhau một hồi.

Đội đến khi Diệp Khôn và Ngọc Như đi đến bên cạnh cổng ra Sơn Trại, dường như có một ma lực nào đó khiến cho đám người đang đứng trước cổng tỉnh táo lại, bọn họ liền dạt ra một bên liếc nhìn hắn với ánh mắt đầy kính sợ.

“Chuẩn bị cho ta thêm một con ngựa.” Diệp Khôn vừa bước ra đến cửa trại chợt quay lại nhìn đám người Hắc Phong Trại lạnh lùng nói.

Sức lực trong không còn là bao, tình trạng của Diệp Khôn bây giờ rất nguy hiểm, nếu còn xảy ra xung đột thì hắn không còn sức phản kháng nữa.

Vừa rồi đã dọa cho đám người Hắc Phong Trại phải kính sợ, trước mắt có lẽ bọn chúng sẽ không dám ra tay với hắn nữa. Nhưng nếu cứ dây dưa thì sẽ không ổn, cho nên hắn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Bọn này ngoài Thiết Bá Sơn đang bị trọng thương ra, thì trong Hắc Phong Trại vẫn còn rất nhiều cao thủ khác, rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.

Thấy Diệp Khôn yêu cầu một con ngựa, một tên đứng gần đó vội chạy vào trong đi lấy ngựa cho hắn không dám chậm trễ.

...

Sau khi Diệp Khôn rời đi, đám người Hắc Phong Trại mới thở phào nhẹ nhõm, dường như đã được huấn luyện từ trước, bọn chúng không ai bảo ai liền bắt tay vào thu dọn tài cuộc.

Hôm nay đúng là một ngày đáng sợ nhất trong đời bọn chúng, trong lòng ai lấy đều thầm nghĩ là may mắn. Cũng may thiếu niên kia không phải kẻ hiếu sát, nếu không với võ công kinh người như vậy nếu muốn giết bọn chúng thì quá dễ dàng rồi.

Sau việc này, Thiết Bá Sơn bị thương rất nặng, đợi cho tinh thần ổn định lại hắn đã tuyên bố bế quan dưỡng thương.

Kể từ đó trở đi cũng không thấy hắn xuất hiện nữa, dường như hắn đã biến mất trên thế gian này vậy.

Không có Thiết Bá Sơn ra mặt, dần dần Hắc Phong Trại cũng ít hoạt động hơn, cũng không thấy có vụ cướp nào xảy ra ở bán kính trăm dặm nơi đây nữa.

Hơn một năm trôi qua, dường như Hắc Phong Trại đã biến mất khỏi giang hồ vậy, đã có tin đồn là chúng đã giải tán không còn cướp bóc nữa.

Điều này khiến cho những thương lái và bảo tiêu đi qua nơi đây rất vui mừng, bọn họ không còn phải khổ sở như trước kia nữa, đã có thể dễ dàng vượt qua dãy Thanh Phong mà không phải sợ xảy ra điều bất trắc gì nữa.

...

Nửa ngày sau.

Bên bờ một con suối nhỏ cách Hắc Phong Trại cỡ một trăm dặm về phí Đông, Diệp Khôn ngồi khoanh chân đã tọa trên một hòn đá nhỏ. Vừa rồi hắn đã lấy ra một viên Tẩy Linh Đan nuốt vào rồi ngồi xuống đã tọa.

Bên cạnh hắn là Ngọc Như, nàng ngồi im không nói gì, đem ánh mắt đầy đắm chiêu nhìn vào mặt hắn.

Trên đường đi Diệp Khôn đã cho Ngọc Như biết rõ sự tình của hắn, nàng rất ân hận vì đã tự ý bỏ đi nên mới bị đám người Hắc Phong Trại bắt và gây ra sự việc ngày hôm nay, suýt chút nữa thì kiến cho Diệp Khôn gặp nguy hiểm rồi.

Cũng may bây giờ mọi chuyện đã qua nhưng nàng vẫn thấy áy láy trong lòng.

Diệp Khôn ngồi nhập định đúng một ngày một đêm, nhờ vào Tẩy Linh Đan cho nên pháp lực của hắn đã bổ xung đáng kể, sắc mặt cũng đã hồng hào trở lại.

Trưa ngày hôm sau.

Diệp Khôn từ từ mở hai mắt ra đồng thời thở phào một tiếng, sau đó hắn đưa mắt nhìn ngó cảnh vật xung quanh đánh giá qua một lượt.

“Huynh đã tỉnh rồi!” Ngọc Như ngồi bên cạnh thấy hắn tỉnh dậy vui mừng khẽ hỏi.

“Ân ! Ô muội cả đêm qua không ngủ sao?” Diệp Khôn gạt đầu một cái, nhum lập tức đôi lông mày nhíu lại, hần phát hiện hai mắt Ngọc Như quảng thâm đen vội hỏi.

“Không sao! Muội lo cho huynh nên cả đêm qua ngồi túc trực.” Ngọc Như cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Ài ! muội cần gì phải như vậy chứ?” Diệp Khôn lắc đầu nói.

“Muội lo chứ! Dù sao chuyện này cũng là do muội gây lên.” Ngọc Như có chút hối hận nói.

“Thôi mọi chuyện cũng qua rồi không cần nhắc lại nữa, chúng ta rời khỏi đây thôi.” Diệp Khôn đứng dậy khoát tay nói.

Ngọc Như gạt đầu đứng dậy, hai người liền leo lên ngựa tiếp tục lên đường, Ngọc Như ngồi ở phía trước còn Diệp Khôn ôm nàng ngồi ở phía sau.

Hôm qua là lúc nguy hiểm nên Ngọc Như không để ý, nhưng hôm nay đã khác, ngồi trên ngựa bị Diệp Khôn ôm vào trong lòng khiến nàng có chút thẹn thùng, hai má chột ửng hồng.

Diệp Khôn thấy vậy cũng hơi ái ngại, nhưng hần không biết nói gì cả chỉ im lặng cười khỏ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 17: Vĩnh Lạc Thành

Chương 17 : Vĩnh Lạc Thành

Vĩnh Lạc Thành là một tòa thành cổ, nó xuất hiện cách đây khá lâu rồi đến nỗi người ta cũng không nhớ rõ là từ khi nào nữa. Người ta chỉ biết tiền thân của Vĩnh Lạc Thành trước kia là một thôn nhỏ có tên là Vĩnh Lạc Thôn, khi đó trong thôn chỉ có mấy chục hộ gia đình sinh sống, mà cuộc sống của họ rất nghèo khổ, đói khát.

Theo thời gian qua đi cuộc sống của người dân nơi đây mỗi ngày một phát triển, nhu cầu trao đổi hàng hóa qua lại cũng tăng nhanh. Mà con đường chủ đạo, an toàn, dễ đi nhất nối liền giữa Thanh Châu và Tịnh Châu lại đi qua Vĩnh Lạc Thôn. Nhờ vậy mà Vĩnh Lạc Thôn ngày càng phát triển, theo thời gian trôi qua và đến một ngày nó đã trở thành Vĩnh Lạc Thành.

Ngày nay sinh ý của Vĩnh Lạc Thành rất tốt, cho nên đã bị thế lực của Hồng Diệp Môn thâm tóm và đặt phân đà ở đây. Lấy việc bảo kê, mở sòng bài và cho thuê nhà trọ làm sinh ý.

Hồng Diệp Môn địa vị trên giang hồ cũng thuộc vào hạng tam lưu, nếu so về thế lực thì có thể nói là đứng đầu ở vùng này, tổng đà của Hồng Diệp Môn được đặt trên núi Hồng Diệp thuộc địa phận của Tịnh Châu cách Vĩnh Lạc Thành cũng không xa lắm.

...

Lúc này là giờ trưa, một cỗ xe ngựa từ phía xa xa chạy tới, khi đến trước cổng thành thì phu xe giật giây cương cho ngựa dừng lại.

Trước mặt là một cổng thành lớn với tường bao đã cũ theo thời gian, phía trên cổng thành có đề ba chữ lớn 'Vĩnh Lạc Thành' được viết theo phong cách cổ xưa.

Phu xe đưa mắt nhìn lên cổng thành rồi quay đầu lại phía sau nói vọng vào trong thùng xe: “Công tử, tiểu thư chúng ta đã đến Vĩnh Lạc Thành.”

“Vĩnh Lạc Thành? Ngươi đánh xe vào trong thành tìm một quán trọ để ta nghỉ ngơi một chút.” Từ trong thùng xe vọng ra giọng nói của một thiếu niên.

"Vâng! Công tử."

Phu xe “vâng” một tiếng rồi giật dây cương thúc ngựa đi vào trong thành.

...

Xe ngựa vào thành chạy đến trước một quán trọ thì dừng lại, từ trên xe bước xuống là một thiếu niên dung mạo bình thường mặc y phục màu nâu nhìn rất chất phác, theo sau bước xuống là một thiếu nữ khá xinh đẹp mặc y phục màu xanh.

Hai người này không phải ai xa lạ, bọn họ chính là Diệp Khôn và Vạn Ngọc Như .

Một tháng trước, sau khi rời khỏi Hắc Phong Trại, Diệp Khôn dẫn theo Ngọc Như trở lại Hà Gia Thôn xử lý qua một vài chuyện, sau đó thì dẫn nàng đến Bạch Hạc Sơn Trang.

Bạch Hạc Sơn Trang ở Kinh Châu đường đi khá xa, từ Thanh Châu phải đi qua Tịnh Châu mới đến được Kinh Châu, đường đi cũng không thuận lợi cho nên mất một tháng trời Diệp Khôn và Ngọc Như mới đến được vùng giáp biên với Tịnh Châu.

Trước mặt hai người là một túp lều khá lớn, phía trước có treo một tấm biển lớn ghi ba chữ “Vĩnh Lạc Quán”, Diệp Khôn nhìn tấm biển khẽ gật đầu rồi lấy ngân lượng quay sang đưa cho phu xe nói: “Đoạn đường tiếp theo xe ngựa không thể đi được, huynh hãy cầm lấy số ngân lượng này chỗ thừa không cần trả lại.”

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Phu xe nhận thời bạc cầm trên tay tỏ ra rất vui mừng, đoạn đường mà Diệp Khôn thuê xe của y cũng chỉ mất có mười lượng bạc mà thôi, nhưng Diệp Khôn lại cho hắn gấp đôi khiến hắn vô cùng cảm kích luôn mồm cảm ơn.

Diệp Khôn không nói gì chỉ cười cười rồi dẫn Ngọc Như đi vào Vĩnh Lạc Quán.

“Nhị vị, hai người muốn thuê phòng hay ăn uống? Chỗ chúng tôi tuy không phải hạng nhất nhưng cũng có thể khiến cho quý khách hài lòng.” Hai người vừa bước vào túp lều thì một tiểu nhị dáng người cao gầy với vẻ mặt tươi cười đi tới nhanh miệng nói.

“Chuẩn bị cho chúng ta hai phòng gần kề nhau, còn nữa trước tiên hãy dọn ít đồ ăn lên đây, lấy những món ngon nhất ở túp lều của người cho ta”

“Vâng! mời hai vị ngồi vào bàn chờ chút, tiểu nhân sẽ đi sắp xếp.” Tiểu nhị thấy hai người muốn thuê hai phòng riêng biệt thì tỏ ra hơi khó hiểu, nhưng hắn ngẫm lại là có nguyên nhân nào đó, vì vậy hắn không dám tò mò vội vàng dạ cười nói

Đợi cho tiểu nhị rời đi, Diệp Khôn và Ngọc Như đi lại một cái bàn trống nằm trong góc khuất bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, hắn đưa mắt đánh giá những người ngồi xung quanh một lượt rồi quay sang nói nhỏ với Ngọc Như: “Nơi đây là vùng biên giữa hai châu có nhiều loại người qua lại rất phức tạp, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Ngọc Như nghe vậy không nói gì chỉ khẽ gật đầu một cái, sau đó với lấy tách trà trên bàn rót ra hai ly, một ly đưa cho Diệp Khôn rồi cầm một ly đưa lên miệng nhấp môi.

Một lúc sau, tiểu nhị dọn lên một bàn đầy thức ăn ngon cho hai người, Diệp Khôn thấy tiểu nhị rất được lòng mình nên lấy ra một lượng bạc thưởng cho hắn. Tiểu nhị riu rít cảm ơn rồi lui xuống, trước khi rời đi hắn không quên chúc hai người ngon miệng để lấy lòng.

Đi cả một ngày đường chưa có gì vào bụng, Diệp Khôn không khách khí cầm đũa lên ăn như người sắp chết đói lâu ngày chưa được ăn vậy. Ngọc Như bên cạnh thấy vậy che miệng cười vài tiếng rồi cầm đũa lên từ từ ăn.

Diệp Khôn thấy vậy cũng không nói gì, hắn chỉ ngoác miệng ra cười một cái rồi tiếp tục ăn.

Sau khi ăn uống no say, Diệp Khôn và Ngọc Như được tiểu nhị dẫn về phòng nghỉ ngơi. Phòng của hai người ở trên lầu hai, như hắn yêu cầu hai phòng này ở sát nhau như vậy rất tiện, chẳng may có chuyện gì xảy ra cũng dễ tiếp ứng cho nhau.

Một đêm vô sự.

Sáng hôm sau, vừa mới tỉnh dậy Diệp Khôn chưa kịp định thần thì đã có tiếng của Ngọc Như từ ngoài cửa vọng vào: “Diệp huynh, huynh dậy chưa?”

“Ta dậy rồi. Có chuyện gì mà muội tìm ta sớm thế.” Diệp Khôn từ trên giường bật dậy ngáp dài một cái nói.

“Muội muốn ra ngoài mua một ít đồ, huynh đi cùng muội nhé.”

“Được rồi! Muội chờ ta một chút.”

...

Diện tích của Vĩnh Lạc Thành cũng khá rộng, con đường chính trong thành rộng cỡ năm trượng, hai bên đường lớn các cửa tiệm do thương lái và người dân nơi đây mở ra buôn bán mọc lên san sát.

Đi lui về phía Tây có rất nhiều tiệm trang sức với đủ các loại mẫu mã nhìn rất bắt mắt, lui về phía Nam là những tiệm cầm đồ, tiệm sách mọc lên san sát, còn lại phía Đông và phía Bắc thì chủ yếu là những quán trọ, túp lều, xồng bạc thuộc thể lực của Hồng Diệp Môn và một số thể lực khác trên

giang hồ kinh doanh.

Vĩnh Lạc Quán mà Diệp Khôn đang thuê trọ nằm ở phía Đông thành, từ lâu này là tài sản của Hồng Diệp Môn mở ra kinh doanh.

Lúc này Diệp Khôn và Ngọc Như đang cùng nhau đi dạo trên con đường nhỏ ở phía Nam Thành.

Ngọc Như rất cao hứng, sáng nay ra ngoài nàng đã mua được rất nhiều đồ mà mình thích, đặc biệt không mất một xu nào tất cả đều do Diệp Khôn trả tiền.

Cao hứng thì cao hứng nhưng thật ra trên người Ngọc Như làm gì có tiền, nàng đòi mua hết thứ này đến thứ khác, tất nhiên Diệp Khôn phải trả tiền rồi.

Diệp Khôn cũng chẳng phải là kẻ keo kiệt Ngọc Như thích gì hắn đều mua cho, dù sao tiền Hà đại phu để lại cho hắn làm lộ phí trên đường đưa Ngọc Như tới Bạch Hạc Sơn Trang cũng khá nhiều, mặc dù một phần đã để lại cho gia đình Cậu ở nhà nhưng với số tiền còn lại cũng thoải mái tiêu sài rồi.

Đang đi trên đường, đột nhiên Diệp Khôn thấy có một tiệm sách cũ nhìn rất lạ, hắn hơi nhíu mày liền dừng lại nhìn vào trong đó.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Khôn liền cất bước tiệm sách đi tới, Ngọc Như cũng rào bước theo sau.

Diệp Khôn bước vào trong tiệm sách liếc mắt nhìn qua một lượt, hắn thấy tiệm sách này rất đơn sơ, trên kệ chỉ để vài cuốn sách đã cũ theo thời gian.

“Công tử, ngài cần mua sách gì.” Diệp Khôn còn đang mãi suy nghĩ, thì đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên.

Quay người về phía giọng nói vừa vang lên, Diệp Khôn thấy một lão già đã ngoài năm mươi với dáng người hơi gầy từ phía sau cánh cửa gỗ màu đen nằm trong góc căn phòng bước ra.

Lão già chậm rãi bước tới trước mặt Diệp Khôn rồi đảo mắt liếc nhìn hắn từ đầu đến chân một lượt nhưng không nói gì cả, lão chỉ hơi nhíu mày chờ câu trả lời của hắn.

Ánh mắt của lão già vừa chạm với ánh mắt của Diệp Khôn bất chợt trong lòng hắn nổi lên một tia dự cảm khó hiểu, hắn hơi nhíu mày âm thầm đánh giá lão già nhưng không phát hiện ra được điều gì cả.

Cảm giác này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hắn không biết tại sao lại có dự cảm như vậy nữa.

“Ta thấy tiệm của ông bày bán toàn là sách cũ, hơn nữa số lượng cũng không nhiều, xem ra số sách này đa phần là sách quý của cổ nhân để lại a.” Diệp Khôn không giải thích được việc vừa rồi như thế nào, hắn vội gạt bỏ nó qua một bên, chú tâm vào việc chính của mình.

“Ha ha. Không ngờ công tử lại có con mắt tinh tường như vậy, mới nhìn qua là đã biết rồi. Không sai, ở đây lão phu bán tuy toàn là sách cũ số lượng cũng không nhiều, nhưng đảm bảo đều là sách quý.” Lão già mở to hai mắt nhìn Diệp Khôn cười nói.

“Đâu có, đâu có. Ta cũng chỉ đoán mò vậy thôi. Không biết chỗ ông có sách cổ ghi chép về những sự việc kỳ lạ trên đời này không?” Diệp Khôn khẽ lắc đầu cười nói.

Nghe câu hỏi của Diệp Khôn, lão già hơi kinh ngạc hai mắt lão híp lại tỏ vẻ suy tư.

Một lúc sau lão mới mở miệng nói: “Thì ra công tử là người thích xem những kỳ thư dị sự được các cổ nhân ghi lại.”

“Đúng vậy! Nghe ông chủ nói như vậy, không lẽ chỗ ông có?” Diệp Khôn gật đồng đồng ý.

“Sách loại này thì chỗ ta không có, bất quá ta có một cuốn sách cổ do tổ tiên để lại, trong đó có ghi lại những sự việc kỳ lạ mà ta đọc qua không hiểu, nếu công tử có nhã hứng xem lão hủ sẽ lấy cho công tử xem.” Lão già trầm ngâm một lúc nói.

“Vậy mong lão cho ta xem qua một chút a.” Nghe vậy tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên một cái, bình thần nói.

“Công tử chờ một chút.” Nói rồi lão già đi vào gian phòng phía sau.

Ước chừng thời gian uống cạn một chén trà trôi qua, lão già mới từ trong đi ra, trên tay lão còn bê một cái hòm sắt được khóa lại rất cẩn thận.

Bê chiếc hộp sắt tới bên cạnh quầy, lão đặt chiếc hòm xuống rồi lấy chìa khóa mở ra.

Chiếc hộp được mở ra, bên trong nó là một cuốn sách cũ khá dày. Nhìn qua thì nó cũ thật, nhưng vẫn còn nguyên vẹn chứ không bị nhàu, hay

rách góc như những cuốn khác bày bên ngoài kệ. Có lẽ do nó được cất trong hòm sắt nên mới không bị tổn hại.

Ngay sau đó, lão già cầm cuốn sách lên đưa cho Diệp Khôn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 18: Lam Ngọc Kiều

Nhận lấy cuốn sách từ trong tay lão già Diệp Khôn liền mở nó ra xem ngay, đọc qua vài trang đầu một lượt trong lòng hẳn có chút giao động, dường như cuốn sách này chính là cuốn mà hắn đang cần.

“Cuốn sách này ông bán thế nào?” Diệp Khôn gấp sách lại chậm rãi mở miệng hỏi.

“Cuốn sách này là của tổ tiên ta để lại, thực sự ta cũng không lỡ bán...nhưng nếu công tử có thành ý thì ta sẽ bán nó cho công tử.” Lão già nghe Diệp Khôn hỏi vậy, tinh quang trong mắt lão chợt lóe lên tỏ vẻ do dự nói.

Diệp Khôn thấy vậy thì hơi nhú mày, ý của lão già như thế nào hắn thừa hiểu. Nhưng cuốn sách này đúng là thứ mà hắn đang cần, cho nên hắn không hề do dự lấy trong người ra đỉnh bạc năm mươi lượng.

“Ông xem, chừng này chắc đủ rồi chứ?” Cầm đỉnh bạc đưa cho lão già Diệp Khôn tỏ vẻ không lờ, đầu lòng nói.

Nhìn thấy bạc của Diệp Khôn hai mắt lão già sáng lên, lão không hề khách khí nhận lấy đỉnh bạc cười lấy lòng luôn miệng nói: “Đủ rồi .. đủ rồi..”

Cất cuốn sách vào trong người, Diệp Khôn tỏ vẻ nín thở năm mươi lượng bạc kia rồi quay người đi ra khỏi tiệm. Một bên Ngọc Như thấy thế thì tỏ ra khó hiểu, với số tiền đó có thể mua một đồng sách thế mà Diệp Khôn chịu bỏ ra từng ấy chỉ để mua một cuốn sách đã cũ, nàng không hiểu trong sách đó có cái gì mà đáng từng đó tiền. Khó hiểu thật nhưng nàng cũng không dám lên tiếng hỏi gì, cứ thế vội vã bước theo.

Đợi cho Diệp Khôn và Ngọc Như rời khỏi tiệm sách đi được một đoạn khá xa, nét mặt lão già vốn đang tươi cười bỗng nhiên trầm xuống, lão nhìn theo bóng lưng của hai người cho tới khi khuất khỏi tầm mắt mới thì thầm nói một câu: “Không nghĩ tới ở cái chốn khi ho này cũng gặp được người tu tiên, chỉ là tiểu tử này vừa mới bước chân vào tu tiên giới chưa lâu. ..Hắc hắc, lấy một cuốn sách không có giá trị ở tu tiên giới đem đổi cho hắn năm mươi lượng bạc quá lời cho ta rồi, xem ra cũng đủ để ta tiêu sài một khoảng thời gian ở thế tục.”

Vừa nói lão già vừa mân mê đỉnh bạc trên tay, sau đó lão khẽ lật tay đỉnh bạc liền biến mất không thấy đâu nữa dường như nó chưa từng xuất hiện vậy.

Tiếp đó lão phui tay vào vạt áo vài cái rồi chậm rãi đi về phía gian phòng trong góc tiệm đẩy cửa đi vào.

...

Sau khi rời khỏi tiệm sách cũ, Diệp Khôn và Ngọc Như đi quanh co một vòng xem hết khu vực Nam Thành thì mới trở về Lạc Quán.

Vừa về tới trước cửa Vĩnh Lạc Quán đang chuẩn bị bước vào trong đột nhiên hai chân Diệp Khôn dừng lại, đôi lông mày hắn nhíu lại đồng thời quay đầu hướng ánh mắt về phía ngã tư đường nơi có nhiều người đang tụ tập cách đó không xa cất tiếng nói: “Ngọc Như chúng ta lại kia xem một chút.”

Nói rồi, Diệp Khôn quay người cất bước đi tới chỗ đông người ở ngã tư, Ngọc Như quay người lại nhìn về phía đó thấy có vẻ náo nhiệt, lòng hiếu kỳ nổi nên liền bước theo sau.

Lúc này những người xung quanh đó cũng phát hiện ở ngã tư có chuyện gì đó nên cũng hiếu kỳ kéo tới xem, người tới mỗi lúc một nhiều càng lúc càng đông.

“Tên đáng ghét. Ngươi dám giỡn mặt với bản cô nương hả, xem ra ngươi không muốn sống rồi thì phải.”

Nhiều người còn chưa tới gần thì đã nghe được tiếng quát lạnh lạnh đầy chanh chua của một cô gái ở giữa đám đông truyền ra, đã khiến cho những người xung quanh trầm trồ cảm thấy hứng thú, xem ra có kịch hay để xem rồi đây.

Diệp Khôn nghe thấy giọng nói đó thì khẽ mỉm cười, hắn cảm thấy rất hứng thú cuộc bộ nhanh hơn tiến tới gần chen vào giữa đám đông xem Ngọc Như đi sau cũng không chịu kém, nàng bám sát lấy hắn cũng xô đẩy như ai.

Tới nơi mới thấy rõ, ở giữa đám đông vây lại tạo thành một khoảng trống cỡ năm trượng có hai người một nam một nữ đang đối mặt với nhau đôi co.

Giọng nói chanh chua khi này là của một thiếu nữ ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, nàng này mi thanh mục tú, có khuôn mặt trái xoan với dáng người thon thả, nàng này nhan sắc không tệ đúng là một cô gái xinh đẹp.

Trên tay nàng đang cầm một thanh trường kiếm bén nhọn chỉ vào trước ngực một thư sinh đứng đối diện, với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Phía sau nàng này còn có sáu người đàn ông tướng mạo hung dữ cùng vận một loại trang phục giống nhau, đám người này đứng sát với đám đông khoanh tay tiêu ý nhìn thư sinh phía trước. Nhìn qua cũng biết đám người này là thuộc hạ đi theo thiếu nữ kia.

“Lam Ngọc Kiều, cô ăn nói cho cẩn thận ai thêm gờn mặt với cô chứ., rõ ràng cô muốn gây sự với ta mà.” Thư sinh đứng trước mũi kiếm của thiếu nữ không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn trừng mắt lớn tiếng nói.

“Hừ ! ngươi còn nói, nếu không gờn mặt với ta thì tại sao hết lần này đến lần khác mỗi khi ta nhờ ngươi vẽ cho ta một bức thi họa ngươi đều viện đủ cớ từ chối, ta trả bao nhiêu ngân lượng ngươi cũng không thêm để ý.” Lam Ngọc Kiều hừ nhẹ một tiếng lạnh lùng nói.

“Trương Tùng ta đã nói từ trước rồi, riêng người của Hồng Diệp Môn ta sẽ không tiếp, cô có cho ta núi vàng núi bạc ta cũng không nhận, cô còn có ý đưa người đến gây khó dễ với ta thử hỏi ai mới là người gây chuyện.” Thư sinh tự xưng là Trương Tùng nhếch miệng lơ đãng nói.

“Ngươi...” Lam Ngọc Kiều nghe xong trong lòng tức giận, sát khí trên mặt nàng nổi lên, không nói thêm lời nào kiếm trong tay khẽ động đâm thẳng vào ngực trái của Trương Tùng.

Trương Tùng cả kinh, vội ngả người về phía sau ngã xuống đất tránh được một kiếm trí mạng này. Cũng may ngay từ đầu hắn đã có ý đề phòng nên phản ứng mới nhanh vậy, nếu không thì đã là ma dưới lưỡi kiếm của thiếu nữ rồi.

Lam Ngọc Kiều thấy vậy càng thêm tức giận, không đợi cho Trương Tùng kịp đứng dậy kiếm trên tay nàng lại biến chiêu nhằm vào những yếu điểm trên người hắn đánh tới.

Trương Tùng hoảng hốt kêu khổ trong lòng, cổ nhân nói cấm có sai lòng dạ đàn bà đúng là cay độc, một khi đã có ý giết người thì ra tay không chút lưu tình, thật sự là quá ác độc.

Không kịp suy nghĩ, Trương Tùng ra sức lăn mấy vòng trên đất tránh khỏi lưỡi kiếm đòi mạng của Lam Ngọc Kiều, lăn tới chân của đám người đang đứng xem thì hắn bật dậy đứng cạnh đám người này nhìn chăm chăm vào thiếu nữ với ánh mắt đầy oán hận.

Những người dân hiếu kỳ vây quanh xem thấy có chiến cũng nhao nhao lùi lại phía sau tạo thành một khoảng trống khá rộng vây lấy Trương Tùng và Lam Ngọc Kiều vào trong.

Đám người đứng xem tản ra liền để lộ rõ sáu tên đại hán thuộc hạ của Lam Ngọc Kiều vẫn đứng yên khoanh tay tại chỗ, bọn họ không hề di chuyển mà chỉ đứng nhìn mà thôi.

Diệp Khôn và Ngọc Như thuận theo đám đông cũng lùi lại phía sau lặng lẽ đứng một bên quan sát.

“Ài, chỉ tội cho tên Trương Tùng này, dây vào với con gái của Lam Thiên Bằng thì khổ rồi.” Diệp Khôn đang chăm chú nhìn diễn biến ở phía trước thì bên cạnh có một tiếng thở dài lẩm bẩm rất nhỏ.

Đối với người bình thường thì rất có thể nghe được điều này, nhưng Diệp Khôn thì lại khác, vừa nghe thấy vậy hắn vội quay qua bên cạnh hỏi nhỏ.

“Vị huynh đài này, rốt cuộc cô gái kia lai lịch thế nào mà ta thấy có vẻ hống hách vậy?” Ghé sát vào tai một trung niên bên cạnh Diệp Khôn thì thào hỏi.

Trung niên thấy vậy thì hơi kinh ngạc quay ra nhìn Diệp Khôn một chập, sau đó y cũng ghé sát vào tai hắn thì thầm.

Theo như trung niên nói cho Diệp Khôn biết, thì ra Lam Ngọc Kiều là con gái cưng của Lam Thiên Bằng đường chủ của Hồng Diệp Bang tiếp quản phân đà ở Vĩnh Lạc Thành.

Nàng ta được nuông chiều từ nhỏ cho nên khi lớn lên chẳng có chút nào là yếu điệu thực nữ của nữ nhân cả, một cô gái xinh đẹp như cô ta vậy mà ngang tàn hống hách khiến cho nhiều người ở Vĩnh Lạc Thành cũng đầu đầu không ai dám trêu chọc vào.

Nghe nói sắp tới là đến sinh nhật của Lam Thiên Bằng, Lam Ngọc Kiều muốn tặng một món quà cho cha nhưng không biết nên tặng quà gì mới phải. Đang trong lúc khó nghĩ thì nàng ta được người mách nước cho là nên tặng một bức thi họa, vì thế nàng ta đã tìm đến Trương Tùng.

Nói đến Trương Tùng, hắn ở Vĩnh Lạc Thành là một thư sinh khá nổi tiếng về tài thi họa, hắn là người tài nhưng chán ghét cảnh tranh đấu trong quan trường nên đã không đi thi trạng nguyên lấy công danh, mà ở Vĩnh Lạc Thành lấy việc vẽ chân dung và thi họa cho người ta để kiếm sống.

Lam Ngọc Kiều tìm đến hắc nhữ và, lúc đầu hắc nhữ đồng ý nhưng về sau phát hiện nàng ta là người của Hồng Diệp Môn hơn nữa lại là con gái của Lam Thiên Bằng nên đã dứt khoát từ chối.

Không hiểu lý do tại sao lại bị từ chối, Lam Ngọc Kiều đã nhiều lần tìm đến dò hỏi lý do, không hỏi được nàng ta quay ra tra hỏi và đe dọa nhưng vẫn không thu hoạch được gì cuối cùng đã dẫn đến vụ việc ngày hôm nay.

“Thật thú vị, xem ra Trương Tùng này có thù hằn gì đó với Hồng Diệp Môn đây.” Sau khi nghe trung niên nói xong, Diệp Khôn quay ra nhìn Trương Tùng đánh giá hắc nhữ một lượt âm thầm nghĩ.

Trương Tùng mặc dù là thư sinh, nhưng từ nhỏ cũng theo thầy học võ nên phản ứng cũng rất nhanh, hắc nhữ mắt đánh giá tình hình một chớp mắt là ở lại thì sẽ bị thiệt thòi, không hề nghĩ ngợi nhiều hắc nhữ liền quay lưng tung người nhảy về phía sau với ý định lẩn vào đám đông để chạy trốn.

Nhưng hắc nhữ mới vừa động thì đột nhiên một quyền như trời giáng từ phía trên đỉnh đầu hắc nhữ đánh xuống, Trương Tùng cả kinh vội lách người sang trái tránh được một quyền này, đưa mắt nhìn lại thì thấy một đại hắc nhữ mặt mũi giữ tợn không biết xuất hiện từ lúc nào đang đứng chắn trước mũi hắc nhữ định bỏ chạy.

“Hừ! tiểu tử chưa được sự cho phép của tiểu thư nhà ta mà dám tự ý bỏ đi sao?” đại hắc nhữ nghe rằng ra cười nhìn Trương Tùng nói

Thấy đồng bọn ra tay, năm tên còn lại cũng liếc nhìn nhau một cái rồi phân biệt chia ra năm hướng chặn hết đường lui của Trương Tùng bao vây hắc nhữ vào trong.

“Thế nào ! Ngươi còn muốn chạy nữa sao, nếu hôm nay không cho ta một câu trả lời thuyết phục thì đừng hòng có thể rời khỏi nơi đây.” Lam Ngọc Kiều cười khanh khách nói.

“Các ngươi đúng là ép người quá đáng, người khác sợ nhưng ta thì không sợ đâu.” Trương Tùng gân giọng nói, sau đó hắc nhữ đặt tay vào thắt lưng kéo phụt một cái. Nhìn lại thì thấy trên tay hắc nhữ đang cầm một cây Nhuyễn Kiếm.

Kiếm vừa được rút ra, Trương Tùng không hề chần chừ liền ra tay luôn, kiếm trong tay hắc nhữ loáng lên hướng một đại hắc nhữ ở phía trái đâm tới.

Đại hắc nhữ nhìn Nhuyễn Kiếm của Trương Tùng đâm về phía mình thì cười lạnh một cái, động tác hắc nhữ khá nhanh liền đưa tay ra sau lưng rút ra một cây Quỷ Đầu Dao vung lên đỡ lấy cây Nhuyễn Kiếm, đồng thời hắc nhữ hét lên một tiếng tay trái nắm quyền đánh vào hạ bộ của Trương Tùng.

“Keng”

Hai binh khí va chạm vào nhau tạo thành một tiếng vang chói tai, sau va chạm Trương Tùng cảm thấy cổ tay mình có chút tê dại. Có chút đau, Trương Tùng phản ứng khá nhanh, người hắc nhữ xoay một vòng tránh được một quyền của đối phương.

“Không ngờ nội lực của thằng cha này lại mạnh như vậy.” Trương Tùng hít vào một hơi thật sâu, chân hắc nhữ bước qua phải xuất ra một chiêu đánh vào mạn sườn đối phương.

Đại hắc nhữ phản ứng khá nhanh, hắc nhữ tiến lên một bước tránh khỏi kiếm chiêu, đồng thời giơ đao chém một đao đầy uy lực thẳng vào cổ Trương Tùng.

Trương Tùng cả kinh khẽ lách người, đồng thời thi triển một bộ pháp nào đó rất huyền diệu vòng ra phía sau, cùng lúc tay trái hắc nhữ biến chiêu điểm một chỉ trúng ngay bả vai của đại hắc nhữ.

Đại hắc nhữ bị trúng chiêu ở bả vai liền kêu lên một tiếng đau đớn, hắc nhữ vội tung người nhảy về phía sau đứng nhìn Trương Tùng với ánh mắt đầy tức giận.

“Tiểu tử, ngươi đáng chết.”

Vừa ổn định thân hình, đại hắc nhữ vận nội lực chữa thương ở bả vai, sau đó hắc nhữ tức giận gầm lên một tiếng rồi lại vung đao lao vào Trương Tùng.

Thoáng cái hai bên đã giao thủ với nhau hơn trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân ra thắng bại, có vẻ như hai người ngang tài ngang sức với nhau nếu cứ đánh thế này thì không biết đến khi nào mới dừng lại, có lẽ là đến lúc cả hai đều sức cùng lực kiệt mới thôi.

Những người đứng xem ở ngoài càng xem càng thấy hứng thú, đặc biệt là Lam Ngọc Kiều và đám thủ hạ còn lại, bọn họ vừa xem vừa cổ vũ cho đại hắc nhữ rất nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 19: Vạ Lây

Trương Tùng hét lên một tiếng thật to, một tay dùng kiếm một tay dùng chưởng đánh bật đại hán ra. Hai người đứng nhìn nhau một hồi với bộ dạng khá mệt mỏi.

"Làm thế nào bây giờ? Cứ tiếp tục như thế này không phải là cách tốt, huống hồ bọn chúng còn nằm tên nữa vẫn chưa ra tay." Ý nghĩ trong đầu Trương Tùng lóe lên, âm thầm tự nhủ.

Mặt đối mặt với Trương Tùng khiến cho đại hán hơi kinh nghi, hắn không nghĩ tới đối phương với bộ dạng thư sinh sức trời gà không chặt, không ngờ võ công lại khá như thế, đem ra so sánh với hắn vẫn muốn nhỉnh hơn một chút.

Bên kia, một đại hán mặt sẹo thấy đồng bọn dây dưa quá lâu trong lòng có chút không kiên nhẫn hướng Lam Ngọc Kiều nói: "Tiểu thư để thuộc hạ lên giúp hắn một tay."

"Tốt người lên giúp hắn một tay, nhớ giữ lại mạng tên kia để bổn tiểu thư đích thân hành hạ hắn." Lam Ngọc Kiều nhìn đại hán mặt sẹo gật đầu đồng ý nói.

"Vâng tiểu thư." Đại hán mặt sẹo vâng một tiếng rồi rút cây trường kiếm đeo bên hông ra, hai chân nhún một cái cả người bay lên không vung kiếm chém về phía Trương Tùng.

Thấy đồng bọn ra tay tương trợ, đại hán đứng đối diện với Trương Tùng nở một nụ cười ác độc, sau đó hai chân hắn khẽ động vung đao lên đánh tới.

Trương Tùng cả kinh vội lùi về phía sau ba bước né tránh đòn tấn công của đại hán mặt sẹo, kiếm trong tay hắn vút một cái đột nhiên cả thanh kiếm uốn lượn như một con mãng xà quấn lấy Quỷ Đầu Đao của đại hán phía trước.

Sau đó hắn giựt mạnh một cái đem Quỷ Đầu Đao kéo về hướng đầu mũi kiếm của đại hán mặt sẹo, đồng thời cả người hắn khẽ nghiêng về một bên thi triển mã bộ lách ra phía sau.

Đại hán mặt sẹo cả kinh vội thu kiếm lại, cổ tay hắn xoay một vòng dí mũi kiếm xuống đất. Cả thanh kiếm cong lại tạo một lực đàn hồi hất đại hán mặt sẹo lên, thuận thế đại hán mặt sẹo vurun người phóng kiếm đuổi sát theo sau Trương Tùng.

Đại hán xử Quỷ Đầu Đao cũng cả kinh, hắn liền vận lực dồn vào thanh đao, đồng thời ấn mạnh xuống đất khiến cho lưỡi đao chệch hướng chém qua một bên.

Theo tiếng rít gió truyền tới, mũi kiếm của đại hán mặt sẹo rất nhanh đã đâm tới trước mặt Trương Tùng.

Thấy vậy Trương Tùng vội người ngã về phía sau, đồng thời hai tay cầm chặt thanh kiếm vòng qua đầu đâm về phía sau. Đầu kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, cộng thêm lực ép từ phía trên xuống khiến cho nó cong lại đỡ lấy cơ thể hắn.

Cũng như đại hán mặt sẹo khi này, Trương Tùng liền lợi dụng lực đàn hồi của thanh kiếm mà hắn đã tạo ra. Không hề chần chừ, hắn vận lực đẩy một cái thật mạnh về phía sau rồi đột ngột thả lỏng toàn thân, khiến cho cả người hắn vọt lên lướt về phía trước.

Chớp lấy cơ hội, lúc cơ thể hắn còn đang ở trên không, hắn liền vung kiếm nhắm vào bụng đại hán mặt sẹo đâm tới.

Đại hán mặt sẹo kinh nghiệm chiến đấu cũng khá phong phú, gặp tình cảnh này hắn không hề tỏ ra bối rối ngược lại hắn rất bình tĩnh ứng phó.

Hai mắt hắn chỉ hơi nhắm lại, khẽ nghiêng người qua một bên đồng thời tay trái thò vào trong ngực lấy ra một thanh đoản kiếm. Rồi hắn vung mạnh tay hất lên, gạt phăng lưỡi kiếm của Trương Tùng chệch qua một bên.

Sau đó hắn lộn một vòng qua bên phải, đứng cách Trương Tùng khoảng năm trượng.

Trương Tùng nhẹ nhàng đáp người xuống mặt đất, tay cầm kiếm chống xuống đất ở phía bên hông, rồi chậm rãi vurun người đứng dậy. Hắn vội quay người lại nhìn đại hán mặt sẹo với vẻ mặt âm trầm.

"Ài! Muốn thoát khỏi đám người này thật sự không hề đơn giản chút nào, không lẽ hôm nay mình thật sự rơi vào tay ả họ Lam kia sao?" Trương Tùng liếc mắt đảo qua đám người Lam Ngọc Kiều đang bao vây quanh mình, hắn hít vào một hơi thật sâu âm thầm tự nhủ.

"Vô dụng, một tên thư sinh quèn mà cũng không làm gì được hắn sao? Các người không nên dây dưa với hắn làm gì nữa, tất cả hãy lên tóm lấy hắn cho ta." Lam Ngọc Kiều đứng ở một bên thấy đám thủ hạ dây dưa mãi không làm được gì Trương Tùng, trong lòng cảm thấy khó chịu bèn phân phó một câu.

Bị Lam Ngọc Kiều khiển trách, hai người vừa giao thủ với Trương Tùng liếc mắt nhìn nhau cảm thấy hơi xấu hổ. Chúng cùng bốn tên còn lại nhìn nhau khẽ gật đầu một cái, sau đó cả đám cùng nhau xuất thủ.

Trương Tùng thấy vậy thì cả kinh, vừa rồi giao thủ với hai người hán đã dốc hết sức mới miễn cưỡng tiếp được, bây giờ mà bị cả sáu người liên thủ tấn công hán làm sao có thể chống đỡ nổi.

Ý nghĩ trong đầu Trương Tùng liên tục xoay chuyển, nhất thời hán không biết nên làm thế nào mới phải.

"Liều mạng!"

Trương Tùng cắn răng một cái, hán xoay người dùng hết sức vung kiếm chém về phía một tên ở bên trái một kiếm đầy uy lực.

Bị một kiếm của Trương Tùng chém tới, đại hán đứng đó cả kinh, hán là người từng chài nên có thể nhìn ra một kiếm này của đối phương không thể coi thường được. Hán không dám trực tiếp đón đỡ kiếm này, vội xoay người tránh qua một bên.

Chớp lấy cơ hội này Trương Tùng phản ứng rất nhanh, hán liền thi triển mã bộ phi người về phía đó lẫn vào đám người đang đứng quan chiến để chạy trốn. Vô tình hướng hán chạy qua lại đúng ngay chỗ Diệp Khôn và Ngọc Như đang đứng.

Trương Tùng dường như chuẩn bị lẫn vào đám đông thì đột nhiên phía sau lưng hán những tiếng rít gió kinh người truyền đến bên tai, một loạt phi châm với tốc độ kinh người lao tới.

Cảm nhận được nguy hiểm ở phía sau, mặt Trương Tùng liền biến sắc, hán không kịp suy nghĩ vội quay người lại đồng thời kiếm trong tay của một vòng chặn đám phi châm đang lao tới.

Sở dĩ Trương Tùng có thể thoát người về phía trước để tránh đám phi châm ở phía sau, nhưng hán không làm như vậy, bởi nếu hán làm như vậy thì số phi châm kia sẽ trúng phải những người đang quan chiến ở bên ngoài. Hán không muốn vì mình mà kiến cho những người khác bị vạ lây, nguy hiểm đến tính mạng. Hán thừa biết đám người Lam Ngọc Kiều sẽ không để ý gì đến sự sống chết của những người khác, cho nên hán mới làm như vậy.

Đám người ở ngoài đứng xem thấy vậy thì kinh hãi nhao nhao bỏ chạy, nhưng bọn họ đều là những người dân bình thường làm sao có thể phản ứng nhanh bằng phi châm được.

Mặc dù Trương Tùng đã quay lại múa kiếm chặn phi châm lại, nhưng số lượng phi châm khá nhiều hán chỉ có thể đỡ được phần lớn vẫn còn vài cái đã lách qua người hán bắn về phía sau.

"Phập phập."

Ngay lập tức ba người ở phía sau Trương Tùng bị phi châm bén nhọn ghim vào người, đồng thời bọn họ ngã lăn xuống đất bất tỉnh nhân sự không biết còn sống hay đã chết.

Diệp Khôn đứng ở phía sau phản ứng rất nhanh, hán vận chuyển linh lực phóng xuất ra ngoài bảo vệ toàn thân, đồng thời bước sang một bên đứng ở phía trước che trở cho Ngọc Như.

Mặc dù vậy, một cây châm đã sượt qua lớp phòng hộ của hán găm vào cánh tay trái của Ngọc Như, khiến cho nàng cảm thấy đau đớn ngã về phía sau hôn mê bất tỉnh.

Diệp Khôn cả kinh, hán vội quay về sau đỡ lấy Ngọc Như vào trong lòng biểu hiện trên mặt vô cùng sợ hãi.

"Phi châm có độc!" Thấy sắc mặt Ngọc Như đột nhiên tím tái từ hồng hào dần chuyển qua màu xám đen, Diệp Khôn sợ hãi kinh hô.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vội lấy trong người ra một viên đan dược cho Ngọc Như uống, tạm thời khống chế chất độc.

Đặt Ngọc Như ngồi xuống Diệp Khôn rút châm độc trên cánh tay nàng ra, đồng thời vén tay áo lên xem.

"Quả nhiên là có độc, hơn nữa là loại độc không hề tầm thường." Nhìn vào vết thương trên cánh tay ngọc như chuyển thành màu đen, Diệp Khôn tức giận lạnh lùng nói.

"Lam Ngọc Kiều cô thật là ác độc, chỉ vì muốn giết được ta cô không hề quan tâm đến mạng sống của những người vô tội xung quanh, cô có còn là con người hay không?" Trương Tùng nghe thấy Diệp Khôn nói phi châm có độc, hán vội quay lại nhìn thì thấy những người bị trúng phi châm mặt mày thâm đen nằm bất động dưới mặt đất khiến cho hán cảm thấy sợ hãi, liền quay lại nhìn Lam Ngọc Kiều với ánh mắt đầy oán độc nói.

"Hừ! Có độc thì đã sao? Đây là do chúng nhiều chuyện ở lại đây không chịu đi, liên quan gì đến ta." Lam Ngọc Kiều không thèm để ý lời nói của Trương Tùng, khoé miệng khẽ nhếch lên lơ đãng nói, dường như chuyện này không hề liên quan tới mình vậy.

"Khốn kiếp"

Lam Ngọc Kiều vừa dứt lời thì một tiếng quát giặc giữ vang lên, một bóng người nhanh như chớp lướt qua sáu tên thủ vệ của nàng ta rất nhanh đã tới trước mặt nàng.

Lam Ngọc Kiều chỉ thoáng nhìn thấy bóng người lướt về phía mình, nàng ta chưa kịp phản ứng gì thì đã bị một cánh tay bóp lấy cổ, khiến nàng ta cảm thấy khó thở sắc mặt đột nhiên tái xanh.

Diễn biến xảy ra quá nhanh, những người xung quanh cũng cảm thấy có gì đó không ổn vội đưa mắt nhìn về phía Lam Ngọc Kiều với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trương Tùng và đám người thủ hạ của Lam Ngọc Kiều nhìn thấy cảnh này cũng tỏ ra kinh hãi, bọn họ dường như không dám tin vào mắt mình nữa.

Trương Tùng không có biểu hiện gì khác, hắn chỉ đứng im tại chỗ trở mắt lên nhìn.

Đám người thủ hạ của Lam Ngọc Kiều biểu hiện so với Trương Tùng không khác là bao, nhưng rõ ràng bọn họ tỏ ra sợ hãi, cả đám liếc mắt nhìn nhau nhưng không dám có hành động gì.

Chỉ thấy, một thiếu niên với dung mạo bình thường nhìn còn rất trẻ, trên mặt hắn tỏ vẻ giận dữ đứng trước mặt Lam Ngọc Kiều. Điều đáng chú ý là, tay phải của thiếu niên đang bóp chặt lấy cổ của nàng ta, khiến cho nàng ta trợn mắt sợ hãi đến cực điểm.

“Thuốc giải đâu? Mau đưa ra.” Diệp Khôn mặt không biểu tình nhìn Lam Ngọc Kiều lạnh lùng gằn giọng nói.

“Thuốc... thuốc... ở trong... người...” Lam Ngọc Kiều quá sợ hãi, cổ bị Diệp Khôn bóp chặt khiến nàng khó nói.

Diệp Khôn nhú mày rồi thả tay ra, ngay lập tức Lam Ngọc Kiều cảm thấy thoải mái nàng ho lên vài cái nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Sau đó nàng vội lấy trong người ra một bình nhỏ đưa cho Diệp Khôn nói: “Thuốc... thuốc giải đây...”

Diệp Khôn cầm lấy bình thuốc không nói gì, hắn vội đi đến bên cạnh Ngọc Như rồi dốc ra một viên thuốc cho vào mồm nàng.

Sau đó hắn quay qua Trương Tùng đang ngơ ngác nhìn mình quát cho y bình thuốc nói: “Nhanh, cho những người trúng phi châm uống thuốc giải.”

Trương Tùng bị giọng nói của Diệp Khôn làm cho bừng tỉnh, hắn vội giơ tay chụp lấy bình thuốc, rồi vội vàng chạy lại cho những người bị chúng phi châm mỗi người uống một viên thuốc.

Đáng tiếc, hai trong số ba người bị chúng phi châm không cảm cự nổi đã tắt thở, còn một người may mắn vẫn chưa tắt thở nên khi uống thuốc giải vào đã dần dần khôi phục.

Trương Tùng nhìn hai người đã chết nằm cạnh đó lắc đầu thờ dài, hắn cảm thấy rất có lỗi với họ nhưng dù sao cũng quá muộn rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng thì người trúng phi châm cùng với Ngọc Như đã tỉnh lại, mặc dù còn yếu nhưng độc đã được giải nên không còn gì đáng ngại nữa.

Được những người xung quanh dìu đứng dậy và nói cho biết mọi chuyện, người vừa được cứu vội đi lại bên cạnh Diệp Khôn khom người thi lễ nói “Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp.”

“Không có gì, huynh và mọi người mau trở về đi, ở đây hết chuyện rồi.” Diệp Khôn khẽ mỉm cười nhìn những người này nhẹ nhàng nói.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, mọi người cũng không tiếp tục ở đây nữa. Bọn họ bảo nhau thu dọn xác của hai người xấu số rồi lần lượt rời đi, chẳng mấy chốc nơi đây chỉ còn lại Diệp Khôn, Ngọc Như cùng Trương Tùng và đám người của Lam Ngọc Kiều.

Diệp Khôn đỡ Ngọc Như đứng dậy, đồng thời đưa mắt nhìn Lam Ngọc Kiều một cách đầy thâm ý, rồi hắn dìu Ngọc Như đi về Vĩnh Lạc Quán. Trên đường đi hắn không ngừng tự trách bản thân, chỉ vì tính tò mò của mình mà khiến cho Ngọc Như bị thương, cũng may bây giờ nàng đã không việc gì nữa chỉ cần nghỉ ngơi một vài ngày sẽ khỏe lại.

Diệp Khôn và Ngọc Như vừa rời đi, Trương Tùng cũng nhanh chân rời khỏi chỗ này. Trước khi đi hắn còn không quên ném cho Lam Ngọc Kiều một ánh mắt đầy khinh thường.

Lam Ngọc Kiều nhìn bóng lưng của Diệp Khôn khuất sau ngã tư đường, trong lòng nàng ta chợt nổi lên nhiều điều phức tạp sen lẫn uất ức và căm hận. Từ nhỏ tới lớn ngoài cha nàng ra thì chưa có ai dám tổn thương đến nàng ta như vậy cả, cho nên sau vụ này Lam Ngọc Kiều rất hận Diệp Khôn.

Trầm mặc một lúc thật lâu, Lam Ngọc Kiều thở dài một tiếng nhưng không nói gì cả, nàng quay sang ra hiệu cho đám thuộc hạ rời khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 20: Manh Mối

“Ngọc Như, muội thấy trong người bây giờ thế nào?” Diệp Khôn đưa Ngọc Như trở về phòng của nàng nghỉ ngơi, nhưng hắn vẫn không đi vội mà đứng một bên ân cần hỏi.

“Muội không sao.” Ngọc như nằm trên giường thấp giọng nói.

“Tốt rồi, vậy muội hãy nghỉ ngơi đi ta về phòng trước, nếu có việc gì thì cứ gọi ta một tiếng.” Nghe Ngọc Như nói vậy thêm vào đó Diệp Khôn thấy sắc mặt của nàng đã tươi tỉnh trở lại nên hắn rất an tâm, sau đó ân cần dặn dò nàng một câu rồi đi về phòng của mình.

Về đến phòng Diệp Khôn lập tức đi đến bên cạnh giường rồi ngã người nằm vật xuống, hắn xoay người ngửa mặt nhìn lên nóc nhà với dáng vẻ khá âm trầm.

Sự việc vừa mới trải qua đã khiến cho Diệp Khôn phải trầm nghĩ lại, hắn thật không người tới một cô gái xinh đẹp như Lam Ngọc Kiều, vậy mà tâm địa lại độc ác đến như vậy, nàng ta coi mạng người như cỏ rác điều này quả thật không thể nào chấp nhận được.

Quả đúng như người xưa có nói “con gái càng đẹp lòng dạ càng độc ác”, nhìn người không thể nhìn bề ngoài mà có thể đánh giá hết được con người của họ được. Có những người bề ngoài rất hiền lành xinh đẹp, rất khôi ngô tuấn tú luôn tỏ ra mình là một người quân tử, nhưng trong lòng thì rất ác độc.

Ngược lại có những người bề ngoài rất hung dữ, xấu xí, nhìn bề ngoài có dáng vẻ của một kẻ tiểu nhân nhưng trong lòng họ lại rất hiền lành thật thà.

Diệp Khôn bước chân vào chốn giang hồ cũng chỉ được một thời gian ngắn, nếu đem ra so với người khác thì chẳng thấm vào đâu cả. Nhưng trong thời gian ngắn đó hắn đã trải qua vài chuyện, bắt đầu từ hạp cốc bí ẩn liên quan đến cả nhà Ngọc Như hay nói cách khác là Vạn Kiếm Sơn Trang, cho đến sự việc ở Hắc Phong Trại và gần đây nhất là vụ việc lúc trưa ở ngã tư ngoài đường.

Từ những việc đã trải qua ấy, đã khiến hắn hiểu thấu được một câu “Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán” mà những người trong giang hồ thường truyền tai nhau.

Bởi vậy bắt đầu từ giây phút này, hắn tự nhủ và luôn ghi nhớ một điều là “đối với người khác luôn phải có tính đề phòng, không nên tin tuyệt đối vào bất kỳ một kẻ nào ngoài bản thân mình, hơn nữa cũng phải hạn chế tránh dính vào những chuyện thị phi trên giang hồ ra”, như vậy thì mới khiến cho bản thân mình thoải mái đi lại trên giang hồ được.

Diệp Khôn cứ thế nằm trên giường mê man suy nghĩ, bất chí bất giác hắn ngủ lúc nào không hay biết, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối rồi.

Sau khi tỉnh ngủ, Diệp Khôn bật dậy ngồi ngay ngắn trên giường hít thở hô hấp vài cái. Tiếp đó hắn liền thả thần thức ra hướng sang phòng của Ngọc Như xem nàng thế nào, một lúc sau hắn thu thần thức lại trên mặt nở nụ cười tươi.

Sau đó Diệp Khôn rời khỏi giường đi ra ngoài, hắn tìm tiểu nhị và bảo y chuẩn bị cho một mâm cơm đem qua phòng của Ngọc Như.

Tối hôm đó, Diệp Khôn và Ngọc như cùng ăn cơm rất vui vẻ. Hai người trò chuyện mãi tới tận khuya thì Diệp Khôn mới trở về phòng.

Về đến phòng Diệp Khôn không vội đi ngủ, hắn đến ngồi bên cạnh bàn rót ra một ly trà từ từ nhấp nháp, dù sao thì hắn đã ngủ cả buổi chiều nay rồi, nên không vội cho lắm.

Ngồi nhấp nháp hết một ly trà, đột nhiên Diệp Khôn nhớ đến cuốn sách mà hồi sáng hắn mua được ở tiệm sách cũ. Vừa nghĩ đến cuốn sách đó, trong lòng hắn đột nhiên nổi lên một điểm lạ rất khó tả, hắn không hề chần chừ lấy cuốn sách đó ra đặt lên trên mặt bàn.

Nhìn cuốn sách trước mặt, Diệp Khôn chú quan sát kỹ nó một lúc thật lâu. Đột nhiên nhần nhủ mày, rõ ràng chất liệu cuốn sách này rất giống với cuốn sách mà Hà đại phu để lại cho hắn.

“Chẳng nhẽ cuốn sách này cũng có liên quan đến tu tiên giới?” Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn có kim nén cảm xúc lại thì thào tự nói một câu.

Nói xong, Diệp Khôn liền lấy cuốn sách mà Hà đại phu để cho hắn đem ra so sánh thì quả thật hai cuốn sách có cùng một chất liệu như nhau, bên

trên bề mặt của chúng đều có những hoa văn kỳ dị nhìn có vẻ rất thần bí.

Chỉ là trên cuốn sách mới mua lúc sáng có thêm bốn chữ nhỏ chìm bên dưới lớp hoa văn rất khó nhận ra, nếu không phải Diệp Khôn có được thần thức thì có lẽ với mắt thường của hắn cũng chẳng nhìn ra được.

Hắn đem thần thức đảo qua thì thấy được bốn chữ đó một cách rõ ràng “Tu Tiên Bí Sự”.

Bốn chữ “Tu Tiên Bí Sự” vừa hiện lên trong đầu liền khiến cho Diệp Khôn mừng đến phát điên, đây đúng mà thứ hắn đang rất cần.

Tu tiên giới Diệp Khôn mới chỉ biết sơ qua cho nên những tài liệu có liên quan đến tu tiên giới hắn rất quý trọng.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vội mở sách ra xem.

Hắn lật từng trang từng trang một chăm chú đọc không bỏ sót một chữ nào, nội dung trong sách không dài lắm cũng chỉ cỡ hơn năm ngàn chữ mà thôi, sau một canh giờ hắn đã đọc xong.

Sau đó, hắn bắt đầu lâm vào trạng thái trầm tư suy nghĩ, từ từ nghiền ngẫm nội dung được ghi ở trong sách.

Nội dung trong cuốn “Tu Tiên Bí Sự” đề cập đến những môn phái, gia tộc cùng với những diễn biến của tu tiên giới trong khoảng thời gian mấy trăm năm gần đây của Việt Quốc.

Trong đó nổi bật nhất là Ngũ Hành Phái, Hồi Phong Cốc, Nam Nhạc Phái, Tinh Cang Các, Thiên Linh Giáo, Quỷ Linh Môn sáu thế lực lớn cùng nhau thống trị tu tiên giới Việt Quốc.

Bên cạnh đó còn có Tịnh Gia, Luru Gia, Diệp Gia là tam đại gia tộc thế lực cũng tương đối, cùng nhau liên thủ chiếm cứ một vùng ở Việt Quốc.

Ngoài ra ở đây còn đề cập đến một số vùng đất nguy hiểm và được liệt vào thành cấm địa của tu tiên giới, nổi bật nhất chính là Thập Vạn Đại Sơn và Vong Linh Cốc. Tuy nhiên hai địa điểm này lại không phải nằm ở Việt Quốc, mà lại nằm ở một quốc gia tu tiên khác.

Trong sách còn giới thiệu một chút về những môn phái tu tiên khác ở các quốc gia lân cận, cùng với các đại lục, hải đảo khác ở những vùng xa xôi hơn của tu tiên giới. Đồng thời cũng đề cập đến một số sự việc xảy ra đáng chú ý khác.

Trong đó cũng giới thiệu về kẻ thù có thể nói là truyền kiếp của nhân loại tu tiên đó chính là Yêu Tộc.

...

Thật lâu sau, Diệp Khôn chợt bừng tỉnh lại thở dài một tiếng.

Hắn thật không ngờ tu tiên giới rộng lớn như thế, hoàn toàn không giống như những gì mà hắn đã nghĩ tới. Xem ra bước chân lên con đường tu tiên không hề đơn giản chút nào cả, mà sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn chướng ngại và đầy rẫy nguy hiểm.

Biết thì biết như thế, nhưng điều làm Diệp Khôn đau đầu nhất chính là làm thế nào để tiến vào tu tiên giới, rồi gia nhập vào một trong những môn phái tu tiên kia.

Trong sách có giới thiệu về các môn phái và cũng nói rõ nếu gia nhập vào một môn phái tu tiên nào đó thì sẽ rất có lợi cho việc tu luyện của bản thân sau này, nhưng khổ cái trong sách chỉ nói như thế mà lại không nói rõ cách nào để tiếp cận tu tiên giới cả.

“Xem ra mình cần phải tìm những người tu tiên để thăm dò xem thế nào thôi, trước mắt phải nhanh chóng đưa Ngọc Như tới Bạch Hạc Sơn Trang rồi quay về Thanh Châu tới Bát Quái Môn tìm người tu tiên kia hỏi thăm xem sao.” Diệp Khôn gấp sách lại nghĩ ngợi một chút nói.

“Mà cuốn sách này vẫn còn hạn chế, nội dung của nó chủ yếu nói về tu tiên giới ở Việt Quốc thôi. Có lẽ người viết lên nó là người ở một trong những môn phái hoặc tam đại gia tộc kia.”

“Trước khi tiếp cận được với Tu tiên giới thì mình không nên để bại lộ hành tích của mình ra ngoài, cũng may lần trước ở Hắc Phong Trại chưa đến mức đường cùng nên mình không thi triển Hỏa Đạn Thuật ra. Nếu không thì...” Diệp Khôn đem cả hai cuốn sách cất vào trong người, thì thào lầm bầm tự nói một mình.

Một đêm vô sự.

Sáng hôm sau, Diệp Khôn và Ngọc Như vừa ăn xong bữa sáng thì có một thanh niên đến tìm hai người.

Người này dáng người hơi cao ăn mặc giản dị, hắn chính là gã thư sinh Trương Tùng bị Lam Ngọc Kiều gây sự ngoài phố ngày hôm qua.

Không biết mới sáng sớm ra hắn đến tìm là có chuyện gì, Diệp Khôn chỉ hơi đảo mắt đánh giá hắn một lượt cũng không để ý lắm, rồi mời hắn vào trong phòng nói chuyện.

“Tại hạ Trương Tùng, hôm nay cố tình đến đây trước là để xin lỗi sau đó là cảm ơn Diệp huynh về vụ việc ngày hôm qua.” Trương Tùng giới thiệu rồi không vòng vo nói thẳng mục đích hôm nay đến của mình là gì cho Diệp Khôn nghe.

“Ồ! Thì ra là Trương huynh, nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu vì sao Trương huynh lại biết tại hạ họ Diệp a?” Diệp Khôn tất nhiên biết tên của Trương Tùng từ miệng của Lam Ngọc Kiều, hắn thấy đôi phương có vẻ cũng đã thăm dò về lai lịch của mình rồi, nhưng vẫn tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

“Để cho Diệp huynh chê cười, trước khi tới đây ta có dò hỏi chủ quán nên mới biết huynh họ Diệp, có điều tại hạ vẫn chưa biết tên của huynh.” Trương Tùng khẽ mỉm cười nói.

“A! Thì ra là vậy! Tại hạ là Diệp Khôn còn đây là tiểu mọi Ngọc Như.” Diệp Khôn tỏ ra đã hiểu vội giới thiệu tên mình và tên của Ngọc Như cho Trương Tùng biết.

“Thì ra là Diệp huynh và Ngọc Như cô nương, trước hết cho tại hạ thành thật xin lỗi về chuyện ngày hôm qua vô tình đã làm cho Ngọc Như cô nương bị thương.” Trương Tùng có chút áy láy nói.

“Không có gì, dù sao chuyện này cũng đã qua rồi Trương huynh không cần phải áy láy.” Ngọc Như thấy Trương Tùng có thiện ý như vậy liền xoa tay nhẹ giọng nói.

“Trương huynh không cần phải khách khí như vậy đâu, chuyện này đã qua rồi không nên nhắc đến làm gì nữa, dù sao biểu muội ta cũng đã khỏe lại rồi.” Diệp Khôn cũng chen vào cười cười nói.

Hành động của Trương Tùng lúc quay người lại đỡ phi châm để tránh nạm sát đến người vô tội đã cho thấy bản chất con người hắn như nào, điều này đã khiến cho Diệp Khôn rất có hảo cảm với hắn, cho nên hắn tỏ ra rất phóng khoáng.

Trương Tùng thấy Diệp Khôn phóng khoáng như vậy cũng thâm gật đầu, những người như thế này rất khó gặp được vì vậy hắn rất muốn kết giao với Diệp Khôn.

Diệp Khôn như vậy Trương Tùng cũng không khách khí nữa, sau khi chào hỏi xã giao xong ba người ngồi luôn đó nói chuyện phiếm với nhau.

Lúc đầu là những chuyện bình thường xoay quanh đời sống, về sau toàn nói những chuyện trên trời dưới đất. Diệp Khôn và Trương Tùng càng nói chuyện càng thấy hợp nhau nên nói không biết mệt.

Ngọc Như ngồi một bên nghe hai người nói chuyện nhiều lúc không nhịn được cũng chen vào nói vài câu, miệng thì cứ luôn cười khúc khích không thôi.

Cứ như vậy không khí trong phòng tràn đầy tiếng cười sáng khoái, mãi cho đến tận trưa Trương Tùng đứng dậy cáo từ ra về mới thôi.

“Muội xem còn cần những gì thì chiều nay ra ngoài mua một ít, sáng mai chúng ta sẽ lên đường.” Đợi cho Trương Tùng về rồi, Diệp Khôn quay sang nói với Ngọc Như.

“Vâng để muội xem thử”

Tiếp đó cả buổi chiều Diệp Khôn và Ngọc Như ra ngoài mua sắm những thứ cần thiết để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 21: Rượt Đuổi

Buổi sáng đứng từ trên cao nhìn xuống, Hồng Diệp Sơn như là một dải lụa hồng uốn lượn trải dài ra hai bên dọc theo đường ranh giới giữa Thanh Châu và Tịnh Châu.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua những áng mây lơ lửng trên không chậm rãi di chuyển, từng tia nắng theo nhau chiếu xuống càng làm cho Hồng Diệp Sơn có một sức cuốn hút mê ly đến lạ thường.

Ở giữa sườn núi cao, một nam một nữ đang ngồi trên lưng ngựa đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, dường như họ rất cảm khái với cảnh vật nơi đây.

Những tia nắng đầu tiên trong ngày dội lên những giọt sương ban mai còn đọng trên lá cây, chúng bị phản chiếu tạo thành những vệt sáng màu hồng xen lẫn màu xanh của thực vật mới đẹp làm sao.

Hiện tượng này chưa có ai giải thích rõ ràng được, từ khi người ta biết đến chỗ này thì nó đã như vậy rồi, và cái tên Hồng Diệp Sơn cũng được biết đến từ khi đó.

Một nam một nữ đang đứng thưởng ngoạn nơi đây không phải ai xa lạ, đó chính là Diệp Khôn và Ngọc Như.

"Diệp huynh, nơi đây thật là đẹp a" Ngọc Như đảo mắt nhìn quanh mình trầm trồ nói.

"Đúng vậy, rất đẹp a. Từ trước đến nay ta chưa bao giờ được tới một nơi tuyệt đẹp như thế này, thảo nào chỗ này có tên là Hồng Diệp Sơn, thật sự là rất đẹp." Trên mặt Diệp Khôn hiện rõ vẻ cảm khái thốt lên.

"Được rồi! Chúng ta phải lên đường thôi, hy vọng trước lúc trời tối có thể ra khỏi chỗ này." Yên lặng một lúc, Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn lên trời về phía xa xa rồi quay sang Ngọc Như nói.

Trước khi đi Diệp Khôn đã thăm dò và biết được đi qua dãy Hồng Diệp cũng không mất quá nhiều thời gian, bởi vì dãy Hồng Hiệp bề rộng không đáng kể lắm so với chiều dài của nó.

Từ bên Thanh Châu đi qua tới đất Tịnh Châu cũng chỉ hết có một ngày đường mà thôi, so với thời gian đi hết dãy Hồng Diệp theo dọc đường biên của hai châu thì không đáng nhắc tới, ít nhất cũng phải mất hơn một tháng nếu đi với tốc độ nhanh mới hết được.

Theo như thăm dò, thì chỉ cần đi qua dãy Hồng Diệp này sẽ gặp được một thôn sơn nhỏ có mấy chục hộ dân sinh sống, cách đó vài dặm còn có một thị trấn nhỏ có tên Nam Ty Trấn. Trấn nhỏ này chính là nơi nghỉ chân lý tưởng của khách thăm quan hay tiểu thương mỗi lần đi qua đây.

Một ngày đường cũng không phải là ngắn, cho nên Diệp Khôn không dám mãi mê ngắm cảnh mà quên đi việc cần làm trước mắt. Nơi đây là rừng hoang núi đá, có trời mới biết sẽ có chuyện gì phát sinh trên đường đi. Bởi vậy trước lúc trời tối phải qua chỗ này thì mới an tâm được.

Ngay sau đó, Diệp Khôn và Ngọc Như quay đầu thúc ngựa rời đi. Dọc theo con đường mòn xuyên qua núi, hai người một trước một sau lao đi vun vút, chẳng mấy chốc đã không còn thấy bóng dáng của họ đâu nữa.

Nửa ngày sau, lúc này là giữa trưa mặt trời đã lên quá đỉnh đầu.

Vì phải chạy một quãng đường dài trong núi, đã khiến cho sức ngựa giảm xuống khá nhiều, đi không còn được nhanh nữa. Diệp Khôn và Ngọc Như đành phải dừng lại nghỉ ngơi ở ven đường, chờ cho sức ngựa hồi phục rồi mới đi tiếp.

Hai người chọn một gốc cây lớn ở ven đường ngồi xuống nghỉ ngơi, tranh thủ Diệp Khôn lấy lương khô và nước uống ra đưa cho Ngọc Như cùng ăn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, khiến cho cảm giác mệt mỏi trong người dường như không có.

Đang ngồi nói chuyện vui vẻ, đột nhiên hai người nghe thấy những tiếng loạt xoạt rất lớn cùng với những tiếng gầm gừ của thú dữ vang vọng tới, nghe ra thì chúng ở phía xa xa trong khoảng rừng phía trước đang di chuyển về hướng này.

Diệp Khôn cả kinh, hần vội nhắc nhở Ngọc Như vài câu rồi nhún người nhẹ nhàng phóng lên trên cây lớn ở bên cạnh. Hai tay hần thoăn thoắt cùng đôi chân linh hoạt nhảy từ cành này qua cành khác, chẳng mấy chốc đã leo lên tới gần ngọn cây.

Với độ cao mấy chục trượng có thừa, Diệp Khôn có thể bao quát được quang cảnh của khoảng rừng phía trước vào tầm mắt của mình. Hần quay đầu đưa mắt về hướng phát ra tiếng động, đồng thời thả thần thức ra quan sát.

Do cây cối quá nhiều, mà khoảng cách có chút xa nên khiến cho tầm mắt và thần thức của hần bị hạn chế đáng kể. Từ trên cao nhìn xuống hần không thể thấy rõ được việc gì đang phát sinh ở phía trước, hần chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng loang loáng lúc ẩn lúc hiện sau những rặng cây rậm rạp phía dưới khoảng rừng.

Hai cái bóng một trắng một đen, một trước một sau đang di chuyển với tốc độ rất nhanh hướng về phía này.

Không biết hai cái bóng này là quái vật gì, nhìn vào tốc độ di chuyển của chúng Diệp Khôn thấy bọn chúng không phải dạng tầm thường, trong khi đó rõ ràng chúng đang tiến lại đây.

Trong lòng hần rất khẩn trương, nếu bị hai quái vật này phát hiện ra không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi chỗ này, tránh gặp phải chuyện không hay.

"Rống..."

Diệp Khôn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng rống kinh thiên động địa vang bên tai, nó khiến cho Diệp Khôn cảm thấy hoảng sợ.

Định thần nhìn lại, hắn thấy cái bóng đen nhập vào với bóng trắng ở một chỗ, sau đó rất nhanh chúng lại tách ra.

Dường như tiếng rống vừa rồi chính là do cái bóng trắng kia phát ra.

Diệp Khôn chú ý quan sát thêm một lúc, rất nhanh hai cái bóng đã tiến lại gần và lọt vào phạm vi thần thức cảm ứng của hắn.

Ngay lập tức, Diệp Khôn rung mình một cái trên mặt tỏ rõ vẻ hoảng sợ. Nhờ thần thức của mình mà hắn đã biết được đại khái hình dáng hai cái bóng này như thế nào.

Cái bóng màu trắng là một mảnh thú to lớn toàn thân được phủ một lớp lông màu trắng, ngoại hình có chút tương tự với loài khỉ. Khuôn mặt của nó dữ tợn, hai cái răng sắc nhọn thò ra nhìn rợn cả người.

Còn cái bóng màu đen cũng là một mảnh thú to lớn chẳng kém, toàn thân nó là một lớp lông đen xì, ngoại hình nó giống như một con gấu, hai mắt nó đỏ ngầu cùng đôi móng vuốt ở hai bàn tay sắc nhọn như dao nhìn thấy mà phát lạnh.

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, ý nghĩ trong đầu hắn liên tục xoay chuyển, hắn muốn tìm cách làm sao để cho chúng không phát hiện ra mình và Ngọc Như.

Hai con mảnh thú đuổi nhau một trước một sau, đến khi chỉ còn cách chỗ Diệp Khôn khoảng hơn hai mươi trượng thì đột nhiên cái bóng màu trắng khựng lại, sau đó nó chuyển hướng chạy qua một lối khác.

Mà cái bóng màu trắng chuyển hướng chạy, ngay lập tức cái bóng màu đen cũng chuyển hướng bám sát theo sau như hình với bóng.

Ngay lúc đó Diệp Khôn thót tim, hắn cứ tưởng nó phát hiện ra mình rồi, khi thấy nó di chuyển qua hướng khác hắn mới thở ra nhẹ nhõm.

Quan sát một lúc thấy hai cái bóng ngày càng rời xa chỗ này, Diệp Khôn cảm thấy hơi yên tâm một chút và nhảy xuống bên cạnh Ngọc Như nhanh miệng nói: “Mau lên ngựa. Chúng ta phải rời xa chỗ này ngay.”

Ngọc Như ở dưới đứng nép vào gốc cây, tuy nàng không biết phía trước vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng khi nghe thấy tiếng rống của dã thú cũng khiến cho nàng phải khiếp sợ.

Thấy Diệp Khôn từ trên cây nhảy xuống với bộ dạng rất khẩn trương, Ngọc Như đoán là đã có chuyện gì đó không hay xảy ra ở phía trước, cho nên nàng cũng không nói gì cả, vội vàng cùng Diệp Khôn lên ngựa chạy đi.

“Diệp huynh rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ngọc Như tò mò quay sang Diệp Khôn hỏi.

“Có hai con mảnh thú đang rượt đuổi nhau, cũng may chúng đã di chuyển ra hướng khác rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây nếu không gặp lại chúng thì sẽ rắc rối to.” Diệp Khôn bình tĩnh quay sang Ngọc Như nói.

Diệp Khôn vừa nói vừa thúc ngựa chạy thật nhanh, đi được hơn một dặm thì đột nhiên như cảm ứng được điều gì hắn quay đầu lại nhìn về phía sau.

Đập vào mắt hắn lại là hai cái bóng màu trắng và màu đen kia, một trước một sau hướng bên này chạy tới.

“Không xong rồi! Ngọc Như nhanh chạy nhanh.” Diệp Khôn chợt biến sắc, hắn quay sang nói với Ngọc Như một câu rồi ra sức thúc ngựa chạy thật nhanh lao về phía trước.

Ngọc Như nghe vậy trên mặt cũng tỏ ra lo lắng vội thúc ngựa chạy theo sau.

Lại đi thêm một dặm nữa, nhưng hai cái bóng kia vẫn cứ bám sát phía sau, nó khiến cho Diệp Khôn phải cau mày buồn bực mãi không thôi.

“Chết tiệt! Tại sao bọn chúng cứ bám theo chúng ta mãi vậy kia? Không ổn rồi, khoảng cách càng ngày càng gần phải làm sao đây.” Diệp Khôn đau đầu suy nghĩ, hắn không hiểu mình có thù gì với hai con mảnh thú kia mà sao chúng nó cứ bám theo mãi không tha như vậy.

“Chạy mãi như này thì ngựa cũng mệt không còn sức để chạy nữa, khoảng cách giữa hai con quái vật tới mình ngày càng rút ngắn lại, cứ như vậy đến lúc chúng đuổi tới thì không ổn. Một mình mình còn dễ đối phó nhưng bên cạnh còn Ngọc Như nữa, phải nghĩ ra biện pháp tốt mới được.” Diệp Khôn vừa chạy vừa trầm nghĩ cách để đối phó với việc này sao cho ổn thỏa.

Bất chợt tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra một cách và đưa ra quyết định ngay.

“Muội cứ theo con đường mòn này chạy đừng có quay lại, sau khi ra khỏi đây muội tới thôn nhỏ phía trước tìm một chỗ nghỉ ngơi chờ ta, ta sẽ đánh lạc hướng và cắt đuôi hai con thú kia sau đó sẽ đến tìm muội sau.” Diệp Khôn quay nói với Ngọc Như với giọng điệu rất nghiêm túc.

“Huỳnh...như vậy sao được? Huỳnh sẽ gặp nguy hiểm...” Ngọc Như nghe vậy thì hốt hoảng la lên.

“Muội yên tâm, ta không sao đâu. Muội hãy tin tưởng ta.” Diệp Khôn thấy vẻ lo lắng của Ngọc Như vội lên tiếng an ủi.

Mặc dù vậy, Ngọc Như vẫn tỏ ra không chịu, nàng nhất định đòi cùng đi với Diệp Khôn không muốn để hấn ở lại một mình.

Dù sao thời gian qua ở cùng Diệp Khôn nàng luôn được hấn che chở, không biết từ lúc nào trong lòng nàng đã nảy sinh tình cảm với hấn. Trong lúc gặp nguy hiểm như vậy, bảo nàng làm sao có thể bỏ lại hấn một mình cơ chứ.

Nhưng bị Diệp Khôn hết sức khuyên bảo với giọng nghiêm nghị, về sau Ngọc Như cũng đành đồng ý nghe lời hấn đi trước.

Ngồi trên lưng ngựa chạy đi, Ngọc Như ngoái lại đằng sau nhìn bóng dáng Diệp Khôn ngày càng xa dần rồi mất hút, khóe mắt nàng rơi lệ không đành lòng chút nào.

Nhìn bóng lưng Ngọc Như dần khuất sau rừng cây, trên mặt Diệp Khôn chợt hiện rõ vẻ phức tạp.

Thở dài một tiếng, Diệp Khôn quay lại nhìn hai cái bóng càng lúc càng tới gần mình với vẻ mặt rất ngưng trọng.

Không có thời gian nghĩ nhiều, tình quang trong mắt hấn chợt lóe lên, ngay sau hai tay hấn xiết chặt dây cương đồng thời thúc ngựa rẽ qua bên phải chạy vào trong rừng.

Để đảm bảo an toàn hơn, hấn liền thả thần thức ra đến mức cực hạn có thể, đem toàn bộ cảnh vật xung quanh mình trong phạm vi bốn mươi trượng bao quát lấy để đề phòng bất chắc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 22: Mãnh Thú Giao Tranh

Đi được hơn hai trăm trượng Diệp Khôn đành phải bỏ lại ngựa để chạy bộ, bởi vì cây cối khá rậm rạp nếu ngồi trên lưng ngựa thì không thể đi tiếp được nữa.

Ngóai đầu hìn lại phía sau, sắc mặt Diệp Khôn thay đổi liên tục với bộ dạng khó coi đến cực điểm. Ở phía sau, hai con mãnh thú rõ ràng cũng chuyển hướng tiến về phía hấn, chứ không có đi thẳng theo hướng của Ngọc Như chạy.

Diệp Khôn vò đầu suy nghĩ, nhưng hấn nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu nổi tại sao hai con mãnh thú kia lại bám theo mình như vậy.

Hấn chuyển hướng chạy vào trong rừng thì chúng cũng chuyển hướng theo.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn chúng nhất định là vì mình đến, nhưng ở mình có cái gì để thu hút bọn chúng chứ? Kỳ lạ thật!” Diệp Khôn tự định giá thăm nghĩ.

“Đã thế thì không cần chạy nữa, để xem rốt cuộc chúng muốn gì ở mình nào.” Diệp Khôn quyết định không chạy trốn nữa, hấn muốn xem xem rốt cuộc hai con mãnh thú kia muốn gì ở mình.

Dứt lời, Diệp Khôn liền dừng lại không chạy nữa, hấn tung người treo lên một cây lớn ở gần đó đứng trên cao nhìn xuống quan sát.

Một lúc sau, hai cái bóng chạy đến đây cũng dừng lại, chúng tụ vào nhau rồi lại phân ra đứng đối diện nhau nhe răng gầm gừ.

Lúc này nhìn kỹ lại, Diệp Khôn không khỏi rung mình bởi diện mạo thật sự của hai con mãnh thú.

Một con Bạch Hài (khí trắng) to lớn với khuôn mặt dữ tợn, bên trên lớp lông trắng của nó dính bê bết máu chảy. Nhìn kỹ thì vẫn thấy vài chỗ vết máu còn ướt đang thấm ra từ vết thương trên người. Tay phải nó còn ôm một con tiểu hài (khí con) toàn thân màu trắng, hai mắt nó nhắm nghiền như đang ngủ say vậy.

Mà vị trí của nó đứng lại ngay phía dưới gốc cây mà Diệp Khôn đang đứng ở trên.

Đứng đối diện với Bạch Hài với khoảng cách hơn hai mươi trượng là một con Hắc Hùng (gấu đen) to lớn không kém, trên người nó cũng có rất nhiều vết thương vẫn còn đang rỉ máu.

Khuôn mặt Hắc Hùng tỏ ra vẻ dữ tợn nhìn chăm chăm vào Bạch Hào ở đối diện.

Đột nhiên Bạch Hào hướng Hắc Hùng ngoác miệng ra kêu lên vài tiếng, đồng thời tay nó giơ lên làm vài động tác khó hiểu.

Sau đó nó ngẩng đầu nhìn Diệp Khôn ở phía trên, rồi tung mình nhảy lên.

Hắc Hùng ở phía đối diện dường như hiểu được ý của Bạch Hào muốn nói gì với nó, cho nên nó không có hành động gì mà chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Diệp Khôn thấy Bạch Hào hướng tới mình nhảy lên thì giật mình kinh hãi, hắn đang định né tránh nhưng không kịp. Tốc độ của Bạch Hào rất nhanh, nhaoáng cái nó đã đứng bên cạnh Diệp Khôn rồi.

Diệp Khôn không kịp có phản ứng gì, nhưng dường như hắn phát hiện ra có điều gì không đúng. Hắn cảm nhận được Bạch Hào không hề có ác ý với hắn, nó đứng bên cạnh nhìn hắn với một ánh mắt rất cầu khẩn.

Không hiểu Bạch Hào biểu hiện như vậy là có ý gì, chớp lấy cơ hội này Diệp Khôn vội nhảy qua cành cây khác ở phía sau đứng.

Thuận tay hắn chụp tay vào bên hông rút kiếm ra giơ lên để ngang trước ngực, đồng thời thả thần thức ra tập chung lên người của Bạch Hào để phòng nhất cử nhất động của nó.

Thấy biểu hiện của Bạch Hào quả thật không có ác ý đối với mình, đôi lông mày của Diệp Khôn hơi giãn ra một chút, hắn đảo mắt đánh giá qua nó một lượt trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Diệp Khôn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên Bạch Hào đã có động tác, hai tay nó ôm lấy tiểu hạo như đang ngủ say trong lòng đưa qua cho Diệp Khôn.

Diệp Khôn kinh ngạc, hai mắt mở to nhìn Tiểu Hào rồi nhìn Bạch Hào á khẩu không nói được gì, chẳng nhẽ nó muốn giao con nó cho mình.

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng theo bản năng tự nhiên Diệp Khôn liền đưa tay ra đón lấy Tiểu Hào và ôm nó vào trong lòng.

Thấy Diệp Khôn đã tiếp nhận con mình, trên mặt Bạch Hào chợt hiện lên vẻ vui mừng, dường như tâm nguyện của nó cuối cùng cũng được thực hiện vậy.

Bạch Hào nhìn Diệp Khôn với ánh mắt mang đầy cảm kích, thấp thoáng thấy ở hai bên khóe mắt nó có chút nước mắt chảy ra. Đưa tay vuốt đầu Tiểu Hào đang nằm trong lòng Diệp Khôn vài cái, sau đó tay nó dùng sức đập mạnh vào bụng một cái, bụng nó hóp lại tiếp đó miệng nó lờn ra một vật hình tròn bên ngoài màu đen đưa cho Diệp Khôn.

Diệp Khôn lẳng lặng nhìn những hành động của Bạch Hào trong lòng rất cảm khái, hắn đưa tay nhận lấy vật trên tay nó. Tuy trong lòng có chút hiếu kỳ, nhưng lúc này không phải lúc để tìm hiểu. Không cần biết nó là vật gì, hắn liền cho ngay vào trong ngực cất đi.

Ngay sau đó Bạch Hào tỏ vẻ nghiêm nghị nhìn Diệp Khôn ngật đầu một cái, sau đó nó quay xuống nhìn Hắc Hùng phía dưới với ánh mắt tràn đầy đầy oán độc.

Đã làm xong việc cần làm, lúc này Bạch Hào dường như không còn gì phải bận tâm nữa, hai tay nó vỗ ngực gầm lên một tiếng rồi nhảy xuống dưới đứng trước mặt Hắc Hùng nhìn đối phương gầm gừ như là chuẩn bị quyết một trận sinh tử vậy.

Nhìn Tiểu Hào nằm gọn trong lòng mình tâm tình Diệp Khôn chợt nổi lên nhiều điều phức tạp, bây giờ thì hắn đã hiểu tại sao lúc trước khi hai con mãnh thú đuổi nhau trong rừng tới khi gần tới chỗ hắn thì đột nhiên lại chuyển hướng đi chỗ khác, không lâu sau đó chúng lại quay lại đuổi theo mình bám dai không dứt.

Rõ ràng Bạch Hào đã nhận ra sự có mặt của hắn, nó đã cố tình nhằm vào hắn để nhờ vả.

Diệp Khôn đem toàn bộ sự việc liên kết lại với nhau để suy diễn ra mọi vấn đề của vụ này, hắn nghĩ Bạch Hào và Hắc Hùng chắc chắn có thù oán rất sâu phải đánh đến người chết ta sống mới thôi.

Nhưng Bạch Hào vẫn còn con nhỏ, nên nó không muốn liều mạng mà chỉ chạy trốn Hắc Hùng. Nhưng dù sao chạy mãi cũng không được, đúng lúc đó nó gặp được Diệp Khôn và ý định muốn Diệp Khôn giúp nó chăm sóc cho Tiểu Hào.

Vì thế nó mới đuổi đến tận đây không buông tha cho Diệp Khôn, để đưa Tiểu Hào cho hắn.

Bây giờ mục đích đã được toại nguyện, nó có thể an tâm quyết một trận sinh tử với kẻ thù rồi.

Diệp Khôn suy đoán tới đây có thể nói đã đúng tám chín phần, hắn không ngờ rằng Bạch Hào này lại thông minh đến vậy.

Vì con của mình nó có thể bất chấp tất cả để cho con được sống, không cần biết kết quả ra sao, dù chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi nó cũng không chịu bỏ qua.

Nó là động vật mà có thể làm ra được chuyện như vậy đã khiến cho Diệp Khôn rất bội phục, trong lòng hắn thầm nhủ sẽ coi Tiểu Hào như người thân không để nó phải lẻ loi một mình.

Trong lúc Diệp Khôn còn đang suy nghĩ thì bên dưới Bạch Hào và Hắc Hùng đã bắt đầu triển khai tấn công.

Bạch Hào gầm lên một tiếng, hai tay nó đâm thùm thụp vào ngực vài cái rồi tung người lên cao lao vào Hắc Hùng đánh ra một quyền như trời giáng xuống đầu đối phương.

Trước đòn tấn công đầy uy lực của Bạch Hào, Hắc Hùng cũng tỏ ra không hề thua kém.

Nó rống lên một tiếng, cả người lăn sang bên phải tránh đòn của Bạch Hào, đồng thời một cánh tay vươn ra dùng móng vuốt sắc nhọn vò vào mặt đối phương.

Bạch Hào cả người còn đang trên không chưa chạm đất, thấy Hắc Hùng đánh tới nó xoay người bám vào một cành cây bên cạnh lấy đà dùng chân đá thẳng vào bụng của Hắc Hùng.

“Bốp”

Một cước như trời giáng vang lên, nhờ có thêm lực đẩy của cành cây Bạch Hào đã đánh trúng đối phương.

Bị bắt ngờ, cả người Hắc Hùng trúng cước văng ra xa hơn mười trượng, trên mặt đất cây cối bị nó đè lên toàn bộ đều gãy la liệt.

Diệp Khôn ở trên quan sát thấy sức mạnh của cú đá này trong lòng cũng khiếp sợ, nếu đổi lại là hắn bị đá trúng một cú như vậy thì không chết cũng bị trọng thương.

Hắc Hùng bị đá một cú như vậy thế mà nó vẫn coi như không có gì, nó lăn người bò dậy gầm lên một tiếng giận giữ. Không hề chần chừ, nó lao vào tấn công Bạch Hào với tốc độ rất nhanh.

Thoáng cái nó đã tới bên cạnh và ôm lấy Bạch Hào vạt xuống đất.

Trong chiến đấu thì lợi thế của Hắc Hùng là đánh giáp lá cà, cho nên nó chọn cách áp sát đối phương như thế để thủ thắng hơn.

Hai mãnh thú quấn lấy nhau vật lộn rung chuyển cả một góc rừng, xung quanh bọn chúng phạm vi hai mươi trượng những gốc cây to bằng cổ chân tất cả đều bị đổ rạp xuống thì thoảng còn có những cây còn bị bật cả rễ lên.

Đất đá xung quang cũng bị cây xới hết lên, những tiếng gầm gừ, gào rú cất lên liên tục khiến cho Diệp Khôn ở phía trên quan chiến cũng cảm thấy rợn người.

Vật lộn như thế khoảng nửa canh giờ, hai mãnh thú bất chợt tách ra đứng đối diện với nhau. Hai mắt của chúng đỏ ngầu nhìn như hung thần, miệng thì luôn gầm gừ rất đáng sợ.

Lúc này trên người hai mãnh thú vết thương chằng chịt nhìn rất thê thảm, thậm chí có những vết thương còn lộ cả xương ra ngoài.

Diệp Khôn nhìn thấy cảnh này hắn rất muốn ra tay giúp cho Bạch Hào, dù sao thì nó cũng đã tin tưởng hắn giao Tiểu Hào lại cho hắn.

Nhưng vì nghĩ đến sự an toàn của Tiểu Hào nên hắn còn do dự chưa ra tay, nếu chẳng may lại xảy ra sơ xuất gì thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của hắn và Tiểu Hào.

Hắn chứng kiến sức mạnh của Hắc Hùng thật không hề tầm thường chút nào, mà nó vốn dĩ là động vật với bản tính hung tàn bá đạo rất khó đối phó.

Vì vậy hắn quyết định không vội ra tay cứ đứng một bên quan chiến xem thế nào, khi có cơ hội thì hắn sẽ ra tay giúp Bạch Hào.

Qua một lúc lâu, Bạch Hào và Hắc Hùng lại quấn vào nhau tiếp tục quần chiến.

Lần này chúng đã thay đổi chiến thuật chơi kiểu ăn miếng trả miếng, những tiếng gầm giận giữ cùng với những tiếng gầm đau đớn vang lên khiến cho người ta nghe thấy mà kinh sợ.

“Cái này! Bọn chúng làm trò gì vậy?” Diệp Khôn nhìn thấy hành động của hai mãnh thú có chút kinh ngạc lẫn buồn cười.

Thật không thể tưởng tượng được, chỉ là dã thú thế mà bọn chúng cũng nghĩ ra cách này để chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 23: Thảm Chiến

Thời gian lại trôi qua hơn một canh giờ, lúc này có thể thấy được hai con mãnh thú dường như đã sức cùng lực kiệt.

Chớp lấy cơ hội này Diệp Khôn liền động thủ giúp Bạch Hài giải quyết kẻ thù, hất xé một bên áo quần lấy Tiểu Hài buộc vào người, sau đó từ trên cây nhảy xuống cầm kiếm chạy về phía Hắc Hùng.

Thế nhưng Diệp Khôn vừa chạy được vài bước thì hắn đột ngột khựng người lại, kẻ đó hai mắt hắn mở to ra nhìn một màn khó có thể tưởng tượng nổi xảy ra ở trước mặt.

Phía trước, hai mãnh thú không hề có một chút động tĩnh gì, chúng vẫn chỉ đứng đó dương mắt lên nhìn nhau với ánh mắt tràn đầy oán độc. Nhưng trên người bọn chúng bắt đầu có dị tượng xuất hiện.

Toàn thân Bạch Hài đột nhiên bị một lớp khí màu xanh bao trùm lấy, lớp khí này từ bên trong cơ thể nó bộc phát ra mỗi lúc một nhiều.

Hai mắt nó đang là màu đỏ máu, bất chợt chuyển sang màu xanh lục nhìn rất yêu dị.

Khuôn mặt của nó cũng có biến hóa, ở giữa trán đột nhiên nứt ra một khe nhỏ dài cỡ một đốt ngón tay. Chỉ sau vài nhịp hô hấp cái khe đó hoàn toàn mở ra, ngay lập tức một con mắt thứ ba xuất hiện.

Con mắt thứ ba trên trán Bạch Hài chớp chớp vài cái, lớp khí xanh trên người nó càng nồng đậm thêm.

Không lâu sau, lớp khí xanh đó đã bao trùm toàn bộ người Bạch Hài vào trong, từ ngoài nhìn vào không thể thấy hình dáng của nó nữa.

Bên kia Hắc Hùng cũng có biến hóa, toàn thân nó da lông dựng đứng lên, lông trên người nó bắt đầu cương cứng lại tạo thành những cái lông gai sắc nhọn nhìn vào mà thấy rợn người.

Khuôn mặt nó cũng dần dần biến đổi thành hình thái dữ tợn, hai cái răng nanh dài ra, đôi mắt chuyển sang màu tàn tro nhìn như vô hồn.

Một lúc sau, toàn thân nó đã được phủ một lớp lông gai nhìn không khác gì là lông nhím vậy. Cả người nó cũng phảng phất có một lớp khí màu đen lượn lờ ở xung quanh, lúc ẩn lúc hiện yêu dị đến lạ thường.

Cảnh tượng này đập vào mắt Diệp Khôn khiến hắn cả kinh, bọn này chỉ là dã thú vậy mà có thể chiến đấu như con người, bây giờ lại có thể biến thân một cách quỷ dị như vậy chẳng nhẽ nói bọn chúng là ...

“Yêu thú. Không lẽ bọn chúng là yêu thú.” Diệp Khôn như nhớ tới mình đã đọc trong “Tu Tiên Bí Sự” có giới thiệu qua về yêu thú, hắn không tự chủ được thốt lên.

Yêu thú, nếu nói theo lẽ thường thì nó là một loài động vật theo cách gọi của con người ở thế tục.

Thế nhưng ở Tu tiên giới lại không thể coi như vậy được, Yêu Tộc cũng là một chủng tộc tồn tại song song với Nhân Tộc và thường đối đầu, coi nhau là kẻ thù.

Mà biểu hiện của hai mãnh thú trước mặt như vậy, so với những gì miêu tả trong sách có nhiều điểm tương đồng với nhau.

Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, hắn không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp được hai con yêu thú chém giết nhau như thế này.

Trước kia hắn đã từng nghe Vạn Đình Phong kể về một người lạ mặt ở Bát Quái Môn dùng tà thuật, nhưng thực ra đó là pháp thuật của người tu tiên, bây giờ lại gặp được yêu thú, như vậy có thể nói con đường tu tiên của hắn đã dần được hé mở ra.

Tâm tình của Diệp Khôn bị kích động, hắn cố kìm nén lại rồi vội lùi lại phía sau.

Đến khoảng cách an toàn hắn liền nhảy vọt lên một cây lớn cạnh đó, đồng thời thả thần thức ra tập chung vào hai mãnh thú ở phía dưới.

Với tình hình trước mắt có thể thấy chắc chắn hai mãnh thú này sẽ ra một đòn sát thủ cuối cùng để kết thúc, nên hắn phải đề phòng tránh xa một chút cho an toàn.

Thân hình Diệp Khôn vừa đứng vững trên cành cây thì bên dưới Bạch Hài và Hắc Hùng cũng đã bắt đầu có hành động.

“Gào”

“Hùm”

Hai tiếng kêu kinh dị vang lên.

Cả người Bạch hầu như một quả cầu khí màu xanh xoay tít vài vòng, rồi nó nhắm hướng Hắc Hùng lao đi với tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Bên này Hắc hùng cũng cuộn tròn người lại tạo thành một quả bóng gai, nó lao tới tấn công với tốc độ nhanh không kém gì so với quả cầu khí xanh do Bạch hầu tạo ra.

Đứng ở trên cây nhìn xuống, Diệp Khôn cũng phải âm thầm kinh hãi trước đòn tấn công của hai mãnh thú phía dưới. Tốc độ di chuyển của chúng cực nhanh, nếu không phải hần dùng thần thức để quan sát, mà chỉ dựa vào mắt thường thì quả thật rất khó mà nhìn ra được.

Với tốc độ như thế này, nếu cả hai đụng vào nhau thì kết quả thành ra như thế nào khó mà tưởng tượng nổi.

“Àm”

Diệp Khôn còn đang suy nghĩ thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, dư ba của tiếng nổ khiến cho không khí ở phạm vi xung quanh cỡ mười trượng nhộn nhạo một hồi, cùng với đó đất đá văng vãi khắp nơi, cây cối bị tàn phá, bụi bay mù mịt.

Ngay sau tiếng nổ lớn là hai tiếng hú thê lương vang lên, Bạch Hầu và Hắc Hùng bị kích bắn ra xa hơn mười trượng theo hướng ngược nhau và nằm bất động trên mặt đất.

Đưa mắt nhìn lại thì thấy hình thái của chúng đã trở lại với hình dạng ban đầu, nhưng cơ thể chúng bị tàn phá nhiều chỗ nhìn rất đáng thương.

Đợi cho hoàn cảnh xung quanh trở lại yên tĩnh, Diệp Khôn nhẹ nhàng từ trên cây hạ xuống rồi đi lại phía trước kiểm tra tình hình xem thế nào.

Hắn không dám tới gần hai con mãnh thú, mà chỉ đứng cách đó hơn mười trượng dùng thần thức để thăm dò.

Một lúc sau, phát hiện cả hai đều đã chết Diệp Khôn mới an tâm tiến gần lại chỗ chúng.

Đến bên cạnh xác của Bạch Hầu, Diệp Khôn trầm mặc thật lâu về sau thở dài nói: “Người yên tâm, ta sẽ giúp người chăm sóc Tiểu Hầu thật tốt.”

Vừa dứt lời, Đột nhiên Tiểu Hầu đang nằm trong mảnh vải được quấn trên người hần chợt mở mắt tỉnh dậy.

Nó ngo ngắc nhìn ngó xung quanh, khi ánh mắt của nó rơi trên xác Bạch Hầu nằm dưới đất thì cả người nó run lên. Sau đó nó từ trên người Diệp Khôn lao thẳng xuống tới chỗ cái xác, rồi chạy lòng vòng xung quanh khoác miệng lên kêu gào thảm thiết.

Nó cứ chạy vòng vòng chốc chốc lại đưa tay ôm vào đầu của Bạch Hầu vừa kêu vừa lắc, dường như nó muốn gọi mẹ nó dậy vậy.

Nhưng càng làm như thế nó càng thất vọng, nó đã dùng đủ mọi cách để gọi Bạch Hầu dậy nhưng mọi cố gắng của nó đều không có tác dụng gì.

Diệp Khôn nhìn cảnh này trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, ai bảo động vật không biết khóc, ai bảo chúng nó không có tình phụ tử chứ.

Từ trước đến nay hắn chỉ được nghe người ta nói, động vật đa phần là dã thú máu lạnh, chúng rất hung ác và không có cảm xúc như con người.

Nhưng ngày hôm nay, trước mắt hắn là một màn khiến cho hắn phải suy nghĩ lại và hắn cũng càng thêm khẳng định “hổ dữ cũng không ăn thịt con” biểu thị tình cảm phụ tử của động vật hoàn toàn đúng. Câu nói mà người đời thường nói hoàn toàn là sự thật, hoàn toàn không phải do người ta thêu dệt lên.

Diệp Khôn cứ thế lẳng lặng đứng nhìn Tiểu Hầu vật vã bên xác của Bạch Hầu.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, lúc này Tiểu Hầu dường như đã tuyệt vọng, nó nằm lên xác của Bạch Hầu hai mắt đỏ hoe, xung quanh hai hốc mắt của nó còn đọng lại những vệt nước mắt chưa khô, nó cứ nằm như thế không có động tĩnh gì.

Diệp Khôn cũng kệ cho nó nằm đó, dù sao nó vừa mất đi người thân cứ để cho nó yên tĩnh một mình là tốt nhất.

Sau đó Diệp Khôn đi ra một chỗ khác dùng kiếm đào một cái hố lớn gần đó rồi đi lại chỗ Bạch hầu cất tiếng an ủi nói: “Được rồi! người hãy để mẹ người được thanh thản ra đi, từ bây giờ hãy theo ta, ta đã hứa với mẹ người là sẽ chăm sóc người rồi.”

Tiểu hầu nghe tiếng Diệp Khôn nói nó giật mình quay lại nhìn hắn với ánh mắt đầy bất thiện.

Lúc này nó vừa tỉnh dậy còn chưa tỉnh táo đã thấy xác của mẹ nó nằm trên đất nên vội nhào tới không để ý đến sự có mặt của Diệp Khôn, mãi

cho đến lúc này Diệp Khôn lên tiếng nó mới chú ý và biểu hiện như vậy.

“Tiểu tử, ta không phải người hại mẹ của ngươi, đừng có nhìn ta như vậy, người hại mẹ ngươi là nó.” Diệp Khôn thấy Tiểu Hào nhìn mình với ánh mắt bất thiện như vậy thì hơi nhũn mày, hắn hơi suy nghĩ một chút rồi thở dài cười khổ một tiếng, đồng thời hắn đưa tay chỉ vào Hắc Hùng đang nằm bên kia nói.

Theo bản năng Tiểu Hào nhìn theo cánh tay Diệp Khôn chỉ, vừa nhìn thấy Hắc Hùng khuôn mặt của nó trở lên dữ tợn, nó ngoác miệng ra kêu gào đồng thời vọt tới bên cạnh Hắc Hùng ra sức đâm đá kêu la inh ỏi.

Sau khi thu dọn xong tàn cuộc, Diệp Khôn mang theo Tiểu Hào quay lại đường cũ rồi đi lấy ngựa tiếp tục theo con đường mòn đi về phía trước. Cũng may lúc trước hắn không thả hãn ngựa ra, mà chỉ cột nó vào một chỗ nếu không thật sự sẽ phải vất vả một phen rồi.

Trời lúc này cũng đã quá chiều, mặc dù có thúc ngựa chạy nhanh cỡ mấy cũng không thể ra khỏi dãy Hồng Diệp trước lúc trời tối được. Diệp Khôn đành đi từ từ tìm kiếm một địa điểm tốt để nghỉ lại qua đêm, dù sao ban đêm đi trên con đường này không phải là một việc khôn ngoan.

“Tiểu tử, toàn thân ngươi màu trắng vậy từ nay cứ gọi ngươi là Tiểu Bạch đi à nha.” Diệp Khôn ngồi trên lưng ngựa vuốt ve Tiểu Hào đang nằm trong lòng mình mỉm cười khẽ nói.

Tiểu Hào đưa mắt nhìn Diệp Khôn gãi gãi đầu tỏ vẻ suy nghĩ sau đó nó nhẹ nhàng cười “khẹc khẹc” hai tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn điệu bộ của nó Diệp Khôn không biết nói gì, thầm nghĩ: “Tiểu tử này cũng thay đổi thật nhanh a, mới vừa rồi còn tỏ vẻ đau thương khiến người ta phải cảm động, thế mà bây giờ mặt tỉnh bơ dường như không có chuyện gì xảy ra vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 24: Lục Huynh Muội

Ngày nào cũng vậy, Bách Hương Lâu từ lúc mở cửa cho đến khi đóng cửa, thực khách đến uống rượu ca cẩm vẫn đông vui nhộn nhịp. Từ lâu một cho đến lâu hai, lúc nào cũng chật kín không còn bàn trống.

Thực khách tới đây có đủ loại người, không phân biệt địa vị giàu sang hay nghèo hèn, miễn sao có tiền là có thể vào và chọn cho mình một chỗ ngồi, rồi gọi những món ăn mình yêu thích ra thưởng thức.

Bách Hương Lâu nằm ở trung tâm Nam Ty Trấn, nó chỉ là một lầu bình thường không có gì quá đặc biệt.

Sở dĩ Bách Hương Lâu lúc nào cũng đông khách như vậy là vì ở Nam Ty Trấn chỉ có duy nhất một lầu lâu là nó mà thôi.

Tuy là lầu bình thường, nhưng Bách Hương Lâu luôn khiến người ta phải trở mắt ra mà nhìn bởi diện tích rộng lớn của nó.

Bách Hương Lâu chỉ có hai tầng, mỗi một tầng đều có một khu đại sảnh với tổng diện tích khoảng chừng ba gian, chỗ này chính là nơi ăn uống của thực khách mỗi khi tới đây.

Còn lại ở phía sau toàn bộ đều là phòng ốc để cho thực khách thuê nghỉ trọ mỗi khi cần, cả lầu một và lầu hai tổng cộng cũng có tới sáu mươi phòng.

Với số phòng nhiều như vậy có thể nói nó đã lớn gấp năm lần những lầu bình thường rồi.

Cũng vì ở Nam Ty Trấn chỉ có duy nhất một lầu này thôi, cho nên việc Bách Hương Lâu lúc nào cũng đông khách là chuyện bình thường không có gì đáng chú ý cả.

Vì nằm ở vùng giáp biên giữa hai châu cho nên Nam Ty Trấn hàng ngày tiếp nhận rất nhiều người qua lại, Bách Hương Lâu chính là điểm dừng chân tốt nhất để ăn uống và nghỉ ngơi của những người này.

Ông chủ lầu cũng là một người từng trải, lại có tính hào phóng khá rộng lượng, lão còn là người biết tính toán. Thực khách tới đây phần lớn đều là những lái buôn qua lại giữa hai miền, nắm bắt được tâm lý của bọn họ lão luôn hết mình tạo điều kiện đem lại sự thoải mái cho mỗi người khi tới đây.

Vì vậy Bách Hương Lâu trong phạm vi bán kính hơn mười dặm trở lại rất được nhiều người biết đến và thưởng thức.

Đây cũng là một nơi lý tưởng để các nhân vật trong giang hồ mỗi khi hành tẩu qua đây nán lại nghe ngóng tin tức.

Lúc này đã xế chiều, trên lầu hai bên cạnh cửa sổ có một thiếu niên cùng một con khỉ trắng đang ngồi đối diện nhau cùng uống rượu và thưởng thức đồ ăn. Hành động của một người một khỉ từ khi bước vào lầu rất được nhiều người xung quanh hiếu kỳ để ý.

Một người một khỉ này không phải ai khác đó chính là Diệp Khôn và Tiểu Bạch.

...

Hai hôm trước, sau khi tìm được một hang động nhỏ ở ven đường nghỉ lại một đêm, đến sáng ngày hôm sau Diệp Khôn và Tiểu Bạch mới lên đường đi tiếp.

Gần đến trưa thì Diệp Khôn cũng đến được thôn nhỏ ở phía dưới chân dãy Hồng Diệp, tuy nhiên hắn lại không gặp được Ngọc Như ở đó.

Không gặp được Ngọc Như, Diệp Khôn tỏ ra rất lo lắng, trước đó đã hẹn với nàng là sẽ gặp nhau ở đây, vậy mà khi tới nơi lại không gặp.

Hắn không dám nghĩ tới điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với nàng.

Tỏ ra lo lắng nhưng chẳng thể làm gì được, Diệp Khôn đành cầu mong Ngọc Như sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, đồng thời hắn hỏi thăm thôn dân ở đây về tin tức của nàng.

Qua hỏi thăm Diệp Khôn biết được, đúng là chiều tối hôm trước có người đi qua đây. Thế nhưng đi qua đây có tới ba người một nam hai nữ, chứ không phải là một người như hắn hỏi.

Tuy nhiên theo như người ở đây cho biết, một trong số ba người đó có điểm tương đồng với Ngọc Như mà hắn đã miêu tả.

Biết được điều này Diệp Khôn vừa mừng vừa sợ, hắn mừng vì khả năng người con gái kia chính là Ngọc Như rất cao, nếu đúng như vậy thì nàng không xảy ra vấn đề gì cả.

Hắn sợ chính là vì hai người lạ kia, không biết họ là người như thế nào, là người tốt hay kẻ xấu? Ngọc Như đơn thân một mình đi cùng họ thật sự hắn rất lo lắng.

Hỏi tiếp thì hắn được biết thêm, bọn họ nghỉ ngơi một chút ở đây rồi tiếp tục lên đường ngay, nghe nói là sẽ nghỉ chân ở Nam Ty Trấn một vài ngày chờ ai đó.

Đến đây thì Diệp Khôn có thể khẳng định người mà bọn họ chờ nhất định là mình, vì thế hắn không hề chần chừ lập tức lên đường tới Nam Ty Trấn ngay.

Mặc dù biết Ngọc Như vẫn an toàn, nhưng trong lòng Diệp Khôn không an tâm chút nào. Cho nên hắn thúc ngựa chạy với tốc độ nhanh nhất có thể, nhờ vậy mà tới xế chiều hôm nay hắn đã đến được Nam Ty Trấn.

Đã đến được đây Diệp Khôn cũng không vội, hắn liền tìm đến Bách Hương Lâu ăn một bữa lo say trước, sau đó mới hỏi thăm tin tức của Ngọc Như.

...

Nhập gia thì tùy tục, thấy xung quanh tất cả mọi người đều ngồi uống rượu ca cẩm nói chuyện rất huyền ảo. Diệp Khôn cũng đua đòi gọi một bình rượu và một số thức ăn cùng đồ nhắm lên thử.

Ai dè khi rượu và thức ăn được mang lên thì Tiểu Bạch ngồi bên cạnh nhìn thấy, mắt nó sáng lên kêu “chi chi” hai tiếng. Tiếp đó nó với lấy bình rượu đưa lên miệng tu một hơi hết sạch, sau đó tay nó liên tục bốc thức ăn cho vào mồm nhai ngấu nghiến như là một kẻ sắp chết đói lâu ngày chưa được ăn vậy.

Hành động của Tiểu Bạch lập tức gây ra sự chú ý, nó khiến cho Diệp Khôn và những thực khách xung quanh kinh ngạc trở mắt lên nhìn, đến nỗi á khẩu không nói được gì.

Chẳng mấy chốc Tiểu Bạch đã chén sạch đồ ăn trên bàn, nó nhìn Diệp Khôn ngoác miệng ra cười đồng thời tay chỉ vào đồng bát đĩa trống không tỏ vẻ còn muốn ăn nữa.

Diệp Khôn nhìn nó lắc đầu thở dài cười khổ một tiếng, hắn đành kêu thêm một mâm thức ăn khác. Lần này thì hắn không để cho Tiểu Bạch tác quái nữa mà bắt nó phải ăn từ từ, uống rượu cũng chỉ được uống từng ly.

Lúc đầu Tiểu Bạch tỏ vẻ không đồng ý, đến khi bị Diệp Khôn trừng mắt lên nhìn thì nó mới chịu nghe lời. Cứ như vậy một người một khỉ cùng

uống rượu thưởng thức đồ ăn như đúng rồi.

Những thực khách ngồi gần chỗ Diệp Khôn cũng thỉnh thoảng nói với sang chỗ hân xã giao vài câu, đồng thời luôn miệng tấm tắc khen ngợi Tiểu Bạch.

Thấy vậy Diệp Khôn cũng cười nói qua lại vài câu cùng họ, còn Tiểu Bạch như là hiểu được người khác khen mình nên nó cũng ngoác miệng ra cười rất khoái trí.

Ăn uống no say xong đầu đầy, Diệp Khôn liền tìm gặp ông chủ từ lâu hỏi thăm tin tức của Ngọc Như.

Rất nhanh từ miệng ông chủ từ lâu hân biết được Ngọc Như đang ở một phòng bên dưới lầu một, hân rất vui mừng vội đi xuống dưới tìm gặp nàng.

“Ngọc Như muội có ở trong phòng không?” Đứng trước cửa phòng mà chủ từ lâu cho biết, Diệp Khôn hưng phấn gọi.

Bên trong phòng lúc này có một nam hai nữ đang ngồi trò chuyện với nhau.

Người nam dung mạo khôi ngô tuấn tú, trên người vận áo màu xanh ăn mặc theo kiểu dân giang hồ, bên hông y còn đeo một thanh trường kiếm, đốc kiếm hình rồng phía trên có khảm một viên ngọc bằng ngón chân cái nhìn qua là biết nó là một thanh kiếm tốt.

Còn hai người nữ ai lấy đều mặt đẹp như hoa, dáng người thon thả, cả hai đều rất xinh đẹp, hai người trò chuyện với nhau cười nói cứ như là chị em vậy.

“A. Là Diệp huynh, huynh ấy thực sự đã bình an trở về rồi.” Ngọc Như đang trò chuyện với hai người, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc từ ngoài vọng vào, nàng nhìn hai người đối diện vui mừng đứng lên nói.

Không hề chần chừ, Ngọc Như vội đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi ra mở cửa.

Cửa phòng vừa được mở ra, đập vào mắt nàng đúng là khuôn mặt quen thuộc có chút bình thản. Không kìm được lòng mình, nước mắt của Ngọc Như ứa ra cả người lao vào lòng Diệp Khôn khóc nức nở.

“Đừng khóc...đừng khóc! Ta đã về muội phải lo lắng rồi.” Diệp Khôn xúc động vuốt ve mái tóc Ngọc Như đang nằm trong lòng mình khẽ an ủi.

“Chỉ chi” Tiểu Bạch ngồi trên vai Diệp Khôn thấy cảnh này hai mắt nó mở to ra kêu lên hai tiếng, rồi cúi đầu xuống ngó nhìn Ngọc Như với vẻ tò mò.

Ngọc Như đang sụt sùi nước mắt ngấn nước mắt dài bỗng nàng thấy một khuôn mặt nhỏ hơi nhăn nhó không biết xuất trước mặt từ lúc nào, khiến cho nàng giật nảy mình vùng vẫy hét lên một tiếng thoát khỏi người Diệp Khôn đứng qua một bên.

Sau đó nàng đem ánh mắt đề phòng nhìn về phía Diệp Khôn và Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy biểu hiện của Ngọc Như như vậy nó chỉ hơi nhăn mặt một chút, rồi liên tục nhảy từ vai bên phải qua vai bên trái Diệp Khôn ngoác miệng ra cười khàn khàn đầy khoái trí.

Diệp Khôn nhướn mày vội đưa tay lên túm chân Tiểu Bạch không cho nó di chuyển nữa rồi quay sang Ngọc Như nói: “Muội không sao chứ.”

“Muội không sao. Nhưng nó là...” Ngọc Như nhìn Tiểu Bạch trên vai Diệp Khôn dò xét nói.

“À! Nó là Tiểu Bạch. Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, ta sẽ nói cho muội biết sau. Đúng rồi hai vị này là...” Diệp Khôn sờ đầu Tiểu Bạch cười cười, sau đó ánh mắt rơi trên hai người một nam một nữ đang ngồi phía trước hỏi.

“Diệp huynh đây là Lục công tử cùng Lục cô nương. Còn đây là Diệp huynh mà ta đã nhắc với hai người” Ngọc Như thu lại ánh mắt lần lượt giới thiệu ba người với nhau.

Diệp Khôn đưa ánh mắt đánh giá từng người rồi khách sáo chào hỏi một câu: “Tại hạ Diệp Khôn ra mắt hai vị, xin hỏi quý tính đại danh của hai vị là...”

“Ha ha. tại hạ Lục Thiên Hào còn đây là muội muội Lục Vân Tinh xin ra mắt Diệp huynh.” Nam tử vội đứng lên khách khí hướng Diệp Khôn chào hỏi một câu.

“Thì ra là huynh muội Lục huynh, hạnh ngộ. Nhưng tại hạ còn một điều chưa rõ là tại sao hai người lại ở chung cùng Ngọc Như vậy?” Diệp Khôn gật đầu đáp lễ tò mò hỏi một câu.

“Diệp huynh chuyện là như thế này...” Ngọc Như bên cạnh thấy Diệp Khôn có chút nghi ngờ bên đứng ra giải thích.

Nửa canh giờ sau, nghe xong sự tình Ngọc Như kể lại về việc huynh đệ họ Lục đã cứu giúp Ngọc Như thoát khỏi vạ tên đạo chích trên đường đến thôn nhỏ ở dưới chân dãy Hồng Diệp.

Cảm kích ân tình của huynh đệ họ Lục với mình nên Ngọc Như cũng không ngại đem sự tình của nàng và Diệp Khôn nói cho hai người biết. Huynh muội họ Lục biết được việc này cũng rất đồng cảm với Ngọc Như, và họ đã thuyết phục nàng tới Nam Ty Trấn để nghỉ ngơi và chờ Diệp Khôn ở đó.

Sau đó ba người tới Bách Hương Lâu và thuê ba phòng ở sát nhau để nghỉ ngơi.

Vì cùng là nữ nhi Lục Vân Tinh đã chủ động qua phòng Ngọc Như trò chuyện cho đỡ buồn, vừa bước ra ngoài nàng gặp ngay huynh mình nên kéo y qua luôn. Ba người nói chuyện cả nửa ngày thì Diệp Khôn xuất hiện.

"Thì ra là như vậy. Tại hạ một lần nữa thay mặt Ngọc Như đa tạ hai vị đã ra tay tương trợ." Diệp Khôn hiểu rõ sự tình vội quay sang hai người cảm ơn.

"Diệp huynh không cần phải khách khí như vậy, đã hành tẩu trên giang hồ thì không cần phải câu lệ tiểu tiết để làm gì. Hơn nữa người luyện võ như chúng ta gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ kẻ yếu cũng là chuyện nên làm mà." Lục Thiên Hào thấy vậy cười xòa khách sáo nói.

Tiếp đó bốn người vui vẻ cùng nhau ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Không lâu sau, Lục Thiên Hào ngó ý muốn biết đến sự việc trong rừng của Diệp Khôn mà Ngọc Như đã nói qua cho hắn nghe, nên đã hướng Diệp Khôn hỏi.

Đồng dạng Ngọc Như và Lục Vân Tinh cũng tò mò muốn biết việc này, hai người nhìn sang Diệp Khôn với ánh mắt đầy mong đợi.

Diệp Khôn thấy vậy cũng không dấu diếm, hắn bèn đem chuyện khi đó tỷ mỉ thuật lại cho ba người nghe, tuy nhiên lời của hắn nói chỉ có bảy phần đúng còn ba phần là bịa ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 25: Đồng Hành

"Thật không ngờ Bạch Hào là đã thú lại có tình nghĩa như vậy, Diệp huynh cũng thế a." Nghe Diệp Khôn kể xong câu chuyện, Lục Thiên Hào cảm khái nói.

"A đúng rồi Diệp huynh. Ta nghe Vạn tiểu thư có nói hai người sẽ tới Bạch Hạc Sơn Trang phải không?" Lục Thiên Hào đột nhiên như nhớ tới điều gì vội hướng Diệp Khôn hỏi.

"Đúng vậy. Chúng ta đang trên đường tới đó." Diệp Khôn thần nhiên nói.

"Ồ! Thật trùng hợp a. Lộ trình của huynh muội ta cùng đường với hai vị rồi." Lục Thiên Hào ồ lên một tiếng nói.

"Hai vị cũng tới Bạch Hạc Sơn Trang?" Nghe Lục Thiên Hào nói vậy Diệp Khôn hơi nhú mào, tỏ vẻ hồ nghi hỏi.

"Diệp huynh đừng hiểu nhầm, mục đích chính của hai huynh muội ta không phải là tới Bạch Hạc Sơn Trang, tuy nhiên trên đường đi chúng ta sẽ ghé qua bãi kiến trang chủ Sơn Trang nhờ giúp đỡ, nhưng thứ cho tại hạ không thể tiết lộ được. Còn nữa, huynh muội ta cũng không phải vì tới Bạch Hạc Sơn Trang mà tiếp cận Vạn tiểu thư đâu, sau khi tới đây chúng ta mới biết việc này. Sở dĩ ta không nói cho Vạn tiểu thư biết, là vì muốn đợi huynh tới rồi mới nói. Huynh cũng biết đấy, chúng ta là người trong giang hồ 'thân bất do kỷ', trước khi làm việc gì cũng phải nắm chắc mới dám làm." Thấy Diệp Khôn tỏ vẻ nghi ngờ lời nói của mình, Lục Thiên Hào vội thanh minh giải thích.

"Thì ra là vậy. Không biết nhị vị có ý định khi nào thì lên đường?" Diệp Khôn hơi suy ngẫm, hắn thấy lời nói của Lục Thiên Hào cũng có lý nên không có dị nghị gì nữa hỏi.

"Nay huynh đã trở lại, việc của Vạn tiểu thư coi như xong, huynh muội ta định sáng sớm mai sẽ lên đường. Không biết hai người thì sao? Dù sao cũng cùng đường, ta thấy chi bằng chúng ta cùng đi với nhau huynh thấy thế nào? Như vậy thì trên đường đi sẽ hỗ trợ cho nhau ít nhiều đấy." Lục Thiên Hào có ý cùng mời Diệp Khôn và Ngọc Như đi cùng nên đưa ra đề nghị nói.

"Ừm! Ta thì không có vấn đề gì. Ngọc Như muội thấy thế nào?" Diệp Khôn thấy đề nghị của Lục Thiên Hào có vẻ hợp lý, dù sao hắn cũng mới bước chân vào giang hồ chưa được bao lâu còn thiếu nhiều kinh nghiệm, trong khi đó huynh đệ họ Lục này xem ra là người hành tẩu giang hồ đã

nhiều năm rồi. Ngẫm nghĩ một lúc, Diệp Khôn gật đầu đồng ý sau đó quay sang Ngọc Như hỏi ý kiến của nàng.

"Muội cũng không có ý kiến gì. Đi cùng hai vị cũng được a, trên đường đi muội sẽ có Vân Tinh cô nương bầu bạn rồi." Ngọc Như không cần suy nghĩ quay sang nhìn Lục Vân Tinh mỉm cười nói.

Lục Vân Tinh thấy Ngọc Như đồng ý cũng tỏ vẻ vui mừng, dù sao trên đường đi có Ngọc Như bầu bạn trò chuyện vẫn hơn là nói chuyện với huynh mình. Có những chuyện tế nhị không tiện nói với nam nhân được nhưng ngược lại rất thích hợp nói với Ngọc Như.

"Vây thì tốt rồi. Huynh muội ta xin cáo lui trước, không làm phiền hai vị nữa." Lục Thiên Hào đứng dậy đưa mắt ra hiệu với Lục Vân Tinh rồi quay qua Diệp Khôn và Ngọc Như nói.

Diệp Khôn và Ngọc Như cũng khách sáo nói vài câu, sau đó huynh muội họ Lục cùng nhau ra về.

Trong phòng lúc này chỉ còn Diệp Khôn và Ngọc Như cùng với tiểu tử Tiểu Bạch. Hai người ngồi nhìn nhau rơi vào trầm mặc, Tiểu Bạch cũng không có nghịch ngợm gì, nó lẳng lặng ngồi im một chỗ đưa mắt ngó nghiêng nhìn hai người chốc chốc lại đưa tay lên gãi gãi đầu tỏ vẻ suy nghĩ.

"Ngọc Như muội thấy hai huynh muội họ thế nào?" Đột nhiên Diệp Khôn lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc hỏi.

"Tuy mới quen biết có hai ngày nhưng qua tiếp xúc với họ muội thấy bọn họ cũng là người tốt không phải kẻ xấu." Ngọc Như suy nghĩ một chập nói.

"Ngọc Như muội quá ngây thơ rồi, không nên kết luận quá sớm như vậy, biết người biết mặt khó biết lòng. Ta cảm thấy bọn họ dường như có điều gì đó không muốn nói ra và có ý định lợi dụng chúng ta. Ta không tin lại có sự trùng hợp như vậy, rất có thể họ nói cùng đường với chúng ta đến Bạch Hạc Sơn Trang chỉ là cái cớ thôi. Nhất định là có mục đích khác." Diệp Khôn tuy mới đi lại trên giang hồ nhưng hần vốn là người thông minh cho nên đối với những người lạ mặt mới quen hần không hoàn toàn tin tưởng.

"Nếu huynh đã có suy nghĩ như vậy tại sao lại nhận lời đi cùng bọn họ?" Ngọc Như nghe vậy tò mò hỏi.

"Ta nhận lời họ chẳng qua là muốn có người bầu bạn và hỗ trợ thôi, đường từ đây đến Bạch Hạc Sơn Trang cũng còn khá xa. Trên đường đi không biết có phát sinh ra chuyện gì nữa không, có bọn họ đi cùng thì sẽ bớt đi phần nào lo lắng, dù sao kinh nghiệm đi lại trên giang hồ của ta không bằng bọn họ. Hơn nữa ta quan sát thì thấy Lục Thiên Hào cũng không có biểu hiện lừa gạt chúng ta, nhưng ta dám khẳng định không ít thì nhiều họ sẽ lợi dụng ta trên đường đi đây." Diệp Khôn bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình, hần vừa nói khéo miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười bí hiểm. Xem ra hần đối với huynh muội họ Lục không hề quan tâm họ sẽ giở trò gì với mình, nếu có hần cũng không có khách sáo mà nương tay.

Bên kia, cách phòng của Ngọc Như một phòng huynh muội Lục Thiên Hào cũng đang ngồi bàn bạc chuyện gì đó.

"Đại ca, chúng ta đâu có tới Bạch Hạc Sơn Trang sao huynh lại nói với họ là tới đó." Lục Vân Tinh ngồi đối diện Lục Thiên Hào tỏ vẻ không hiểu hỏi.

"Sở dĩ ta nói vậy là muốn Diệp Khôn đối với chúng ta không nghi ngờ gì, như vậy hần mới đi cùng chúng ta. Muội không nhớ là Vạn tiểu thư đã nói sao, họ Diệp kia mới chỉ hơn hai tháng đã lĩnh ngộ được Vạn Kiếm Quy Tông và một mình xông vào Hắc Phong Trại đã bại Thiết Bá Sơn, một nhân vật như vậy đi cùng chúng ta sẽ an toàn hơn trong việc hộ tống vật kia về tới môn phái. Mặc dù Bạch Hạc Sơn Trang đi khác đường với chúng ta, nhưng chúng ta vẫn đi ngang qua đó. Tuy tới đó sẽ chậm mất một ngày đường trở về môn phái nhưng như vậy cũng không có vấn đề gì. Ngược lại thông qua bọn họ chúng ta sẽ kết giao thêm được với người trong trang đấy, thế lực của Bạch Hạc Sơn Trang như thế nào muội cũng biết rồi đấy, chỉ là bọn họ đã lâu không còn để ý đến chuyện trên giang hồ mà thôi. Hơn nữa dù gì trang chủ Bạch Hồng Thư và cha cũng là bằng hữu thâm giao, chúng ta là hậu bối tới đó chào hỏi một tiếng cũng cũng phải đạo, như vậy sẽ tăng thêm giao tình giữa hai bên hơn đấy." Lục Thiên Hào khẽ mỉm cười tỏ vẻ đắc ý nói.

"Huynh nói cũng đúng a. Không hiểu nổi Diệp Khôn kia là hạng người gì mà lại có thể làm ra được những chuyện đó. Vạn Kiếm Quyết của Vạn Kiếm Sơn Trang danh khí rất lớn, được xếp vào một trong những bí kíp võ công tuyệt thế trên giang hồ. Thế nhưng để tu luyện đến trình độ có thể xuất ra được chiêu mạnh nhất Vạn Kiếm Quy Tông cũng phải mất tới mấy chục năm cực khổ tu luyện, có khi phải mất cả đời đấy chứ. Thế mà họ Diệp kia mới chỉ hơn hai tháng đã luyện thành rồi." Lục Vân Tinh nghĩ tới Diệp Khôn nói với động điệu khó tin lẫn hâm mộ.

"Đúng vậy. Nghe lời của Vạn tiểu thư ban đầu ta cũng không dám tin vào điều này, thế nhưng sau khi gặp được Diệp Khôn ta lại tin vào những lời đó là thật đấy. Vì vậy ta mới muốn hần đi cùng chúng ta." Lục Thiên Hào gật đầu đồng ý.

"A! Huynh nói như vậy không lẽ đã phát hiện ra được điều gì ở hần?" Lục Vân Tinh nghe thế tỏ ra kinh ngạc hỏi.

"Không phải vậy! Chỉ là khi tiếp xúc với hần thì trực giác của ta mách bảo ta như thế thôi." Lục Thiên Hào nghe hỏi vậy thì hơi trau mày, lắc đầu nói.

Cùng lúc đó ở bên này.

Đột nhiên về mặt của Diệp Khôn hơi biến đổi, hần biểu hiện ra có vẻ đầy phức tạp và tiêu ý.

“Diệp huynh, có chuyện gì vậy?” Ngọc Như thấy vẻ mặt của Diệp Khôn có điều khác lạ vội hỏi.

“Àn! Không có chuyện gì. Ta bất chợt nghĩ tới một vài chuyện vặt vãi thôi.” Diệp Khôn ngẩng mắt nhìn Ngọc Như cười cười nói.

Phòng của huynh muội họ Lục chỉ cách phòng của Ngọc Như có một phòng, vừa rồi Diệp Khôn đã âm thầm thả thần thức ra theo dõi bọn họ. Những gì hai người nói với nhau khi này đã lọt vào tai của hắn, cho nên hắn mới có biểu hiện như vậy.

“Quả nhiên hai người này có ý lợi dụng mình, nhưng không sao miễn là họ không có ý đồ xấu với mình là được. Không biết vật mà bọn họ muốn hộ tống về môn phái là vật gì a? Hơn nữa không ngờ bọn họ với Bách Hạc Sơn Trang lại có chút quan hệ, như vậy cũng tốt...” Diệp Khôn âm thầm tìm tòi cười trong bụng, hắn cũng rất tò mò muốn biết vật mà huynh muội họ Lục đang cất giữ là vật gì.

Tiếp đó Diệp Khôn và Ngọc Như nói chuyện phiếm với nhau, lúc này không có người ngoài bên cạnh hắn ân cần tỷ mỉ hỏi han nàng khá là nhiều điều.

Sáng hôm sau Lục Thiên Hào mua một cỗ xe ngựa để cho Ngọc Như và Lục Vân Tinh ngồi trên xe, còn hắn kiên nhẫn làm phu xe đánh xe cho các nàng.

Diệp Khôn cũng mua một con ngựa khác thay cho con ngựa hôm qua, hắn cùng với Tiểu Bạch một người một khi cưỡi trên lưng ngựa cùng đi.

Một đường vô sự.

Nửa tháng sau, đám người Diệp Khôn lúc này đang đứng trước một con đường mòn dẫn vào khu rừng phía trước mặt. Bên cạnh lối vào còn có một tấm bia đá cao tầm một trượng, bên trên tấm bia có khắc ba chữ “Vụ Âm Lâm”

“Diệp huynh phía trước là Vụ Âm Lâm thuộc địa bàn của Ngũ Độc Môn, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Lục Thiên Hào nhìn vào khu rừng phía trước trong lòng có chút giao động hướng Diệp Khôn nhắc nhở.

“Ngũ Độc Môn? Xem ra môn phái này chuyên về dung độc a.” Diệp Khôn đem thần thức thả ra tiến vào khu rừng trước mặt đánh giá qua một chút, hắn thấy trong rừng phảng phất có tỏa ra một mùi khó chịu cùng với rất nhiều sương mù bao quanh khiến hắn có cảm giác không thoải mái chút nào, cho nên không dám lơ là tò mò về cẩn thận nói.

Lục Thiên Hào nghe vậy khẽ gật đầu cũng không nói gì thêm, tinh thần cảnh giác của hắn được đẩy lên mức cao nhất, rồi đánh xe theo con đường mòn phía trước đi vào Vụ Âm Lâm.

Diệp Khôn thúc ngựa theo sau, đi được hơn mười trượng đột nhiên hắn giục cương dừng lại. Hắn hơi nhíu mày đem ánh mắt nhìn về một phía, đồng thời thả thần thức ra đến cực hạn, đem phạm phi hơn bốn mươi trượng bao vào trong, thận trọng quan sát.

Tiểu Bạch trên vai Diệp Khôn cũng có biểu hiện lạ, hai mũi của nó ngửi ngửi vài cái đồng thời hai mắt có chút chuyển qua màu xanh chăm chú nhìn ngó xung quanh ra chừng cảnh giác.

Ở ngoài khu rừng nhìn vào đã có cảm giác không bình thường rồi, khi tiến vào bên trong Diệp Khôn mới cảm nhận được sự không bình thường đó rất rõ rệt. Cả khu rừng toát lên vẻ âm u lạnh lẽo, thỉnh thoảng có những chỗ bị sương mù bao quanh không nhìn thấy cảnh vật bên trong khiến cho người ta cảm thấy một mối nguy cơ nếu như bước vào trong đám sương mù đó.

Ngọc Như và Lục Vân Tinh ngồi trong xe tuy không trực tiếp tiếp xúc với hoàn cảnh bên ngoài, nhưng trong lòng họ cũng cảm thấy lạnh lẽo. Hai người không nói câu gì mà chỉ lặng lẽ nắm tay nhau ngồi im trong xe, hai nàng nghĩ bên ngoài có chuyện gì thì đã có hai người bọn Diệp Khôn xử lý rồi.

Một canh giờ sau, đám người Diệp Khôn cũng thuận lợi vượt qua Vụ Âm Lâm không hề có phát sinh gì cả. Lục Thiên Hào thở phào nhẹ nhõm, hắn âm thầm kêu may mắn vì trên đường đi không gặp người nào của Ngũ Độc Môn, nếu không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 26: Mai Phục

“Diệp huynh, tuy chúng ta đã an toàn đi qua Vụ Âm Lâm nhưng vẫn chưa ra khỏi nơi nguy hiểm nên vẫn phải chú ý cẩn thận một chút.” Lục Thiên Hào đánh xe ngựa vừa đi vừa quay sang Diệp Khôn nói.

"Ta biết! Huynh yên tâm, nhưng liệu trước khi trời tối chúng ta có thể ra khỏi nơi đây không?" Diệp Khôn nhìn hẻm núi phía trước trầm tư hỏi.

"Chỉ cần vượt qua khe núi trước mặt là được." Lục Thiên Hào đưa mắt nhìn hẻm núi phía trước nhíu mày nói.

"Khe núi kia? Lâu vậy sao?" Diệp Khôn hơi kinh ngạc hỏi lại, hẳn không nghĩ là muốn đi qua khe núi trước mặt lại mất khoảng thời gian lâu như vậy.

"Huynh có điều không biết rồi, đường trong khe núi này hơi khó đi. Nếu chúng ta bỏ lại xe ngựa rồi cưỡi ngựa qua thì cũng sẽ nhanh hơn một chút đấy, tuy nhiên cũng không nhanh hơn là bao đâu." Lục Thiên Hào dường như đã đi qua nơi đây nhiều lần nên rất tự nhiên nói.

"Ồ! Nếu thế thì chúng ta nhanh đi thôi, ta có dự cảm sẽ có điều không tốt xảy ra, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt." Diệp Khôn thúc ngựa vượt lên trước nói.

"Vân Tinh, Vạn tiểu thư hai người ngồi cho vững, đoạn đường phía trước hơi khó đi một chút." Nghe Diệp Khôn nói vậy Lục Thiên Hào quay đầu dặn dò một tiếng rồi quát ngựa cho xe chạy vào trong khe núi.

"Ân! Bọn muội biết." Vân Tinh ngồi trong xe nghe vậy nói vọng ra ngoài rồi cùng Ngọc Như nắm tay ngồi sát lại với nhau.

Vừa ra khỏi khu rừng đột nhiên trong lòng Diệp Khôn có cảm giác bất an, thế nhưng hắn không hiểu rõ nó đến từ đâu cho nên hắn bèn thúc ngựa tiến lên đi trước để dò xét. Để cho an toàn hơn, vừa đi Diệp Khôn vừa thả thần thức ra để quan sát.

Nửa canh giờ sau, đám người Diệp Khôn đã đi vào trung tâm của khe núi.

Chỉ thấy hai bên vách núi dựng đứng với độ cao khoảng năm mươi trượng, địa thế rất hiểm trở. Nếu như gặp phải địch nhân mai phục ở đây, rồi từ trên cao ném đá xuống thì rất khó mà tránh thoát được.

Hơn nữa quang cảnh ở đây nhìn rất thâm sâu, nó khiến cho người ta có cảm giác ớn lạnh mỗi khi đi qua nơi này. Diệp Khôn mặc dù không sợ, nhưng cảm giác lạnh lạnh cũng xuất hiện trong lòng hắn.

Đi thêm được khoảng một trăm trượng nữa, đột nhiên Diệp Khôn ghì dây cương cho ngựa dừng lại, sau đó hắn nhíu mày đưa mắt nhìn về phía trước tâm tình bất định.

Tiểu Bạch trên vai hắn cũng tỏ ra vẻ cảnh giác, nó ngoảnh nghiêng nhìn vách đá hai bên một hồi rồi đưa tay lay nhẹ vào người Diệp Khôn miệng kêu lên hai tiếng "chỉ chỉ".

Diệp Khôn thấy hành động của nó cũng hơi bất ngờ, tiểu tử này quả thật rất thông minh cơ trí, dường như lần nào hắn phát hiện là chuyện gì đấy thì nó cũng đều phát hiện ra, thậm trí có lúc nó còn phát hiện ra trước cả hắn.

Không hiểu Tiểu Bạch có thể làm được những gì, nhưng còn nhỏ mà nó đã được như vậy rồi cũng khiến cho Diệp Khôn phải thầm hâm mộ. Dù sao nó cũng chỉ là một loài động vật có bề ngoài gần giống con người mà thôi.

Nghĩ như vậy Diệp Khôn đưa tay sờ đầu Tiểu Bạch ra hiệu cho nó là hắn đã hiểu, sau đó hắn tập chung tinh thần nhìn về phía trước bắt đầu suy ngẫm âm thầm tính toán.

Lục Thiên Hào thấy Diệp Khôn dừng lại đứng một chỗ rồi lâm vào trạng thái trầm mặc, trong lòng hắn có chút giao động vội cho xe dừng lại hỏi: "Diệp huynh, huynh phát hiện ra điều gì sao?"

"Ân! Ta phát hiện ở phía trước có người mai phục, mọi người hãy cẩn thận." Nghe Lục Thiên Hào hỏi vậy tình quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, hắn không quay đầu lại cứ vậy thần nhiên nói.

Lục Thiên Hào nghe vậy trong lòng cả kinh, hắn tập chung cao độ đảo mắt dò xét phía trước nhưng không thấy có gì khác thường cả. Điều này khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu, trong lòng cảm thấy nghi ngờ lời nói của Diệp Khôn.

Tuy nói Diệp Khôn có chút hơn người nhưng Lục Thiên Hào cũng tự phụ bản lĩnh của mình. Với một thân võ công xếp vào hạng nhất lưu cao thủ trên giang hồ, hắn thậm chí nghĩ lý nào lại không phát hiện ra được điều gì dù là một động tĩnh nhỏ.

Không lẽ Diệp Khôn căng thẳng quá cho nên đã sinh ra ảo giác?

"Vân Tinh, sắp tới sẽ có biến, muội ở trong xe bảo vệ Vạn tiểu thư cho tốt chớ có ra ngoài." Nghĩ ngợi một chập, mặc dù vẫn còn hồ nghi nhưng Lục Thiên Hào dù gì cũng là người từng trải, cho nên hắn thả tin điều Diệp Khôn là thật còn hơn là không tin. Sau đó hắn vội quay lại phía sau dặn dò Vân Tinh một câu.

"Có chuyện gì vậy Lục huynh, Diệp huynh thế nào rồi?" Ngọc Như và Vân Tinh thấy xe ngựa đột nhiên dừng lại cũng cảm thấy lạ, hai nàng còn chưa kịp hỏi xem là đã có chuyện gì thì đã nghe thấy lời dặn dò của Lục Thiên Hào thì cảm thấy lo lắng hỏi.

“Bọn ta phát hiện ở phía trước có điều gì đó không ổn, Diệp huynh vẫn ở đây. Hai người cứ an tâm ngồi đó, nếu có chuyện gì xảy ra thì đã có bọn ta lo.” Lục Thiên Hào thấy Ngọc Như lo lắng vội nói.

“Muội yên tâm, nếu có chuyện gì thì cứ để cho hai người bọn họ xử lý đi, hai ta cứ ngồi trong này thôi.” Lục Vân Tinh ở bên cạnh nhìn ra tâm tư của Ngọc Như vội nắm lấy tay nàng an ủi nói.

“Àn!”

Nghe Lục Vân Tinh an ủi Ngọc Như cũng không nói gì nữa, nàng chỉ khẽ gật đầu rồi ngồi yên tại chỗ. Nàng hiểu có lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả cứ chờ xem kết quả thế nào.

Tay phải Diệp Khôn để vào đốc kiếm đeo bên hông rồi thúc ngựa chậm rãi đi lên phía trước tầm mười trượng thì dừng lại, hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên vách đá hai bên tỏ vẻ rất thông thả.

“Các vị, nếu mục tiêu của các vị không phải huynh đệ bọn ta thì hãy để yên cho bọn ta đi qua, còn nếu không thì xin hãy hiện thân đi không cần phải ẩn nấp làm gì nữa.” Khóe miệng của Diệp Khôn khẽ nhếch, lớn tiếng nói.

“A! Tại sao hần có thể phát hiện ra được chỗ chúng ta ẩn nấp?” Trên vách đá cách chỗ Diệp Khôn đứng hơn hai mươi trượng một giọng nói đầy kinh ngạc chọt vang lên.

Ngay sau đó thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng một trung niên khoảng ba mươi tuổi ăn mặc kỳ dị từ chỗ ẩn nấp đi ra với vẻ mặt đầy kinh ngạc xen lẫn khó tin, hần không thể tin nổi với khoảng cách xa như thế đối phương có thể phát hiện ra được chỗ mình ẩn nấp trong khi đó bọn chúng đã ngụy trang rất kỹ rồi.

“Các người không cần ẩn thân nữa, đã bị phát hiện rồi chúng ta mau xuống dưới thôi.” Trung niên hừ nhẹ một tiếng rồi cả người nhẹ nhàng nhảy từ trên vách núi xuống.

Khinh công của người này quả nhiên rất lợi hại, hai chân hần chạm đất không hề gây ra tiếng động. Hần đứng đối diện với Diệp Khôn ở khoảng cách hơn mười trượng, đồng thời đem ánh mắt tò mò dò xét.

Tiếp đó từ hai bên vách núi thấp thoáng có vài bóng người xuất hiện, bọn họ theo sau trung niên lần lượt nhảy từ trên xuống. Khinh công của đám người này cũng không tồi, xem ra tất cả đều là cao thủ.

Đám người này vừa xuống tới nơi liền lui về phía sau trung niên, cả đám đứng sát nhau tạo thành một hàng ngang chặn lấy lối đi.

Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua đám người này thì thấy chúng đều ăn mặc kỳ dị như nhau, kể cả trung niên đứng ở trước nữa là có tổng cộng mười tám người.

Trang phục của đám người này màu sắc sặc sỡ thế nhưng chỉ có năm màu cơ bản thuộc ngũ hành, cả đám đều bịt mặt chỉ để hở đôi mắt cho nên không nhìn thấy được dung mạo của chúng.

“Tiểu huynh đệ, người quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a. Bọn ta ẩn nấp kỹ như vậy mà vẫn bị người phát hiện ra, tại hạ rất khâm phục. Chúng ta vốn dĩ không quen biết cũng không thù không oán, bọn ta có thể tránh qua một bên để người đi. Mời!” Trung niên đưa mắt đánh giá Diệp Khôn một lượt sau đó khách khí nói.

Nhìn bề ngoài Diệp Khôn không có gì là đặc biệt cả, nhưng cách xa như vậy hần có thể phát hiện ra chỗ ẩn nấp của đám người này. Điều này chứng tỏ hần không phải là người tầm thường dễ gây, cho nên trung niên vội đưa ra đề nghị này.

“Đa tạ! Nếu đã như vậy thì bọn ta không làm phiền nữa, chúng ta đi thôi.” Diệp Khôn đưa tay ôm quyền mỉm cười với trung niên, sau đó quay sang nhìn Lục Thiên Hào nói.

“Chậm đã! Tiểu huynh đệ có thể đi, nhưng Lục Thiên Hào thì không được.” Diệp Khôn còn chưa kịp có hành động gì thì đã thấy trung niên ở phía trước khoác tay chặn lại nói.

“Ồ! Thì ra các vị là vì Lục huynh mà đến?” Diệp Khôn thấy vậy thì tỏ vẻ kinh ngạc, hần nhìn trung niên rồi liếc mắt nhìn Lục Thiên Hào với bộ dạng rất thần nhiên.

“Hóa ra bọn này mai phục ở đây là vì huynh đệ họ Lục, xem ra chuyện này phần lớn là do vật mà hai người bọn họ mang theo đây.” Diệp Khôn âm thầm tự nhủ, hần đơn giản đã nhìn ra được vấn đề của chuyện này.

“Lục huynh, thì ra mấy vị này mai phục ở đây là vì huynh, huynh xem phải xử trí thế nào a?” Diệp Khôn quay đầu lại lớn tiếng nói với Lục Thiên Hào, nhìn hần với ánh mắt đầy thâm ý.

Lúc này sắc mặt Lục Thiên Hào biến đổi liên tục, hắn không ngờ lại bị đám người này mai phục chặn đường ở đây. Thêm vào đó là cái nhìn của Diệp Khôn, khiến cho hắn cảm thấy có chút bồn chồn không yên.

“Nếu tại hạ đoán không nhầm thì ngài chính là Đình đường chủ, đường chủ phân đà Tích Huyết Đường của Ngũ Độc Môn. Ngài không ở Tích Huyết Đường mà lại tới đây chặn đường muốn gặp tại hạ, không biết là có chuyện gì a?” Lục Thiên Hào rời khỏi xe ngựa đi đến bên cạnh Diệp Khôn nhìn trung niên nói.

“Không tệ! Lần đầu gặp mặt mà đã nhận ra lai lịch của ta rồi, người không hổ danh là đệ tử của lão gia hỏa Thác Nhất Biên a. Mục đích của ta ở đây làm gì người là người hiểu rõ nhất, đừng có mà đứng đó giả vờ với ta. Nếu người ngoan ngoãn giao ra vật kia thì bọn ta sẽ để cho các người an toàn rời khỏi chỗ này, nếu không thì...” Trung niên gật đầu vài cái lạnh lùng nói.

“Nếu Đình đường chủ đã nói vậy ta cũng không có gì để nói nữa, nhưng tại hạ vẫn không hiểu tại sao bọn ngài lại biết được chúng ta sẽ đi qua đây mà mai phục chặn đường?” Đối phương nói vậy Lục Thiên Hào không hề phủ nhận, hắn thẳng thắn nói đồng thời dò xét hỏi.

“Có nói cho người biết cũng không có vấn đề gì. Năm ngày trước đệ tử bốn giáo đã vô tình phát hiện hình tung của các người, cho nên chúng ta đã âm thầm theo dõi và bố trí mai phục ở đây chặn đường. Chỉ là không nghĩ tới lại bị các người phát hiện ra nhanh vậy.” Trung niên nhìn Diệp Khôn nói.

“Thì ra là như vậy. Diệp huynh, lần này cần huynh ra tay tương trợ rồi. Bọn người này thủ đoạn tàn độc chúng không dễ dàng gì bỏ qua cho chúng ta đâu, huynh đừng có tin lời chúng mà mắc lừa. Qua việc này ta sẽ giải thích rõ ràng cho huynh nghe.” Lục Thiên Hào quay sang Diệp Khôn trấn thành nói.

“Cũng được, dù sao chúng ta cũng đi chung, huynh gặp chuyện ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.” Diệp Khôn hơi suy tư một chút nói.

Không cần Lục Thiên Hào nhắc nhở thì Diệp Khôn cũng không thể tin những lời của Đình đường chủ kia được. Hắn thấy trên người bọn này tràn đầy sát khí, làm gì có chuyện chúng sẽ bỏ qua cho mình một cách đơn giản như vậy.

Cùng với Lục Thiên Hào đánh đuổi bọn chúng trước rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 27: Kinh Sợ Bỏ Chạy

Vừa dứt lời, Diệp Khôn và Lục Thiên Hào liền rút kiếm ra và lui về phía sau ba bước rồi quay người tựa lưng vào nhau chuẩn bị nghênh chiến.

“Được lắm, nếu đã như vậy thì các người chịu chết ở đây đi. Lên! giết chúng trước rồi tính sau.” Trung niên thấy hành động của hai người như vậy lạnh lùng nói.

Nhận được lệnh của trung niên, đám người ở phía sau không nói gì đồng loạt rút binh khí ra xông lên bao vây Diệp Khôn và Lục Thiên Hào vào trong.

Thấy vậy, tình quang trong mắt Lục Thiên Hào lóe lên, chân bước qua phải một bước, đồng thời kiếm trong tay vung lên chém ra một chiêu, ngay lập tức kiếm khí lăng lệ phóng tới hai tên đang đứng phía trước.

Địch người đông thế mạnh cho nên Lục Thiên Hào không muốn dây dưa với chúng, vì vậy vừa ra tay hắn đã xuất ra tám thành công lực muốn một kiếm giết chết đối phương.

Cùng lúc đó Diệp Khôn cũng đã ra tay, hắn vung kiếm giơ ngang người rồi vận chuyển linh lực trong cơ thể quán chú vào thanh kiếm trên tay, kế đó cổ tay hắn khẽ lật tùy ý quét ngang một kiếm. Ngay lập tức một đạo kiếm khí bức người quét ngang từ chiêu kiếm phóng xuất ra, nhắm vào năm tên ở phía trước lao tới.

Cũng như Lục Thiên Hào, vì không muốn dây dưa với bọn chúng nên vừa ra tay Diệp Khôn đã sử dụng một chiêu hiểm nhất hòng lấy mạng của đối phương.

Cảm nhận được kiếm chiêu của Diệp Khôn đánh ra uy lực rất lớn, cả năm tên đều giật mình kinh hãi.

Tốc độ của kiếm khí rất nhanh hơn nửa khoảng cánh lại gần có muốn tránh cũng không kịp, cho nên cả năm người đều không dám coi thường, bọn họ liền vận công lên đến cực hạn đồng thời sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất của mình đánh ra, hòng ngăn cản luồng kiếm khí đang đánh tới.

Phản ứng và cách ứng phó của bọn này khá nhanh và khá chuẩn, không hổ là những tay cao thủ từng trải trên giang hồ. Thế nhưng kiếm khí của Diệp Khôn là do linh lực tạo lên chứ không phải là do nội lực, nó có uy lực mạnh gấp mấy lần bình thường, muốn đỡ đâu phải đơn giản như vậy.

“A.....”

Liên tục năm tiếng kêu thảm vang lên, bọn chúng bị luồng kiếm khí của Diệp Khôn bổ nhào lên người. Toàn bộ binh khí của năm người bị kiếm khí chấn gãy hoặc văng ra một bên, ngay lập tức có ba tên bị chém ngang người ngã lăn ra đất mất mạng.

Hai tên khác phản ứng khá nhanh nên may mắn hơn một chút, tuy không bị mất mạng nhưng một kẻ bị cụt mất cánh tay trái, một kẻ bị cụt mất bàn tay phải, cả hai nằm bệt dưới đất ôm tay kêu la.

Trung niên thấy cảnh này trong lòng tràn đầy kinh hãi lẫn khiếp sợ. Một kiếm lấy mạng ba người, trọng thương hai người, đổi lại là hấn hoàn toàn không thể làm được.

Phải biết rằng lần này để nắm chắc phần thắng hấn đã tuyển chọn kỹ lưỡng, tất cả những người đi theo đều là cao thủ thuộc dạng nhất lưu trên giang hồ đấy.

Vậy mà chỉ một kiếm nhìn rất nhẹ nhàng của đối phương cũng không thể đỡ nổi. Trong lòng hấn khiếp sợ mãi không thôi, thiếu niên trước mắt không biết là loại người gì đây mà võ công lại cao đến như vậy. Nếu đem ra so sánh, khẳng định ngay cả Môn Chủ cũng không thể làm được như vậy.

Lục Thiên Hào đang định biến chiêu tấn công tiếp thì nghe thấy tiếng la thảm cũng giật mình thu kiếm, vội quay đầu lại nhìn. Đập vào mắt hấn là một cảnh tượng khó có thể tưởng tượng nổi, khiến cho vẻ mặt hấn biểu lộ không khác gì trung niên kia là mấy.

Lúc này Lục Thiên Hào phải nhìn Diệp Khôn với ánh mắt đầy kinh sợ rồi.

Những tên còn lại cùng với hai tên vừa tiếp được một kiếm của Lục Thiên Hào nghe thấy tiếng la của đồng bọn cũng giật mình kinh hãi, bọn chúng còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy đồng bọn ba chết hai bị trọng thương. Trên mặt mỗi người bọn chúng biểu hiện ra ngoài cũng không sai biệt lắm.

Trong lòng kẻ nào cũng dâng lên một nỗi sợ hãi đến cực điểm, không cần nhắc nhau, cả đám đồng thời cùng nhau lui lại phía sau nhìn Diệp Khôn với ánh mắt kinh sợ và đề phòng.

“Hô! Ta chỉ tùy ý xuất ra một chiêu mà các ngươi đã không đỡ nổi rồi, lần này ta sẽ dùng năm thành công lực các ngươi hãy cẩn thận đấy.” Biểu hiện của đám người này đều rơi vào mắt của Diệp Khôn khiến hấn này ra chủ ý bèn thần nhiên nói.

Tiếp đó Diệp Khôn nâng kiếm lên, động tác không nhanh không chậm chuẩn bị xuất ra kiếm thứ hai.

“Cái gì? Không lẽ chiêu vừa rồi hấn chỉ dùng dưới năm thành công lực? Thật hay đùa đây? Nếu là thật thì không biết hấn là loại người gì nữa đây, một cao thủ như thế này tại sao ta chưa từng nghe danh? Không đúng! Nhìn hấn còn rất trẻ, có lẽ mới bước chân vào giang hồ không lâu. Điều này... Được rồi, không cần biết lời hấn nói là thật hay giả, nhưng biểu hiện vừa rồi cũng đã thấy võ công của hấn rất cao, nếu cứ tiếp tục thì cả đám sẽ bị hấn giết chết mất. Trước tiên cứ rút lui đã rồi tính sau.” Nghe Diệp Khôn nói vậy trung niên âm thầm kinh hãi suy tính, bên ngoài nhìn vào thì thấy rõ ánh mắt của hấn chuyển đổi liên tục.

“Chậm đã! Việc này vốn dĩ không liên quan tới ngươi, nhưng hôm nay gặp được ngươi coi như chúng ta xui xẻo. Nể mặt ngươi chúng ta sẽ bỏ qua việc lần này, đi thôi.” Ý nghĩ trong đầu trung niên xoay chuyển, hấn liền khoác tay lên nói.

Vốn dĩ hấn làm như vậy là không muốn động thủ với Diệp Khôn nữa, căn bản hấn không có lòng tin có thể tiếp tục chiến đấu.

Hấn đã nghĩ rất kỹ, không cần biết Diệp Khôn nói thật hay giả vờ, chỉ dựa vào một kiếm tùy ý xuất ra như vừa rồi đã khiến hấn phải nghĩ lại. Nếu thực sự Diệp Khôn vận dụng năm thành công lực thì không biết sẽ như thế nào đây.

Hấn không muốn khi mà chưa đạt được mục đích thì đám đã phải bỏ mạng ở nơi này, dù gì hấn cũng đã tung hoành giang hồ nhiều năm rồi, thực lực của đối phương như thế nào ít nhiều thì hấn cũng có thể nhìn ra, hấn thực không dại gì lại đi đánh cược mạng sống của mình vào điều mà hấn không chắc chắn.

Sau đó trung niên phát tay giả hiệu cho đám thuộc hạ còn lại nhanh chóng rút lui, trước khi đi hấn còn quay lại nhìn Lục Thiên Hào với ánh mắt tức giận nói: “Lục Thiên Hào, tiểu tử ngươi chó có đắc ý vội, phía trước sẽ có rất nhiều cao thủ của các môn phái khác đón chờ ngươi đấy.”

Dứt lời trung niên liền thi triển kinh công tung mình nhảy lên vách đá rồi theo lối cũ bỏ đi, những kẻ còn lại cũng thi triển kinh công đuổi theo sau, thoáng cái đã không thấy bóng dáng của bọn chúng đâu nữa.

“Nhanh như vậy đã bỏ đi rồi sao?” Diệp Khôn hơi kinh ngạc trước hành động của đám người Ngũ Độc Môn, hần liền thu kiểm lại tra vào vỏ rồi khẽ nhủ mày nhìn lên vách đá thì thảo nói.

“Diệp huynh không phải bọn chúng sợ huynh nên mới bỏ đi sao.” Nhìn theo bóng dáng đám người Ngũ Độc Môn khuất sau vách núi, Lục Thiên Hào thu lại ánh mắt rồi quay sang nhìn Diệp Khôn khẽ cười nói.

“Lục huynh đã quá lời rồi, ta làm gì có bản lĩnh đó chứ. Chẳng qua bọn này chột dạ nên mới bị ta dọa cho một trận khiếp vía mà bỏ đi thôi.” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mũi nói.

“Chỉ chi” Diệp Khôn vừa dứt lời thì Tiểu Bạch đứng ở trên vai hần ngoác miệng ra cười với bộ dạng rất hứng thú.

Thấy vậy Diệp Khôn khẽ mỉm cười đưa tay lên vỗ vỗ vào đầu nó vài cái, vừa rồi Tiểu Bạch đứng là can đảm, trong lúc hần gặp cường địch mà nó không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại nó cứ ngồi im trên vai của hần trở mắt là nhìn coi như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Diệp huynh quá khách khí rồi, bản lĩnh của huynh như thế nào ta làm sao lại không nhìn ra chứ.” Lục Thiên Hào liếc mắt nhìn Tiểu Bạch rồi lại nhìn Diệp Khôn cười cười nói.

“Được rồi, chúng ta cũng mau lên đường cho sớm thôi.” Diệp Khôn không phủ định lời của Lục Thiên Hào, thản nhiên nói.

Sau đó hần lên ngựa đi trước dẫn đường.

Lục Thiên Hào thấy vậy cũng không dị nghị gì nữa, hần lập tức trở lại xe ngựa nói vài câu với Ngọc Như và Lục Vân Tinh rồi quát ngựa đuổi theo.

Ngồi trên xe ngựa Lục Thiên Hào mang một vẻ tâm tư, với biểu hiện của Diệp Khôn vừa rồi khiến trong lòng hần vừa mừng vừa sợ. Ban đầu hần còn có chút tính toán muốn lợi dụng Diệp Khôn, nhưng với tình hình hiện giờ, hần không dám nghĩ nữa.

Theo Lục Thiên Hào suy đoán thì thực lực của Diệp Khôn phải nói là quá mạnh, biểu hiện vừa rồi chẳng qua là giết gà dọa khỉ mà thôi. Thực lực của hần mạnh đến mức nào thì có trời mới biết được, cho nên Lục Thiên Hào không dám đắc tội với hần, tốt nhất là làm bạn chứ không nên làm kẻ thù.

Chỉ một chiều đã khiến cho đám người Ngũ Độc Môn phải khiếp sợ mà lui bước, đổi lại là Lục Thiên Hào thì hần không thể nào làm được điều đó. Trên giang hồ người có thể làm được điều đó thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi, bởi vậy lựa chọn của hần như vậy là quá sáng suốt.

“Lục huynh! Mọi chuyện thế nào rồi?” Thấy bên ngoài vừa ồn ào, chỉ trong thời gian ngắn đã im ắng trở lại. Hơn nữa xe ngựa lại tiếp tục chạy, mặc dù vừa rồi Lục Thiên Hào đã nói qua vài lời nhưng Ngọc Như hơi tò mò hướng ra ngoài hỏi.

“Vạn tiểu thư, không có gì đâu, đám người kia bị Diệp huynh đuổi đi rồi.” Nghe Ngọc Như hỏi Lục Thiên Hào liền nói.

“Thì ra là vậy! Vừa rồi huynh chỉ bảo chúng ta là không có việc gì nữa rồi đi luôn, làm ta cũng hơi tò mò muốn biết...” Ngọc Như trong lòng yên tâm thì thảo nói, chuyện này nàng cũng sớm có thể đoán ra được bảy tám phần, trước kia một mình Diệp Khôn còn dám xông thẳng vào Hắc Phong Trại đối mặt với rất nhiều cao thủ còn không có vấn đề gì nữa là, huống chi vừa rồi chỉ có một đám người chặn đường.

“Diệp huynh quả thật bất phàm a. Nhanh như vậy đã đuổi được đám người kia đi rồi.” Lục Vân Tinh nghe vậy thán kinh ngạc nói với Ngọc Như.

Ngọc Như nghe vậy nhưng không nói gì cả, nàng chỉ khẽ gật đầu mỉm cười với Lục Vân Tinh mà thôi. Lục Vân Tinh thấy vậy cũng ngầm hiểu không hỏi gì nữa, hai nàng lại tiếp tục trò chuyện qua những vấn đề khác.

Thời gian thoáng cái trôi qua rất nhanh, trước khi trời tối đám người Diệp Khôn đã ra khỏi khe núi, cũng may trên đường đi bọn họ không hề gặp phải trở ngại nào cả.

Đi thêm năm dặm nữa, cả nhóm gặp một thôn nhỏ bèn dừng lại thuê phòng tá túc qua một đêm.

Lúc này là canh ba, tại một ngôi miếu cũ ở phía cuối thôn có hai bóng người đang đứng song song với nhau thì thầm nói chuyện gì đó.

“Lục huynh hẹn tại hạ ra đây chẳng lẽ là vì chuyện hồi chiều?” Diệp Khôn ngẩng mặt nhìn sao trên trời thì thảo nói.

Tối nay trước khi đi ngủ Lục Thiên Hào đã hẹn gặp Diệp Khôn canh ba tới ngôi miếu hoang phía cuối thôn gặp mặt để nói chuyện, Diệp Khôn không biết là có chuyện gì nhưng hần đoán chắc chắn có liên quan tới chuyện lúc chiều nên đã đồng ý.

Dù sao thì Diệp Khôn cũng muốn biết rõ chuyện này thực hư ra sao, vì tên trung niên hồi chiều trước khi đi đã nói đoạn đường phía sau sẽ có nhiều cao thủ của các môn phái trên giang hồ tìm đến bọn họ. Nếu chuyện này là thật thì quá phiền phức rồi, hần cũng không muốn trở thành một kẻ hồ đồ bị cuốn vào việc này.

“Đúng thế! Tại hạ muốn nói rõ cho huynh biết về chuyện đó.” Lục Thiên Hào gật đầu nói.

“Vậy mời huynh nói.” Diệp Khôn có vẻ mong đợi nói.

“Huynh hãy xem vật này.” Lục Thiên Hào lấy trong người ra một cái hộp được làm bằng kim loại to bằng bàn tay đưa cho Diệp Khôn nói.

“Đây là cái gì?” Diệp Khôn đưa tay cầm lấy cái hộp giơ lên trước mặt mượn ánh trăng chiếu vào xem qua nói.

“Cái hộp này là di vật của một vị tiền bối võ lâm để lại, bên trong hộp có cất giữ bí kíp võ công thượng thừa, chỉ cần lấy được nó và luyện thành thì sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất không có đối thủ.” Lục Thiên Hào thờ dài một tiếng nhớ tới lời đồn về cái hộp nói.

“Bí kíp võ công thượng thừa? Thiên hạ đệ nhất không có đối thủ? Nói như vậy, bọn người kia tìm đến huynh là muốn cướp đoạt vật này?” Diệp Khôn nghe vậy tỏ ra kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Một bảo vật như vậy đối với người luyện võ như chúng ta ai mà không muốn có chứ? Tuyệt thế võ công, đệ nhất thiên hạ, đừng nói là kẻ khác, ngay cả ta và huynh cũng mong có một ngày mình sẽ được như thế đấy. Tuy nhiên lời đồn về chiếc hộp này có thật hay không thì ta chưa dám khẳng định, dù sao thì đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Huynh thử nghĩ xem, nếu không có lừa thì làm sao có khói.” Lục Thiên Hào nghĩ đến việc trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ trong lòng hào khí nổi lên nói.

“Bảo vật như thế này quả thật rất chân quý và nguy hiểm. Chỉ là ta vẫn không hiểu một điều là, nếu như huynh đã có vật này tại sao lại không cất giấu rồi tự mình tu luyện, lại còn để người khác phát hiện dẫn đến sự việc ngày hôm nay.” Những gì Lục Thiên Hào nói hoàn toàn chính xác, mặc dù Diệp Khôn mới đi lại trong giang hồ nhưng hẳn cũng đã từng nghe nhiều chuyện về giang hồ rồi nên cũng biết. Nhưng hẳn không nghĩ tới Lục Thiên Hào có được bảo vật như thế này rồi lại để cho kẻ khác biết mà truy sát nên hơi tò mò hỏi.

“Ài, việc này cũng là do ta nhất thời sợ ý nên để lộ ra. Trước đây ta dùng rất nhiều phương pháp nhưng không thể mở ra được, cuối cùng đành mang đến nhờ một tên thợ rèn tìm cách mở nó. Thật không ngờ tên thợ rèn này cũng là một người sành sỏi trong võ lâm, hẳn đã nhận ra lai lịch của chiếc hộp qua lời đồn về nó và có ý đồ muốn cướp đoạt. Cũng may huynh muội ta phát hiện kịp thời nên đã cướp lại được, có điều bọn ta đã để cho hắn chạy thoát. Không cần nói nữa chắc huynh cũng đoán ra được rồi đấy.” Lục Thiên Hào có chút tiếc hận nghĩ lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 Chương 28: Bị Lừa

“Huynh nói như vậy thì đúng là do tên thợ rèn kia tiết lộ ra ngoài rồi.” Diệp Khôn nghe xong cũng tỏ vẻ thờ dài nói.

“Đúng vậy! Chính là hắn đã khiến cho huynh muội ta phải trốn chui trốn nhủi để tránh tai mắt của các thế lực khác trên giang hồ.” Lục Thiên Hào nghĩ đến đây tức giận nói.

“Đã vậy thì bây giờ huynh tính thế nào?” Diệp Khôn hơi nghĩ ngợi hỏi.

“Cái này... Ban đầu ta định khi mở cái hộp này ra lấy được bí kíp võ công trong đó rồi sẽ tìm một nơi nào đó kín đáo quy ẩn, đợi sau khi luyện thành tuyệt thế võ công sẽ tái xuất. Nhưng hiện tại thì không được rồi, ta đang nghĩ có nên đem nó về môn phái giao cho sư phụ và môn chủ định đoạt hay không?...” Lục Thiên Hào hơi do dự một chút nói.

“Thì ra huynh đã có cách nghĩ như vậy. Nhưng nếu bây giờ huynh thật sự mang nó trở về môn phái ta e là không ổn.” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mũi nói.

“Ý huynh là...” Lục Thiên Hào nghe vậy hơi khó hiểu hỏi.

“Huynh là người từng trải hơn ta chẳng lẽ không biết câu ‘thất phu vô tội, hoài bích có tội’? Một báu vật như vậy nếu huynh đem về môn phái sẽ khiến cho môn phái của huynh sẽ trở thành cái đích của quần hùng võ lâm nhắm tới, như vậy sẽ dẫn đến họa diệt môn như chơi.” Diệp Khôn không nghĩ ra Lục Thiên Hào lại nghĩ quá đơn giản như vậy bèn nói.

“A! Đa tạ Diệp huynh đã nhắc nhở rồi. Nhất thời ta không nghĩ ra, xem chút nữa ta đã trở thành tội đồ của môn phái rồi.” Nghe Diệp Khôn nói vậy Lục Thiên Hào giật mình kinh sợ.

Hít vào một hơi thật sâu, Lục Thiên Hào thầm cảm ơn Diệp Khôn đã nhắc nhở. Câu ‘thất phu vô tội, hoài bích có tội’ sao hẳn lại không biết chứ. Từ cổ tri kim cho tới nay nó luôn đúng trong mọi trường hợp, không hề có ngoại lệ nào cả nếu như thực lực không đủ mạnh.

Hắn tự hỏi thế lực của môn phái tuy lớn mạnh nhưng vẫn không đủ để tiếp nhận một bảo vật như vậy được, việc trước mắt bây giờ nên làm là, làm

sao để chuyển mục tiêu chú ý qua chỗ khác, nếu không sớm muộn gì cũng khiến cho môn phái gặp rắc rối.

“Phải rồi Lục huynh, huynh cho ta biết bí mật này không lẽ huynh không sợ ta sẽ cướp nó từ tay huynh sao?” Thấy vẻ mặt lo lắng của Lục Thiên Hào, Diệp Khôn khẽ nở nụ cười mỉm thân nhiên nói.

“Ha ha. Sợ! Tất nhiên là ta sợ sẽ bị kẻ khác giết rồi cướp đi bảo vật chứ. Nhưng đổi lại là Diệp huynh thì ta lại không sợ đâu.” Lục Thiên Hào nghe vậy thì hơi sững sờ, im lặng một lúc hần phá lên cười nói.

“Ồ! Huynh nghĩ như vậy?” Diệp Khôn thấy biểu hiện của Lục Thiên Hào như vậy tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

“Ân! Mặc dù ta và huynh quen biết không lâu, nhưng theo trực giác của ta mạch bảo thì huynh sẽ không phải là người như vậy đâu đấy. Ta rất tin tưởng huynh.” Lục Thiên Hào tự tin nói.

“Ha ha! Đa tạ Lục huynh đã coi trọng.” Diệp Khôn nghe vậy phá lên cười nói.

Lục Thiên Hào đứng nhìn Diệp Khôn với vẻ mặt âm trầm, quả thật trong lòng hần luôn có cảm giác gì đó rất khó nói thành lời khi đối diện với Diệp Khôn. Cái cảm giác đó không biết từ đâu đến, nhưng nó luôn mạch bảo hần Diệp Khôn là người đáng tin, vì thế cho nên hần không cần phải đề phòng gì cả.

“Đúng rồi! Huynh nói là cái hộp này không có cách nào mở ra sao?” Diệp Khôn im lặng một lúc rồi hỏi.

“Ân! Ta đã thử nhiều cách rồi nhưng không được.” Lục Thiên Hào gật đầu nói.

Diệp Khôn cầm cái hộp trên tay lật đi lật lại vài lượt quan sát, nhưng do ánh sáng từ mặt trăng chiếu xuống không đủ nên hần không nhìn ra được manh mối gì.

Trầm tư một lúc, Diệp Khôn liền thả thần thức ra tập chung lên cái hộp để quan sát. Vì mắt thường không nhìn thấy rõ được, nên hần muốn dùng thần thức để xem như vậy sẽ rõ ràng hơn.

Thần thức của Diệp Khôn vừa tiếp xúc với cái hộp liền trực tiếp xuyên qua vỏ hộp đi thẳng vào bên trong, ngay lập tức trong lòng Diệp Khôn tràn đầy kinh ngạc. Hần thật không ngờ thần thức có thể xuyên qua các vật khác như vậy, từ trước đến giờ mỗi lần sử dụng thần thức cũng chỉ là bao quát những sự vật sự việc xung quanh người mình mà thôi. Hần chưa bao giờ thử với những vật cụ thể, hôm nay gặp trường hợp này đã khiến cho hần có phát hiện mới.

Còn đang kinh ngạc thì đột nhiên đồng tử Diệp Khôn co lại, nhờ vào thần thức nên hần thấy rõ bên trong có những gì. Bên trong làm gì có cái gì gọi là bí kíp võ công, rõ ràng chỉ là một cái hộp trống rỗng chẳng có cái gì cả.

Không thể tin được, Diệp Khôn vận dụng thần thức tra xét lại một lần nữa nhưng vẫn không có kết quả gì.

Hần phát hiện ra cái hộp này được làm bằng một loại hợp kim có lẫn sắt và thép, hơn nữa nó được người ta đúc bằng khuôn đặc nguyên khối rõ ràng không có chỗ để mở.

Bên trong cái hộp có một khoảng trống rỗng có độ cao bằng độ dày của một ngón tay, độ rộng của nó thì gần bằng bề mặt cái hộp. Nhờ vậy mà khi cầm nó lên người ta mới cảm giác được nó chính là một cái hộp được làm bằng kim loại. Bao quanh nó còn có một cái rãnh nhỏ, hơn nữa mặt trên được người ta chế tác trông giống như là nắp hộp vậy.

Thật không ngờ cái hộp này lại chẳng có cái gì, cái này là di vật cao nhân gì chứ? Rõ ràng đã bị người ta cố tình dựng lên để lừa người trong thiên hạ rồi.

“Lục huynh, bên trong cái hộp này làm gì có bí kíp gì chứ? Hơn nữa nó cũng không phải là một cái hộp, nó chỉ là một khối kim loại được người ta cố tình ngụy trang mà thôi.” Diệp Khôn thu lại thần thức rồi quay sang nhìn Lục Thiên Hào với vẻ mặt cổ quái nói.

“Hả? Huynh nói cái gì?” Lục Thiên Hào cả kinh, hần nghĩ là mình đang nghe lầm, làm sao có thể chứ? Rõ ràng rồi nó còn là bảo vật của võ lâm, thoảng cái đã bị Diệp Khôn nói là một khối kim loại bỏ đi.

“Ta nói là trong cái hộp này không có cái gì cả, nó chỉ là cái hộp trống không mà thôi. Nói đúng hơn thì nó chỉ là một cục sắt mà thôi, huynh bị người ta lừa rồi.” Diệp Khôn thấy Lục Thiên Hào có vẻ không tin mình nên chậm rãi nói từng chữ một.

“Cái này...Làm sao huynh biết được? Rõ ràng nó vẫn còn nguyên vẹn vẫn chưa bị mở ra mà?” Lục Thiên Hào vẫn không tin nghi ngờ hỏi.

“Ta làm thế nào có thể biết? Điều này mong huynh thông cảm, thứ cho ta không thể nói cho huynh biết được. Nếu huynh không tin thì ta có thể mở nó ra cho huynh xem ngay.” Diệp Khôn thân nhiên nói.

“Việc này...Huynh đã nói như vậy thì ta cũng không hỏi nữa, nếu có cách mở nó ra thì xin huynh hãy ra tay.” Lục Thiên Hào hơi ngần ra, hần suy nghĩ một chập rồi cười khổ nói.

“Cái hộp này thực ra là hộp kim nguyên khối, nó được người ta chế tác rất tinh xảo cho nên nhìn bề ngoài nó như là một cái hộp vậy. Huynh không mở được nó ra cũng là chuyện bình thường, thế nhưng ta có cách để mở nó ra.” Diệp Khôn sờ sờ cái hộp trên tay bình tĩnh nói.

Nói xong Diệp Khôn đặt cái hộp theo chiều thẳng đứng xuống dưới mặt đất, đồng thời hần rút kiếm ra rồi vận dụng linh lực chém ra một kiếm.

“Roạt”

Một tiếng nhỏ vang lên, cái hộp liền bị bỏ ra làm hai trước sự kinh ngạc của Lục Thiên Hào. Mở cái hộp này lại đơn giản thế sao? Hần không thể tưởng tượng được Diệp Khôn lại mở cái hộp ra như thế này.

Trên thực tế Lục Thiên Hào đã thử mở bằng cách này rồi, thế nhưng hần đã thử nhiều lần nhưng không thành công. Lúc này Diệp Khôn lại dùng đúng cách mà hần đã làm lại mở ra được, điều này khiến cho hần càng thấy kinh sợ.

Nội lực của Diệp Khôn quá thâm hậu, sâu không thể lường được. Nếu không hần không thể khiến cho một thanh kiếm bình thường trở lên cứng rắn và sắc bén đến như vậy.

Theo như hần biết thì ngay cả cao thủ đệ nhất võ lâm đương thời ra tay, thì cũng khó có thể dùng nội lực của mình khiến cho một thanh kiếm thường trở thành một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn được.

Nhưng trước mắt hần Diệp Khôn đã làm được.

“Thật không ngờ bên trong lại chẳng có cái gì cả, chẳng hề vị tiền bối kia có ý làm như vậy để lừa hậu bối chúng ta? Theo như sử sách ghi lại, vì nó mà giang hồ nổi sóng mấy lần khiến cho rất nhiều người bỏ mạng vì tranh đoạt. Rốt cuộc chẳng có cái gì cả, như vậy có đáng không?” Lục Thiên Hào hít vào một hơi thật sâu, sau đó hần cầm hai mảnh của cái hộp lên trầm ngâm một lúc lâu thờ dãi cười khổ nói.

“Điều này thì chưa chắc. Theo ta nghĩ, rất có thể người nào đó đã chiếm được cái hộp thực sự và lấy đi bí kíp võ công trong đó rồi. Sau đó hần đã làm ra cái giả này, rồi để nó xuất hiện trên giang hồ khiến cho các môn phái cùng nhau tranh dành. Mục đích của hần là muốn đánh lạc hướng người đời, còn hần thì ở một chỗ tu luyện.” Diệp Khôn không cho là đúng, nói.

Sờ đi hần nói như vậy vì hần nghĩ, những vị tiền bối cao nhân trước khi chết nếu không có đệ tử tiếp nhận y bát thì sẽ để lại y bát của mình để cho người nào có duyên đạt được tu luyện. Như vậy võ công của hần sẽ không bị thất truyền, sẽ lưu truyền lại đời sau.

Vấn đề ở đây là người nhận được y bát đó là người như thế nào mà thôi.

“A! Diệp huynh nói cũng có lý. Tiếc là huynh muội ta đã xui xẻo vớ phải đồ giả khiến cho bản thân mình gặp phiền toái.” Lục Thiên Hào đồng ý với cách nghĩ của Diệp Khôn, nhưng lại hồi hận nói.

“Cái này cũng không trách được hai người, vốn dĩ hai người cũng không biết đó là đồ giả.” Diệp Khôn tỏ vẻ cảm thông nói.

“Huynh nói cũng phải, nhưng bây giờ tin tức chúng ta có bảo vật của võ lâm đã lan truyền khắp nơi, ta đang lo trên đường đi sắp tới sẽ gặp nhiều phiền phức rồi.” Lục Thiên Hào gật đầu tỏ vẻ lo lắng nói.

Vấn đề này không cần Lục Thiên Hào nói thì Diệp Khôn cũng đã nghĩ tới rồi. Theo đúng lộ trình thì phải hơn một tháng nữa thì mới tới được Bạch Hạc Sơn Trang, nếu vẫn đi chung với huynh muội họ Lục thì sẽ là mục tiêu công kích của các môn phái trên giang hồ.

Nếu tách ra thì không có vấn đề gì cả, nhưng như thế cũng không ổn. Chẳng hề thấy người ta gặp nạn mình lại có ý bỏ đi như thế thì không hợp lẽ thường, dù sao cũng đi cùng nhau một chặng đường rồi. Mặc dù mới quen chưa thân lắm, nhưng ít nhiều cũng có thể coi là bằng hữu của nhau rồi.

Nghĩ vậy Diệp Khôn quyết định vẫn đồng hành cùng huynh muội Lục Thiên Hào, có điều hành trình chắc chắn phải thay đổi một chút mới được.

“Lục huynh, chuyện đến nước này chỉ còn cách thay đổi lộ trình mà thôi. Trên đường đi chúng ta sẽ nghĩ cách để giải quyết việc này.” Diệp Khôn trầm tư nói.

“Ân! Đa tạ Diệp huynh, bây giờ cũng chỉ còn cách này mà thôi. Nếu đi đường chính chúng ta sẽ gặp phải tai mắt của các môn phái khác, như vậy đi, chúng ta sẽ đi đường tắt, tuy có vất vả một chút nhưng lại an toàn.” Lục Thiên Hào đồng ý nói.

“Được! Việc dẫn đường thì cứ để Lục huynh đảm nhiệm” Diệp Khôn nói.

“Việc này cứ để ta. Chúng ta cũng nên về nghỉ ngơi một chút sáng mai còn lên đường”

Ngay sau đó Lục Thiên Hào và Diệp Khôn cùng rời khỏi ngôi miếu hoang trở về căn nhà đã thuê lúc trước nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, bốn người cải trang thay đổi dung mạo rồi tiếp tục lên đường. Lần này con đường họ chọn chủ yếu là những con đường đi xuyên qua đồi núi và rừng rậm.

Trên đường đi tuy gặp rất nhiều khó khăn, thời gian vì thế cũng bị kéo dài hơn nửa tháng so với dự định nhưng bù lại họ đã thoát khỏi tai mắt của các môn phái trong giang hồ, khiến cho hành trình rất thuận lợi.

Khoảng một tháng sau, Diệp Khôn đã nghĩ ra được cách khiến cho người trong giang hồ tin rằng bảo vật của võ lâm đã bị kẻ khác cướp mất từ tay của Lục Thiên Hào.

Qua việc này Lục Thiên Hào đối với Diệp Khôn rất cảm kích, nhất thời hắn không biết lấy gì ra để báo đáp, chỉ còn cách ghi nhận ân tình nếu có cơ hội sẽ báo ân sau.

Kể từ đó trở đi, mục tiêu đã bị thay đổi, bọn họ không còn phải trốn tránh nữa. Tuy nhiên để đảm bảo an toàn hơn, Diệp Khôn vẫn đưa ra chủ ý sẽ tiếp tục đi bằng đường như đã định.

Hai tháng sau, cuối cùng đám người Diệp Khôn cũng đã đặt chân tới một thôn nhỏ thuộc khu vực Kính Châu. Nơi đây cách Bạch Hạc Sơn Trang không xa lắm cũng chỉ tầm mười dặm đường mà thôi.

Vừa tới Kính Châu huynh muội Lục Thiên Hào và Lục Vân Tinh liền bỏ đi ngựa trang, trên mặt hai người lộ rõ vẻ vui mừng. Lục Thiên Hào vội lấy ám hiệu trong người ra phóng lên trời. Diệp Khôn đứng bên cạnh thấy vậy thì nhủ thầm, hắn đang định hỏi thì Lục Vân Tinh vội nói: “Diệp huynh, đây là ám hiệu liên lạc của phái ta, chúng ta lấy ra để báo cho đồng môn sư huynh biết hai người bọn ta đã trở về.”

“Ồ! Thì ra là vậy!” Diệp Khôn nghe vậy liền gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Sau đó hắn quay sang cởi bỏ hóa trang cho Ngọc Như, rồi cũng cởi bỏ hóa trang trên người mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 29: Tụ Dương Thôn

Ngay sau đó, bốn người cùng nhau đi vào trong thôn tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Bốn người theo nhau đi vào con đường mòn dẫn vào trong thôn, đi được một đoạn còn cách cổng trào vào thôn khoảng ba mươi trượng thì bất chợt Diệp Khôn giang tay ngăn lại, dường như hắn phát hiện ra điều gì đó ở phía trước.

“Diệp huynh, có chuyện gì vậy?” Lục Thiên Hào thấy vậy hơi ngạc nhiên hỏi.

“Kỳ lạ, ta cảm thấy người trong thôn này có cái gì đó không phải. Tiểu Bạch, người thấy thế nào?” Diệp Khôn không trả lời câu hỏi của Lục Thiên Hào mà hướng mắt nhìn vào trong thôn, đồng thời đưa tay vỗ vỗ lên đầu Tiểu Bạch nói.

“Chi chi.” Tiểu Bạch kêu lên hai tiếng, nó đứng thẳng dây đưa tay che trán ngó nghiêng nhìn về phía trong thôn ra vẻ tìm kiếm cái gì đó.

Đứng ở bên cạnh Lục Thiên Hào, Lục Vân Tinh và Ngọc Như đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không biết Diệp Khôn làm vậy là có ý gì.

Bình thường thì không sao, nhưng đằng này Diệp Khôn lại đi hỏi Tiểu Bạch, điều này lại khiến cho bọn họ thêm một lần nữa vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Mặc dù trên đường đi thấy được Tiểu Bạch rất thông minh, nó không như những loài động vật bình thường. Thế nhưng dù gì thì nó cũng chỉ là động vật mà thôi, không thể hiểu nổi Diệp Khôn lại coi nó như là một thần vật vậy, đã rất nhiều lần hắn hỏi qua nó trước khi làm việc gì đó.

Khó hiểu thì khó hiểu, nhưng cả ba người cũng không có ý kiến gì. Căn bản những việc Diệp Khôn và Tiểu Bạch làm từ trước đến nay hoàn toàn đúng, chưa có việc gì sai cả. Cho nên họ vẫn luôn tin tưởng để cho Diệp Khôn giải quyết.

“Chi chi” Tiểu Bạch ngó nghiêng một lúc sau đó nó vỗ nhẹ vào đầu Diệp Khôn ba cái.

“Hiểu rồi, hóa ra người cũng có phát hiện giống ta.” Khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên thì thào tự nói.

Từ ngày có Tiểu Bạch bên cạnh, lại trải qua việc Bạch Hào và Hắc Hùng ở trong rừng, hắn đã biết nó là Yêu Thú. Hơn nữa linh trí của nó đã được mở ra, cho nên so với Yêu Thú bình thường nó khá thông minh, và hiểu biết nhiều.

Tiếp xúc với Tiểu Bạch nhiều ngày Diệp Khôn và nó càng ngày càng hiểu nhau hơn, cho nên cả hai luôn phối hợp với nhau rất ăn ý trong nhiều

trường hợp.

“Mọi người cẩn thận, trong thôn này có cái gì đó rất lạ. Ta có thể cảm nhận được những người ở trong thôn không phải là người bình thường. Bên ngoài bọn tò vẻ như những người dân thường chất phác, thế nhưng bước đi của họ rất linh hoạt và nhẹ nhàng, ẩn tàng bên trong là một bộ pháp khinh thân khá huyền diệu.” Diệp Khôn quay lại đằng sau nghiêm mặt nói.

“Thật sự có việc này? Huynh chắc chắn chứ?” Lục Thiên Hào nghe Diệp Khôn nói thầm kinh ngạc, hắn cố gắng cảm ứng xem phía trước có gì không ổn không, nhưng hắn làm thế nào cũng không cảm nhận được điều bất thường gì.

Mà theo Diệp Khôn nói thì hắn có thể phát hiện ra được hành tung của những người trong thôn, điều này sao có thể chứ? Rõ ràng bọn họ vẫn đang đứng ở ngoài thôn chưa có đi vào bên trong. Vẫn còn chưa gặp một người nào cả, làm thế nào mà Diệp Khôn có thể biết được?

Nghĩ thế nào cũng không ra, Lục Thiên Hào chỉ biết để trong lòng chứ không muốn hỏi rõ. Hắn biết mỗi người đều có bí mật riêng không muốn cho người khác biết, Diệp Khôn cũng vậy không có ngoại lệ.

Chỉ là Diệp Khôn trong mắt Lục Thiên Hào quá thần bí, vượt qua cả sự tưởng tượng của hắn rồi.

Lục Thiên Hào có ý nghĩ như vậy, Lục Vân Tĩnh và Ngọc Như tuy không nghĩ được sâu xa nhưng cũng có ý tương đồng với hắn. Diệp Khôn đối với bọn họ mà nói cũng quá thần bí rồi, ngay cả Ngọc Như, nàng là người tiếp xúc với hắn nhiều nhất nhưng cũng đồng dạng không hiểu hết được.

“Huynh đã nói vậy thì... hay là chúng ta đừng vào trong thôn nữa a.” Ngọc Như thấy vẻ mặt của Diệp Khôn tỏ ra khá nghiêm trọng hơi do dự một chút nói.

“Không sao đâu, chúng ta cứ vào đó nghỉ ngơi. Không cần biết người trong thôn là người như thế nào, chỉ cần bọn họ không gây khó dễ với chúng ta là được. Chúng ta vừa mới từ trong rừng ra khá là mệt nhọc rồi, hơn nữa theo quan sát của ta thì phương viên năm dặm quanh đây chắc chỉ có mỗi cái thôn này thôi.” Diệp Khôn thấy bộ dạng lo lắng của Ngọc Như cũng có chút đồng tình, thế nhưng vừa rồi hắn đã thả thần thức ra quan sát thì phát hiện quanh thôn đều là rừng núi hoang vắng bao quanh, không có dấu hiệu gì chứng minh gần đây có thôn trấn nào khác.

“Khoan đã! Theo như những gì huynh nói thì ta chợt nhớ tới một điều...” Đột nhiên Lục Thiên Hào lên tiếng nói.

“A! Lục huynh nói thử.” Diệp Khôn thoáng kinh ngạc hỏi.

“Như huynh miêu tả thì ta có cảm giác thôn sơn trước mặt chúng ta chính là Tụy Dương Thôn, nơi chúng ta đang ở chính là Tịch Dương Lâm phía sau Long Thành.” Sắc mặt Lục Thiên Hào chợt tỏ ra sợ hãi, chậm rãi nói.

“Cái gì? Huynh nói là Tụy Dương Thôn? Làm sao có thể chứ?” Lục Vân Tĩnh nghe thấy Tụy Dương Thôn giật mình kinh hãi nói.

“Tụy Dương Thôn? Thôn này có vấn đề gì mà sao hai người khi nhắc đến nó lại sợ hãi đến như vậy?” Diệp Khôn nhướn mày nhìn Lục Thiên Hào và Lục Vân Tĩnh hỏi.

“Chuyện này nói ra thì dài, Tụy Dương Thôn này chính là tâm điểm của một đợt họa kiếp lớn trên giang hồ cách đây khoảng một trăm năm trước. Họa kiếp đó đã khiến cho Võ Lâm Việt Quốc máu chảy thành sông, rất nhiều môn phái bị diệt môn, đi đến đâu cũng thấy xác chết... Mà tất cả những việc này đều là do những người ở Tụy Dương Thôn gây ra.” Lục Thiên Hào hít vào một hơi thật sâu, sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh nói.

“Nghe nói sau đợt đó Tụy Dương Thôn cũng chợt biến mất trên giang hồ, không còn ai biết đến tung tích của thôn này nữa. Thế nhưng vẫn có lời đồn Tụy Dương Thôn không hề biến mất, nó vẫn tồn tại ở sâu bên trong Tịch Dương Lâm. Mà Tịch Dương Lâm lại là một nơi nguy hiểm được người ta mệnh danh là ‘Dương Lâm Địa Ngục’, vì thế không có một ai dám tiến vào điều tra Tụy Dương Thôn cả. Theo thời gian trôi qua, Tụy Dương Thôn dần cũng bị người ta lãng quên, tin tức về thôn này bây giờ chỉ có thể tìm thấy trên những sách cổ mà thôi.” Lục Thiên Hào vừa dứt lời thì Lục Vân Tĩnh lên tiếng nói tiếp.

“Không nghĩ tới Tụy Dương Thôn lại có lai lịch như vậy, thế nhưng nguyên nhân của trận họa kiếp kia là thế nào?” Diệp Khôn nghe Lục huynh muội nói xong hơi tò mò hỏi.

“Điều này thì bọn ta không biết được, những gì chúng ta biết cũng chỉ là đọc qua sách cổ ở Tầng Thư Các của bốn môn thôi. Nguyên nhân và sự việc cụ thể như nào có lẽ chỉ có những người trong thôn hoặc những người cùng thời kỳ đó mới biết được.” Lục Thiên Hào lắc đầu nói.

“Ân! Huynh nói cũng phải. Thật không ngờ chúng ta chọn đường núi để đi, đi thế nào lại tới được nơi này. Để biết chắc chắn thôn trước mặt có phải là Tụy Dương Thôn hay không, chúng ta cứ vào đó xem thế nào a.” Diệp Khôn thần nhiên nói.

“Ta cũng không ngờ đấy, vượt qua Khúc Nghê Sơn đúng là sẽ tới Kính Châu. Ban đầu đã định hướng sẽ tới thẳng phía trước Long Thành, không ngờ lòng vòng thế nào lại tới chỗ này.” Lục Thiên Hào thở dài một tiếng, biểu cảm khó hiểu nói.

“Đã biết thôn này nguy hiểm như vậy mà huynh vẫn muốn vào sao?” Ngọc Như nghe vậy sững sờ nói.

“Ha ha. Ngọc Như, muội quá lo lắng rồi. Phía trước đúng là Tụy Dương Thôn thật thì như thế nào? Sự việc đó đã xảy ra cách đây một trăm năm

rồi đấy.” Diệp Khôn cười lớn, sau đó hắn không hề do dự cùng với Tiểu Bạch thong dong đi trước tiến vào trong thôn.

“Ngọc Như muội, đây chỉ là phán đoán của ta mà thôi, cũng chưa hẳn là vậy đâu. Hơn nữa chỗ này ta thấy cũng bình thường, không có gì là giống với Tịch Dương Lâm như trong lời đồn cả. Diệp huynh đã nói vậy thì cứ theo ý huynh ấy đi, ta cũng muốn vào xem người trong thôn này có điểm gì khác thường đâu.” Lục Thiên Hào lấy lại vẻ mặt bình tĩnh cười cười nói.

“Nếu huynh cũng đã nói như vậy thì ta cũng không còn gì để nói nữa, vậy chúng ta đi thôi.” Ngọc Như thở dài vẫn tỏ ra lo âu miễn cưỡng nói.

“Ha ha, Tiểu Bạch chúng ta đi trước dẫn đường.” Diệp Khôn cuồng tiếu nói một câu rồi cùng Tiểu Bạch tiến lên trước dẫn đường.

Đi tới trước cổng trào ở ngoài thôn, cước bộ của Diệp Khôn chậm lại. Hắn vừa đi vừa ngửa mặt lên nhìn tám biển và đôi câu đối được gắn ở hai bên cổng trào.

Tám biển gỗ ở giữa nhìn khá là cũ, trên biển có khắc hai chữ “Tự Dương” ăn sâu vào trong với một phong cách cổ xưa.

Hai bên cổng trào là hai tấm gỗ nhìn cũng đã cũ, trên mỗi tấm gỗ đều có một hàng chữ được khắc sâu vào trong. Đặc biệt hơn từng chữ trên hai tấm biển này có độ sâu nông cạn khác nhau, đường nét của mỗi chữ cũng có chút khác thường.

“Tự Đoàn Phong Vân Độ- Thanh Dương Chấn Điểm Hồng”

“Hả? Đây là...”

Đôi câu đối vừa đập vào mắt Diệp Khôn bất chợt hắn khựng người lại, hai mắt hắn mở to ra, trong lòng chợt cảm thấy kinh ngạc hô lên.

Ngay sau đó, dường như có một ma lực nào đó khiến cho Diệp Khôn không tự chủ được. Trên mặt hắn đột nhiên có biểu hiện rất cổ quái, tiếp đó hai chân hắn liên tục di chuyển, lúc thì bước qua phải, lúc thì bước qua trái... Tốc độ di chuyển mỗi lúc một nhanh, ban đầu còn nhìn rõ thân hình của hắn, nhưng về sau chỉ có thể nhìn thấy ảo ảnh mà thôi.

Tiểu Bạch vẫn luôn ngồi trên vai Diệp Khôn lúc này cũng theo đó mà không thấy nó đâu, hiển nhiên nó vẫn cùng hắn ở một chỗ.

“Tự Đoàn Phong Vân Độ, nhanh như thiểm điện, khí đoàn sát nhân vong, thân nhẹ như gió, quần vũ như mây. Thanh Dương Chấn Điểm Hồng, xuất hiện như thái dương, lụi tàn như nhất điểm, chấn dương hoành thiên hạ, hồng trần cố tịch dương.” Theo ảo ảnh của Diệp Khôn chợt ầm ầm hiện ở trước cổng trào vào thôn, giọng nói của hắn cất lên vang vọng cả một vùng.

Đi ở phía sau, đột nhiên thấy Diệp Khôn có hành động lạ, cả ba người Lục Thiên Hào, Lục Vân Tình và Ngọc Như đều giật mình sững sốt. Ba người đang đi chợt khựng người lại, đồng thời trở mắt lên nhìn một màn khó tin ở trước mắt mà không nói thành lời.

Không chỉ có vậy, ngay khi giọng nói của Diệp Khôn cất lên vang vọng cả một vùng thôn sơn hoang vắng. Ngay lập tức những người trong thôn nhao nhao chạy ra đứng chắn ở phía sau cổng trào vào thôn, biểu hiện của bọn họ so với đám người Lục Thiên Hào không khác nhau là mấy, hơn thế trên mặt họ còn toát ra một tia sợ hãi tới cực điểm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất chợt thân hình của Diệp Khôn lại xuất hiện trước mặt mọi người từ lúc nào không hay.

“Hóa ra đôi câu đối này lại là khẩu quyết võ công. Một bên là thân pháp, một bên là nội công.” Diệp Khôn đứng một mình ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại cảm nhận những gì mình vừa trải qua, thì thào tự nói một câu.

“Diệp huynh, huynh xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi là...” Bị câu nói của Diệp Khôn làm cho bưng bít, Lục Thiên Hào hướng hắn cất tiếng hỏi.

“Ha ha. Không có gì, vừa rồi nhìn hai câu đối kia ta chợt ngộ ra nhiều điều trong đó và làm theo mà thôi.” Diệp Khôn quay người lại nhìn Lục Thiên Hào cười cười nói.

“Vị thiếu hiệp này, ngươi là người có duyên với bốn thôn. Cũng là ân nhân cứu mạng của chúng ta, xin hãy nhận của chúng ta một lạy.” Diệp Khôn vừa dứt lời thì từ phía sau vọng lại một giọng nói già nua, bên trong giọng nói ẩn chứa sự vui mừng lẫn cảm kích.

Nghe vậy Diệp Khôn vội quay đầu lại, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng khiến hắn phải trở mắt ra kinh ngạc.

Ở phía trước có một đám người khá đông, đếm sơ qua cũng phải có hơn một trăm người đang quỳ gối dưới đất và vái lạy hắn. Trong đám người này già có, trẻ có, con nít có, trên mặt mỗi người đều tỏ ra vẻ xúc động đầy cảm kích. Cứ như là bọn họ vừa mới được giải cứu thoát khỏi sự việc khủng khiếp nào đó vậy, mà Diệp Khôn chính là ân nhân của bọn họ.

“Cái này... Mọi người mau đứng dậy, tại hạ thật sự không dám nhận đại lễ như vậy đâu.” Diệp Khôn khá là bất ngờ, chân hắn khẽ động, lập tức cơ thể như là một con gió nhẹ lướt tới bên cạnh một lão già nhất trong đám người này rồi đỡ lão dậy.

Lão già này nhìn bề ngoài đã ngoài bát tuần, người lão cao gầy, khuôn mặt hốc hác để một chòm râu nhỏ ở dưới cằm. Nhìn lão như vậy nhưng hai mắt lão sáng như sao rất có thần, xem ra lão ta là một người luyện võ, hơn nữa võ công cực kỳ cao, nội lực khá là thâm hậu.

Thoáng nhìn qua cũng nhận ra, lão giả này có lẽ là người đứng đầu trong thôn, những người ở phía sau lão vẫn luôn dõi theo lão với ánh mắt đầy cung kính.

Lúc này lão được Diệp Khôn đỡ dậy, lão đem ánh mắt đầy cảm kích nhìn hần như là muốn nói gì đó.

Gặp ánh mắt của lão giả nhìn mình, Diệp Khôn vẫn không hiểu nổi tại sao lão vào những người ở đây lại làm đại lễ với mình như vậy. Hần nghĩ thế nào cũng không ra, vì thế hần cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì nữa.

Việc này chắc chắn không hề đơn giản chút nào, nói một hai câu không được, một lúc nữa vào trong thôn hần sẽ từ từ hỏi rõ ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện là biết ngay.

“Tiền bối, có việc gì thì từ từ nói sau. Ngài bảo mọi người gián tán trước đã.” Không để cho lão giả kịp nói gì, Diệp Khôn đã lên tiếng nói trước.

“Mọi người hãy trở về tiếp tục làm việc của mình đi, mấy vị khách quý ở đây đã có ta tiếp đãi rồi.” Nghe Diệp Khôn nói vậy, lão giả khẽ gật đầu rồi quay người lại nói.

“Vâng!...”

Lão giả vừa nói xong, cả đám người phía sau đồng thanh “vâng” một tiếng. Sau đó bọn họ tản ra, mỗi người đi một hướng tiếp tục làm việc của mình.

Một lúc sau, những người trong thôn tản đi hết, lúc này chỉ còn lại lão giả và một vị trung niên tướng mạo hòa nhã đứng gần đó.

“Dương Minh, con đi chuẩn bị một chút a.” Lão giả hướng trung niên dặn một câu.

“Vâng! Bá phụ.” Trung niên tên Dương Minh nghe vậy vội cung kính đáp, sau đó hần quay sang chào Diệp Khôn và đám người Lục Thiên Hào rồi trở vào trong thôn trước.

Sự việc diễn ra ở đây quá bất ngờ, huynh muội Lục Thiên Hào và Ngọc Như liên tục bị Diệp Khôn làm cho đầu óc u mê, choáng váng. Ba người không ngờ được vừa mới tới Tịnh Châu lại phát sinh sự việc như thế này, trong lòng mỗi người đều có tâm tư và có rất nhiều điều muốn nói, nhiều điều muốn hỏi, nhưng thực sự không biết nên nói như nào.

Dương Minh vừa rời khỏi, bên này ba người Lục Thiên Hào cũng tiến lên đi lại đứng bên cạnh Diệp Khôn.

Cả ba người gặp lão giả đều hành lễ chào lão một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 30: Mộc Rương

Kể đó lão giả mời đám người Diệp Khôn vào trong thôn, lão đi trước dẫn đường đưa bọn họ tới một căn nhà lớn nhất ở giữa thôn.

Trên đường đi Diệp Khôn vẫn luôn tỏ vẻ lưu ý cảnh giác, mặc dù hần không sợ lão giả sẽ giở trò gì với mình, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Giang hồ hiểm ác lòng người khó đoán, chẳng biết đường nào mà phòng, vì vậy hần âm thầm thả thần thức ra bao quát lấy phạm vi toàn bộ thôn son vào trong để đề phòng vạn nhất.

Hần thấy trong thôn có khoảng hơn ba mươi hộ, nhìn vào những gì bọn họ làm ở đây thì thấy họ bị cô lập với thế giới bên ngoài, tất cả những gì có đều là tự cung tự cấp cả. Hoàn toàn không hề có dấu hiệu đến từ bên ngoài thôn.

Hần còn phát hiện ra một điều đặc biệt khác nữa, hầu như tất cả những người trong thôn đều có luyện qua võ công.

Hần nhận ra việc này là nhờ vào cước bộ di chuyển và hơi thở của mỗi người khi thần thức tiếp xúc qua, đây đúng là một điều khá là đặc biệt cũng là lần đầu tiên hần gặp.

Trong khoảng hơn một trăm người lúc này hiện tại hần cảm ứng được cũng chỉ còn non nửa số người có ở trong thôn, mà những người này đa phần đều là người già và trẻ nhỏ.

Có lẽ già nửa số người còn lại đều là thanh niên trai tráng, hoặc là phụ nữ có sức khỏe tốt đã ra ngoài canh tác rồi.

Trên đường vào thôn huynh muội Lục Thiên Hào và Ngọc Như cũng hơi tò mò liếc nhìn xung quanh quan sát thăm dò một chút, thế nhưng bọn họ đều không phát hiện ra được điều gì khác thường cả.

Đây cũng là vì bọn họ không giống như Diệp Khôn, nếu như hắn không nhờ vào thần thức của mình, thì quả thật hắn cũng chỉ như bọn họ mà thôi.

Bốn người theo lão già đi vào trong căn nhà lớn, sau đó thì phân biệt chủ khách ngồi xuống.

Ngay sau đó Dương Minh từ phía dưới bụng lên một ấm trà nóng, rồi rót ra năm ly mời mỗi người một ly.

Xong đâu đấy, Dương Minh liền đi đến bên cạnh chỗ lão già ngồi, cung kính đứng ở bên cạnh.

"Ở vùng thôn sơn hẻo lánh không có gì ngon để đãi khách, chỉ có ấm trà nhạt này mong các vị thông cảm." Đợi cho Dương Minh đến bên cạnh mình, lão già chấp tay ôm quyền hướng đám người Diệp Khôn mỉm cười tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

"Tiền bối khách khí rồi, ngài có thể cho vãi bối thêm một ly nữa được không? Vị bằng hữu này của ta cũng muốn uống." Diệp Khôn cũng chấp tay ôm quyền hướng lão già cười nói, hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiểu Bạch đang ngồi chễm trệ trên vai mình.

"A! Tiểu huynh đệ này cũng muốn uống trà sao? Rất thú vị!" Lão già nghe vậy liếc mắt nhìn Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Diệp Khôn một cái trên mặt tỏ ra khá là kinh ngạc.

"Minh nhi, con lấy thêm cho vị tiểu hữu này một ly trà." Sau đó lão quay sang bên cạnh nói.

"Dạ!"

Một lúc sau, Dương Minh cầm lên thêm một ly trà nữa đưa cho Diệp Khôn.

Diệp Khôn nhận lấy ly trà, sau khi nói cảm ơn một tiếng rồi đưa luôn cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhận lấy ly trà trên tay Diệp Khôn rồi đưa lên miệng húp một miếng, sau đó nó chép miệng vài cái tỏ ra rất hứng thú trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Ngoài Diệp Khôn ra, những người có mặt ở đây đối với Tiểu Bạch tỏ ra rất kinh ngạc và thích thú.

Mặc dù biết Tiểu Bạch đã nhiều ngày rồi, nhưng đây là lần đầu tiên đám người Lục Thiên Hào được chứng kiến việc như thế này, bảo sao lại không tỏ ra như vậy chứ.

Riêng đối với lão già và Dương Minh còn tỏ ra bất ngờ hơn, rõ ràng trong mắt bọn họ Tiểu Bạch chỉ là thú cưng được Diệp Khôn nuôi dưỡng mà thôi, không nghĩ tới hành vi của nó cứ như là một con người vậy.

"Phải rồi, vẫn bối vẫn chưa biết phương danh quý tính của tiền bối là gì." Diệp Khôn thấy mọi người đều tập trung lên người Tiểu Bạch vội ho nhẹ lên một tiếng rồi nói.

"A! Nhất thời lão phu quên mất. Ta họ Tuy tên chỉ có một chữ Đồng. Thế còn thiếu hiệp?" Lão già bị câu hỏi của Diệp Khôn làm cho tỉnh táo trở lại, lão hơi e ngại nói.

"Ồ! Thì ra là Tuy Đồng lão tiền bối. Vãi bối là Diệp Khôn, còn vị tiểu huynh đệ này gọi là Tiểu Bạch." Diệp Khôn tự giới thiệu nói.

"Văn bối là Lục Thiên Hào."

"Văn bối là Lục Văn Tinh"

"Văn bối là Vạn Ngọc Như"

Diệp Khôn giới thiệu xong, kế đó Lục Thiên Hào, Lục Văn Tinh và Ngọc Như cũng lần lượt giới thiệu luôn.

"Tại hạ Dương Minh." Đám người Diệp Khôn giới thiệu xong, Dương Minh đứng bên cạnh thấy vậy không dám thất lễ cũng vội lên tiếng giới thiệu.

"Ha ha. Nào mọi người, mời!" Đợi cho Dương Minh giới thiệu xong, Tuy Đồng cầm ly trà giờ lên cười nói.

Nói xong lão đưa ly trà lên miệng nhấp một ngụm rồi để nó xuống mặt bàn bên cạnh, hai mắt lão khẽ nhắm hờ chậm rãi thưởng thức.

Đám người Diệp Khôn thấy vậy cũng không hề khách khí, mỗi người đều đưa ly trà vào miệng nhấp một ngụm đáp lễ.

"A! Trà này..." Diệp Khôn vừa hớp một ngụm trà nuốt vào đột nhiên hai mắt hắn sáng lên tỏ vẻ kinh ngạc nói.

“Đây là...Ngọc Diệp Bách Liên trà?” Không đợi cho Diệp Khôn kịp nói thêm, đột nhiên Lục Thiên Hào sững người ra đồng thời thốt lên.

“Ha ha. Lục thiếu hiệp quả nhiên có con mắt tinh tường, đây đúng là Ngọc Diệp Bách Liên trà.” Tụy Đồng thấy vậy tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Lục Thiên Hào cười nói.

“Tiền bối quá khen rồi, vẫn bối nhiều năm trước may mắn có duyên được uống một ngụm Ngọc Diệp Bách Liên trà nên mới nhận biết được nó. Ngược lại vài bối thật không ngờ chỗ tiền bối lại có loại Linh trà tuyệt phẩm của nhân gian này, hơn nữa tùy tiện lại có thể lấy ra hẳn một ấm. Ấm trà này mà tiền bối nói là ấm trà nhật thì vẫn bối thật không còn gì để nói nữa.” Lục Thiên Hào thả người thưởng thức trà ngon chậm rãi nói.

“Ha ha. Hay cho câu ‘tuyệt phẩm của nhân gian’, nếu thiếu hiệp thích lão phu sẽ tặng cậu một cân để dùng.” Tụy Đồng cầm ly trà lên nhấp một ngụm, bộ dạng vẫn như trước nói.

“Cái này...Vô công bất thụ lộc, đại lễ như vậy vẫn bối thực không dám nhận.” Lục Thiên Hào nghe vậy mừng thầm trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra không dám nhận nói.

“Có gì mà không dám, trà này ở nơi khác đúng là chân quý thật, nhưng ở chỗ lão phu thì nó rất bình thường, chỗ ta còn rất nhiều. Nếu thiếu hiệp không nhận, như vậy là quá coi thường lão phu rồi.” Tụy Đồng bình thản nói.

“Ài...Nếu tiền bối đã nói vậy mà vẫn bối không nhận thì quá thất lễ rồi, xin đa tạ tiền bối trước.” Lục Thiên Hào tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Ngọc Diệp Bách Liên trà? Bên trong trà này có chứa linh lực, mặc dù không nhiều lắm nhưng...” Trong lúc Tụy Đồng và Lục Thiên Hào nói chuyện, Diệp Khôn trầm ngâm tự nhủ.

“Diệp thiếu hiệp, hình như thiếu hiệp đối với trà này có phát hiện gì?” Diệp Khôn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên Tụy Đồng hỏi.

“Không có gì! Đúng như Lục huynh nói, trà này không hổ là ‘tuyệt phẩm của nhân gian’, khi uống vào trong người sẽ xuất hiện một luồng khí ấm chạy khắp cơ thể. Luồng khí này khiến cho người ta có cảm giác lâng lâng sáng khoái như là ở chốn thần tiên vậy, ngoài ra nó còn có thể giúp cho người luyện võ được đã thông kinh mạch tăng hiệu quả luyện công, hơn nữa còn có thể gia tăng tuổi thọ nữa.” Diệp Khôn bị câu hỏi của Tụy Đồng làm cho búng tỉnh, hần ngẩng mặt lên nhìn lão thần nhiên nói.

“Đúng vậy, quả nhiên là trà ngon.” Ngồi bên cạnh Ngọc Như và Lục Vân Tinh nghe ba người nói, hai nàng cũng cảm nhận được điều đặc biệt của Ngọc Diệp Bách Liên trà vừa uống.

“Diệp thiếu hiệp đúng là người mà bốn thôn đã chờ đợi gần trăm năm nay, quả thật không sai.” Tụy Đồng nghe Diệp Khôn nói xong, hai mắt lão sáng lên kích động nói.

“Tiền bối nói vậy là có ý gì? Quả thật vẫn bối cũng đang muốn biết vấn đề này.” Diệp Khôn nghe vậy khẽ nhưm mảy, lúc trước ở ngoài thôn đã như vậy rồi, lúc này Tụy Đồng lại nói ra điều mà hẳn đang muốn biết.

Đám người Lục Thiên Hào nghe vậy cũng chợt nhớ tới sự việc lúc này, đột nhiên Diệp Khôn lại trở thành ân nhân của cả đám người trong thôn trong khi hẳn chưa làm gì giúp đỡ bọn họ dù là một việc nhỏ nhất. Điều này khiến cho bọn họ vừa thấy khó hiểu vừa thấy đáng nghi, vừa rồi mới đàm đạo về Ngọc Diệp Bách Liên trà nên nhất thời quên đi điểm này.

Bây giờ nghe Tụy Đồng và Diệp Khôn nhắc đến, trong lòng mỗi người lại nổi lên một sự mong mỏi, bọn họ rất muốn biết rốt cuộc việc này là như thế nào.

Nghe Diệp Khôn hỏi vậy, lại thấy ánh mắt của mấy người đều tập chung lên mình, Tụy Đồng thu lại vẻ mặt tươi cười thở dài một tiếng.

“Dương nhi, con vào trong lấy di vật của tổ tiên ra đây.” Không vội trả lời câu hỏi của Diệp Khôn, Tụy Đồng quay người lại nhìn Dương Minh nói.

“Vâng!” Dương Minh nghe xong không hề do dự đáp ứng một tiếng, sau đó vội đi vào nhà trong.

“Chuyện này nói ra thì dài dòng, thời gian còn nhiều mọi người chờ một chút, lão phu sẽ nói tường tận đầu đuôi của việc này.” Nhìn theo bóng lưng của Dương Minh khuất sau cánh cửa phòng trong, sau đó Tụy Đồng quay lại nói.

Đám người Diệp Khôn nghe vậy đều thấy lời Tụy Đồng nói có lý, đúng là thời gian còn nhiều, cho nên bọn họ cũng không cần vội.

Một lúc sau, Dương Minh từ bên trong phòng trong bước ra, lúc này trên tay hắn còn bưng một cái rương nhỏ. Nhìn qua thì thấy cái rương này đã cũ, trên rương toát ra một vẻ mang đậm phong cách cổ xưa, mà phía trên nắp rương còn có dán một lá bùa nhỏ màu vàng.

Đem chiếc rương tới trước mặt mọi người, Dương Minh nhìn Tụy Đồng gật đầu một cái, sau đó đặt nó xuống mặt bàn rồi trở về chỗ cũ đứng.

Từ lúc Dương Minh mang chiếc rương ra, ngoại trừ Tụy Đồng và Tiểu Bạch còn lại tất cả mọi người ở đây đều chú ý đến nó.

Khi Dương Minh đặt nó trên bàn, Lục Thiên Hào tò mò đến nỗi phải đứng dậy đi đến bên cạnh cái rương rồi khom người ghé mắt quan sát. Ngồi bên cạnh Lục Vân Tinh và Ngọc Như cũng thấy tò mò, hai nàng mặc dù không rời khỏi chỗ ngồi để tiến lại gần xem, nhưng cũng nhòai người ra để nhìn cho rõ.

Tuyệt Đổng thấy biểu hiện của ba người như vậy không hề tỏ ra bất mãn hay để ý gì cả, ngược lại lão đem ánh mắt của mình tập chung quan sát biểu hiện của Diệp Khôn.

Không biết trong lòng Tuyệt Đổng đang nghĩ gì, nhưng biểu hiện của Diệp Khôn đã khiến cho lão phải đặc biệt chú ý đến.

Lão thấy những người khác đối với cái rương tỏ ra rất tò mò, thế nhưng riêng Diệp Khôn lại không tỏ ra như vậy. Từ lúc Dương Minh mang cái rương ra, mặc dù ánh mắt của hắn đều đặt lên cái rương, thế nhưng vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên như thường, chứ không có biểu hiện gì cả.

Khi đám người Lục Thiên Hào đều có hành động với cái rương, nhưng Diệp Khôn vẫn chỉ ngồi một chỗ với vẻ mặt bình thản, điều này đã khiến cho Tuyệt Đổng đặc biệt để tâm đến hắn.

Nghĩ vậy nhưng Tuyệt Đổng vẫn không mạo muội lên tiếng hỏi Diệp Khôn, lão vẫn ngồi yên tại chỗ nhăm nháp ly trà chờ đợi hành động của hắn.

Nhìn bề ngoài thì thấy Diệp Khôn đúng là không có biểu hiện gì cả, nhưng nếu nghĩ thế là đã sai lầm.

Từ lúc cái rương xuất hiện, Diệp Khôn đã dùng thần thức tập chung lên nó để điều tra.

Đáng nói ở đây là, hắn không thể điều tra ra được cái gì. Bởi vì khi thần thức của hắn tiếp xúc với bề mặt cái rương liền bị kích bắn ngược trở lại.

Khi đó trong thâm tâm hắn cảm thấy kinh ngạc, hắn không hiểu nổi tại sao thần thức của mình lại bị bắn ngược lại như vậy. Hắn đã cố gắng thử đi thử lại nhiều lần, nhưng kết quả vẫn như vậy.

Kinh ngạc, không hiểu nổi.

Diệp Khôn không biết đây là vì cái gì, nhưng nếu đã có thể ngăn cản thần thức của hắn tiến vào, thì cái rương này nhất định là vật của Tu Tiên giới rồi.

Trong đầu nghĩ như vậy, bất chợt trong lòng hắn như dậy sóng. Hắn đã phải cố gắng kìm nén tâm tình của mình, không dám biểu hiện ra bên ngoài, cho nên vẫn luôn tỏ vẻ bình thản như Tuyệt Đổng nhìn thấy.

“Không có gì đặc biệt, cái rương này nhìn có vẻ cũ kỹ mang đậm phong cách cổ xưa, thế nhưng bất quá nó cũng chỉ là một cái rương gỗ mà thôi.” Lục Thiên Hào cầm cái rương lên tay lật đi lật lại vài lần nhưng chẳng phát hiện được gì, thất vọng nói.

“Lục huynh, cho ta xem một chút.” Diệp Khôn bị Lục Thiên Hào làm cho bực tình, hắn hơi trầm ngâm một chút rồi nói.

Lục Thiên Hào nghe vậy vội cầm cái rương lại đưa cho Diệp Khôn xem, sau đó quay lại chỗ của mình ngồi xuống nhưng vẫn đem ánh mắt của mình chú ý đến cái rương.

Vì thần thức mất tác dụng với cái rương, cho nên Diệp Khôn cầm trực tiếp nó lên đem ánh mắt đầy chăm chú để quan sát nó.

Cái rương nhìn bề ngoài cũng rất bình thường như nhiều cái rương khác, chỉ là kích thước của nó hơi nhỏ một chút, có thể nói là một cái tiểu rương.

Đáng chú ý là nó được làm bằng gỗ, chứ không như những cái rương khác được làm bằng kim loại. Đặc biệt hơn đó là những hoa văn được điêu khắc trên bề mặt của nó, vừa nhìn qua thì Diệp Khôn đã thấy nó rất quen mắt rồi.

“Không sai! Những hoa văn này rất giống với hoa văn trên Tu Tiên Bí Sự và Dược Phương Bí Thư... ,tám chín phần cái rương này có liên quan tới Tu Tiên Giới rồi. Còn nữa, lá bùa này được dán lên là để phong ấn nó, không biết bên trong có cái gì đây? Trước hết cứ nghe Tuyệt Đổng nói rõ về chuyện này đã, không nên mạo muội mở nó ra xem...” Diệp Khôn nhìn cái rương một lúc về mặt tỏ ra âm trầm tự định giá.

“Diệp huynh, huynh có phát hiện ra được gì không?” Lục Thiên Hào thấy Diệp Khôn xem lâu như vậy nhưng không thấy hắn lên tiếng vội hỏi.

“Ân! Không có gì. Tiên bối, thứ lỗi cho bọn vãi bối hơi tò mò về cái rương này, kính mong tiên bối chỉ giáo.” Diệp Khôn lắc đầu, rồi đem cái rương để lại trên mặt bàn đồng thời hướng Tuyệt Đổng khẽ cười nói.

Nói xong, hắn vội lui về chỗ của mình ngồi xuống.

Khi Diệp Khôn vừa mới ngồi xuống hắn chợt cảm thấy bên hông mình có cái gì đó cọ sát rất mạnh khiến sắc mặt hắn hơi co lại, hắn cảm nhận được cánh tay của Tiểu Bạch đang bầu chặt lấy hông mình, dường như nó đang có điều gì muốn nói cho hắn biết vậy.

Gặp tình huống này trong lòng Diệp Khôn chợt nổi lên một tia giao động, ý nghĩ trong đầu hắn lóe lên, sắc mặt lập tức giãn ra hướng Tuyệt Đổng gật đầu mỉm cười.

“Tiểu Bạch, người muốn nói cái rương kia có vấn đề, muốn ta phải cẩn thận?” Bề ngoài vẫn tỏ ra tự nhiên chờ đợi câu trả lời của Tụy Đồng, Diệp Khôn âm thầm dùng thần thức đem ý nghĩ của mình hỏi Tiểu Bạch.

Nhận được thần thức truyền âm của Diệp Khôn, Tiểu Bạch ngồi bên cạnh hắn vẫn tỏ ra như không biết gì, thế nhưng nếu để ý kỹ thì thấy nó túm lấy vạt áo của hắn giật giật ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 31: Chuyện Năm Xưa

Nhận thấy ánh mắt mong chờ của đám người Diệp Khôn dồn về phía mình, Tụy Đồng cũng không chần chừ nữa, lão thờ dài một tiếng tự nhớ lại chuyện xưa chuẩn bị đem ra giảng giải.

“Cái rương này mọi người cũng đã xem qua, chắc hẳn đều nhận ra nó là vật bất phàm, toàn bộ câu chuyện ta chuẩn bị kể đều có liên quan rất mật thiết tới nó.” Chậm rãi một chút, Tụy Đồng ngẩng mặt lên nhìn vào cái rương ở trên bàn nói.

Nghe Tụy Đồng nói vậy đám người Diệp Khôn chuyển ánh mắt của mình lên cái rương một lần nữa, trên mặt mỗi người đều mang một vẻ khác nhau.

Đối với Lục Thiên Hào, lục đình văn và Ngọc Như thì cái rương này chỉ hơi đặc biệt mà thôi, chứ không hề có gì bất phàm như Tụy Đồng nói. Cả ba người với bộ dạng khác nhau, dường như mỗi người đều có một suy nghĩ riêng của mình.

Ngược lại Diệp Khôn lại khác, những lời nói của Tụy Đồng đối với hắn hoàn toàn đúng, cái rương này không những bất phàm, mà nó còn rất thần bí. Trong thâm tâm hắn rất muốn nhanh chóng hiểu rõ về nó, để xem đến cuối cùng nó là vật như thế nào, mà đến ngay cả Tiểu Bạch cũng có ý nhắc nhở hắn.

“Chuyện là thế này...” Yên lặng một chút, Tụy Đồng lại hồi tưởng lại chuyện cũ một lần nữa, nhưng lần này hồi tưởng đến đâu lão liền nói ra đến đấy.

Tụy Đồng bắt đầu kể chuyện, đám người Diệp Khôn hết sức mong đợi, bọn họ không còn nghĩ gì đến cái rương nữa, tất cả đều ngẩng mặt nhìn về phía lão chăm chú lắng nghe.

Không những bọn người Diệp Khôn đều chú ý lắng nghe, ngay cả Dương Minh và Tiểu Bạch cũng cùng một bộ dạng, xem ra câu chuyện của Tụy Đồng khá là hấp dẫn đối với người nghe đây.

Cứ như vậy thời gian dần dần trôi qua, Tụy Đồng thì chậm rãi thao thao bất tuyệt ngồi kể.

Theo như lời Tụy Đồng kể, quả đúng như những gì lúc trước Lục Thiên Hào suy đoán. Thôn sơn này đích thực là Tụy Dương Thôn, địa bàn này cũng là ở trung tâm Tích Dương Lâm ở phía sau Long Thành.

Quay trở về khoảng thời gian khoảng chừng một trăm năm về trước, Tụy Dương Thôn vốn dĩ cũng chỉ là một thôn sơn bình thường như những thôn sơn khác ở khu vực xung quanh Long Thành.

Chỉ có cái khác là, Tụy Dương Thôn duy nhất có hai dòng họ sinh sống, chứ không hỗn tạp như thôn khác. Hai dòng họ này một là Tụy gia, một là Dương gia.

Điều đặc biệt nữa là tiền thân Tụy gia và Dương gia đều là người trong giang hồ, cho nên toàn bộ những người trong thôn hầu hết đều có võ công hoàn toàn có thể hiểu được.

Ở vào thời kỳ đó, Tụy Dương Thôn luôn có một chỗ đứng khá tốt trên giang hồ Việt Quốc, không hẳn vì việc người trong thôn đều là người luyện võ, nguyên nhân chính là do võ công của hai dòng họ đem lại.

Trong đó nổi trội nhất chính là Ảo Ảnh Mê Tung Bộ của Tụy gia, và Tích Dương Chỉ của Dương gia. Hai loại võ công này một thiên về khinh công thân pháp, một thiên về nội công chỉ lực.

Lúc đó Tụy Hồng Minh và Dương Chấn Đản chính là hai nhân vật nổi danh với hai tuyệt kỹ võ công kia, cả hai luôn sánh vai nhau đi lại trên giang hồ mới khiến cho Tụy Dương Thôn có địa vị khá cao trong chốn võ lâm.

Theo thời gian xê dịch, đến một ngày tai họa đã ập đến Tụy Dương Thôn, cũng chính từ đây Tụy Dương Thôn đã trở thành tâm điểm chỉ trích của người đời.

Không biết nguyên nhân do đâu, chỉ sau một đêm toàn bộ thanh niên trai tráng trong thôn đều biến thành một người hoàn toàn khác.

Bọn họ trở lên hung tàn bá đạo, đi đến đâu là giết người đến đó. Bất kể là ai, bất kể là hạng người gì, không phân biệt già trẻ lớn bé, thậm trí ngay cả đến súc vật, hễ cứ gặp họ là bị sát hại ngay lập tức.

Bọn họ đã trở thành những con ác quỷ khát máu, giết người không ghê tay, đi đến đâu máu chảy thành sông đến đó.

Chỉ trong vòng nửa tháng, toàn bộ những thôn dân xung quanh Long Thành đều bị diệt sạch không còn một ai sống sót, ngay cả Long Thành cũng không ngoại lệ.

Sự tàn bạo của Tụy Dương Thôn theo từng ngày lan truyền đi khắp nơi với tốc độ chóng mặt, chẳng mấy chốc toàn bộ Việt Quốc đã biết được, thậm trí còn lan cả sang những quốc gia lân cận khác.

Theo đó mỗi ngày mỗi ngày đều có rất nhiều người vô tội bị người của Tụy Dương Thôn sát hại.

Không thể chịu được sự hung tàn bá đạo của Tụy Dương Thôn, tất cả nhân sĩ võ lâm trên giang hồ đã tụ tập lại một chỗ lập lên một đại hội lấy hiệu là “Sát Dương Diệt Tụy” hồng tiêu diệt những con quỷ khát máu này.

Đại hội “Sát Dương Diệt Tụy” lập lên được sự đồng tình của toàn bộ nhân sĩ võ lâm ở khắp mọi miền của Việt Quốc và các quốc gia lân cận, cộng thêm sự ủng hộ từ các đại môn phái lớn cho đến nhỏ, không phân biệt chính tà hay ma đạo.

Ngay sau đó, bọn họ đã chia làm nhiều đại đội nhân sĩ tụ tập toàn cao thủ, theo nhiều ngả cùng nhau kéo về Tụy Dương Thôn với quyết tâm tiêu diệt mối họa của võ lâm nói riêng và Việt Quốc nói chung.

Trước tình hình đó, tưởng chừng như số phận của Tụy Dương Thôn đã được định đoạt, thế nhưng sự việc hoàn toàn lại không hề như mọi người nghĩ.

Từ bốn phương tám hướng, các nhân sĩ võ lâm theo nhau kéo về Tụy Dương Thôn lần lượt đều bị tiêu diệt trước khi họ kịp tiến vào phạm vi mười dặm của Long Thành.

Điều đang nói ở đây là, mỗi một đội nhân sĩ võ lâm có khoảng một trăm cao thủ thuộc vào dạng nhất đẳng trên giang hồ tham gia, thế nhưng đông người như vậy lại chỉ bị hai người của Tụy Dương Thôn tiêu diệt một cách nhanh chóng.

Nhận được tin tức này, toàn bộ võ lâm Việt Quốc được một phen chấn động.

Tụy Dương Thôn thực lực trên giang hồ như thế nào toàn bộ võ lâm Việt Quốc đều biết, không thể nào lại mạnh đến mức chỉ có hai người mà có thể tiêu diệt được cả hơn một trăm nhân sĩ võ lâm trong thời gian ngắn như vậy được.

Chính vì điều này đã khiến cho võ lâm Việt Quốc dấy lên một mối nghi ngờ, mối nghi ngờ không có lời giải đáp, mối nghi ngờ này đã để lại trong thâm tâm mỗi người một nỗi sợ hãi khó mà nói thành lời.

Thời gian sau đó còn đáng sợ hơn nữa, Tụy Dương Thôn đã chủ động tìm đến nhân sĩ võ lâm trước. Và đã gây ra một cuộc thảm sát lớn trên diện rộng, nó đã khiến cho võ lâm Việt Quốc bị đại loạn.

Đi đến đâu cũng gặp được cảnh tượng đầu rơi máu chảy, nhưng lần này chỉ có những người trên giang hồ mới bị liên lụy, còn những người dân bình thường thì lại không bị liên lụy.

Chỉ vòn vẹn trong vòng nửa năm, đã có rất nhiều môn phái nhỏ bị huyết tẩy sơn môn, cái tên Tụy Dương Thôn đã trở thành nỗi ám ảnh lớn trong lòng mọi người.

...

Kể đến đây thì Tụy Đồng ngừng lại, trên mặt lão hiện rõ vẻ bi ai thối khổ khi nghĩ đến những gì tổ tiên đã gây ra.

Đám người Diệt Khôn hoàn toàn im lặng, bọn họ nghe đến đây cũng cảm thấy căm phẫn và bi ai. Không hiểu nổi nguyên nhân do đâu, và tại sao những người trong Tụy Dương Thôn thời đó lại mất hết nhân tính, trở lên tàn bạo khát máu đến như vậy.

Không khí trong phòng trở lên yên tĩnh đến lạ thường, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng một cái kim rơi xuống nền nhà. Lúc này nếu lưu ý thì có thể nghe thấy từng hơi thở, từng nhịp tim đập của tất cả những người có mặt ở đây.

“Ài! Không nghĩ tới năm đó Tụy Dương Thôn lại có một ký ức đáng sợ như vậy. Không biết sau đó nhân sĩ võ lâm làm sao có thể ngăn cản được hành động của bọn họ?” Bất chợt Diệt Khôn thở dài một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh nói.

“Sau đó... nhân sĩ võ lâm không một ai có thể ngăn cản được, ngăn cản được bọn họ chỉ có một người duy nhất mà thôi.” Tụy Đổng ngẩng mặt nhìn Diệp Khôn chậm rãi nói.

“Điều này... nghe ra có vẻ khó tin a?” Diệp Khôn hơi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, nghe ra thì có vẻ khó tin, nhưng đó lại là sự thật...” Tụy Đổng cảm lý trà lên húp một ngụm rồi kể tiếp.

Năm đó, những người của Tụy Dương Thôn bị nhân sĩ võ lâm dụ đến Phục Ngưu Sơn ở phía nam Phục Nguyên Thành và bị vây công ở đó.

Mặc dù nhân sĩ võ lâm rất đông và có rất nhiều cao thủ nhất đẳng, thậm trí có cả những tiền bối võ lâm đã quy ẩn cũng tái xuất tham gia trận chiến đó. Thế nhưng tình hình không mấy khả quan cho lắm, người của Tụy Dương Thôn vẫn không hề bị tiêu diệt dù là một người.

Trong khi đó nhân sĩ võ lâm bị chết trong tay người của Tụy Dương Thôn rất nhiều, nghịch lý xảy ra khiến cho lòng người rất hoang mang.

Nhân sĩ võ lâm chết quá nhiều người, các vị chương môn của các phái và các vị tiền bối vừa tức giận vừa sợ hãi. Bọn họ không thể chịu đựng được nữa nên đã cùng nhau liên thủ ra tay.

Người của Tụy Dương Thôn có khoảng năm mươi người, trong khi người của nhân sĩ võ lâm có khoảng ba mươi người. Có sự chênh lệch về số lượng rất đáng kể, thế nhưng nhân sĩ võ lâm đều là những người thành danh trên giang hồ, một thân võ công tuyệt đỉnh thế nên bọn họ không hề rơi vào thế hạ phong nhưng cũng không chiếm được ưu thế.

Song phương đánh nhau kéo dài ba ngày ba đêm, theo thời gian nhân sĩ võ lâm dần xuống sức, thế nhưng đám người Tụy Dương Thôn lại không hề tỏ ra như vậy. Càng đánh bọn họ càng hăng, dường như không biết mệt nhọc là gì.

Trên mặt nhân sĩ võ lâm ai lấy đều tỏ rõ sự sợ hãi, trong lúc giao thủ bọn họ đã nhìn ra những người của Tụy Dương Thôn có rất nhiều điều đáng nghi.

Phát hiện ra điều lạ nhưng bọn họ nhất thời không giải thích nổi, họ chỉ dám khẳng định những người Tụy Dương Thôn này không còn là con người nữa, vì thế cho nên bọn họ mới lợi hại như vậy.

Lại qua thêm hai ngày nữa, lúc này những cao thủ của nhân sĩ võ lâm dường như đã sức cùng lực kiệt, bọn họ chống lại người của Tụy Dương Thôn hết sức chật vật. Tuy không có ai bị thương hay bị giết, nhưng nếu kéo dài thêm một lúc nữa chắc chắn sẽ trụ không nổi.

Người trong cuộc chiến rất lo lắng, người ở ngoài cuộc đứng tham chiến còn lo lắng hơn. Những người chiến đấu đều là trụ cột chính của võ lâm, nếu như thất thủ sẽ khiến cho võ lâm thêm một lần nữa bị đại loạn, bảo sao họ không lo lắng được.

Tướng chừng nhân sĩ võ lâm sẽ đại bại trong trận chiến này, nhưng vào lúc thời khắc nguy hiểm nhất bất chợt một vị tiền bối không rõ lai lịch đã xuất hiện giải vây.

Vị tiền bối này tuổi đã ngoài bát tuần tướng mạo nho nhã, trên người toát ra đáng vẻ tiên phong đạo cốt, khí chất bất phàm, người bình thường không thể có được.

Vừa mới xuất hiện tiền bối này chỉ khẽ vẫy tay một cái, ngay lập tức từ trong ống tay áo của ông ta bắn ra một tia lam quang. Tia lam quang này lao đi với tốc độ rất nhanh, nhắm thẳng vào đám người của Tụy Dương Thôn bắn tới.

Chỉ trong thoáng chốc những người của Tụy Dương Thôn bị tia lam quang kích trúng đều ngã lăn ra đất nằm im không biết sống hay chết, trước sự ngỡ ngàng trước hàng trăm cặp mắt của nhân sĩ võ lâm.

Lúc đó thời gian như thể dừng lại, khi nhân sĩ võ lâm tỉnh táo trở lại thì càng kinh ngạc hơn. Vị tiền bối vừa rồi họ nhìn thấy cùng với đám người Tụy Dương Thôn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Không giải thích được việc này, nhân sĩ võ lâm ra về với sự ngỡ ngàng đầy nghi hoặc.

Kể từ đó trở đi, Tụy Dương Thôn đã trở thành một giai thoại, một truyền thuyết đi vào trong võ lâm ngoại sử cho đến tận hôm nay.

...

Nghe kể đến đây, trong lòng Diệp Khôn chấn động một hồi. Hắn cố gắng kìm nén lại cảm xúc của mình không dám bộc lộ ra ngoài, như lời Tụy Đổng thì vị tiền bối kia khẳng định là người có liên quan tới tu tiên giới mà hắn đang theo đuổi rồi.

“Tiền bối, vị tiền bối kia là nhân vật như thế nào mà chỉ một chiêu đã chế ngự được những người của Tụy Dương Thôn một cách đơn giản như vậy?” Lục Thiên Hào chăm chú nghe từ đầu đến cuối, đến lúc này hắn không tự chủ được tỏ mò hỏi.

Mà Lục Vân Tinh và Ngọc Như cũng có ý như vậy, hai nàng liếc mắt nhìn nhau rồi cùng tập chung ánh mắt về Tụy Đổng, riêng Diệp Khôn thì âm

thầm như đang suy nghĩ điều gì vậy.

“Lai lịch của vị tiền bối này thực hư như thế nào, không một ai biết được cả. Sau lần đó và lần xuất hiện ở Tụy Dương Thôn cho đến tận bây giờ đều không có một chút tin tức gì về ông ấy nữa.” Tụy Đồng nhìn ba người nói.

“Có chuyện này sao? Nói như vậy vị tiền bối này đúng là quá thần bí rồi. Theo như văn bối biết thì tin tức về ông ấy cũng không thấy có ghi trên sử sách của võ lâm.” Lục Thiên Hào ngắt ra một lúc rồi nói.

“Đúng vậy! Cũng không biết tại sao những nhân sĩ võ lâm có mặt khi đó sau khi trở về thì không nhớ gì đến vị tiền bối ấy nữa, vì vậy trên sử sách mới không có đề cập đến ông ấy.” Tụy Đồng gật đầu nói.

“Vậy những người của Tụy Dương Thôn khi đó bọn họ thế nào?” Ngọc Như đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Tất cả bọn họ đều chết, và bị vị tiền bối kia thiêu thành tro trước mặt toàn bộ những người trong thôn.” Tụy Đồng thở dài nói.

“Tiền bối, những chuyện này thì có gì liên quan tới Diệp huynh?” Ngọc Như nghe vậy hơi trầm tư một chút rồi tiếp.

“Toàn bộ sự việc vừa rồi là ngọn nguồn của vấn đề, về sau mới có liên quan.” Tụy Đồng nhìn sang Diệp Khôn thấy hắn vẫn đang trong trạng thái suy tư, lão khẽ ho nhẹ một tiếng nói.

“À! Tiền bối cứ nói, ta muốn biết rốt cuộc việc này có liên quan tới ta như thế nào đây?” Diệp Khôn bị tiếng ho của Tụy Đồng làm cho bừng tỉnh, hắn hơi lúng túng nói.

“Về sau vị tiền bối kia lấy toàn bộ tro cốt của những người bị thiêu khi đó gom vào một cái bình nhỏ, rồi đem đi đâu đó đúng một ngày một đêm không một ai biết. Hôm sau quay lại, ông ấy tập chung tất cả người trong thôn lại một chỗ rồi rắc số tro cốt đó lên người mọi người.”

“Tiền bối đó nói, do người trong thôn gây ra tội ác quá lớn cho nên dùng chính xương cốt của họ yểm bùa lên những người trong thôn để trừng phạt. Kể từ đó không được ai được ra khỏi thôn quá mười dặm, nếu không sẽ bị chết bất đắc kỳ tử.”

“Muốn thoát khỏi lời nguyền này thì phải đợi cho tới khi nào có người ngoài tới giúp đỡ thì mới được. Sau đó ông ấy dùng một phần tro cốt còn lại hòa vào với mực, rồi lại lấy khẩu quyết võ công của hai nhà, dùng bút khắc lên hai tấm biển treo ở ngoài cổng thôn kia. Ông ấy nói, chỉ cần sau này có người nào đó tới và tự lĩnh ngộ được hai câu khẩu quyết đó thì tự nhiên lời nguyền sẽ được giải, chúng ta sẽ được tự do.” Tụy Đồng nói đến đây trong lòng đầy xúc động.

“Chỉ có vậy thôi sao? Quả thật khi đọc hai câu đó tại hạ lĩnh ngộ được vài phần, thế nhưng đâu có liên quan gì đến cái rương này.” Diệp Khôn thấy hơi nghi hoặc nhìn Tụy Đồng với ánh mắt dò xét rồi liếc nhìn cái rương hỏi.

“Liên quan ở chỗ là, trước khi tiền bối đó đi có để lại cái rương này và nói, đến lúc ấy thì phải đưa cái rương này cho người đó.” Tụy Đồng nhìn cái rương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 32: Huyết Chú Định Thân Trận

Canh ba nửa đêm, bên trong một gian mật thất bí ẩn nằm phía dưới ngôi nhà lớn ở trung tâm Tụy Dương Thôn.

Lúc này bên trong mật thất có hai bóng người một già một trẻ đang ngồi đối diện với nhau, ở giữa bọn họ là một cái thạch bàn bên trên mặt bàn có đặt một cái rương nhỏ, hai người này không phải ai khác đó chính là Tụy Đồng và Diệp Khôn.

“Tiền bối, nửa đêm ngài hẹn văn bối tới đây không biết là có chuyện gì?” Diệp Khôn ngồi nhìn Tụy Đồng ở phía đối diện hơi nghi ngờ hỏi.

“Ân! Lão phu hẹn thiếu hiệp toi đây là có chuyện cực kỳ hệ trọng muốn thương lượng với cậu.” Tụy Đồng khẽ mỉm cười trả lời.

“Có chuyện hệ trọng? Không biết là chuyện gì, mong tiền bối chỉ giáo.” Diệp Khôn hơi nhú mày hỏi.

“Chuyện này có liên quan mật thiết giữa ta và thiếu hiệp, ngay bây giờ ta sẽ nói rõ cho cậu nghe, có điều cậu hãy mở cái rương này ra và xem vật ở trong đó trước đã rồi nói.” Tụy Đồng không có biểu hiện gì khác, lão vẫn bình thản nói.

“Việc này...” Diệp Khôn nghe vậy trong lòng thoáng kinh ngạc, thế nhưng hắn không dám biểu hiện ra ngoài, mà chỉ hơi do dự nói.

“Như thế nào? Thiếu hiệp có điều gì muốn nói sao?” Tụy Đồng thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy thì có vẻ mất kiên nhẫn hỏi.

“Hừ! Lúc trước Tiểu Bạch đã cảnh báo cái rương này gây nguy hiểm tới cho mình, hiện tại lão lại muốn mình mở nó ra, hơn nữa lại ở trong cái mật thất bí mật như này, nếu như có chuyện gì xảy ra thì thật sự sẽ chẳng có ai biết được...” Diệp Khôn âm thầm suy nghĩ, hắn đã nhìn ra được rất nhiều sơ hở của Tụy Đồng, cho nên vẫn luôn có ý đề phòng lão.

Sở dĩ hắn có ý nghĩ như vậy là vì lúc trước nghe câu chuyện của Tụy Đồng kể hắn đã thấy có điều gì đó không đúng, hiện tại lại ở vào hoàn cảnh này, cho nên hắn càng thêm nghi ngờ.

“Không có gì, để vân bối mở.” Diệp Khôn thấy vậy vội tỏ ra biết điều nói.

Nói xong, Diệp Khôn chậm rãi tò tay cầm lấy lá bùa nhỏ dán trên nắp rương, hắn ngược mắt nhìn Tụy Đồng một cái hơi do dự một chút rồi khẽ gỡ lá bùa xuống.

“Cạch” một tiếng.

Lá bùa vừa được Diệp Khôn gỡ xuống, lập tức nắp rương được mở ra.

Mà ngay lúc này, nếu để ý kỹ thì sẽ thấy khóe miệng Tụy Đồng chợt nở một nụ cười âm hiểm, còn Diệp Khôn thì hơi kinh ngạc khi nhìn thấy vật được để ở trong cái rương.

Trong rương là một giọt chất lỏng màu đỏ, nhìn qua thì như là một giọt máu vậy.

“Cái này là...” Diệp Khôn kinh ngạc hô lên.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên dị biến nổi lên.

Chỉ thấy giọt chất lỏng ở trong rương bất chợt biến mất, đến khi nó xuất hiện thì đã thấy ở trên đỉnh đầu của Diệp Khôn rồi.

Không dừng lại ở đó, giọt chất lỏng bất ngờ vỡ tung ra, theo đó là những giọt nước li ty rơi xuống tạo thành một cái lồng huyết sắc đem Diệp Khôn bao vào bên trong, đồng thời một mùi tang hôi từ đó tỏa ra sộc lên mũi, đến khi hắn nhận ra việc này thì đã quá chậm.

Diệp Khôn cả kinh, hắn vội đứng bật dậy đồng thời điều động pháp lực trong người với ý định dùng sức phá vỡ lồng huyết sắc để thoát ra ngoài.

Có điều, đột nhiên Diệp Khôn như cứng người lại, hắn phát hiện pháp lực trong người không thể điều động được, hơn nữa toàn bộ tứ chi của hắn có hiện tượng bị tê liệt không thể nhúc nhích.

Mà lúc này từ bên ngoài nhìn vào thì thấy ở dưới chân Diệp Khôn không biết từ lúc nào xuất hiện một huyết trận, huyết trận này liên kết với lồng huyết sắc ở quanh người hắn nhìn rất kinh dị. Thêm vào đó là mùi hôi tanh từ huyết trận tỏa ra, nó khiến cho người khác ngửi được sẽ có cảm giác buồn nôn.

Không thể tưởng tượng được sự việc lại diễn ra như thế này, trong lòng Diệp Khôn thầm mắng Tụy Đồng một trận. Hắn biết trước trong cái rương không có gì là tốt đẹp cả, cho nên khi mở nó ra hắn đã có ý đề phòng, thế nhưng vẫn không thể phòng nổi.

“Tiền bối, thế này là thế nào? Cái này...” Sắc mặt Diệp Khôn tỏ ra sợ hãi đến cực điểm, hắn không thể cử động được đành đem ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Tụy Đồng.

“Hắc hắc. Chẳng thế nào cả, chỉ là vận khí của ngươi không tốt thôi.” Tụy Đồng cười âm hiểm tự nhiên nói.

“Hừ! Nói như vậy thì lão đã có tính toán với ta từ trước?” Nghe Tụy Đồng nói vậy, sắc mặt Diệp Khôn chợt trở lên âm lãnh lạnh lùng nói.

“Ha ha. Không sai, chính lão phu đã tính kế với ngươi, chỉ là nghe ngữ khí của ngươi thì dường như ngươi đã đoán biết được từ trước?” Tụy Đồng cười lớn một hồi rồi đứng dậy đi đến trước mặt Diệp Khôn lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ta đã có ý nghi ngờ lão từ trước, đáng ra ta cũng có đề phòng nhưng thật không ngờ vẫn không tránh được.” Diệp Khôn tỏ vẻ tiếc hận nói.

“Ồ? Nếu đã như vậy mà ngươi vẫn chịu chui đầu vào rọ?” Tụy Đồng tỏ ra kinh ngạc, lão không tin lời của Diệp Khôn nói là đúng vội hỏi.

“Hừ! nếu ta không thuận theo lão thì lão cũng sẽ tính kế với bằng hữu của ta để ép ta vào tròng, không bằng ta cứ giả vờ như không biết để lão không phải động đến bọn họ, như vậy thì ta sẽ yên tâm hơn. Hơn nữa ta cũng hiếu kỳ muốn biết, rốt cuộc trong hồ lo của lão thực sự đang chứa cái gì.” Diệp Khôn thấy lão có vẻ không tin lời mình, dù sao cũng rơi vào hoàn cảnh này rồi, hắn cũng không muốn nói nhiều làm gì, thế nhưng hắn vẫn muốn biết thực hư việc này là thế nào.

“Khá khen cho tiểu tử nhà ngươi. Đáng tiếc, những gì ngươi mong muốn sẽ không thành sự thực đâu. Hắc hắc.” Tụy Đồng cười đều khen Diệp Khôn một câu.

“Lão già, ta với lão vốn không thù không oán, lão bày mưu hại ta là có ý gì?” Diệp Khôn nghe vậy càng tỏ ra tức giận nói.

“Đúng là ta với người trước giờ không có thù oán gì, có trách thì trách số phận của ngươi mà thôi.” Tụy Đồng không thèm để ý tới lời của Diệp Khôn lơ đãng nói.

“Điều này... nói như vậy thì ta không còn gì để nói nữa, đã rơi vào tay lão rồi thì coi như xác định. Thế nhưng trước khi chết ta có một thỉnh cầu mong lão có thể đáp ứng.” Sắc mặt của Diệp Khôn trầm xuống, nhưng tinh quang trong mắt hần lóe lên vội nói.

“Ân! Bình sinh lão phu cũng không phải là kẻ độc ác hay là người không nói đạo lý, đối với ngươi như này cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Được rồi, có di ngôn gì thì nói ra, để xem ta có thể thành toàn cho ngươi không?” Tụy Đồng thấy Diệp Khôn có lời thỉnh cầu, lão hơi trầm ngâm một chút, sắc mặt cũng giãn ra đồng thời tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Thứ nhất, không cần biết lão sẽ làm gì ta, nhưng mong lão hãy tha cho bằng hữu của ta, bọn họ vốn dĩ không liên quan tới việc này. Thứ hai, ta muốn biết người năm xưa đứng sau giật dây Tụy Dương Thôn là ai, ta tin người đó chắc chắn có liên quan tới lão. Thứ ba, rõ ràng lão có liên quan tới người tu tiên, thế nhưng tại sao thân thế của ta không thể cảm ứng được sự khác thường của lão? Hơn nữa chuyện về cái rương thực hư như thế nào, huyết trận này là gì?” Tụy Đồng đáp ứng yêu cầu của mình, Diệp Khôn âm thầm tính toán nói ra ba thỉnh cầu.

“Tiểu tử ngươi quả nhiên không phải kẻ tầm thường a, không nghĩ tới ngươi đã nhìn ra được ta là người tu tiên cũng như ngươi.” Nghe Diệp Khôn nói xong, Tụy Đồng thoáng tỏ ra kinh ngạc, lão nhìn hần với một ánh mắt đầy thâm ý nói.

“Việc thứ nhất, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Việc thứ ba, thực sự ta không những có liên quan tới người tu tiên, nói đúng ra thì trước đây ta vốn dĩ là một người tu tiên, trận pháp này gọi là Huyết Chú Định Thân trận. Trước khi ngươi chết ta sẽ cho ngươi biết sự thật, để ngươi chết đi không phải là con ma hồ đồ, đây coi như là việc tốt ta ban cho ngươi. Chuyện thực ra như này...” Ngừng lại một chút Tụy Đồng đi lại chỗ của mình rồi ngồi xuống, lão đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn, đồng thời hồi tưởng lại nói.

...

Theo như lời Tụy Đồng kể, lão vốn dĩ là người tu tiên đến từ Hồi Phong Cốc, tên thật lão là Tư Mạc Cô. Lão là một trong những vị tân Trúc Cơ thời đó của môn phái, cùng với Doãn Thiên Khương là sự đệ của lão.

Năm xưa lão và Doãn Thiên Khương cùng nhau ra ngoài du lịch, cơ duyên xảo ngộ hai người đã phát hiện ra di tích của cổ tu sĩ. Ban đầu hai người rất vui mừng, nhưng cổ tu sĩ này tu vi cũng không cao, cho nên không có bảo vật quý giá nào ngoài một công pháp mà hần để lại.

Xem qua công pháp thì thấy đây là công pháp tà đạo, muốn tu luyện cần dùng đến rất nhiều âm hồn của người chết, nếu luyện thành thì sẽ khiến cho thực lực của bản thân tăng lên đáng kể, nhưng như vậy sẽ khiến cho người tu luyện sẽ đi vào con đường tà đạo.

Tư Mạc Cô thấy công pháp này không phù hợp với mình nên đã nhường lại cho Doãn Thiên Khương. Doãn Thiên Khương đạt được công pháp thì mừng rỡ, trong lòng hần vốn dĩ có tà tâm từ trước nên rất hứng thú tu luyện.

Khi hai người chia tay, Tư Mạc Cô trở về môn phái còn Doãn Thiên Khương tiếp tục du lịch một mình. Khi hần đến Long Thành phát hiện ra nhiều chuyện thị phi xảy ra ở thế tục, đặc biệt là những chuyện chém giết nhau của các môn phái trên giang hồ.

Tà tâm của hần nổi lên, vì muốn nhanh chóng tu luyện công pháp kia cho nên hần đã lợi dụng người của Tụy Dương Thôn, biến bọn họ trở thành con rối, giúp hần đi thu thập những âm hồn của người chết.

Nguyên nhân ngọn nguồn của Tụy Dương Thôn chính là từ đây.

Biết được việc làm của sư đệ đi ngược lại với đạo lý, vi phạm vào điều cấm kỵ của người tu tiên đối với phạm nhân nơi thế tục. Tư Mạc Cô đã lấy danh nghĩa của sư môn đến khuyên răn nhưng bất thành, cuối cùng hai người đã xảy ra xung đột.

Vì không muốn sư đệ gây hại đến những phạm nhân vô tội, Tư Mạc Cô đã cắt đứt mọi quan hệ với Doãn Thiên Khương và quyết tử chiến với nhau.

Cuối cùng Doãn Thiên Khương bị giết chết, nhưng Tư Mạc Cô cũng trọng thương khó mà qua nổi.

Thời điểm đó Tư Mạc Cô phát hiện trong Tụy Dương Thôn có một thiếu nữ đang mang thai được mấy tháng, vì sinh tồn của mình, lão đã sử dụng bí thuật độc môn phong ấn ký ức và đem hồn phách của mình tiến nhập vào trong bào thai trong bụng của thiếu nữ.

Hồn phách của Tư Mạc Cô đã thôn phệ hồn phách của hài nhi mới thành hình trong bụng thiếu nữ và theo đó lớn dần lên, cho đến khi được sinh ra.

Tuyệt Động ra đời từ đây, và Tư Mạc Cô cũng được hồi sinh như vậy.

Theo thời gian trôi qua, Tuyệt Động lớn lên và phong ấn cũng được cởi bỏ, những chuyện xảy ra trước kia lão đã nhớ lại. Thế nhưng một nghịch lý xảy ra đối với lão là, cơ thể hiện tại lại không có linh căn, khiến cho lão không thể tiếp tục tu luyện được.

Ý trí sinh tồn, không khuất phục với cơ thể hiện tại, Tuyệt Động đã dựa vào trí nhớ và tài trí của mình tạo ra nhiều sự bí ẩn, thu phục nhân tâm chờ đợi và tìm kiếm cơ hội khôi phục lại tu vi của ngày xưa.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, lão đã phải chờ đợi rất nhiều năm nhưng không có kết quả. Đang trong lúc tuyệt vọng ngồi chờ chết thì lão gặp được Diệp Khôn, hẳn đã đem lại cho lão một hy vọng đáng quý mà lão đã phải chờ đợi mấy chục năm qua.

...

“Nguyên lai sự thực là như vậy, nhưng ta vẫn còn một điểm chưa hiểu là, tại sao lão biết ta sẽ đến và để cho những người của Tuyệt Động Thôn coi ta là ân nhân cứu mạng của họ? Còn nữa tại sao ông lại biết ta là người mà ông đang cần?” Diệp Khôn bây giờ mới hiểu thực hư câu chuyện như thế nào, hóa ra toàn bộ là kế hoạch của Tuyệt Động bày ra để lừa người.

“Tất nhiên là ta đã mê hoặc lừa bọn họ từ trước rồi, việc ta biết người là người cần tìm thực ra cũng rất đơn giản. Mặc dù ta không còn khả năng như trước nhưng những bí thuật tu tiên trước kia ta vẫn còn nhớ rõ, ta chỉ cần động tay chân ở trên đôi câu đối phía trước cổng trào là có thể biết ngay.” Tuyệt Động tự đắc ý thong thả nói.

“Thảo nào khi ta nhìn vào đôi câu đối đó liền bị một hấp lực rất quý dị lôi kéo làm cho tâm thần ta chấn động, khiến cho ta không tự chủ được mà làm theo. Nhưng phải công nhận lão đúng là một người thông minh, bày mưu tính kế rất sâu xa.” Diệp Khôn trầm thờ dài, sắc mặt hơi trầm xuống nói.

“Nếu nói thông minh thì ta thực không bằng người, chỉ cần thi triển Thôi Dẫn Tâm Thuật lên đó thì bất kỳ người tu tiên nào chỉ cần dưới Trúc Cơ khi nhìn phải cũng sẽ chịu ảnh hưởng thôi.” Tuyệt Động mỉm cười tỏ vẻ không dám nhận lời khen của Diệp Khôn.

“Thôi Dẫn Tâm Thuật? Quả nhiên là như vậy, tu vi của ta còn thấp nên bị ảnh hưởng, còn bằng hữu của ta là người thường nên không bị. Nói vậy thì lão chính là vị tiên bối đột nhiên xuất hiện giải vây cho nhân sĩ vô lâm trong câu chuyện, và cái rương kia chẳng qua là cạm bẫy do lão bày ra mà thôi.” Diệp Khôn ngẫm lại sự việc đã xảy ra lúc trước tâm tình bất định nói.

“Đúng vậy! Tất cả là mọi chuyện là như vậy, hiện tại thì người đã minh bạch hết rồi đấy. Chỉ là ta vẫn có một điểm nghi vấn muốn hỏi lại người.” Tuyệt Động ngừng mắt nhìn Diệp Khôn thần nhiên nói.

“Ồ? Lão muốn hỏi gì?” Diệp Khôn hơi kinh ngạc hỏi.

“Làm thế nào người biết ta có liên quan tới người tu tiên?” Tuyệt Động âm trầm hỏi.

“Vốn dĩ ta cũng không biết, nhưng nhờ vào Tiểu Bạch nên ta đã nghi ngờ, đến khi mắc bẫy lão và bị Huyết Chú Định Thân trận giam cầm nên ta mới dám chắc lão có liên quan tới người tu tiên. Đáng kinh ngạc hơn khi biết rõ lai lịch của lão, không nghĩ tới trước kia lão lại là người tu tiên thực thụ.” Diệp Khôn tỏ vẻ thành thật nói.

“Quả nhiên đúng như ta dự đoán, tiểu hầu bên cạnh người chính là linh thú của người. Cũng may lúc này nó không có ở đây, nếu không sẽ bị nó phá hỏng đại sự của ta mất.” Tuyệt Động nghe Diệp Khôn nói vậy thì thoáng giật mình, lão thầm kêu may mắn vì hẳn đã mắc lừa không để cho Tiểu Bạch đi cùng.

“Ồ? Lão nói như vậy thì rất có thể Huyết Chú Định Thân trận này chỉ có thể khắc chế được một người. Không biết Tiểu Bạch có tìm được cách vào trong này không, mình phải nghĩ cách kéo dài thời gian thêm mới được.” Nghe Tuyệt Động nói vậy, tinh quang trong mắt Diệp Khôn chợt lóe lên, hẳn thầm tự nhủ trong lòng, hy vọng Tiểu Bạch sẽ tới kịp để giải cứu hắn thoát khỏi chỗ này.

“Ài! Coi như số của ta xui xẻo nên mới gặp lão, một điều cuối cùng ta muốn biết là, lão dùng Huyết Chú Định Thân trận này để chế ngự ta rốt cuộc thì lão muốn làm gì ta? Theo ta nghĩ, nếu lão muốn tiếp tục tu tiên trong thi thân thể của lão không có linh căn, chẳng lẽ lão muốn...” Diệp Khôn thờ dài một tiếng, trong đầu hẳn nghĩ tới đâu thì nói tới đó, bất chợt hắn nghĩ tới điều gì đấy vội trợn mắt nhìn Tuyệt Động á khẩu không nói được nữa.

“Ha ha. Còn làm gì nữa, tất nhiên là mượn cơ thể này của người dùng rồi.” Tuyệt Động cường tiếu một trận rồi bật người đứng dậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 33: Nguyên Thần Chiến

Dứt lời, Tụy Đồng thò tay vào trong ngực lấy ra một lá bùa màu vàng có kích thước bằng bàn tay, trên bề mặt lá bùa có vẽ một đồ án khá phức tạp không giống với những lá bùa bình thường của đạo sĩ giang hồ.

Kế đó, lão đưa ngón trỏ lên miệng khẽ cắn một cái, khiến cho máu từ đầu ngón tay chảy ra, sau đó lão nhỏ một giọt lên trên lá bùa.

Ngay lập tức, giọt máu của lão liền bị đồ án trên lá bùa hấp thu hết, một huyết sắc đồ án được hình thành, theo đó lá bùa cũng lóe lên vài cái biến thành màu huyết hồng.

Ngược nhìn Diệp Khôn rồi quay ra nhìn lá bùa trên tay một lúc, Tụy Đồng hít vào một hơi thật sâu, sau đó về tự nhiên trên mặt lão thu lại thay vào đó là một vẻ nghiêm trọng, thấp thoáng còn ẩn chứa những nét mong mỏi và hy vọng.

Xem ra việc làm lần này của Tụy Đồng cũng không phải là việc đơn giản, ngược lại đây là việc rất hệ trọng đối với lão, việc này chỉ được phép thành công chứ không được thất bại.

Không chần chừ thêm chút nào nữa, lão cầm lá bùa dán lên trên đỉnh đầu của mình.

Lập tức lá bùa lóe lên vài cái, hư ảnh huyết sắc đồ án xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của lão.

Tụy Đồng thấy vậy sắc mặt càng trở lên nghiêm trọng hơn, lão cắn đầu lưỡi, rồi ngửa mặt phun lên huyết sắc đồ án một ngụm máu.

Huyết sắc đồ án nhận được máu của Tụy Đồng nó chớp lên một cái, huyết sắc theo đó càng trở lên nồng đậm hơn.

Mà lúc này, ở trung tâm đồ án bất chợt xuất hiện một sợi huyết tơ mỏng manh như sợi chỉ, huyết tơ ban đầu chỉ ngắn bằng đốt ngón tay, nhưng mỗi lúc nó lại kéo dài ra, cuối cùng thì nó rơi đúng vào thiên linh cái của Tụy Đồng.

Huyết tơ vừa tiến nhập vào thiên linh cái, đột nhiên toàn thân Tụy Đồng chấn động một hồi, sau đó lão mất đi tri giác, lão không thể cử động được nữa.

Lúc này về mặt Tụy Đồng nhìn nhỏ rất khó coi, dường như lão đang phải chịu mọi thống khổ trên thế gian này vậy, điều lạ là, mặc dù phải chịu thống khổ nhưng lão không hề kêu lên một tiếng, dù chỉ là một tiếng rên nhỏ.

Nửa khắc sau, Tụy Đồng đột nhiên không còn chịu thống khổ nữa, hai mắt lão nhắm nghiền, về mặt đã trở lại bình thường nhưng sắc mặt tái nhợt vô cùng, nhìn qua cứ như là người vừa mới tắt thở vậy.

Mà giữa mi tâm của lão cũng bắt đầu có hiện tượng lạ.

Mi tâm của lão nứt ra một khe hở nhỏ, khe hở này có kích thước bằng với hạt đậu đen, từ trong khe hở này bất chợt bay ra một luồng thanh khí nhìn rất quý dị, nó vừa mới xuất hiện liền nhắm về phía mi tâm của Diệp Khôn lao tới.

Toàn bộ quá trình xảy ra nghe có vẻ dài dòng, thế nhưng trên thực tế nó chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, Diệp Khôn chứng kiến toàn bộ sự việc phát sinh trên người Tụy Đồng từ đầu đến cuối, khiến cho hắn không khỏi rung mình âm thầm kinh hãi.

Hắn không biết Tụy Đồng đang thi triển pháp thuật gì, nhưng pháp thuật này từ đầu đến cuối đều liên quan đến máu tanh, như vậy thì chẳng có gì là tốt đẹp cả, hơn nữa mục đích cuối cùng vẫn là nhắm vào hắn, hắn thực không muốn tý nào cả.

Đến khi thấy luồng thanh khí từ mi tâm của Tụy Đồng lao về phía mình, trong nội tâm của hắn càng thêm sợ hãi hơn, hắn rất muốn tránh né nhưng toàn thân không thể cử động được.

Cứ như vậy, Diệp Khôn chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn luồng thanh khí kia tiến lại gần, rồi nó xuyên qua mi tâm chui vào trong đầu, hắn thực không cam tâm, nhưng có lòng mà không có sức, ngay trong lúc này vô kế khả thi, thâm tâm hắn chỉ mong sẽ có điều gì đó phát sinh ngoài ý muốn, khiến cho kế hoạch của đối phương bị thất bại, nhưng điều này thực sự có thể không, bây giờ ngoài sự cầu nguyện ra thì hắn chỉ mong Tiểu Bạch sẽ đến kịp thời mà thôi.

Ngay khi luồng thanh khí chui vào mi tâm của Diệp Khôn, trong đầu hắn “oanh” lên một tiếng, hai mắt hắn dần dần nhắm lại chìm vào trạng thái vô thức.

Diệp Khôn nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ sâu, hắn mơ một giấc mơ khá là đặc biệt, trong giấc mơ hắn phát hiện cơ thể mình không còn như trước nữa, mà nó đã trở thành một cái bóng không được rõ ràng lắm. Mà cái bóng đó lại không đồng nhất một màu, nó do năm màu khác nhau tạo thành, nói đúng hơn thì thân thể hắn bây giờ là ngũ sắc chi thân.

Trong lòng Diệp Khôn thoáng kinh ngạc, hắn đưa mắt nhìn cơ thể mình với vẻ mặt khó hiểu, không biết tại sao cơ thể lại biến đổi thành ra thế này, hơn nữa hắn phát hiện ra hắn đang lơ lửng trên không, phiêu du bất định, toàn bộ không gian xung quanh là một khoảng không màu xanh, nhìn

không thấy bờ bến.

Không biết đây là chỗ nào, không biết đã có chuyện gì xảy ra với mình, thế nhưng khi ở trong không gian này Diệp Khôn lại cảm thấy rất thoải mái, tự do phiêu đảng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Diệp Khôn cứ thế để cho cơ thể của mình phiêu du bất định, hần chấp tay ra sau ngửa mặt lên, cảm giác được sự khoan khoái trong lòng một cách rất hồn nhiên.

Đang du dương, bất chợt Diệp Khôn khựng người lại, hần đưa ánh mắt dò xét nhìn về một phía xa xa, hần thấy từ phía đó xuất hiện một chất điểm nhỏ đang di chuyển về phía mình với tốc độ rất nhanh, thoáng cái chất điểm đó đã tới trước mặt của hần, khiến cho hần giật mình kinh hãi.

Không thể tưởng tượng nổi, chất điểm đó tới gần hần khoảng hơn mười trượng thì dừng lại, sau đó là một bóng người xuất hiện trước mặt, bóng người này không phải ai khác đó chính là Tụy Đồng.

Tụy Đồng cũng giống như hần, cơ thể đều là cái bóng mà thôi, chỉ là cơ thể của lão là màu xanh lam, nhưng lại rõ ràng hơn hần rất nhiều lần, lúc này lão đang đứng khoanh tay nhìn hần, với bộ dạng rất thèm thuồng, cứ như kẻ đi săn đang nhìn con mồi vậy.

“Ồ?, không nghĩ tới tiểu tử nguoi trên người lại mang ngũ hành linh căn, đúng là phé vật. Nhưng không sao, chỉ cần cắn nuốt được nguoi ta sẽ có cách cải biến linh căn để nó trở thành một thể.” Tụy Đồng đứng phiêu đảng trước người Diệp Khôn tỏ vẻ hơi thất vọng nói ra một câu, nhưng sau đó lão lại tự tin nói thêm.

“Lão già chết tiệt, bớt nói nhảm đi, ta tưởng lão chiếm lấy cơ thể của ta rồi chứ, tại sao lại còn ở chỗ này đông dài, rốt cuộc vì sao cơ thể ta và lão lại trở lên như thế này?” Diệp Khôn không thêm để ý lời nói của Tụy Đồng, hần thấy lão chưa ra tay với mình nên vẫn còn chút hy vọng, hần chỉ không hiểu chuyện gì đang xảy ra lên thuận miệng chất vấn.

“Ha ha. Hỏi nhiều để làm gì? Hãy ngoan ngoãn để ta cắn nuốt nguyên thần của nguoi a, ta chờ đợi cái ngày này đã quá lâu rồi.” Tụy Đồng cười lớn một tiếng, trên mặt hần bắt đầu xuất hiện vẻ không kiên nhẫn.

Diệp Khôn có lẽ mới tiếp xúc với tu tiên giới nên không biết, nhưng lão là người rõ ràng nhất, theo lẽ thường nếu lão đoạt xá thân thể của hần thì cần phải có tu vi và thần thức mạnh hơn, mặc dù trước kia lão có tu vi Trúc Cơ, nhưng lão ở trong thân thể không có linh căn quá lâu, lại không tu luyện được gì, cho nên thực lực giảm đi rất nhiều, theo đó nguyên thần không thể mạnh mẽ được.

Nói chính xác hơn thì thực lực của lão không thể bằng Diệp Khôn, chỉ hơn cái là nguyên thần của lão có căn cơ từ trước, và để có được nguyên thần với thể trạng mạnh mẽ như lúc này lão đang phải nhờ vào sự trợ giúp của trận pháp và bí thuật, cho nên việc đoạt xá này không thể kéo dài được, càng nhanh càng tốt, như vậy mới không sợ có điều gì đó phát sinh ngoài ý muốn.

Không muốn dây dưa mất thêm thời gian nữa, vừa vút lờ, Tụy Đồng nhe răng ra cười, lão há rộng cái miệng của mình ra, không biết lão dùng bí thuật gì, mà cái miệng của lão bất chợt lớn lên so với bình thường gấp mấy lần, hai hàm răng cũng biến đổi theo, sắc nhọn như là của mãnh thú vậy, sau đó lão lao về phía Diệp Khôn đón một cái, động tác rất giống mới mãnh thú vồ con mồi vậy.

Diệp Khôn thấy vậy thì kinh hoàng, hần không nghĩ tới Tụy Đồng lại biến thân thành ra vậy, hơn nữa lại dùng cách này để cắn nuốt mình, nhìn vào cứ như là mãnh thú vậy, chứ đâu có giống như là một con người, hần đã sợ lại càng sợ hãi hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Khôn phát lạnh, hần không muốn ngồi chờ chết cho nên đã ngả người lui về phía sau để né tránh, có điều tốc độ của hần không nhanh bằng Tụy Đồng, thoáng cái hần đã bị lão áp sát và bị cắn một miếng vào bả vai.

Bị Tụy Đồng cắn trúng một miếng, Diệp Khôn không thể cảm thấy đau đớn, nhưng sắc mặt hần lại trở lên tái nhợt, nhìn lại chỗ bị cắn thì thấy bả vai bị khuyết mất một miếng bằng năm tay trẻ con.

Lúc này thì Diệp Khôn đã hiểu, hóa ra Tụy Đồng bảo cắn nuốt là như thế này đây, chỗ bị cắn mất lại không thể trở lại như cũ được, nếu để lão ăn mất toàn bộ cơ thể thì chắc chắn sẽ chết, như vậy thể xác sẽ bị lão chiếm mất.

Đã hiểu ra vấn đề, Diệp Khôn quyết tâm không để cho Tụy Đồng đạt được mục đích của mình, dù sao hần vẫn còn Tiểu Bạch đang yểm hộ ở phía sau, chỉ cần cố gắng kéo dài thời gian đợi nó đến thì mới có cơ hội thoát nạn.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn lóe lên, hần hét lên một tiếng, cố gắng gồng mình thoát khỏi Tụy Đồng, rồi ra sức bỏ chạy.

Không biết tại sao khi đối mặt với Tụy Đồng hần cảm thấy mình rất nhỏ bé, không hề có đủ sức để phản kháng lại, cho nên hần chỉ còn cách là bỏ chạy, như vậy mới an toàn và kéo dài được thời gian hơn.

Tụy Đồng thấy Diệp Khôn bỏ chạy nhưng không hề tỏ vẻ muốn đuổi theo cả, lão lẳng lặng đứng yên tại chỗ thưởng thức mỹ vị vừa mới đạt được, phải nói là ngon, rất ngon.

“Hắc hắc, đừng có dây dưa vô ích nữa, để yên cho lão phu thưởng thức nào.”

Tuyệt Đồng cười âm hiểm một hồi, sau đó lão phi thân đuổi theo, không biết lão dùng thủ pháp gì mà chỉ trong thoáng chốc đã đuổi kịp được Diệp Khôn và lao vào cắn xé.

Mặc dù biết không địch lại được Tuyệt Đồng, thế nhưng Diệp Khôn không muốn để mặc cho lão muốn làm gì mình thì làm, hắn vừa chạy vừa liều mạng phản kháng lại, chỉ là hắn yếu thế hơn, cho nên cứ mỗi lần hai người cắn xé nhau thì hắn là người bị thiệt thòi nhiều nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một người đuổi một người chạy, cứ như hình với bóng vậy, dường như không có cách nào để tách hai người ra cả.

Mà lúc này nhìn vào thì thấy cơ thể của Diệp Khôn rất thảm hại, cánh tay phải của hắn không còn nữa, trên cơ thể cũng có nhiều chỗ bị khuyết, sắc mặt hắn tái nhợt tới mức không thể hơn được nữa, hình bóng của hắn cũng mờ đi khá nhiều so với ban đầu.

Ngược lại Tuyệt Đồng lại không hề hấn gì, hình bóng của lão càng nồng đậm hơn trước rất nhiều, trên mặt lão hiện rõ vẻ hưng phấn, nhưng vẫn ẩn ẩn một tia không kiên nhẫn, có lẽ do việc cắn nuốt Diệp Khôn lâu hơn so với dự định ban đầu, cho nên lão mới có biểu hiện như vậy.

Nếu tình trạng cứ như thế này, thì chỉ cần thêm một khoảng thời gian ngắn nữa chắc chắn Diệp Khôn sẽ bị Tuyệt Đồng cắn nuốt hết, hắn chết là cái chắc.

...

Cùng lúc đó ở bên ngoài, trong mật thất tĩnh lặng như tờ, Diệp Khôn và Tuyệt Đồng vẫn đứng im bất động không hề có động tĩnh gì.

“Két” một tiếng

Đột nhiên cửa mật thất được mở ra, ngay sau đó một cái bóng trắng từ bên ngoài vọt nhanh vào, lúc đầu không nhìn rõ bóng trắng đó là gì, nhưng khi nó dừng lại thì đã thấy rõ diện mục của nó, đó là một con khỉ nhỏ với bộ lông màu trắng, nó chính là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch từ dưới đất nhảy vọt lên trên thạch bàn đứng ở giữa hai người, sau đó nó nhìn Diệp Khôn rồi lại quay sang nhìn Tuyệt Đồng với vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng khi nó nhìn thấy huyết trận và đồ án huyết sắc thì giật mình kinh hãi, nó đưa tay vào đầu ra điều suy nghĩ, sau đó lại ngó nhìn Diệp Khôn và Tuyệt Đồng một lần nữa.

Cuối cùng Tiểu Bạch đứng quay mặt về phía Tuyệt Đồng, vẻ mặt của nó đột nhiên biến đổi từ bình thường trở lên tức giận, dường như nó đã nhìn ra được vấn đề của việc này.

Tiểu Bạch đứng thẳng người dậy nhẹ răng ưỡn ngược ra phía trước, đồng thời hai tay nó nắm thùm thụp lên ngực vài cái ra điều tức giận.

Ngay sau đó, cơ thể Tiểu Bạch bất ngờ có dị biến.

Chỉ thấy từ trong người nó đột nhiên bộc phát ra một lớp thanh khí, lớp khí này theo lỗ chân lông trên cơ thể nó tuôn ra mỗi lúc một nhiều, dần dần đã bao phủ cơ thể nó vào trong.

Theo thanh khí hiện ra, khuôn mặt của nó cũng biến đổi theo, chớp mắt cái đã biến thành dữ tợn, đồng tử hai mắt từ màu đen chuyển sang màu lục nhìn rất yêu dị, không dừng lại ở đó, trên trán nó đột nhiên nứt ra một cái khe nhỏ bằng hạt đậu đen, chỉ trong chớp mắt cái khe đó đã hình thành một con mắt thứ ba.

Biến thân xong, thể tích của nó vẫn không đổi, chỉ có khí tức và hình thái là thay đổi, nhìn nó không còn là Tiểu Bạch nữa, phải gọi là Tam Nhân Thanh Hào mới đúng.

Nếu Diệp Khôn ở đây chắc chắn sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy, hình thái biến thân của Tiểu Bạch lúc này hoàn toàn giống với Bạch Hào năm xưa mà hắn được chứng kiến.

Tiểu Bạch gầm lên một tiếng giận giữ, hai tay nó nắm lên ngực vài cái, sau đó cả ba con mắt của nó nhú lại, nhìn chăm chăm vào huyết sắc đồ án trên đỉnh đầu Tuyệt Đồng.

“Hừ...” mạnh một tiếng.

Con mắt thứ ba của Tiểu Bạch chớp lên một cái, từ bên trong mắt bắn ra một đạo lục mang hướng huyết sắc đồ án kích bắn tới.

Tia lục mang vừa mới tiếp xúc với huyết sắc đồ án thì bắt đầu có biến hóa, lấy mắt thường cũng có thể thấy rõ, tia lục mang nhộn nhạo một hồi rồi biến thành lục khí khuếch tán ra, chỉ trong vài cái chớp mắt, huyết sắc đồ án đã bị biến đổi thành lục sắc đồ án.

Không dừng lại ở đó, lục khí tiếp tục tán ra, nó đem toàn bộ cơ thể của Tuyệt Đồng bao phủ lấy.

Xong đầu đây, Tiểu Bạch vẫn với bộ dạng này quay người lại nhìn về phía Diệp Khôn, con mắt thứ ba của nó mở to ra nhìn chăm chăm vào hắn.

Không thấy nó có động tác gì khác, đột nhiên lục quang trong mắt nó lóe lên, lập tức ba đạo lục mang trong ba mắt đồng thời bắn ra, chúng phân biệt kích bắn tới ba vị trí trên người Diệp Khôn.

Một đạo hướng tới đỉnh đầu, một đạo hướng tới trung tâm cái lồng huyết sắc, còn một đạo hướng tới Huyết Chủ Định Thân Trận ở dưới chân hắn.

Một màn khó tin xuất hiện.

Ba đạo lục mang vừa rơi trúng mục tiêu, chúng liền biến thành ba ngọn lửa màu xanh, chớp mắt một cái cả ba ngọn lửa bùng lên dữ dội, đem toàn bộ lồng huyết sắc và trận pháp cùng cơ thể Diệp Khôn bao vào trong.

Tiểu Bạch thấy vậy vẫn tỏ ra như thường, dường như nó không sợ Diệp Khôn sẽ bị chết cháy, nó khoanh chân ngồi xuống, hai tay liên tục vung vẩy về lên khoảng không trước mặt vài cái, lập tức một ẩn ký kỳ lạ xuất hiện, sau đó ẩn ký tự động kích bắn tới thiên linh cái của nó chui vào biến mất.

Ngay sau đó, đột nhiên một đạo lục quang từ thiên linh cái Tiểu Bạch bắn ra, đạo lục quang không hề do dự lao thẳng vào bên trong ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Mà lúc này nhìn vào thì thấy cơ thể Tiểu Bạch có điều khác lạ, nó ngồi im bất động, không khác gì Diệp Khôn và Tụy Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 34: Kịp Thời Giải Cứu

Diệp Khôn thở dốc vài cái, cơ thể hắn bị tàn phá đến mức đáng thương, khí tức cũng suy yếu đi rất nhiều, hình bóng bây giờ không rõ ràng lắm, nếu tiếp tục thêm một lúc nữa chắc chắn hắn không thể trụ được.

Lúc này hắn không chạy nữa, mà đứng lảng lảng một chỗ đem ánh mắt oán độc nhìn Tụy Đồng ở phía đối diện, thực ra hắn có muốn chạy cũng không thể chạy nổi, hắn đã không còn đủ sức để mà chạy.

Phía bên này Tụy Đồng cũng không có ý đuổi, lão đứng một chỗ khoanh tay nhìn Diệp Khôn như nhìn một người đã chết, lão vừa mừng vừa tỏ ra một nỗi, xem ra muốn ăn được con mồi trước mặt đúng là thật vất vả.

“Hắc hắc, tiểu tử nguoi khiến ta thật sự kinh ngạc a, không nghĩ tới ý trí sinh tồn của nguoi mạnh mẽ đến như vậy, thật đáng khen. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, nguoi đi chết đi.” Tụy Đồng cười đắc ý, lão khen Diệp Khôn một câu, sau đó không chần chừ nữa, lão hít vào một hơi thật sâu, lao vào tấn công.

Diệp Khôn thấy vậy thì hoảng sợ, với tình trạng bây giờ muốn chạy nữa cũng không thể chạy nổi, thật sự phải chết chỗ này, để cho Tụy Đồng chiếm lấy cơ thể sao?

Không, Diệp Khôn không cam tâm để cho đối phương chiếm lấy cơ thể của mình, nhưng phản kháng lại cũng không được, muốn bỏ chạy tiếp cũng không xong.

“Ài... không nghĩ tới mình phải chết theo kiểu này, đáng tiếc, còn nhiều việc mình không thể tiếp tục theo đuổi rồi...” Nghĩ không ra cách nào để thoát thân, Diệp Khôn thở dài một tiếng, sau đó hắn buông xuôi tất cả, đành chấp nhận số phận của mình, hai mắt hắn nhắm lại chờ đợi cái chết tới gần.

“Ha ha. Nguoi yên tâm, lão phu sẽ quý trọng thân thể này, ta cũng sẽ không bạc đãi người nhà hay bằng hữu của nguoi đâu, coi như là ta đã trả ơn nguoi...” Nghe thấy lời cuối cùng của Diệp Khôn trước khi chết, vẻ mặt Tụy Đồng bất chợt có chút biến hóa, dường như trong thâm tâm lão cũng có chút đồng cảm với hắn, lão cuồng tiếu nói ra một lời an ủi.

Dứt lời, Tụy Đồng há miệng của mình ra, lần này miệng của lão mở rộng ra gấp mấy chục lần, vì lão cảm nhận được thời gian không còn nhiều nữa, cho nên lão muốn một lần nuốt trọn Diệp Khôn cho nhanh.

Mắt thấy Diệp Khôn sẽ bị Tụy Đồng nuốt vào trong bụng ngay lập tức, thế nhưng, đúng lúc này dị biến nổi lên.

Không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên toàn thân Tụy Đồng khựng lại, lão dường như bị một lực lượng vô hình nào đó giam cầm, khiến cho

lão không thể cử động được nữa.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, về mặt Tụy Đồng đang vui mừng bất chợt trở lên cứng nhắc, lão trợn mắt há hốc mồm tỏ ra kinh ngạc.

“Cái này... chuyện này là thế nào? Tại sao cơ thể ta lại không thể cử động được...?” Tụy Đồng vừa sợ vừa giận, kinh hoàng muốn kêu lên một tiếng nhưng không được, lão đành tự kêu trong lòng.

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là thành công, đột nhiên lại xảy ra sự cố này, Tụy Đồng không biết lý giải thế nào cho phải, theo tính toán ban đầu của lão thì vẫn còn đủ thời gian cho lão, chẳng nhẽ bên ngoài đã xảy ra sự cố gì?

Không biết chuyện gì đã xảy ra, mọi việc đang diễn ra rất thuận lợi, thế nhưng đến phút chót lại xảy ra biến cố, việc này khiến cho Tụy Đồng không cam lòng tý nào, chẳng nhẽ ông trời thực không muốn cho lão đạt được mong muốn, hay là lời cầu nguyện của Diệp Khôn đã được trời cao ứng hộ?

Nguyên nhân ra sao, hay như thế nào, cả Diệp Khôn và Tụy Đồng đều không hiểu được.

Thoát chết trong gang tấc, cơ hội tốt như thế này Diệp Khôn không thể bỏ qua được, hần khê lách người thoát khỏi cái miệng đầy hôi tanh của Tụy Đồng, sau đó hần lui lại về phía sau hơn mười trượng, đồng thời đem ánh mắt dò xét nhìn lão không chớp mắt.

“Diệp ca, huynh không sao chứ?”

Diệp Khôn còn chưa kịp định thần lại, đột nhiên một giọng nói như của một thiếu niên vang lên hỏi hần.

Vừa dứt lời, khoảng không cách chỗ Diệp Khôn và Tụy Đồng hơn hai mươi trượng nhện nhạo một hồi, ngay sau đó một cái bóng liền xuất hiện.

Nghe được giọng nói này, Diệp Khôn và Tụy Đồng không hẹn cùng giật mình kinh hãi, hai người đều quay đầu nhìn về một phía.

Đập vào mắt hai người là một cái bóng màu lục, nhìn kỹ thì thấy đây là một con tiểu lục hầu, điều đáng chú ý là, trên trán của nó có một con mắt thứ ba, nhìn vào đó khiến cho người ta có cảm giác lạnh cả người.

“Ngươi là...” Diệp Khôn nhìn thấy tiểu lục hầu bất chợt trong lòng có cảm giác rất thân thiết, thế nhưng nhất thời hần không thể nghĩ ra tại sao lại có cảm giác như vậy, mặc dù hần nhìn nó có chút quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu rồi.

“Diệp ca, tiểu đệ là Tiểu Bạch đây.” Tiểu lục hầu nhìn Diệp Khôn với vẻ mặt tươi cười nói.

“Ngươi... Tiểu Bạch? Thật sự là ngươi?” Diệp Khôn nghe vậy thì trấn động một hồi, hần nghĩ là mình đang nghe nhầm, Tiểu Bạch mà hần biết đâu phải có bộ dạng như vậy, nhưng rõ ràng đối với nó hần lại có một cảm giác khá quen thuộc.

“Đúng vậy! Tiểu đệ là Tiểu Bạch, đây mới chính là chân diện mục thực sự của ta.” Tiểu lục hầu gạt đầu đưa tay lên gỡ gỡ đầu, bộ dạng của nó lúc này nhìn rất tinh quái, chứ không dữ tợn như lúc đầu, vừa nói nó vừa tiến lại chỗ của Diệp Khôn.

“Tiểu Bạch... đúng rồi, ta nhớ ra rồi... ngươi đúng là Tiểu Bạch, tốt quá rồi.” Diệp Khôn thấy bộ dạng của tiểu lục hầu thì chợt nhớ ra, hần nhớ đến Bạch Hâu năm xưa biến thân cũng có hình thái như này, cho nên hần đã chắc chắn tiểu lục hầu này đúng là Tiểu Bạch.

“Tiểu tử chết tiệt, sao ngươi bây giờ mới tới, làm cho ta phải chịu biết bao nhiêu là khổ sở, ngươi nhìn cơ thể của ta bị thành ra thế này đây.” Diệp Khôn đợi cho Tiểu Bạch tới gần mình, hần nâng cánh tay còn lại đặt lên đầu nó xoa xoa vài cái, trách móc một câu.

“Tiểu đệ đâu có muốn như thế, lão già này cũng rất xảo quyệt, mặt thất lão kiến tạo che giấu rất kỹ, tiểu đệ vất vả lắm mới tìm được lối vào.” Tiểu Bạch đưa tay gỡ đầu ngoác miệng ra cười nói, đồng thời nó đem ánh mắt tức giận nhìn Tụy Đồng.

“Ta đã để lại ám hiệu rồi mà, sao lại tìm mãi không ra?” Diệp Khôn không cho là đúng hỏi lại.

“Thì thế mới nói, lão già này rất gian xảo, không biết lão dùng cách nào khiến cho những ám hiệu huynh để lại đều không có tác dụng.” Tiểu Bạch vội lên tiếng giải thích.

“Ân! Nếu vậy thì cũng không thể trách ngươi được... à đúng rồi, lão thành ra thế này cũng là do ngươi làm phải không, hơn nữa tại sao ngươi có thể nói chuyện được với ta a?” Diệp Khôn như đã hiểu nên không trách Tiểu Bạch nữa, nếu có trách thì cũng chỉ có thể trách Tụy Đồng quá xảo quyệt mà thôi, hần đưa ánh mắt cay độc nhìn qua lão rồi như nghĩ tới điều gì hỏi.

“Không sai, lão đã bị ta chế ngự, đợi một lát nữa ta sẽ để cho huynh từ từ thưởng thức mỹ vị của lão, sở dĩ ta có thể nói chuyện với huynh là vì ta và huynh đều ở thể trạng là nguyên thần đấy.” Tiểu Bạch đảo mắt nhìn qua Tụy Đồng nghe rằng ra cười, sau đó nói ra một câu khiến cho lão phải phát run trong người.

“Nguyên thần? thảo nào lão ta cứ luôn miệng nói là muốn cắn nuốt nguyên thần của ta.” Diệp Khôn nghe vậy thì hơi kinh ngạc, sau đó hần chợt nhớ tới những lời của Tụy Đồng nói lúc trước, nói.

“Được rồi! không còn nhiều thời gian nữa, tiểu đệ pháp lực có hạn không thể kéo dài thêm thời gian lâu được, bây giờ ta sẽ giúp huynh cắn nuốt lão.” Tiểu Bạch nghe xong thì nhe răng ra cười, nhưng đột nhiên vẻ mặt nó trở lên nghiêm nghị nói.

Ở bên cạnh nghe cuộc đối thoại của Tiểu Bạch và Diệp Khôn khiến cho Tụy Đồng liên tục rung mình kinh sợ, lão đem ánh mắt tràn đầy oán độc nhìn hai người với vẻ không cam lòng.

Đúng là người tính không bằng trời tính, lão không nghĩ tới cuối cùng lại thua vào tay linh thú của Diệp Khôn, thực sự lão không còn gì để nói nữa, có trách thì trách vận khí của lão quá tệ mà thôi.

Một bầu không khí tĩnh mịch tràn ngập cả không gian, Diệp Khôn quay ra nhìn Tụy Đồng trong lòng đầy căm hận, thiếu chút nữa hắn đã bị lão giết chết, lúc này hắn chỉ muốn lao vào cắn xé lão, trả lại những gì mà lão đã làm với hắn lúc trước.

Nghĩ như vậy, nhưng Diệp Khôn vẫn không hành động, bởi vì hắn có muốn cũng không được, nguyên thần lực của hắn hiện tại rất yếu, khó mà có thể hành động theo ý mình được, hắn chỉ còn cách chờ cho Tiểu Bạch ra tay giúp mình thôi.

Tiểu Bạch thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy thì đồng cảm với hắn, nó cũng không hề chần chừ thêm chút nào nữa, con mắt thứ ba của nó chớp lên, ngay lập tức một tia lực mang kích bắn ra rơi vào đúng mi tâm của Tụy Đồng.

Không hề đau đớn, cũng không hề khó chịu, Tụy Đồng chỉ cảm thấy cơ thể của mình bị một lực lượng vô hình nào đó siết chặt lại, vẻ mặt của lão trở lên kinh hoàng, mồ hôi hắt mướt như muốn nói điều gì đó nhưng không thành tiếng.

Diệp Khôn và Tiểu Bạch thấy biểu hiện của Tụy Đồng như vậy không hề quan tâm, cả hai chỉ khẽ nhếch miệng lên cười một cái mà thôi.

Tiếp đó Tiểu Bạch giơ tay lên, điểm một chỉ về phía lão.

“Thu!”

Chữ “thu” vừa ra khỏi miệng, lấy mắt thường cũng có thể thấy được, cơ thể của Tụy Đồng đang dần dần thu nhỏ lại, cho đến khi nó chỉ bằng nắm tay của hải tử mới dừng lại.

Diệp Khôn nhìn một màn này trong lòng thấy kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Bạch lại có thể làm được như vậy, xem ra tiểu tử này không hề đơn giản chút nào, chỉ cần nó ở bên cạnh, hắn sẽ có một trợ thủ đắc lực trên con đường tu tiên sắp tới.

“Diệp ca, đón lấy.” Diệp Khôn còn đang mãi suy nghĩ, thì đột nhiên Tiểu Bạch lên tiếng báo.

Ngước mắt lên nhìn, Diệp Khôn thấy Tiểu Bạch khẽ vẫy tay, lập tức tiểu Tụy Đồng hướng về phía hắn bay tới.

Thoáng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó Diệp Khôn hiểu ý của Tiểu Bạch, hắn liền há miệng ra, đón lấy tiểu Tụy Đồng.

“Ợ” một tiếng.

Diệp Khôn chưa kịp thưởng thức mùi vị nguyên thần của Tụy Đồng thì đã nuốt tọt lão vào trong bụng, hắn ngậy người ra một lúc tỏ vẻ hối tiếc, lúc trước thấy lão cắn nuốt mình và thưởng thức một cách ngon miệng, hắn cũng muốn thử một lần cho biết, nhưng vừa rồi hấp tấp quá còn chưa kịp làm gì đã nuốt luôn vào rồi.

Nuốt Tụy Đồng vào bụng xong, ngay lập tức Diệp Khôn cảm nhận được cơ thể mình có điều khác lạ, hắn hơi sững sốt, nhưng sau đó lại bình tĩnh trở lại, hắn phát hiện ra cơ thể mình đang chậm rãi hồi phục.

Tất cả những chỗ khuyết trên cơ thể đang được hồi sinh, nguyên thần lực cũng được phục hồi một cách nhanh chóng và còn mạnh hơn lúc trước, chỉ trong vài nhịp thở, cơ thể hắn đã hồi phục hoàn toàn, hơn thế nữa, hình bóng đã rõ ràng hơn rất nhiều, nhìn qua gần như là thực thể vậy, xem ra tất cả là nhờ vào nguyên thần của Tụy Đồng ban cho.

“Chúc mừng huynh, nguyên thần của huynh không những đã hồi phục hoàn toàn, mà còn mạnh mẽ hơn rất nhiều nữa.” Tiểu Bạch ở bên cạnh ngoác miệng ra cười nói.

“Ha ha, tất cả đều nhờ tiểu tử nguoi ban cho, nếu không ta thực sự đã mất mạng rồi.” Diệp Khôn đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bạch lớn tiếng nói.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên Tiểu Bạch trừng mắt tinh dậy, cơ thể nó dần dần biến đổi, thoáng cái đã trở về hình thái ban đầu.

Nhìn qua bên này, vốn dĩ toàn thân Diệp Khôn đang bị ngọn lửa màu lục bao trùm, thế nhưng không biết nó đã bị dập tắt từ lúc nào, mà ngay cả lòng huyết sắc và Huyết Chú Định Trần Trần ở dưới chân cũng không thấy đâu nữa.

Hai mắt Diệp Khôn chậm rãi mở ra, hần ngơ ngác một hồi rồi ngồi xuống tựa lưng vào bàn, sau đó hần đưa hai tay lên ôm đầu day day vài cái cho tỉnh táo trở lại, vừa rồi hần đã mơ một giấc mơ rất đáng sợ, giấc mơ này rất chân thật, khiến cho hần vẫn còn âm thầm kinh hãi.

“Chi chi.”

Còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn, đột nhiên Diệp Khôn giật mình bừng tỉnh, đập vào mắt hần là khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tinh ranh của Tiểu Bạch, sững người lại một chút, hần liền thò tay xoa đầu mỉm cười với nó.

“Tiểu quỷ chết tiết nhà người, người đứng là đại ân nhân cứu mạng của ta, sự việc vừa rồi vốn dĩ chẳng phải là giấc mơ nào cả, ngược lại đó hoàn toàn là sự thật. Lão già Tụy Đồng bày mưu muốn chiếm đoạt cơ thể của ta, cuối cùng thì bị người phá hỏng, xem ra lão chết không thể nhắm mắt được đây.” Diệp Khôn ôm Tiểu Bạch vào trong lòng, đối với ơn cứu mạng của nó hần rất cảm kích, sau đó hần nhìn qua Tụy Đồng ở phía đối diện với vẻ mặt vô kinh vô hi nói.

Quả nhiên như Diệp Khôn dự đoán, rõ ràng lúc trước hai mắt Tụy Đồng nhắm nghiền, nhưng lúc này lại mở to tròn ngược lên, đúng là sự việc thất bại, lão không cam tâm nên mới thành ra như vậy.

Mà lúc này huyết sắc đỏ án cùng lá bùa trên đỉnh đầu của Tụy Đồng cũng không cánh mà bay, không biết nó đã biến đi đâu mất, hiện tại chỉ còn có cái xác của lão đứng im tại chỗ, hai mắt tròn ngược lên nhưng đã vô hồn.

“Lão chết đáng đời lắm, nhưng kể ra lão cũng là kẻ đáng thương, dù gì lão cũng là người tốt, lão đối với ta như vậy cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi, là một người tu tiên theo đuổi trường sinh ta có thể hiểu được.” Diệp Khôn đứng dậy đặt Tiểu Bạch lên vai, sau đó hần đi lại trước mặt Tụy Đồng trừng mắt nhìn lão, tâm tình trở lên bất định thì thảo nói.

Nói xong, Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua gian mật thất một lượt, hần dường như nghĩ tới điều gì đó, lập tức thả thần thức ra tìm tòi.

Một lúc sau, Diệp Khôn hơi nhíu mày nhìn về một góc khuất bên trong mật thất, ngay sau đó về mặt hần đột nhiên tỏ ra cuồng hỉ, dường như hần đã tìm ra vật mà hần đang muốn tìm.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vội tiến đến góc mật thất rồi khom lưng ngồi xuống, sau đó, hần đặt tay lên một viên gạch ấn nhẹ một cái, lập tức viên gạch thụt ngay vào trong.

“Cạch” một tiếng nhỏ vang lên.

Một viên gạch khác cách viên gạch vừa rồi một viên đột nhiên nhô ra, Diệp Khôn vội cầm lấy nó kéo hần ra, tiếp đó hần thò tay vào trong lòi ra một cái túi nhỏ.

“Đây là... Túi Trữ Vật?” Nhìn thấy hình dạng cụ thể của cái túi, Diệp Khôn hơi kinh ngạc, hình như hần đã thấy nó ở đâu rồi.

“Không sai, đây là túi trữ vật, cái này chắc là của Tụy Đồng đây, không biết bên trong có chứa những gì...” Diệp Khôn nhớ tới lai lịch của nó được ghi trong Tu Tiên Bí Sự nên khẳng định, bên cạnh đó, hần rất mong đợi xem bên trong có những gì.

Nghĩ là làm, Diệp Khôn liền đem thần thức của mình hướng miệng túi đi vào, vì Tụy Đồng thực ra là Tư Mạc Cô coi như đã chết từ lâu, cho nên trên túi trữ vật không còn ấn ký của lão nữa, cô nên thần thức của hần rất dễ dàng tiến vào bên trong mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Một lúc sau, Diệp Khôn đem thần thức thu lại nhưng không hề lên tiếng, hần chỉ khẽ mỉm cười đem túi trữ vật cất vào trong người, sau đó đứng dậy đi tới trước cái xác của Tụy Đồng.

“Túi trữ vật của lão coi như là lão bồi thường cho ta a.”

Dứt lời, Diệp Khôn khẽ búng tay một cái, một đạo liệt hỏa từ đầu ngón tay hần bắn ra, rơi lên cái xác của Tụy Đồng, ngay lập tức, một ngọn lửa bùng lên đem cái xác thiêu thành tro.

Sau đó, Diệp Khôn vẫy tay một cái, một luồng kinh phong bắn ra, đem toàn bộ tro cốt của Tụy Đồng cuốn vào trong cái rương trên mặt bàn.

“Cạch” một tiếng

Nấp cái rương được đóng lại, Diệp Khôn không thèm quay lại nhìn, hần cùng với Tiểu Bạch tiến về phía cửa mật thất đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 35: Lục Phiến Môn

Trở về phòng của mình, Diệp Khôn leo lên giường khoanh chân ngồi xuống, hắn nhắm mắt lại chìm vào trạng thái nhập định, Tiểu Bạch thấy vậy nó không có biểu hiện gì cả, dường như nó hiểu tâm tình của hắn lúc này, cho nên nó lẳng lặng tuốt khỏi vai hắn xuống giường, sau đó nó nằm gọn vào một góc, thoáng cái đã lăn ra ngủ.

Ở trạng thái nhập định, nhìn vào cứ nghĩ là Diệp Khôn đang ngồi ngủ, thế nhưng hoàn toàn không phải vậy, lúc này trong đầu hắn đang hiện lên rất nhiều hình ảnh, những hình ảnh này tất cả đều là những việc mà hắn vừa mới trải qua, hắn đang ngồi bình tâm nhớ lại.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, ở bên ngoài màn đêm vẫn tĩnh mịch, thi thoảng mới nghe thấy tiếng kêu của côn trùng ăn đêm, trong phòng Diệp Khôn vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích, Tiểu Bạch thì chẳng cần nói, nó đang đắm chìm trong giấc ngủ rồi.

Đột nhiên, Diệp Khôn mở bừng hai mắt ra, sắc mặt hắn biến đổi liên tục, xem ra nhớ lại chuyện vừa rồi đã khiến cho tâm tình hắn bị kích động, căn bản vừa thoát khỏi tử cối chết trở về, cho nên hắn mới có biểu hiện như vậy cũng là lẽ thường.

“Nghĩ lại đúng là nguy hiểm thật, từ giờ trở đi mình phải cẩn trọng hơn, cũng may có Tiểu Bạch nếu không thì...” Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, sau khi lấy lại vẻ mặt bình tĩnh thì thảo tự nói, đồng thời hắn quay sang nhìn Tiểu Bạch đang ngủ khê mỉm cười.

“Từ lúc bị Tụy Đổng dẫn vào mật thất cho đến lúc này bất quá vẫn chưa đến nửa canh giờ, tranh thủ nghỉ ngơi một chút rồi sáng mai nhanh rời khỏi chỗ này...” Ngừng lại một chút, Diệp Khôn lẩm bẩm nói thêm một câu, sau đó, hắn ngả lưng nằm xuống bên cạnh Tiểu Bạch, hai mắt nhắm lại chìm vào trong giấc ngủ.

...

Sáng ngày hôm sau, Dương Minh vẫn như thường ngày tới phòng của Tụy Đổng vấn an lão, thế nhưng khi hắn tới nơi thì phát hiện không thấy lão đâu cả, hắn chỉ thấy trên bàn có kẹp một bức thư bên dưới ấm trà, lấy lá thư mở ra xem, sắc mặt hắn chợt trầm xuống, sau khi đọc xong hắn thở dài một tiếng rồi quay đầu đi ra.

Nội dung trong thư có nói, Tụy Đổng có việc gấp cần ra ngoài, sáng sớm nay lão đã cùng với đám người Diệp Khôn rời khỏi thôn, lão đi không biết khi nào mới trở về, cho nên đã đặc biệt căn dặn Dương Minh sẽ thay lão tiếp quản mọi trọng trách trong thôn.

Dương Minh khá bất ngờ với việc này, ban đầu hắn còn nghi ngờ, nhưng sau khi tìm không thấy đám người Diệp Khôn đâu, và chờ đợi thêm hơn một tháng nữa nhưng vẫn không thấy Tụy Đổng trở về, cuối cùng hắn đã chấp nhận đành làm theo những gì trong lá thư căn dặn.

Dương Minh cứ thế tiếp nhận Tụy Dương Thôn mà không biết được rằng Tụy Đổng đã chết, lá thư di ngôn đó chẳng qua là do Diệp Khôn ngụy tạo ra mà thôi.

Mà theo thời gian trôi qua, vào một đêm mưa giông của mười năm sau, Tụy Dương Thôn đột nhiên bị một đám người mặc đồ đen tới tập kích, đám người này có hơn một trăm người, toàn bộ đều là cao thủ võ lâm, trong đêm đó toàn thôn bị giết hại không một người nào sống sót.

Hết thảy những chuyện liên quan tới Tụy Dương Thôn kể từ khi Diệp Khôn rời đi không hề liên quan tới hắn, đó là chuyện trong tương lai của người khác, hắn không thể nào biết được.

...

Sáng sớm hôm đó, Diệp Khôn thức dậy lúc trời còn chưa sáng, hắn cùng với đám người Lục Thiên Hào âm thầm lặng lẽ rời đi, đến lúc trời vừa sáng, bọn họ đã đi được một quãng đường dài cách xa Tụy Dương Thôn rồi.

Bên dưới một gốc cây cổ thụ lớn ở ven đường mòn, bốn người bọn Diệp Khôn mỗi người chọn lấy một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, bọn họ đi bộ một quãng đường khá xa cho nên ai lấy đều cảm thấy khá mệt mỏi.

“Diệp huynh, rốt cuộc đã có chuyện gì mà huynh lại bảo chúng ta lẳng lặng ra đi không một lời từ biệt vậy?” Ngồi xuống được một lúc, Lục Thiên Hào tỏ vẻ khó hiểu quay sang hỏi.

Thấy Lục Thiên Hào lên tiếng hỏi, lục đình văn và ngọc như cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó hai nàng cùng nhìn qua Diệp Khôn với ánh mắt khó hiểu.

Khi ở Tụy Dương Thôn, ba người đã chứng kiến việc Diệp Khôn trở thành ân nhân của người trong thôn một cách khó hiểu, mặc dù sau đó được Tụy Đổng cho biết nguyên nhân cụ thể, thế nhưng vẫn không thể khiến họ hoàn toàn tin tưởng.

Đến lúc này lại bị Diệp Khôn lôi đi một cách lặng lẽ, mỗi nghi ngờ trong lòng ba người lại nổi lên, cho nên bọn họ rất muốn hiểu rõ chuyện này.

“Chuyện này nói ra mọi người không hiểu được đâu, tóm lại Tụy Đồng không phải kẻ tốt lành gì, lão có âm mưu hại chúng ta, cũng may ta kịp thời phát hiện ra, cho nên mới âm thầm bảo mọi người rời khỏi đó.” Diệp Khôn thấy ba người đều tập chung vào mình thì ngẩn ra một lúc, sau đó hắn tỏ vẻ tức giận chậm rãi nói ra.

“Có chuyện này sao? Mọi người biết ngay mà, cái gì mà ân nhân cứu mạng chứ, rõ ràng là có mục đích không tốt mà...” Nghe Diệp Khôn nói vậy, ngọc như tở về kinh ngạc, nàng hồn nhiên nói.

“Đúng vậy! Lão già Tụy Đồng rất xảo quyệt, lão bịa chuyện nhằm mê hoặc nhân tâm, sau đó dẫn chúng ta vào bẫy, cũng may là ta tỉnh táo, nếu không lúc này chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra với chúng ta nữa.” Diệp Khôn thấy ngọc như nói vậy cũng hơi bất ngờ, ý nghĩ trong đầu hắn xoay chuyển, vội nhanh miệng nói.

“Chuyện này... thật không ngờ đến...” Lục Thiên Hào nghe hai người nói, hắn thoáng tỏ ra kinh ngạc, ngẫm lại thì hắn cũng cảm thấy có điều đúng, tuy trong lòng chưa được thông suốt, nhưng hắn thấy cũng có lý.

“Phải rồi, tại sao huynh lại biết được con đường này mà dẫn chúng ta đi?” Lục Thiên Hào nghĩ ngợi một lúc, chuyện có liên quan tới Tụy Đồng hắn không để ý đến nữa, Diệp Khôn đã nói vậy thì cứ cho là vậy đi, hắn cũng là người hiểu biết, cho nên không muốn tò mò nhiều, hắn sực nhớ ra điều gì đó vội hỏi.

“Là do tấm bản đồ này.” Diệp Khôn đoán thế nào Lục Thiên Hào cũng sẽ hỏi về vấn đề này, cho nên hắn đã có chuẩn bị từ trước, ngay khi y hỏi hắn liền thò tay vào trong ngực lấy ra một tấm vải nói.

Đây là tấm bản đồ mà hắn đã lấy được từ trong túi trữ vật của Tụy Đồng, đối với hắn nó chẳng có tác dụng gì, nhưng trước mắt nó sẽ giúp cho bọn hắn dễ dàng rời khỏi Tịch Dương Lâm một cách đơn giản hơn, cho nên hắn đã lấy ra để dùng trong lúc này.

“Cái này... đúng là bản đồ của Long Thành đây rồi, chỗ chúng ta đang đứng là phía Nam Long Thành, đi thêm năm dặm nữa về phía Đông sẽ ra khỏi Tịch Dương Lâm tới được Phục Khê Thôn.” Lục Thiên Hào cầm tấm bản đồ lên nhìn, hắn kinh ngạc hô lên, thật sự không nghĩ tới Diệp Khôn lại có được bản đồ, có nó thì việc đi lại trong Tịch Dương Lâm quá đơn giản rồi.

“Diệp huynh, cái này...” Lục Thiên Hào chăm chú nhìn tấm bản đồ một lúc lâu, sau đó hắn ngẩng mặt lên nhìn Diệp Khôn với vẻ mặt đầy phức tạp, ẩn ẩn trong đó còn có vẻ mong mỏi.

“Cái này là do ta chộm được của Tụy Đồng, nếu muốn huynh cứ cầm lấy.” Diệp Khôn nhìn ra được tâm tư của Lục Thiên Hào, hắn không biết y muốn có tấm bản đồ này để làm gì, thế nhưng hắn không thêm để ý đến điều này, thản nhiên bảo y cầm lấy.

“Nếu vậy thì đa tạ huynh rồi.” được Diệp Khôn đáp ứng, Lục Thiên Hào vui mừng lên tiếng, có được tấm bản đồ này đối với hắn đúng là một bảo vật vô giá, không biết về sau hắn sẽ sử dụng nó để làm gì, nhưng sự việc Tụy Dương Thôn bị diệt trong tương lai cũng chính là từ tấm bản đồ này mà ra.

...

Một canh giờ sau, lúc này đã quá trưa, chuẩn bị bước qua đầu giờ chiều, đám người Diệp Khôn đã tới được Phục Khê Thôn ngay sát với Long Thành.

Đám người Diệp Khôn ai lấy đều vui mừng, trải qua cả nửa ngày loanh quanh trong rừng, cuối cùng thì bọn họ cũng ra ngoài được, đây cũng là nhờ có bản đồ của Tụy Đồng, nếu không chẳng biết bao giờ bọn họ mới ra được đây.

Sau đó, đám người Diệp Khôn cùng nhau vào trong thôn tìm một quán trà nhỏ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Diệp Khôn đang nói chuyện phiếm với Lục Thiên Hào thì đột nhiên nhướng mày, đưa mắt nhìn ra phía đầu thôn.

Lục Thiên Hào ngồi bên cạnh thấy vậy cũng đưa mắt nhìn theo, hắn cố căng mắt ra nhìn nhưng không thấy có gì khác thường cả, trong lòng cảm thấy tò mò bèn lên tiếng hỏi: “Diệp huynh, huynh phát hiện được gì chẳng?”

“Có một đám khoảng hai mươi người đang tới đây.” Diệp Khôn quay lại nói.

Lục Thiên Hào đang định nói gì thì đã nghe thấy tiếng ngựa hí, sau đó là những tiếng lộp cộp do móng ngựa tạo lên truyền tới, thoáng cái đã thấy một đám người xuất hiện ở đầu thôn.

Dẫn đầu là một đại hán có khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt sáng, để râu quai nón, sau lưng đeo một thanh đao lớn, ngồi trên một con ngựa đen. Theo sau đại hán là một nhóm người ăn mặc y phục giống nhau, trên lưng mỗi người đều đeo một thanh trường kiếm, bọn họ đang từng bước tiến vào trong thôn.

Diệp Khôn nhìn thấy đám người này thì trên mặt tỏ ra rất khó coi, nhìn bọn này không mấy thân thiện, chẳng nhẽ đến gây sự.

Diệp Khôn thì nghĩ như vậy, nhưng ngược lại Lục Thiên Hào và Lục Văn Tĩnh khi nhìn thấy đám người này thì lại tỏ ra vui mừng, hai người không

hẹn cùng nhau đứng dậy đưa tay vẫy vẫy gọi.

Diệp Khôn thấy vậy hơi trầm tư một lúc, sau đó nét mặt hắn cũng giãn ra, nếu đám người ngày có quan hệ với huynh muội họ Lục thì hắn yên tâm rồi.

Rất nhanh, đại hán cùng đám người kia đã tới trước mặt bốn mươi, cả đám xuống ngựa đứng vào một bên, đại hán thì bước tới đưa tay nắm quyền, hơi khom người thi lễ với Lục Thiên Hào và Lục Vân Tinh nói: “Tham kiến thiếu chủ, tiểu thư.”

“Tham kiến thiếu chủ, tiểu thư.”

Đồng thời đám người phía cũng khom người thi lễ.

“Mặc đường chủ, giữa chúng ta không cần phải vậy, ngài ngồi xuống đây rồi nói.” Lục Thiên Hào nhìn đại hán tươi cười nói

Đại hán nghe vậy cũng không có nói gì thêm nữa, y bèn ngồi xuống bên cạnh, đối với vị thiếu chủ này, y rất rõ tính cách của hắn, cho nên cũng không cần phải khách khí làm gì.

Đại hán vừa ngồi xuống ghé lắp tức đưa mắt nhìn qua Diệp Khôn và Ngọc Như, y thấy hai người lạ mặt bên hướng Lục Thiên Hào hỏi: “Thiếu chủ nhị vị đây là ...?”

“Mặc huynh, đây là Diệp huynh và Vạn tiểu thư, hai người họ là bằng hữu của ta.” Lục Thiên Hào không để cho đại hán nói hết câu, vội cắt lời nói.

“Thì ra hai vị là bằng hữu của thiếu chủ, tại hạ Mặc Vân.” Đại hán quay sang Diệp Khôn và Ngọc Như cười chào nói.

“Tại hạ Diệp Khôn còn đây là biểu muội Vạn Ngọc Như.” Diệp Khôn cũng chào đại hán một câu, sau đó giới thiệu.

Sau khi xã giao thêm vài câu, đại hán tên Mặc Vân cùng với Lục Thiên Hào quay ra trò chuyện, hai người hỏi thăm nhau về chuyến đi xa vừa rồi của Lục Thiên Hào cùng với sự vụ trong môn phái.

Diệp Khôn ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, đột nhiên hắn như nhớ ra điều gì bèn hướng Lục Thiên Hào hỏi: “Phải rồi Lục huynh, chúng ta quen nhau cũng được một thời gian rồi, nhưng ta vẫn chưa biết huynh là người thuộc môn phái nào đấy, với lại nghe cách xưng hô của Mặc huynh đây, có lẽ địa vị của huynh trong môn phái cũng không phải là tầm thường a.”

“A! Ta sơ ý quá, bấy lâu nay ta vẫn chưa cho huynh biết rõ lai lịch của ta. Môn phái của ta tên gọi là Lục Phiến Môn, cha ta chính là môn chủ.” Lục Thiên Hào “a” lên một tiếng, quả thực đúng là từ lúc quen với Diệp Khôn và Ngọc Như đến giờ, hắn vẫn chưa nói rõ thân thế của mình cho hai người biết.

Lục Phiến Môn là một môn phái được xếp vào hạng nhị lưu trên giang hồ, thực lực không hề tầm thường chút nào, ở Kinh Châu này cũng có thể được xếp vào hạng nhất nhì, cùng với Bạch Hạc Sơn Trang sánh vai, bên cạnh đó còn có Nhật Nguyệt Giáo thế lực cũng không tầm thường, ba thế lực này tạo thành thế kiềng ba chân, vẫn luôn kiềm chế lẫn nhau.

Tổng đàn của Lục Phiến Môn được đặt ở Tây Lĩnh Sơn, cách Long Thành khoảng mười dặm về phía tây, phân đà cũng được đặt rải rác xung quanh các thành thị, thị trấn và thôn sơn quanh đây.

“Lục Phiến Môn? Xem ra thế lực cũng không tệ a. Không biết so sánh với Bạch Hạc Sơn Trang thì thế nào?” Diệp Khôn hắn không biết Lục Phiến Môn là môn phái có thế lực như thế nào, bèn hỏi dò một câu.

“Lục Phiến Môn ta với Bạch Hạc Sơn Trang có thể nói là hai thế lực mạnh nhất thuộc phe chính phái ở Kinh Châu này, cha ta và trang chủ Bạch Hồng Thư là bạn bè thâm giao đã lâu năm, cho nên quan hệ giữa hai môn phái có thể nói là rất tốt, chỉ có điều Bạch trang chủ đã nhiều năm không quản đến việc trên giang hồ nữa, bên cạnh đó còn có một thế lực khác được coi là tà phái, đó chính là Nhật Nguyệt Giáo, thế lực của bọn họ cũng khá lớn mạnh.” Lục Thiên Hào thấy Diệp Khôn hỏi vậy bèn nói.

“Thì ra là vậy! Thảo nào nhanh như vậy Mặc huynh đây đã nhận được tin tức mà đến đây ngay.” Diệp Khôn nhìn Mặc Vân bên cạnh cười nói.

“Diệp công tử quá khen rồi, lúc đầu xác định tín hiệu của thiếu chủ là ở bên trong Tịch Dương Lâm, khi đó bọn ta rất lo lắng, cũng may gặp được mọi người ở đây.” Mặc Vân khẽ mỉm cười, sau đó y nhớ tới tín hiệu của Lục Thiên Hào xuất hiện bên trong Tịch Dương Lâm mà cảm thấy sợ hãi.

Thấy Mặc Vân nhắc đến Tịch Dương Lâm, đám người Diệp Khôn không hẹn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng không ai nói gì, sau đó đột nhiên cả bốn người cùng phá lên cười, khiến cho những người còn lại bị một phen hồ đồ khó hiểu.

Kể đó, mọi người lại tiếp tục trò chuyện với nhau, Lục Thiên Hào đem những việc đã trải qua kể từ khi hắn rời khỏi Lục Phiến Môn đi du ngoạn giang hồ cùng Lục Vân Tinh lần lượt nói qua cho Mặc Vân nghe, đồng thời cũng kể về việc gặp được Ngọc Như và Diệp Khôn như thế nào, rồi tới việc đánh đuổi bọn người Ngũ Độc Môn ra sao, nhưng bọn họ không hề đề cập đến việc xảy ra ở bên trong Tịch Dương Lâm.

Mặc Vân ngồi một bên trở mắt lên nghe, đặc biệt đến đoạn nghe kể về Diệp Khôn đối địch, khiến cho y vừa kinh ngạc vừa hâm mộ.

Diệp Khôn ngồi nghe Lục Thiên Hào kể chuyện trong lòng cũng tấm tắc khen ngợi, hần khâm phục những gì mà hai huynh muội bọn họ đã trải qua, ở bên cạnh, Lục Vân Tinh và Ngọc Như thấy ba người ngồi nói chuyện có vẻ hăng say cũng lần lại gần chăm chú nghe.

Chỉ có Tiểu Bạch là không vui, nó dường như không hứng thú với chuyện của Lục Thiên Hào một chút nào cả, ngồi trong lòng Diệp Khôn nó có vẻ ngứa ngáy khó chịu, thi thoảng nó lấy tay giựt áo hần gia hiệu, thế nhưng hần không nói gì cả, chỉ liếc nhìn nó một cái rồi lấy tay xoa đầu an ủi, Tiểu Bạch mặt mày ỉu xiu, nó đành chấp nhận nằm im trong lòng hần, sau đó nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

“Đúng rồi Lục huynh từ đây đến Bạch Hạc Sơn Trang còn bao xa nữa” Lục Thiên Hào vừa kết thúc câu chuyện của mình thì nghe tiếng của Diệp Khôn chuyển vào tai.

“Cũng không xa lắm, đi khoảng mười dặm về phía nam là tới. Diệp huynh muốn tới đó ngay sao?” Lục Thiên Hào hơi bất ngờ nói.

“Đúng vậy. Ta muốn nhanh chóng đưa Ngọc Như tới đó, sau khi an bài xong ta còn có chút chuyện quan trọng phải làm.” Diệp Khôn gật đầu nói.

Ngọc Như đang cười nói với Vân Tinh, đột nhiên nghe thấy Diệp Khôn nói vậy thì không cười nữa, mặt nàng thoáng trở nên ủ rũ.

Lục Vân Tinh thấy vậy liếc nhìn Diệp Khôn một cái, nàng cũng là con gái nên hiểu được, rõ ràng Ngọc Như không muốn xa hần một chút nào cả.

“Diệp huynh, mới vừa tới đây việc gì phải vội như vậy? Hãy tới chỗ ta làm khách vài hôm đã.” Thấy Diệp Khôn tỏ ý muốn đi ngay, Lục Thiên Hào vội về mặt đầy thành ý lên tiếng, mời hần tới Lục Phiến Môn làm khách.

“Đa tạ thành ý của Lục huynh, nhưng quả thật ta còn có việc rất quan trọng cần làm, sau này có thời gian ta nhất định sẽ ghé qua chỗ huynh làm khách vài ngày.” Diệp Khôn vẫn giữ ý định nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 36: Gặp Lại

“Ài ! Huynh đã quyết ý như vậy thì ta cũng không miễn cưỡng, đây là tin vậy của ta, huynh hãy cảm lấy, sau này nếu có việc gì cần giúp đỡ, huynh hãy dùng nó và tìm đến đệ tử của Lục Phiến Môn, bất kể là việc gì, cho dù có khó khăn đến mấy, chúng ta cũng sẽ ra tay tương trợ.” Lục Thiên Hào thở dài một tiếng, hần rất muốn mời Diệp Khôn đến làm khách nhưng cũng không muốn miễn cưỡng, cho nên đã lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Diệp Khôn làm tín vật.

“Đa tạ hảo ý của Lục huynh.” Diệp Khôn cảm tạ một câu rồi nhận lấy miếng ngọc bội, việc tốt như vậy hần cũng không khách khí mà nhận lấy.

Tiếp đó, Diệp Khôn và Ngọc Như hàn huyên với huynh muội Lục Thiên Hào thêm một lúc nữa, sau đó hai người đứng dậy cáo từ lên đường.

Không có bữa rượu nào là không tàn, không có cuộc vui nào là không kết thúc, mặc dù không muốn, nhưng huynh muội Lục Thiên Hào đành phải để cho Diệp Khôn và Ngọc Như đi.

Chia tay huynh muội họ Lục, Diệp Khôn cùng Ngọc Như lập tức lên đường, hai người đi theo hướng nam thẳng tiến tới Bạch Hạc Sơn Trang.

Diệp Khôn muốn nhanh chóng an bài cho Ngọc Như càng sớm càng tốt, hần còn rất nhiều việc để làm không thể mang theo nàng đi cùng được, đặc biệt là tin tức cùng với cách gia nhập vào thế giới tu tiên, hần nhất định phải tìm ra.

Sau khi Diệp Khôn và Ngọc Như rời đi, Lục Thiên Hào cùng với Lục Vân Tinh cũng lên đường trở về tổng đàn Lục Phiến Môn ở Tây Lĩnh Sơn.

Khi về tới môn phái, Lục Thiên Hào liền họa lại một bức họa của Diệp Khôn, sau đó đưa cho thủ hạ sao chép ra thành nhiều bản, rồi phân phát tới toàn bộ phân đà, đồng thời truyền lệnh xuống, kể sau này bất kể đệ tử nào trong môn hành tẩu trên giang hồ mà gặp hần thì phải hết mực cung kính, nếu đối phương cần nhờ cậy việc gì, nhất định phải ra sức giúp đỡ trong phạm vi có thể của mình, không được chối từ.

Họa trục và khẩu lệnh vừa được ban xuống, đã khiến cho từ trên xuống dưới Lục Phiến Môn một hồi xôn xao, tin tức này khiến cho ai lấy đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, bọn họ không hiểu cái người trong tranh kia là thần thánh phương nào mà lại được môn chủ ưu ái như vậy, nhìn dung mạo thì cũng chỉ là một thiếu niên bình thường còn rất trẻ tuổi mà thôi, không nghĩ tới hần lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng bọn họ cũng không dám dị nghị gì, ai lấy cũng đều nhất nhất nghe theo, thực hư của việc này như thế nào chỉ có những nhân vật trọng yếu trong phái mới được biết, còn lại đệ tử trong phái chỉ biết người đó là ân nhân của thiếu chủ mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, ban đầu đề từ Lục Phiến Môn thường xuyên đem ra làm tâm điểm để bàn tán, về sau chuyện này cũng nặng xuống, không còn một ai đề cập đến nữa, dù sao chuyện này cũng là chuyện của dĩ vãng rồi.

...

Mà chuyện này Diệp Khôn không hề hay biết, hiện tại hắn và Ngọc Như cùng Tiểu Bạch đang nghỉ ngơi ăn uống tại một tửu lâu nhỏ bên trong Vĩnh Yên Trấn, đây là một thị trấn nhỏ họ gặp được trên đường đi.

Quảng đường mười dặm nói xa cũng không phải xa lắm, nhưng Diệp Khôn không vội, sở dĩ hắn nói với Lục Thiên Hào là có việc quan trọng cần làm gấp, cho nên muốn nhanh chóng tới Bạch Hạc Sơn Trang chẳng qua là có ý mà thôi, hắn biết thế nào Lục Thiên Hào cũng sẽ mời tới Lục Phiến Môn làm khách, vì vậy đã đem việc này ra làm lá chắn, có cơ để từ chối khéo.

Đi từ Phục Khê Thôn tới Vĩnh Yên Trấn mất cả nửa ngày đường, thế nhưng Diệp Khôn không hề tỏ ra vẻ vội vã, ngược lại rất thông thả mà đi, ban đầu Ngọc Như hơi tò mò, rõ ràng nghe hắn nói cần đi gấp, không ngờ lại thành ra thế này.

Khi đó Diệp Khôn chỉ cười cười không nói gì, nhưng về sau hắn cũng nói rõ cho Ngọc Như biết, nàng nghe xong vừa tức vừa thấy buồn cười, còn rất nhiều chuyện muốn dãi bày với Lục Vân Tinh, không nghĩ tới lại bị hắn phá hỏng, nhưng ngẫm lại nàng cũng thấy vui, vì trong thâm tâm của nàng vẫn luôn muốn được ở một chỗ cùng với hắn.

Chỉ là Ngọc Như vẫn không được thoải mái cho lắm, bởi vì giữa hai người vẫn còn một kẻ thứ ba chuyên gia phá hoại nữa, đó chính là Tiểu Bạch, tiểu tử này rất tinh quái, nó luôn khiến cho nàng phải đau đầu, nhưng dù sao đối với nàng nó cũng chỉ là súc vật mà thôi, cho nên nàng đành mắt nhắm mắt mở cho qua, không thêm so đo với nó làm gì.

“Trời cũng sắp tối rồi, bây giờ chúng ta sẽ thuê phòng nghỉ lại một đêm, đợi sáng mai rồi đi tiếp a.” Ăn uống xong đầu đầy, Diệp Khôn gọi ra một bình trà cùng Ngọc Như ngồi nhâm nhi, sau đó lên tiếng nói.

“Mọi chuyện cứ nghe huynh sắp xếp đi, muội không có ý kiến gì.” Ngọc Như đưa tay vuốt tóc của mình, sau đó trừng mắt nhìn Tiểu Bạch đang ngồi bên cạnh nói.

Tiểu Bạch thấy Ngọc Như đột nhiên trừng mắt nhìn mình, nó cảm thấy khó hiểu đưa một tay lên gãi gãi đầu, rõ ràng nó không làm gì động chạm tới nàng cả, thế mà nàng lại có thái độ như thế với nó.

Đang tỏ ra ngạc nhiên, đột nhiên Tiểu Bạch giật mình nhảy căng lên, đến lúc nó nhìn lại thì phát hiện ra vấn đề, hóa ra nó ngồi lên vạt áo của Ngọc Như, thảo nào nàng lại có thái độ như vậy với nó.

Tiểu Bạch nhìn Ngọc Như ngoác miệng ra cười, sau đó nó lại ngồi lại vị trí của mình, cầm ly trà đưa lên miệng húp vài miếng không thêm để ý nữa.

Ngọc Như thấy nó như vậy cũng không thêm so đo, nàng chu miệng “xì” một tiếng, sau đó cũng cầm ly trà lên nhấp một ngụm, Diệp Khôn thấy hai người như vậy cũng không nói gì, khước miệng hắn nhếch lên khẽ mỉm cười.

“Ngọc Như, ta cảm thấy muội có điều gì không vui thì phải.” Nhìn nét mặt cùng thái độ của Ngọc Như, Diệp Khôn hơi nhướn mày hỏi.

“Cũng không phải là muội thấy không vui, chỉ là thời gian qua đi cùng Vân Tinh, hai ta thường hay trò chuyện với nhau, bây giờ không có nàng ấy ở đây nữa, muội cảm thấy hơi thiếu thiếu một chút gì đấy.” Ngọc Như đưa hai đầu gối tay đặt lên bàn, sau đó chống cằm bĩu môi nói.

“Ha ha, thì ra là vậy, không sao, qua một vài ngày thì muội sẽ quen thôi mà, ta thấy Tiểu Bạch cũng được đấy chứ, hay là muội hãy chơi đùa mới nó đi cho đỡ buồn.” Diệp Khôn nghe vậy thì bật cười, quả thật thiếu đi huynh muội họ Lục cũng hơi yên ắng, nghĩ vậy hắn đưa tay lên sờ sờ cái mũi, sau đó liếc mắt nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh tủm tỉm nói.

“Xì! Ai thèm chơi với nó, tiểu tử này rất đáng ghét, chuyên đi phá hoại chuyện của người khác không à.” Ngọc Như bật người ngồi thẳng dậy, sau đó trừng mắt nhìn Tiểu Bạch lạnh nhạt nói.

“Chỉ chi.”

Tiểu Bạch nghe hai người nhắc tới mình, nó đảo mắt nhìn bên này, rồi lại liếc mắt nhìn bên kia, đến lúc thấy Ngọc Như nhìn mình với biểu hiện như vậy, nó hơi cau mày kêu lên hai tiếng, nhưng lập tức nó ngoác miệng ra cười khắc khắc vài tiếng.

“Đây huynh xem, tiểu tử này thay đổi rất nhanh, nhìn bộ dạng của nó kìa, đáng ghét.” Bị Tiểu Bạch cười đùa, Ngọc Như tức giận nói.

“Ha ha. Quả thật hai người rất khó ở với nhau a.” Diệp Khôn cười ha ha, nói.

“Huynh...”

Ngọc Như đang định nói thêm gì đó, nhưng đột nhiên ngừng lại, hai mắt nàng mở to ra nhìn về phía ngoài cửa tửu lâu, trên mặt tỏ ra khá là kinh ngạc.

Lúc này ở ngoài cửa tửu lâu có ba người trước sau bước vào, đi đầu là một đại hán, mày rậm râu hùm, sắc mặt có chút nhợt nhạt, bên cạnh đại hán là một thiếu niên và một ông lão cỡ sáu mươi tuổi, sắc mặt hai người so với đại hán không khác là mấy, nhìn ba người cứ như là người bị bệnh vậy.

Diệp Khôn thấy Ngọc Như đột nhiên đỡ người ra, hán hơi nhíu mày, lập tức quay đầu nhìn theo mắt nàng.

Vừa mới quay đầu lại, Diệp Khôn giật mình kinh ngạc, dường như hắn không dám tin vào mắt mình nữa, đưa tay lên dụi dụi mắt, đồng thời thả thần thức ra quan sát, lúc này hắn mới khẳng định là mình không có nhìn nhầm.

Ba người này đối với hắn rất quen thuộc, đặc biệt là người già đứng cạnh thiếu niên, lão rõ ràng chính là Hà đại phu, sư phụ của hắn, hai người còn lại chính là Lâm Thiết Sơn và Vạn Đình Phong.

Không nghĩ tới lại gặp được ba người ở chỗ này, kể từ khi chia tay tính đến nay cũng qua vài tháng rồi, hắn còn đang có ý định đưa Ngọc Như tới Bạch Hạc Sơn Trang xong sẽ quay về tìm bọn họ, hôm nay lại gặp ở đây, thật sự quá bất ngờ.

“Sư phụ... Lâm đường chủ... Đình Phong huynh... là ..các người sao?” Ngay lập tức, Diệp Khôn đứng bật người dậy, nhìn ra phía ngoài lấp bắp lên tiếng.

Ba người đang đi vào, đột nhiên nghe thấy giọng nói lấp bắp của Diệp Khôn thì giật mình, cả ba không hẹn mà cùng nhau quay đầu nhìn về một hướng, ngay lập tức vẻ mặt biểu hiện ra ngoài cũng không khác hắn là mấy, một lúc lâu sau ba người đồng cùng lên tiếng:

“Diệp Khôn, Ngọc Như là hai người sao.”

Nghe ba người hỏi vậy, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, tâm tình của hắn kích động đến nỗi không thể nói thêm được lời nào, chỉ thấy hắn mỉm cười gật đầu một cái.

Ba người thấy vậy trong lòng mừng rỡ, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái, vội đi lại bên bàn của Diệp Khôn tùy tiện ngồi xuống.

Từ lúc nhìn thấy ba người đến giờ, Ngọc Như có lẽ quá kích động nên tâm tình không được tỉnh táo, nàng vẫn đỡ ra đó không nói được gì, nhưng nhìn vào sắc mặt của nàng là biết được nàng đang có cảm xúc như thế nào, khi ba người tới gần, lúc này nàng mới bình tâm trở lại, nước mắt nàng ứa ra nhìn ba người trước mặt mình mà bật khóc nức nở.

“Ngọc Như muội đừng như thế.” Vạn Đình Phong vừa mới ngồi xuống, thấy Ngọc Như đột nhiên bật khóc vội lên tiếng an ủi.

Hắn biết, đã lâu không gặp cho nên Ngọc Như mới xúc động như vậy, thực ra hắn cũng như nàng, nhưng thân là nam nhi, cho nên hắn không thể có biểu hiện như nàng được, mọi tâm tư kích động của mình hắn đều cố kìm nén lại trong lòng, có bộc phát ra cũng chỉ biểu hiện lên trên nét mặt mà thôi.

“Huynh, muội rất nhớ huynh...” Ngọc Như nức lên hai tiếng, sau đó nàng đưa tay lên lau đi nước mắt, sụt xịt lên tiếng.

“Ân! Huynh cũng thế, bây giờ đã gặp lại muội rồi, từ nay về sau ta sẽ không để muội phải chịu khổ cực nữa, ngoan nào...” Vạn Đình Phong xúc động, hắn đưa tay với lấy Ngọc Như kéo vào trong lòng, khẽ vỗ về an ủi.

Trong thâm tâm Vạn Đình Phong cũng tự trách, cha mẹ không có ở đây, hắn thân là huynh trưởng nhưng chưa chăm lo chu đáo cho muội muội, cho nên hắn cảm thấy có lỗi.

Ba người Diệp Khôn thấy hai người như vậy thì yên lặng, không lên tiếng nói gì, trong thâm tâm mỗi người đều hiểu được hoàn cảnh lúc này của họ, cho nên có thể thông cảm được, cứ thế để yên cho hai huynh muội biểu lộ tình cảm, không ai có ý xen vào.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn gọi thêm một bàn thức ăn nữa, sau đó hắn và Ngọc Như ngồi nhìn ba người ăn một cách rất ngon miệng.

...

Buổi tối hôm đó, trong một gian phòng khá rộng, năm người ngồi vây quanh một chiếc bàn, ai lấy đều có nhiều điều muốn nói, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, một lúc lâu sau, chờ mãi không thấy ai lên tiếng nói gì, Diệp Khôn bèn ho nhẹ một tiếng đánh tan không khí yên lặng trong phòng.

“Sư phụ, ở đình Quá Nha rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Khôn lên tiếng nói trước, trong đầu hắn lúc này đột nhiên nhớ đến sự việc ngày đó, khi mà Vạn Đình Phong rời đi, hắn vội hỏi.

Hà đại phu thở dài một tiếng, lão không trả lời câu hỏi của Diệp Khôn ngay, mà lại đưa mắt nhìn sang Lâm Thiết Sơn, tâm tình trở nên bất định.

“Chuyện nói ra thì dài dòng, đêm hôm đó khi ta đang trên đường tới đỉnh Quá Nha thì bị một đám người của Bát Quái Môn phục kích, cũng may ta nhanh trí đã dùng phần độc đánh đuổi bọn chúng, cho nên mới thoát khỏi vòng vây, nhưng lúc đó ta cũng đã bị thương. Khi tới đỉnh Quá Nha ta gặp được Lâm đường chủ, lúc đó ngài ấy đang tranh đấu với một đám người, hai ta liên thủ mới thoát được bọn chúng.” Hà đại phu nghĩ lại chuyện lúc đó, trên mặt lão vẫn còn toát lên vẻ sợ hãi.

“Sau đó chúng ta đi sâu vào bên trong, ngay lúc đó phát hiện có rất nhiều xác chết nằm la liệt trên mặt đất, điều lạ là những xác chết này đều bị chết khô, trên người không còn một chút máu nào cả, dường như bọn họ bị hút sạch máu mà chết vậy.” Hà đại phu nghĩ đến những xác chết trên đỉnh Quá Nha đến nỗi phát lạnh, lão hít vào một hơi thật sâu từ từ nói.

“Thấy có điều nghi vấn, bọn ta không dám tùy tiện lộ diện, đành phải lén lút đi vào, khi tới trước lối vào một hang động thì dừng lại. Ở lối vào chúng ta đã nhìn thấy một cảnh tượng hết sức hãi hùng...” Lâm Thiết Sơn đột nhiên chen vào lên tiếng, thế nhưng đang nói dở thì đột nhiên y dừng lại, trên mặt bất chợt hiện lên một tia hoảng sợ.

“Lâm đại thúc, không lẽ trong đó phát sinh chuyện gì sao?” Diệp Khôn nghe đến đây thì nhũn mảy, nhìn biểu hiện của Lâm Thiết Sơn như vậy chắc chắn là gặp phải chuyện gì đó rất kinh khủng rồi, hẳn thấy hơi tò mò rất muốn biết.

“Nghĩ đến là ta đã thấy sợ rồi, ngài nói tiếp đi.” Thật lâu sau, Lâm Thiết Sơn mới lấy lại được vẻ bình tĩnh, thế nhưng y không trực tiếp nói luôn, mà hướng sang Hà đại phu lên tiếng.

“Khi đó, bọn ta thấy một nhóm người của Vạn Kiếm Sơn Trang đang bị người của Bát Quái Môn bao vây lại, bên cạnh đó còn có một người thanh niên nhìn rất lạ mặt, trên tay hắn cầm một lá cờ có hình mặt quỷ màu đen nhìn rất dữ tợn. Không biết hắn đang tra khảo người của Vạn Kiếm Sơn Trang vấn đề gì, không cần biết bọn họ nói gì, hoặc là không nói gì, sau mỗi lần hỏi hắn lại phát lá cờ một cái, lập tức mặt quỷ trên lá cờ hiện ra, sau đó nó lao thẳng vào người đó, chỉ trong chốc lát là người đó bị mặt quỷ hút sạch máu lẫn ra đất chết ngay.” Hà đại phu sau khi lấy lại được vẻ bình tĩnh rồi, lão liền chậm rãi nói tiếp, nghe ra thì thấy trong lời nói của lão vẫn còn ẩn chứa nỗi sợ hãi đối với người thanh niên lạ mặt kia.

“Hà? Chuyện này... sư phụ, vậy vợ chồng Vạn trang chủ thì sao?” Nghe đến đây, đột nhiên Diệp Khôn rung mình một cái, trong lòng chợt nổi lên một lần sóng lớn, thủ pháp của gã thanh niên kia hẳn có thể tưởng tượng ra được, cổ kim nén lại tâm tình, hẳn hơi suy tư một chút hồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 Chương 37: Bí Mật Của Vạn Gia

“Lúc đó bọn ta mới biết được nguyên nhân của những cái xác chết kia, hóa ra đều là do gã thiếu niên lạ mặt kia gây lên, nghĩ lại thật là đáng sợ... còn về vợ chồng Vạn Đình Thiên, lúc đó họ không có ở đây.” Hà đại phu ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Bá bá, vậy cha mẹ cháu bây giờ thế nào, bọn họ đang ở đâu, hai người vẫn khỏe chứ?” Ngồi nghe Hà đại phu kể chuyện từ nãy đến giờ, cũng khiến cho Ngọc Như phải sợ hãi không thôi, khi nghe nhắc đến cha mẹ mình, nàng vẫn im lặng chờ đợi, nhưng nghe đến đây, dường như nàng không chờ được nữa, vội lên tiếng hỏi vội về mặt đầy mong mỏi.

“Ngọc Như, muội đừng kích động, từ từ sư phụ sẽ cho chúng ta biết.” Diệp Khôn thấy Ngọc Như có vẻ kích động vội lên tiếng an ủi, trong lòng hẳn đã nhìn ra, chắc hẳn vợ chồng Vạn Đình Thiên đã xảy ra chuyện, nếu không thì bọn họ đã đi cùng tới đây rồi.

Hơn nữa, khi nghe Hà đại phu nhắc đến bọn họ, hẳn phát hiện ra sắc mặt của Vạn Đình Phong có chút biến đổi, khi nhìn vào mắt của y, hẳn thấy được sâu trong đôi mắt đó ẩn chứa một nỗi bi ai, chẳng qua là y cố kìm nén tâm tình lại, không muốn bộc lộ ra ngoài mà thôi.

Không những Vạn Đình Phong có biểu hiện khác lạ, ngay cả Hà đại phu và Lâm Thiết Sơn cũng vậy, thế nhưng bọn họ che giấu rất kỹ, nếu Diệp Khôn không dùng thần thức để nhìn, thì quả thật hẳn cũng khó mà phát hiện ra, theo như hắn suy đoán, có lẽ họ làm như vậy mục đích cuối cùng cũng là vì Ngọc Như mà thôi, thế nhưng việc này không thể che giấu kỹ được, hẳn cũng muốn xem rốt cuộc hai người kia có phải là đã chết rồi không.

Nếu suy đoán của hắn là thật, rất có thể một lát nữa thôi, Ngọc Như sẽ bị một cú sốc nặng, cho nên hắn mới lên tiếng không để cho nàng hỏi tiếp, còn hắn sẽ chú ý đến nàng, chuẩn bị ứng biến nếu có chuyện gì xảy ra.

Không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống một lúc, Hà đại phu nhìn Lâm Thiết Sơn rồi quay sang nhìn Vạn Đình Phong, sau đó lão quay lại tiếp tục câu chuyện.

“Khi đó, bọn ta loáng thoáng nghe được một chút manh mối, dường như gã thanh niên kia đang tra hỏi tin tức của bọn họ từ đám người này, biết được điều đó, ngay lập tức bọn ta đã rời đi. Khi quay ra, bọn ta vô tình phát hiện ám hiệu của họ để lại, và cứ thế đi theo, cho đến khi trời sáng thì tìm thấy chỗ ẩn nấp của họ, nhưng thật không ngờ...” Nói đến đây, Hà đại phu đột nhiên ngừng lại.

“Nhưng mà sao đại thúc?” Ngọc Như kích động lắng nghe, đột nhiên Hà đại phu ngừng lại, nàng vội lên tiếng.

Hà đại phu thấy vậy nhưng không nói gì, Lâm Thiết Sơn ngồi bên cạnh thì vẻ mặt trầm xuống, còn Vạn Đình Phong vội nắm chặt lấy tay của Ngọc Như rồi đưa ánh mắt đầy phức tạp nhìn nàng.

Thấy biểu hiện của ba người như vậy, cơ thể của Ngọc Như khẽ run lên, dường như nàng đã nghĩ đến điều xấu nhất có thể xảy ra, thế nhưng nàng không dám nói ra, nàng nắm chặt lấy tay của huynh mình, chờ đợi kết quả.

“Tất cả đều là lỗi của bọn ta, gã thanh niên kia đã theo dõi chúng ta từ đầu tới cuối, thế mà bọn ta lại không biết gì cả, khi đó bọn ta rất hối hận, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra một điều, rõ ràng chúng ta không hề để lộ hành tích, nhưng không hiểu vì sao hắn có thể biết mà theo dõi.” Giọng điệu của Hà đại phu dần dần nhỏ lại, lão vừa trách bản thân, vừa cảm hận gã thanh niên kia.

“Ài! Hai người ở khoảng cách gần như vậy thì làm sao có thể thoát khỏi thần thức của gã đó, phải công nhân gã kia cũng cơ trí, hắn đã nhìn ra và lợi dụng sự phụ dẫn đường tới chỗ vợ chồng Vạn Đình Thiên...” Thấy Hà đại phu tự trách mình, Diệp Khôn tỏ vẻ đồng cảm, hắn đã nhìn ra gã thanh niên kia là người tu tiên, bảo sao bọn họ có thể không bị phát hiện được chứ, trong lòng hắn thở dài một tiếng, âm thầm tự nhủ.

“Việc đã đến lúc này, chúng ta cũng không thể trách ai được, thế rồi bọn ta cùng với vợ chồng nghĩa đệ quyết tử trận với hắn một phen, trong lúc giao chiến, đột nhiên hắn bùng ra một đóm lửa nhỏ rất lợi hại, bọn ta phải vất vả lắm mới có thể tránh được. Thế nhưng, nghĩa muội không may trúng phải hỏa cầu của hắn, thoáng cái đã bị thiêu thành tro bụi, thấy vậy ba người bọn ta vừa kinh sợ vừa tức giận, không thể tưởng tượng nổi đóm lửa đó lại lợi hại như vậy.” Nói đến đây, trên mặt Hà đại phu toát lên một vẻ sợ hãi, lão vừa nói vừa kìm nén lại tâm tình của mình.

Ngồi bên này, Ngọc Như không tự chủ được, cả người nàng lại run lên bần bật, nước mắt tràn ra ướt hết hai gò má, Vạn Đình Phong cố nén đau thương, ôm chặt nàng vào trong lòng, ân cần vỗ về.

“Không có nỗi đau nào bằng việc nhìn thấy người thân nhất của mình chết trước mặt mình, trong khi mình không thể làm gì được, nghĩa đệ đã nổi điên lên, y đã dùng bộ sức lực còn lại của mình, cộng thêm lòng căm thù bất động cái thiên, dồn hết vào thân kiếm, thi triển chiêu Vạn Kiếm Quy Tông với ý muốn đồng quy vô tận với hắn. Thế nhưng, cuối cùng vẫn không giết chết được hắn, chỉ có thể khiến cho hắn bị thương nặng phải bỏ chạy mà thôi, không đạt được mục đích, nghĩa đệ mang mối hận trong lòng, cộng thêm sức cùng lực kiệt, không lâu sau y đã qua đời.” Hà đại phu nói tiếp, nói đến đâu, lão kích động đến đó, trên khuôn mặt tái nhợt hiện rõ vẻ căm hận cùng nỗi bi thương.

Hà đại phu vừa dứt lời, Ngọc Như òa lên khóc nức nở, nàng biết tin cha mẹ mình lần lượt qua đời nên rất kích động, ngay sau đó, đột nhiên nàng nấc lên vài cái rồi ngất lịm đi.

Vạn Đình Phong thì đỡ, dù sao hắn cũng biết được chuyện này rồi, cho nên khi có thể chịu đựng nổi, chứ không như Ngọc Như, nhìn muội muội nằm trong lòng mình, hắn không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi ôm nàng đứng dậy, sau đó hắn đi đến bên cạnh giường đặt nàng nằm xuống.

Hà đại phu cũng đứng dậy đi theo, đợi cho Vạn Đình Phong đặt Ngọc Như nằm xuống, lão liền đưa tay bắt mạch cho nàng, sau đó lấy trong người ra hai viên thuốc cho nàng uống rồi nói: “Nó không sao đâu, cứ để cho nó nằm nghỉ đi, sáng mai tỉnh dậy sẽ khỏe thôi.”

Sau đó, Hà đại phu và Vạn Đình Phong quay lại chỗ ngồi, tiếp tục câu chuyện của mình.

Chờ cho Vạn Đình Phong và Hà đại phu ngồi xuống, Lâm Thiết Sơn tiếp tục câu chuyện.

“Gã thiếu niên kia bỏ chạy, vì thế cũng khiến cho bọn người Bát Quái Môn khiếp sợ mà chạy theo, hai người chúng ta liền đưa tro cốt cùng với thi thể của Vạn huynh đi, rồi tìm một chỗ an táng ngay trên đỉnh Quả Nha. Xong đâu đấy, chúng ta liền rời khỏi đỉnh Quả Nha, rồi đi vào trong rừng sâu tìm một hang động để ẩn núp và chữa thương.” Lâm Thiết Sơn chậm rãi nói.

“Thì ra là vậy! Hèn gì Đình Phong huynh ra ngoài hơn một tháng mà không dò la được tin tức của hai người?” Diệp Khôn trầm tư nói, quả đúng như hắn suy đoán, tên thanh niên là chính là một người tu tiên, đóm lửa kia chính là Hỏa Đạt Thuật mà hắn đã luyện thành khi trước.

“Đúng vậy! Lâm thúc và Hà đại bá ẩn nấp trong rừng sâu, lại không để lại ám hiệu, cho nên ta tìm không thấy.” Vạn Đình Phong thấy Diệp Khôn hỏi, lên tiếng giải thích.

“Sở dĩ bọn ta định để lại ám hiệu, nhưng lúc đó chợt nghĩ tới tên thanh niên kia, cho nên bọn ta sợ bị phát hiện, thế là không để lại nữa.” Lâm Thiết Sơn, nghĩ lại nói.

“Đúng rồi! Vậy về sau ba người làm thế nào lại gặp được nhau, mà hình như ba người đang bị thương nữa.” Diệp Khôn thấy lời của Lâm Thiết Sơn nói cũng phải, không nên dẫm vào vết xe đổ như lần trước, nghĩ vậy hắn liền quay qua việc khác hỏi.

“Lần sau ta lại tiếp tục đi lên đỉnh Quả Nha tìm kiếm, ta vẫn luôn hy vọng sẽ phát hiện ra manh mối gì đấy, quả nhiên không ngoài dự đoán, khi lên tới nơi ta đã bắt gặp đám người của Bát Quái Môn lảng vảng ở đó. Ta liền bám theo bọn chúng đến bên ngoài khu rừng nơi Lâm thúc thúc và Hà đại bá ẩn núp, không lâu sau, ta nghe thấy tiếng binh khí va chạm phát ra từ bên trong rừng, nên đã chạy lại xem và phát hiện ra hai người đang bị vây công.”

“Thế là ta đã nhảy vào tham chiến, giúp hai người đánh đuổi bọn chúng, sau đó ta cũng biết tin của cha mẹ, nén lại đau thương, ta cùng bọn họ chạy trốn khỏi đám người truy sát của Bát Quái Môn, chỉ là không hiểu tại sao bọn ta đi tới đâu thì bọn chúng đều tìm đến được tới đó, cứ mỗi lần như vậy lại xảy ra chém giết ác liệt. Hết lần này đến lần khác, chúng ta ai lấy đều mang thương tích đầy mình, sau đó chúng ta có ghé qua thung lũng nhưng hai người không còn ở đó nữa, thế là bọn ta lập tức nghĩ tới Bạch Hạch Sơn Trang, không ngờ lại gặp được hai người ở đây.” Vạn Đình Phong chậm rãi nói, trong âm thanh còn phảng phất có chút đau buồn.

Diệp Khôn nghe xong cũng thở dài một tiếng không nói gì, thật đúng là thương hải tang điền, những ân oán trên giang hồ không thể kể hết được, nó khiến cho người ta lâm vào cảnh tan cửa nát nhà, kẻ chết người sống, gia đình ly tán, chạy trốn khắp nơi không một ngày nào được bình yên, suốt ngày phải nơm nớp lo sợ đề phòng kẻ khác.

Đúng là người trong giang hồ thân bất do kỷ, có nhiều khi không thể khống chế được những việc mình đang làm, có những việc không muốn làm mà vẫn phải làm.

Diệp Khôn nghĩ tới những ngày qua, từ khi hấn bước vào giang hồ cũng đã có khá nhiều chuyện xảy ra với hấn, từ một thiếu niên nhà quê hiền lành chất phát, đã trở thành một người hoàn toàn khác, trên tay hấn đã dính đầy máu tươi của nhiều người, hằng ngày cũng phải luôn chú ý đề phòng những người xung quanh, đầu óc ít khi được thư thái.

“Diệp Khôn, thế còn chuyện của con thời gian qua thì sao?” Còn đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Diệp Khôn bị câu hỏi của Hà đại làm cho bừng tỉnh.

“Chuyện của con à? Là như thế này...” Diệp Khôn nghe Hà đại phụ hỏi về chuyện của mình, hấn không hề do dự liền thành thật chậm rãi kể lại, có điều trong lời kể của hấn có rất nhiều chi tiết hấn đã cố tình không nói ra.

Cứ như vậy, nửa canh giờ sau Diệp Khôn mới kể hết câu chuyện, câu chuyện của hấn đã khiến cho ba người ai lấy đều tỏ ra kinh ngạc đến mức khó hiểu.

“Diệp Khôn, đệ mới luyện Vạn Kiếm Quyết có hơn hai tháng mà đã lĩnh ngộ được Vạn Kiếm Quy Tông, còn dùng nó đánh bại Thiết Bá Sơn, một cao thủ nhất lưu không dưới Lâm thúc?” Vạn Đình Phong dường như không tin vào những gì mình đã nghe, hấn còn đang nghĩ là mình đã nghe nhầm, bèn hỏi.

“Đúng vậy, không sai!” Diệp Khôn tự nhiên mỉm cười nói.

Thấy Diệp Khôn khẳng định chắc như đinh đóng cột, Vạn Đình Phong cứng họng không nói được lời nào, Lâm Thiết Sơn cũng có bộ dạng không khác gì mấy, hai người họ là người rõ ràng nhất về Vạn Kiếm Quyết, muốn luyện thành nó đâu phải chuyện đơn giản như ăn cơm hàng ngày, thế mà Diệp Khôn chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn hai tháng đã có thể luyện thành rồi, thật sự khó mà tin nổi.

Theo như gia phả của Vạn Kiếm Sơn Trang ghi lại, từ lúc Vạn Kiếm Quyết xuất hiện trên giang hồ thì người tài giỏi nhất cũng phải mất tới mười năm mới luyện thành, đằng này Diệp Khôn hấn chỉ cần có hai tháng, thật sự không có lời nào để tả nổi, ngoại trừ bốn chữ “không thể tưởng tượng nổi” mà thôi.

Hà đại phụ có chút bất ngờ, nhưng ông cũng không đến nỗi kinh ngạc như Vạn Đình Phong và Lâm Thiết Sơn, ngược lại trên mặt còn lộ ra một vẻ khác thường liếc nhìn Diệp Khôn.

“Diệp Khôn, con có mang theo hai cuốn sách cổ và bốn bình đan được ta để lại cho con không?” Hà đại phụ đem ánh mắt kì lạ nhìn Diệp Khôn một lúc, sau đó lên tiếng hỏi.

Đột nhiên Hà đại phụ hỏi tới vấn đề này, khiến cho Diệp Khôn cả kinh, trong lòng hấn bất chợt nổi lên mối hồ nghi, nhưng hấn không dám biểu lộ ra ngoài.

“Dạ! Con có mang theo.” Không biết Hà đại phụ hỏi tới mấy thứ đó để làm gì, Diệp Khôn vẫn tỏ ra bình tĩnh nói.

“Tốt! Vậy thì hãy mang nó ra đây, ta có một bí mật muốn nói cho mọi người biết, bí mật này cũng chính là nguyên nhân diệt môn của Vạn Kiếm Sơn Trang đấy.” Hà đại phụ đột nhiên nói ra lời này, khiến cho cả ba người được một phen chấn động.

“Đình Phong, con cầm miếng ngọc giản mà cha con đưa cho con ra đây.” Không để cho ba người có phải ứng gì, Hà đại phụ lại quay sang Vạn Đình Phong nói.

Hai người vẫn chưa hiểu dụng ý của Hà đại phụ là gì, nhưng việc này có liên quan tới họa diệt môn của Vạn Kiếm Sơn Trang, cho nên trong lòng ai lấy đều mong mỏi muốn biết, đặc biệt là Diệp Khôn, vì hấn đã nhìn ra việc này có liên quan mật thiết tới tu tiên giới.

Vì vậy, hai người không hề do dự, lần lượt lấy ra những vật mà Hà đại phụ yêu cầu, đồng thời đưa ánh mắt mong mỏi tập chung vào lão.

“Lâm đường chủ, chắc hẳn ngài vẫn nhớ tới những gì Vạn hiền đệ trước lúc chết đã nói với chúng ta chứ?” Hà đại phụ nhìn đồng đồ vật trên bàn, sau đó quay sang Lâm Thiết Sơn nói.

“Cái này...ta nhớ chứ, thế nhưng ta vẫn chưa hiểu rõ lắm, vẫn là mong ngài chỉ bảo cho.” Lâm Thiết Sơn gật đầu nói

“Được, ba người nghe cho kỹ đây, tổ tiên của Vạn gia trước kia vốn là người tu tiên, những thứ trước mặt này đều là do họ để lại, cũng chính vì nó mà Vạn gia mới lâm vào hoàn cảnh ngày hôm nay.” Hà đại phu nhìn những đồ vật trên bàn, rồi liếc mắt nhìn từng người một, sau đó chậm rãi nói ra.

“Cái gì? Tổ tiên Vạn gia là người tu tiên?”

Lời vừa dứt, Diệp Khôn cả kinh hô lên, chỉ là hấn hô trong lòng mà thôi, thế nhưng trên mặt hấn biến hóa liên tục, nhìn vào có thể thấy hấn đang bị kích động rất mãnh liệt.

Cố gắng nén lại tâm tình, Diệp Khôn dần lấy lại vẻ bình tĩnh, thế nhưng biểu hiện của hấn vẫn rơi vào mắt của Hà đại phu, khiến cho lão đối với hấn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vạn Đình Phong và Lâm Thiết Sơn tuy cũng tỏ ra kinh ngạc, nhưng lại không có ấn tượng gì, hai người chỉ hơi mơ hồ một chút thôi, căn bản hai người chưa nghe về người tu tiên bao giờ cả, nên mới có biểu hiện như vậy.

Tuy nhiên, đối với việc có liên quan tới tai họa lần này của Vạn gia, hai người thực sự rất muốn hiểu rõ ngọn ngành, như thế mới có thể thanh thân được, cho nên bọn họ đối với việc này rất mong chờ, muốn xem Hà đại phu sẽ nói thêm những gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 38: Hồi Hương

“Mọi người đã biết thung lũng ở trong dãy Thanh Phong rồi đấy, chỗ đó nhiều năm về trước chính là nơi tổ tiên của Vạn gia đã cư ngụ, nó được gọi là Động Phủ.” Hà đại phu nhìn ra tâm tư của cả ba người, lão không vội vàng gì, mà chậm rãi nói.

“Diệp Khôn, lúc trước ta đã để lại cho con một gói hành trang, ngoài những vật ở trước mặt này ra, thì vẫn còn một bức thư nữa, trong thư ta có nói, hai cuốn sách cổ này là do tổ tiên của ta để lại, nhưng thực ra không phải vậy. Hai cuốn sách đó là do Vạn hiền đệ đưa nó cho ta, trong đó có một cuốn ghi lại những được phượng của người tu tiên, hai trong bốn binh đan dược này là do ta đã tự luyện, đối với người tu tiên những dân dược ta luyện không đáng giá, nhưng đối với người như chúng ta, nó lại là tiên dược đấy.” Hà đại phu quay sang Diệp Khôn nhìn hấn một cách khó hiểu nói.

Diệp Khôn nghe vậy nhưng không nói gì, hấn chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, xem ra Hà đại phu đã nhìn ra được manh mối gì đó trên người hấn rồi thì phải.

“Còn cuốn sách còn lại không rõ tên là gì, nhưng bên trong có giới thiệu về tu tiên giới, bên cạnh đó còn có một công pháp nhập môn cơ sở của người tu tiên nữa, nghe Vạn hiền đệ nói nó có tên là Luân Chuyển Công.” Hà đại phu vẫn chăm chú vào Diệp Khôn với ánh mắt kỳ dị, bình tĩnh nói.

Nghe Hà đại phu nói đến đây, trong lòng Diệp Khôn như dậy sóng, không ngờ Vạn gia lại có bí mật lớn như vậy, mà Hà đại phu nói những chuyện này cho hấn biết, hấn dám khẳng định chắc chắn lão đã nhìn ra được điều gì từ hấn rồi.

“Diệp Khôn, nếu ta đoán không lầm thì con đã tu luyện công pháp được ghi trong cuốn sách kia phải không? Như vậy mới có thể giải thích được việc con tu luyện Vạn Kiếm Quyết tới trình độ đại thành với khoảng thời gian ngắn như vậy, bởi vì hiền đệ ta đã từng nói, công pháp đó chính là trụ cột của kiếm quyết, chẳng qua nó thuộc về thế giới tu tiên mà thôi.” Hà đại phu đột nhiên hỏi một câu, lời của lão vừa ra tới miệng đã khiến cho Diệp Khôn và hai người còn lại một hồi chấn động.

Diệp Khôn nghe xong thì giật mình kinh hãi, thật không ngờ Hà đại phu lại có thể nhìn ra bí mật của hấn, lại còn biết hấn đã tu luyện khẩu quyết kia.

Vạn Đình Phong và Lâm Thiết Sơn nghe vậy cũng giật mình cả kinh, hai người không hẹn mà cùng nhau đưa ánh mắt kinh dị nhìn về phía Diệp Khôn.

“Sư phụ nói không sai, quả thực con đã tu luyện qua công pháp đó.” Diệp Khôn bị ánh mắt của ba người dồn lên mặt, hấn hít vào một hơi thật sâu, sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh thản nhiên nói.

“Ân! Ta đoán không sai mà, con có thể tu luyện được nó không biết là phúc hay họa đây.” Hà đại phu thấy Diệp Khôn khẳng định điều mình hỏi, lão giật mình kinh hãi, mặc dù đã đoán trước được việc này, nhưng lão vẫn chưa dám tin hấn, không nghĩ tới thực sự lại đúng như lão nghĩ.

Lâm Thiết Sơn nhìn Diệp Khôn trong lòng cảm thấy khiếp sợ, tới lúc này thì y đã hiểu được những gì mà lúc trước Vạn Đình Thiên nói trước khi

chết, hóa ra người tu tiên là như vậy, thảo nào thiếu niên kia lại mạnh tới mức khó tin như thế.

Kể cả Diệp Khôn cũng vậy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà hần mạnh tới mức khó tin, điều này đã khiến hần càng thêm sợ hãi khi mà nghĩ tới người tu tiên.

“Hà đại phu, tới lúc này thì ta đã hiểu, hóa ra những lời của Vạn huynh nói trước khi chết là muốn ám chỉ tới người tu tiên, thảo nào huynh ấy bảo chúng ta phải chạy trốn tránh xa hần ra.” Lâm Thiết Sơn tới lúc này mới hiểu được ngụ ý của Vạn Đình Thiên nói trước khi chết, y bèn hướng Hà đại phu nói ra.

“Ân! Khi đó do Vạn hiền đệ nói theo kiểu ám chỉ với ta, cho nên ngài nghe không hiểu gì.” Hà đại phu nghe vậy khẽ gật đầu nói.

Vạn Đình Phong tuy vẫn còn mơ hồ, nhưng hần cũng không phải là kẻ ngốc, qua cuộc nói chuyện của Diệp Khôn và Hà đại phu hần cũng đoán ra được phần nào của câu chuyện, cho nên ánh mắt nhìn Diệp Khôn cũng đã thay đổi.

Lúc này lại nghe Lâm Thiết Sơn nói, Vạn Đình Phong không khỏi khiếp sợ rồi.

“Đình Phong! Diệp Khôn nó có thể tu tiên âu cũng là cái duyên của nó, con hãy để cái ngọc giản này lại cho nó, ngọc giản này theo như cha con nói nó chỉ có tác dụng đối với những người tu tiên mà thôi, có giữ lại bên mình cũng chẳng làm được gì, ngược lại sẽ mang đến họa sát thân nữa.” Hà đại phu đột nhiên quay sang Vạn Đình Phong nói.

“Cái này! Thôi được, đại bá đã nói vậy thì con cũng không có ý kiến gì, thế nhưng con có một yêu cầu muốn Diệp đệ chấp thuận.” Vạn Đình Phong hơi do dự một chút, sau đó hần nhìn Diệp Khôn nghiêm nghị nói.

Đúng như Hà đại phu nói, những thứ mà tổ tiên để lại đối với Vạn gia không hề có tác dụng gì, ngược lại đã khiến cho Vạn gia rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, tất cả là vì nó, nếu giữ lại sẽ rất nguy hiểm, chỉ bằng đưa nó cho Diệp Khôn, như vậy vừa có lợi cho mình, lại vừa có lợi cho người, một việc như vậy hần không thể bỏ qua.

Tuy nhiên, vô công bất thọ lộc, Vạn Đình Phong không biết những thứ này có tác dụng đối với Diệp Khôn như thế nào, nhưng hần cũng không muốn cứ vậy mà đưa cho đối phương, dù gì thì đây cũng là di vật của tổ tiên để lại đây.

Cho nên, Vạn Đình Phong đã nghĩ ra một vấn đề, hần muốn thương lượng với Diệp Khôn, nếu đối phương đồng ý, thì hần mới an tâm giao cho.

“Đình Phong huynh, huynh có gì muốn nói xin cứ nói.” Diệp Khôn không biết trong ngọc giản kia có ghi lại những gì, nhưng đó là đồ của tổ tiên Vạn gia để lại, nó lại có liên quan tới tu tiên giới, cho nên hần rất muốn biết nó có gì bên trong, biết đâu từ đó có thể tìm được thứ mà hần muốn tìm, cho nên khi nghe Hà đại phu và Vạn Đình Phong đề cập đến việc này, hần âm thầm mừng rỡ trong lòng.

“Việc này cũng không phải là việc gì to tát, nếu sau này đệ có thành tựu ở tu tiên giới gì gì đó, ta rất mong đệ có thể thay ta và Ngọc Như trả thù cho Vạn gia, đệ thấy thế nào?” Vạn Đình Phong nhìn thẳng vào mặt của Diệp Khôn chậm rãi nói, người tu tiên mạnh như vậy thì hần rất khó có thể báo thù, cho nên đã nghĩ tới điều này, rất muốn đối phương có thể chấp nhận.

Diệp Khôn nghe Vạn Đình Phong nói xong thì thở phào nhẹ nhõm, hần tưởng đối phương sẽ muốn mình làm việc gì đó to tát, chuyện nhỏ như thế này thì hần có thể làm được, quan tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện tại thực lực của hần chưa thể đấu lại được với tên thanh niên kia, nhưng không có nghĩa là thời gian sau này không thể.

“Đa tạ Đình Phong huynh, chỉ cần một ngày tiểu đệ có đủ năng lực, ta nhất định sẽ thay Vạn gia báo thù, quân tử nhất ngôn.” Diệp Khôn đưa tay ôm quyền hướng Vạn Đình Phong đa tạ một câu, sau đó hần nghiêm nghị nói.

“Tốt! Từ mã nan truy.” Vạn Đình Phong gật đầu lên tiếng, đối với Diệp Khôn hần vẫn có lòng tin, cho nên rất vui mừng khi hần nhận lời.

“Tốt rồi! Mọi chuyện cũng nên chấm dứt ở đây thôi, từ đây tới Bạch Hạc Sơn Trang cũng đã an toàn, ta xin cáo biệt tại đây.” Hà đại phu đợi cho Diệp Khôn và Vạn Đình Phong nói xong thì lên tiếng nói.

“! Hà? Đại bá, tại sao người lại muốn đi ngay?” Vạn Đình Phong nghe vậy kinh ngạc quay ra hỏi.

Không những Vạn Đình Phong có thái độ như vậy, Diệp Khôn và Lâm Thiết Sơn nghe lời này cũng tỏ ra kinh ngạc, đã tới đây rồi tại sao Hà đại phu lại không tới Bạch Hạc Sơn Trang, điều này rất khó hiểu.

“A! Minh hiểu rồi...” Nghĩ thế nào cũng không ra, nhưng đột nhiên Diệp Khôn nhớ tới điều gì đó, trầm nghĩ.

“Đình Phong, từ khi Vạn Kiếm Sơn Trang xảy ra chuyện, điều ta lo lắng nhất chính là con với Ngọc Như, từ đây tới Bạch Hạc Sơn Trang cũng không còn xa, đã có Lâm đường chủ đi cùng các con thì ta yên tâm rồi, ta còn có chút việc bận nên không tiện đi cùng, lúc khác ta sẽ tới thăm các con sau.” Hà đại phu không muốn nói rõ nguyên nhân, lão nghĩ thoáng qua rồi nói, nhưng trên mặt lão hiện rõ vẻ kiên quyết.

“Điều này... cho dù như thế, đại bá cần gì phải đi ngay chứ.” Vạn Đình Phong không cho là đúng nói.

“Phong nhi, nếu Hà đại phu đã nói vậy thì cứ để ông ấy đi đi, về sau chúng ta còn gặp lại nữa mà.” Lâm Thiết Sơn nhìn ra được tâm tư của Hà đại phu, lại thấy lão đã quyết tâm, cho nên y liền lên tiếng can Vạn Đình Phong lại.

“Nhưng mà...” Vạn Đình Phong vẫn không muốn, hắn đang định nói thêm gì đó thì bị Lâm Thiết Sơn ngăn lại, hắn đành không nói nữa, đứng nhìn hai người với ánh mắt khó hiểu.

“Lâm đường chủ, hai đứa chúng nó ta xin giao lại cho ngài, đây là bình đan được trị thương rất tốt, ngài hãy cầm lấy và bảo trọng.” Hà đại phu quay sang Lâm Thiết Sơn nói, đồng thời lấy trong người ra một bình đan được đưa cho y.

“Diệp Khôn, con thu dọn hành lý, chúng ta lên đường ngay.” Nói xong, Hà đại phu quay sang Diệp Khôn nói.

“A... Vâng!” Diệp Khôn không nghĩ tới Hà đại phu lại bảo mình đi cùng, hắn hơi ngây người ra một lúc, sau đó gật đầu đồng ý.

Sau đó, Hà đại phu và Diệp Khôn thu dọn đồ đạc rời khỏi tử lâu ngay trong đêm.

Từ đầu đến giờ không thấy bóng dáng của Tiểu Bạch đầu, hóa ra tiểu tử vì không thích ngồi nghe chuyện nhảm nên đã tìm một chỗ lăn ra ngủ, đến khi bị Diệp Khôn đánh thức dậy, nó tỏ ra hơi khó chịu một lúc, sau đó cũng không tỏ thái độ gì nữa, nó nhảy phốc lên vai hắn gấp dài một cái.

Ngày hôm sau, khi Ngọc Như tỉnh dậy thì phát hiện Diệp Khôn và Hà đại phu đã bỏ đi, không lời từ biệt, vốn dĩ nàng đang buồn vì vừa bị mất cha mẹ, nay lại càng thêm buồn, thế nhưng buồn thì vẫn buồn, nàng cũng không biết làm gì hơn, đành ngậm ngùi cùng Vạn Đình Phong và Lâm Thiết Sơn trở về Bạch Hạc Sơn Trang.

Thời gian đầu, Ngọc Như ngày đêm nhung nhớ Diệp Khôn, nàng đã nhờ nhiều người trong Bạch Hạc Sơn Trang, thậm chí còn liên lạc với Lục Thiên Hào để nhờ hắn dò la tin tức, nhưng đều không thu được kết quả gì.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhiều năm sau vẫn không có tin tức của Diệp Khôn, cuối cùng Ngọc Như cũng đã quên được hắn, đến một ngày nàng đã lên kiệu hoa, lấy một vị công tử con nhà thế gia ở vùng lân cận và sống một cuộc sống khá là hạnh phúc.

...

Đêm hôm đó, Hà đại phu dẫn theo Diệp Khôn tới một thôn nhỏ gần đó nghỉ ngơi tới sáng ngày hôm sau mới đi tiếp.

Hai hôm sau, hai người tới một thị trấn nhỏ có tên là Hàng Khương Trấn, sau đó Hà đại phu dẫn Diệp Khôn tìm đến một tiệm thuốc khá lớn ở đây.

Trước cửa Hồi Xuân Đường, lúc này có hai người đang đứng hướng mắt lên tấm bảng hiệu treo ở giữa cửa một tiệm thuốc lớn, đó là một ông già khoảng sáu mươi tuổi và một thiếu niên khoảng mười năm tuổi, trên vai thiếu niên còn có một con khỉ trắng đang đứng, bọn họ đứng ở đó đã gần một canh giờ rồi.

Không biết họ đứng đó làm gì, lại cứ chăm chú nhìn vào tiệm thuốc đó, không những người đi đường, ngay cả người trong tiệm cũng nhìn ra với ánh mắt khó hiểu, bên trong còn tỏ ý đề phòng.

“Sư phụ, tiệm thuốc này là nhà của người sao?” Đột nhiên, Diệp Khôn lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Thật không ngờ, đã nhiều năm như vậy rồi, nó vẫn còn giữ được phong thái của ngày xưa, không biết hiện tại nơi đây do ai tiếp quản, đi, chúng ta vào trong xem sao.” Hà đại phu thu lại ánh mắt tĩnh mịch của mình, lão khẽ gật đầu nhớ lại nói.

Nói xong, Hà đại phu chậm rãi đi trước tiến vào bên trong Hồi Xuân Đường, Diệp Khôn cùng Tiểu Bạch cũng chậm rãi đi theo.

“Xin hỏi hai vị đến bốc thuốc hay là khám bệnh ạ?” Khi hai người vừa bước vào cửa, ngay lập tức có một thiếu niên chừng mười tuổi từ bên trong chạy ra chặn trước mặt cung kính nói.

Chỉ là, thiếu niên này vừa dứt lời, đột nhiên hắn giật mình lui lại phía sau, rồi đưa mắt nhìn chằm chằm vào hai vớ vớ về mặt đề phòng, hắn đã nhận ra hai người chính là người đứng ở ngoài đường nhòm ngó cửa tiệm suốt khoảng một canh giờ qua.

“Ha ha. Tiểu huynh đệ không cần phải khẩn trương như vậy.” Hà đại phu thấy thái độ của thiếu niên như vậy nhưng không tỏ ra tức giận, ngược lại lão cười ha hả nói.

“Hai người tới đây rốt cuộc muốn gì, tôi thấy hai người đứng ngoài kia nhòm ngó vào trong này cũng khá lâu rồi, nhất định là có ý không tốt, nếu không đi ngay tôi sẽ báo quan.” Nghe vậy thiếu niên vẫn tỏ ra đề phòng, hắn nhìn hai người đánh giá một chặp nói.

“Ha ha. Tiểu tử ngươi cũng mạnh bạo a, bọn ta tới đây không phải bốc thuốc, cũng không phải muốn khám bệnh, ta muốn gặp ông chủ của cậu, phiền cậu thông báo cho một tiếng.” Hà đại phu vẫn tỏ thái độ như cũ cười cười nói.

“Chỉ có như vậy thôi? Được rồi, hai người chờ tôi một chút, để tôi vào trong bẩm báo với gia sư một tiếng.” Thiếu niên hơi ngạc nhiên hỏi, sau khi nghĩ ngợi một lúc, bèn nói.

Hà đại phu gật đầu không nói gì thêm, lão đưa mắt nhìn theo bóng lưng của thiếu niên cười cười không thôi.

Diệp Khôn ở bên cạnh cũng không nói gì, hắn chỉ đưa mắt đánh giá xung quanh một lượt, hắn thấy trong sảnh này cũng khá rộng, bên cạnh quầy bốc thuốc là một tủ lớn có rất nhiều ngăn kéo, mỗi một ngăn kéo đều có ghi tên của một vị thuốc, đếm xơ qua cũng phải có hơn một trăm ngăn, tương đương với hơn một trăm vị thuốc khác nhau.

Diệp Khôn đang chú ý quan sát, đột nhiên hắn nghe thấy một giọng nói khàn khàn từ phía trong vọng ra.

“Không biết vị khách nào tới hàn xá muốn gặp lão phu, thứ cho lão phu tiếp đón chưa được chu đáo.”

Lời vừa dứt, từ trong căn phòng phía sau tủ thuốc bước ra một lão giả, lão này ước chừng sáu mươi tuổi, thân hình gầy gò, da mặt có chút nếp nhăn, trên người mặc một bộ y phục màu nâu, lão đang lưng chừng bước ra.

Vừa nhìn thấy lão giả, Hà đại phu đột nhiên giật mình, lão căng mắt ra nhìn lão giả phía trước một lúc thật lâu, theo đó sắc mặt lão biến đổi liên tục, tâm tình có vẻ rất kích động.

“Tiêu Minh, là người sao? Người vẫn còn sống?” Diệp Khôn đứng bên cạnh phát hiện ra Hà đại phu có điều khác thường, hắn đang định hỏi thì nghe thấy giọng nói run run của lão.

Lời vừa ra, đã khiến cho lão giả phải khựng người lại, lão không tự chủ được rung mình một cái, sau đó lão ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm vào Hà đại phu.

“Người này...rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại biết tên mình? Không lẽ là kẻ thù năm xưa tìm đến?...” Nhìn Hà đại phu một lúc nhưng không nhận ra là ai, sắc mặt lão giả đột nhiên trầm xuống, ý nghĩ trong đầu lão liên tục xoay chuyển, lão đã nghĩ đến điều xấu nhất có thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 39: Chuyện Cũ

Thấy lão giả đứng im nhìn mình với ánh mắt đề phòng, Hà đại phu hít vào một hơi lấy lại vẻ bình tĩnh, lão đoán lão giả trước mắt có lẽ nhất thời chưa nhớ ra mình, hơn nữa với vẻ đề phòng như vậy, rất có thể lão ta đang nghĩ đến vấn đề khác.

“Tiêu Minh, người nhìn kỹ lại xem ra là ai.” Hà đại phu suy đoán rất có căn cứ, sau đó lão nghiêm túc lên tiếng.

Lão giả được gọi là Tiêu Minh nghe Hà đại phu nhắc nhở, lão hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy ngờ ngợ, sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh, lão cố gắng lục lọi trong ký ức của mình xem có thể tìm ra được điều gì không.

Tiêu Minh vẫn còn có vẻ chần chừ, nét mặt Hà đại phu khẽ động dung, lão không vội, cho nên cứ bình tĩnh chờ đợi.

“Người...người...Tiêu Dực Phong?” Một lúc lâu sau, đột nhiên hai mắt Tiêu Minh trợn lên, lão nhìn thẳng vào mặt Hà đại phu với ánh mắt rất lạ, ngay sau đó, như nhớ tới điều gì, chân tay lão run rẩy lắp bắp nói.

“Ha ha. Đúng vậy, là ta.” Hà đại phu nhìn điệu bộ kích động của Tiêu Minh cũng kích động theo, lão cười ha ha nói.

“Thật sự là người?” Tiêu Minh biểu lộ như thể không dám tin vào mắt và tai mình vậy, lão hỏi Hà đại phu thêm một lần nữa.

“Thật sự là ta.” Hà đại phu hiểu được tâm tình của Tiêu Minh lúc này, cho nên lão vẫn tỏ thái độ như trước, khẳng định nói.

Lời nói như chém đinh chặt sắt của Hà đại phu khiến cho Tiêu Minh vừa mừng vừa sợ, trong thâm tâm của lão từ lâu đã cho rằng Hà đại phu đã chết rồi, không nghĩ tới hôm nay gặp lại bạn cũ, lão thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhất thời đủ loại cảm xúc tràn về.

...

Hai người vốn cùng một gia tộc, quan hệ lại rất gần, cả hai lớn lên cùng nhau, mặc dù không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng lại thân nhau như thủ túc, về sau lớn lên, lại cùng nhau theo nghề y, trở thành thầy y có tiếng một thời.

Bên cạnh là một thầy y có tiếng, hai người cũng là một trong những tay cao thủ được xếp vào hạng nhất lưu khi ấy, Tiêu Minh là cao thủ về nội công, còn Tiêu Dực Phong là cao thủ về ngoại công.

Năm xưa, hai người hành tẩu giang hồ, lấy việc chữa bệnh cứu người làm niềm vui, những người mà họ cứu, không cần biết là loại người gì, không phân biệt là người trong hắc đạo hay bạch đạo, hễ cứ có bệnh là ra tay hết lòng chữa trị không có gì dị nghị cả, cho nên họ rất được hắc bạch lưỡng đạo nể phục.

Vốn dĩ việc cứu người là chuyện đáng mừng, thế nhưng kẻ thù của những người được cứu, lại đem lòng thù hận hai người, đã khiến cho hai người vô tình mua dây buộc vào mình, thành ra đã đắc tội với khá nhiều người, dẫn đến bị người ta truy sát, chết sảy vài lần.

Nhiều năm trước, Tiêu Minh bị người của hắc đạo truy sát, còn Tiêu Dực Phong thì bị người bên bạch đạo truy sát, hai người khi đó không dám trở về, cũng không dám tới lương tựa bằng hữu, họ chọn cách trốn chui trốn nủi, thế nhưng vẫn không thoát được tai mắt của kẻ thù, phải trải qua khá nhiều cuộc chiến rất ác liệt.

Trải qua nhiều trận chiến, cả hai tưởng chừng khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này, cho nên trong lòng mỗi người đều nghĩ rằng đối phương có lẽ bị kẻ thù sát hại rồi.

Sau đó, Tiêu Dực Phong đã chạy tới Hà Gia Thôn ở Thanh Châu, lão thay tên đổi họ nên mới có Hà đại phu ngày hôm nay, còn Tiêu Minh thì ngược lại, sau khi thoát nạn, lão đã ẩn trốn một khoảng thời gian, đợi cho mọi việc lắng xuống lại trở về quê nhà, đồng thời thay tên đổi họ, rồi tìm cách tiếp quản Hồi Xuân Đường, phát triển nó cho tới ngày nay.

...

Tiêu Minh vui mừng không sao tả siết, thật không ngờ Tiêu Dực Phong vẫn còn sống, hôm nay lại tìm về quê nhà, khiến cho lão cực kỳ xúc động.

“Dực Phong, đúng là ngươi rồi, ngươi thay đổi nhiều quá, quả thật rất khó nhận ra, từ ngày ấy đến giờ cũng đã gần hai mươi năm rồi còn gì.” Hai chân Tiêu Minh bước nhanh tới trước mặt Hà đại phu, sau đó lão đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá bạn già một lượt rồi cười ha hả nói.

“Đúng vậy! Vì để tránh sự truy sát của kẻ thù, ta đã dùng thủ pháp thay đổi dung mạo đi một chút, hơn nữa cũng đã già rồi, ngươi không nhận ra cũng dễ hiểu.” Hà đại phu cũng cười ha hả nói, có thể thấy, lúc này tâm tình của lão so với Tiêu Minh không khác biệt là mấy.

“Chỉ là, Tiêu Dực Phong đã chết lâu rồi, bây giờ ta là Hà Nhất Quy, ngươi cứ gọi cái tên mới của ta là được.” Hà đại phu ngừng lại một chút, như nghĩ ra điều gì vội nói.

“Không sai! Những chuyện trước kia hãy để nó chìm vào trong dĩ vãng đi, đã lâu ta cũng không dùng cái tên Tiêu Minh nữa rồi, tên ta bây giờ là Trần Dương.” Tiêu Minh không nghĩ tới Hà đại phu cũng đã thay tên đổi họ, lão gật đầu thần nhiên nói.

“Àn! Chuyện cũ trước kia nhắc lại chỉ khiến cho người ta đau lòng, ta cũng đã quên nó từ lâu rồi.” Hà Nhất Quy mỉm cười nói.

“Cứ như vậy đi, có điều chỗ này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta hãy vào trong đi.” Trần Dương tỏ vẻ đồng ý, sau đó lão lên tiếng bảo.

Kế đó, Trần Dương gọi thiếu niên lúc nãy lại phân phó vài câu, sau đó gia hiệu cho Hà Nhất Quy một cái, rồi đi trước dẫn đường.

Hà Nhất Quy thấy vậy vội quay sang nói với Diệp Khôn một câu, sau đó lão quay người lại đi theo Trần Dương.

Diệp Khôn cũng không nói gì cả, hần vội vàng bước theo sau.

Đi ra phía sau tiệm thuốc, Trần Dương dẫn Hà Nhất Quy và Diệp Khôn tới một căn phòng khá rộng, trong phòng có rất nhiều đồ có liên quan đến y dược, bên cạnh nổi vào còn kê một giá sách lớn, không cần xem cũng biết, những cuốn sách này đều là sách nói về y dược rồi.

Ba người đi đến bên cạnh một cái bàn, Trần Dương và Hà Nhất Quy phân biệt chủ khách ngồi xuống, còn Diệp Khôn thì vòng ra phía sau đến bên cạnh lão Hà thành thật đứng bên cạnh.

Thấy Diệp Khôn đi lại đứng bên cạnh Hà Nhất Quy, lúc này Trần Dương mới để ý tới, lão đưa mắt nhìn hần và Tiểu Bạch hơi tò mò hỏi:

“Lão Hà, cậu thiếu niên này là...”

“A! Ta quên không giới thiệu với lão, đây là học trò của ta, nó tên Diệp Khôn, còn tiểu hầu này là Tiểu Bạch, hai đứa nó là huynh đệ tốt của nhau.” Hà Nhất Quy a lên một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn Diệp Khôn và Tiểu Bạch, rồi quay sang giới thiệu cho Trần Dương biết.

“Văn bói Diệp Khôn.” Diệp Khôn tỉnh ý, trong khi Hà Nhất Quy giới thiệu, hần bước lên một bước, lễ phép chào Trần Dương một tiếng.

“Khôn nhi, đây là người anh em cùng dòng họ với ta, cuộc trò chuyện của ta với hần từ đầu đến giờ con đều nghe thấy hết rồi đấy, vì vậy ta không cần nói thêm nữa, con cứ gọi hần một tiếng Dương thúc là được.” Hà Nhất Quy rất vừa ý với biểu hiện của Diệp Khôn, sau khi nói với Trần Dương xong, lão quay sang hần bảo.

“Vâng! Con đã hiểu.” Diệp Khôn khẽ gật đầu nhẹ giọng nói.

“Nếu đã là học trò của người thì đều là người nhà cả, Diệp Khôn, con cũng ngồi xuống đi, không cần phải đứng như vậy làm gì.” Trần Dương nhìn Diệp Khôn đánh giá một lúc, đặc biệt lão để ý đến Tiểu Bạch đang ngồi trên vai hần, lúc này nó đang mở to mắt ra nhìn lão với vẻ tò mò, khiến cho lão cảm thấy khá thú vị, nên cười nói.

“Con cũng ngồi xuống đi.” Hà Nhất Quy mỉm cười nhìn Diệp Khôn gật đầu nói.

“Vâng!” Diệp Khôn dạ một tiếng, sau đó bước qua một bên, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn ngồi xuống, nó liền nhảy phốc xuống, sau đó chọn lấy một chỗ, rồi bắt trước hần ngồi xuống, đồng thời đưa mắt nhìn ba người với vẻ mắt khoái trí.

Lúc trước, Diệp Khôn đã nói cho Hà Nhất Quy biết về lai lịch và tính cách của Tiểu Bạch, thêm vào đó lão đã được chứng kiến sự thông minh của nó, cho nên hành động lần này của nó lão không hề ngạc nhiên, lão chỉ nhìn nó cười cười không thôi.

Ngược lại, hành động của Tiểu Bạch lại khiến cho Trần Dương kinh ngạc, lão trở mắt lên nhìn nó đến nỗi cứng họng không nói được gì luôn, phải một lúc sau lão mới lấy lại vẻ bình thường, ngay lập tức lão cười ha hả khen nó mãi.

Tiểu Bạch thấy vậy thì tỏ ra thích thú, nó ngoác miệng ra cười khằng khặc, sau đó nó cũng thành thật ngồi im tại chỗ, thi thoảng nó lại leo lên đùi của Diệp Khôn nghịch ngợm một chút, rồi lại quay về chỗ của mình.

Sau khi hết lời ca ngợi Tiểu Bạch, Trần Dương và Hà Nhất Quy liền thay đổi chủ đề, hai lão bắt đầu đem chuyện của mình nói cho đối phương nghe, Diệp Khôn thấy vậy thì thành thật ngồi yên nghe chuyện.

Đã nhiều năm không gặp, hôm nay gặp lại, Hà Nhất Quy và Trần Dương say xưa ôn lại chuyện cũ, từ những chuyện lúc hai người còn nhỏ, cho đến những chuyện khi trưởng thành, rồi đến chuyện mỗi người một trí ra đi tìm thầy học nghệ, rồi lại cùng nhau hành tẩu giang hồ chữa bệnh cứu người, tất cả đều là những kỷ niệm đẹp đang nhớ của hai người, những kỷ niệm đó có lẽ tới chết cũng khó mà quên được.

Tiếp đó mỗi người lại kể về chuyện của mình sau đợt bị truy sát kia, đúng như họ đã nói, những chuyện cũ đau buồn trước kia hãy để nó chôn vùi trong dĩ vãng, cho nên họ đã tránh đi không đề cập đến nữa.

Tất cả những chuyện được hai người tỷ mỉ nói ra, đều là những chuyện về cuộc sống yên bình trong những năm qua trở về đây.

Lần lượt từng người kể một, cho nên câu chuyện của họ khá là dài, tuy đã lược bỏ khá nhiều chi tiết, nhưng cuộc nói chuyện của họ cũng phải kéo dài hai ngày một đêm mới kết thúc.

Diệp Khôn ngồi bên cạnh nghe hai người kể chuyện, trong lòng hần cảm khái mãi không thôi, thật không ngờ cuộc đời của họ lại có nhiều跌宕 cay ngọt bùi đến vậy, chỉ vì cứu người mà họ bị người ta ghen ghét thù hằn, cuối cùng dẫn đến việc cả nhà bị sát.

Từ chuyện của Hà Nhất Quy và Trần Dương, nó đã khiến cho Diệp Khôn phải suy nghĩ một phen, hần thâm nhủ, sau này có đi lại trên giang hồ hay là đi lại trong thế giới của người tu tiên, hần nhất định phải kiên định, dứt khoát, làm chuyện gì cũng phải nghĩ tới lợi ích của mình trước đã rồi tính sau, không thể đi vào vết xe đổ của hai người này được.

Cổ nhân đã có câu “mình không vì mình trời tru đất diệt”, trên đời này chẳng có ai là không vì lợi ích của mình mà đặt lên hàng đầu cả, có những người được xưng tụng là anh hùng hào kiệt, bọn họ chuyên lo chuyện bao đồng, giúp đỡ kẻ yếu chống lại kẻ mạnh, nhưng đôi lại thì họ được cái gì, hay tất cả chỉ là hư danh, để rồi bị người thù hằn ghen ghét, rồi bị những tổ chức sát thủ truy sát, đến nỗi phải bỏ mạng, cuối cùng cũng chỉ là một nắm xương khô mà thôi.

Tuy việc làm của họ không sai, mà còn rất đúng, đáng được ca ngợi, thế nhưng trong giang hồ làm gì có chuyện đúng sai, tất cả phải xem vào thực lực của ai hơn ai mà định giá.

Diễn hình là sự việc của Hà Nhất Quy và Trần Dương, đây chính là một bài học đáng để cho Diệp Khôn phải học tập.

Trong khoảng thời gian qua, Diệp Khôn đi lại trên giang hồ gặp phải rất nhiều chuyện thị phi, từ đó hần cũng đã thấu hiểu rõ về những việc như thế này, cho nên hần sẽ không dại gì mà đâm đầu vào, nếu không sẽ khiến cho bản thân bị họa sát thân như chơi.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng hần cũng không dám đảm bảo một trăm phần trăm sẽ làm như vậy, vẫn còn phải tùy thuộc vào hoàn cảnh lúc đó như thế

nào nữa.

Trong tương lai, dù là đi lại trên giang hồ, hay là đi lại ở tu tiên giới, cái ưu tiên lớn nhất phải là cái mạng nhỏ của mình, phải đặt nó lên hàng đầu, bởi lẽ, nếu chết là hết, còn làm được gì nữa.

Nghe xong câu chuyện của hai người, Diệp Khôn lâm vào trầm mặc một hồi lâu, quả đúng như câu ‘người trong giang hồ, thân bất do kỷ’, có nhiều chuyện có muốn làm theo ý mình cũng không được, ngược lại có những chuyện không muốn làm cũng phải làm.

“Sư phụ, Dương thúc, cuộc đời của hai người đúng là phải chịu rất nhiều ủy khuất rồi.” Diệp Khôn bất chợt lên tiếng nói

“Ân! Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, những chuyện như thế này thiên hạ có rất nhiều, chuyện của chúng ta chẳng qua chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi, bên ngoài còn rất nhiều mảnh đời bất hạnh hơn nữa.” Hà Nhất Quy chưa vội trả lời câu hỏi của Diệp Khôn, lão hơi trầm ngâm nói.

“Sư phụ nói có lý, thiên hạ rộng lớn, những chuyện bi thương rất khó mà nói hết được, chẳng nói đâu xa, việc của Vạn gia là minh chứng rõ ràng nhất.” Diệp Khôn thấy Hà Nhất Quy nói rất đúng, chuyện của thiên hạ nhiều vô số kể, vừa rồi Vạn gia là minh chứng rõ ràng nhất của vấn đề này.

“Vạn gia? Khôn lẽ là Vạn Kiếm Sơn Trang?” Trần Minh ngồi bên cạnh nghe Diệp Khôn và Hà Nhất Quy nhắc đến Vạn gia, lão như nhớ tới điều gì đó lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, chính là Vạn Kiếm Sơn Trang.” Hà Nhất Quy gật đầu nói.

“Chuyện của Vạn Kiếm Sơn Trang có lẽ bây giờ toàn bộ Việt Quốc đã biết, không nghĩ tới họ lại bị người của Bát Quái Môn đuổi cùng giết tuyệt, nghe nói chỉ có con trai và con gái của Vạn Đình Thiên còn may mắn sống sót, nhưng cũng không rõ đang lưu lạc ở đâu.” Nghĩ đến chuyện của Vạn Kiếm Sơn Trang, Trần Dương đồng cảm nói.

Nghe Trần Dương nói vậy, Diệp Khôn và Hà Nhất Quy khẽ liếc mắt nhau một cái, hai người đều hiểu ý nhau, cho nên không dám nói thêm điều gì có liên quan tới Vạn Kiếm Sơn Trang nữa, hai người bèn nói qua chuyện khác, tránh chuyện này ra.

Hai người không phải là không tin tưởng Trần Dương, từ việc của lão nói, khả năng tin tức bọn họ tới Bạch Hạc Sơn Trang chưa bị tiết lộ ra, cho nên ít người biết thì vẫn an toàn hơn, điều Diệp Khôn lo lắng bây giờ là, tin tức về Vạn Kiếm Sơn Trang rất có thể đám người Lục Phiến Môn đã biết, hẳn rất hy vọng Lục Thiên Hào nhìn ra được vấn đề bên trong, có thể giữ kín việc này.

“Phải rồi sư phụ, tới đây người sẽ có dự định gì?” Diệp Khôn nhanh miệng hỏi.

“Ân! Trước mắt thì ta cứ ở đây đã, ta đang có ý định làm tiếp những việc mà trước kia ta chưa làm xong, sau đó ta sẽ trở lại Hà Gia Thôn, tiếp tục công việc của mình.” Hà Nhất Quy nghĩ ngợi một chút nói, không về thì thôi, nếu đã về tới đây rồi thì lão muốn làm thêm vài việc trước kia chưa làm xong, chỉ là lão không biết có thể làm được không, bởi lẽ thời gian dịch dời đi đã trải qua nhiều năm rồi, mọi thứ không còn như xưa nữa, cũng chỉ hy vọng mà thôi.

“Lão Hà, ta nghĩ lão chẳng làm được gì đâu, thôi thì cứ ở lại đây một khoảng thời gian, cũng lâu rồi lão chưa về thăm quê nhà, cũng có vài việc cần lão đích thân làm đó, bây giờ nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta sẽ đưa lão đi.” Trần Dương nghĩ tới lời của Hà Nhất Quy thì lắc đầu, sau đó lão đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 40: Lam Ngọc

Ngay sau đó, Trần Dương gọi một người giúp việc trong nhà tới, rồi kêu họ làm một mâm thức ăn mang lên để ba người ăn uống, sau khi ăn uống xong, lão bèn cho người an bài chỗ nghỉ ngơi cho hai người.

Do hôm qua thức trắng cả một đêm không được ngủ, cho nên Hà Nhất Quy và Diệp Khôn khi về tới phòng của mình đều cảm thấy mệt mỏi, ngay lập tức ngã lưng xuống giường ngủ một giấc thật say, mãi cho đến gần trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy được.

Hôm sau tỉnh dậy, Diệp Khôn rời khỏi phòng mình đi đến phòng của Hà Nhất Quy tìm lão nhưng không thấy lão đâu cả, hắn hỏi người làm thì biết được lão cùng với Trần Dương đã ra ngoài rồi, cho nên hắn lại quay trở về phòng, sau đó đóng cửa lại cùng với Tiểu Bạch đùa nghịch trong phòng.

Nằm trên giường với Tiểu Bạch, không phải nghĩ ngợi gì cả, Diệp Khôn cảm thấy trong lòng mình rất thoải mái, đã lâu rồi hắn không có cảm giác như vậy, lúc trước đi cùng với Ngọc Như, hẳn lúc nào cũng phải nom nớp lo sợ, lúc nào cũng phải đề phòng người bên cạnh, thật sự rất mệt mỏi.

Lúc này có thể nói là không còn gì vướng bận nữa, vì vậy hắn và Tiểu Bạch một người một khi cùng nhau ở một chỗ, đùa nghịch làm loạn cả căn phòng lên.

Từ bên ngoài nhìn vào, có thể nghe thấy những tiếng cười cùng với những tiếng kêu đầy khoái trí của hai người, khiến cho những người làm cùng với những người đến bốc thuốc rất hiếu kỳ, thi thoảng liếc vào hậu viện phía sau hiệu thuốc một cái.

Được Trần Dương phân phó xuống, những người làm ở đây đều biết Diệp Khôn là khách quý của bản tiệm, hơn nữa lại được Trần Dương coi hắn như là người nhà, cho nên những việc hắn làm bọn họ không để ý lắm, cứ để mặc hắn thích làm gì thì làm, miễn sao không ảnh hưởng đến công việc làm ăn của Hồi Xuân Đường là được.

Diệp Khôn cũng nhìn ra được điều đó, cho nên hắn không hề úy kỵ gì cả, suốt ngày chỉ ăn với chơi, lúc đói thì đi tới nhà bếp kiếm cơm ăn, lúc vui thì cùng Tiểu Bạch nô đùa, nhiều lúc rảnh rỗi hắn cũng tới phụ giúp Hồi Xuân Đường bốc thuốc khám bệnh, dần dần hắn đã chiếm được hảo cảm của những người ở đây.

Thấy Diệp Khôn như vậy, Hà Nhất Quy hết sức vui mừng, lão nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, cho nên rất hiểu rõ tính cách của hắn, đối với hắn lão vẫn luôn tin tưởng và yêu quý.

Trần Dương cũng vậy, lão rất có hảo cảm với Diệp Khôn, trải qua mấy ngày này lão đã hiểu rõ được tính cách và con người của hắn, vừa thông minh nhanh nhẹn, lại còn biết làm việc, nhiều lúc lão đã từng nghĩ, giả như lão có được một đệ tử như hắn, như vậy thì về sau y bát của lão sẽ có người chân truyền, lão rất hâm mộ bạn già của mình, không nghĩ tới lão lại có một đệ tử như này.

Mà trong mấy ngày này, Trần Dương ngày nào cũng đưa Hà Nhất Quy ra ngoài, hai người họ đi từ sáng sớm cho tới chiều tối mới về, không biết ở bên ngoài họ đã làm những gì, nhưng xem ra có vẻ khá là bận rộn.

Diệp Khôn thấy làm lạ nhưng cũng không tiện hỏi, cũng không có ý muốn đi theo xem, hắn vẫn ở lại Hồi Xuân Đường tranh thủ nghỉ ngơi, làm những gì mình thích.

Hắn biết, chắc chắn Hà Nhất Quy hiện đang đi làm những việc mà lão đã nói lúc trước, hắn chỉ cần đợi khi nào lão làm xong, tới lúc đó sẽ cũng lão trở về Hà Gia Thôn một chuyến.

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên hắn đi xa và lâu như vậy, ngoài việc nhớ nhà ra, hắn cũng nghĩ tới cậu mợ ở nhà, có lẽ bọn họ cũng rất lo lắng cho hắn.

...

Mấy ngày tiếp theo, Trần Dương và Hà Nhất Quy không thấy ra ngoài như trước nữa, hai lão ở lại Hồi Xuân Đường cùng nhau trao đổi về y thuật, những lúc đó, hai lão đều gọi Diệp Khôn tới, để cho hắn ngồi bên cạnh lắng nghe và ghi chép lại.

Nhờ vậy mà Diệp Khôn thu hoạch được rất nhiều, cho tới bây giờ kiến thức về y đạo của hắn đã có sự hiểu biết đáng kể, chỉ cần hắn bỏ chút thời gian ra nghiên cứu, chắc chắn về sau hắn sẽ trở thành một thầy thuốc giỏi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tính đến hôm nay Diệp Khôn đã ở Hồi Xuân Đường được một tháng.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã học được từ Hà Nhất Quy và Trần Dương rất nhiều, hắn cứ có cảm giác, hai lão đang có tình truyền thụ y thuật cho hắn vậy, bởi vì tất cả y bát của hai lão, hầu như đã được hắn ghi chép lại, hơn nữa, hắn lại đang giữ những bản ghi chép đó.

Một ngày kia, lúc này là xế chiều, Diệp Khôn đang nằm ngửa trên giường thờ phật, mồ hôi trên người hắn chảy ra nhễ nhãi ướt hết cả áo, bên cạnh hắn là Tiểu Bạch, bộ dạng của nó nhìn rất khôi hài, trước đó cả căn phòng vốn gọn gàng, nhưng lúc này đồ đạc bị vứt lung tung, mỗi chỗ một cái nhìn như là một bãi rác vậy.

“Tiểu Bạch, ngươi cũng thật là lười trò nghịch ngợm, ngươi làm cho ta mệt muốn chết.” Diệp Khôn vừa thở vừa lấy tay xoa đầu Tiểu Bạch, mắng nó một câu.

Tiểu Bạch nghe thấy vậy nó kêu lên hai tiếng, sau đó ngoác miệng ra cười trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Thái độ của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn mắng thăm nó một tiếng, nhưng chẳng biết nên làm gì với nó, đành lớn tiếng cười ha ha.

Đang cười vui vẻ, đột nhiên Diệp Khôn nhú mày, hắn cảm giác được trước ngực mình có cái gì đó đang chảy ra, hình như là chất lỏng, nó thấm vào da, khiến hắn thấy lạnh toát cả người.

Bật người ngồi dậy, Diệp Khôn vội thò tay vào trong ngực lấy ra một vật hình tròn đen xì cầm trên tay, vật này có kích thước bằng nắm tay của hài tử mới sinh, bên ngoài nó được bao bọc bởi một lớp gì đó màu đen, lúc này dùng mắt thường có thể thấy được, nó đang dần tan ra, tạo thành

những giọt chất lỏng ly ti màu đen, chính những giọt chất lỏng này đã thấm lên da của hắn, khiến hắn có cái cảm giác kia.

Đưa nó lên ngang mặt quan sát, một lúc lâu sau Diệp Khôn mới nhớ ra, nó chính là vật mà lúc trước Bạch Hào đã đưa cho hắn, khi đó đang trong lúc nguy hiểm, cho nên hắn không có thời gian để xem, đành bỏ nó vào trong người cất đi.

Thời gian sau đó, hắn lại gặp nhiều chuyện khác quần lầy, cho nên nhất thời đã quên mất nó, nếu hôm nay không phải nó phát sinh ra hiện tại lạ, thì chẳng biết tới lúc nào hắn mới nhớ tới nó đây.

Vật này nhìn vào thì chẳng có gì bất mắt, nhưng Bạch Hào đưa cho hắn trong tình hình lúc đó, xem ra nó chắc chắn không phải là vật bình thường, bây giờ đột nhiên lớp vỏ bọc bên ngoài tan ra, có lẽ là do hắn và Tiểu Bạch nó đùa gổm quá, khiến cho mồ hôi chảy ra và tác động vào nó khiến nó trở lên như vậy.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn lóe lên, hắn vừa kinh ngạc vừa mong đợi, cho nên hắn không làm gì cả, mà chỉ lẳng lặng đợi cho chất lạ màu đen kia dần dần tan ra, để xem sau vỏ bọc xấu xí này, rốt cuộc nó sẽ có hình dạng như thế nào.

Thì cứ vậy nửa canh giờ trôi qua, chất lạ màu đen cuối cùng cũng tan hết, để lộ ra một viên ngọc màu lam nhìn rất đẹp, trên bề mặt viên ngọc phẳng phật còn có một vầng sáng màu lam nhàn nhạt bao quanh, nó rất giống với những viên dạ minh châu khi được đặt ở trong bóng tối, chỉ là khi đó dạ minh châu sẽ phát ra ánh sáng mạnh, còn viên ngọc này hiện tại chỉ là một lớp sáng nhẹ nhàng mà thôi.

“Thật không ngờ nó lại là một viên Lam Ngọc đẹp như vậy.” Diệp Khôn nhìn viên ngọc trên tay mình thoáng kinh ngạc, hắn bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của nó.

Diệp Khôn còn đang chăm chú vào viên ngọc, đột nhiên Tiểu Bạch ở bên cạnh nhảy cẫng lên la hét inh ỏi, khi nó vừa nhìn thấy Lam Ngọc trên tay hắn.

Tiểu Bạch vừa nhảy vừa la hét, bộ dạng của nó vừa kinh hoàng vừa vui mừng, một tay bám vào vai Diệp Khôn, một tay chỉ vào viên Lam Ngọc trên tay hắn, luôn miệng kêu mãi không thôi.

“Tiểu Bạch ngươi bị làm sao vậy?” Diệp Khôn thấy Tiểu Bạch bị kích động mạnh, hắn hơi ngần ra một chút, sau đó nghi hoặc hỏi.

Tiểu Bạch không nói được, vì vậy nó chỉ có thể dùng hành động để biểu thị, từ trước đến nay Diệp Khôn đều dựa vào đó để phán đoán, lần này cũng không ngoại lệ, hắn đã nhìn ra được vấn đề nằm ở trên Lam Ngọc.

Trước kia Lam Ngọc thuộc quyền sở hữu của Bạch Hào, hiển nhiên Tiểu Bạch cũng sẽ biết chút gì đó, vấn đề là nhiều hay ít mà thôi, lúc này thấy vẻ kích động của nó như vậy, trong thâm tâm của Diệp Khôn đột nhiên dấy lên một cảm giác lạ, hắn cảm giác được Lam Ngọc này là một vật bất phàm, chứ không phải là một vật trang trí bình thường.

Nhìn bộ dạng khẩn trương vui mừng của Tiểu Bạch, đến lúc này Diệp Khôn dám khẳng định, những gì hắn suy nghĩ rất có khả năng xảy ra, trong lòng hắn lập tức như có sóng dữ nổi lên.

Mặc kệ cho Tiểu Bạch ở bên cạnh la hét, Diệp Khôn đem ánh mắt tập chung lên Lam Ngọc, một lúc lâu sau, hắn để Lam Ngọc xuống, mặt mày nhăn nhó, xem ra hắn không phát hiện ra được gì cả.

“Chẳng nhẽ Tiểu Bạch nhìn thấy vật này lại nhớ tới mẹ nó, cho nên nó mới có biểu hiện như vậy.” Trong lòng cảm thấy khó hiểu, Diệp Khôn hơi nghĩ ngợi một chút, nhưng hắn vẫn không cho là vậy.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn không có phản ứng gì, nó cố gắng muốn nói cho hắn điều gì đó nhưng không được, cuối cùng nó không làm gì nữa, mà thành thật đứng một bên, thế nhưng hai mắt nó vẫn nhìn chăm chăm vào Lam Ngọc không hề dời đi.

“Tiểu Bạch, không lẽ ngươi phát hiện ra điều gì, ta biết, chắc chắn ngươi đang nghĩ tới mẹ ngươi, thấy vật nhớ người là chuyện bình thường, ngươi cũng đừng buồn a.” Diệp Khôn để ý thấy Tiểu Bạch cứ nhìn Lam Ngọc không dời đi, hắn nghĩ đến Bạch Hào, sau đó đưa tay vỗ về an ủi nó.

Nói xong, Diệp Khôn không thấy Tiểu Bạch có phản ứng gì, bộ dạng của nó vẫn vậy, hình như nó không để ý tới lời hắn nói, lúc này nó đã dồn hết tâm trí lên Lam Ngọc rồi thì phải.

Trước biểu hiện này của Tiểu Bạch, Diệp Khôn thoáng kinh ngạc, không lẽ tiểu tử này đang gạt mình, không thèm nghe mình nữa, hắn hơi cau mày, thế nhưng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại dường như hắn đã nghĩ ra được điều gì đó.

“Tiểu Bạch, nhìn ngươi đối với Lam Ngọc có vẻ rất kích động, ngươi hãy cầm lấy nó thử xem.” Bản thân không phát hiện ra được gì, Diệp Khôn không chịu bỏ qua, hắn biết Tiểu Bạch rất thông minh, cho nên hắn đã nghĩ ra chủ ý của mình, đưa Lam Ngọc cho nó xem, rất có thể nó sẽ giúp hắn tìm ra được điều mà hắn đang muốn biết, dù sao thì Lam Ngọc với nó ít nhiều cũng có quan hệ với nhau.

Dứt lời, Diệp Khôn cầm Lam Ngọc đưa qua cho Tiểu Bạch, ngay lập tức, nó thu ánh mắt lại, đưa tay đón lấy Lam Ngọc, sau đó nó quay ra nhìn

hắn với ánh mắt mang đầy điều muốn nói.

Tiểu Bạch đứng im, nó đột nhiên lâm vào vẻ trầm tư, dường như nó đang nghĩ ngợi về điều gì đó, Diệp Khôn thấy vậy sắc mặt chỉ hơi đổi, nhưng hắn không có biểu hiện gì khác, cứ ngồi yên lặng chờ xem thế nào.

Mà lúc này, trong đầu Tiểu Bạch hiện lên hình ảnh của Bạch Hâu, nó thấy, mẹ nó một tay cầm Lam Ngọc, còn một tay nắm lấy tay của nó, kể đó, không biết mẹ nó đã làm gì, nó chỉ thấy hai mắt mẹ nó tập chung vào Lam Ngọc, thế rồi từ trong mắt mẹ nó lóe lên một tia lục mang, tia lục mang này chớp lên một cái liền chui tọt vào trong Lam Ngọc biến mất không thấy đâu nữa, một màn đáng kinh ngạc liền xuất hiện, cả nó mà mẹ nó đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện thì đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ, điều lạ hơn nữa là, viên Lam Ngọc kia đã không thấy đâu nữa.

Ở cái nơi xa lạ đó, Tiểu Bạch được Bạch Hâu dẫn đến một cái tiểu hồ, tiểu hồ này không giống với những hồ nước bình thường khác mà nó đã gặp, nước dưới hồ toàn bộ là một màu ngà sữa, mà trên mặt hồ xuất hiện một sương lơ lửng nhìn rất đẹp.

Sau khi tới đó, Bạch Hâu đã đưa nó xuống dưới hồ tắm, nói đúng hơn là xuống đó ngâm mình, hai mẹ con nó ở dưới hồ đứng một canh giờ, bất thành hình, không có dấu hiệu nào báo trước, nước hồ ở xung quanh hai mẹ con nó đột nhiên xảy ra dị biến.

Nó thấy nước hồ tạo thành một vòng xoáy, sau đó từ bên dưới có một lực lượng rất quý dị xuất hiện, lực lượng này không gây hại đến hai mẹ con nó, thế nhưng nó lại đẩy cả hai ra khỏi hồ.

Lần đầu tiên thì Tiểu Bạch tỏ ra rất sợ hãi, nhưng từ những lần sau trở đi nó cảm thấy việc này quá bình thường, không có gì phải đáng sợ cả.

Khi rời khỏi tiểu hồ, không biết Bạch Hâu đã có động tác gì, đột nhiên nó và Tiểu Bạch biến mất khỏi nơi này, đến khi xuất hiện đã thấy ở chỗ cũ, mà trên tay nó vẫn thấy viên Lam Ngọc kia.

Cứ như vậy, những hình ảnh này liên tục xuất hiện trong đầu Tiểu Bạch, nó lặp đi lặp lại rất nhiều lần, tất nhiên, những lần lặp lại này đều không giống nhau, mỗi một lần đó, nó và Bạch Hâu đều ở một địa điểm khác nhau bên ngoài, chỉ có mỗi địa phương xa lạ kia là không hề thay đổi.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Tiểu Bạch khẽ giật mình, nó liền trở lại trạng thái bình thường, nó đưa tay gãi gãi đầu, dường như những hình ảnh vừa rồi đã khiến nó biết được điều gì đó, thế nhưng nhất thời nó vẫn chưa nghĩ ra.

Nó ghé mắt sát vào Lam Ngọc tìm tòi, trong đó nó lại hiện lên hình ảnh của những lần Bạch Hâu đưa nó rời nơi xa lạ kia, nó nghĩ mẹ nó đã dùng chính Lam Ngọc để đưa nó tới đó, cho nên nhất định phải tìm ra được cách làm đó.

“Tiểu Bạch, ngươi có phát hiện gì sao?” Diệp Khôn nhìn Tiểu Bạch thấy nó có vẻ hơi khác lạ, hắn đoán chắc tiểu tử này đã nhớ đến điều gì đó rồi, vội hỏi.

Nghe Diệp Khôn hỏi, Tiểu Bạch vội quay đầu lại nhìn hắn gật gật vài cái, đồng thời nó giơ Lam Ngọc lên, tay còn lại làm ra vài động tác lạ, sau đó chỉ chỉ vào Lam Ngọc.

“Hà thật sao? Ý ngươi nói là bên trong viên ngọc này có một cái hồ nước, điều này sao có thể, ngươi không lừa ta đấy chứ?” Lần này Diệp Khôn hiểu được ý của Tiểu Bạch, hắn há mồm kinh ngạc, một lúc sau liền tiếng hỏi.

Tiểu Bạch liên tục gật đầu, nó khiến cho Diệp Khôn phải vô đầu suy nghĩ, nếu đúng như nó nói, thì khả năng này cũng có thể xảy ra.

Hắn liền nghĩ ngay tới Tu Tiên Bí Sự, trong đó đã từng đề cập đến một loại pháp bảo của tu tiên giới mà mãi về sau này hắn mới có cơ hội được tiếp xúc qua, hơn nữa còn sở hữu nó nữa, đó chính là Không Gian Tu Du.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 41: Địa Phương Xa Lạ

“Không lẽ viên ngọc này là một Không Gian Tu Du như ở Tu Tiên Bí Sự miêu tả?” Diệp Khôn càng nghĩ càng cả kinh, chỉ có thể như vậy mới giải thích được điều mà Tiểu Bạch muốn nói với hắn.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn đang định đưa tay lấy lại Lam Ngọc để kiểm chứng, thế nhưng hắn chưa kịp có hành động thì thấy Tiểu Bạch có điều khác lạ, cho nên hắn vội thò tay lại, đồng thời mở to mắt ra nhìn nó.

Chỉ thấy, Tiểu Bạch cầm Lam Ngọc lên, tiếp đó nó đưa qua đưa lại trước mặt, nâng lên, hạ xuống, rồi lại lắc lắc vài cái, được một lúc thì nó dừng lại.

Ngay sau đó, đột nhiên nó khựng người lại, đứng im tại chỗ, cơ thể nó bắt đầu có hiện tượng lạ.

Đột nhiên, bên ngoài thân thể nó xuất hiện một lớp khí màu xanh, lớp khí này càng ngày càng đậm, dần dần bao trùm lên cả người nó, hai mắt của nó chuyển sang màu xanh, ở giữa trán nứt ra một khe hở nhỏ bằng đốt ngón tay, đồng thời một con mắt màu xanh thứ ba xuất hiện.

Tiểu Bạch đã biến thân.

Diệp Khôn giật mình kinh hãi, lần này là lần thứ ba hắn nhìn thấy hình thái này, trước kia là Bạch Hài, một lần ở thể trạng nguyên thần, và hiện tại, hắn vẫn luôn hiểu kỹ về thân phận của Tiểu Bạch, không biết nó là loài yêu thú gì, hễ cứ mỗi lần biến thân lại trở thành một hình thể khác, nếu đem ra so sánh thực sự, thì nó chẳng khác gì là một hung thần cả.

Mặc dù Tiểu Bạch còn nhỏ, nhưng hình thái sau khi biến thân cũng khiến cho Diệp Khôn phải nhăn mày, nếu sau này nó tấn cấp, càng ngày càng phát triển, không biết đến lúc đó khi nó biến thân sẽ trở thành hình thái như thế nào nữa.

Đây đều là suy đoán của Diệp Khôn, yêu thú hắn không biết nhiều, nhưng đại khái cũng hiểu về nó đôi chút, lần này Tiểu Bạch biến thân, xem ra có thể giúp hắn tìm hiểu được Lam Ngọc rồi, cho nên mặc dù kinh ngạc, nhưng hắn vẫn luôn mong chờ.

Diệp Khôn nghĩ vậy, cho nên hắn chỉ đứng ở một bên, đồng thời đem ánh mắt chăm chú rơi trên người hắn và Lam Ngọc, chờ đợi điều mình muốn.

Tiểu Bạch biến thân xong, trong đầu nó chợt xuất hiện hình ảnh của Bạch Hài năm xưa khi sử dụng Lam Ngọc, thuận theo đó, con mắt thứ ba của nó chớp lên một cái, một tia lực mạng nhỏ bằng đầu đũa từ trong mắt bắn ra, tia lực mạng này chui thẳng vào trong Lam Ngọc biến mất.

Một sau, Lam Ngọc trên tay tay Tiểu Bạch đột nhiên phát sáng, ánh sáng màu lóe lên một cái rồi biến mất, ngay sau đó, một màn khó tin xuất hiện, chỉ trong chớp mắt, nó cùng với Lam Ngọc biến mất không thấy đâu nữa, cứ như là nó đã tiêu tan vào trong không khí vậy.

Diệp Khôn tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn khó tin vừa xảy ra, mới vừa rồi Tiểu Bạch còn ở đây, chớp mắt một cái đã không thấy nó đâu nữa, nó đã biến mất đã đành, ngay cả Lam Ngọc cũng biến mất tăm hơi, không biết là đã bốc hơi đi đâu rồi, không lẽ đây chính là bí mật của Lam Ngọc?

Thần thờ một lúc, Diệp Khôn ngồi phịch xuống giường, hai mắt ngơ ngác nhìn vào chỗ mà Tiểu Bạch vừa đứng miệng thì trào nói: “Chuyện này là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Bạch đã biến đi đâu mất? Lại còn viên lam ngọc kia nữa, rốt cuộc nó đang ở đâu?...”

Một loạt ý nghĩ xuất hiện trong đầu Diệp Khôn, hắn nghĩ thế nào cũng không ra, cũng chẳng biết giả thích như thế nào cho phải.

Không cam tâm, trong lúc chưa tìm ra được câu trả lời, đột nhiên Diệp Khôn như nghĩ tới cái gì, hắn lập tức thả thân thức ra tìm tòi, thế nhưng cuối cùng cũng không có thu hoạch.

...

Cùng thời đó, Tiểu Bạch bị một luồng năng lượng quý dị quán lấy, mắt nó hoa lên, chớp cái đã bị đưa đến một nơi hoàn toàn xa lạ, ở đây có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, trong không khí có chứa một lượng linh khí khá nồng đậm, bên cạnh đó còn có một rừng trúc ngũ sắc rất lạ.

Tiểu Bạch đưa tay ôm đầu, nó ra sức lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, thế rồi nó giật thót một cái, nó ngó nghiêng tìm kiếm viên Lam Ngọc, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

Tìm hoài không thấy Lam Ngọc đâu, vẻ mặt Tiểu Bạch chợt xuất hiện tia lo lắng, con mắt thứ ba của nó chớp lên liên hồi, dường như nó đang thi triển thần thông nào đó để tìm kiếm.

Thế nhưng nó đành phải thất vọng, thi triển thần thông một lúc lâu nhưng không phát hiện được gì cả, cuối cùng nó đành bỏ cuộc, sau đó nó ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn ngó xung quanh một lượt.

Đột nhiên, nó nhảy cẫng lên, miệng há rộng ra la hét ầm ĩ, cảnh vật trước mắt nó rất quen thuộc, nó hoàn toàn giống với những hình ảnh xuất hiện ở trong đầu nó lúc trước, đây đúng là nơi nó thường xuyên được mẹ nó đưa đến.

Đem tâm tình kích động hạ xuống, Tiểu Bạch đứng thẳng người dậy, sau đó nó đánh giá cảnh vật xung quanh mình.

Trước mặt Tiểu Bạch là một rừng trúc nhỏ, nhưng không bình thường, điểm đặc biệt của rừng trúc này là, những cây trúc ở đây lại có nhiều màu sắc khác nhau, đếm sơ qua thì nó có đúng năm màu, theo đó có những cây màu vàng kim, có những cây màu đỏ như máu, có những cây màu đen như mực, có những cây màu lam, có những cây màu bạc.

Còn một điểm kỳ lạ nữa là, tuy thân trúc có màu sắc khác nhau như vậy, nhưng lá của nó lại giống hệt nhau, chỉ có duy nhất một màu, đó là màu từ kim, chính những đặc điểm này đã khiến cho Tiểu Bạch vừa nhìn thấy là nhận ra ngay, vì nó đã nhiều lần đi qua chỗ này rồi.

Xác định vị trí của mình xong, Tiểu Bạch ngó nghiêng bốn phía quanh mình, nó nhớ phương hướng của tiểu hồ trước kia rồi đi tới.

Nửa khắc sau, Tiểu Bạch đã đến được địa điểm mà nó muốn tới.

Phía trước mặt nó là một tiểu hồ, quả nhiên tiểu hồ này với tiểu hồ trong đầu nó nghĩ lúc trước chính là một, hồ này diện tích không lớn lắm, đường kính của nó chỉ có khoảng bốn mươi trượng mà thôi.

Nước trong hồ đúng là đặc biệt, toàn bộ đều là một màu ngà sữa, từ dưới đó liên tục bốc lên từng đợt linh khí rất nồng đậm, những linh khí này khi lên tới lưng chừng thì tích tụ lại một chỗ, tạo thành những hạt sương li ti dày đặc, những hạt sương này lại kết thành những đám sương có kích thước vù phả, chúng nhẹ nhàng lơ lửng phía trên mặt hồ.

Từ trên nhìn xuống, tiểu hồ này không khác gì là Tiên Hồ, một nơi mà các Tiên Nữ thường xuyên tới tắm trong truyền thuyết.

Nếu như có người tu tiên ở đây, chắc chắn sẽ giặt mình kinh hải không thôi, bên trong những đám sương kia, ẩn chứa một lượng linh khí thuần khiết đến kinh người.

Nếu nhìn từ một khía cạnh đúng hơn, thì những hạt sương này rõ ràng là do linh khí cô đọng lại mà thành, chứ không phải do hơi nước bình thường, rõ ràng nước trong hồ rất ít, nó chỉ chiếm một lượng nhỏ mà thôi, còn lại phần lớn nó là linh khí ở dạng lỏng.

Có thể nói, cái hồ này là một Linh Nhân Chi Hồ, dù là ở tu tiên giới cũng hiếm có thể thấy được, tỷ lệ xuất hiện của nó rất thấp, thường thì chỉ xuất hiện trong truyền thuyết là nhiều.

Đặc biệt hơn nữa, đây lại không phải là Linh Nhân Chi Hồ bình thường, nồng độ linh khí của nó quá mức kinh người, đã có thể cô đọng lại thành dạng lỏng, đừng nói là ở Nhân giới, mà ngay cả Linh giới cũng không thể nào có, nó chỉ có thể xuất hiện ở Tiên giới mà thôi.

Nói qua thì như vậy, nhưng hết thảy những vấn đề này Tiểu Bạch không hề hay biết, nó chỉ biết một điều rằng, nếu ngâm mình xuống cái hồ này thì nó sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Có điều, mỗi lần xuống hồ, chỉ có thể ở dưới đó khoảng một canh giờ mà thôi, muốn ở dưới đó lâu hơn cũng không được, đến lúc đó sẽ bị một lực vô hình bài xích ép phải đi ra.

Nhưng bù lại, mỗi ngày có thể xuống đó một lần, điều này thì Tiểu Bạch rất minh bạch, vì nó đã ngâm mình ở hồ này nhiều lần rồi, và chỗ tốt nó đạt được cũng tương đối nhiều.

Đứng trên bờ nhìn xuống một lúc, Tiểu Bạch ngoác miệng ra kêu lên vui sướng, đây đúng là cái hồ mà trước đây nó thường ngâm mình xuống rồi.

Tiểu Bạch không hề do dự, nó liền nhảy luôn xuống hồ, đắm mình vào trong làn nước, chỉ để thò mỗi cái đầu nhô lên, trên mặt nó tỏ vẻ rất thích thú, trong lòng cảm thấy rất khoan khoái.

Từ ngày mẹ nó không còn, nó đã lâu chưa được tới đây, cho nên lần này nó rất cao hứng, bình thường nó chỉ ngồi im, nhưng lần này chân tay nó không yên một chỗ, mặc dù toàn bộ cơ thể ở dưới nước, nhưng nó vẫn nghĩ ra nhiều trò để nghịch.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên, xung quanh người Tiểu Bạch bắt đầu xuất hiện hiện tượng lạ, nước xung quanh giao động một hồi, ngay lập tức, cả người nó bị một lực lượng vô hình bài xích, khiến nó không thể ở lại thêm một khắc nào nữa.

“Bành” một tiếng.

Cơ thể bé nhỏ của Tiểu Bạch bị bắn tung lên, khi còn lơ lửng trên không, nó nhào người lộn một vòng rồi hạ xuống một tảng đá lớn ở cạnh đó.

Mặc dù không cam lòng, nhưng Tiểu Bạch đành ngâm ngùi chấp nhận, nó đứng bên bờ hồ một lúc lâu, sau đó đột nhiên vẻ mặt của nó biến đổi, ngay lập bên ngoài cơ thể của nó lóe lên một tia lục quang, sau đó hình dạng của nó đã trở lại trạng thái ban đầu.

Sau đó, Tiểu Bạch đưa tay gãi gãi đầu, không biết là nó đang nghĩ gì, thế nhưng, ngay lập tức, cả người nó liền biến mất tại chỗ, không biết là biến đi đâu nữa.

...

Diệp Khôn cứ thế thần thờ ngồi nhìn chỗ Tiểu Bạch biến mất cũng được một khắc, hắn đã vận dụng cả thần thức dò xét tìm kiếm khắp phòng nhưng không có manh mối gì, trong lòng hắn không cam lòng chút nào cả, chẳng nhẽ Tiểu Bạch và viên Lam Ngọc kia cứ thế mà biến mất, như vậy thì làm sao hắn có thể chấp nhận được.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên trước mặt Diệp Khôn ánh sáng lóe lên một cái, Tiểu Bạch lại xuất hiện, mà trên tay nó vẫn đang cầm viên Lam Ngọc.

Thêm một lần nữa khiến cho Diệp Khôn phải giật mình kinh hãi, hần trở mắt lên nhìn, trong đầu nghĩ không biết đây là chuyện gì, Tiểu Bạch cuối cùng cũng đã xuất hiện, mà lại xuất hiện đúng chỗ nó vừa biến mất, nếu như vậy, thì nó vẫn ở trong căn phòng này mới đúng chứ, tại sao hần đã dụng thần thức nhưng vẫn không thể cảm ứng được, thật sự là kỳ quái.

Nghĩ không thông, Diệp Khôn chỉ còn biết đem sự khó hiểu chôn vào trong lòng, nếu muốn biết điều này, tới hỏi Tiểu Bạch là rõ ràng nhất, hơn nữa, tu tiên giới có nhiều kỳ môn dị bảo, rất có thể Lam Ngọc này là một trong số những dị bảo đó.

“Tiểu ..Tiểu Bạch...ngươi vừa rồi đã biến đi đâu?” Thấy Tiểu Bạch xuất hiện, Diệp Khôn giật mình kinh hãi, hần vừa mừng vừa sợ lắp bắp hỏi.

Tiểu Bạch nghe Diệp Khôn hỏi, nó đưa tay lên gãi gãi đầu, vừa rồi nó tới chỗ nào thực sự rất khó nói, hơn nữa nó chỉ có thể dùng hành động để nói cho hần biết mà thôi.

Nghĩ ngợi một lúc, Tiểu Bạch liền dùng hành động miêu tả cho Diệp Khôn xem.

Diệp Khôn mặc dù vẫn chưa hết kinh ngạc, nhưng thấy Tiểu Bạch có hành động lạ, hần dường như gạt bỏ đi tất cả mọi thứ ở xung quanh, trở mắt ra tập chung vào cử chỉ của nó, cho tới khi nó dừng lại mới thôi.

“Tiểu Bạch, ý ngươi nói là, ngươi đã tới một nơi xa lạ, ở đó có rất nhiều cây cối, hơn nữa không khí rất trong lành, và có một cái hồ nhỏ, ngươi đã xuống hồ đó tắm, sau đó mới trở về chỗ này.” Đợi cho Tiểu Bạch ngừng lại, Diệp Khôn cố nén lại tâm tình của mình, sau đó hần dựa vào đó thôi diễn ra khung cảnh mà hần đã nhìn được từ hành động của nó, nghĩ đến đâu hần liền nói ra đến đó.

Nghe Diệp Khôn nói xong, Tiểu Bạch ngoác miệng ra cười, nó gật đầu lịa lịa đồng ý, sau đó nó đi lại trước mặt hần, rồi cầm Lam Ngọc giơ lên, ý muốn đưa cho hần.

Diệp Khôn ngăn ra, không lẽ nó muốn mình tới chỗ đó, nghĩ vậy, hần đưa tay cầm lấy Lam Ngọc, rồi đem ánh mắt đầy tò mò nhìn vào nó.

“Bây giờ thì ta phải làm thế nào?” Nhìn thì nhìn vậy, nhưng Diệp Khôn không biết làm thế nào để dùng nó, Tiểu Bạch phải biến thân mới có thể tác động lên nó được, hần không biết nên hỏi.

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, một lúc sau, vẻ mặt nó đột nhiên trở lên nghiêm nghị, sau đó nó đưa hai ngón tay đặt lên thái dương, rồi làm vài động tác nhỏ, đẩy hai ngón tay ra, còn mắt thì tập chung lên trên Lam Ngọc.

“A! Ý ngươi là...” Nhìn hành động của Tiểu Bạch, Diệp Khôn chợt hô lên, hóa ra nó muốn bảo hần dùng thần thức, như vậy mới có thể tác động được lên Lam Ngọc.

Nghĩ vậy, sắc mặt Diệp Khôn chợt trở lên nghiêm nghị, sau đó hần giơ Lam Ngọc lên để ở trước mặt, đồng thời đem thần thức thả ra, tiến vào bên trong Lam Ngọc.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn có hành động, sắc mặt đó đột nhiên đại biến, nó hốt hoảng nhảy tót một cái lên trên vai của hần.

Vừa đúng lúc Tiểu Bạch đứng vững trên vai của Diệp Khôn, nó và hần chớp cái đã biến mất không thấy đâu cả, căn phòng trở lên yên tĩnh, dường như hai người chưa hề tồn tại ở đây.

Vừa rồi trong lúc Diệp Khôn đem thần thức tiến vào bên trong Lam Ngọc để tìm hiểu, hần thấy Tiểu Bạch hốt hoảng nhảy lên vai mình, trong lòng hần chợt cảm thấy khó hiểu, hần đang định lên tiếng hỏi nó, thế nhưng hần còn chưa kịp lên tiếng thì sắc mặt liền đại biến.

Hần thấy cơ thể mình bị một nguồn lực vô hình nào đó quán lấy, ngay lập tức hai mắt hoa lên, không còn biết gì nữa, đến khi nhận thức được, hần phát hiện mình đang đứng ở một địa phương rất xa lạ.

Cảm thấy đầu choáng váng, Diệp Khôn cố gắng chấn tĩnh lại, sau đó hần đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh mình.

“Chỗ này là...” Diệp Khôn kinh ngạc hô lên, hần mở to mắt, há hốc mồm nhìn cảnh vật phía trước với biểu hiện khó tin, những gì trước mắt hần lúc này hoàn toàn tương đồng với nơi mà Tiểu Bạch nói.

Nơi đây là một vùng đất khá rộng, xung quanh có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, toàn bộ những thực vật này hần chưa từng nhìn thấy, đối với chúng rất lạ mắt, ngẩng mặt lên là một vùng trời xanh thẳm, phía trước mắt hần chính là trúc lâm ngũ sắc* mà Tiểu Bạch đã gặp lúc trước.

“Tiểu Bạch, rốt cuộc chỗ này là chỗ nào...khoan đã, ta...ta có thể cảm nhận được linh khí trong không khí? Trời, chỗ này sao lại nhiều linh khí đến vậy?” Đứng trước cảnh vật tuyệt đẹp, lại không biết đây là địa phương nào, Diệp Khôn đã kinh ngạc nay lại càng kinh ngạc hơn, hần đem ánh mắt tò mò quay sang nhìn Tiểu Bạch hỏi, thế nhưng đột nhiên hần trừng mắt lên, cảm nhận được linh khí lượn lờ xung quanh mình, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

*Trúc lâm ngũ sắc: rừng trúc năm màu

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 42: Động Phủ

“Chỗ này rốt cuộc là chỗ nào đây? Linh khí ở đây rất nhiều, chỉ cần mình hơi vận dụng linh lực trong người là có thể cảm ứng được linh khí ở bên ngoài rồi.” Thật lâu sau, Diệp Khôn lấy lại bình tĩnh nói.

“Để ta thử một chút xem sao.”

Dứt lời Diệp Khôn liền ngồi xuống, hai mắt nhắm lại chìm vào trong trạng thái nhập định, hắc đem Luân Chuyển Công thử tu luyện xem sao.

Rất nhanh một canh giờ trôi qua, Diệp Khôn vẫn ở trong trạng thái nhập định, Tiểu Bạch ở bên cạnh nhưng không làm gì, nó chỉ ngồi im một bên nhìn hắc.

Lại thêm một canh giờ nữa trôi qua, lúc này Diệp Khôn mới mở mắt ra, trên mặt hắc tràn đầy sắc thái vui mừng, ngồi tu luyện hai canh giờ, xem ra hắc đã thu hoạch được rất nhiều, không những thế còn hơn cả những gì mà hắc mong đợi.

“Quả nhiên như mình nghĩ, tốc độ tu luyện hấp thu linh khí vào người rất nhanh, có thể nói nhanh gấp mấy lần trước kia, chỉ có hai canh giờ pháp lực của mình đã tăng lên khá nhiều, chỉ thiếu chút nữa là đột phá lên tầng thứ năm rồi.” Cảm nhận pháp lực trong thức hải của mình tăng tiến, mặc dù không tăng nhiều lắm, nhưng đối với Diệp Khôn lúc này là một việc đại hỷ, hắc tươi cười thì thảo tự nói.

“Tiểu Bạch, thật không nghĩ tới Lam Ngọc mà mẹ ngươi đưa cho ta lại có thể dẫn chúng ta tới một nơi như thế này, nếu như cứ ở chỗ này tu luyện, thì tu vi sẽ tăng tiến rất nhanh.” Ngừng một chút, Diệp Khôn quay sang nhìn Tiểu Bạch ngồi bên cạnh nói.

“A! Lam Ngọc đâu rồi?” Vừa dứt lời, đột nhiên vẻ mặt của Diệp Khôn đại biến, lúc này hắc nhớ tới Lam Ngọc, thế nhưng không biết là nó đã biến đi đâu mất rồi.

Tiểu Bạch nghe thấy vậy thì kêu lên hai tiếng, nó liên tục lắc đầu tỏ vẻ không biết, trước kia cũng như lúc trước nó tới đây, nó đều không nhìn thấy Lam Ngọc đâu cả, chỉ khi nào rời khỏi địa phương này thì mới thấy, điều này cũng đã khiến cho nó cực kỳ khó hiểu.

“Ngươi cũng không biết? Điều này sao có thể, rõ ràng vừa rồi Lam Ngọc còn ở trên tay ta mà, nhưng bây giờ thì không thấy nó đâu cả, rốt cuộc là nó đã biến đi đâu mất rồi, thật sự kỳ quái, kỳ quái a.” Diệp Khôn nhăn mày, Tiểu Bạch đã nói vậy thì hắc không còn gì để nói nữa, hắc chỉ cảm thấy việc này rất kỳ quái mà thôi.

“Thật sự không hiểu nổi, nhưng thôi, tu tiên giới kỳ trân dị bảo có vô số, rất có thể Lam Ngọc này có chỗ đặc thù, tạm thời không cần nghĩ đến nữa, miễn sao nó vẫn còn ở bên cạnh ta là được, bây giờ chúng ta đi tham quan vùng đất lạ này một chút xem sao.” Diệp Khôn nghĩ mãi không ra, nhưng trong đầu hắc chợt nhớ đến việc lúc trước ở trong phòng, khi đó Lam Ngọc và Tiểu Bạch đều biến mất, hắc tìm mãi không ra, nhưng lúc sau lại xuất hiện lại, cho nên hắc suy đoán lúc này Lam Ngọc cũng ở vào trạng thái như lúc đó, cho nên hắc vội gạt qua một bên, việc trước tiên là phải nhanh chóng tìm hiểu chỗ này đã.

Nghe lời Diệp Khôn, Tiểu Bạch cười cười với hắc rồi nhảy tót lên trên vai của hắc đứng, sau đó nó đứng thẳng người lên, đồng thời đưa tay che chấn, tỏ vẻ đang nhìn về phía xa tìm tòi cái gì đấy.

Một lúc sau, Tiểu Bạch như phát hiện ra điều gì đó, nó vỗ tay lên đầu Diệp Khôn vài cái, rồi đưa tay chỉ về một hướng ở phía xa xa.

Diệp Khôn thấy vậy khẽ nhướng mày, từ trước đến nay hắc vẫn luôn tin tưởng Tiểu Bạch, nếu đó đã có ý muốn tới đó chắc hắc chỗ đó có cái gì đấy, cho nên hắc rất hiếu kỳ muốn đến xem.

Nghĩ vậy, thân hình Diệp Khôn khẽ động, hai chân hắc một trước một sau bước ra, đồng thời thi triển Ảo Ảnh Mê Tung Bộ, nhằm hướng tay Tiểu Bạch chỉ chạy tới.

Ngay lập tức, thân hình Diệp Khôn lướt đi, tốc độ di chuyển của hắc cực nhanh, đi đến đâu hắc để lại tàn ảnh của mình đến đó, nhìn nó hư hư thật thật rất khó nhận ra.

Hai khắc sau, một đạo tàn ảnh từ phía xa lướt tới bên cạnh vách núi thì dừng lại, thân hình Diệp Khôn và Tiểu Bạch liền xuất hiện.

“Thật không ngờ Ảo Ảnh Mê Tung Bộ lại ảo diệu như vậy, mình mới luyện thử qua nó có một lần mà đã đạt tới trình độ như thế này rồi, nếu đem

ra so sánh, đảm bảo trên giang hồ rất có ít người có thể theo được, chẳng nhẽ mình là một thiên tài luyện võ, hay là do tu luyện Luân Chuyển Công mới được như vậy.” Vừa dừng lại, Diệp Khôn cúi người nhìn đôi chân và thân thể mình một lúc, vừa rồi trong lúc di chuyển, hắn cảm nhận được cơ thể mình nhẹ như tờ hồng, lướt đi trong gió rất nhanh nhưng lại rất nhẹ nhàng uyển chuyển, điều này khiến cho hắn cực kỳ hứng phấn, khoe miệng hắn nhếch lên tự tiểu phi tiểu một hồi.

Sau khi tự điều một câu, Diệp Khôn bèn quay ra nhìn về phía trước, xuất hiện trước mặt hắn lúc này là cái một thạch động nhìn vào rất rộng, thạch động này nằm dưới chân một ngọn núi lớn, lớn đến nỗi hắn ngược mắt nhìn lên nhưng không thấy đỉnh của nó đâu cả, ở phía trên chỉ là một mảng trắng xóa của bạch vân mà thôi.

Thu lại ánh mắt của mình, Diệp Khôn lại quay ra nhìn sang hai bên thạch động, ngay lập tức, trong lòng hắn tràn đầy vẻ kinh ngạc khó mà nói thành lời.

Dãy núi này cao không thấy đỉnh, đã khiến cho hắn kinh ngạc rồi, nay bề rộng của nó lại khiến cho hắn càng thêm kinh ngạc hơn, diện tích bề rộng của nó kéo dài nhìn như vô tận, không thấy điểm kết thúc.

Chỉ có điều lạ là, nhìn về hai phía của dãy núi, hắn phát hiện càng ra xa dãy núi càng trở nên mơ hồ, nhìn nó cứ như là nhìn vào một đám sương mù vậy, rất khó để mà nhận ra đâu là điểm kết thúc.

“Ngọn núi này nhìn rất kỳ lạ, nó cứ như là một hình ảnh không có thật vậy.” Diệp Khôn càng nhìn càng thấy hiếu kỳ, xem ra ở cái địa phương này toàn xuất hiện những điều trái ngược với thực tế, ngay từ đầu tới đây đã nhìn thấy một trúc lâm ngũ sắc rồi, bây giờ lại thấy ngọn núi này nữa.

Còn một điều khiến cho Diệp Khôn đáng kinh ngạc nữa là, hắn đã phát hiện ra ở ngay chỗ này nồng độ linh khí cực kỳ nồng đậm, còn nhiều hơn cả chỗ lúc trước gấp mấy lần.

Không thể tưởng tượng nổi những gì đang diễn ra trước mắt mình, Diệp Khôn chỉ còn biết nín thở âm thầm mừng rỡ, đây đúng là một chỗ rất lý tưởng để hắn ngồi xuống tu luyện.

Bỏ qua mọi sự hiếu kỳ và kích động, Diệp Khôn ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào bên trong thạch động ở phía trước, hắn đem thần thần thả ra hướng vào bên trong động, sau khi phát hiện không có gì đáng ngại, hắn hơi do dự một chút rồi đem Tiểu Bạch cùng đi vào trong.

Mặc dù không phát hiện ra điều gì nguy hiểm, nhưng dù sao chỗ này cũng mới chỉ là cửa vào của thạch động, cho nên Diệp Khôn vẫn luôn dụng thần thức để quan sát, theo đó hắn đi thẳng vào bên trong, vừa đi được hơn hai mươi trượng, thì trong đầu hắn đã hiện lên toàn bộ khung cảnh bên trong động.

Kiến trúc bên trong thạch động được xây dựng rất công phu và tỉ mỉ, ở giữa là một khoảng trống rộng chừng mười trượng, chỗ này được thiết kế bày biện như một gian phòng khách ở thế tục, chỉ có điều, toàn bộ những vật dụng đồ đạc đều bằng đá, chỉ duy nhất có một bộ bàn ghế được chế tác từ một loại ngọc thạch rất chân quý, nó được đặt ở ngay trung tâm.

Nhìn rộng ra thì thấy ở bốn xung quanh có mấy gian phòng, phía trên trước cửa của mỗi gian đều có ghi rõ tên của từng phòng một, phía bên phải tính từ cửa động đi vào là phòng luyện công, bên trái là phòng linh thú, lui vào phía trong là phòng bảo vật, bên cạnh đó là một phòng luyện đan cùng với luyện khí, cuối cùng đi sâu vào trong có một lối dẫn tới một gian có tên là được viên.

Trong lúc dùng thần thức để quan sát kiến trúc bên trong thạch động này, bất chí bất giác Diệp Khôn cũng đã đi vào bên trong và tới bên cạnh thạch bàn ngồi xuống.

Ngay lúc đó, Tiểu Bạch từ trên vai của hắn nhảy phốc xuống đứng trên mặt thạch bàn, nó đưa ánh mắt tò mò nhìn ngó xung quanh một lượt, sau đó thì kêu vài tiếng tỏ vẻ rất thích thú với thạch động này.

Diệp Khôn thu thần thức lại, sau đó nhìn qua Tiểu Bạch mỉm cười không nói gì, vừa rồi hắn xem qua thạch động, nhìn vào kiến trúc thì thấy rất giống với một kiến trúc mà hắn đã nhìn thấy trước kia, cuối cùng hắn cũng đã nhận ra lai lịch của thạch động này.

“Đây hẳn là động phủ của người tu tiên rồi, không sai, rất giống với miêu tả trong cuốn Tu Tiên Bí Sử, chỉ là nó hoàn toàn bất đồng so với động phủ của tổ tiên Vạn gia ở dãy Thanh Phong mà thôi.” Diệp Khôn nghĩ đến một đáp án, sau đó nhớ lại lời của Hà Nhất Quy lúc trước đã từng có nhắc tới động phủ của Vạn gia, đem ra so sánh.

Động phủ của người tu tiên, hắn mới chỉ xem qua miêu tả trong sách, đối với nó hắn cực kỳ muốn biết, dù sao sau này một khi đã trở thành người tu tiên chân chính ở tu tiên giới, hắn cũng sẽ có một động phủ cho riêng mình, biết trước nó như thế nào cũng tốt, để đến lúc đó đỡ phải ngỡ ngàng.

Trong đầu nghĩ vậy, Diệp Khôn không hề do dự nữa, hắn lập tức đứng dậy, cất bước tiến về phía một căn phòng xem xét, Tiểu Bạch thấy hắn có hành động, nó cũng tỏ ra hiếu kỳ leo đèo bám theo sau.

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn trở lại gian đại sảnh, lúc này trên tay hắn cầm một cái ngọc giản, nhưng trên mặt có vẻ hơi trầm tư, dường như hắn đang có suy nghĩ về điều gì vậy.

Hắn đã đi xem qua hầu hết các phòng một lượt, thế nhưng chẳng có phát hiện gì cả, ngoại trừ một cái ngọc giản hắn đang cầm trên tay.

“Chủ nhân trước kia của cái động phủ này thật đúng là một kẻ keo kiệt, toàn bộ bảo vật, điển tịch lẫn công pháp đều lấy đi cho bằng sạch, không chừa lại cho mình một món nào cả...” Diệp Khôn ngời sờ sờ ngọc giản trên tay, hắn nghĩ lại việc vừa rồi cảm thấy hơi khó chịu.

Ban đầu hắn tiến vào phòng luyện công xem xét trước, trong đó chỉ có duy nhất một cái bồ đoàn được đặt ở dưới đất, cái bồ đoàn này đúng là thứ dùng để cho người ta ngồi xuống tu luyện.

Sau đó tới phòng luyện đan và luyện khí, hai phòng này thực chất là một, nhưng không hiểu vì sao người ta lại phân ra làm hai phòng như vậy.

Trung tâm của hai phòng này chính là một khoảng rộng thông với nhau, chỗ này chính là khu vực chính, bên dưới lòng đất có một địa hỏa, mặc dù không nhìn thấy thực hư ra sao, nối liền với địa hỏa dưới lòng đất là một vùi phun hình đầu rồng, khi tới gần vùi phun thì có thể cảm nhận được rõ nhiệt độ của nó tỏa ra.

Diệp Khôn đã dùng thần thức để quan sát vùi phun đó, hắn phát hiện ra vùi phun này đã bị phong ấn lại, chính vì thế cho nên nhiệt độ của địa hỏa ở đây mới dễ chịu như vậy, mà phong ấn này chính là do một cái pháp trận nhìn rất phức tạp ở dưới mặt đất tạo ra.

Bên cạnh đó còn có vài đạo cụ để chế biến nguyên liệu luyện đan và luyện khí, nhưng tuyệt nhiên không thấy có cái lò đỉnh nào cả.

Khi đến phòng bảo vật, Diệp Khôn tìm thấy một cái ngọc giản, nó được đặt rất cẩn thận trên một cái giá bằng gỗ, ngoài cái ngọc giản đó ra, chẳng thấy còn có cái gì cả.

Diệp Khôn quá thất vọng, không có bảo vật gì, hắn đành hy vọng sẽ tìm được gì đó trong cái ngọc giản này, chỉ có điều ngọc giản này thật không đơn giản, hắn đã dùng thần thức kiểm tra qua nhưng không hề có tác dụng, thần thức của hắn vừa tiếp xúc với ngọc giản liền bị một lực lượng vô hình rất quý dị ngăn lại, khiến cho thần thức không thể xâm nhập vào trong được.

Hắn đã thử qua rất nhiều lần, nhưng mọi cố gắng đều vô ích, về sau hắn đành ngậm ngùi đi ra.

“Xem ra mình cần phải nâng cao tu vi thì thần thức mới có thể xâm nhập vào ngọc giản được, đến lúc đó mới có thể biết được trong ngọc giản có những gì, rất có thể bên trong sẽ ghi lại lai lịch của động phủ, cùng với địa phương này.” Diệp Khôn thở dài một tiếng, tạm thời hắn đành bỏ qua cái ngọc giản này, nghĩ vậy hắn đành cất nó vào trong người.

Diệp Khôn nghĩ như vậy hoàn toàn đúng, ngọc giản mà hắn tìm được đúng là có ghi lại lai lịch của động phủ và địa phương hắn đang ở, chỉ có điều cảm chế ở trên ngọc giản đầu phải là cử tăng tiên tu vi là có thể phá giải được.

Muốn phá giải được cảm chế đó, thì đòi hỏi hắn không những tu vi phải cao, mà cao đến mức độ nào thì cũng không thể nói rõ ngay bây giờ được, ngoài ra thần thức của hắn cũng phải mạnh mẽ hơn hẳn mức độ bình thường, thì mới có thể làm được điều đó.

“Tiểu Bạch, còn một chỗ nữa chúng ta chưa tới, để xem ở trong đó có thu hoạch được gì không a.” Diệp Khôn đứng dậy đảo mắt nhìn về một phía, hắn thò tay xoa đầu Tiểu Bạch đang đứng ở bên cạnh hy vọng nói.

Tiểu Bạch gật đầu một cái, hai mắt nó chớp lên nhìn theo ánh mắt của Diệp Khôn, sau khi kêu lên hai tiếng cổ vũ, nó nhảy về phía trước, đi trước dẫn đường.

Diệp Khôn nhìn bộ dạng của Tiểu Bạch cười cười mãi không thôi, tiểu tử này đúng là tinh ranh, hắn không nghĩ tới nó lại tỏ ra sốt ruột hơn là cả mình như vậy.

Lúc trước đã tìm hết một lượt ở những phòng kia nhưng không thấy gì, hiện tại còn hai phòng đó là dược viên và linh thú là chưa xem qua, mà hắn lại rất hứng thú với dược thảo, cho nên đã có chủ ý tiến vào dược viên để xem trước, biết đâu bất ngờ ở trong đó lại tìm được rất nhiều dược thảo quý hiếm, như vậy sẽ bù đắp được một chút trong lòng hắn.

Chính vì nghĩ như vậy, cho nên hắn rất hy vọng sẽ được như mong muốn, không hề chần chừ, đôi chân hắn bước đi rất nhanh, thoáng cái đã tới trước cửa vào dược viên.

Có điều, trước cửa vào của dược viên có một lớp quang mang mỏng che chắn, từ bên trong lớp quang mang này tản mát ra từng đợt giao động khá mạnh của linh lực, xem ra đây rất có thể là cảm chế chứ không phải đơn thuần chỉ là một lớp quang mang bình thường.

Nhìn lớp quang mang này, trong lòng Diệp Khôn khẽ động, hắn không ngờ lối vào lại bị quang mang này chặn lại, hắn hơi do dự không dám trực tiếp đi vào.

Tiểu Bạch cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy lớp quang mang này, nó tiến sát lại đồng thời đưa tay lên trên đầu gãi gãi vài cái, một lúc sau, đột nhiên nó đưa tay ra sờ vào quang mang, ngay lập tức, một phần bàn tay nó biến mất trong quang mang đó, không thấy đâu cả.

Diệp Khôn thấy vậy thì cả kinh, hắn đang định túm lấy tay Tiểu Bạch lôi nó ra, thế nhưng còn chưa kịp phản ứng gì, thì nó đã nhanh chân nhảy

thăng vào trong quang mang biến mất không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 43: Bình Nhỏ Hai Màu

Diệp Khôn còn chưa kịp định thần lại, thì Tiểu Bạch đã từ trong quang mang bước ra, trên mặt nó tràn đầy vẻ vui mừng, nhìn Diệp Khôn vẫy vẫy tay.

“Tiểu... Tiểu Bạch, ngươi không bị sao đấy chứ?” Diệp Khôn ngờ ngạc mở to mắt nhìn từ đầu đến chân Tiểu Bạch một lượt, sau đó lên tiếng hỏi.

Tiểu Bạch đưa tay gãi đầu, đồng thời gật gật vài cái, nó ngoác miệng ra cười tỏ vẻ chẳng làm sao cả.

Thiểu biểu hiện của Tiểu Bạch như vậy Diệp Khôn cũng yên tâm phần nào, sau khi tự định giá một chút, hẳn không hề do dự nữa, liền bước lên phía trước, ngay lập tức, cả người hắn tiến nhập vào trong quang mang biến mất, Tiểu Bạch đứng bên cạnh tỏ vẻ khoái trí, sau đó nó cũng bước theo sau.

Vừa rồi Diệp Khôn thấy Tiểu Bạch có thể ra vào màn sáng này, mà không có chuyện gì xảy ra, vì thế trong lòng cũng có chút vui mừng, cho nên mới không do dự mà tiến vào.

Xuyên qua quang mang, Diệp Khôn xuất hiện trên một bãi đất trống, ở đây linh khí nồng đậm đến kinh người, chỉ cần một cử chỉ nhỏ, một cái hít hơi, cũng có thể khiến cho một lượng linh khí lớn tiến nhập vào người, không cần phải ngồi xuống tu luyện.

Trong lòng Diệp Khôn mừng như điên, có điều khi hắn đảo mắt quan sát xung quanh, thì trên mặt hắn tràn đầy vẻ thất vọng, được viên này không rộng lắm, diện tích cũng chỉ cỡ năm mẫu mà thôi, thế nhưng, ở đây không có một gốc linh thảo nào cả, nó hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ ban đầu của hắn.

Diệp Khôn đứng ngờ ngạc một hồi lâu, hắn cười khổ không biết nên nói như thế nào đây, ở ngoài đã không thu hoạch được gì rồi, cứ nghĩ tới được viên sẽ tìm được một ít dược thảo, nhưng thật không ngờ...

Trong lòng thất rất buồn bực, hắn lại lôi chủ nhân cũ của động phủ này ra mắng vài câu cho bỏ tức, người này đúng thật sự là người cực kỳ nhỏ mọn, đã không ở đây nữa ít ra cũng phải để lại chút gì đó chứ, đằng này lại lấy hết đi, không chừa thứ gì cả.

Buồn bực mãi không thôi, thật lâu sau, Diệp Khôn đưa mắt ngó qua Tiểu Bạch lắc đầu nói: “Tiểu tử, ngươi làm cho ta mừng hụt rồi.”

Tiểu Bạch nhìn Diệp Khôn gãi gãi đầu, sau đó nó kêu lên hai tiếng “chi chi” tỏ vẻ oan uổng, nó nghĩ không ra, việc này đâu có liên quan tới nó, rõ ràng hắn đã giận cả chém thớt rồi.

“Ha ha, nhìn cái gì mà nhìn, tiểu tử ngươi cũng thật là, ta chỉ đùa với ngươi thôi, làm gì mà tỏ ra nghiêm trọng như thế?” Bộ dạng của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn không chịu được cười lớn một tiếng, hắn chỉ thuận miệng nói ra một câu, không ngờ tiểu tử này lại cho là thật, đúng là khó hiểu mà.

Tiểu Bạch nghe vậy thì hơi cau mày, nó trừng mắt nhìn Diệp Khôn một cái, miệng thì kêu lên vài tiếng ra vẻ hờn giận trách móc.

Diệp Khôn đứng một bên cười ha hả, thật sự đây là lần đầu tiên hắn thấy Tiểu Bạch có biểu hiện như vậy với hắn, chẳng khác gì trẻ con là mấy.

“Được rồi tiểu tử, coi như ta có lỗi.” Diệp Khôn cười cười lên tiếng an ủi Tiểu Bạch một câu.

“Trong này chẳng có gì, chúng ta ra ngoài thôi.” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mũi vài cái, sau đó lắc đầu nói một câu.

Nói xong, Diệp Khôn liền quay người trở ra, thế nhưng, hắn vừa mới bước được hai bước thì bị Tiểu Bạch túm lấy vạt áo kéo mạnh lại, dường như nó không cho hắn rời đi vậy.

“Tiểu tử, còn chuyện gì nữa đây.” Diệp Khôn bị Tiểu Bạch giữ lại không cho đi, hắn cảm thấy khó hiểu, vội quay người lại nhẵn mặt nói với nó.

Tiểu Bạch kêu lên vài tiếng với hắn, sau đó nó quay đầu lại, đồng thời đưa tay chỉ về một phía.

“A! Kia là cái gì?” Còn chưa rõ Tiểu Bạch làm như thế là có ý gì, Diệp Khôn phản ứng theo lẽ tự nhiên, hắn đưa mắt nhìn theo hướng tay của nó chỉ, đột nhiên hai mắt hắn mở to ra, miệng hô lên một tiếng kinh ngạc.

Nhìn theo hướng chỉ tay của Tiểu Bạch, Diệp Khôn thấy có vật gì đó hơi lóe sáng ở trung tâm khoảng đất trống của được viên, lòng hiếu kỳ nổi lên, hần không nhanh không chậm, nhắc chân tiến về phía trước.

Trong thâm tâm hần lóe lên một tia hy vọng, không biết đó là vật gì, nhưng chỉ cần dùng vô dụng là được rồi, dù sao thì có cũng hơn không, ít ra hữu dụng để an ủi tâm tình của mình, chứ cả một cái động phủ to như thế này chỉ được mỗi cái ngọc giản kia thì thật sự quá thật vọng.

Lại gần, Diệp Khôn thấy trên mặt đất là một cái bình nhỏ nhìn rất lạ mắt, liếc qua thì thấy nó rất có thể là một cái bình hình chữ nhật, kích thước của nó ước đoán cũng chỉ bằng nắm tay của trẻ nhỏ, hai phần ba cái bình chìm vào trong đất, chỉ có một phần ba là nhô lên trên.

Trong được viên không có được thảo, lại thấy cái bình nhỏ này nằm ở đây, Diệp Khôn vốn dĩ đã hiếu kỳ, lúc này còn hiếu kỳ hơn, hần liền cúi người xuống thờ tay cầm chiếc bình lên quan sát.

Cầm cái bình lên tay thì thấy rõ, quả nhiên hình dáng bên ngoài của nó đúng là chữ nhật, hơn nữa kích thước cũng vừa nhỏ bằng nắm tay của trẻ nhỏ.

Có một điểm đặc biệt khiến Diệp Khôn kinh ngạc là, cái bình này có hai màu phân biệt rõ ràng, một nửa màu trắng, còn một nửa màu đen, không những ở thân bình mà ngay cả nắp bình cũng phân thành hai nửa đen trắng như vậy.

Trên bề mặt của cái bình có những lớp kim ngân hoa văn nhìn rất sống động, ban đầu Diệp Khôn nhìn những hoa văn này còn hơn sùng sốt, về sau hần nhìn kỹ lại thì không thấy nó giống với những hoa văn mà hần đã từng nhìn thấy trước kia một chút nào, nhưng cũng phải công nhận, nhờ vào những kim ngân hoa văn này, cái bình trông như một vật trang trí nhìn rất đẹp mắt.

“Cái bình này sao lạ thế nhỉ? Một nửa màu đen, một nửa màu trắng, những kim ngân hoa văn này nhìn cũng rất lạ, không biết nó được làm bằng chất liệu gì, mà có vẻ trọng lượng rất nhẹ, cứ như thể là làm bằng giấy vậy, không hề tương xứng với kích thước của nó tí nào cả.” Ngắm ngía cái bình một lúc, Diệp Khôn thì thảo tự nói một câu.

“Còn nữa, tuy nó rất nhẹ, nhưng khi mình cầm trên tay lại cứ có cảm giác nó là một vật nguyên khối rất chắc chắn, lạ quá, rốt cuộc nó được làm bằng gì nhỉ?” Lật qua lật lại, tung lên vài lần, Diệp Khôn vẫn cảm thấy kỳ quái nói.

“Được rồi, thử xem nào.”

Dứt lời, Diệp Khôn đưa tay để lên nắp cái bình, sau đó hần dùng lực xoay nó một cái, với ý đồ muốn mở nó ra xem, thế nhưng, ngay lập tức khuôn mặt hần cứng lại, cái nắp vẫn nằm im, nó không hề nhúc nhích một chút nào cả.

Trong lòng nghĩ cái bình này chắc đã để ở đây lâu rồi, rất có thể nó bị ỉ ở bên trong, cho nên mới khó mở như vậy, hần vẫn tỏ ra bình tĩnh, lần nữa nắp chặt lấy nắp bình vặn một vòng, để cho chắc ăn, hần dùng lực mạnh hơn để mở, thế nhưng hần vẫn không thể mở nó ra.

“Cái này... thật sự không thể mở ra được sao?” Diệp Khôn không tin là không mở nắp bình ra được, hần dùng đủ mọi thủ đoạn để thử nhưng vẫn không thành công, cuối cùng đành phải thúc thủ vô sách.

“Tiểu Bạch, ngươi thử xem?” Khôn cam tâm, Diệp Khôn liền đưa cái bình cho Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch thường ngày nó rất tinh ranh, đã có nhiều lần nó phát hiện ra nhiều vấn đề, mà Diệp Khôn không đoán ra được, vì thế hần luôn có một niềm tin ở nó, cho nên hần đưa cái bình cho nó xem thử, biết đâu nó sẽ phát hiện ra được điều gì đó và có thể mở cái bình này ra.

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, nó vươn tay cầm lấy bình nhỏ trong tay của Diệp Khôn, sau đó đưa lên trước mặt chăm chú quan sát.

Một lúc sau, dường như không phát hiện ra được điều gì cả, Tiểu Bạch nhăn mày, lập tức trên trán nó xuất hiện một vết rách bằng đầu ngón tay, theo đó con mắt thứ ba liền xuất hiện.

Lần này Tiểu Bạch biến thân, nhưng lại không có luồng khí xanh như lúc trước, hơn nữa chỉ có con mắt thứ ba là màu xanh, hai con mắt kia vẫn bình thường, nó đã khiến cho Diệp Khôn hơi kinh ngạc không nói thành lời.

Có điều, về kinh ngạc của Diệp Khôn cũng chỉ thoáng qua mà thôi, hần không muốn đi tìm hiểu việc này làm gì, điều quan trọng bây giờ là, xem nó có thể tìm ra được cách mở cái bình này ra không thôi, vì vậy hần cứ vậy đứng một bên chăm chú quan sát hành động của Tiểu Bạch.

Chỉ thấy Tiểu Bạch cầm bình nhỏ lần qua lần lại, xoay sở đủ kiểu một lúc, sau đó, con mắt thứ ba chớp chớp liên tục, theo đó là những tia lam mang từ trong mắt nó bắn ra, chúng rơi lên trên bình nhỏ rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Một lúc lâu sau, động tác của Tiểu Bạch dừng lại, nó túm lấy nắp bình dùng sức vặn mạnh một cái, thế nhưng cũng như Diệp Khôn, nó không thể

mở nắp ra được.

Đã không làm được gì, Tiểu Bạch đành quay qua Diệp Khôn nhăn mặt lắc đầu với hắn, sau đó nó đưa cái bình lại cho hắn.

“Tiểu Bạch, ngươi cũng bó tay?” Thấy hành động của Tiểu Bạch như vậy, một tia hy vọng cuối cùng của Diệp Khôn cũng bị dập tắt, hắn hơi buồn hỏi.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn hỏi, nó ngoác miệng ra kêu lên hai tiếng, đồng thời gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

“Ài! Cứ tưởng cái bình này sẽ là một bảo bối gì đó đáng giá, ai dè cũng như cái ngọc giản kia...” Diệp Khôn thở dài một tiếng thì thảo nói, đang nói dở đột nhiên hắn như nhớ tới điều gì đó liền dừng lại không nói nữa.

Sau đó, Diệp Khôn liền thả thần thức ra xem, thế nhưng thần thức của hắn vừa mới tiếp xúc với bề mặt của cái bình liền bị bắn ngược trở lại, khiến cho hắn phải như rụng thêm lần nữa.

“Thật không ngờ cái bình này lại giống như cái ngọc giản kia.” Ngay cả thần thức cũng không làm được gì, Diệp Khôn liền nghĩ tới cái ngọc giản lúc trước, càng khiến cho hắn thêm buồn phiền hơn.

“Cái này thần thức cũng vô tác dụng, không lẽ nó là một bảo vật cấp cao, cho nên thần thức của mình mới không xâm nhập vào trong được?” Thu lại thần thức của mình, trong lòng Diệp Khôn nổi lên một mối nghi ngờ, hắn lâu bầu chậm rãi nói ra.

“Thôi vậy, coi như số mình xui xẻo.”

Nói xong một câu, Diệp Khôn cầm lấy cái bình nhỏ, nhìn qua nó thêm vài lần nữa rồi cất vào trong người, chiếc bình này khá là thần bí, hắn đoán nó chắc chắn là một bảo vật có giá, chỉ là hiện tại muốn xem nó như thế nào thì vẫn chưa đủ tu vi, cho nên hắn đành cất nó đi để sau này từ từ tìm hiểu.

Tiếp đó, Diệp Khôn đi vòng quanh được viên tìm kỹ lại một lần nữa, hắn dụng thần thức soi mói từng góc ngách, xem có phát hiện được thêm gì không, nhưng cuối cùng cũng thất vọng, hắn chẳng thu hoạch được gì cả.

Thở dài một tiếng, Diệp Khôn liền hướng ra phía cửa cất bước rời khỏi đây, đi được vài bước, đột nhiên hắn dừng lại, trên mặt tỏ vẻ như là nghĩ đến điều gì đó.

“Đứng rồi! Ở đây linh khí nồng đậm như vậy, mình nên ngồi xuống tu luyện một chút, dù sao cũng chỉ còn thiếu một chút nữa là đột phá lên tầng năm rồi.” Diệp Khôn thì thảo tự nói một câu, cơ hội tốt như này hắn không thể bỏ qua được.

Nói xong, Diệp Khôn liền chọn một chỗ đất bằng rồi ngồi xuống, hai chân hắn xếp bằng, rồi nhắm mắt lại, bắt đầu vận công tu luyện.

Khi còn ở thung lũng trong dãy Thanh Phong hắn đã tu luyện thành tầng bốn của Luân Chuyển Công rồi, từ lúc rời đó cho đến nay hắn vẫn chưa được một ngày nào thanh thần để mà ngồi xuống tu luyện, hôm nay có cơ hội ở một chỗ linh khí nồng đậm như thế này, không cần phải dùng đến đan dược để trợ giúp, hắn cũng muốn thử một lần xem sao, vì vậy hắn cảm thấy rất hưng phấn.

Tiểu Bạch thấy vậy cũng không làm phiền hắn nữa, nó chạy qua một chỗ khác, rồi cũng bắt trước hắn ngồi xuống nhắm mắt lại tu luyện.

Nói là Tiểu Bạch bắt trước Diệp Khôn, nhưng thật ra nó làm như vậy cũng là để nhập định tu luyện, có điều hắn không biết là nó cũng có thể tu luyện như hắn.

Can bản kiến thức về tu tiên giới của Diệp Khôn còn hạn hẹp, cho nên hắn mới không biết được điều này, về sau, khi tiến vào tu tiên giới, thì hắn mới biết được Tiểu Bạch là yêu thú, mà yêu thú cũng có thể tu luyện như con người vậy, có điều cách tu luyện của nó có hơi khác so với con người một chút mà thôi.

Thì cứ như vậy, Diệp Khôn và Tiểu Bạch mỗi người một chỗ ngồi đấy tu luyện, bất chỉ bất giác đã hơn một ngày trôi qua, mà cả hai vẫn ngồi im không hề có động tĩnh gì.

Đang trong trạng thái nhập định, đột nhiên Diệp Khôn mở bừng mắt ra, mặt hắn biến đổi, tỏ vẻ không thể tin nổi vào một điều gì đó.

“Lạ quá, theo như trong khẩu quyết ghi lại, chỉ cần pháp lực của mình đầy đủ đạt đến mức độ nhất định thì có thể đột phá lên tầng cao hơn, trong khi đó pháp lực của mình đã đầy đủ rồi, hơn nữa còn có chút dư thừa là đằng khác, tại sao lại không thể đột phá lên tầng năm được?” Diệp Khôn nói ra một câu mà trong lòng hắn cứ băn khoăn mãi.

Không hiểu, thật sự không hiểu nổi, Diệp Khôn lại tiếp tục nhắm mắt lại, sau đó vận chuyển Luân Chuyển Công thêm một lần nữa.

Nhờ vào Linh khí ở đây nồng đậm, nên Diệp Khôn hấp thu rất nhanh và nhiều, hắn vận chuyển thêm hơn hai mươi lần vòng tuần hoàn chu thiên,

chuyển hóa linh lực thành pháp lực đến mức đưa thừa một lượng đáng kể nhằm tăng tỷ lệ đột phá lên tầng năm thêm phần dễ dàng hơn, sau đó thì mới trùng kích.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Diệp Khôn theo như khẩu quyết đột phá bình cảnh, hần theo đó làm không hề sai sót ở bước nào, nhưng đến cùng vẫn không thể đánh tan bình cảnh của tầng bốn, để lên tầng năm được.

“Tại sao lại như vậy kia? Được rồi, chắc có gì sai sót chẳng, mình thử lại xem sao.” Mặc dù làm đúng như trong khẩu quyết hướng dẫn, nhưng vẫn không đột phá nổi, Diệp Khôn đành nghĩ là mình có thể mắc sai lầm chỗ nào đó, sau khi tự nhủ một câu, hần lại nhắm mắt vào, tập chung tinh thần, gạt bỏ tạp niệm, thử đột phá một lần nữa.

“Hô! Vẫn không được! Thật kỳ quái.” Thở dốc một hơi, Diệp Khôn đành thu công không trùng kích nữa.

Đến lúc này thì hần không muốn tiếp tục nữa, đã thử qua nhiều lần rồi nhưng không thể được.

Điều khiến hần phải suy nghĩ là, những lần trước từ tầng một lên tầng bốn hần đều rất thuận lợi đột phá bình cảnh, thế nhưng từ tầng bốn đến tầng năm lại cực kỳ khó khăn.

“Nguyên nhân này là do đâu a? Mình đã rà soát lại từ đầu, đảm bảo khẩu quyết không có chỗ nào là không ổn cả, vận dụng cũng không có chỗ nào sai, rốt cuộc là sao ta.” Bật người ngồi dậy, Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mũi của mình, đồng thời đi đi lại lại tỏ vẻ suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 44: Dịch Kinh Tẩy Tủy

“Hô”

Diệp Khôn thở ra một tiếng, trên mặt tỏ ra phiền não mãi không thôi, hần đã phải ngồi xuống đem Luân Chuyển Công phân tích từng tầng một cho cẩn thận, xem có bị sai sót chỗ nào không, hần nghĩ, nếu những tầng trước mà có vấn đề gì đó thì sẽ ảnh hưởng tới phần sau, cho nên mới bỏ công ra làm như vậy.

Trải qua thêm vài hôm nữa, vừa nghiên cứu vừa đột phá bình cảnh, tuy nhiên hần làm thế nào cũng không thể đột phá lên tầng năm được, đến lúc này có thể nói hần tức đến nổi máu đã dồn lên não, nhưng chẳng thể làm gì được.

“Tại sao vẫn không được nhỉ? Mình đã cẩn thận tra xét, tuyệt đối không thể có sai sót chỗ nào được nữa.” Diệp Khôn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với hần, khiến cho hần không thể đột phá bình cảnh được, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

“Nhất định là có nguyên nhân nào đó, khiến mình không thể đột phá lên tầng năm được, có điều nguyên nhân do đâu, nhất thời mình không thể nào lý giải được. Thôi bỏ qua đã, dù sao con đường phía trước còn dài, rồi khỏi nơi này mình sẽ tìm hiểu sau.” Diệp Khôn bực dọc đứng dậy, đã không tìm ra được nguyên nhân, hần cũng không muốn ở chỗ này nữa.

“Tiểu Bạch, chúng ta rời khỏi nơi này thôi.” Quay sang bên cạnh thấy Tiểu Bạch đang ngồi nhìn mình, Diệp Khôn nhướn miệng cười với nó nói.

Trong mấy ngày qua, Tiểu Bạch cũng chăm chỉ ngồi tu luyện, mãi đến tận trưa nay nó mới dừng tu luyện, và ngồi bên cạnh chờ đợi Diệp Khôn, lúc này thấy hần gọi, nó đứng dậy ngoác miệng ra cười, sau đó “vút” một cái, nhảy lên vai hần ngồi chễm trệ.

Diệp Khôn đưa tay bẹo vào má Tiểu Bạch một cái, rồi cười ha hả tiến về phía cửa ra ngoài, khi đến nơi, hần không hề do dự, trực tiếp bước xuyên qua quang mang đi ra.

Bên ngoài động phủ, Diệp Khôn cùng Tiểu Bạch một người một khi đứng hiên ngang trên một mỏm đá cao ở gần đó, cả hai phóng mắt nhìn về phía xa xa, dường như là đang tìm kiếm cái gì đó vậy.

“Tiểu Bạch, chắc hẳn ngươi biết chỗ này rõ hơn ta, ở đây ngoài điều kiện tu luyện rất tốt ra, phong cảnh cũng tuyệt đẹp, nếu nói không ngoa, phong cảnh ở đây có thể nói là “Bồng Lai Tiên Cảnh” cũng được, không đến thì thôi, nếu đã tới thì ta cũng muốn tham quan chỗ này một chút, ngươi thấy thế nào.” Thật lâu sau, Diệp Khôn thu lại ánh mắt của mình, sau đó ngó xuống Tiểu Bạch đứng ở bên cạnh cười cười nói.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, Tiểu Bạch dường như rất hứng thú, nó không hề do dự liền gật đầu đồng ý ngay.

“Tốt, nếu vậy thì đi thôi, ngươi đi trước dẫn đường a.” Diệp Khôn vui mừng nói một câu.

Sau đó, Tiểu Bạch nhảy vọt xuống dưới chạy về một phía, Diệp Khôn ở sau thấy vậy mỉm cười một cái, rồi cũng nhảy xuống, đồng thời thi triển Áo Ảnh Mê Tung Bộ đuổi theo nó.

Thời gian cứ thế trôi qua, Diệp Khôn và Tiểu Bạch đã tìm tòi, đi hết những nơi có thể đặt chân đến ở địa phương xa lạ này một lần, diện tích của nó cũng không rộng lắm, bề rộng bán kính của nó cũng chỉ tầm mười dặm mà thôi.

Chỉ là, ở bốn phương tám hướng xung quanh lại là biển rộng, đứng trên bờ nhìn ra, chỉ thấy một dải màu xanh mênh mông không bờ bến, có thể nói, địa phương này là một hòn đảo nhỏ, nằm giữa biển khơi.

Một điều đáng nói là, ở đây ngoài núi đá và thực vật ra, tuyệt đối không thấy bất kỳ một loài động vật nào sinh sống cả, ngay cả tới côn trùng nhỏ bé ở dưới đất cũng không thấy.

Chính điều này đã khiến cho Diệp Khôn phải kinh ngạc mãi không thôi, nếu theo lẽ thường, một vùng đất như Tiên Sơn Phúc Địa như này, thì sẽ phải có nhiều loài linh thú linh cầm sinh sống mới phải, đằng này lại không hề có, cả một không gian rộng lớn rất yên bình đến mức lạ thường.

Ở đây là như vậy, Diệp Khôn muốn tìm hiểu cũng không được, hắn đành bỏ qua một bên, cứ như vậy cùng với Tiểu Bạch đi hết nơi này đến nơi khác.

Những nơi Diệp Khôn đi qua, có nhiều chỗ khá đặc biệt, nhưng cũng có những chỗ chẳng có gì đáng chú ý cả, có điều linh khí ở đây chỗ nào cũng xung túc, ở nhân giới tuyệt đối rất hiếm có chỗ được như vậy.

Về sau Diệp Khôn được Tiểu Bạch dẫn tới trúc lâm ngũ sắc, khi tới đây hắn vô cùng kinh ngạc, hắn nhớ ngày đầu tiên tới đây hắn cũng thấy trúc lâm này rồi, nhưng lúc đó là đứng ở bên ngoài nhìn thoáng vào, còn bây giờ là hắn trực tiếp ở bên trong rừng, vây quanh hắn là những cây trúc có nhiều màu khác nhau, chúng khiến cho hắn có một cảm giác rất quý dị.

Hắn nhìn ra, màu sắc trên thân của đám trúc lâm này phân biệt theo năm màu trong ngũ hành, nhưng riêng lá của chúng lại đồng một màu tử kim.

Thấy lạ, Diệp Khôn đã dùng thần thức xem qua chúng một lượt, ngay lúc đó hắn đã phát hiện ra một điều khác đặc biệt ở chỗ trúc lâm này, khi thần thức của hắn tiếp xúc lên thân trúc, lập tức từ trong thân trúc có một vài tia lõi điện quý dị hiện ra, căn thần thức của hắn lại.

Theo đó, ở đây có năm loại trúc, thì có năm loại lõi điện khác nhau hiện ra, nhưng chung quy lại, ở trong năm loại lõi điện đó ẩn ẩn bên trong đều có một tia Tử Quang Lôi Điện phát ra, xem ra rất có thể tia tử quang này có liên quan tới lá của mỗi loại.

Khi gặp cảnh này, trong lòng Diệp Khôn vừa mừng vừa sợ, hắn có thể cảm nhận được những tia lõi điện phát ra từ thân trúc không hề tầm thường chút nào cả, nếu như sau này hắn có thể lợi dụng nó thì sẽ có hữu ích cho bản thân.

Sở dĩ hắn nghĩ vậy cũng không phải là không có căn cứ, hắn đã từng thấy qua trong Tu Tiên Bí Sự ghi lại, ở tu tiên giới, lõi điện chính là khắc tinh của âm hồn quỷ vật và những người tu luyện theo ma công, nếu như hắn cũng có nó, thì khi đó gặp được những người trong ma đạo hay quỷ vật thì sẽ có hậu thủ để đề phòng.

Nghĩ đến đây Diệp Khôn rất vui mừng, nhưng hiện tại hắn chưa vội để lấy nó, hắn vẫn còn phải đợi cho tu vi của mình đề cao thêm một chút đã, sau đó mới nghĩ cách để làm sao có được lõi điện ở trong thân trúc lâm này.

Đi qua rừng trúc này, Tiểu Bạch liền dẫn Diệp Khôn tới bên cạnh một cái hồ nhỏ.

Khi tới nơi, vừa nhìn thấy cái hồ, Diệp Khôn không khỏi giật mình, hắn hít vào một hơi thật sâu, đem ánh mắt của mình tập chung xuống dưới hồ, trên mặt tỏ vẻ kích động, nhưng không có hành động gì.

Diệp Khôn đứng trên bờ nhìn xuống hồ không hề chớp mắt, hắn thấy nước trong hồ có màu ngà sữa, trên mặt hồ linh khí dày đặc, tạo thành những hạt sương nhỏ li ti, lơ lửng trong không trung không hề tan biến, đây chính là cái hồ mà những lần trước Tiểu Bạch đã đến đây để ngâm mình.

Đi lại ở đây cả một tháng, vòng vo qua nhiều chỗ, cuối cùng Tiểu Bạch dẫn Diệp Khôn tới chỗ này, khiến cho hắn kinh ngạc mãi không thôi, hắn nghĩ thế nào cũng không ra, ở đây lại có một cái hồ như thế này, mà khoảng cách từ chỗ này tới động phủ cũng không xa lắm, chỉ cần vượt qua một ngọn núi là tới được.

“Tiểu Bạch, cái hồ này không lẽ là cái hồ mà lần trước người nó với ta?” Diệp Khôn nhìn cái hồ trước mặt, trong lòng rung động, hắn có thể cảm nhận được lượng linh khí trong hồ tinh thuần đến mức kinh người, hắn liền nghĩ ngay đến lúc trước ở ngoài Tiểu Bạch đã nói cho hắn biết nó đã từng tới một cái hồ để tắm ở đó, thật không ngờ nó lại là cái hồ này.

Tiểu Bạch không nói gì, nó gật đầu lia lia với Diệp Khôn, sau đó nó nhìn xuống mặt hồ với một ánh mắt rất thèm thuồng, dường như là dưới hồ có cái gì đó khiến nó bị kích thích vậy.

Diệp Khôn thấy biểu hiện của Tiểu Bạch như vậy nhưng không nói gì, hắn chỉ hơi nhíu mày một cái, sau đó bước tới mép hồ khom người cúi xuống, rồi lấy tay thò vào mặt hồ, vục một vục nước đưa lên trước mặt quan sát.

Nhìn vào vũng nước trong lòng bàn tay, Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, hân thả thần thức ra quan sát thì thấy, bên trong vũng nước có rất ít nước, chủ yếu là một loại chất lỏng màu sữa có chút đậm đặc mà thôi.

Hơn nữa, lòng bàn tay hân tiếp xúc với chất lỏng đó, liền cảm thấy một luồng linh khí tinh thuần, xuyên qua lớp da trên bàn tay đi vào cơ thể, khiến cho hân phải lập tức vận dụng khẩu quyết chuyển đổi luồng linh khí đó thành pháp lực, không để cho nó chạy lung tung trong cơ thể.

“Không thể tưởng tượng nổi, hồ nước này lại chứa đựng linh khí đến mức như thế này, dường như nước trong hồ chủ yếu là linh khí đã hóa thành thực thể ở dạng lỏng mà tạo thành, thực ra nước trong hồ đâu có mấy.” Diệp Khôn đem nước trong tay hắt xuống hồ, sau đó đưa tay sờ sờ mũi mình tỏ vẻ trầm tư thì thào nói.

Tiểu Bạch ở bên cạnh thấy hân như vậy, thì gãi đầu, nó kêu lên hai tiếng, sau đó cầm lấy vạt áo của Diệp Khôn lôi hân xuống hồ.

Diệp Khôn thấy thế thì cả kinh, vội hô lên: “Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy? Chẳng nhẽ ngươi muốn ta xuống dưới đó? Dưới đó có cái gì sao?”

Tiểu Bạch thấy thái độ của Diệp Khôn như vậy, thì giật mình vội thả tay ra ánh mắt nhìn hân như muốn nói cái gì.

Một lúc sau, nó ngoái đầu nhìn xuống hồ rồi quay sang nhìn Diệp Khôn, đồng thời ngoác miệng ra kêu, một tay túm lấy áo của hân, một tay chỉ chỉ xuống dưới hồ, liên tục tạo ra những cử chỉ khó hiểu.

Diệp Khôn thấy vậy thần thờ đứng nhìn một lúc lâu, mặc dù hân không biết nó đang nói gì, thế nhưng hân có thể hiểu được là nó rất muốn mình lội xuống cái hồ đó.

Diệp Khôn còn đang ngơ ngác, thì Tiểu Bạch đã lôi xuống hồ, nó đi ra trung tâm hồ, sau đó thì ngậm cả mình xuống dưới nước, chỉ để nhô lên cái đầu, hai mắt nó nhìn Diệp Khôn đang đứng trên bờ, rồi ngoác miệng ra kêu như là muốn bảo hân xuống đi.

Tiếng gọi của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn thanh tỉnh lại, hân nhìn nó đang dầm mình dưới hồ nhú mảy nhú lại, thầm nghĩ:

“Dưới hồ này linh khí quá nhiều, mình mà xuống dưới sẽ bị một lượng linh khí khổng lồ xâm nhập vào cơ thể, nếu không kịp thời tiêu hóa nó, sẽ bị nó ép cho nổ tan xác mà chết. Có điều, tại sao Tiểu Bạch cứ muốn mình xuống đó, nhìn vẻ mặt của nó thế kia, có vẻ không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa lại còn rất khoái trí và thích thú nữa, không lẽ ngậm người xuống đó sẽ có lợi chứ không có hại?”

Diệp Khôn nghĩ tới đây thì hơi do dự, hân không dám mạo hiểm, tuy hân chưa được trải nghiệm qua, thế nhưng những gì ghi lại trong Tu Tiên Bí Sự hoàn toàn là đúng, hân là người thông minh, cho nên có thể thấy được sự lợi hại trong đó.

Thế nhưng lúc này đây, ở bên dưới hồ Tiểu Bạch vẫn đang nhìn hân, liên tục kêu gọi hân xuống.

“Những gì trong sách ghi hoàn toàn là đúng, cũng ít khi có sai sót, nhưng trong đó có nói, tu tiên giới kỳ chân dị sự xảy ra cũng khá nhiều, rất nhiều dị sự xảy ra ngược với lẽ thường. . .lúc này Tiểu Bạch ở dưới hồ không bị linh khí công tâm, không lẽ cũng là một dị sự?” Trước sự mời gọi của Tiểu Bạch, Diệp Khôn vẫn không dám xuống đó, hân đứng trên bờ quan sát nó, thật lâu sau mới thì thào lên tiếng nói.

“Hào! Tiểu tử, ta nghe ngươi một lần xem sao, để xem dưới này có cái gì mà ngươi nhất định gọi ta xuống bằng được mới thôi.” Đợi thêm một khắc nữa, thấy Tiểu Bạch ở dưới hồ vẫn bình an vô sự, không có chuyện gì xảy ra cả, Diệp Khôn cắn răng một cái, nhìn nó dưới hồ lớn tiếng nói.

Tiểu Bạch thấy vậy thì ngoác miệng ra cười, trên mặt nó tỏ vẻ đầy khoái trí, nó liền thò một tay lên vẫy vẫy hân xuống.

Diệp Khôn cời quần áo xuống, sau đó không do dự nữa, hân chậm rãi lội xuống hồ, nước trong hồ cũng không sâu lắm, hân đi lại chỗ Tiểu Bạch rồi dầm mình xuống, chỉ để nhô mỗi cái đầu lên.

Diệp Khôn ở dưới hồ một lúc, hân không thấy có hiện tượng gì xảy ra cả, lúc này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy rất thoải mái, nghĩ: “Dường như mình đã lo lắng quá mức rồi”

Sau đó hân quay sang Tiểu Bạch lớn tiếng nói: “Tiểu tử, ta đã xuống đây rồi, ngươi đã hài lòng..”

Chỉ “chưa” còn chưa ra khỏi miệng, thì đột Diệp Khôn biến sắc, mặt hân nhăn nhó khó coi đến cực điểm, Tiểu Bạch thấy vậy, không hiểu hân tại sao lại như vậy, nó đang định tiến tới giúp hân, thế nhưng nó vừa mới động người thì dừng lại, dường như nó nghĩ tới điều gì đó, cho nên không tới giúp hân nữa, nó cứ ở im một chỗ chăm chú nhìn hân.

“A.....” Diệp Khôn hét lên một tiếng kinh hãi, cả người hân chìm xuống hồ, từng trận đau đớn kịch liệt đến từ kỳ kinh bát mạch, từ huyết đạo trên khắp cơ thể lan tới não, khiến hân không thể chịu nổi mà ngất đi.

Lúc này, trong cơ thể hân đột nhiên xuất hiện hai luồng linh khí khổng lồ, hai luồng linh khí này một đen một trắng, không biết chúng xuất hiện từ đâu và từ lúc nào, hiện tại chúng đang liên tục chạy qua chạy lại kỳ kinh bát mạch, sau đó theo kinh mạch trên người đi qua tất cả các huyết đạo không bỏ sót chỗ nào cả.

Hải luồng linh khí này di chuyển với tốc độ khá nhanh, nó khiến cho kinh mạch trên toàn thân hấn căng ra, như thể không chịu nổi chỉ muốn nổ tung vậy, cơ thể hấn căng ra, các mạch máu ngoài da nổi lên nhìn rất sợ.

Tuy đã bị ngất không còn biết gì, nhưng sâu thẳm trong tâm hồn Diệp Khôn vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, dường như cả người hấn bị hàng nghìn lưỡi dao cùng lúc mổ xẻ, đau đớn đến tột cùng.

Cứ như vậy hấn không thể tiếp nhận nổi, hấn cảm thấy cái chết càng ngày càng đến gần, có điều hấn không muốn chết, hấn hiện tại mới chỉ có mười năm tuổi, tuổi còn rất trẻ, bao nhiêu hoài bão, mơ ước trên con đường tu tiên, còn chưa thực hiện được, nếu chết ở đây hấn không cam lòng chút nào.

Vì vậy, sâu trong linh hồn hấn vẫn luôn tranh đấu, không chịu khuất phục.

...

Thời gian cứ thế trôi qua.

Một canh giờ sau, “ùm, ùm” hai tiếng, Diệp Khôn và Tiểu Bạch lần lượt bị một một lực vô hình dưới hồ hất văng lên trê bờ.

Tiểu Bạch lên bờ trước, nó vội quay người lại, rồi dang hai tay ra muốn đỡ lấy Diệp Khôn.

Nhìn vào cơ thể của Tiểu Bạch so với Diệp Khôn thì khó mà tin được nó sẽ có thể đỡ được hấn, thế nhưng một màn khó tin đã xảy ra, khi cơ thể hấn vừa rơi xuống, đã bị nó dùng đôi tay nhỏ bé nhưng đầy uy lực đỡ lấy, sau đó nó để hấn nằm xuống bên cạnh.

Lúc này nhìn vào thì thấy, cơ thể Diệp Khôn có chút biến đổi, da thịt hấn đột nhiên trở lên trắng như tuyết, ở ngoài có thể nhìn rõ đường những đường kinh mạch trên cơ thể hấn.

Hơn nữa, hiện tại trong cơ thể hấn có hai luồng linh khí một trắng một đen nhỏ như cái kim, đan chằm chằm di chuyển theo các đường kinh mạch, chạy khắp trên cơ thể của hấn, cứ như vậy cho đến nửa canh giờ sau hai luồng linh khí đó mới biến mất, cơ thể hấn lại trở về trạng thái bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 45: Biến Cố

Ngồi bên cạnh Diệp Khôn, Tiểu Bạch dường như không có bất kỳ lo lắng nào cho hấn cả, nó chỉ ngồi đó chăm chú nhìn hấn, như đang chờ đợi điều gì đó.

Lúc trước ở dưới hồ, Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn kêu lên đau đớn, rồi bị chìm xuống hồ, nhưng nó chỉ hơi hốt hoảng vì bị giật mình, bởi tiếng la của hấn mà thôi, lúc đó nó định lo cho hấn, nhưng về sau đã nghĩ lại, bởi vì nó đã nhớ tới một chuyện, mà chuyện này là chuyện mừng, cho nên nó mới để mặc hấn như vậy.

Sở dĩ, Tiểu Bạch có thái độ như thế đối với Diệp Khôn, là vì nó biết, lúc đấy không thể giúp gì cho hấn cả, trước kia chính nó cũng đã trải qua việc này, và chỗ tốt nó nhận được tương đối nhiều, mà trong lần trước khi nó trải qua, cũng không có gì nguy hiểm cả, cho nên nó mới bình tĩnh ở một bên không lo lắng điều gì cả.

Có điều, Tiểu Bạch đã nhầm lẫn tệ hại, nó đâu biết rằng cơ cấu thân thể, cũng như kinh mạch, cùng với thể lực giữa con người và yêu thú hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Bạch tuy còn nhỏ, nhưng từ khi sinh ra nó đã là một yêu thú, nếu so với Diệp Khôn, thì thân thể nó mạnh mẽ hơn hấn rất nhiều, bởi vậy, nó mới có thể dễ dàng vượt qua.

Ngược lại, Diệp Khôn thì khác, thân thể của hấn không được mạnh mẽ bằng nó, vì vậy để vượt qua quá trình dịch kinh tẩy tủy này, thì phải đòi hỏi hấn, không những có nghị lực hơn người, mà còn phải có ý trí quật cường, thì mới có thể chịu đựng mà vượt qua được, nếu không chắc chắn sẽ bị đứt hết kinh mạch mà chết.

Cũng may, Diệp Khôn dựa vào ý trí và nghị lực của hấn, cuối cùng cũng đã miễn cưỡng vượt qua, hiện tại hấn vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nhưng thật ra trong cơ thể hấn đang có sự chuyển đổi chậm rãi của kỳ kinh bát mạch, cũng như toàn bộ kinh mạch trên cơ thể, vì vậy hấn vẫn chưa thể nào tỉnh dậy ngay được.

Lúc này trong cơ thể hắn có hai luồng hắc bạch linh khí thay nhau qua lại, chúng chậm rãi đang chuyển đổi cho nhau, đem kỳ kinh bát mạch của hắn bồi bổ và tẩy rửa.

Nói một cách đúng hơn, hắn đang ở vào trạng thái Dịch Kinh Tẩy Tủy.

Trong một gian mật thất, bên dưới lòng đất của Hồi Xuân Đường.

Lúc này, có hai lão giả đang ngồi đối diện nhau bên một cái bàn tròn, trên mặt hai người tràn đầy vẻ lo lắng, dường như bọn họ đang gặp phải chuyện gì đó rất hệ trọng.

Hai người này không phải ai khác, đó chính là Hà Nhất Quy và Trần Dương.

“Người thấy chuyện này nên giải quyết thế nào?” Hai người ngồi đăm chiêu, một lúc lâu sau Hà Nhất Quy mới cất tiếng.

“Ài! Chuyện này còn giải quyết thế nào nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây thôi.” Trần Dương thở dài một tiếng nói, chuyện đã đến nước hệ trọng rồi, hắn cũng không có cách nào giải quyết tốt hơn ngoài việc rời khỏi đây.

“Đúng thế! Cũng chỉ còn cách này thôi, thật không ngờ lần này chúng ta ra ngoài lại để cho kẻ thù nhận ra.” Hà Nhất Quy gật đầu đồng ý, hơi chút hối hận nói.

Nếu không phải hai người chủ quan, trong lúc ra ngoài vô tình để lộ thân phận của mình, đã khiến cho kẻ thù năm xưa nhận ra và tìm đến sinh sự, thì hai người cũng không đến nỗi nào phải lâm vào bước đường cùng này.

“Chuyện này cũng không thể nói trước được, cũng không thể tự trách ta và người được, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, chúng ta cũng không còn như xưa nữa, dung mạo đã thay đổi rất nhiều, thế mà lão quý kia vẫn có thể nhận ra được, may mà khi đó chúng ta đã nhanh trí, nên mới thoát được khỏi lão chạy về đây.” Trần Dương nhớ lại sự việc xảy ra khi đó, lão tỏ vẻ miễn cưỡng an ủi.

“Chỉ là... bây giờ chúng ta nên đi đâu đây?” Ngừng lại một lúc, Trần Dương nghĩ đến việc sau này hỏi.

“Vấn đề này cũng không khó, như vậy đi, chúng ta hãy đến Thanh Châu.” Hà Nhất Quy suy nghĩ một chập nói.

“Thanh Châu? Cũng được. Nhưng chúng ta nên tới chỗ nào Thanh Châu? Tuy ở đó cách xa chỗ này, nhưng cũng phải tìm một nơi nào an toàn mới được.” Trần Dương thấy Hà Nhất Quy nhắc đến Thanh Châu thì hơi ngạc nhiên, chỗ đó không phải lúc trước lão Hà đã ở đó sao, bây giờ lại quay về đó, không biết là có an toàn không.

“Chúng ta sẽ đến Hà Gia Thôn, ở đó ta có một hiệu thuốc, tuy không lớn lắm, nhưng cũng đủ để cho chúng ta tiếp tục nghiên cứu y thuật, hành nghề cứu người. Hơn nữa ở đó cũng là một vùng quê nghèo, ít người qua lại, nên ở đó rất an toàn, với lại ở đó ta cũng có nhiều bằng hữu, giao tình cũng không tệ, có thể nhờ cậy được.” Hà Nhất Quy thấy sắc mặt của Trần Dương nên đã đoán ra được suy nghĩ của lão, bèn nói.

“Thế cũng tốt. Chúng ta tuổi cũng đã cao rồi, ở một nơi như thế, ẩn cư nhàn nhã sống hết đời là được rồi.” Trần Dương nghe vậy thấy cũng hợp lý, dù gì Hà Nhất Quy đã ở đó mấy chục năm rồi, nếu chỗ đó không an toàn thì với tính cách của lão ta thì lão ta chắc chắn sẽ không tới, bây giờ lão bảo tới đó thì cũng yên tâm.

“Cứ quyết định như vậy. Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường, có điều Diệp Khôn đã mất tích một tháng nay, khiến ta rất lo lắng. Không biết nó có xảy ra chuyện gì không? Lần này trở về, nên nói thế nào cho người nhà nó đây.” Hà Nhất Quy đưa ra quyết định, đột nhiên ông nghĩ tới Diệp Khôn buồn rầu nói.

“Người không cần phải như vậy, ta thấy tiểu tử Diệp Khôn này phúc khí tề thiên, tiền đồ rất rộng lớn, nó phúc lớn mệnh lớn nhất định không có chuyện gì xảy ra đâu.” Trần Dương thấy Hà Nhất Quy buồn về chuyện Diệp Khôn mất tích, vội an ủi nói.

“Cũng chỉ mong là như vậy. Hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra với nó.” Hà Nhất Quy thở dài một tiếng, nói.

“Được rồi. Ta đi cho người chuẩn bị, sáng mai còn lên đường.” Trần Dương đứng dậy nói một câu, sau đó lão cất bước rời khỏi mật thất.

Lúc này, trong mật thất chỉ còn lại một mình Hà Nhất Quy ngồi trầm tư.

“Diệp Khôn, con nhất định đừng có xảy ra chuyện gì, ta bây giờ trở về Hà Gia Thôn chờ con.” Một lúc lâu sau, Hà Nhất Quy đứng dậy thì thào nói một câu rồi cũng rời khỏi mật thất mà đi ra.

Lúc này là giữa trưa, tại căn phòng trước kia Diệp Khôn và Tiểu Bạch biến mất.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên, sau đó liền xuất hiện một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo của thanh niên này rất bình thường, hần mặc một bộ đồ màu xám, trên vai còn có một con khi trắng đang ngồi, nhìn rất tinh ranh.

Thanh niên vừa xuất hiện, thì một màn khó tin xảy ra.

Lấy mắt thường cũng có thể thấy được, khuôn mặt thanh niên này dần biến đổi, dường như trẻ lại hơn mười tuổi, bề ngoài nhìn vào chỉ là một thiếu niên chừng mười sáu tuổi mà thôi, nhưng trên người thiếu niên này lại toát ra một khí chất không hề giống với người bình thường chút nào cả.

Thiếu niên này không phải ai xa lạ, đó chính là Diệp Khôn và Tiểu Bạch đã mất tích từ lâu.

Diệp Khôn đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng hần chột cả kinh, đây hoàn toàn chính xác là căn phòng trước kia hần ở, có điều bây giờ nó đã trở thành một căn phòng hoang.

Xung quanh, cánh cửa, bàn ghế, ngồn ngang dưới đất, mạng nhện chằng khắp nơi, nhìn kỹ lại thì vẫn thấy được một ít dấu vết của sự đập phá để lại.

“Thật không ngờ, nơi đây lại biến thành như thế này. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Khôn kinh ngạc nhìn qua gian phòng một lượt nói.

“Chẳng nhẽ trong mười năm qua, Hôi Xuân Đường lại có biến cố gì lớn, nên mới thành ra thế này, không biết sư phụ và Trần thúc thế nào rồi.” Diệp Khôn đứng lặng tại chỗ, thật lâu sau mới thì thào mở miệng.

Sau khi Diệp Khôn bị bắt tỉnh, hần đã mất thời gian gần tám năm mới có thể tỉnh dậy.

Trong khoảng thời gian đó Tiểu Bạch rất lo lắng cho hần, nó nhớ trước kia, nó cũng bị như Diệp Khôn, nhưng nó chỉ mất khoảng một năm là có thể tỉnh dậy rồi, đằng này đã qua một năm, thậm trí là năm năm, rồi đến bảy năm hần vẫn chưa tỉnh dậy.

Lo lắng cho Diệp Khôn, nhưng Tiểu Bạch cũng thúc thủ vô sách không thể làm gì được, cho nên trong thời gian đó, nó vẫn luôn ngồi bên cạnh hần, vừa luyện công vừa chống chừng hần và chờ đợi.

Cuối cùng vào một ngày của năm thứ tám, Diệp Khôn đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, khiến cho Tiểu Bạch hết sức vui mừng.

Diệp Khôn tỉnh lại, hần dường như không biết chuyện gì đã xảy ra đối với mình cả, điều duy nhất hần nhớ là, hần xuống hồ ngâm mình với Tiểu Bạch, sau đó thì bị hai luồng sức mạnh nào đó xâm nhập vào cơ thể, nó khiến hần ngất đi, cho đến bây giờ mới tỉnh dậy.

Lúc đấy, Diệp Khôn phát hiện cả người hần hoàn toàn biến đổi, mà biến đổi như thế nào, nhất thời hần chưa nhận ra.

Sau khi định thần lấy lại sự bình tĩnh, hần đã phát hiện ra pháp lực trong cơ thể rất dồi dào, hần đã thử kiểm tra thì phát hiện, hần đã trực tiếp đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười.

Biết được điều này, Diệp Khôn vừa kinh ngạc, vừa mừng vừa sợ, mặc dù vậy trong lòng hần đại hỷ, tu vi đã tăng tiến khá nhiều, hần mừng không sao tả xiết, có rất nhiều pháp thuật cơ bản hần có thể tu luyện rồi.

Không những thế, hần còn phát hiện ra sự khác thường ở Tiểu Bạch, sau khi dùng thần thức đảo qua người của nó, hần giật mình kinh hãi mãi không thôi.

Tiểu Bạch đã tiến gia lên yêu thú cấp một đỉnh phong.

Đúng vậy, từ linh áp trên người Tiểu Bạch phát ra, hần cảm thấy rất mạnh mẽ, so với miêu tả trong sách thì linh áp của nó đúng là đã đạt đến cảnh giới của yêu thú cấp một đỉnh phong, chỉ kém một chút nữa thôi là nó đã trở thành yêu thú cấp hai rồi.

Cả hai cùng lúc đều tấn cấp, Diệp Khôn mừng ra nước mắt, hần không biết sau khi bị ngất đi, cơ thể mình và cả Tiểu Bạch rốt cuộc là đã trải qua biến cố gì, thế nhưng với tình trạng lúc này đối với hần và nó mà nói, đó là một chuyện rất tốt rồi.

Tu vi của Tiểu Bạch đã tăng tiến, như vậy từ nay hần sẽ có một trợ thủ đặc lực, tuy không dám nói vô địch thiên hạ, nhưng khi đi lại trên giang hồ, nhất định hần sẽ không sợ bất kỳ một kẻ nào nữa.

Kể cả ở tu tiên giới cũng vậy, chỉ cần dưới Trúc Cơ, hần cũng đã tự tin phần nào rồi, không sợ bất kỳ kẻ nào nữa.

Thời gian tiếp đó, hần và Tiểu Bạch đã trở về động phủ để nghỉ ngơi.

Về đến động phủ, Diệp Khôn và Tiểu Bạch sau khi nghỉ ngơi hơn một ngày, hần và nó đã chia nhau ra, hần thì tiến vào phòng luyện công, còn nó thì tiến vào phòng linh thú, cả hai đều có mục đích như nhau, đó là ngồi xuống tu luyện.

Diệp Khôn đem những tầng tiếp theo của Luân Chuẩn Công tiếp tục luyện, từ tầng năm đến hết tầng chín, hắn luyện một mạch hết sức trôi chảy, chỉ khi đến tầng thứ mười, hắn luyện rất vất vả.

Khi tu luyện tới mức đỉnh phong của tầng thứ mười rồi, Diệp Khôn lại tiếp tục đột phá bình cảnh để tiến giai lên tầng mười một.

Để tránh lặp lại vết xe đổ như lúc trước, hắn bỏ ra mấy ngày trời nghiên cứu lại Luân Chuyển Công từ đầu đến cuối, sau đó tu luyện pháp lực thêm vài ngày nữa, đợi cho đến khi pháp lực dồi dào, tinh thần sáng khoái mới bắt đầu đột phá bình cảnh.

Những tưởng lần nà chuẩn bị chu đáo không có gì sai sót, Diệp Khôn rất tin tưởng sẽ đột phá lên tầng thứ mười một, thế nhưng, bi kịch lại xảy ra với hắn giống như lần trước đột phá từ tầng bốn lên tầng năm.

Hắn thử rất nhiều lần, nhưng vẫn không thể đột phá được bình cảnh, về sau ngẫm lại, hắn đã nghĩ ra được một vấn đề, thế nhưng hắn vẫn chưa dám khẳng định, hắn đợi đến khi nào ra khỏi chỗ này thì sẽ thử nghiệm xem sao, đến lúc đó mới dám chắc được.

Kể đó, hắn bỏ qua việc đột phá bình cảnh, rồi hắn đem túi trữ vật lấy được của Tụy Đồng ra xem

Đem túi trữ vật dốc ra, Diệp Khôn thu được hơn một trăm viên linh thạch cấp thấp, hai mươi viên linh thạch cấp trung, vài tấm phù lục, ba bình đan dược, một số tài liệu luyện khí và luyện đan, một vài pháp khí, trong đó có một cây tiểu đao và một bộ đạo cụ khiến cho hắn phải để ý, cuối cùng là ba cái ngọc giản.

Những thứ này lần đầu Diệp Khôn nhìn thấy, mặc dù vậy hắn vẫn biết được lai lịch của nó, lúc đó hắn mừng như điên, đúng là thân gia của một cao thủ Trúc Cơ có khác, rất giàu có.

Tuy nhiên, Diệp Khôn không vội, hắn xem qua chúng rồi lại cất đi ngay, hắn chỉ để lại ba cái ngọc giản mà thôi.

Sau khi xem qua ba ngọc giản, hắn đại khái biết được thân thế thực sự của Tụy Đồng, một cái trong đó có ghi chép về thế của lão và lịch sử phát triển của Hồi Phong Cốc.

Còn một cái ngọc giản khác ghi chép lại công pháp cơ bản của Hồi Phong Cốc, một cái nữa có ghi chép lại Phụng Long Hòa Công, đây là một công pháp thuộc dạng tam lưu tầm trung, dành cho tu sĩ có linh căn thuộc hệ hỏa tu luyện.

Đạt được công pháp này, Diệp Khôn rất vui mừng, hiện tại Luân Chuyển Công hắn đã không tu luyện thêm được nữa, cho nên hắn đã lấy Phụng Long Hòa Công để tu luyện.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, nhờ vào điều kiện tốt ở đây, chỉ trong thời gian ngắn Diệp Khôn đã tu luyện tới tầng thứ chín của Phụng Long Hòa Công tới mức đỉnh phong.

Điều mà khiến hắn vui mừng là, hắn đã thử qua Phụng Long Hòa Công, thì thấy uy lực của công pháp này mạnh hơn rất nhiều so với Luân Chuyển Công mà hắn đã từng luyện.

Chỉ đáng tiếc là hắn không thể tu luyện lên tầng thứ mười của Phụng Long Hòa Công được, dường như pháp lực của hắn không đủ, có lẽ phải đợi khi tu vi của hắn đạt Luyện Khí Kỳ tầng mười một mới có thể tu luyện tiếp.

Sau đó hắn đã đem tất cả pháp thuật của Luân Chuyển Công và pháp thuật cơ bản của Hồi Phong Cốc ra tu luyện, trong đó có Nội Thị Thuật, Vọng Nhân Khí, Ẩn Nặc Thuật,... cùng với một vào bí thuật khác.

Trong khi tu luyện những pháp thuật này, Diệp Khôn vẫn không quên đem Vạn Kiếm Quyết ra tu luyện đến mức thành thục, tùy tâm sử dụng, hiện tại nếu hắn thi triển ra thì uy lực của nó không còn như xưa nữa, mà đã mạnh hơn rất nhiều lần rồi.

Bên cạnh đó, Áo Ảnh Mê Tung Bộ và Tích Dương Chi cũng vậy, hắn đã tu luyện tới mức đại thành, trên giang hồ bây giờ khẳng định hắn sẽ không có đối thủ.

Chớp mắt cái lại thêm hai năm nữa trôi qua, đến lúc này thì Diệp Khôn không còn gì để tu luyện nữa, những gì hắn có thể tu luyện thì đã tu luyện thành hết rồi, cuối cùng hắn đành phải nghĩ đến việc rời khỏi chỗ này, rồi tìm cách để tăng tiến tu vi, chứ cứ ở chỗ này hắn không thể tấn cấp được.

Về sau hắn gọi Tiểu Bạch tới, rồi cùng với nó rời khỏi chỗ này, khi xuất hiện tại căn phòng cũ năm xưa, thì bất gặp hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 46: Bình Nhỏ Có Biến

Diệp Khôn lượn một vòng xung quanh Hồi Xuân Đường, hắn thấy toàn bộ kiến trúc ở đây đã bị phá hủy, một phần đã bị thiêu cháy, duy nhất một nơi hầu như không có ảnh hưởng gì, đó là được viên ở phía sau hậu viên.

Có điều, tất cả những được liệu đã trưởng thành ở đây đều bị người ta hái đi hết, hiện tại ở được viên cũng chỉ còn những cây được thảo nhỏ mới mọc mà thôi.

Nhìn cảnh vật trước mặt, Diệp Khôn thở dài một tiếng, không nói gì cả, sau đó hắn dựng tạm một căn lều nhỏ bên cạnh được viên nghỉ tạm vài hôm, hắn không muốn lập tức đi ngay, mà muốn ngồi xuống từ từ xem lại những việc đã trải qua đối với mình đã, hắn muốn xem một lần cho thấu triệt rồi mới rời đi.

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn đã dựng lên được một túp lều nhỏ, vừa đủ cho hai người ở.

Diệp Khôn bước vào trong căn lều, bình tĩnh ngồi xuống, Tiểu Bạch cũng theo hắn mà ngồi một bên, sau khi ngồi xuống hắn lấy từ trong người ra một viên Lam Ngọc, rồi tạm chung vào nó ra điều suy nghĩ.

“Không sai... nếu như mình đoán không lầm, thì địa phương xa lạ kia thực chất là không gian bên trong viên ngọc này, từ lúc mình xảy ra chuyện ở bên trong cái hồ kia, thì dường như mình có một mối liên hệ sâu sắc với viên Lam Ngọc này, đến bây giờ mình có thể tùy tâm ra vào không gian bên trong nó rồi.” Thật lâu sau, Diệp Khôn dường như đã phát hiện ra điều gì gât đầu liên tục, nói.

“Lần này cũng kể như mình may mắn, vừa được dịch kinh tẩy tủy một lần, vừa trực tiếp tiến đến cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười. Hơn nữa bây giờ mình cũng đã luyện thành Hòa Đan Thuật cùng với Băng Hàn Châm, uy lực của hai pháp thuật này cũng không nhỏ. Ngoài ra, Vạn Kiếm Quyết bây giờ uy lực cũng khác hẳn với trước nhiều, không biết nó có liên quan gì đến pháp thuật của người tu tiên không, mà mỗi lần mình sử dụng, dường như nó có sự cộng hưởng, khiến cho uy lực được tăng lên gấp bội.” Nghĩ một lúc Diệp Khôn nói tiếp.

“Còn nữa, Ảo Ảnh Mê Tung Bộ và Tích Dương Chi đã đại thành, Phụng Long Hỏa Công cũng luyện tới tầng chín đỉnh phong, việc trước mắt giờ là phải làm thế nào để đột phá bình cảnh, thăng tiến tu vi.”

Nửa ngày sau, Diệp Khôn cuối cùng cũng thờ ra nhẹ nhõm, hắn đã xâu chuỗi lại tất cả những việc đã xảy ra với mình, và cuối cùng đi đến một kết luận, viên Lam Ngọc này là một bảo bối vô giá, và hắn đã may mắn có được nó.

“Viên Lam Ngọc này sẽ giúp ích cho mình rất nhiều trong con đường tu tiên phía trước, có điều nhất định không được để cho người khác biết là mình có nó, nếu không sẽ mang đến họa sát thân.” Thì thảo nói một câu, sau đó Diệp Khôn nhìn viên Lam Ngọc trên tay, suy nghĩ một chập.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn đưa tay bấm pháp quyết, trong mồm lẩm bẩm một đoạn khẩu quyết gì đó nghe có vẻ rất thần bí.

Sau đó, một luồng ánh sáng xanh nhạt từ đầu ngón tay hắn bắn ra, nó rơi lên trên bề mặt viên Lam Ngọc, ngay lập tức, Lam Ngọc bị luồng sáng xanh bao vây lại, rồi nó từ từ nâng lên, lơ lửng trên không ở trước mặt hắn.

Không do dự, Diệp Khôn khẽ há miệng hấp một cái, ngay lập tức, viên Lam Ngọc bị một luồng lực vô hình quán lấy, và bị kéo vào miệng của hắn.

“Ợ” một cái, Diệp Khôn liền đem viên Lam Ngọc nuốt vào trong bụng của mình.

Ngay sau đó, Diệp Khôn liền dùng nội thị thuật xem xét bên trong cơ thể của mình, hắn thấy viên Lam Ngọc hiện tại đang ở trong đan điền, nó lơ lửng phía trên thức hải của hắn, xung quanh còn tản mát ra màn sáng xanh mờ nhạt bao quanh viên ngọc.

“Đúng là kỳ diệu, có thể để viên Lam Ngọc này trong cơ thể, thì từ nay sẽ không lo bị người khác phát hiện ra nữa.” Diệp Khôn thu lại nội thị thuật, trên miệng khẽ cười nói.

Vừa dứt lời, đột nhiên cả người Diệp Khôn liền biến mất, không thấy đâu cả.

Một lúc sau, Diệp Khôn lại xuất hiện trở lại, trên mặt hắn tỏ rõ vẻ vui mừng, cười cười nói:

“Quả nhiên như mình nghĩ, bây giờ mình có thể tùy tâm ra vào không gian trong viên ngọc này, như vậy rất tốt, sau này những lúc gặp nguy hiểm, mình có thể vào đó để trốn rồi, hà hà.”

Tiếp đó, Diệp Khôn lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ có hai màu đen trắng, đây là cái bình nhỏ, mà hắn đã lấy được ở được viên bên trong động phủ, hắn và Tiểu Bạch đã xem qua, nhưng không có phát hiện ra điều gì khác thường ở nó, có điều trực giác mách bảo Diệp Khôn rằng, cái

bình này không đơn giản chút nào, nhất định là nó có bị mật gì đấy.

Lần trước chưa có thời gian để ngồi xuống nghiên cứu, bây giờ đang trong lúc rảnh rỗi, cho nên Diệp Khôn lấy ra để nghiên cứu kỹ nó một lần xem sao.

Cầm bình nhỏ trên tay, hẩn tập chung thần thức bao quanh nó tỷ mỉ xem xét, nửa canh giờ sau, Diệp Khôn để cái bình xuống, cau mày nói: “Không thấy có gì khác thường, có điều, nếu nhìn kỹ lại, thì ở phía trên nắp đậy của nó có hai cái lỗ nhỏ, một ở bên đen, một ở bên trắng, hai lỗ này rất nhỏ, mắt thường khó có thể nhìn thấy được.”

“Tiểu Bạch, ngươi cũng thử xem, biết đâu lần này sẽ có phát hiện gì đó.” Diệp Khôn quay sang Tiểu Bạch nói một câu, sau đó cầm bình nhỏ đưa cho nó.

Tiểu Bạch thấy vậy thì kêu lên hai tiếng “chỉ chỉ”, rồi cầm lấy bình nhỏ đưa lên trước mặt quan sát, nó đem con mắt thứ ba hiện ra, sau đó dùng con mắt đó để xem, thế nhưng dùng rất nhiều cách, đến cuối cùng cũng không có thu hoạch gì, nó quay ra nhìn Diệp Khôn lắc đầu về mặt có chút ngại ngùng.

“Tiểu tử. Ngươi thật là, không phát hiện ra gì thì thôi, việc gì phải như vậy.” Thấy thái độ của Tiểu Bạch như vậy, Diệp Khôn cười khổ nói.

Tiểu Bạch thấy vậy thì gãi gãi đầu, nét mặt tươi cười nhìn hẩn, Diệp Khôn nhìn nó cười cười lắc đầu không thôi.

Ở chung với Tiểu Bạch nhiều năm như vậy, Diệp Khôn rất rõ tính cách của tiểu tử này, hễ hẩn nhờ nó việc gì, nếu làm được thì không sao, nhưng nếu không làm được, thì y như rằng mặt nó xị ra, có điều nếu hẩn an ủi một câu, ngay sau đó tiểu tử này ngoác miệng ra cười luôn, coi như chưa có việc gì xảy ra vậy.

Những lúc như vậy hẩn chẳng biết nói gì, ngoài việc cười thầm trong lòng mà thôi.

“Xem ra, muốn tìm được manh mối gì đấy bên trong cái bình này thật là khó đây.” Diệp Khôn cầm chiếc bình nhỏ lên tay nói.

Sau đó, hẩn điều động pháp lực trong cơ thể, từ bàn tay đưa vào bên trong bình nhỏ, pháp lực vừa vào cái bình, thì ngay lập tức cái bình phát sinh dị biến, cả cái bình đột nhiên sáng lên, kim ngân hoa văn trên bề mặt bình dần hiện rõ ra, nhìn rất sống động.

Dị biến nổi lên, khiến cho Diệp Khôn cả kinh, sau đó thì mừng như điên.

Có điều mặt hẩn lập tức nhả lại, hẩn phát hiện, pháp lực của mình truyền vào trong cái bình như nước đổ xuống biển, chỉ trong chốc lát mà pháp lực của hẩn đã tiêu hao bảy tám phần.

Thấy không ổn, Diệp Khôn muốn ngừng lại nhưng không thể ngừng lại được, hẩn ra sức vùng vẫy để tay mình tác động vào cái bình đó nhưng không được, dường như tay hẩn và cái bình đã trở thành một thể vậy, làm thế nào cũng không thể tác động được.

Mà pháp lực của hẩn càng lúc bị cái bình hấp thụ càng nhiều, hẩn không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn bình nhỏ trên tay liên tục hút lấy pháp lực của hẩn, đến khi trong cơ thể không còn một chút nào mới thôi.

“Cái này thật là... không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy toàn bộ pháp lực của mình đã bị bình nhỏ này hấp thu hoàn toàn, có điều dường như bình nhỏ này đang có sự biến đổi, xem ra rất có thể mình sẽ biết bí mật của nó sau lần biến đổi này.” Trong người Diệp Khôn hiện tại đã không còn chút pháp lực nào, toàn bộ đã bị cái bình nhỏ hút hết, chỉ là hẩn bị mất hết pháp lực, nhưng cơ thể vẫn không bị tổn thương gì, cho nên hẩn chợt nảy ra một suy nghĩ, và đem lòng hy vọng.

Lúc này cái bình nhỏ không còn dính chặt lấy tay của Diệp Khôn nữa, hẩn vội để nó xuống dưới một tấm gỗ cạnh đó, rồi tập chung vào nó chờ đợi điều bất ngờ có thể xảy ra.

Chỉ thấy, từ hai cái lỗ nhỏ trên nắp bình xuất hiện một tia sáng lóe lên, sau đó tia sáng đó lan rộng ra, nó đem cả cái bình bao bọc lại vào bên trong, một nửa ánh sáng màu trắng và một nửa ánh sáng màu đen phân biệt rõ ràng, cùng với kim ngân hoa văn hòa quyện lại với nhau nhìn rất xinh đẹp đến lạ thường, hơn nữa nó còn mang một vẻ thần bí rất khó tả.

Dị biến của cái bình nhỏ khiến cho Diệp Khôn kinh ngạc mãi không thôi, hẩn ngồi im tại chỗ, trố mắt ra chăm chú quan sát không hề dời mắt đi chỗ khác.

Đến lúc trời tối hẩn mới có phát hiện, hẩn thấy cái bình này đang điên cuồng hấp thu ánh sáng trắng và đen ở xung quanh nó vào, lấy mất thường có thể thấy được, những tia sáng màu trắng cùng với những tia sáng màu đen từ bốn phương tám hướng, đang liên tục tiến nhập vào trong cái bình, số lượng càng ngày càng nhiều, dường như không bao giờ hết vậy.

Cứ như vậy, không phân biệt ngày đêm, cái bình vẫn duy trì tình trạng như thế, nó liên tục hấp thu hai luồng ánh sáng đen và trắng ở xung quanh, đến ngày thứ mười, thì nó mới dừng lại, đồng thời trên bề mặt cái bình đã có biến hóa một cách rõ rệt.

Mà trong mười ngày qua, Diệp Khôn cũng không có sốt ruột, hẩn ngồi một bên lấy Tẩy Linh Đan ra nuốt vào hai viên, bổ xung pháp lực đã cạn,

còn Tiểu Bạch thì cảnh giác xung quanh, đề phòng có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 47: Hắc Bạch Lưỡng Dịch Và Công Dụng

Sau khi ngừng hấp thu ánh sáng, cái bình nhỏ bắt đầu có biến đổi lớn, toàn bộ kim ngân hoa văn bên ngoài đã hiện lên rõ ràng, nó đã biến thành màu vàng kim, nhìn rất rực rỡ, đồng thời ẩn hiện bên trong đó là hai màu đen trắng nhìn rất quý dị.

Diệp Khôn nhìn cái bình trước mặt, trong lòng mừng rỡ, cuối cùng cũng có kết quả, không biết là cái bình này là bảo bối gì, xem ra cũng không tầm thường.

Hắn không tưởng tượng ra, muốn kích hoạt cái bình này lại phải làm như vậy, nếu không phải hắn hiếu kỳ, đem pháp lực của mình rót vào, thì chắc là bây giờ cũng như lúc trước thôi, không có thu hoạch được gì cả.

Cầm cái bình lên tay, Diệp Khôn cảm thấy một tư vị khác lạ xẹt qua toàn thân, nhưng rất nhanh liền tan biến, hắn hơi cau mày, nhưng không thấy có gì nguy hiểm, cho nên lỏng mày giãn ra bắt đầu tìm hiểu.

Khi cái bình có biến, Diệp Khôn đã thấy nắp bình cũng có chút biến đổi theo, trong thâm tâm hắn nghĩ chắc chắn lần này có thể mở nó ra, vì vậy hắn rất mong đợi muốn biết hai chất lỏng đựng ở trong bình rốt cuộc là thế nào.

Nghĩ vậy lên hắn không hề chần chừ, liền cầm cái bình lên rồi đặt tay lên nắp bình thử mở nó ra.

Quả nhiên như những gì hắn nghĩ, lần này mở nắp bình ra quá dễ dàng, Diệp Khôn mừng thầm trong lòng, hắn liền đem thần thức đi vào bên trong bình để xem thực như nó ra sao.

Thần thức vù đi vào, về mặt Diệp Khôn tỏ ra khá kinh ngạc, cái bình này bên trong cũng như bên ngoài, không ngờ lại chia làm hai ngăn, một bên đen một bên trắng.

Nếu được, có thể tách cái bình này ra thành hai cái cũng không thành vấn đề.

“Bên trong hai nửa bình này, chỉ có hai chất dịch phân biệt một đen một trắng, số lượng cũng không nhiều lắm, chỉ có nửa bình thôi, không biết chúng có tác dụng gì nhỉ? Không biết là có uống được không ta? Cái bình này có vẻ thần bí như vậy, có lẽ hai loại chất dịch này cũng không phải vật tầm thường.” Một lúc sau, Diệp Khôn thu thần thức lại, thì thào nói.

Tưởng bên trong cái bình có bí mật gì lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hai loại chất lỏng này, cho nên Diệp Khôn hơi bị thất vọng, tuy nhiên không vì vậy mà hắn chịu bỏ qua, lòng hiếu kỳ nổi lên, hắn rất muốn biết rốt cuộc hai chất lỏng này sẽ có tác dụng gì đây.

Diệp Khôn nhìn hai chất dịch bên trong bình suy nghĩ một chặp, sau đó hắn lấy ra hai giọt, một đen một trắng để tìm hiểu.

Nhìn hai giọt chất lỏng trước mặt, Diệp Khôn không biết nên làm thế nào để kiểm tra tác dụng của nó, ý nghĩ trong đầu hắn xoay chuyển: “Chẳng nhẽ chất lỏng này dùng để uống vào trong người nhằm gia tăng pháp lực, thăng tiến tu vi? Nhưng như vậy liệu có vấn đề gì không nhỉ? Xem ra mình phải tìm cách thử xem sao.”

Nghĩ rồi, Diệp Khôn liền đứng dậy, sau đó hắn thả thần thức ra bao trùm toàn bộ được viên, lục lọi tìm kiếm cái gì đó.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn khẽ nhủ thầm, hai tay bấm pháp quyết, ngay lập tức, hai luồng ánh sáng xanh từ hai đầu ngón tay hắn bắn ra, phân biệt theo hai hướng bay đi.

Thoáng cái, hai luồng ánh sáng xanh đã quay trở lại trên lòng bàn tay của hắn, ánh sáng thu lại, xuất hiện trên hai lòng bàn tay Diệp Khôn là hai con con tròn, đó là hai con đế to bằng ngón tay cái.

Sau đó, Diệp Khôn lấy hai bát nước, rồi cho hai giọt chất lỏng vào hai bát, lập tức, hai giọt chất lỏng bị hòa tan, một bát nước màu đen, và một bát nước màu trắng sữa xuất hiện trước mắt hắn.

Cầm hai con đế trên tay, Diệp Khôn gật đầu thầm hy vọng, sau đó hắn thả chúng vào hai bát nước, khiến cho chúng bị sặc nước, mà uống vào trong người.

Diệp Khôn ngồi bên cạnh, hắn luôn chú ý quan sát biểu hiện của hai con đế xem chúng có biến đổi gì không.

Một lúc sau, hai con dế trong hai cái bát có biểu hiện khác thường, sau khi chúng uống lo nước thì bắt đầu có biến hóa.

Chỉ thấy, con dế trong cái bát màu trắng nhảy dựng lên, cơ thể nó phình to ra, rất nhanh không lâu sau thì “bụp” một tiếng nổ tung. Còn con dế trong cái bát màu đen thì ngược lại, cơ thể nó đột nhiên run lên, dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng trở thành một quả trứng ấu trùng nằm trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn một màn này xảy ra, Diệp Khôn khả kinh. Một bên thì nổ tung mà chết, còn một bên thì trở về trạng thái ban đầu là trứng ấu trùng, trong lòng hẳn như thể dậy sóng, qua thí nghiệm này hẳn đã có thể hình dung ra được tác dụng của hai loại chất lỏng này rồi.

Một loại khiến cho thời gian phát triển rất nhanh, còn một loại khiến cho thời gian quay trở lại với thời kỳ ban đầu.

Hai chất lỏng này giống như là lưỡng nghi âm dương, có thể nghịch chuyển căn khôn, đưa một vật trở về trạng thái ban đầu của nó, và đưa một vật tới trạng thái trong tương lai của nó.

“Không ngờ hai loại chất lỏng này lại có tác dụng về thời gian, một loại tiến, một loại lùi. Đối với con trùng sống như thế, thì có lẽ với con người cũng vậy, cũng may là mình không có dùng, nếu không cũng sẽ có kết quả như con dế kia rồi. Không biết đối với những thứ khác thì thế nào a?” Trong lòng Diệp Khôn có chút sợ hãi thầm nghĩ.

“Đối với con trùng như thế thì với động vật và con người chắc cũng như vậy, không biết đối với thực vật thì như thế nào a?” Suy tư một chút, Diệp Khôn liền nghĩ tới một chủ ý.

Tiếp đó, Diệp Khôn đến bên đám được thảo con trong vườn, hẳn lần lượt lấy hai bát nước, tưới cho hai đám thảo được.

Một khắc sau đó, hai đám được thảo cũng có biến đổi lớn, mà kết quả cũng như trước, một đám được thảo đột nhiên sinh trưởng rất nhanh, thoáng cái đã sinh trưởng tương đương với thời gian cỡ mười năm, còn một đám, thoáng cái trở lại thành những hạt được thảo vẫn chưa nảy mầm được vùi trong đất.

Kết quả như thế này, Diệp Khôn cũng đã nghĩ qua, nên hẳn không có gì ngạc nhiên cả.

Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn lại tìm hai miếng sắt, tiếp tục thí nghiệm, kết quả cũng như hai lần trước, một miếng được cô đọng lại, từ một miếng sắt bình thường trở thành một miếng huyền thiết có niên đại lâu năm, còn một miếng thì bị phân rã ra thành các phân tử sắt rồi rạc rơi vãi trên mặt đất.

“Xem ra công dụng của hai loại chất lỏng này, là như vậy rồi. Có điều nếu như pha lẫn hai loại chất lỏng này lại với nhau thì sẽ như thế nào a?. Về cơ bản một cái tăng, một cái giảm. Còn nếu hai loại kết hợp thì...? Mình phải thử xem.” Thử nghiệm ba lần đều cho kết quả như nhau, Diệp Khôn hơi suy nghĩ một chút nói.

Nghĩ là làm, Diệp Khôn tiếp tục lấy hai giọt chất lỏng trong bình ra, nhưng lần này hẳn chọn lẫn hai giọt vào làm một.

Có điều, khi hai giọt chất lỏng vừa tiếp xúc với nhau, thì lập tức “xèo” một tiếng, hai giọt chất lỏng tan thành mây khói, tiêu tan trong không khí.

“Ài! Xem ra hai loại chất lỏng này là khắc tinh của nhau, cho nên khi gặp nhau, liền tan thành mây khói như vậy rồi.” Thấy cảnh này, Diệp Khôn thờ dài nói.

Tiếp đó Diệp Khôn thử nghiệm một vài lần nữa, kết quả của những lần sau đều như lần trước, xử lý xong một vài thứ, Diệp Khôn cầm cái bình trong tay, trên mặt tỏ vẻ rất vui mừng.

Liền lúc được hai bảo vật như vậy, khiến cho hẳn không biết nói gì hơn ngoài ba từ “mình như điên” để diễn tả tâm trạng của hẳn lúc này.

Chẳng qua mừng thì mừng, nhưng Diệp Khôn cũng không thể chủ quan được, bảo vật như thế này, nhất định phải cất giấu thật kỹ, nếu không thì sẽ mang đến họa sát thân.

Người xưa đã có câu “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”, đạo lý này rất rõ ràng, mà trên thực tế hẳn đã từng trải qua, nếu không thì Vạn Kiếm Sơn Trang cũng sẽ không bị rơi vào kết quả như vậy.

Vì vậy Diệp Khôn không do dự, hẳn đã nghĩ ngay đến một chỗ, sau đó liền cầm bình nhỏ tiến nhập vào trong Lam Ngọc, rồi đi đến bên trong động phủ, cất bình nhỏ vào trong phòng bảo vật sau đó mới yên tâm đi ra.

Trở lại bên ngoài, sau đó Diệp Khôn xử lý một vài việc vặt ở chỗ này, xong đầu đấy, hẳn liền rời khỏi Hối Xuân Đường nghe ngóng tình hình một chút.

Không bao lâu sau, cuối cùng Diệp Khôn cũng dò hỏi được tin tức về Hối Xuân Đường, có điều tin tức này lại khiến hẳn, giật mình kinh ngạc.

Theo như người ta kể lại, cách đây một năm có một già, một trẻ, cùng với một con khỉ trắng tới làm khách ở Hối Xuân Đường, không lâu sau đó,

Hồi Xuân Đường xảy ra chuyện, bị một đám người trong giang hồ kéo đến đập phá, phóng hỏa.

Cũng may lúc đó tất cả người trong Hồi Xuân Đường đã nhanh chóng chạy thoát, nhưng không biết là bọn họ đã đi đâu.

Nghe được tin tức này, khiến cho Diệp Khôn giật mình kinh hãi.

Hắn giật mình ở đây không phải là do Hồi Xuân Đường xảy ra chuyện, rõ ràng một năm trước, hai người một khi kia chính là hắn cùng Hà Nhất Quy và Tiểu Bạch, mà thời gian từ lúc đó tới nay mới có một năm, trong khi hắn ở không gian bên trong viên Lam Ngọc tính ra cũng là mười năm.

“Nói như vậy, thời gian trong Lam Ngọc gấp mười lần so với thời gian thực tại a... Như vậy cũng tốt, Tiểu Bạch chúng ta đi thôi, mọi chuyện coi như không còn gì vướng bận nữa. Bây giờ chúng ta quay về Thanh Châu đến Bát Quái Môn tìm người tu tiên kia.”

Diệp Khôn thì thảo nói một câu, sau hắn mỉm cười quay qua Tiểu Bạch trên vai nói.

Tiểu Bạch nghe Diệp Khôn nói vậy, nó không có ý kiến gì, chỉ ngoác miệng ra cười, rồi khoanh chân ngồi chễm trệ trên vai hắn.

Sau đó, cả người Diệp Khôn loáng lên một cái, hắn nhắm hướng Thanh Châu vọt đi như tên bắn, thoáng cái đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 48: Cướp Tiêu

Võ Di Sơn là một dải núi dài, nằm ở phía nam Tịnh Châu, con đường chính nối liền Kính Châu, Tịnh Châu, Thanh Châu lại đi qua đây, cho nên, nó cũng là con đường huyết mạch của các thương lái, cũng như tiêu cục, bởi vì thường thì các mối buôn bán và mối vận tiêu từ châu này qua châu khác đều phải đi qua chỗ này.

“Mọi người chú ý, chúng ta chuẩn bị đi vào Võ Di Sơn rồi. Theo như tình báo, thì thời gian gần đây xuất hiện bọn thổ phỉ, cho nên mọi người phải cảnh giác mới được.” Một trung niên cỡ khoảng ba mươi tuổi, có khuôn mặt chữ điền nhìn khá nhanh nhẹn, bên hông đeo một thanh trường kiếm, y đi đầu nhìn địa hình phía trước, rồi quay lại nhắc nhở đám người thủ vệ phía sau.

Lập tức tiếng xôn xao bàn tán vang lên không ngớt, trên mặt những người này đều hiện lên một vẻ ngưng trọng, một người trong đó vội hướng trung niên hỏi:

“Cao đội trưởng, tin tức này chính xác chứ?”

“Cái này ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nhắc nhở để cho mọi người đề cao cảnh giác mà thôi, chỉ có điều, theo như tin tình báo chính xác ta nhận được thì hoàn toàn có thể xảy ra, nửa tháng trước Quế Lâm tiêu cục cùng với Triết Gia tiêu cục và Bắc Hà tiêu cục lần lượt bị cướp ở đây, vì thế cho nên chúng ta phải cẩn thận.” Trung niên thấy có người hỏi vội nói.

“Đúng thế, ta có nghe nói bọn họ bị cướp ở đây, có điều đối phương không hề giết người, mà chỉ khiến cho bọn họ bị hôn mê bất tỉnh mà thôi. Hơn nữa, chúng cũng không cướp đi bất cứ một vật gì cả, hình như chúng chỉ tìm kiếm cái gì đó thôi. Mà bọn này cũng rất thần bí, chưa kịp nhìn thấy chúng bọn họ đã bị đánh ngất rồi.” Một người khác trong đám người cất tiếng nói.

“A! Tại sao ngươi biết?” Nghe được điều này, một người bên cạnh quay sang hỏi.

“Ta có một vị bằng hữu bên Triết Gia tiêu cục nói cho biết, hôm đó hắn cũng tham gia vận tiêu.” Người vừa lên tiếng thấy đối phương hỏi nói.

“Cao đội trưởng, việc này là thật ư?” Nghe vậy, nhiều người có vẻ không tin lắm, một người hướng đại hán hỏi.

“Đúng thế. Chuyện này là thật. Không biết đối phương tìm kiếm vật gì, hành động của bọn họ cũng không phải là người ác, cho nên chúng ta cũng không lo lắng về tính mạng. Có điều món hàng lần này chúng ta hộ tống rất quan trọng, nếu như để mất, thì Trấn Nam tiêu cục chúng ta từ nay sẽ không còn chỗ đứng trên giang hồ nữa.” Trung niên khẳng định việc này là thật, chậm rãi nói.

Đám người nghe thấy vậy, thì trong lòng thấy khó hiểu, từ xưa tới nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện tiêu bị cướp nhưng không có ai bị giết, và hàng hóa không bị mất cả, chỉ có những kẻ rồi hơi mới đi làm việc này, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, ba tiêu cục bị cướp, nhưng tất cả đều không tổn hại gì.

Tuy trong lòng khó hiểu, nhưng đám người này cũng không dám có điều lơ là, chuẩn bị vào Võ Di Sơn rồi, vì vậy bọn họ tập chung tinh thần đến

mức cao độ, đề phòng nếu có biến xảy ra.

Đại hán thấy biểu hiện của đám người này như vậy, thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó y đi vòng lại phía sau, đến bên cạnh một xe ngựa nói: “Tiểu huynh đệ, sắp tới chúng ta sẽ vào Võ Di Sơn rồi, rất có thể sẽ gặp thổ phi chặn cướp. Tiểu huynh đệ, ta thấy thân thù của người cũng khá, nếu xảy ra bất chắc, huynh đệ hãy tự bảo vệ mình a, ta và đám huynh đệ còn lại phải bảo vệ tiêu, sẽ không chiếu cố người được.”

“Đa tạ Cao đội trưởng, ngài không cần lo lắng cho ta, tại hạ tự biết phải làm thế nào, ngài và các huynh đệ cứ yên tâm làm công việc của mình là được.” Trung niên vừa nói xong, thì trong xe ngựa cũng truyền ra âm thanh của một người trẻ tuổi.

“Như vậy thì tốt, Tiểu huynh đệ hãy chú ý.” Nói rồi, trung niên quay ra phân phó, sắp xếp mỗi người một vị trí, bao quanh hàng hóa, sau đó y lại vòng lên đi đầu, dẫn dắt đội tiêu đi vào Võ Di Sơn.

Đội tiêu đi vào Võ Di Sơn một đường thuận lợi, không có chuyện gì phát sinh, tất cả những người trong đội đều cảm thấy vui mừng, nhưng cũng không vì thế mà lơ là cảnh giác.

Đến ngày thứ tư, lúc này là giữa trưa, đội tiêu dừng chân bên một bãi đất trống ven đường nghỉ ngơi, dù sao đã đi liên tục ba ngày ba đêm rồi, sức ngựa và người cũng đã mệt, cho nên bọn họ dừng lại chỗ này nghỉ ngơi một chút cho đỡ mệt.

Đội tiêu tạm thời dừng lại, bọn họ tụ tập lại một chỗ, quay quanh hàng hóa, sau đó lấy lương khô và nước uống ra chia cho mỗi người một ít, còn ngựa thì được cột lại gần với những bụi cỏ dại ven đường.

“Tiểu huynh đệ, người ngồi trong xe lâu rồi cũng nên ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành cùng với bọn ta ăn chút lương khô a.” Trung niên sắp xếp cho đội tiêu xong, y đi tới chỗ xe ngựa phía sau nói vọng vào.

“Không cần đâu, Cao đội trưởng hãy về bảo các huynh đệ cảnh giác một chút, ta có dự cảm sắp có chuyện xảy ra rồi đấy.” Từ trong xe vang ra một giọng nói nhắc nhở của Thanh niên.

“Chuyện này... Tiểu huynh đệ, người nói thật chứ?” Trung niên nghe vậy thì cả kinh, y không biết đối phương nói thật hay là giả, cho nên nhất thời tỏ ra nghi hoặc.

Trung niên vừa dứt lời, đột nhiên xung quanh đội tiêu bị một làn khói lạ thổi qua, ngay lập tức sắc mặt y đại biến hô lên: “Mọi người cẩn thận có...”

Trung niên chưa kịp nói hết câu, thì cả người mềm nhũn ngã lăn ra đất bất tỉnh, đám người trong đội tiêu nghe thấy tiếng hô thì cả kinh, có điều, bọn họ chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị làn khói thổi qua, toàn bộ đều ngã lăn xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Một lúc lâu sau, khi làn khói tan biến, để lại trên mặt đất là đám người Trần Nam tiêu cục đang nằm dưới mặt đất bất tỉnh nhân sự, xung quanh yên lặng không có một tiếng động.

Đột nhiên, “vèo” một tiếng, hai luồng cuồng phong không biết từ chỗ nào bắn tới chỗ đội tiêu, khi cuồng phong tan biến, lập tức xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ.

Hai người này nhìn rất trẻ tuổi, thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt mày sáng sủa, cũng tương đối dễ nhìn, trên người y phảng phất có linh lực giao động.

Thiếu nữ khoảng mười tám tuổi, my thanh mục tú, làn da trắng nõn, dáng người thon thả, nàng mặc một bộ đồ màu hồng nhìn rất xinh đẹp. Tương tự như thanh niên kia, trên người thiếu nữ cũng có linh lực giao động, có điều mạnh mẽ hơn người nam kia.

Hai người đứng song song nhau, đưa mắt nhìn đám người Trần Nam tiêu cục nằm dưới đất một lượt, rồi ánh mắt tập chung vào một hộp gấm phía trên xe hàng.

“Ha ha, Tuyệt Linh muội, lần này thật may mắn. chúng ta đã tìm được nó rồi.” Thanh niên đảo mắt qua hộp gấm, hai mắt y sáng lên quay sang bên cạnh cười lớn nói.

“Đúng vậy. Cao huynh, mau thu lấy nó.” Thiếu nữ đảo mắt qua hộp gấm cũng phát hiện ra vật trong đó, trên mặt cuồng hỷ nói.

Thanh niên nghe thấy vậy thì khẽ cười, tay áo phất một cái, một luồng gió nhẹ cuốn lấy hộp gấm bay về trên tay y.

Thanh niên cầm hộp gấm trên tay mở ra xem, chỉ thấy bên trong hộp gấm là một gốc nhân sâm, nó có hình dáng gần giống với hình người, mùi thơm của gốc nhân sâm tỏa ra xộc lên mũi, thanh niên hít vào một hơi, cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu.

“Không sai, đây đúng là gốc nhân sâm đó, độ trưởng thành của nó đã ngoài ba trăm năm, cho nên được tính mới mạnh như vậy.” Thanh niên quan

sát gốc nhân sâm trong tay, tươi cười nói.

“Thế thì tốt rồi. Như vậy, Tán Linh Đan muội luyện sẽ có tỷ lệ đạt đến trung phẩm cao hơn.” Thiếu nữ bên cạnh cười tươi nói.

“Đúng thế. Thôi chúng ra cũng nên về thôi, có điều...” Thanh niên gật đầu nói.

Sau đó, y quay qua nhìn đám người tiêu cực, đồng thời tay phát một cái, lập tức bên cạnh xe hàng chất một đồng vàng lá, số lượng lớn khiến ai nhìn thấy cũng thèm thuồng.

“Hai huynh muội ta cũng không lấy không của các người, số vàng này cũng đủ để cho các người sống mấy đời rồi. Sư muội chúng ta đi thôi.” Thanh niên làm xong việc này, hướng thiếu nữ bên cạnh nói.

Thiếu nữ bên cạnh thấy vậy cũng không nói gì, chỉ cười duyên tán thưởng việc sư huynh làm, sau đó nàng quay đầu cùng với Thanh niên rời đi.

Có điều, hai người vừa định rời đi, thì đột nhiên từ đằng sau truyền đến một giọng nói:

“Hai vị chậm đã, tại hạ có điều muốn nói.”

Hai người giật mình cả kinh quay lại, thì thấy một thiếu niên khoảng chừng mười sáu tuổi, có khuôn mặt bình thường, vận một bộ đồ màu nâu, trên vai còn có một con khỉ trắng, từ trong xe ngựa ở bên cạnh xe hàng bước ra.

Thiếu niên này đúng là Diệp Khôn và Tiểu Bạch.

Hai người nhìn Diệp Khôn ở phía trước vội lùi lại ba bước, tỏ vẻ cảnh giác đề phòng, lúc này bọn họ mãi lấy nhân sâm nên không có kiểm tra kỹ, không ngờ còn một người nữa vẫn chưa bị ngất.

Thiếu nữ nhũ mày, nàng thả thần thức đảo qua người của Diệp Khôn, ngay lập tức mặt mày biến sắc hô lên: “Luyện Khí Kỳ tăng mười đỉnh phong, yêu thú cấp một đỉnh phong?”

Thấy thiếu nữ hô lên, thanh niên bên cạnh cũng lập tức thả thần thức ra đảo qua người trước mặt, đồng dạng như thiếu nữ, mặt mày y lập tức biến sắc.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, ai lấy đều thấy được vẻ sợ hãi trong mắt của đối phương, người trước mặt đã đạt tới Luyện Khí Kỳ tăng mười, linh thú của hắn cũng là yêu thú cấp một đỉnh phong, trong khi đó hai người mới chỉ mới đạt tới Luyện Khí Kỳ tăng sáu, và Luyện Khí Kỳ tăng bảy mà thôi.

Khoảng cách tu vi của hai người so với đối phương quá xa, hơn nữa, đối phương lại đi cùng đội tiêu này, không lẽ là áp tiêu, điều này đã khiến cho hai người phải khiếp sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 49: Hỏi Thăm

Thấy vẻ vật sợ hãi của Thanh niên và thiếu nữ, trong lòng Diệp Khôn khẽ động, cũng không nói gì, hắn chậm rãi bước tới gần chỗ hai người, giữ một khoảng cách nhất định, sau đó đem thần thức thả ra, đảo qua hai người âm thầm đánh giá.

...

Nửa tháng trước, Diệp Khôn một mình đi qua Minh Hà trấn, vừa lúc gặp đội tiêu của Trần Nam tiêu cực đi qua, Thấy đội tiêu cùng đường đi với mình, nên Diệp Khôn đã nghĩ, xin được gia nhập đoàn tiêu cùng đi cho đỡ buồn.

Trung niên họ Cao là người rộng lượng, y thấy Diệp Khôn là hiệp khách giang hồ, nhìn qua thân thủ cũng khá, hơn nữa y để ý thấy, Diệp Khôn cũng là người đoàn hoàng, nên đã cho hắn đi cùng.

Dù sao thêm một người gia nhập đội tiêu cũng không có vấn đề gì, hướng chỉ đối phương cũng chỉ là tiện đường mà thôi, Biết đâu đấy, trên đường đi đội tiêu có gặp phải vấn đề gì, thì có thể nhờ hắn giúp đỡ cũng không chừng.

Phán đoán của trung niên họ Cao cũng tương đối, trên đường đi, đội tiêu gặp vài rắc rối nhỏ, tuy có thể giải quyết được, nhưng cũng tốn một khoảng thời gian nhất định, như vậy hành trình sẽ chậm lại, khiến cho đội tiêu rất đau đầu.

Cũng may, lúc đó Diệp Khôn đã ra tay giúp đỡ, giải quyết những việc đó rất đơn giản và nhanh chóng. Vì vậy, trung niên họ Cao càng thêm tin tưởng Diệp Khôn hơn, và trên đường đi thường trò chuyện với hắn.

Hai người thường nói chuyện với nhau về những chuyện trên giang hồ cũng rất hợp, khiến cho Diệp Khôn rất thoải mái, và trong lòng có chút hảo cảm với y.

Khi đội tiêu gặp nạn, Diệp Khôn định ra tay giúp đỡ, nhưng hắn còn chưa kịp ra tay, thì hắn phát hiện ra, hai người đến cướp tiêu là người tu tiên.

Gặp hai người này, trong lòng Diệp Khôn vừa mừng vừa sợ, vốn dĩ hắn trở về Thanh Châu là muốn tìm người tu tiên kia, mục đích là để thăm dò về thế giới tu tiên và cách gia nhập.

Thật không ngờ, giữa đường liền gặp hai người này, vì vậy hắn không thể bỏ qua cơ hội này được, cho nên khi hai người kia định rời đi, hắn liền lên tiếng ngăn đối phương lại.

...

Đem thần thức đảo qua hai người trước mặt, Diệp Khôn khẽ nhíu mày, thanh niên kia tu vi mới chỉ Luyện Khí Kỳ tầng sáu, còn thiếu nữ thì hơn y một bậc, Luyện Khí Kỳ tầng bảy, cả hai người tu vi thấp hơn nhiều so với suy nghĩ của hắn, chẳng trách đối phương sau khi thấy mình, thì khiếp sợ như vậy.

Vì vậy, đối với hai người trước mặt, thái độ của Diệp Khôn tỏ ra có chút cao ngạo, dù sao trong thời gian qua, hắn cũng đã tìm hiểu kỹ Tu Tiên Bí Sự và biết được, trong tu tiên giới thì cường giả vi tôn, cho dù có chuyện gì xảy ra, không cần biết đúng hay sai, cứ mang thực lực ra mà nói chuyện.

Thanh niên và thiếu nữ thấy Diệp Khôn đứng im không nói gì, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút khẩn trương, hai người không biết đối phương làm như vậy là có ý gì.

“Hai vị không phải khẩn trương như vậy, tại hạ không có hứng thú với nhân sâm trong tay các người, ta cũng không muốn làm khó hai người làm gì cả, ta chỉ muốn hỏi hai người một vài chuyện thôi.” Diệp Khôn thấy thái độ của hai người như vậy, thì khẽ cười nói.

Thanh niên và thiếu nữ nghe Diệp Khôn nói vậy thì quay ra nhìn nhau, trong lòng có chút thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác đối với hắn.

Tuy đối phương đã nói vậy hắn không có ác ý, có điều tu tiên giới chuyện lật lọng, giết người đoạt bảo thì rất nhiều, Cho nên hai người bọn họ đối với Diệp Khôn vẫn thập phần đề phòng.

Trước mắt cứ nghe xem đối phương muốn hỏi gì đã rồi tính, vì vậy thiếu nữ vội bước lên một bước khẽ cười nói.

“Đạo hữu có gì cần hỏi xin cứ nói, tiểu muội nếu biết sẽ nói, không dám hồ ngôn loạn ngữ.”

“Ân. Vậy xin hỏi, hai vị là người tu tiên thuộc môn phái nào?” Thấy thiếu nữ xinh đẹp bước lên nhẹ nhàng nói với mình, Diệp Khôn hơi suy nghĩ rồi nói.

“Tiểu muội và Cao huynh đây đều là tán tu, không thuộc môn phái nào cả.” Thiếu nữ thấy Diệp Khôn hỏi vậy, có chút hơi bất ngờ và nghi hoặc, thế nhưng nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh nói.

“Tán tu? Xem ra hai vị giao hảo cũng khá tốt a.” Diệp Khôn hơi kinh ngạc, tán tu, hắn cũng biết một chút.

Bình thường, tán tu chỉ một bình độc hành, rất ít khi đi cùng với người khác, mà hai người này đi cùng nhau, lại còn xưng huynh gọi muội, xem ra quan hệ cũng không phải dạng tầm thường.

“Tại hạ cũng là một tán tu, nhưng thường xuyên ở một chỗ tu luyện, ít khi ra ngoài, hôm nay gặp được hai vị ở đây, nên cũng muốn hỏi thăm một chút về tu tiên giới, rất mong được hai vị chỉ giáo cho.” Suy nghĩ một chập, Diệp Khôn vội nói.

“Thì ra đạo hữu cũng là tán tu, hơn nữa lại một lòng khổ tu, tiểu muội tuy là tán tu nhưng cũng đã ra ngoài nhiều cho nên cũng biết một chút về tu tiên giới, nếu đạo hữu muốn biết tiểu muội sẵn sàng giảng thuật cho một phen.” Thiếu nữ đối với lời nói của Diệp Khôn có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới đối phương nói chỉ ở một chỗ tu luyện không ra ngoài, nên nàng cũng hiểu vội nói.

“A. Vậy mong cô nương hãy nói, tại hạ xin lắng nghe” Diệp Khôn nghe vậy có chút vui mừng nói.

Qua lại vài câu với Diệp Khôn, thiếu nữ thấy hắn cũng rất dễ gần, nên cũng vui vẻ giảng giải cho hắn nghe về những môn phái tu tiên ở Việt Quốc, nàng này nói thao thao bất tuyệt, hơn một canh giờ mới xong.

Thanh niên đứng bên cạnh cùng nghe, y cũng phải trở mắt lên nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Hai người có thể nói là quen nhau từ nhỏ, cùng lớn lên ở cùng một địa phương, rồi cùng nhau vô tình đi vào con đường tu tiên, về sau gặp nhau, thấy có duyên nên kết bái huynh muội, biết nhau đã nhiều năm rồi, nhưng cũng không nghĩ ra nàng này lại biết nhiều chuyện như vậy.

Thanh niên bên cạnh thiếu nữ còn kinh ngạc như vậy nữa, huống chi là Diệp Khôn, hắn cũng trở mắt lên nhìn, còn cái miệng nhỏ của thiếu nữ thì nói liên tục.

Đúng là tu tiên giới không hề đơn giản chút nào cả.

Những gì thiếu nữ nói cho hắn biết, chẳng qua cũng chỉ là một phần rất nhỏ của tu tiên giới ở Việt Quốc mà thôi.

Nhưng những điều này, đối với Diệp Khôn cũng là rất nhiều rồi, thực tế như nàng này nói, so với trong sách thì hoàn toàn không có ghi lại, mà phải trực tiếp thấy hoặc nghe qua mới biết được.

Nghe thiếu nữ nói xong, Diệp Khôn thấy trong người nhiệt huyết dâng trào, Tu tiên, tu tiên, nhất định hắn phải tu tiên, hơn nữa phải trở thành người mạnh, có thực lực thì mới có thể tồn tại được.

“Đúng rồi. Cô nương có thể cho tại hạ biết, làm thế nào để có thể gia nhập vào một môn phái tu tiên không?” Diệp Khôn nghe thiếu nữ nói xong, thất thần suy nghĩ một lúc vội lên tiếng hỏi.

“A. Đạo hữu cũng muốn gia nhập môn phái tu tiên sao?” Thiếu nữ thấy Diệp Khôn nói vậy kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy. Tại hạ muốn gia nhập môn phái tu tiên, như vậy sẽ thuận lợi hơn trong việc tu luyện của mình, làm tán tu như vậy, tu luyện một mình rất khó khăn.” Diệp Khôn thần nhiên nói.

“Đạo hữu nói đúng. Nếu gia nhập môn phái, thì tài nguyên tu luyện sẽ rất phong phú, tốt gấp trăm lần so với việc tự mình tu luyện.” Nghe Diệp Khôn nói vậy, thiếu nữ cũng cảm thấy hâm mộ nói.

“Phải rồi, tại sao hai vị không tìm một môn phái nào đó mà gia nhập.” Diệp Khôn như nhớ tới điều gì vội hỏi.

“Đạo hữu có điều không biết, các tông môn, gia tộc tuyển chọn môn nhân đệ tử rất hà khắc, yêu cầu linh căn cũng tương đối, hai huynh muội chúng ta tư chất linh căn kém cỏi, có muốn cũng không có môn phái, hay gia tộc nào chịu nhận. Vì vậy chỉ đành làm tán tu thôi.” Thanh niên từ đầu đến giờ không nói câu nào, nghe Diệp Khôn hỏi vậy, y than một tiếng, vội nói.

“A. Thì ra là như vậy, tại hạ cũng không rõ tư chất linh căn của mình thế nào, không biết có phù hợp để gia nhập môn phái nào không đây.” Diệp Khôn hô lên một tiếng, hắn không ngờ muốn gia nhập môn phái lại phức tạp như vậy.

Xem ra trước tiên hắn phải tìm hiểu xem tư chất linh căn của mình như thế nào trước đã, sau đó mới tìm cách để gia nhập vào một môn phái nào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 50: Đại Hội Thăng Thiên

Nói đến việc gia nhập một môn phái tu tiên, thử hỏi tán tu như bọn họ ai lại không muốn chứ, chẳng qua, để đạt được đủ điều kiện của các môn phái đưa ra, thì lại khó càng thêm khó.

Hầu hết tán tu đều là những người may mắn, khi sinh ra trong người có linh căn, và hữu duyên đạp lên con đường tu tiên.

Đa phần bọn họ tư chất linh căn đều không cao, chỉ có một vài người, trong số hàng trăm người may mắn linh căn có chỗ ưu dị hơn người, thì mới dễ dàng được cái môn phái nhắm chúng mà thu nhận.

Còn lại những người tư chất bình thường, các môn phái không thèm để mắt tới, vì có thu nhận bọn họ vào trong tông môn, cũng chỉ dư thừa làm tốn tài nguyên mà thôi. Chỉ có một vài trường hợp đặc biệt, mới phá lệ thu nhận những người như vậy.

Những vấn đề này, Diệp Khôn cũng có thể nhìn ra, trước mặt hai người này, có lẽ tư chất linh căn bình thường, nên mới ở chỗ này, nếu không, có lẽ cũng tìm đến tông môn nào đó để đầu nhập rồi.

“Đạo hữu, nếu muốn gia nhập một tông môn nào đấy, thì cũng không phải không có cách.” Thiếu nữ thấy Diệp Khôn có vẻ trầm tư vội nói.

“A. Có cách? Cô nương, có thể cho tại hạ biết được chăng?” Diệp Khôn nghe vậy, tỏ vẻ mong đợi hỏi.

“Chuyện này cũng không có gì. Tu tiên giới ở Việt Quốc chúng ta không ai là không biết, cứ cách năm năm, ở Linh Sơn sẽ mở một đại hội có tên là ‘Đại Hội Thăng Thiên’. Do sáu thế lực lớn, cùng nhau liên thủ, cùng nhau mở ra.”

“Đại hội này chiêu mộ tất cả tán tu ở khắp nơi, và các tông môn gia tộc tới tham gia thi đấu, sau đó dựa vào kết quả, sẽ chọn ra mười người đứng đầu, mười người này sẽ trực tiếp được các tông môn thu nhận vào làm đệ tử nội môn, nếu ai mà may mắn, rất có thể còn được một vị tiên bối Trúc Cơ Kỳ, thậm trí còn có lão tổ Kết Đan Kỳ nhắm trúng, thu nhận làm đệ tử cũng không biết chừng.” Thiếu nữ mở miệng nhẹ nhàng nói, trong lời nói có chút cao hứng lẫn hăm dọa.

“Như cô nương nói, Đại Hội Thăng Thiên này khi nào mới bắt đầu?” Diệp Khôn nghe thiếu nữ nói xong, trong lòng ngứa ngáy, đây đúng là cơ hội tốt để gia nhập một trong sáu đại phái lớn a.

“Theo như tiểu muội biết, thì hình như thời gian từ giờ tới lúc đó cũng không lâu lắm, cũng chỉ tầm bảy tháng nữa thôi.” Thiếu nữ suy nghĩ một chút nói.

“Bảy tháng, vậy cũng không lâu lắm. Đúng rồi, thế hai vị có tham gia không?” Diệp Khôn thì thầm nói, sau đó như nghĩ tới điều gì vội hỏi.

“Đạo hữu nói đùa, hai chúng ta tư chất kém cỏi đâu có cơ hội tham gia, có điều đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ tới. Một là, tới đó có thể trao đổi được một vài thứ mình cần từ các đạo hữu khác, hai là xem các vị đạo hữu thi đấu, để mở rộng tầm mắt.” Thiếu nữ khẽ cười nói.

“Thì ra là thế. Có điều muốn tới được Linh Sơn thì phải đi như thế nào? Xin cô nương chỉ giáo thêm.” Diệp Khôn gật đầu nói.

Thiếu nữ nhướn mày, đến cả Linh Sơn, một địa phương nổi danh của tu tiên Việt Quốc như vậy mà Diệp Khôn cũng không biết. Mặc dù là tán tu, chỉ ở một chỗ khổ tu, hơn nữa lại đặt đến Luyện Khi Kỳ tầng mười đỉnh phong, chẳng lẽ lại không biết sao.

Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng nhìn bộ dạng của Diệp Khôn có vẻ đúng là không biết thật, thiếu nữ liếc nhìn hắn một cái cũng không nói gì. Dù sao đối phương cũng mạnh hơn mình, không nên hỏi nhiều, khiến cho đối phương tức giận. Đến lúc đó, sẽ mang họa vào người.

Nghĩ vậy, thiếu nữ khẽ lật tay một cái, trên tay liền xuất hiện một cái ngọc giản. Sau đó nàng đưa lên trán, bắt đầu phục chế lấy một tấm địa đồ.

Một lúc sau, nàng cầm ngọc giản ném qua cho Diệp Khôn nói: “Đây là địa đồ dẫn đường tới Linh Sơn, tiểu muội đã phục chế vào ngọc giản này rồi, đạo hữu hãy nhận lấy.”

Diệp Khôn thấy hành động của thiếu nữ có chút không hiểu, nhưng sau khi nghe thiếu nữ nói, cũng lơ đãng bắt lấy ngọc giản, sau đó cũng làm theo thiếu nữ, đưa ngọc giản đặt lên trán, đồng thời thần thức chìm vào trong ngọc giản.

Thần thức của hắn vừa vào ngọc giản, liền nhìn thấy một tấm địa đồ được vẽ rất chi tiết và tỷ mỉ, trên địa đồ có một chỗ đánh dấu rất đậm, chỗ này chính là Linh Sơn, bên cạnh còn có một đoạn ghi chú nói rõ về nó.

Diệp Khôn xem xong có chút kinh ngạc, thật không ngờ miếng ngọc giản nhỏ này bên trong có thể vẽ một tấm bản đồ lớn như vậy, xem ra ngọc giản này ở tu tiên giới cũng tương tự như giấy ở thế tục, dùng để ghi chép lại tài liệu rồi.

“Đa tạ cô nương. À phải rồi. Hôm nay chúng ta gặp mặt ở đây cũng coi như có duyên, nói chuyện từ nãy tới giờ, vẫn chưa biết tên của hai vị. Tại hạ là Diệp Khôn, xin hỏi hai vị xưng hô thế nào.” Diệp Khôn nắm tay đa tạ một tiếng, sau đó hỏi.

“A. Thì ra là Diệp đạo hữu, Tiểu muội họ Mạc, tên gọi Tuyết Linh. Còn đây là nghĩa huynh kết nghĩa, tên gọi Cao Hùng.” Thiếu nữ thấy Diệp Khôn hỏi vậy cũng hơi kinh ngạc, quả thật nói chuyện đã hơn một canh giờ rồi, nhưng vẫn chưa biết tên tuổi đối phương là gì.

“Thì ra là Mạc cô nương và Cao huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Diệp Khôn cười cười, nắm tay chào hỏi nói.

“Diệp huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Thấy Diệp Khôn như vậy, Cao Hùng và Mạc Tuyết Linh cũng chào lại một câu.

“Phải rồi, hai vị thời gian gần đây thường chặn cướp tiêu, là để tìm gốc nhân sâm kia thôi sao? Nếu tại hạ đoán không nhầm, thì gốc nhân sâm đó hẳn là một chủ tài liệu của đan dược nào đó rồi.” Diệp Khôn như nhớ tới cái gì vội nói.

Đột nhiên thấy Diệp Khôn hỏi vậy, Cao Hùng và Mạc Tuyết Linh trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ đối phương sẽ nuốt lời.

Nhưng khi thấy thái độ của Diệp Khôn vẫn như thường, nên hai người cũng buông lỏng một chút, Mạc Tuyết Linh thở dài, hướng Diệp Khôn nói: “Diệp đạo hữu nói đúng, đạo hữu cũng là tán tu nên cũng biết đấy, chúng ta do phải tự lực cánh sinh mà tu luyện, không có ai trợ giúp. Cho nên để tăng tiến tu vi, vô cùng khó khăn, lần này ra ngoài, vô tình ta nghe được tin tức về gốc nhân sâm kia. Đúng lúc tiểu muội đang luyện chế Tán Linh Đan, mà dược liệu chính của nó cần là một gốc nhân sâm, phải có độ trưởng thành ngoài hai trăm năm. Vì vậy đã ra tay cướp về, chẳng qua chúng ta cũng không có cướp không của họ, như đạo hữu cũng thấy rồi đấy.”

Mạc Tuyết Linh vừa nói vừa liếc nhìn Diệp Khôn, đồng thời nhìn về đồng vàng lá bên cạnh thùng xe, tâm tình bất định.

“Thì ra là thế. Tại hạ cũng thấy rõ, hai vị cũng là người tốt, chỉ đánh thuốc mê họ chứ không có ra tay sát hại. Như vậy đã khiến cho tại hạ khâm phục rồi, chẳng qua là, nếu các vị cướp đi gốc nhân sâm đó, sẽ dẫn đến họa sát thân cho những tiêu sư này, mặc dù họ có số vàng kia, nhưng cũng không thể hưởng thụ được” Diệp Khôn gật đầu đồng ý nói.

“Cái này...sao lại như vậy.” Diệp Khôn nói vậy, khiến cho hai người cũng hơi bất ngờ, nhất thời không hiểu.

“Các vị có lẽ ít qua lại trên giang hồ ở thế tục nên không biết rồi, ngược lại, tại hạ đã từng qua lại, và chứng kiến nhiều việc rồi đây. Trên giang hồ ở thế tục, người ta rất coi trọng danh dự, nhất là những tiêu cục như thế này. Bình thường, những chuyển tiêu họ hộ tống, không may bị cướp, thì họ có thể bỏ ra một lượng tài phú lớn, để đền bù cho người ta và chịu giám sát một chút về danh tiếng. Nhưng có những chuyển tiêu bọn họ áp tải, nếu bị cướp, không những thanh danh sẽ bị hủy, hơn nữa cả đội tiêu sẽ bị liên lụy mà dẫn đến họa sát thân.” Diệp Khôn bình tĩnh nói.

“Như vậy, theo đạo hữu nói, nếu chúng ta cướp đi gốc nhân sâm này, thì sẽ khiến cho đội tiêu này lâm vào họa sát thân.” Thiếu nữ nghe vậy thì nhũn nhũn hỏi.

Trên thực tế, đối với sự sống chết của đám người này, những người tu tiên như nàng cũng không có để vào trong mắt.

Chẳng qua, nàng và đại ca từ nhỏ lớn lên trong thế tục, lại là người có lòng dạ tốt bụng, nên khi cướp tiêu cũng không muốn ra tay sát hại bọn họ.

Có điều, nếu như Diệp Khôn nói đúng, thì lần này cướp tiêu, bọn họ tuy không trực tiếp giết đám tiêu sư này, nhưng cũng đã gián tiếp giết bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 51: Nhất Cử Lương Tiễn

Mạc Tuyết Linh và Cao Hùng đưa mắt nhìn nhau, Diệp Khôn nói như vậy, chẳng nhẽ là muốn bọn họ để lại gốc nhân sâm kia?

Việc này là không thể rồi, Có điều, đối phương đã nói như vậy, bây giờ nên làm thế nào đây?

Thấy hai người có chút lúng túng, Diệp Khôn cười thâm trong bụng, hẳn thừa hiểu đối phương đang có ý nghĩ gì.

“Hai vị không cần phải như thế, ý tại hạ là muốn cho hai người biết, trước khi làm việc gì cũng phải cân nhắc cho thật kỹ mà thôi. Về việc này, cứ để tại hạ giải quyết cho, hai vị có thể tự nhiên rời đi rồi.” Diệp Khôn đưa tay sờ lên mũi, hắn tỏ vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì đó, chậm rãi nói ra.

“A. Nếu như Diệp đạo hữu đã nói như vậy, thì tiểu muội xin đa tạ, sau này nếu có dịp, tiểu muội nhất định sẽ báo đáp.” Thấy Diệp Khôn nói vậy, Mạc Tuyết Linh mừng rỡ, tươi cười nói.

“Không có gì, hai vị cứ tự nhiên.” Diệp Khôn cười cười nói.

“Nếu vậy, hai huynh muội ta xin cáo từ, Diệp đạo hữu, xin bảo trọng, bảy tháng sau, tại Đại Hội Thăng Thiên chúng ta sẽ gặp lại.” Mạc Tuyết Linh nói xong, cùng với Cao Hùng hướng Diệp Khôn chào một tiếng, sau đó hai người hóa thành hai luồng cuồng phong bay đi mất.

Diệp Khôn nhìn theo bóng lưng hai người vừa đi khỏi, khóe miệng hắn nhếch lên.

Sau đó, hắn đi đến bên cạnh đồng vàng lá, tay bấm pháp quyết, một luồng ánh sáng từ đầu tay bay ra bao trùm lấy đồng vàng vào trong, tiếp đó, cả người hắn và đồng vàng đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Khi xuất hiện, Diệp Khôn đã đứng ở đại sảnh của động phủ, bên trong lam ngọc.

Diệp Khôn để Mạc Tuyết Linh và Cao Hùng đi như vậy, thực ra trong lòng hắn đã có tính toán.

Để bọn họ đi và nhận lời giải quyết chuyện này, hiển nhiên hai huynh muội Mạc Cao đã nợ hắn một ân tình.

Mặc dù Diệp Khôn thông qua sách vở, và nghe Mạc Tuyết Linh nói cũng đã biết một phần về tu tiên giới, nhưng trên thực tế, đó chỉ là lý thuyết mà thôi, đối với tu tiên giới hắn vẫn còn lạ lẫm, phải trực tiếp, tiếp xúc và cảm nhận mới biết rõ được.

Mà trên con đường tu tiên hắn không có bằng hữu, trước mắt hai người này cũng coi như là người quen, đến lúc cần thiết có thể gặp họ nhờ vả

được.

Hon nữa, quả thật hẳn đúng là có cánh giúp Trần Nam tiêu cực trải qua kiếp nạn này, cho nên hẳn mới nhận lời giải quyết dễ dàng như vậy.

Có điều, hẳn quan tâm nhất chính là đồng vàng lá kia, đây là một lượng tài phú lớn, trong mắt người tu tiên thì nó không đáng để mắt tới, nhưng đối với phàm tục thì lại khác, số vàng này khiến cho ai thấy cũng phải thèm muốn, thậm chí có thể dẫn đến việc chém giết lẫn nhau, để tranh giành.

Lượng tài phú nhiều như vậy, Diệp Khôn đâu có lỡ bỏ qua, hẳn giúp hai huynh muội Mạc Cao và Trần Nam tiêu cực giải quyết chuyện trước mắt, có thể nói số vàng này là thù lao mà hẳn có được đấy.

“Nhân sâm trưởng thành ba trăm năm, hắc hắc...cái này đối với mình muốn có không thành vấn đề, nhưng số vàng này là một lượng tài phú lớn, cũng đủ cho gia đình cậu sống một cuộc sống sung túc đến mấy đời, làm sao ta có thể bỏ qua đây.” Diệp Khôn đứng nhìn đồng vàng trước mặt, cười cười nói.

Sau đó, Diệp Khôn đem tất cả số vàng trước mặt, cất vào phòng bảo bối trong động phủ, tiện tay, hẳn cầm luôn cái bình nhỏ ra ngoài, sau đó tiến về phía được viên.

Một lúc sau, Diệp Khôn từ được viên đi ra, trên mặt nở vẻ tươi cười.

Lúc này trên tay hẳn đang cầm là một gốc nhân sâm, hương thơm từ nó tỏa ra đến động lòng người.

Nếu đem gốc nhân sâm này so sánh với gốc nhân sâm mà huynh muội Mạc Cao đã lấy đi, thì không sai biệt cho lắm, độ trưởng thành của nó đã ngoài ba trăm năm có thừa.

Diệp Khôn đi vào phòng bảo bối, đặt cái bình nhỏ trở lại chỗ cũ, rồi rời khỏi. Hẳn vừa ra khỏi phòng, đi được vài bước thì dừng lại, như nghĩ đến điều gì vội quay qua Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, tạm thời ngươi hãy ở lại chỗ này, giúp ta chăm sóc đám được thảo trong được viên được chứ.”

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn bảo nó ở lại chỗ này, lập tức mặt nó xị ra, nhưng rất nhanh, như nhớ tới điều gì đó, nó vội ngoác miệng ra cười, gật đầu đồng ý.

“Tiểu tử. Ngươi thay đổi cũng nhanh a? Vừa xịn mặt ra xong, giờ đã cười hớn hở rồi. Cái bình này giao cho ngươi, nhớ dùng dung dịch màu trắng để thúc dục được thảo sinh trưởng, cũng không cần gấp, ngươi cứ từ từ mà làm, thời gian còn lại thì hãy chăm chỉ tu luyện, đừng có lười biếng.” Diệp Khôn nhìn Tiểu Bạch lắc đầu cười khổ, sau đó đi lại chỗ bình nhỏ cầm lên ném cho Tiểu Bạch, lên giọng dặn dò nó.

Tiểu Bạch bị Diệp Khôn lên giọng dạy bảo, nó cầm lấy cái bình, đứng thù người ra đó, hai mắt tròn xoe nhìn hẳn gật đầu lia lịa.

“Phi...Tiểu tử, nhìn bộ dạng của ngươi kia, thôi ta ra ngoài đây. À phải rồi. Nếu dung dịch trong bình có hết, ngươi hãy truyền vào nó một chút linh lực để kích thích. Sau đó, để nó ra ngoài trời, cho nó hấp thu năng lượng, nó sẽ sinh ra dung dịch.” Diệp Khôn nhìn bộ dạng của nó, phì cười một tiếng nói.

Sau đó, chớp mắt một cái, Diệp Khôn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Khôn vừa biến mất, Tiểu Bạch cũng tỉnh lại, nó đứng nhìn chỗ hẳn vừa biến mất một lúc, sau đó nó nhảy cẫng lên cười khăng khặc vài cái, thế rồi nó chạy một mạch ra khỏi động phủ, rồi nhằm một hướng phía xa mà chạy tới.

Diệp Khôn trở lại bên cạnh đội tiêu của Trần Nam tiêu cực, hẳn đảo mắt nhìn qua một lượt, sau đó tiến lại gần trung niên họ Cao, làm một vài động tác cứu hẳn tỉnh lại.

Trung niên họ Cao tỉnh lại, y ngờ ngác nhìn nhìn Diệp Khôn đang ngồi sỗm trước mặt mình, thật lâu sau mới lên tiếng hỏi:

“Diệp thiếu hiệp, cậu không sao chứ, có phải chúng ta trúng mai phục của thổ phi không?”

“Đúng vậy. Nhưng thổ phi đã bị tị hạ hạ đuổi đi rồi, Cao huynh hãy đứng dậy, cứu tỉnh các huynh đệ trước đã rồi nói.” Diệp Khôn gật đầu, bình tĩnh nói.

“A. Như vậy thì tốt quá rồi, ta trước tiên thay mặt đám huynh đệ, cũng như thay mặt Trần Nam tiêu cực, cảm tạ Diệp thiếu hiệp đã ra tay tương trợ. Xin thiếu hiệp hãy nhận của Cao một lễ.” Thấy Diệp Khôn nói đã đánh đuổi bọn thổ phi đi rồi, trung niên họ Cao mừng rỡ, trong lòng đầy cảm kích, y bỏ dậy quỳ xuống vái Diệp Khôn một lễ.

“Cao huynh không phải làm thế, dù sao huynh cũng cho ta đi cùng, nhìn về một góc độ, tại hạ cũng coi như là thành viên của đội tiêu, nếu đội tiêu có xảy ra chuyện, tại hạ sao có thể đứng nhìn được.” Diệp Khôn thấy vậy, vội đưa tay đỡ lại trung niên họ Cao, không cho y quỳ xuống, vội nói.

“Chuyện này...nếu Diệp thiếu hiệp đã nói vậy, Cao một cũng không có gì để nói nữa. Trước tiên, ta đi cứu tỉnh đám huynh đệ trước đã.” Thấy Diệp Khôn nói vậy, trung niên họ Cao thở dài một tiếng, sau đó y đứng dậy nói.

Trong thời gian tiếp xúc với Diệp Khôn, y cũng hiểu một phần nào tính cách của hắn, nên cũng không khách khí nữa.

Tiếp theo, Diệp Khôn và trung niên họ Cao chia nhau ra hành động, lần lượt cứu tỉnh đám người trong tiêu cục.

Một lúc sau, đám người Trần Nam tiêu cục, đã được cứu tỉnh hết lại. Bọn họ được trung niên họ Cao cho biết, Diệp Khôn đã ra tay đánh đuổi bọn thổ phi, khiến cho bọn chúng không cướp được bất cứ thứ gì cả. Đám người này nghe thấy vậy, thì hướng Diệp Khôn thi lễ, cảm kích vô cùng.

Sau đó, bọn họ kiểm kê lại hàng hóa, thì thấy quả nhiên không mất bất cứ một cái gì cả, khiến cho ai lấy trong lòng đều rất vui mừng.

Gốc nhân sâm là vật phẩm quý giá nhất mà đội tiêu phải bảo hộ, cũng được Diệp Khôn đưa ra, có điều chỉ có trung niên họ Cao biết mà thôi, những người khác, không hề biết về gốc nhân sâm này.

Kiểm tra xong đầu đuôi, đội tiêu lập tức lên đường, hai ngày sau, cuối cùng thì họ cũng ra khỏi Võ Di Sơn.

Đi tiếp hai ngày nữa, đội tiêu đi qua một thị trấn nhỏ, đến đây thì đội tiêu rẽ sang một hướng khác, còn Diệp Khôn thì cáo từ ở đây, rồi hắn theo đường lớn nhằm hướng Thanh Châu mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 52: Tạ Thường Minh

“Các ngươi có biết, ở đây sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra không?” Một thư sinh khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, trên người toát ra một vẻ phong lưu đa tình, tay cầm cây quạt giấy phe phẩy, miệng tủm tỉm cười, nhìn đám người ngồi cùng bàn trước mặt hỏi.

Thấy thư sinh lên tiếng, hầu như tất cả đám thực khách đang ngồi ăn uống bên cạnh vội bỏ bát đĩa xuống, không hẹn mà đều tập chung vào y, muốn nghe xem y sẽ nói đến chuyện gì.

Thư sinh thấy vậy, cũng không có gì ngạc nhiên, bị nhiều người chú ý như thế cũng là chuyện bình thường như cơm bữa của y mà thôi, liếc mắt đảo một vòng, thư sinh tự tiểu phi tiểu, cầm chén rượu dưới bàn lên hơi uống cạn.

“Ngọc huynh, có chuyện gì ngại cứ nói trực tiếp ra đi, không cần úp úp mở mở như vậy, khiến cho đám huynh đệ ta, cùng các vị ở đây phải đoán này đoán nọ.” Một thư sinh khác, ngồi đối diện có vẻ sốt ruột nói.

“Ha ha. Thường huynh đã nói vậy, tại hạ cũng không muốn để các vị phải đoán nữa, hẳn là các vị đã nghe đến một nữ hiệp trẻ tuổi mới thành danh gần đây trên giang hồ.” Thư sinh cười lớn nói.

“A. Ngọc công tử, nữ hiệp công tử nói có phải là Bạch Linh Tiên Tử - Bạch Tuyết Nhạ cô nương không?” Một người trong đám thực khách ngồi bên cạnh, nghe thấy vậy vội lên tiếng.

“Ồ! Vị huynh đài này, huynh nói đúng rồi đấy, người tại hạ muốn nói đến, chính là nàng.” Thư sinh quay qua bên cạnh, nhìn người vừa lên tiếng cười nói.

“A!”

“Là nàng sao?”

Thư sinh vừa dứt lời, thì lập tức đủ tiếng kinh hô nghị luận liên tục vang lên không ngớt.

Bạch Linh Tiên Tử, là danh hiệu một vị nữ hiệp trẻ tuổi, dung mạo phải nói là quốc sắc thiên hương, nàng này mới chỉ hành tẩu giang hồ có hai năm, mà đã khiến cho cả giang hồ Việt Quốc phải dậy sóng.

Không những dung mạo xinh đẹp đến mức động lòng người, khiến cho rất nhiều nam nhân trong thiên hạ phải mê mẩn khi nhìn thấy, nàng còn là nữ nhân đặc biệt, văn võ song toàn, hơn hẳn rất nhiều đấng mày râu.

Cầm kỳ thi họa, không một món nào nàng không biết cả, ngoài ra nghe nói nàng còn tu luyện được hai môn tuyệt thế võ công đã thất truyền mấy trăm năm nay trong giang hồ, khiến cho ai lấy đều hâm mộ, ghen ghét và đố kỵ.

Tuổi của nàng cũng không nhiều, bất quá cũng chỉ có hai mươi tuổi mà thôi, trong hai năm hàng tẩu giang hồ, nàng đã đi khắp nơi, một mình khiêu chiến các cao thủ đương thời trên giang hồ, tất cả đều bại dưới tay nàng trong vòng ba chiêu.

Rất nhanh, danh vọng của nàng đã leo lên đứng ở vị trí thứ hai, chỉ sau minh chủ võ lâm Tạ Thường Minh, được đề tên trên bảng xếp hạng tốp mười các cao thủ đứng đầu.

Nói là đứng sau, thực ra nàng chưa giao thủ với minh chủ Tạ Thường Minh, cho nên chưa biết được kết quả thế nào, vì vậy mới chỉ được xếp hạng đứng thứ hai mà thôi.

Theo như nhiều lời đồn trên giang hồ, rất có thể nàng sẽ đánh bại được minh chủ đương thời, mà leo lên đầu bảng xếp hạng, trở thành người mạnh nhất, đứng đầu võ lâm Việt Quốc.

Có điều, về lai lịch thân thế của nàng, dường như không một ai biết cả, từ khi nàng xuất hiện cho đến nay, cũng có rất nhiều người điều tra lai lịch của nàng, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Người ta chỉ biết tên và danh hiệu của nàng mà thôi, và nơi đầu tiên nàng xuất hiện chính là trên đỉnh Tuyết Sơn phía bắc Việt Quốc.

Nhất thời những tư liệu về Bách Linh Tiên Tử hiện lên trong đầu mọi người, mặc dù hầu hết những người ở đây đều chưa có duyên gặp được nàng, thế nhưng đã từng nghe danh của nàng từ nhiều ngày nay rồi, lúc này thư sinh nhắc tới nàng, đã khiến cho bọn họ càng thêm mong mỏi, muốn gặp mặt nàng một lần.

“Ngọc huynh, huynh nói đến nàng, chẳng nhẽ có chuyện gì liên quan tới nàng sao?” Một thanh niên ngồi đối diện với thư sinh, dường như nghĩ tới chuyện gì vội hỏi.

“Đồng huynh, huynh nói đúng rồi đấy. Sớm thì hôm nay, muộn thì ngày mai, nàng sẽ đến Tiết Sa Thành chúng ta.” Thư sinh nhìn thanh niên trước mặt cười nói.

“A. Chuyện này là thật?”

“Đúng vậy, hơn nữa lần này nàng đến đây là có ước hẹn với minh chủ Tạ Thường Minh.” Thư sinh nói Bách Linh Tiên Tử sẽ tới Tiết Sa Thành, đã làm cho những người ở đây kinh ngạc, và đầy hưng phấn, vì sắp được gặp một nữ hiệp, có dung nhan quốc sắc thiên hương rồi.

Nhưng câu sau, lại khiến cho trong lòng bọn họ như dậy sóng, không những nàng, mà còn cả võ lâm minh chủ cũng tới nữa, đây đúng là một chuyện lớn a.

“Chuyện này là thật sao?”

“Ngọc huynh, huynh nói thật chứ? Chuyện lớn như vậy, tại sao trên giang hồ không có lời đồn đãi, liệu có phải huynh đã nhầm lẫn không?” Mọi người đang xôn xao bàn tán, đột nhiên, có một giọng nói vang lên, làm cho mọi người dừng lại chú ý.

“Thì ra là Đường công tử, tại hạ có thể lấy danh dự của mình ra mà đảm bảo, tin tức này là chính xác một trăm phần trăm, hơn nữa...” Thư sinh đưa mắt nhìn về phía giọng nói, khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đó, y nở nụ cười nói.

“Ồ. Không ngờ Ngọc huynh cũng nhận ra Đường mỗ, nếu huynh đã lấy danh dự của mình ra để đảm bảo, thì tiểu đệ không tin cũng không được rồi.” Một vị thiếu niên trẻ tuổi có dung mạo khôi ngô từ trong góc đứng lên, hần ôm quyền với thư sinh nói một câu.

Hầu hết các thực khách ở đây đều là dân giang hồ, nên khi nhìn thấy vị thiếu niên này đứng lên, liền nhận ra ngay lai lịch của y.

Lập tức lại có thêm một hồi nghị luận nữa bùng lên, lần này chủ đề lại là vị thiếu niên họ Đường kia, thiếu niên họ Đường thấy vậy cũng không có biểu hiện gì, vẻ mặt tươi cười ngồi xuống.

“Phải rồi, Ngọc huynh, vừa rồi huynh nói, hơn nữa cái gì? Huynh có thể cho tại hạ và các vị ở đây được biết không?” Thiếu niên họ Đường ngồi xuống, chột nhích ra điều gì vội hỏi.

“Chuyện này...” Thư sinh nghe vậy thì hơi lưỡng lự.

Y đưa mắt nhìn qua một bàn phía xa xa gần cửa sau của Tứ Phương Hội Quán, chỗ đó có một vị trung niên, cùng với hai thiếu niên đang ngồi ở đây, vẻ mặt của ba người này rất bình tĩnh, thế nhưng khi nhìn vào mặt họ, lại làm cho người ta có một cảm giác không thoải mái.

“Ngọc huynh, có chuyện gì thì cứ nói ra đi, huynh cũng biết ở Tứ Phương Hội Quán rồi đấy, bất kể là chuyện gì cũng có thể nói ra, không hề có điều gì cấm kỵ cả, từ xưa đến nay các đời minh chủ đã có điều lệ này, cho nên huynh không cần áp úng như vậy.” Thư sinh còn đang lưỡng lự, thì lại có một giọng nói vang lên.

“Các vị đã muốn biết thì tại hạ cũng không giấu nữa, hiện tại Tạ minh chủ đang ở bên cạnh chúng ta, về chuyện tại hạ đã nói, nếu còn vị nào không tin thì có thể trực tiếp hỏi minh chủ sẽ rõ.” Thư sinh thấy trung niên kia không có biểu hiện gì, y cắn răng một cái hướng những người xung quanh

nói.

“Cái gì? Tạ Minh chủ đang ở đây?”

Mọi người nhao nhao đưa mắt dò sét xung quanh, hồng tìm kiếm xem mình chủ đang ở đâu, nhưng tất cả đều không thấy.

Trong lòng có chút nghi hoặc lời nói của thư sinh, cho nên đã có nhiều người bắt đầu quay sang chỉ trích y.

“Chư vị bằng hữu, các vị không nên chỉ trích Ngọc công tử làm gì, chỉ vì Tạ mỗ không muốn nhiều người chú ý, nên mới cải trang khiến cho mọi người không thể nhận ra, nhưng thật không ngờ, vẫn không qua nổi được cặp mắt của Ngọc công tử đây.” Mọi người còn đang ra sức chỉ trích thư sinh vì đã lừa mình, thì đột nhiên một trung niên ở gần cửa sau đứng lên, cất giọng nói.

Nói xong, trung niên đưa tay lên mặt, rồi lột tấm mặt nạ da người ra.

Ngay lập tức đã để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm, mắt sáng như dao, đồng thời cả người trung niên lập tức bộc phát ra một khí thế ngạo nghễ, không hổ danh là mình chủ võ lâm có khác, chỉ với khí thế thôi cũng làm cho người ta phải thán phục rồi.

Thấy được dung nhan của trung niên, tất cả những người có mặt ở đây đều không hẹn mà đứng lên, sau đó khom người hướng trung niên đồng thanh nói. “Tham kiến minh chủ”

Tạ Thường Minh thấy vậy thì cười ha hả khách sáo nói: “Các vị không cần đa lễ như vậy, nào mau ngồi xuống.”

“Đa tạ minh chủ” Mọi người xung quanh thấy thế, cũng không khách khí liền ngồi xuống.

Tạ Thường Minh nhìn qua những người này một lượt, đột nhiên y nhủ mảy, khi nhìn thấy một thiếu niên đang ngồi một mình ở một bàn trong góc tường cạnh cửa sổ phía bên phải lối vào.

Y phát hiện ra, thiếu niên này dường như từ đầu đến giờ, không hề có biểu hiện gì ngoài việc chỉ ngồi một chỗ, tự tiểu phi tiểu khi nghe những người ở đây trò chuyện.

Đến khi biết được sự hiện diện của y, hắn cũng không hề có biểu hiện gì cả, điều này đã khiến cho Tạ Thường Minh có chút không vui, dù sao y cũng là võ lâm minh chủ, được nhiều người ngưỡng mộ, biểu hiện của thiếu niên này như vậy, khác nào là coi thường y.

Thế nhưng, mặc dù có chút không thoải mái trong lòng, nhưng Tạ Thường Minh cũng không vì thế mà bả để bụng nữa, hắn bèn gạt bỏ thiếu niên đó ra khỏi suy nghĩ của mình, không để ý đến nữa.

Y không muốn chỉ vì một tiểu tử vô danh mà khiến cho thanh danh của mình bị tổn thương.

* Tự tiểu phi tiểu: Tự cười một mình

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 53: Mỹ Thuật

Thiếu niên bị Tạ Thường Minh để ý tới, hắn cũng không tỏ vẻ gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn y một cái rồi thôi.

Ánh mắt của thiếu niên vừa chạm vào ánh mắt của Tạ Thường Minh, ngay lập tức khiến cho y rung mình một cái, trong lòng y cảm thấy sợ hãi, dường như tất cả bí mật của mình, đã bị cái liếc mắt vừa rồi của thiếu niên nhìn thấu hết vậy.

Trong lòng Tạ Thường Minh sợ hãi mãi không thôi, nhưng y cũng là người từng trải, định lực cũng cao, cho nên y kìm nén lại, không có biểu hiện ra ngoài.

Sau đó, y thu ánh mắt lại, không dám nhìn thiếu niên kia nữa, rồi quay sang đám người bên cạnh bắt đầu trò chuyện, tuy vậy, thi thoảng y vẫn liếc chộm thiếu niên kia một cái, âm thầm đánh giá.

Mà sự hiện diện của thiếu niên này cũng không ai để ý lắm, chỉ có một vài người ngồi bên cạnh hắn biến đến sự hiện diện của hắn, thi thoảng họ cũng quay sang thiếu niên xã giao vài câu.

Còn lại, những người ở đây chủ yếu quan tâm đến việc của Bạch Tuyết Nhạ và Tạ Thường Minh mà thôi.

Thiếu niên này đúng là Diệp Khôn, tối hôm trước hắn đến Tiết Sa Thành, và tìm đến Tứ Phương Hội Quán thuê một phòng để nghỉ ngơi, đến tận trưa hôm nay, hắn mới tỉnh dậy và ra ngoài dùng bữa, đúng lúc gặp đám người này ở đây nói chuyện.

Nghe bọn họ nói chuyện về những sự kiện và các nhân vật trên giang hồ, Diệp Khôn rất hứng thú chăm chú nghe, hắn rất thần phục thư sinh có biệt hiệu là Ngọc Diện Thư Sinh, kiến thức về giang hồ của y rất rộng, hơn nữa tính cách hào sảng, kể chuyện rất hay.

Đặc biệt, đến khi thư sinh nói đến việc một nữ hiệp mới nổi danh, có tên Bạch Tuyết Nha, khiến cho Diệp Khôn cảm thấy hứng thú, cũng muốn gặp nàng ta một lần cho biết.

Tiếp đó, lại nghe đến việc võ lâm minh chủ Tạ Thường Minh có liên quan đến nàng ta, và hiện tại có mặt ở đây, Diệp Khôn lại càng mong đợi, có điều, sự hiện diện của Tạ Thường Minh, hắn cũng không thêm đề ý.

Khi bị Tạ Thường Minh nhìn, Diệp Khôn đã cố ý, phóng xuất linh lực vào mắt, khiến cho y cảm thấy sợ hãi, cứ như vậy, hắn ung dung ngồi một chỗ, chờ xem chuyện vui sắp diễn ra.

“Tạ minh chủ, theo như ngài nói, thì ngài cùng với Bạch cô nương đã ước hẹn cùng nhau so tài cao thấp ở Tiết Sa Thành này sao?” Một người trong đám thực khách hướng Tạ Thường Minh hỏi.

“Đúng vậy. Tạ mẫu và Bạch cô nương đã ước hẹn sẽ so tài ở đây, theo như ta tính toán, có lẽ nàng cũng sắp tới đây rồi.” Tạ Thường Minh gật đầu đồng ý.

“Ồ! Nếu vậy thì... A! Vị tiểu thư kia, không lẽ là Bạch cô nương.” Mọi người còn đang chú ý đến câu nói của Tạ Thường Minh, thì đột nhiên một người nhìn ra phía cửa hô lên, khiến cho mọi người chú ý hướng ra ngoài, Diệp Khôn cũng đảo mắt nhìn theo.

Chỉ thấy, từ ngoài cửa Tứ Phương Hội Quán bước vào một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, nàng này my thanh, mục tú, dáng người thon thả, làn da trắng như tuyết, trên tay nàng còn cầm một thanh bảo kiếm, trên chuôi kiếm có khắc một hình đầu rồng, nhìn rất sống động.

Nàng vận một bộ đồ màu trắng, trên người toát ra vẻ thanh lệ, thoát tục, vẻ đẹp của nàng đúng là quốc sắc thiên hương.

Thiếu nữ vừa bước vào, đột nhiên từ trên cơ thể nàng phóng xuất ra một hấp lực, lập tức, hấp lực này bao trùm lấy toàn bộ không gian bên trong Hội Quán lại.

Tất cả đám người ở đây, không ngoại trừ một ai, kể cả Diệp Khôn cũng bị hấp hồn vì vẻ đẹp của nàng, khiến cho toàn thân không khống chế nổi.

Thiếu nữ thấy đám nam nhân bị hấp hồn vì vẻ đẹp của mình, thì đưa tay lên che miệng khẽ cười một tiếng, sau đó, nàng tìm đến một cái bàn trống ngồi xuống, vô tình chỗ nàng ngồi lại đối diện với Diệp Khôn.

“Hừ. My thuật cũng khá đấy chứ.” Trong lòng Diệp Khôn nghĩ vậy, hắn vội vận dụng linh lực, lập tức phá tan sự hấp dẫn của thiếu nữ, trở lại trạng thái bình thường.

Diệp Khôn thả thần thức quét qua thiếu nữ, thấy nàng trên người không có chút dao động nào của linh lực, thì có chút ngạc nhiên.

Theo như hắn biết, ở tu tiên giới có một công pháp tu luyện gọi là ‘My Thuật’, công pháp này thường được nữ nhân tu luyện, chuyên dùng để quyến rũ người khác, thế nhưng trên người nàng này không có linh lực dao động, chứng tỏ nàng không phải người tu tiên.

Có điều, trên người thiếu nữ này lại toát ra một hấp lực lớn như vậy, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải xiêu lòng, rõ ràng nàng này vừa bước vào Hội Quán đã thi triển my thuật, khiến cho Diệp Khôn cũng bị liên lụy vào trong, chẳng nhẽ, ở thế tục cũng có một môn võ công tu luyện về my thuật, hay là nàng này bẩm sinh đã có my thuật như vậy?

Diệp Khôn nhìn Tạ Thường Minh và đám người xung quanh, hắn thấy bọn họ vẫn còn đang bị ảnh hưởng của my thuật thì nhủ thầm.

Ngay cả Tạ Thường Minh, y có công lực thâm hậu đứng đầu các cao thủ trên giang hồ, vậy mà cũng không khống chế nổi tâm tình của mình, vẫn bị my thuật gây ảnh hưởng như vậy, thiếu nữ này thật không hề đơn giản chút nào.

“Cô nương, my thuật thật kinh người a.” Diệp Khôn thoáng nghĩ qua, nhìn thiếu nữ trước mặt chậm rãi nói.

“Ồ! Vị thiếu hiệp này, người vẫn tinh táo a.” Thiếu nữ thấy Diệp Khôn trước mặt không bị my thuật của mình làm ảnh hưởng, thì hơi kinh ngạc kêu lên một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn hắn nói.

“Hừ! Chỉ có chừng đấy, làm sao có thể khiến cho tại hạ bị mê hoặc được, có điều tại hạ không rõ, my thuật này là do cô nương tu luyện, hay là bẩm sinh có được, xin cô nương chỉ giáo?” Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói.

Thiếu nữ chăm chú nhìn Diệp Khôn, dung mạo của hắn cũng bình thường mà thôi, nhìn qua trên người chẳng có gì nổi bật cả, thế mà không bị my thuật của nàng mê hoặc, hơn nữa dường như còn rất rõ về my thuật thì phải, nên mới hỏi nàng như vậy.

Thiếu nữ đưa ánh mắt đề phòng đặt lên người Diệp Khôn, sau đó khẽ cười nói: “Thiếu hiệp cũng là người tinh tường a, không những có thể không bị my thuật của tiểu nữ mê hoặc, mà còn có thể nhận ra lai lịch của nó nữa.”

“Cô nương đã quá khen, mong cô nương chỉ giáo.” Nghe thiếu nữ nói vậy, Diệp Khôn nhún mày nói.

“Thiếu hiệp đã nói như vậy, thì tiểu nữ cũng không ngại gì cho ngài biết, đúng vậy, my thuật của tiểu nữ một phần là do bẩm sinh có được, một phần là do tu luyện.” Thiếu nữ đưa mắt liếc nhìn Diệp Khôn một cái sâu sắc, khẽ cười nói.

Diệp Khôn bị cái liếc mắt của thiếu nữ khiến cho hắn rung mình một cái, nhưng sắc mặt của hắn vẫn như thường, không biểu hiện ra ngoài.

“My lực của cô ta đúng là khó đỡ, may mắn mình không phải là người thường như họ, hơn nữa đã đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười đỉnh phong, nếu không cũng rất dễ trúng phải mê hoặc của đối phương. Không ngờ my thuật bẩm sinh kết hợp với tu luyện lại bá đạo đến thế.”

“Nếu cô ta đúng là Bạch Tuyết Nhạ thì việc chiến thắng các cao thủ đương thời cũng là chuyện dễ nói, chỉ cần trước khi thi đấu thi triển my thuật, khiến đối phương bị mê hoặc rồi ra tay, thì rất dễ dàng đánh bại rồi. Nhìn qua thì nội lực của nàng ta cũng thâm hậu, không kém gì Tạ Thường Minh, xem ra nàng ta cũng không hẳn là dùng my thuật để chiến thắng các cao thủ khác, thực lực của cô ta có lẽ cũng không tệ.” Diệp Khôn tự đánh giá một lúc, hắn vừa nhìn thì đã có thể thấu hiểu được con người của thiếu nữ này, xem ra nàng ta đúng là người đang được nhân sĩ võ lâm ở đây đề ý đến rồi.

Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn nói: “Thì ra là như vậy, thảo nào my thuật của cô nương lại bá đạo đến mức này, ngay cả Tạ minh chủ, ông ta có công lực thâm hậu như vậy cũng bị mê hoặc.”

“Thiếu hiệp quá khen, theo tiểu nữ thấy, thiếu hiệp công lực thâm hậu đến mức sâu không lường được, như vậy mới có thể chống lại my lực của ta a.” Thiếu nữ nghe Diệp Khôn nói vậy, thì liếc mắt qua Tạ Thường Minh đang dờ dẩn nhìn mình, sau đó như nghĩ đến điều gì nói.

Diệp Khôn nghe nàng hỏi vậy, hắn không trả lời mà chỉ khẽ cười, tâm tình thoáng cái trở lên bất định, hắn đem ánh mắt kỳ lạ nhìn vào đôi mắt của thiếu nữ, dường như đang muốn tìm kiếm điều gì vậy.

Thiếu nữ bị ánh mắt của Diệp Khôn nhìn vào, nàng khẽ rung mình một cái, sắc mặt nàng thoáng cái trở nên nghiêm nghị, một tay nắm chặt vạt áo, còn tay kia cầm kiếm siết chặt lại, trong đầu nàng ý nghĩ xoay chuyển liên tục.

Nàng không biết đối phương là nhân vật như thế nào, nhưng đối với my thuật của nàng hẳn lại không hề có chút ảnh hưởng gì cả, hơn nữa, trên người đối phương còn toát ra một một lực lượng vô hình, khiến cho nàng phải khiếp sợ, đặc biệt là ánh mắt của đối phương khi nhìn vào mặt nàng.

Nhìn thái độ của thiếu nữ, Diệp Khôn cười cười không nói gì, như vậy lại khiến cho thiếu nữ có chút khản trương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 54: Bạch Tuyết Nhạ

“Hắc hắc. Cô nương, cô không cần khản trương như vậy, cô làm như tại hạ sẽ ăn thịt cô ngay lập tức thì phải.” Diệp Khôn nhìn thiếu nữ thật lâu, đột nhiên bật cười nói.

“Hừ! Thiếu hiệp không có ý gì với tiểu nữ, tại sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy, tiểu nữ còn đang nghĩ, không chừng thiếu hiệp là một kẻ háo sắc đây.” Thiếu nữ bị Diệp Khôn nói như vậy, mặt đỏ bừng lên tỏ vẻ xấu hổ, tức giận nói.

“Ta... Được rồi! Coi như ta không phải với cô nương, chỉ là mong cô nương hãy thu lại my thuật của mình trước a.” Diệp Khôn bị đối phương vu cáo cho là kẻ háo sắc, khiến cho hắn thấy mình thật oan uổng, nhưng nhất thời không biết nói thế nào cả, đành tỏ vẻ có lỗi.

Thiếu nữ thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy thì cười thầm trong bụng, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái đầy thâm ý, sau đó thò tay vào trong áo lấy ra một bình nhỏ màu xanh.

Kế đó, thiếu nữ đặt chiếc bình xuống bàn, rồi ngón tay nàng khẽ búng, đem mở nắp bình ra, ngay lập tức, một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian bên trong Tứ Phương Hội Quán, đồng thời nàng cũng thu hồi my thuật lại.

My lực vừa thu lại, thiếu nữ trở lại trạng thái bình thường, không còn hấp lực như trước nữa, tuy nhiên, do bẩm sinh nàng có được my lực, cho nên

trên người nàng vẫn còn một chút hấp lực, tương đó thôi cũng khiến cho những ai nhìn thấy dung nhan của nàng, đều phải xiêu lòng rồi.

Không còn mỵ lực hấp dẫn nữa, đám người trong Hội Quán hít vào làn hương từ cái bình nhỏ kia, lập tức cả người thanh tỉnh trở lại, cả đám nhìn nhau ngơ ngác một hồi, dường như không biết chuyện gì đã xảy ra đối với mình cả.

Có điều, khi cả đám nhìn thấy thiếu nữ đứng gần chỗ Diệp Khôn, thì ai lấy đều sáng mắt lên, chăm chú nhìn nàng với con mắt hâm mộ lẫn thèm thường.

“Hừ! Đúng là một lũ đàn ông háo sắc.” Bị rất nhiều cặp mắt chăm chú nhìn mình như vậy, thiếu nữ cũng không có tức giận, nàng chỉ hừ nhẹ một tiếng nói ra một câu mang ý khinh miệt.

Chuyện này đối với nàng không có gì đáng nhắc cả, nàng tới chỗ nào cũng gặp, cho nên nàng không thêm để ý.

Đám người bị thiếu nữ nói vậy, một vài người mặt mày vẫn tỏ ra không có biểu hiện gì, những người còn lại đều là những người có lòng tự trọng hoặc có danh khí, thì vội thu lại ánh mắt, trong lòng thấy xấu hổ, cười khổ một tiếng.

“Cô nương, xin hỏi cô có phải là Bạch Linh Tiên Tử, Bạch Tuyết Nhạ không?” Tạ Thường Minh sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh, y liếc nhìn thiếu nữ một cái hỏi.

“Thì ra là Tạ minh chủ, đúng vậy, tiểu nữ chính là Bạch Tuyết Nhạ, còn danh xưng Bạch Linh Tiên Tử thì tiểu nữ thật không dám nhận, đó chỉ là do các bằng hữu trên giang hồ yêu mến thuận miệng gọi vậy thôi.” Bạch Tuyết Nhạ quay sang Tạ Thường Minh thì lễ với y, rồi chào một tiếng nói.

“Ồ! Bạch cô nương lại biết Tạ mỗ, hình như chúng ta chưa hề gặp nhau thì phải.” Xác định thiếu nữ trước mặt đúng là Bạch Tuyết Nhạ, Tạ Thường Minh cũng không có bất ngờ, chỉ là y và nàng ta chưa hề gặp mặt nhau, nàng này vừa tới đã nhận ra y ngay, điều này khiến cho y có chút bất ngờ.

“Tạ minh chủ không cần đa nghi, sở dĩ tiểu nữ nhận biết được minh chủ, chẳng qua là đã được nhìn thấy bức họa của ngài vài lần ở những nơi mà tiểu nữ đã đi qua.” Bạch Tuyết Nhạ thấy Tạ Thường Minh có chút nghi ngờ, vội lên tiếng giải thích.

“Thì ra là thế! Phải rồi, gần đây Bạch cô nương nổi danh rất nhanh a, lần này cô đích thân đưa thư khiêu chiến hẹn gặp Tạ mỗ ở đây, xem ra Bạch cô nương rất tự tin a.” Tạ Thường Minh gật đầu, trực tiếp đi vào vấn đề chính hỏi.

“Tạ minh chủ đã quá lời rồi, tiểu nữ phận là nữ nhi, nên đã được hầu hết các anh hùng trong thiên hạ nhường nhịn ấy thôi, tuy nhiên, tiểu nữ cũng rất tự tin vào bản thân mình, rất muốn thử sức với minh chủ một lần đây.” Bạch Tuyết Nhạ khẽ cười nói.

Tạ Thường Minh nghe thấy vậy thì trong lòng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Cái gì mà phận nữ nhi được các vị anh hùng nhường nhịn chứ, mỗi lần người ra tay hạ thủ rất tàn nhẫn, chẳng qua tin tức đều bị giữ bí mật không có tiết lộ ra ngoài mà thôi, ai lấy cứ tưởng rằng người thanh cao lắm, đúng là lòng dạ đàn bà thật ác độc.”

“Bạch cô nương khiêm tốn quá, như vậy đi, bây giờ cũng đã xế chiều rồi, cô nương hãy chọn một chỗ ở đây nghỉ đã, sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu tỷ thí, cô thấy thế nào?” Tạ Thường Minh suy nghĩ một chập nói.

“Đa tạ minh chủ đã quan tâm, tiểu nữ cũng đang có ý này.” Bạch Tuyết Nhạ khẽ nhún người thì lễ nói.

“Thế thì cứ như vậy đi, Tạ mỗ còn có chút chuyện cần giải quyết ngay, sáng mai tại hạ sẽ ở ngoài cổng thành chờ cô, các vị, Tạ mỗ xin cáo từ lui trước.” Tạ Thường Minh đứng dậy nói, rồi hướng đám người xung quanh chào một tiếng, sau đó y rào bước đi ra ngoài Hội Quán, hai thiếu niên đi cùng y cũng đứng dậy bước theo sau.

“Minh chủ đi thông thả.”

Đám người ở đây cũng khom người thì lễ chào Tạ Thường Minh một tiếng.

Chờ cho Tạ Thường Minh rời khỏi, đám người này liền xúm lại bao quanh Bạch Tuyết Nhạ, nịnh bợ, chào hỏi làm quen, Diệp Khôn từ đầu đến giờ vẫn ngồi một bên không nói gì, hần chỉ ngồi đấy nhìn đám người này nịnh bợ Bạch Tuyết Nhạ, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm.

Bên này, Ngọc Diện Thư Sinh và một vài người bạn của y, cùng với thiếu niên họ Đường thì ngồi yên tại chỗ, nhìn đám người phía trước với ánh mắt đầy châm chọc.

Một lúc lâu sau, Bạch Tuyết Nhạ tách khỏi đám người đang vây mình, đi lại gần chỗ mấy thư sinh đang ngồi gần đó, miệng cười tươi như hoa nói:

“Xin hỏi vị công tử này, đại danh quý tính là gì? Có thể cho tiểu nữ biết được chăng?”

“Đại danh thì tại hạ không dám nhận, tên tại hạ là Ngọc Đình Văn, được các bằng hữu trên giang hồ yêu mến thường gọi là Ngọc Diện Thư Sinh.” Thư sinh thấy Bạch Tuyết Nhạ nhìn mình hỏi, vội đáp.

“A! Thì ra công tử chính là lãng tử đa tình, Ngọc Diện Thư Sinh, Ngọc Đình Văn, tiểu muội nghe danh đã lâu, nay mới được gặp mặt, hạnh ngộ,” Bạch Tuyết Nhạ hồ lên một tiếng nói.

“Không dám. Để cho Bạch cô nương phải chê cười rồi.” Ngọc Đình Văn nghe Bạch Tuyết Nhạ nhắc đến bốn chữ “lãng tử đa tình” thì xấu hổ nói.

“Ngọc công tử, không cần phải vậy, lãng tử đa tình thì đã sao, ta thấy huynh đa tình thật, nhưng hình như vẫn chưa có cô nương nào chịu gả cho thì phải.” Bạch Tuyết Nhạ liếc mắt nhìn Ngọc Đình Văn một cái, cười khanh khách nói.

“Bạch cô nương, cô thật là...” Ngọc Đình Văn bị Bạch Tuyết Nhạ trêu chọc, y không nói được lời nào, chỉ biết ngồi một bên cười khổ không thôi.

Tiếp đó, Bạch Tuyết Nhạ cùng với đám người Ngọc Đình Văn trò chuyện cho tới khuya mới thôi, Diệp Khôn ở một bên không ai để ý đến hắn, hắn lặng lẽ về phòng lúc nào không hay.

...

Cách Tứ Phương Hội Quán không xa lắm, trong một căn phòng bí mật ở một ngôi nhà nhỏ nằm ở phía nam Tiết Sa Thành.

Lúc này có ba người đang ngồi quanh một cái bàn nhỏ, bọn họ thì thầm nói chuyện gì đó có vẻ rất bí mật, ba người này không phải ai khác chính là Tạ Thường Minh và hai thiếu niên đi cùng y.

“Minh chủ, cuộc tỷ thí ngày mai của ngài với Bạch nha đầu kia có cần hai huynh đệ ta ra tay không?” Thiếu niên ngồi bên phải Tạ Thường Minh nói.

“Việc này không cần, nha đầu đó đối với ta không có gì uy hiếp, ngày mai nhất định ta phải lấy mạng ả, để tể vong linh tam đệ của ta.” Tạ Thường Minh hai tay nắm chặt nghiêng răng nói.

“Ân. Theo như điều tra của huynh đệ ta, tại hạ biết được võ công của cô ta không hề tầm thường chút nào, hơn nữa, trước khi chiến đấu cô ta thường dùng tà thuật để mê hoặc đối phương, minh chủ, ngày mai nhất định ngài phải cẩn thận.”

“Về chuyện này ta đã có chuẩn bị rồi, hai người cứ an tâm” Tạ Thường Minh cười nham hiểm nói, đối với cuộc tỷ thí này y đã chuẩn bị kỹ từ trước, ngày mai giết chết Bạch Tuyết Nhạ, trong lòng y rất tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 55: Âm Minh

“Có điều... ngày mai ta muốn hai người giúp ta trông chừng một người, kẻ này không rõ lai lịch như thế nào, nhưng ta có dự cảm hắn sẽ phá hỏng kế hoạch của ta.” Tạ Thường Minh hơi trầm ngâm, đột nhiên như nhớ ra điều gì vội nói.

“Cái gì? Minh chủ nói sao? Còn có chuyện này?” Hai thiếu niên bên cạnh nghe thấy Tạ Thường Minh cần hai người để ý một kẻ lạ mặt có khả năng làm hỏng việc, thì hơi kinh ngạc, vội hỏi.

“Đúng vậy. Hắn chính là tên thiếu niên lúc chiều ngồi phía sau chúng ta ở Tứ Phương Hội Quán, các người chắc cũng nhìn thấy hắn rồi đấy.” Tạ Thường Minh thấy hai thiếu niên tỏ vẻ kinh ngạc, cũng không có biểu hiện gì, chậm rãi nói.

“Là tiểu tử đó sao? Minh chủ, tại hạ có thấy hắn, có điều trông hắn cũng bình thường thôi, không có gì nổi bật cả, hắn bất quá cũng chỉ là một tên kiếm khách mà thôi, vì sao minh chủ lại khẳng định hắn có thể cản trở việc của ngài?” Thiếu niên ngồi bên phải Tạ Thường Minh hơi khó hiểu hỏi.

“Hừ. Các người mới đi lại trên giang hồ làm sao mà hiểu được, nên nhớ, nhìn người không thể nhìn vào bề ngoài được, huống hồ các người chưa từng tiếp xúc qua hắn, thì làm sao có thể biết được hắn là người như thế nào.” Tạ Thường Minh hừ lạnh một tiếng nói.

“Tạ minh chủ nói đúng, là huynh đệ ta còn nông cạn.” Hai thiếu niên thấy thái độ của Tạ Thường Minh như vậy, thì liếc nhau một cái, cùng mở miệng nói.

“Hai người nên nhớ, kẻ này không tầm thường đâu, từ lúc hắn xuất hiện cho đến lúc chúng ta đi, ta thấy hắn chỉ ngồi một bên, phong thái rất ung dung, ngay cả khi ta ra mặt, và cả khi Bạch nha đầu kia xuất hiện nữa, hắn vẫn rất bình tĩnh, không hề coi sự có mặt của chúng ta ra gì cả.” Tạ Thường Minh nhớ lại, có chút tức giận nói.

“Đặc biệt nữa là, lúc ánh mắt của ta chạm phải ánh mắt của hấn, đã khiến cho ta có một cảm giác khiếp sợ đến tột cùng, dường như mọi bí mật trên người ta đều bị hấn nhìn thấu vậy, các người nghĩ xem, một kẻ như thế liệu có thể không uy hiếp đến ta không?” Tạ Thường Minh nói đến đây, trên mặt không khỏi toát lên một tia sợ hãi.

“Cái này... nếu hấn thực sự như ngài nói, thì quả thật hấn rất mạnh, như vậy thì hai huynh đệ ta làm sao có thể ngăn cản hấn.” Thiếu niên ngồi bên trái Tạ Thường Minh, mặt mày âm trầm nói.

“Điều đó là tất nhiên, ngày mai chỉ cần các người để ý đến hấn, nếu hấn có hành động gây bất lợi với ta, thì hai người chỉ cần tìm cách cầm chân hấn kéo dài thời gian, không cần phải động thủ với hấn.” Tạ Thường Minh suy nghĩ một lúc nói.

“Minh chủ đã nói vậy, ngày mai hai huynh đệ ta sẽ tận hết lực làm theo sắp xếp của ngài.”

“Như vậy tốt rồi, chúng ta cũng nên đi nghỉ ngơi một chút.” Tạ Thường Minh gạt đầu tỏ vẻ hài lòng nói.

Cùng thời gian đó, bên trong một gian mật thất ở phía dưới lòng đất của Tứ Phương Hội Quán.

Lúc này có hai người, một nam, một nữ đang ngồi đối diện nhau, bọn họ thì thầm với nhau cái gì đó.

Hai người này không phải ai xa lạ, họ đúng là Bạch Tuyết Nhạ và Ngọc Đình Phong, chỉ là không hiểu sao hai người vừa mới quen biết chưa lâu, lúc này lại ở cùng một chỗ, hơn nữa nhìn vào thì quan hệ không phải tầm thường.

“Tuyết Nhạ, muội có mấy phần nắm chắc có thể giết chết Tạ Thường Minh.” Đang thì thầm nói chuyện, đột nhiên Ngọc Đình Văn với sắc mặt nghiêm nghị nhìn thẳng vào thiếu nữ hỏi.

“Biểu ca! Muội chỉ có năm thành mà thôi, khi đó vẫn cần huynh và Đường công tử ra tay giúp đỡ rồi.” Bạch Tuyết Nhạ sắc mặt cũng nghiêm nghị nói.

“Chỉ có năm thành, như vậy liệu có ổn không? Ta nghĩ muội phải nắm chắc tới tám chín phần chứ?” Ngọc Đình Phong có chút kinh ngạc hỏi.

“Nếu như không phải hai tháng trước muội trúng Phích Lịch Phi Dao của Tạ Hàn Chương, thì cũng không đến nỗi như lúc này đâu.” Bạch Tuyết Nhạ thở dài nói.

“Cái gì? Muội bị thương? Tại sao lại sơ suất vậy?” Ngọc Đình Văn giật mình kinh hãi nói.

“Huynh yên tâm, vết thương không có gì đáng ngại, muội chỉ bị tổn hao nguyên khí một chút thôi, chẳng qua trên đường gấp rút tới đây, không có thời gian ngồi xuống dưỡng thương vì vậy ngày mai không thể phát huy hết thực lực của mình được.” Bạch Tuyết Nhạ nói.

“Thì ra là vậy!” Ngọc Đình Phong nghe vậy, nói.

“Phải rồi! Tin tức muội và họ Tạ kia tỷ thí, huynh đã phong tỏa hết rồi chứ.” Đột nhiên như nhớ tới điều gì, Bạch Tuyết Nhạ nói.

“Muội yên tâm, ta đã phong tỏa hết rồi, ngoại trừ những người hỏi chiêu ở Tứ Phương Hội Quán đều là người của chúng ta ra, thì không còn ai biết được tin tức này cả, nhưng ngày mai tỷ thí, chắc chắn sẽ có nhiều người dân ở đây tới xem đấy.” Ngọc Đình Văn cười nói.

“Như vậy thì tốt, càng ít người biết càng tốt, nhưng liệu bên phía họ Tạ kia, có để lộ tin này ra ngoài không?” Bạch Ngọc Như thì thảo nói, nhưng vẫn còn chút lo lắng hỏi.

“Muội yên tâm, với tính cách của Tạ Thường Minh thì hấn sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu, ta đã điều tra được, hấn chỉ dẫn theo hai huynh đệ họ Lã mà thôi, xem ra mục đích của hấn cũng như chúng ta, muốn lặng lẽ giải quyết việc này cho xong.” Ngọc Đình Văn suy nghĩ một chập nói.

“Như thế thì muội yên tâm rồi! Ngày mai huynh hãy cho các huynh đệ mai phục xung quanh nơi tỷ thí, đến lúc cần thiết thì ra tay, họ Tạ kia thân là võ lâm minh chủ, bản lĩnh của y đến đâu cũng chưa ai thực sự biết, năm xưa ngay cả sư phụ lẫn cha muội cũng bại vào tay hấn, không biết hiện tại võ công của y đã mạnh đến trình độ nào rồi.” Bạch Tuyết Nhạ suy ngẫm, cẩn thận nói.

Đối với Tạ Thường Minh, Bạch Tuyết Nhạ vẫn còn chút cố kỵ, dù sao hấn là võ lâm minh chủ, đã thành danh hơn hai mươi năm nay, nàng bất quá cũng chỉ là một tiểu nữ tử, chỉ vì thù sư, thù cha, nên mới phải xông pha giang hồ sớm như vậy.

Mặc dù nàng đã luyện thành hai môn võ công thượng thừa đã thất truyền từ lâu, khiến cho thực lực của nàng hơn xa sư phụ và cha nàng năm xưa, nhưng nàng vẫn không dám nắm chắc một trăm phần trăm sẽ chiến thắng.

Trên thực tế, kẻ thù của nàng khá nhiều, nhưng đã bị nàng lần lượt tiêu diệt, đúng như Tạ Thường Minh đã nói, tin nàng ta đã bại các cao thủ

đương thời trên giang hồ đã bị bung bít, cho nên nàng mới thuận lợi bình an cho tới hôm nay.

Thế nhưng trải qua nhiều cuộc chiến, nàng ta ít nhiều cũng bị tổn hao một lượng lớn nguyên khí, mà thực lực của Tạ Thường Minh sâu không thể lường được, y bây giờ so với ngày xưa thì khác nhau rất nhiều đấy.

Cho nên, tuy miệng nàng nói có cơ hội giết chết y, nhưng thực ra trong lòng cũng không có lắm chắc chắn, nàng nói như vậy là để khích lệ mình mà thôi, hơn phân nửa vẫn phải nhờ vào sự sắp đặt của biểu ca mình thì mới mong có cơ hội giết chết đối phương.

Ngọc Đình Văn thấy biểu hiện của Bạch Tuyết Nhạ như vậy, y sao có thể nhìn không ra suy nghĩ của nàng, chẳng qua y không muốn nói ra mà thôi.

Nếu bây giờ mà nói ra, thì sẽ làm cho nàng nhụt trí, như thế sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, vì vậy y cứ thuận theo tự nhiên, chỉ mong mọi việc được như ý muốn.

Hai người thật lâu không nói gì, đột nhiên Bạch Tuyết Nhạ lên tiếng: “Biểu ca, hồi chiều có một người không hề bị kỹ thuật của muội khống chế, huynh có biết người này không?”

“A! Lại có chuyện này, người đó là ai?” Ngọc Đình Văn nghe thấy vậy kinh ngạc hỏi.

“Xem ra người này không phải do huynh mời về rồi, hẳn là một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo rất bình thường, hẳn ngồi ở bàn phía sau họ Tạ kia.” Bạch Tuyết Nhạ thấy thái độ của Ngọc Đình Văn như vậy, thì nhún nhún nói.

“Sao lại có thể? Hai hôm nay ta đã bao trọn Tứ Phương Hội Quán để cho đám huynh đệ cải trang làm thực khách ở đó mà... A! Ta nhớ rồi, tối qua có một thiếu niên đến xin thuê ở trọ, trông hẳn có dáng vẻ nhà quê, bề ngoài rất tầm thường, lúc đấy còn một phòng trống, nên ta đã bảo với ông chủ cho hẳn ở lại, chẳng lẽ là hẳn.” Ngọc Đình Văn kinh ngạc, nhưng sau đó như nhớ ra điều gì, vội nói.

“Theo như huynh nói thì đúng là hẳn rồi, người này không đơn giản đâu, không biết đối phương là địch hay là bạn đây, muội có để ý qua hẳn, thấy hẳn cũng không có quan hệ gì với họ Tạ kia.” Bạch Ngọc Như nói.

“Được rồi! Ta sẽ lưu ý đến người này, hy vọng hẳn đừng có phá hỏng kế hoạch của chúng ta.” Ngọc Đình Văn hai mắt chớp vài cái nói.

Diệp Khôn đang ngồi nhập định trong phòng, đột nhiên hai mắt hẳn mở ra, khoe miệng nhếch lên thì thào: “Thì ra đám người hồi chiều tất cả là cùng một bọn, bọn họ đóng kịch cũng rất cao minh, nếu không nghe nên được cuộc nói chuyện này thì mình cũng bị đánh lừa rồi, không ngờ sự nổi danh của Bạch Tuyết Nhạ chỉ là màn khói đầu cho một âm mưu của sự trả thù, họ Ngọc kia đúng là không đơn giản, tất cả kế hoạch này xem ra là do một mình y sắp đặt. Hắc hắc... ngày mai có kịch vui để xem rồi đây, cứ nán lại một ngày xem nào nhiệt đã.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 56: Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm

Vừa tỉnh dậy, Diệp Khôn thấy bên ngoài rất ồn ào, hẳn hơi nhú mồm, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, thế rồi hẳn từ trên giường bật dậy thì thào nói: “Cuộc tỷ thí đã bắt đầu rồi sao?”

Diệp Khôn đứng dậy rời khỏi giường, hẳn đi đến bên cạnh cửa sổ đưa tay đẩy rèm lên rồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Ngoài đường có rất nhiều người, bọn họ đang huyên háo kéo nhau đi về phía cổng thành, xem ra cuộc tỷ thí giữa Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ chuẩn bị bắt đầu rồi, cuộc tỷ thí này không những người trong giang hồ, mà ngay cả những người dân thường ở đây cũng rất mong đợi a.

Diệp Khôn khẽ cười, hẳn không vội, trước tiên hẳn gọi tiểu nhị mang lên một chậu nước ấm, sau khi rửa ráy mặt mũi cho tỉnh táo rồi mới đi ra ngoài xem.

Rửa mặt mũi xong đâu đấy, Diệp Khôn thở ra một ngụm trọc khí, hẳn bước ra khỏi phòng rồi hướng về phía cửa đông đi tới.

Khi tới nơi, Diệp Khôn ngẩng mặt nhìn lên, hẳn tìm một mái nhà cao nhất ở đây rồi phi người lên trên đấy, sau khi ổn định lại thân hình, hẳn quay người hướng về phía thành đông khoanh tay đứng nhìn.

Diệp Khôn đảo mắt qua mấy mái nhà bên cạnh, hẳn thấy Ngọc Đình Văn và thiếu niên họ Đường, cùng với hai huynh đệ họ Lã đi cùng Tạ Thường Minh đã ở đó từ trước, đám người này phân biệt đứng ở ba mái nhà khác nhau, nhưng tinh thần vẫn luôn tập chung về một hướng.

Thấy Diệp Khôn xuất hiện, Ngọc Đình Văn và thiếu niên họ Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng đưa mắt nhìn qua chỗ hắn đứng, hai người này cũng không có nói gì, họ chỉ đảo mắt qua rồi thu lại ngay, nhưng trên mặt mỗi người lộ rõ vẻ đăm chiêu, không biết là đang nghĩ gì.

Bên kia, hai thiếu niên họ Lã khi nhìn thấy Diệp Khôn thì nhũn mảy, bọn họ đưa mắt đánh giá hắn một lúc, sau đó không để ý nữa quay ra phía công thành, có điều hai người này chỉ tỏ ra như vậy thôi, những lời dặn của Tạ Thường Minh họ vẫn ghi nhớ, cho nên họ vẫn len lén để ý tới hành động của hắn.

Hành động và thái độ của bốn người này đều lọt vào ánh mắt của Diệp Khôn, khước miệng hắn nhếch lên, sau đó đưa mắt đảo qua đám người phía dưới một lượt, cuối cùng ánh mắt của nhìn lên phía trên nóc công thành, rồi trên hai người đang đứng đối diện nhau ở trên đó, khoảng cách của hai người cũng không xa lắm, chỉ tầm hơn hai mươi trượng mà thôi.

Diệp Khôn đem thần thức của mình thả ra, ngay lập tức, toàn bộ phạm vi của cuộc tỷ thí đã nằm gọn trong đầu hắn, nhưng hắn không thèm để ý đến những người khác, mà chỉ chú ý đến hai người Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ mà thôi.

Rất nhanh, trận chiến đã bắt đầu.

“Bạch cô nương, Tạ mỗ xin lĩnh giáo cao chiêu của cô” Tạ Thường Minh cười lớn nói một câu.

Sau đó, cả người y toát ra một khí thế lăng lệ, khí thế này tạo thành một lớp bá khí bao bọc lấy toàn thân y vào trong, hai tay y khẽ động, ngay lập tức nội lực từ hai lòng bàn tay y xuất ra, chúng phân làm ba luồng, rồi tạo thành ba quả cầu khí nhỏ bằng nắm tay, theo động tác và nội lực của y truyền vào, ba quả cầu khí này mỗi lúc một lớn lên, từ bên trong chúng toát ra một luồng khí lực thật kinh người.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí, thật không ngờ Tạ minh chủ vừa mới ra tay đã dùng đến chiêu mạnh nhất như vậy rồi, xem ra ngài muốn đánh nhanh thắng nhanh đây, nếu thế thì tiểu nữ cũng không khách khí nữa.” Thấy đối phương vừa động thủ đã xuất ra một loại thần công bá đạo như vậy, về mặt Bạch Tuyết Nhạ trở lên ngưng trọng, nàng không dám coi thường, hai chân bước lùi lại phía sau hai bước, đồng thời thanh kiếm trong tay được tuốt ra khỏi vỏ.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, theo đó là một tiếng rỗng ngâm vang lên, cùng với đó là hàn khí bức người từ thanh kiếm tỏa ra, hàn khí này khiến cho những người đứng ở phía dưới quan chiến cũng cảm thấy ớn lạnh, toàn thân không rét mà run.

“Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm”

Nhìn thấy thanh kiếm trên tay Bạch Tuyết Nhạ, Tạ Thường Minh kinh ngạc, trên mặt thoáng qua một tia khiếp sợ, hô lên.

“A. Tạ minh chủ đúng là có con mắt tinh tường, ngài vừa nhìn qua đã nhận ra lai lịch của thanh kiếm này rồi.” Bạch Tuyết Nhạ thấy đối phương vừa nhìn đã nhận ra được lai lịch của thanh kiếm trên tay mình, thì có chút kinh ngạc.

Nhưng sự kinh ngạc của nàng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, dù sao đối phương cũng là võ lâm minh chủ, về lai lịch của thanh kiếm này thì các đời minh chủ võ lâm là tinh tường nhất, việc Tạ Thường Minh nhận ra nó cũng là chuyện bình thường.

Tương truyền, “Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm” là một thần binh lợi khí của minh chủ võ lâm đời thứ nhất “Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm, Lưu Nhất Phi”.

Nghe đồn, Lưu Nhất Phi là một thiên tài luyện kiếm lúc bấy giờ, y bốn tuổi đã bắt đầu luyện kiếm, đến năm mười tuổi đánh bại kiếm thủ tứ lưu, mười hai tuổi đánh bại kiếm thủ nhất lưu, trở thành một kiếm khách lừng danh trẻ tuổi nhất trên giang hồ.

Khi đó có một vị cao nhân ngoại hiệu là Bạch Thiên Cư Sĩ đi ngang qua nhìn trúng, vị cao nhân này thấy Lưu Nhất Phi là người trẻ tuổi tài cao, nên ông đã thu nhận y làm đồ đệ, sau đó, đã tặng cho y thanh “Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm” cùng với một bộ kiếm pháp có tên “Thanh Long Kiếm Quyết”.

Lưu Nhất Phi mất bốn năm mới có thể thấu hiểu và luyện thành “Thanh Long Kiếm Quyết”, y đã dùng “Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm” cùng với “Thanh Long Kiếm Quyết” hành tẩu giang hồ, một đường kiêu chiến tất cả các kiếm khách cũng như các cao thủ võ lâm Việt Quốc, và với các cao thủ của năm quốc gia lân cận thời bấy giờ.

Hầu như tất cả các cao thủ mà y khiêu chiến đều bại dưới tay y, chỉ có duy nhất một vị kiếm khách lừng danh ở Yên Quốc ngoại hiệu Quý Kiếm Sầu là ngoại lệ.

Lưu Nhất Phi và vị kiếm khách Quý Kiếm Sầu kia giao thủ với nhau bất phân thắng bại, bọn họ đánh với nhau năm ngày năm đêm, cuối cùng hai người kết bái huynh đệ, và danh hiệu Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm cũng chính là do vị Quý Kiếm Sầu này dùng danh nghĩa của mình ban bố khắp thiên hạ.

Công nhận Luru Nhất Phi là đệ nhất kiếm khách, không riêng gì của Việt Quốc mà cả của năm quốc gia lân cận, trong đó có cả Yên Quốc.

Kể từ đó, cái tên Luru Nhất Phi được lan truyền rất rộng rãi, và đã trở thành thần tượng của những lớp anh tài trẻ tuổi hậu bối sau này noi gương theo, sau khi về đến Việt Quốc, Luru Nhất Phi đã được các hào kiệt trên giang hồ đưa lên làm minh chủ võ lâm, khi đó y mới có hai mươi một tuổi.

Đến năm hai mươi năm tuổi, đột nhiên Luru Nhất Phi bị mất tích, cùng với đó “Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm” và “Thanh Long Kiếm Quyết” cũng không thấy đâu nữa, hai bảo bối này đã tuyệt tích giang hồ từ đây.

Đã có rất nhiều lời đồn là, Luru Nhất Phi đã quy ẩn sơn lâm không màng thế sự, cũng có lời đồn là, y đã theo sư phụ y Bạch Thiên Cư Sĩ ngao du tứ hải..

Thương hải tang điền, cho đến nay đã hơn ba trăm năm, đột nhiên “Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm” lại xuất hiện, mà người dùng nó lại là Bạch Tuyết Nhạ, một nữ tử còn trẻ tuổi, điều này khiến cho Tà Thường Minh nhất thời khó có thể tin nổi.

“Không ngờ nha đầu này lại có được thần binh lợi hại này, không thể coi thường ả được, ngoài thanh kiếm này ra, rất có thể ả cũng đã có được kiếm quyết kia, xem ra mình phải dốc hết toàn lực mới được.” Ý nghĩ trong đầu Tà Thường Minh x oay chuyển, sau đó y điều động nội lực toàn thân, khiến cho nó cuộn cuộn chảy vào ba viên cầu khí trước mặt, sát khí trên người y cũng bộc phát ra rất mãnh liệt.

Thấy đối phương chuyển bị ra tay, về mặt của Bạch Tuyết Nhạ trở lên ngưng trọng, kiếm trong tay nàng vung lên, vạch một đường trước mặt tạo thành một lớp thanh khí chắn phía trước.

Không dừng lại ở đó, nàng điều động nội lực toàn thân truyền vào Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm, trên mặt nàng phảng phất có chút sát khí rất khó phát hiện ra, nhưng rất nhanh, sát khí của nàng theo từng nhịp thở mà tăng dần lên, khiến cho những người quan chiến ở ngoài đều thấy rõ.

Tuyệt Linh Thanh Long Kiếm được truyền nội lực vào, ngay lập tức thanh kiếm kêu lên “ông ông” hàn khí của nó bức ra còn mạnh hơn khi nãy gấp mấy lần, cực kỳ đáng sợ.

Những người ở phía dưới quan chiến đa phần đều là những người thường không có luyện võ, cho nên khi thấy hàn khí bá đạo như vậy tỏa ra lao về phía mình đã khiến cho bọn họ khiếp sợ hò hét bỏ chạy lui về phía sau.

Tuy nhiên có rất nhiều người không chạy kịp, liền bị hàn khí xâm nhập vào người, nằm lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, trên mặt những người này xuất hiện lớp băng mỏng cô đọng trên lông mày và tóc, trong đó có một vài phụ nữ và trẻ em.

Ngọc Đình Văn và thiếu niên họ Đường, cùng hai thiếu niên họ Lã thấy thế thì chỉ hơi nhiu mày, đối với sự việc này bọn họ không thèm để ý tới, vì vậy vẫn khoanh tay đứng im một chỗ.

Diệp Khôn thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, toàn thân hần như một đạo tàn ảnh lóe lên lao thẳng xuống dưới chỗ những người này, đồng thời linh lực trong người hần bộc phát ra, một luồng khí nóng lấy hần là trung tâm lan ra ngăn cản hàn khí lại.

Đồng thời hai tay hần điểm ra liên tục, những luồng khí vô hình từ ngón tay hần xuất ra, bắn vào những người đang bị ngất nằm dưới đất, khi những luồng khí này vào người, toàn bộ hàn khí bị bức ra, ngay lập tức những người này liền tỉnh dậy.

Ngay sau đó, Diệp Khôn nâng tay phát nhẹ một cái, một luồng kinh lực nhu hòa nâng đám người này bay ra xa, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất cách đó hơn hai mươi trượng.

Những người này vừa tỉnh dậy, chưa kịp định thần liền bị một luồng kinh lực quán vào người nâng lên, khiến cho bọn họ sợ ngây người, nhưng khi cả người đáp xuống mặt đất rất nhẹ nhàng, thì nhận ra không có chuyện gì, vội đưa mắt nhìn Diệp Khôn khẽ khom người cảm tạ hần.

"Chỗ này rất nguy hiểm, các người nên tránh xa ra một chút" Diệp Khôn nhìn đám người xung quanh nghiêm nghị nói một câu, sau đó cả người hần thoáng biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã thấy hần đứng trên mái nhà khi nãy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 Chương 57: Thanh Long Kiếm Quyết Đối Tam Phân Quy Nguyên Khí

Diệp Khôn thoáng cái đã trở về chỗ cũ, sau đó hắn đem ánh mắt nhìn về phía cổng thành, tay phải đưa lên sờ cảm như đang nghĩ cái gì đó.

Đám người quan chiến phía dưới chân thành thấy kinh lực và hàn khí bức người của trận chiến mạnh đến như vậy, thêm vào lời khuyên vừa rồi của Diệp Khôn, ngay lập tức, không ai bảo ai, cùng nhau thối lui về phía sau hơn năm mươi trượng, đứng ở khoảng cách an toàn.

Diệp Khôn trên này nhìn thấy vậy thì gật đầu khẽ cười, đám người này cũng biết điều, thấy khó mà lui, khiến cho hắn cảm thấy hài lòng.

Bên kia, Ngọc Đình Văn, thiếu niên họ Đường cùng huynh đệ họ Lã bị hành động của Diệp Khôn làm cho giật mình kinh hãi, ánh mắt của bốn người nhìn qua hắn tỏ rõ nỗi khiếp sợ trong lòng.

Bọn họ đều là những cao thủ nhất lưu trên giang hồ, chỉ cần tập chung vào một ai đó, nhìn qua cũng biết được người đó võ công của người này nông hay cạn ra sao, mặc dù không biết chính xác, nhưng đại khái cũng có thể nhìn ra được.

Thế nhưng, đối với Diệp Khôn bọn họ nhìn thế nào cũng chỉ thấy hắn là một kiếm khách bình thường mà thôi, không hề thấy hắn có đáng đáp của một cao thủ cả.

Vậy mà hành động vừa rồi của Diệp Khôn đã khiến cho bọn họ thật không tin vào mắt mình nữa, người này đúng là thân tàng bất lộ, tuổi còn trẻ như vậy mà võ công đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần rồi, Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ bảo bọn họ đề phòng chú ý hắn quả không sai.

Hơn nữa, thân thủ và thủ pháp hóa giải hàn khí giải cứu những người phía dưới vừa rồi của Diệp Khôn đúng là khó có thể tưởng tượng nổi, đừng nói là bọn họ, ngay cả Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ chưa chắc đã làm được việc đấy một cách nhanh gọn như vậy được.

Cho nên qua việc này, bọn họ đối với Diệp Khôn không còn dám có ý coi thường nữa, thay vào đó là khâm phục lẫn sợ hãi.

Diệp Khôn mạnh như vậy, hiển nhiên bọn họ không phải là đối thủ của hắn rồi, trước mắt chưa biết rõ hắn là địch hay bạn, nên bọn họ cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, cả bốn người mang trong mình một suy nghĩ riêng, chỉ dám đứng yên ở đó âm thầm đề mắt tới hắn.

Diệp Khôn không biết bốn người này đang âm thầm đánh giá và chú ý tới mình, lúc này hắn chỉ tập chung vào hai người phía trước mà thôi.

“Tạ Thường Minh không hổ danh là minh chủ võ lâm, Tam Phân Quy Nguyên Khí đúng là bá đạo, không biết Bạch Tuyết Nhạ làm thế nào có thể đón đỡ được chiêu này của y đây a.” Diệp Khôn nhò vào thần thức của mình nên có thể cảm nhận rõ được thực lực của hai người, hắn thấy rõ ràng Bạch Tuyết Nhạ yếu thế hơn Tạ Thường Minh rất nhiều, thế nhưng năng này đối mắt với y vẫn không tỏ ra là người yếu thế, xem ra năng này đúng là một người túc trí đa mưu, đảm lược cũng rất khá nữa.

“Khoan đã... Thanh kiếm này...” Diệp Khôn đang đánh giá tình trạng của hai người, đột nhiên hắn phát hiện ra thanh kiếm trên tay Bạch Tuyết Nhạ dường như có điều gì đó hơi khác thường, hắn hơi kinh ngạc hô lên một tiếng.

Diệp Khôn vừa hô lên một tiếng, thì bên kia Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ đồng thời ra tay, khí thế của hai bên thật kinh người, khiến cho hắn còn chưa kịp nói thêm điều gì nữa đành ngừng lại chú ý tới cuộc chiến.

Mặc dù vậy, Diệp Khôn đã phát hiện ra thanh kiếm trên tay Bạch Tuyết Nhạ có điều khác thường, cho nên hắn luôn nhìn chăm chăm vào nó, sau đó sắc mặt hắn chợt biến đổi có chút cổ quái.

Tạ Thường Minh quát lên một tiếng, cả người y xoay tròn một vòng, tiếp đó hai tay kết chưởng, động tác rất nhanh và uyển chuyển, thuận theo thế xoay của cơ thể, y đẩy nhẹ một cái.

Cái đẩy của Tạ Thường Minh nhìn rất đơn giản, nó khiến cho ba quả cầu khí trước người y bắt đầu di chuyển, chúng lấy tốc độ không nhanh cũng không chậm hướng về phía Bạch Tuyết Nhạ bay tới.

Ở ngoài nhìn vào hành động của Tạ Thường Minh, có rất nhiều người cảm thấy y làm như vậy rất khó hiểu, cao thủ so chiêu chủ yếu lấy tốc độ nhanh chậm làm việc quyết định, nhưng cái đẩy này rất nhẹ nhàng và chậm chạp, như vậy sẽ khiến cho đối phương nhàng tránh né rồi, đây là điều tối kỵ trong khi giao đấu, không hiểu rốt cuộc y đang làm cái gì đây.

Nói như vậy đúng là không sai, nhưng những người võ công thấp kém với cả người bình thường thì làm sao hiểu được huyền cơ bên trong của cái đẩy đó, chỉ có những cao thủ chân chính mới thấy được rõ ràng nhất đấy.

Thực ra trong cái đẩy đó có chứa một kinh lực rất lớn, nhìn có vẻ chậm nhưng thực ra là nhanh và nguy hiểm, bởi vì nó có thể biến hóa bất kỳ lúc nào để gây sát thương cho địch nhân đấy, đây cũng chính là cảnh giới cao của võ học, chiêu lực xuất ra có thể tùy tâm vận dụng, nhìn như đơn giản nhưng thực ra rất là phức tạp, trình độ như này chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh mới có thể làm được, hiển nhiên Tạ Thường Minh đã đạt đến trình độ này rồi.

Trước hàng trăm cặp mắt của những người quan chiến ở xung quanh, ba quả cầu khí đột nhiên có sự biến đổi, chúng xoay nhanh với tốc độ kinh

người, ngay sau đó, ba quả cầu khí hợp lại làm một, rồi lấy tốc độ rất nhanh lao vút về phía Bạch Tuyết Nhạ.

“Băng Phong Toái Ảnh”

“Tịch Diệt Phệ Quang”

“Thanh Long Bải Vỹ”

Bạch Tuyết Nhạ mặt không đổi sắc, kiếm trong tay khẽ động, nàng quát lên ba tiếng, theo đó xuất ra liên tiếp ba chiêu chém về phía quả cầu khí đang lao vào về phía mình.

Chiêu khiêm vừa xuất ra, ngay lập tức ba luồng kiếm khí băng hàn đến cực điểm rít gió lao vào quả cầu khí phía trước, bên trong tiếng rít đó còn ẩn chứa tiếng rống ngấm nghe mà rợn cả người.

“Ầm...” một tiếng nổ lớn vang lên.

Kiểm khí cùng cầu khí va vào nhau tạo thành một tiếng nổ lớn ở giữa hai người, ngay sau đó, kiếm khí cùng kinh lực tán loạn phân tán ra xung quanh, dư kinh của nó khiến cho một góc của tường thành bị phá hủy, bụi đá bay mù mịt.

Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ cũng bị kinh lực của vụ nổ chấn lui về phía sau ba bước, trên khóe miệng hai người đều rỉ ra một vệt máu nhỏ.

Đám người phía dưới quan chiến thấy uy lực của vụ nổ thì trong lòng tràn đầy khiếp sợ, cũng may họ đã lui ra xa ở một khoảng cách an toàn, nếu không cũng sẽ chịu ảnh hưởng không ít, rất có thể sẽ mất mạng như chơi.

Ngọc Đình Văn hít vào một hơi, hẳn không ngờ trận chiến này vừa mới bắt đầu đã kịch liệt đến như vậy, cả hai vừa giao thủ đã xuất ra những chiêu mạnh nhất rồi, nhìn bề ngoài thì có vẻ hai người ngang nhau, nhưng y vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết Nhạ.

Tuy võ công của nàng rất cao, nhưng dù sao nàng cũng mới đi lại trên giang hồ được có hai năm, kinh nghiệm chiến đấu còn ít, trong khi đó Tạ Thường Minh đã tung hoành giang hồ mấy chục năm rồi, kinh nghiệm chiến đấu của y rất nhiều, hơn hẳn đối thủ của mình.

Hơn nữa, đối phương công lực rất thâm hậu, Bạch Tuyết Nhạ lại mới bị thương, nếu không hạ được y trong vài chiêu, thì về lâu rất khó có thể hạ nổi y, và có khả năng sẽ bị đối phương làm hại.

Bên kia, thiếu niên họ Đường và huynh đệ họ Lê trên mặt cũng có chút lo lắng, đối phương rất mạnh, cũng không thể phân thắng bại chỉ trong một chiêu được, nếu không kết thúc được sớm, thì không biết sẽ có chuyện gì phát sinh thêm nữa.

Diệp Khôn bên này thì ngược lại, hẳn hơi có chút bất ngờ về thực lực của hai người.

Thông qua mấy chiêu vừa rồi của Bạch Tuyết Nhạ, hẳn phát hiện ra, lúc nàng ta vận công truyền nội lực vào thanh kiếm, ngay lúc đó trên thân kiếm có sự biến đổi, hẳn thấy một luồng linh lực nhỏ từ chuôi kiếm chạy dọc thân kiếm lên đến đỉnh, chính luồng linh lực đó đã làm cho uy lực của kiếm khí tăng lên một phần đáng kể.

Chút biến đổi này cũng chỉ có một mình Diệp Khôn biết thôi, đó là nhờ vào thần thức nên hẳn mới phát hiện ra được, những người khác căn bản không thể biết được, ngay cả Bạch Tuyết Nhạ là người trực tiếp dụng kiếm, cũng không biết được điều này.

“Lai lịch của thanh kiếm này không đơn giản, tuy luồng linh lực kia rất yếu, nhưng có thể khẳng định, nó không phải người bình thường có thể tạo ra, chắc chắn nó có liên quan đến người tu tiên, xem ra mình phải làm phiền nàng ta một chút rồi.” Nhìn bụi đá bay phía trước, Diệp Khôn thì thào nói.

“Quả nhiên là Thanh Long Kiếm Quyết, không ngờ Bạch cô nương lại có được hai bảo vật này.” Chờ cho bụi đá tan đi hết, lúc này mới lộ ra hình dáng của hai người, Tạ Thường Minh đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, trên mặt có chút sợ hãi mở miệng nói.

“Đúng vậy, Tạ minh chủ đoán không sai, ba chiêu ta vừa sử dụng đúng là ba trong số mười năm chiêu của Thanh Long Kiếm Quyết, xem ra ngài đã có chút sợ rồi thì phải.” Bạch Tuyết Nhạ cũng đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, nàng nhìn về mặt của đối phương trong lòng có chút vui mừng cao giọng nói.

“Hừ! Nha đầu chó có tự đại, nếu như gặp phải Lưu Nhất Phi tiên bối thì ta còn sợ hãi, bằng vào ngươi, làm sao có thể? Tuy ngươi có Tuyết Linh Thanh Long Kiếm và Thanh Long Kiếm Quyết, nhưng cũng chỉ phát huy ra được một phần mười uy lực của nó mà thôi, chó có vội mừng.” Tạ Thường Minh thấy đối phương coi thường mình, y hừ lạnh một tiếng gần giọng nói.

“Tạ minh chủ đúng là có con mắt tinh tường, tiểu nữ bái phục, đúng là ta chỉ có thể phát huy ra được một phần mười uy lực của bộ kiếm pháp này thôi, nhưng như thế cũng đủ để đối phó với ngài rồi, xem ra Tam Phân Quy Nguyên Khí của ngài cũng chỉ có thể thôi a.” Tạ Thường Minh mới chỉ xem qua uy lực của ba chiêu vừa rồi, đã nhìn ra thực lực của mình, khiến cho Bạch Tuyết Nhạ trong lòng khiếp sợ, nhưng nàng không dám biểu lộ ra ngoài, mà vẫn bình tĩnh đáp.

“Tốt...Tốt... Nha đầu, miệng lưỡi của ngươi khá lắm. Hôm nay Tà Thường Minh sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ.” Tà Thường Minh nghe đối phương nói vậy, y cũng không tỏ ra tức giận, y ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, sau đó bình tĩnh nói.

Dứt lời, Tà Thường Minh không hề phí lời thêm nữa, y liền động thủ ra tay trước, chỉ thấy, động tác của y rất nhanh, hai tay vẽ một vòng trên không trung, sau đó lòng bàn tay tụ lại kết thành chưởng ấn.

Theo động tác của y, một quả cầu khí nhanh chóng được tạo thành, lần này kích thước của cầu khí to gấp mười lần ba quả cầu khí lúc trước, năng lượng của nó cũng nhanh chóng tăng lên.

Rất nhanh, bên trong quả cầu khí toát ra một nguồn năng lượng khủng bố, nó khiến cho những người có mặt ở đây ai lấy đều phải khiếp sợ khi cảm nhận được, ngay cả Diệp Khôn cũng phải nhíu mày lại.

Bạch Tuyết Nhạ thấy vậy, trong lòng có chút sợ hãi, nàng vội lui về phía sau hai bước, sắc mặt trở lên ngưng trọng, nàng cảm nhận được chưởng này của đối phương rất mạnh, cho nên nàng không dám coi thường.

Hít vào một hơi thật sâu, nàng nâng kiếm lên để ngang người, sau đó tập chung vận công chuẩn bị đón đỡ một chưởng đầy uy lực này của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 58: Ma Hồn Thể

Tà Thường Minh hét lên một tiếng, trên mặt y lộ vẻ tàn khốc, hai tay y đẩy mạnh quả cầu khí về phía Bạch Tuyết Nhạ, lạnh lẽo nói: “Nha đầu, ngươi đi chết đi.”

Khác với lần trước, lần này quả cầu khí lao đi với tốc độ rất nhanh, thanh thế của nó gấp mấy lần khi nãy, kinh lực phát ra từ cầu khí khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở.

Bạch Tuyết Nhạ cảm thấy da mặt nóng ran, nàng không thể ngờ được Tà Thường Minh có thể xuất ra một chưởng uy lực lớn đến như vậy, quả thực, nàng đã có chút chủ quan, đánh giá đối phương quá thấp rồi.

Tốc độ của cầu khí quá nhanh, Bạch Tuyết Nhạ chỉ kịp vung kiếm chém ra hai kiếm, đã không còn đường lui, muốn tránh cũng không được nữa rồi, hiện tại chỉ có thể trực tiếp đón đỡ mà thôi, nhưng quả cầu khí mang một nguồn kinh lực khủng bố như vậy, làm sao có thể đón đỡ đây.

Hai kiếm của nàng chém ra tuy uy lực không nhỏ, nhưng dường như không có tác dụng gì cả, rất nhanh, quả cầu khí đã đến trước mặt.

Không còn thời gian để nghỉ ngơi, trên mặt Bạch Tuyết Nhạ hiện lên vẻ lãnh khốc, nàng hét lên một tiếng thật lớn, nội lực toàn thân lưu chuyển rất nhanh được đẩy lên tới mức cực hạn, ngay sau đó, đột nhiên xung quanh nàng xuất hiện một màn sáng màu tím hình trứng gà, màn sáng này từ trong cơ thể nàng bộc phát ra, nó đem cơ thể nàng chôn vùi bao vào trong.

Lúc này, hai mắt Bạch Tuyết Nhạ biến đổi thành màu đỏ như máu, từ ngoài nhìn vào nàng như là một hung ma vậy, chớp mắt một cái, nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào cầu khí đang lao tới mình, đồng thời kiếm trong tay vung lên, chém ra một chiêu mạnh nhất trong Thanh Long Kiếm Quyết.

Vừa đúng lúc, đầu mũi kiếm chạm ngay vào quả cầu khí đang tới.

“Ầm...Ầm...”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, Bạch Tuyết Nhạ bị quả cầu khí đánh trúng, nàng bị nuốt trọn trong vụ nổ, không thấy hình bóng đâu cả.

“Trời ơi!”

“A!”

“Biểu muội!”

“Bạch tiểu thư!”

...

Rất nhiều tiếng kinh hô vang lên, vụ nổ thật khủng khiếp, nó khiến cho những người có mặt ở đây phải khiếp sợ, một mảnh tường thành phía sau Bạch Tuyết Nhạ đã bị phá hủy, bụi đá bay mù mịt.

Ngọc Đình Văn và thiếu niên họ Đường, sắc mặt thoảng cái trở nên trắng bệch, chẳng nhẽ nhanh như vậy đã kết thúc rồi sao, kế hoạch của bọn họ vẫn còn chưa thực hiện đầy, tại sao lại thành ra như vậy.

Hai người vừa sợ vừa giận, với uy lực như thế này không biết Bạch Tuyết Nhạ có thể qua nổi không, thật sự hai người không dám nghĩ tới, chỉ có thể đứng thờ người ra đó không biết nói gì.

Huỳnh đệ họ Lã thì ngược lại, trong lòng họ rất vui mừng, không ngờ nhanh như vậy Tạ Thường Minh đã giải quyết xong đối phương rồi.

Diệp Khôn nhìn một màn này thì khẽ nhủ mày, ngay sau đó thì hắn tỏ vẻ kinh ngạc dường như không tin vào mắt mình nữa.

Người khác không thể nhìn rõ trong màn sáng bạo liệt của vụ nổ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn lại rõ ràng nhất, nhờ vào thần thức, hắn thấy được một màn khó tin xảy ra.

Bên trong vụ nổ, Bạch Tuyết Nhạ được màn sáng màu tím có hình trướng gà bao bọc lấy, chính nó đã trực tiếp ngăn cản hầu như toàn bộ lực sát thương của vụ nổ vừa rồi, chỉ có một chút dư kinh xuyên qua màn sáng màu tím đánh lên người nàng, khiến cho nàng chỉ bị thương nhẹ, y phục có vài chỗ bị rách, để hở ra những vết thương, cùng với làn da trắng nõn.

Sắc mặt nàng trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nếu như vừa rồi nàng không sử dụng thần công hộ thể, và sử dụng chiêu mạnh nhất trong Thanh Long Kiếm Quyết để làm giảm đi lực sát thương, e rằng nàng đã bị quả cầu khí đánh cho tan xương nát thịt rồi.

Diệp Khôn kinh ngạc, như thể không tin vào mắt mình, hăng lặng đứng im tại chỗ, chờ cho dư âm của vụ nổ cùng bụi đá tan biến.

Vụ nổ làm cho một bên của cổng thành gần như hoàn toàn bị phá hủy, chỉ duy nhất chỗ của Bạch Tuyết Nhạ đứng là còn nguyên vẹn, ảnh hưởng của vụ nổ, cũng khiến cho toàn trường một phen bị hoảng sợ.

Một chường vừa rồi của Tạ Thường Minh đúng là thái sơn áp đỉnh, khiến cho đối phương không thể tránh kịp.

Tạ Thường Minh thờ dốc, trên mặt lộ vẻ đắc ý, vừa rồi y muốn một chường kết thúc đối phương, cho nên đã vận dụng toàn lực vào chường này, còn tưởng đối phương có thủ đoạn gì để đối kháng lại, không ngờ cuối cùng vẫn bị đánh trúng.

Cứ như vậy mà kết thúc, Tạ Thường Minh thấy trong người rất nhẹ nhõm.

Toàn trường im lặng thật lâu, cho đến khi dư âm của vụ nổ tan biến hết, quang cảnh xung quanh tường thành liền hiện ra trước mắt mọi người.

Một màn khó có thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Diệp Khôn thì không nói làm gì, một màn này hắn đã biết trước, còn lại tất cả những người có mặt ở đây, ai lấy đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, khó tin đến cực điểm, nhất là Tạ Thường Minh, y không thể tin vào mắt mình nữa, đối phương như thế mà không chết, chuyện này sao có thể chứ.

Nhìn qua thì thấy, Bạch Tuyết Nhạ được một màn sáng màu tím hình trướng gà bao bọc vào bên trong, có điều màn sáng này rất âm đạm, chỉ một lúc sau thì biến mất hoàn toàn.

Lúc này, Bạch Tuyết Nhạ mặt trắng bệch, y phục bị rách vài chỗ, lộ rõ vết thương ra ngoài, trong mắt nàng vẫn còn chút sợ hãi, nàng cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, sau đó khẽ đưa mắt nhìn Tạ Thường Minh và những người xung quanh một lượt.

Một lúc sau, Bạch Tuyết Nhạ thở dốc một hơi, nàng đứng im tại chỗ, tâm tình bất định.

“A!... Ma Hồn Thể, nhất định là Ma Hồn Hộ Thể rồi, thật không ngờ ngay cả thần công hộ thể bảo mệnh đã thất truyền mấy trăm năm nay cũng rơi vào tay ngươi.” Tạ Thường Minh hít vào một hơi, lấy lại bình tĩnh, nhìn vào màn sáng màu tím quanh người Bạch Tuyết Nhạ vừa tiêu biến mất, kinh hô lên một tiếng.

“Đúng vậy. Nếu không có Ma Hồn Thể hộ thân, có lẽ ta đã làm ma dưới chường vừa rồi của ngươi rồi.” Bạch Tuyết Nhạ sắc mặt khôi phục một chút, nhìn Tạ Thường Minh lạnh lùng nói.

Tình cảnh lúc này rất nguy hiểm, nếu nàng không thi triển Ma Hồn Thể thì kết quả thế nào, không nói cũng có thể biết được.

Có điều, Ma Hồn Thể là một thần công hộ thể đỉnh cao của tà phái, muốn tu luyện nó cũng không đơn giản, Bạch Tuyết Nhạ tuy tu luyện thành công, nhưng để vận dụng được nó một cách chân chính thì vẫn chưa đủ sức.

Vì là thần công hộ mệnh đỉnh cao, cho nên yêu cầu người dùng phải có được nội lực thâm hậu đến mức viễn siêu khó có thể tưởng tượng được, đến lúc đó khi sử dụng mới có thể dễ dàng chống lại được ngoại lực, không làm tổn thương đến bản thân.

Bạch Tuyết Nhạ nội lực tuy thâm hậu, nhưng vẫn còn chưa đủ, lúc này nàng đã vận hết mười thành công lực tới cực hạn, nên mới có thể miễn cưỡng thi triển ra, cứu mình một mạng.

Cũng chính vì vậy, nàng đã bị nội thương khá nặng, không đủ sức để phản kháng nữa, có thể nói, tình trạng của nàng bây giờ rất nguy hiểm, nếu như bây giờ mà đánh tiếp, có lẽ nàng khó có thể chịu nổi, rất nhanh sẽ bị đối phương giết chết.

Nghĩ vậy, Bạch Tuyết Nhạ cố gắng kìm nén nội thương lại, sau đó điều hòa hơi thở, biểu hiện ra ngoài vẫn bình thường để đánh lạc hướng kẻ thù.

Tạ Thường Minh thì khá hơn nhiều, vừa rồi y mới chỉ xuất ra có tám thành công lực mà thôi, tuy bị ảnh hưởng của dư kinh của vụ nổ, nhưng không có gì đáng ngại cả.

Nhìn biểu hiện bên ngoài của Bạch Tuyết Nhạ, có vẻ không có gì là bị thương nặng, khiến cho trong lòng Tạ Thường Minh có chút giao động.

“Ta từng nghe trên giang hồ đồn đại, người đã tu luyện được hai tuyệt kỹ võ công đã thất truyền từ lâu, nhưng không nghĩ tới, hai tuyệt kỹ đó lại là Thanh Long Kiếm Quyết và Ma Hồn Thể, không thể để người sống tiếp được, hôm nay người nhất định phải chết ở đây.” Tạ Thường Minh hít vào một hơi thật sâu, gằn giọng nói.

“Thật vậy sao? Ngài có vẻ rất tự tin thì phải?” Bạch Tuyết Nhạ nghe đối phương nói vậy, mặt vẫn không đổi sắc, nàng khẽ cười hỏi lại một câu.

“Có tự tin hay không, người sẽ biết ngay thôi.” Tạ Thường Minh cười gằn nói.

Đối phương nói như vậy khiến cho Bạch Tuyết Nhạ cảm thấy lo lắng, tình trạng của nàng hiện giờ ra sao, nàng là người hiểu rõ nhất, bề ngoài nàng làm ra vẻ không bị thương nặng, chẳng qua là để che mắt đối phương mà thôi, bây giờ mà đánh tiếp thật là không ổn chút nào.

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết Nhạ đưa mắt nhìn về phía Ngọc Đình Văn gia hiệu cho y, lúc này nàng chỉ có thể trông chờ vào y mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 Chương 59: Túy Hương Diệp Cốt Tán

Tình cảnh bây giờ không có lợi, Bạch Tuyết Nhạ tay cầm chặt đốc kiếm, hai môi mím chặt, trên mặt lộ rõ vẻ khẩn trương.

Tạ Thường Minh thấy vậy thì cười lạnh, người y khẽ động lao về phía trước, thoáng cái đã đến trước mặt Bạch Tuyết Nhạ, y nâng tay phải lên, tung ra một quyền như thái sơn áp đỉnh, nhắm vào đỉnh đầu của Bạch Tuyết Nhạ đánh tới.

Bạch Tuyết Nhạ trong lòng cả kinh, tuy nhiên nàng phản ứng cũng không chậm, chân bước sang trái một bước, rồi lách người né tránh được một quyền của đối phương.

Tạ Thường Minh hừ lạnh một tiếng, hai tay vung lên tạo thành chảo thủ, từ hai hướng khác nhau bỏ về phía đối phương.

Bạch Tuyết Nhạ né người nghiêng về phía sau, nàng cố gắng mãi mới tránh khỏi chảo thủ của đối phương, đồng thời kiếm trong tay vung lên, thi triển Thanh Long Kiếm Quyết tấn công lại.

Lưỡi kiếm chém tới, Tạ Thường Minh không dám tay không đối kháng, y lui lại hai bước, hữu thủ đan vào nhau tung ra một chưởng, kinh lực đánh ra làm lệch lưỡi kiếm qua một bên, không để cho đối phương kịp phản ứng, y lại biến chiêu tiếp tục lao vào tấn công.

Bạch Tuyết Nhạ vì bị nội thương, hơn nữa nội lực đã cạn, nàng gắng gượng hết sức, thi triển thân pháp liên tục tránh né những đòn tấn công của đối phương, hề có cơ hội lại vung kiếm phản kích lại.

Nhất thời hai bên ở vào thế giằng co, có điều nhìn vào tình hình, thì rõ ràng Bạch Tuyết Nhạ rơi vào thế hạ phong, cứ tiếp tục thế này thì nàng sẽ không thể chịu nổi quá thêm một khắc nữa cũng nên.

Thấy tình hình chuyển biến xấu, Ngọc Đình Văn quay sang truyền âm nói với thiếu niên họ Đường điều gì đó, thiếu niên họ Đường nghe xong gật đầu một cái rồi quay sang nhìn hai huynh đệ họ Lã, sau đó y phát tay một cái, tập tức có hơn hai mươi người không biết từ chỗ nào phi lên bao vây huynh đệ họ Lã vào bên trong.

Đột nhiên bị nhiều người như vậy bao vây, hai huynh đệ họ Lã cả kinh, vội tựa lưng vào nhau, đặt cơ thể trong tư thế chiến đấu.

“Ra tay!”

Nghe được lệnh, hơn hai mươi người này lập tức lao vào tấn công huynh đệ họ Lã, bị nhiều người vây công như vậy, huynh đệ họ Lã cũng không có sợ hãi, hai người dù sao cũng là cao thủ nhất lưu, hành tẩu giang hồ cũng đã nhiều năm, kinh nghiệm đầy người, cho nên ứng chiến rất bình tĩnh và linh hoạt.

Chẳng qua hơn hai mươi người này cũng không phải dạng tầm thường, tất cả đều là cao thủ nhị lưu, hơn nữa phối hợp cũng rất ăn ý, thành ra hai bên liên ố vào thế giằng co, huynh đệ họ Lã tạm thời không thể thoát khỏi vòng vây được.

Ngọc Đình Văn thấy vậy thì gật đầu hài lòng, sau đó y cùng với thiếu niên họ Đường hướng về chỗ Tạ Thường Minh và Bạch Tuyết Nhạ lao tới.

Hai người vừa động thân, thì phía dưới chỗ những người quan chiến cũng xảy ra biến cố.

Một loạt tiếng nổ vang lên, bụi khói bay mù mịt, thoáng cái đã bao phủ toàn bộ thành đông vào bên trong, theo đó có rất nhiều tiếng la hoảng hốt vang lên không ngớt.

Đồng thời từ phía dưới phi lên hơn ba chục người, đứng vây xung quanh hai người Bạch Tuyết Nhạ và Tạ Thường Minh vào bên trong, tất cả đều đưa mắt hướng Ngọc Đình Văn chờ lệnh.

Sự việc đột nhiên biến đổi, Diệp Khôn đứng bên này hơi kinh ngạc, trên mặt hần hiện lên vẻ tức giận, sau đó liền đem thần thức quét qua đám người phía dưới đang bị bụi khói vây kín.

Một lúc sau, sắc mặt của hần mới giãn ra thì thảo nói: “Thật đúng là có chút ý tứ, dùng pháo khói kích nổ để che mắt người ta, rồi đồng loạt ra tay, xem ra chuyện này bọn họ không muốn cho người khác biết được đây.”

Vừa rồi nghe một loạt tiếng nổ vang lên, lại nghe được những tiếng kinh hô, Diệp Khôn cứ tưởng bọn người này bất chấp tính mạng của những người dân thường ở phía dưới mà kích phát thuốc nổ, cho nên hần rất tức giận, nhưng khi đảo thần thức qua xem tình hình, thì không thấy ai bị thương cả, họ chỉ bị khói làm cho cay mắt, không nhìn thấy gì dẫn đến hoảng loạn la lên mà thôi, lúc đấy hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Khôn tuy đã từng nói, hần sẽ không lo chuyện bao đồng nữa, nhưng hần cũng không phải kẻ máu lạnh, nếu đám người này thật sự bị thuốc nổ giết chết, thì hần cũng không ngại mà ra tay ngăn cản, tiêu diệt những kẻ đã gây ra chuyện này đây.

Từ hồi bước chân vào giang hồ, trải qua nhiều biến cố, cho nên đối với những kẻ ác hần luôn căm hận, nếu gặp, hần cũng không ngại gì mà ra tay tiêu diệt.

Tuy vậy, hần cũng không phải là kẻ tự đại, trước khi làm chuyện gì hần cũng phải cân nhắc thật kỹ, chỉ làm những việc trong khả năng của mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, Diệp Khôn cũng không có hành động gì, hần vẫn ung dung đứng im tại chỗ quan chiến.

Sự việc xảy ra bất ngờ, Tạ Thường Minh giật mình kinh hãi, y đánh ra một chiêu thoát khỏi Bạch Tuyết Nhạ rồi nhảy về phía sau đứng, sau đó y đưa mắt nhìn những người đang bao vây xung quanh mình cảm thấy có chút quen thuộc, cười lớn nói:

“Tốt...Tốt... thì ra các ngươi đều cùng là một bọn, xem ra các ngươi hôm nay nhất định phải giết chết Tạ mã a, đáng tiếc, chỉ dựa vào các ngươi mà muốn giết Tạ mã sao?”

“Tạ Thường Minh, khẩu khí của ngươi cũng lớn lắm, nếu như lúc bình thường bọn ta một phần cơ hội cũng không có, nhưng bây giờ thì sao? Ngươi tuy không bị thương nặng, nhưng ta dám khẳng định, vừa rồi ngươi đã dùng tám thành công lực để thi triển Tam Phân Quy Nguyên Khí rồi, lúc này nội lực trong cơ thể ngươi còn lại cũng không còn nhiều, hơn nữa... hắc hắc, ngươi thử điều động nội lực trong cơ thể xem thế nào?” Ngọc Đình Văn nghe vậy thì cười lớn nói.

Tạ Thường Minh nhíu mày, đôi phương phán đoán rất chính xác về tình trạng của y, với tính cách và danh tiếng của Ngọc Đình Văn, y nói như vậy cũng không phải nói bừa, nghĩ vậy, y liền hít vào một hơi thật sâu, đồng thời âm thầm vận công, điều động nội lực.

Đột nhiên cả người Tạ Thường Minh khẽ run lên, trên mặt y tỏ vẻ khó coi đến cực điểm, vừa rồi khi hần vận công, nội lực vừa lưu chuyển thì lập tức tan biến, toàn thân cảm thấy rất mệt mỏi.

“Chuyện này! Sao có thể? Nội lực của ta? Tại sao đột nhiên lại tán hết.” Tạ Thường Minh mặt mày nhăn nhó, nói.

“Thế nào? Có phải nội lực của ngươi đã mất hết, toàn thân cảm thấy rất mệt mỏi không có sức không? Ta không ngại nói cho ngươi biết, ngươi đã trúng phải Túy Hương Hiệp Cốt Tán, nếu không có thuốc giải, thì đừng có mơ sẽ thoát khỏi nơi này.” Ngọc Đình Văn cười cười nói.

“Cái gì? Túy Hương Hiệp Cốt Tán? Không lẽ trong khói có độc.” Tạ Thường Minh biến sắc, thất thanh nói.

Túy Hương Hiệp Cốt Tán là một loại độc dược không màu không mùi, nên rất khó phát hiện. Nó không gây chết người, nhưng dược tính của nó

sẽ khiến cho những người luyện võ khi hít phải lập tức nội lực bị mất hết, thêm vào đó toàn thân sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Loại độc dược này chỉ có tác dụng đối với những người luyện võ, còn với người không luyện võ thì không có ảnh hưởng gì.

Hơn hai trăm năm về trước, một vị thần y của tà phái tên là Ban Nhựt Lỗ đã phát minh ra nó, có điều, ông thấy nếu để nó truyền ra ngoài sẽ gây hại đến võ lâm, cho nên đã đem nó cùng phương thuốc bảo chế hủy đi.

Nhưng không ngờ, còn chưa kịp hủy ông liền bị một trong số hai tên đệ tử của mình ám toán, tên đồ đệ đó đã cướp lấy phương thuốc và chôn đi biệt tích khỏi giang hồ mấy năm.

Vài năm sau, trên giang hồ xuất hiện một kẻ võ công tầm thường, cùng với Túy Hương Hiệp Cốt Tán, hấn khiến cho giang hồ vướng vào một họa kiếp lớn.

Không hiểu hấn có thù oán gì sâu đậm với các thế lực trên giang hồ, đến nỗi đã dùng Túy Hương Hiệp Cốt Tán gây lên rất nhiều vụ thảm sát.

Cho nên, trên giang hồ nó được liệt vào cấm kỵ, hề phát hiện ra kẻ nào tàng trữ hoặc sử dụng nó, không cần biết người đó là ai cũng sẽ bị toàn thể giang hồ truy sát.

Tạ Thường Minh hoàn toàn không nghĩ tới, độc dược cấm kỵ của giang hồ lại rơi vào tay Ngọc Đình Văn, để rồi hôm nay chính y lại là nạn nhân của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 60: Mưu Sự Tại Nhân Thành Sự Tại Thiên

Ngọc Đình Văn nhìn Tạ Thường Minh với con mắt khinh thường, bây giờ y đã mất đi lực phản kháng, đã như cá nằm trên thớt, để cho người ta muốn làm gì thì làm.

Có điều, tuy bị vây vào đường cùng, Tạ Thường Minh vẫn không hề tỏ ra sợ hãi, y ngẩng mặt lên trời cười lớn rồi quay ra nói:

“Được lắm, coi như Tạ mỗ hôm nay chịu thua, nhưng muốn giết được ta thì đừng có mơ.”

Nói xong, Tạ Thường Minh lấy trong người ra một viên thuốc nuốt vào, viên thuốc vừa vào tới miệng lập tức tan biến, nội lực trong cơ thể y bỗng chốc khôi phục lại ba thành, lúc này toàn thân không còn cảm giác mệt mỏi nữa, y liền móc trong ngực ra mười quả Phích Lịch Châu ném xuống dưới chân mình.

“Bùm...Bùm...”

Những tiếng nổ vang lên không ngớt, theo đó là khói bay mù mịt, bao trọn Tạ Thường Minh vào bên trong không thấy đâu.

Đám người Ngọc Đình Văn và Bạch Tuyết Nhạ cả kinh, không ngờ còn có chuyện này xảy ra, không nghĩ tới đối phương sẽ dùng cách này để thoát thân.

Đợi cho làn khói tan biến hết, thì không thấy bóng dáng của Tạ Thường Minh đâu cả, Ngọc Đình Văn ngửa mặt lên trời hét lên giận giữ, kế hoạch hấn sắp đặt có thể nói là hoàn mỹ không có sơ xuất, vậy mà đến phút cuối cùng, lại để cho đối phương trốn thoát.

Bạch Tuyết Nhạ và thiếu niên họ Đường trên mặt khó coi đến cực điểm, mọi việc vốn dĩ đã nằm gọn trong kế hoạch của họ, thế mà đến phút cuối cùng lại thất bại.

Lần này để cho Tạ Thường Minh trốn thoát, khác gì đã thả hổ về rừng, bây giờ có nói gì cũng không còn kịp rồi, kẻ thù đã chạy trốn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bên kia, huynh đệ họ Lã thấy được cảnh này thì nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó động tác của họ rất nhanh, cũng lấy Phích Lịch Châu trong người ném ra, thoáng cái đã phá vòng vây đào thoát.

“Thật đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Ông trời đã không ủng hộ chúng ta, thì muốn có cũng không được, biểu muội, Đường huynh, từ nay về sau phải cẩn thận, sự việc hôm nay chưa kết thúc đâu, bất kể lúc nào Tạ Thường Minh cũng sẽ tìm đến chúng ta đây.” Thấy huynh đệ họ Lã cũng trốn thoát, Ngọc Đình Văn tâm tình bất định, một lúc sau quay sang Bạch Tuyết Nhạ và thiếu niên họ Đường, nói một câu.

Bạch Tuyết Nhạ nghe vậy cũng không nói gì, nàng chỉ gạt đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, thiếu niên họ Đường thì quay sang những người xung quanh gia hiệu họ họ, sau đó cả đám cùng nhau nhảy xuống đứng trước cổng thành.

Lúc này bên dưới cổng thành chỉ còn lại đám người bọn họ, những người đến xem vì quá sợ hãi nên đã bỏ đi không còn một ai, một khung cảnh đổ nát sau trận chiến, hiển hiện ra trước mắt.

“Biểu ca, Đường huynh, chúng ta đi thôi.” Nhìn cảnh vật xung quanh một lượt, Bạch Tuyết Nhạ thở dài một tiếng rồi quay đầu rời đi.

Hôm nay tưởng rằng đã có thể giết chết Tạ Thường Minh để trả thù cho cha và sư phụ, nhưng không ngờ đã thất bại, từ giờ về sau lại phải lo lắng đối phương tìm mình trả thù, nàng không cam tâm, nhưng cũng không biết làm thế nào, cũng đành chấp nhận.

Ngọc Đình Văn và thiếu niên họ Đường cũng không nói gì, rồi cùng Bạch Tuyết Nhạ hướng cổng thành mà đi tới, đám người phía sau cũng không có biểu hiện gì, cùng bước theo sau.

Thế nhưng, bọn họ mới vừa đi được vài bước, thì một giọng nói từ phía sau vang lên, khiến cho những người này giật mình quay lại.

“Các vị, chậm đã. Tại hạ có điều cần nhờ vả.”

Giọng nói đó đúng là của Diệp Khôn, từ đầu đến giờ hắn vẫn đứng một chỗ quan chiến, trong lúc quan chiến hắn luôn để ý đến thanh kiếm trên tay của Bạch Tuyết Nhạ, vì vậy khi thấy bọn họ rời đi, hắn liền lên tiếng ngăn lại.

Ba người bọn Ngọc Đình Văn thấy Diệp Khôn thì trong lòng cả kinh, đám người phía sau thì lại không như vậy, bọn hắn liền tiến lên phía trước, đứng quây ba người vào trong, rồi đem ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn.

Bọn họ từ đầu đến giờ chủ yếu tập chung tinh thần vào trận chiến, cho nên không có để ý đến Diệp Khôn, đang lúc định rời đi, thì đột nhiên bị hắn lên tiếng ngăn lại. Tuy không biết hắn là người như thế nào, hành động lại rất thần bí, cho nên bọn họ rất kiêng kỵ.

Diệp Khôn thấy thái độ của đám người này như vậy, hắn chỉ khẽ cười, sau đó hớp mắt một cái, hắn đã biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đứng trước mặt của Bạch Tuyết Nhạ với vẻ mặt tươi cười.

Ba người bọn Ngọc Đình Văn thấy một màn này thì hoảng sợ, đối phương tại sao có thể nhanh như vậy chứ? Ở khoảng cách xa như vậy, tính ra cũng phải hơn năm mươi trượng, thế mà chớp mắt một cái hắn đã xuất hiện trước mặt rồi, đây là loại thân pháp gì mà lợi hại đến như vậy...

Những câu hỏi khó hiểu quanh quẩn trong đầu ba người, nhưng bọn họ không thể trả lời được, sâu trong ánh mắt của ba người, lúc này hình ảnh của Diệp Khôn trước mặt khiến cho bọn họ sợ hãi đến tột cùng.

Thân thủ của hắn nhanh đến mức xuất quỷ nhập thần, nếu muốn giết toàn bộ những người ở đây thì dễ như trở bàn tay rồi.

Ba người là thủ lĩnh còn như vậy, bọn thuộc hạ vây xung quanh còn hoảng sợ hơn, có kẻ không tự chủ được đã đánh rơi binh khí trên tay xuống đất, chân bước lùi về phía sau vài bước.

Diệp Khôn đưa mắt nhìn những người này một lượt, sau đó cười nói: “Các vị cứ bình tĩnh. Tại hạ không có ác ý, ta chỉ muốn mượn một vật của Bạch cô nương xem qua một chút thôi.”

Nghe Diệp Khôn nói vậy, ba người nhìn nhau cảm thấy khó hiểu, nhưng thấy đối phương nói như vậy, với lại cũng không có ác ý nên ba người hít vào một hơi, lấy lại bình tĩnh, Bạch Tuyết Nhạ bước lên một bước, khẽ nhún người nói:

“Công tử, dù sao chúng ta cũng là người quen biết, công tử muốn mượn xem vật gì của tiểu nữ, xin cứ nói.”

Bạch Tuyết Nhạ nói xong, không dám trực diện nhìn vào mắt Diệp Khôn, mà chỉ len lén nhìn biểu hiện của hắn, chờ xem hắn muốn gì.

“Bạch cô nương, cô có thể cho tại hạ xem qua thanh kiếm trên tay của cô một chút được chăng?” Diệp Khôn vẫn giữ dáng vẻ tươi cười, đưa tay làm quyền nói.

Thấy Diệp Khôn muốn mượn xem kiếm của mình, Bạch Tuyết Nhạ hơi kinh ngạc, thanh kiếm này là một bảo kiếm, nó rất quan trọng với nàng, không lẽ đối phương có ý muốn cướp nó.

Trong một lần kỳ ngộ, nàng đã có được thanh kiếm này, nó đã theo nàng nhiều năm nay, giúp nàng chiến thắng rất nhiều kẻ thù, có thể nói, nó là thanh kiếm quý giá và cũng là người bạn tri kỷ luôn sát cánh bên nàng, đột nhiên bảo nàng giao nó cho người khác, chuyện này đúng là không thể nào.

Thế nhưng người trước mặt võ công rất cao, những người có mặt ở đây cho dù có liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu không đưa cho hắn xem, liệu hắn có tức giận mà ra tay giết người đoạt kiếm không?

Biểu hiện của hắn vừa rồi, đừng nói là một Tạ Thường Minh, ngay cả mười Tạ Thường Minh cũng không bằng, với một người mạnh như vậy, lại ở

trong tình trạng này, nhất thời nàng không nghĩ ra được cách đối phó.

Nhưng nghĩ đi thì cũng nghĩ lại, với thân thủ của đối phương, thì nếu hắn muốn cướp kiếm từ trên tay nàng rất dễ dàng, đằng này hắn không làm như vậy mà chỉ nói là mượn thôi, điều này cũng khiến cho Bạch Tuyết Nhạ phải suy nghĩ lại.

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết Nhạ cắn răng một cái, sau đó nàng đưa kiếm cho Diệp Khôn, để xem hắn có dụng ý gì.

Diệp Khôn nhận lấy thanh kiếm, hắn nhìn Bạch Tuyết Nhạ với ánh mắt hài lòng, sau đó hắn thả thần thức ra, tập chung vào thanh kiếm.

Một lúc sau, về mặt của Diệp Khôn hơi động dung, hắn phát hiện ra, ở bên trong chuôi kiếm, có một viên đá nhỏ màu trắng to bằng ngón tay cái, luồng linh lực mà hắn nhìn thấy, chính là từ viên đá này mà ra.

Nếu hắn đoán không nhầm thì viên đá đó chính là Linh thạch, mà nó chỉ là một viên Linh thạch cấp thấp mà thôi.

Nửa khắc sau, Diệp Khôn thu lại thần thức, hắn trầm ngâm suy nghĩ một chập, rồi trả lại thanh kiếm cho Bạch Tuyết Nhạ nói: “Đạ tạ cô nương! Chúng ta gặp ở đây coi như cũng là có duyên, cô nương hãy đến ngôi nhà nhỏ có cánh cửa màu đỏ ở phía đông thành, Tạ Thường Minh đang ở đó.”

Dứt lời, Diệp Khôn liền biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa, đám người Bạch Tuyết Nhạ ngẩn ngơ một hồi, sau đó không hề chậm trễ chạy rất nhanh về phía đông thành.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 61: Thế Sự Khó Lường

Diệp Khôn rời khỏi Tiết Sa Thành được ba ngày thì trên giang hồ lan truyền một tin tức gây chấn động võ lâm.

Nghe nói, minh chủ võ lâm Tạ Thường Minh cùng với Bạch Linh Tiên Tử tỷ thí tại Tiết Sa Thành. Kết quả, Tạ minh chủ bị thất thủ dưới kiếm của Bạch Linh Tiên Tử, do vết thương quá nặng, nên đã không qua khỏi và đã qua đời. Còn Bạch Linh Tiên Tử trong trận chiến đó cũng bị thương nặng, nàng đã rút khỏi giang hồ và tuyên bố quy ẩn, từ nay về sau sẽ không can dự vào bất cứ chuyện gì trong võ lâm nữa.

Tin tức được truyền đi từ Tiết Sa Thành với tốc độ chóng mặt. Chưa đầy năm ngày, đã lan truyền trên khắp Việt Quốc, thậm trí cũng lan sang một vài vùng lân cận của các nước láng giềng.

Rất nhiều môn phái trên giang hồ khi nhận được tin tức này vẫn bán tín bán nghi, cho nên đã phái môn nhân đệ tử tâm phúc tới Tiết Sa Thành tìm hiểu. Chính việc này đã khiến cho Tiết Sa Thành trở thành trung tâm, là cái đích của các môn phái hướng tới.

Sau nhiều ngày dò hỏi ở Tiết Sa Thành, hầu như các môn phái đều nhận được tin tức giống nhau, đều cho kết quả Tạ minh chủ đã chết, có điều bọn họ không thể nào tìm được xác hoặc là phần mộ của y. Thế nhưng họ lại tìm được xác của huyênh đệ họ Lã, hai người này mấy năm gần đây luôn đi theo Tạ minh chủ, võ công của họ cũng không tầm thường, và bị chết ở đây.

Sau nhiều ngày tìm kiếm không thấy tung tích của Tạ Thường Minh đâu, cuối cùng cái tin Tạ minh chủ chết đã được tất cả các môn phái trên giang hồ chứng thực công nhận.

Kể từ đó, giang hồ lại lâm vào một hồi đại loạn, các môn phái nhiều lần mở đại hội võ lâm để chọn ra minh chủ mới nhưng chẳng hiểu nguyên nhân gì khiến cho việc này không thành. Về sau đã dẫn đến việc các môn phái chém giết lẫn nhau, hồng chiếm lấy cái ghế minh chủ đang bỏ trống kia.

Những chuyện này về sau mới xảy ra, Diệp Khôn không thể biết được, vì lúc đó hắn không còn qua lại trên giang hồ thế tục nữa, đối với hắn chuyện này chẳng có gì liên quan tới cả.

...

Khi nghe được tin đồn về cái chết của Tạ Thường Minh, Diệp Khôn lắc đầu thở dài một cái, hắn không biết việc mình nói chỗ ẩn thân của họ Tạ cho Bạch Tuyết Nhạ biết là đúng hay sai. Nhưng dù sao, mọi chuyện cũng qua rồi, hắn không muốn quan tâm đến nó nữa. Việc trước mắt mà hắn cần làm bây giờ chính là trở về Hà Gia Thôn an bài thật tốt cho cậu mợ, sau đó sẽ đi đến Đại Hội Thăng Thiên tìm cách gia nhập vào Tu tiên giới.

Lúc này là giữa trưa, Diệp Khôn đang đứng một mình trước cửa Vĩnh Lạc Quán ở Vĩnh Lạc Thành.

Hắn tới Vĩnh Lạc Thành từ hồi sáng, khi đi qua Vĩnh Lạc Quán đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc lạ thường rất khó có thể nói lên thành lời, hắn cảm giác như là thiếu cái gì đó rất thân quen đối với mình.

Vất óc suy nghĩ một lúc, Diệp Khôn chợt phát hiện ra một điều, thì ra cảm xúc đó đến với mình chính là do Vạn Ngọc Như mà ra. Hắn vừa nghĩ vừa cười, hắn nhớ đến bộ dạng của Ngọc Như, từ cái ngày đầu tiên gặp mặt... đến những kỷ niệm khó quên, khi hai người cùng nhau song hành...cho đến lúc phải chia tay.

Hắn rất muốn biết hiện giờ Ngọc Như sống như thế nào, cuộc sống có tốt không, chắc thời gian đầu xa hắn, nàng buồn lắm... rất nhiều ý nghĩ vây quanh đầu hắn, nhưng hiện tại mỗi người một phương, hắn không thể nào biết được Ngọc Như bây giờ ra sao.

Đứng đó một hồi thật lâu để nhớ lại những kỷ niệm trước kia, về sau Diệp Khôn thở dài một hơi không nghĩ tới nữa, đã đến đây rồi, hắn quyết định đi vào Vĩnh Lạc Quán nghỉ ngơi một chút rồi mới đi.

Diệp Khôn bước vào Vĩnh Lạc Quán, hắn còn chưa kịp có hành động gì thì đã thấy một lão già ăn mặc như chương quỳ bước ra, đây là một lão già khoảng chừng năm mươi tuổi, dáng người gầy gò, làn da hơi ngăm đen, lão đi đến trước mặt hắn khoát tay nói: “Vị thiếu hiệp này xin dừng bước, quán chúng tôi bây giờ không còn kinh doanh nữa, mời thiếu hiệp hãy đi cho.”

Nói xong, lão già thở dài một tiếng quay người đi vào, trên khuôn mặt lão tỏ rõ vẻ mệt mỏi, lão vừa đi vừa nhìn những bàn ghế ở gần đó với bộ mặt rất đăm chiêu.

“A! Chương quỳ, tại sao lại như vậy? Chẳng phải Vĩnh Lạc Quán từ trước đến nay làm ăn rất tốt sao, tại sao bây giờ lại không làm ăn nữa?” Thấy thái độ của lão già có vẻ kỳ quặc, Diệp Khôn đưa mắt nhìn theo bóng lưng lão, rồi đảo qua nhìn xung quanh một lượt thì phát hiện ra tất cả bàn ghế được xếp chồng lên nhau, để ở một góc, bên trên còn có chút bụi bám vào. Nhìn vào lớp bụi này, có thể khẳng định Vĩnh Lạc Quán cũng đã nghỉ kinh doanh được một thời gian rồi.

Việc này khiến cho Diệp Khôn thấy rất lạ, chẳng phải Vĩnh Lạc Quán làm ăn rất tốt sao, mỗi tháng nó đều mang lại cho Hồng Diệp Môn một khoản thu khá cao, tại sao lại đóng cửa không kinh doanh nữa, nhất thời hắn cảm thấy rất khó hiểu.

“Thiếu hiệp, xem ra cậu là mới từ nơi khác tới đây, cho nên cậu không biết rồi... A! Thiếu hiệp, cậu có phải tên là Diệp Khôn không? Nếu ta nhớ không nhầm thì hơn một năm trước cậu đã từng thuê trọ ở đây.” Chương quỳ thấy Diệp Khôn hỏi vậy, lão dừng lại rồi quay đầu lại khẽ lắc đầu nói, nhưng vừa nói được một câu, hình như lão nhớ ra điều gì đó vội hỏi.

“Ồ! Chương quỳ, ông nhận ra ta? Quả thật, đúng là hơn một năm trước ta đã từng đến đây thuê trọ ở vài ngày, trí nhớ của ông cũng không tệ a.” Diệp Khôn thấy lão già nói ra tên mình thì có chút kinh ngạc, nhưng nhớ lại trước kia hắn đã từng ở đây vài ngày, cho nên cũng không để ý lắm.

Chẳng qua, ở khách điểm thường xuyên có nhiều người qua lại, thời gian cũng đã hơn một năm rồi, thế mà lão già này vẫn còn nhớ hắn, khiến cho hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đúng là thiếu hiệp rồi, sở dĩ lão có thể nhận ra thiếu hiệp cũng là do năm xưa thiếu hiệp đã ra tay ngăn cản Lam tiểu thư sát hại người vô tội ở ngoài phố. Lúc đó lão cũng có mặt ở đây, cho nên hình ảnh của thiếu hiệp khi ấy đã khắc sâu trong đầu của lão.” Nét mặt lão trưởng quỳ giãn ra, trên khuôn mặt khắc khoải hiện lên một tia vui mừng vội nói.

“Thì ra là vậy? Có điều, ngại có thể cho tại hạ biết rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì khiến cho Vĩnh Lạc Quán phải đóng cửa không kinh doanh nữa.” Diệp Khôn nghe vậy thì nhớ đến chuyện cũ, trầm ngâm một lúc hỏi.

“Diệp thiếu hiệp đã hỏi, lão cũng xin nói. Trước hết, mời thiếu hiệp vào trong ngồi đã.” Chương quỳ thở dài một tiếng, nói.

“Vậy thì xin ngài dẫn đường.”

Diệp Khôn cùng chương quỳ đi vào một gian phòng ở phía trong, sau khi phân biệt chủ khách ngồi xuống, lão chương quỳ rót một ly trà mời Diệp Khôn, sau đó chậm rãi nói:

“Năm trước, không biết Hồng Diệp Môn đắc tội gì với Bát Quái Môn, và đã bị Bát Quái Môn tiêu diệt chỉ trong một đêm. Vĩnh Lạc Thành thuộc thế lực của Hồng Diệp Môn nên cũng bị liên lụy theo. Tất cả những sản nghiệp của Hồng Diệp Môn ở đây đều bị người của Bát Quái Môn phá hủy, cướp sạch. Không những thế, chúng còn đàn áp, cướp của người dân nữa, dân chúng ở đây khiếp sợ nên đã bỏ đi quá nửa. Lão từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở đây, cho nên cũng không muốn bỏ đi, vì vậy vẫn bám vào Vĩnh Lạc Quán này để sống, có điều từ đấy trở đi, Vĩnh Lạc Quán cũng không mở cửa làm ăn được nữa, nên đành đóng cửa thôi.”

Diệp Khôn nghe vậy thì kinh ngạc lên tiếng: “Lại là Bát Quái Môn sao? theo ta được biết Hồng Diệp Môn thế lực cũng không phải nhỏ, tại sao lại có thể bị tiêu diệt chỉ trong một đêm? Thảo nào, khi ta vào thành, cảm nhận được không khí ở đây không còn nhộn nhịp như xưa nữa, hóa ra là do nguyên nhân này.”

“Thiếu hiệp nói đúng, nhưng cậu không biết rồi. Thế lực của Bát Quái Môn lúc đó rất mạnh, hai môn phái lớn như Thiết Giáp Môn và Bách Nhật Môn lần lượt cũng bị tiêu diệt. Như vậy thử hỏi, Hồng Diệp Môn như thế nào lại không bị diệt chứ?” Chương quỳ cảm chén trà trên tay hộp một ngụm, rồi nói.

“Cái gì? Sao lại có chuyện này? Bát Quái Môn chỉ trong vòng mấy tháng mà thực lực đã mạnh đến mức đó rồi sao?” Diệp Khôn kinh hô lên một tiếng, hần như không tin vào tai mình nữa.

Thiết Giáp Môn và Bách Nhật Môn thế lực đâu phải chuyện đùa, hai môn phái này không những đệ tử rất đông, mà cao thủ cũng rất nhiều, Bát Quái Môn thực lực tuy không yếu, nhưng cũng không mạnh đến nỗi có thể tiêu diệt được hai đại môn phái này chỉ trong thời gian ngắn như thế được.

“Đúng là thế sự khó lường, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. Đầu tiên là Vạn Kiếm Sơn Trang, rồi đến Thiết Giáp Môn và Bách Nhật Môn, bây giờ lại là Hồng Diệp Môn. Xem ra Bát Quái Môn đã là bá chủ của cả Thanh Châu rồi đây.” Diệp Khôn suy nghĩ một lúc nói.

“Đúng thế, hiện tại cả Thanh Châu đã bị Bát Quái Môn thôn tằm, lão còn nghe nói sắp tới chúng còn sẽ xâm lấn cả sang Tịnh Châu nữa.” Chương quỳ thấy vậy nói.

“Hừ. Nhất định là do kẻ kia đứng đằng sau rồi, nếu không Bát Quái Môn cũng chẳng có được bản sự như vậy. Xem ra trước khi đi, ta phải gấp hần thanh toán mới được, dù sao cũng đã hứa với Vạn huynh là sẽ thay huynh ấy trả thù cho Vạn gia rồi. Có điều, trước tiên phải thăm dò xem thực lực của y thế nào đã, rồi tính tiếp.” Tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, trước sự bành trướng thế lực một cách nhanh chóng bất thường của Bát Quái Môn như vậy, hần đã nghĩ đến kẻ đứng sau bọn chúng, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tiếp theo, Diệp Khôn hỏi chương quỳ một số chuyện khác, cùng với lão đàm tiếu hơn một canh giờ mới thôi, sau đó hần chủ động cáo từ rồi đi.

Vì cảm mến lão già, trước khi đi Diệp Khôn đã lấy ra hai miếng vàng lá tặng cho lão, để lão dùng trong quãng đời còn lại, căn bản Vĩnh Lạc Quán không còn kinh doanh được nữa, hơn nữa trong lúc trò chuyện hần biết được lão già hiện tại chỉ còn có một mình.

Lão ở lại đây cũng là vì không còn vướng bận gì đến gia đình nữa, cho nên Diệp Khôn cảm thương đến lão, hai người gặp được nhau âu cũng là cái duyên, hần là người trọng tình nghĩa, cho nên không ngại ra tay giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 62: Gặp Lại Lam Ngọc Kiều

Thanh Nguu trấn là một thị trấn nhỏ nằm phía dưới chân núi Vỹ Hà, trấn này chỉ có hơn hai trăm hộ dân sinh sống, nhưng ở đây lúc nào cũng đông vui náo nhiệt, thanh lâu kỹ viện có mấy cái, nổi bật nhất chính là Thanh Ti Lâu.

Thanh Ti Lâu là kỹ viện lớn nhất ở Thanh Nguu trấn, bình thường chỉ để tiếp những nhân vật có địa vị và tiền bạc ở trong cũng như ngoài trấn, trong đó có cả tầng lớp cao tầng của Bát Quái Môn. Ngoài ra, Thanh Ti Lâu chỉ tiếp những người có ít nhất một trăm lượng bạc trắng trên người khi tới đây, còn lại không hề tiếp bất cứ người nào khác cả.

Quy định của Thanh Ti Lâu là như vậy, bởi vì những cô gái ở đây đều là những tuyệt sắc giai nhân, chỉ những người có tiền, có địa vị lớn trên giang hồ hoặc là quan trọng triều mới đủ tư cách để tiếp.

Còn lại những tầng lớp khác muốn làm ong hái hoa thì đã có những thanh lâu kỹ viện khác tiếp đón rồi, trong đó cũng không thiếu những đệ tử của Bát Quái Môn thường xuyên tìm đến.

Tổng đà của Bát Quái Môn nằm trên đỉnh núi Vỹ Hà, khoảng cách từ đó đến Thanh Nguu trấn cũng không xa lắm, tính ra cũng chỉ có năm dặm đường ngựa mà thôi. Vì vậy, có rất nhiều đệ tử của Bát Quái Môn thường xuyên tụ tập thành nhiều tốp một kéo nhau tới đây để mua vui. Có thể nói, nơi đây chính là thiên đường vui chơi của Bát Quái Môn.

Trong một quán trà nhỏ nằm ven đường trước lối vào Thanh Nguu Trấn, Diệp Khôn lẳng lặng ngồi một mình ở đây nhâm nhi uống trà. Hần đã đến đây được hai ngày, trong hai ngày này hần thăm dò được rất nhiều tin tức về Bát Quái Môn, khiến cho hần rất hài lòng.

Theo như hần dò hỏi được, theo thường lệ, những nhân vật cấp cao của Bát Quái Môn cứ đến ngày mười đầu tháng sẽ tới Thanh Ti Lâu để mua vui. Những người trong đó đều là các đường chủ, hộ pháp, trưởng lão và có cả môn chủ nữa, và đặc biệt, hai năm trở lại đây, lại có thêm một nhân vật thần bí lạ mặt khác tới nữa. Nhân vật này rất được đám người cấp cao của Bát Quái Môn luôn cung kính lễ phép, bọn họ không dám thất lễ với người này dù chỉ là một điều nhỏ nhặt nhất.

Nghe người ở đây nói, sở dĩ Bát Quái Môn có thực lực hùng mạnh như ngày hôm nay, đều là có liên quan tới người thần bí kia.

Diệp Khôn nghe được như vậy, hẳn không có gì ngạc nhiên cả, tất cả đều là nằm trong dự liệu của hắn rồi. Cũng may, thời điểm Diệp Khôn tới đây chỉ cách mừng mười có bốn ngày. Vì vậy, hắn không cần phải mạo hiểm xâm nhập vào tổng đà Bát Quái Môn để thăm dò nữa, hắn đã chọn cách thuê một căn phòng ở nhà trọ trong Thanh Nguơn trấn để nghỉ ngơi và chờ đợi. Thi thoảng hắn lại ra ngoài thăm hỏi, nghe ngóng tình hình.

Diệp Khôn không biết tên kia tu vi bản lĩnh như thế nào, nhưng lo xa một chút cũng không thừa, trong thời gian qua, hắn thường xuyên vào trong lam ngọc để tu luyện.

Được cái thời gian bên trong lam ngọc chênh nhau gấp mười lần so với thời gian thực bên ngoài, cho nên hắn rất thoải mái về thời gian, hắn yên tâm tu luyện những pháp thuật, bí thuật mang tính chất phòng ngự và tấn công cho tới mức thành thục, có thể tùy tâm sử dụng.

Đến hôm nay, so với thời gian tên kia xuất hiện thì còn một ngày nữa, Diệp Khôn uống trà xong liền về phòng ở khách điểm, sau đó hắn đóng chặt cửa lại, rồi ngồi trong trạng thái nhập định hơn một canh giờ.

Kể đó, hắn liền tiến nhập vào trong lam ngọc.

Tiểu Bạch đang ngồi nhập định ở bên ngoài đại sảnh của động phủ. Đột nhiên, hai mắt nó mở to ra, đập vào mắt nó là hình ảnh của Diệp Khôn ở trước mặt.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn thì tỏ ra vui mừng, nó thu công rồi đứng phắt dậy, người nó nhoáng lên một cái đã nhảy lên vai của hắn đứng, miệng thì ngoác ra cười hết ỉnh ỏi.

“Tiểu Bạch, thôi nào.” Diệp Khôn thấy vậy thì cười khổ nói.

“Phải rồi, Tiểu Bạch, Thời gian qua người ở trong này tu luyện đến đâu rồi? mấy lần trước ta thấy ngươi chăm chú tu luyện nên cũng không có quấy rầy. Hôm nay đột nhiên thấy ta ngươi đã nhảy cẫng lên, chắc là đại công cái thành rồi a.” Diệp Khôn như nhớ ra điều gì, xoa đầu Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch thấy vậy thì ngoác miệng ra cười khằng khặc, sau đó nó nhảy xuống đất chạy thẳng ra bên ngoài động phủ. Nó vừa chạy vừa ngoái đầu lại đưa tay vẫy vẫy Diệp Khôn, gia hiệu cho hắn đi theo.

Diệp Khôn hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng, hắn hình nó mỉm cười rồi cất bước chạy theo sau.

Cả hai chạy đến bên một vách đá lớn thì dừng lại, Tiểu Bạch quay lại nhìn Diệp Khôn rồi kêu lên vài tiếng, sau đó nó quay mặt vào vách đá, hai tay khẽ nâng lên, lập tức trong lòng bàn tay nó xuất hiện hai quả cầu màu xanh to bằng nắm tay trẻ con. Tiểu Bạch vung tay ném hai quả cầu vào vách đá trước mặt nó, tốc độ ném của nó rất nhanh, chớp mắt một cái, hai quả cầu đã đập lên vách đá.

“Ầm...Ầm...”

Hai tiếng nổ lớn vang lên khiến cho bụi đá bay mù mịt, một lúc sau, khi bụi đá tản đi hết, nhìn lên trên vách đá thì thấy xuất hiện hai cái hố lớn bằng miệng thùng, sâu cỡ một trượng.

Diệp Khôn trở mắt nhìn hai cái hố ở trước mặt tỏ vẻ rất kinh ngạc, hắn đang định nói cái gì đấy nhưng lời nói còn chưa ra đến miệng vội nuốt vào ngay, hai mắt hắn tròn ngược, căng ra nhìn một màn tiếp theo.

Chỉ thấy, Tiểu Bạch nhún người nhảy lên cao, khi cả người nó còn lơ lửng trên không cách mặt đất khoảng năm trượng, toàn thân nó đột nhiên bị một lớp khí màu xanh bao bọc, con mắt thứ ba đã hiện ra, nó đã biến thân.

Ngay sau đó, nó quay người lại hướng về vách đá, con mắt thứ ba chớp lên một cái, một tia sáng màu xanh từ con mắt thứ ba lóe lên, rồi biến mất.

“Ầm...” một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Tia sáng màu xanh kia trong chớp mắt kích lên vách đá và gây ra tiếng nổ này, sau một tiếng nổ lớn, một cái hố lớn gấp mười lần hai cái hố khi nãy xuất hiện, nó ăn sâu vào trong vách đá cỡ vài trượng.

Cùng lúc đó, Tiểu Bạch cũng đã hạ xuống mặt đất, nó đứng trước miệng hố lớn trên vách đá nhe răng ra cười một cách đắc ý.

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, hắn không ngờ Tiểu Bạch có thể tạo ra một lực sát thương mạnh đến như vậy. Vừa mừng vừa sợ, Diệp Khôn không biết nên nói gì, hắn đứng chết lặng một chỗ thật lâu, đến khi Tiểu Bạch đến bên cạnh nắm tay hắn, thì hắn mới tỉnh lại.

Diệp Khôn nhìn chằm chằm vào Tiểu Bạch, nghiêm nghị nói: “Tiểu Bạch, ta không biết ngươi tu luyện pháp thuật gì mà mạnh như vậy. Nhưng như vậy là quá tốt rồi, ngày mai ta sẽ đi đối phó với một người, hiện tại chưa rõ thực lực của hắn ra sao, bây giờ ngươi hãy cùng ta ra ngoài, đến lúc cần thiết chúng ta sẽ cùng ra tay tiêu diệt kẻ kia.”

Tiểu Bạch nghe thấy vậy thì gãi gãi đầu vài cái, sau đó nó gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

Tiểu Bạch đồng ý, Diệp Khôn không nói thêm gì nữa, hân ôm nó đặt lên vai sau đó chớp mắt một cái liền biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã ngồi trên giường trong căn phòng ở khách điểm.

Thoảng cái thời gian một ngày đã qua, hôm nay đã là mừng mười đầu tháng. Mới sáng sớm, Diệp Khôn và Tiểu Bạch đã lên vào Thanh Ti Lâu, sau đó ẩn vào một chỗ kín đáo đồng thời thả thần thức ra quan sát.

Khi thần thức của Diệp Khôn đảo qua một gian phòng trên lầu hai ở phía bên tay phải lối vào thì nhũn mảy, hân phát hiện ra một người đang ở trong phòng đó nhìn rất quen.

Đột nhiên, hân “à” lên một tiếng, như đã nhận ra người trong phòng là ai, hân thì thảo tự nói: “Lam Ngọc Kiều, đúng là cô ta rồi, tại sao cô ta lại ở đây?”

Gặp được Lam Ngọc Kiều ở Thanh Ti Lâu, Diệp Khôn có chút ngạc nhiên, hân suy nghĩ một chút liền nhớ lại Hồng Diệp Môn đã bị Bát Quái Môn tiêu diệt. Lúc ở Vinh Lạc Quán, hân có hỏi qua chương quây về tin tức của nàng ta, nhưng ông ta cũng không biết tung tích của nàng ta.

Nay gặp ở đây, chắc hân là cô ta bị bọn người Bát Quái Môn bắt đến đây để phục vụ cho chúng rồi, chứ với tính cách của Lam Ngọc Kiều, Diệp Khôn biết chắc chắn nàng ta sẽ không bao giờ chịu khuất phục như thế này đâu, trừ khi là cô ta cố tình tới đây vì mục đích khác, hoặc là bị uy hiếp.

“Nếu đúng là như mình nghĩ, thì mình cũng không thể trơ mắt ra nhìn cô ta bị đám người kia hành hạ được, dù sao cũng là người quen biết, ra tay giúp cô ta một lần vậy.” Diệp Khôn nhớ đến ánh mắt của Lam Ngọc Kiều khi nhìn mình ở Vinh Lạc Thành, trong lòng có chút giao động, liền quyết định giúp đỡ cô ta một lần.

Nói xong, Diệp Khôn mang theo Tiểu Bạch liền hóa thành một đạo tàn ảnh phi đến bên cạnh cửa sổ phòng của Lam Ngọc Kiều đang ở. Hân nhẹ nhàng cạy cửa sổ lách người vào bên trong, sau đó loáng lên một cái hân đã xuất hiện đứng trước mặt Lam Ngọc Kiều.

Đột nhiên có một người lạ mặt xuất hiện trước mặt, Lam Ngọc Kiều đang ngồi ở trên ghế giật mình kinh hãi ngã về phía sau, đồng thời la lớn lên.

Lam Ngọc Kiều còn chưa kịp kêu lên thì Diệp Khôn đã lướt đến bên cạnh dùng tay bịt miệng nàng ta lại, khẽ nói. “Lam cô nương, đừng sợ, là ta.”

Thấy Diệp Khôn không có ác ý, lại gọi mình với giọng điệu quen biết, cho nên Lam Ngọc Kiều rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, hai mắt nàng mở to nhìn chăm chăm vào mặt Diệp Khôn, rồi nhìn qua Tiểu Bạch trên vai hân. Như nhớ ra được gì, Lam Ngọc Kiều gật đầu, dùng tay gạt tay của Diệp Khôn ra khỏi miệng mình thờ dốc nói: “Là người sao?”

Diệp Khôn không nói gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó hân đỡ Lam Ngọc Kiều dậy, để nàng ngồi trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 63: Mượn Đồ

“Lam cô nương, tại sao cô lại ở đây?” Diệp Khôn ngồi đối diện Lam Ngọc Kiều, chờ cho nàng bình tĩnh lại rồi hỏi.

“Ta bị bọn chúng bắt ép tới đây, nghe nói bọn chúng sẽ dâng ta cho một vị tiên nhân nào đó.” Lam Ngọc Kiều lên nhìn Diệp Khôn bình tĩnh nói, đối với nàng, hân luôn khiến cho nàng có một cảm giác tức giận lẫn sợ hãi, nhưng cái cảm giác này rất khó để mà nói thành lời.

“Tiên nhân? Không lẽ là tên kia? Thế cô có bằng lòng không?” Lam Ngọc Kiều nhắc đến hai chữ ‘tiên nhân’ khiến cho tâm tình của Diệp Khôn có chút khản trương, hân liên tục hỏi dồn nàng mấy câu.

“Tất nhiên là không rồi.” Lam Ngọc Kiều thấy thái độ của Diệp Khôn có điều khác lạ, nàng cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi gì, nàng chỉ nói ra một câu với giọng điệu kiên quyết.

“Thế thì tốt, ta đang có ý định cứu cô ra khỏi chỗ này, ta còn đang sợ là cô tình nguyện ở chỗ này cơ đấy.” Thái độ của Lam Ngọc Kiều như vậy Diệp Khôn đã đoán trước được, hân yên tâm với kế hoạch của mình, đồng thời cười cười nói ra một câu khiến cho nàng ta có chút tức giận trừng mắt nhìn hân.

Trước khi hành động cứu Lam Ngọc Kiều, Diệp Khôn cũng đã nghĩ qua, nếu Lam Ngọc Kiều mà cam tâm tình nguyện đưa mình vào chốn phong trần thì hân sẽ không can dự vào.

Nhưng nếu không phải như thế, thì hẳn nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để cứu cô ta ra. Bây giờ Lam Ngọc Kiều đã khẳng định là bị ép tới đây, vậy thì dễ rồi. Nên làm gì thì Diệp Khôn sẽ làm.

Còn đang định hỏi thêm Lam Ngọc Kiều một số việc, đột nhiên Diệp Khôn hơi nhú mảy, hẳn phát hiện có người đang đi tới chỗ này.

“Có người đến, cô hãy đối phó với người này trước, ta sẽ chờ thời cơ để cứu cô ra.” Dặn dò Lam Ngọc Kiều một câu, Diệp Khôn đảo mắt ngược lên trần nhà tìm kiếm gì đó, sau đó hẳn nhìn người vọt lên trên một thanh xà gỗ.

Lam Ngọc Kiều nghe vậy thì gật đầu, nàng vội sửa sang lại đầu tóc và y phục một chút, sau đó rồi ngồi ngay ngắn trên ghế đợi người đến.

Một lúc sau, bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa, theo đó là một giọng phụ nữ mang đầy vẻ phong trần vang vào trong: “Ngọc Nhi, đã chuẩn bị xong chưa, các vị đại nhân đang chờ con dưới lầu.”

“Con chuẩn bị xong rồi, mà mà chờ con một chút.” Lam Ngọc Kiều nghe vậy thì hơi do dự, nàng ngẩng đầu lên trần nhà nhìn Diệp Khôn, thấy hẳn không nói gì mà chỉ gật đầu một cái, hiểu ý của hẳn, nàng vội trả lời.

Sau đó, Lam Ngọc Kiều đứng dậy mở cửa, vui vẻ đi theo người phụ nữ kia xuống lầu.

“Bọn chúng đã đến rồi sao?” Đợi cho Lam Ngọc Kiều và người phụ nữ kia rời đi, Diệp Khôn nhảy xuống, thì thảo nói.

Diệp Khôn liền thả thần thức ra, bao trùm lấy toàn bộ Thanh Ti Lâu vào trong quan sát. Rất nhanh, hẳn phát hiện trong một căn phòng lớn, ở bên dưới lầu một có năm người đang ở trong đó.

Cùng lúc đó, người phụ nữ kia cũng đã dẫn Lam Ngọc Kiều tới trước một căn phòng ở lầu một, sau đó bà ta gõ cửa rồi bước vào trong.

Diệp Khôn đem thần thức đảo qua năm người bên trong phòng, ngay lập tức, hẳn đã phát hiện ra trên người trung niên ngồi ở giữa có dao động của linh lực.

“Luyện Khí Kỳ tầng bảy? Vậy thì tốt rồi, Tiểu Bạch, chúng ta xuống gặp hẳn thôi.” Thần thức đảo qua trung niên kia, phát hiện tu vi của hẳn chỉ đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng bảy, Diệp Khôn thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng nở nụ cười, đưa tay lên sờ đầu Tiểu Bạch nói.

Bên trong phòng, trung niên đang vui vẻ uống rượu, đột nhiên y giật mình, vẻ mặt của y biến đổi đến mức khó coi đến cực điểm. Vừa rồi, hẳn cảm nhận được một luồng thần thức rất mạnh đảo qua trên người mình, chớp mắt cái đã không thấy đâu nữa.

Thấy vẻ mặt của trung niên có vẻ khác lạ, bốn người bên cạnh có chút kinh ngạc, bọn họ đang định hỏi lên tiếng hỏi, nhưng còn chưa kịp hỏi gì thì cả đám giật mình nhìn ra phía cửa.

Không biết từ lúc nào ở ngoài cửa xuất hiện một thiếu niên đang đứng ở đó, mà rõ ràng cửa phòng đã được đóng lại rồi. Tướng mạo của thiếu niên này nhìn rất bình thường, trên vai hẳn còn có một con khi trắng đang ngồi ở đó, một người một khi đang đem ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Diệp Khôn đảo mắt đánh giá đám người này một lượt, hẳn thấy trung niên ngồi ở giữa tướng mạo hung dữ, trên người hẳn có một chút hắc khí lượn lờ quanh người, hắc khí này mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Bên cạnh trung niên là một đại hán, hẳn chính là Dương Hoài Mục môn chủ Bát Quái Môn. Ba người còn lại chính là tâm phúc của Dương Hoài Mục, bọn họ giữ địa vị khá cao trong Bát Quái Môn.

Sự xuất hiện quá mức quỷ dị của Diệp Khôn khiến cho người phụ nữ dẫn theo Lam Ngọc Kiều phát sợ trong lòng. Bà ta không dám lên tiếng, vội cầm tay Lam Ngọc Kiều kéo về phía sau, đứng nép qua một bên. Lam Ngọc Kiều thấy Diệp Khôn xuất hiện, nàng không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại sâu trong mắt nàng nở nụ cười vui mừng.

“Xin hỏi, các hạ là ai? Tại sao đột nhiên xông vào phòng của chúng ta.” Dương Hoài Mục len lén đánh giá thiếu niên trước mắt, hẳn là người từng trải, nên nhận ra thiếu niên trước mắt không phải kẻ tầm thường, cho nên rất cẩn thận hỏi.

Trung niên ngồi ở giữa phát hiện ra điều không ổn, y liền thả thần thức đảo qua người Diệp Khôn và Tiểu Bạch để dò xét. Lập tức, mặt y biến sắc, trong lòng đầy hoảng sợ. Thiếu niên này tu vi cao hơn y rất nhiều, mà bên cạnh hẳn lại có một linh thú đạt tới tu vi đỉnh phong của Yêu thú cấp một.

Tuy y chưa gặp thiếu niên này bao giờ, nhưng đột nhiên hẳn xuất hiện ở đây, nhìn vào ánh mắt hẳn thì có thể đoán được phần nào mục đích của hẳn rồi, hẳn đến đây chắc chắn là việc bất thiện, khiến cho y cảm thấy sợ hãi.

“Hoài Mục, không được vô lễ. Đạo hữu, tại hạ là Dương Thiên Hùng, xin hỏi quý tính đại danh của đạo hữu là gì?” Trung niên hít vào một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, y trừng mắt với Dương Hoài Mục một cái, rồi đứng dậy quay sang Diệp Khôn chấp tay khom người nói.

Đám người Dương Hoài Mục thấy cảnh này thì kinh ngạc, Dương Thiên Hùng chính là một vị tiên nhân trong gia tộc hần, hần đã vất vả lắm mới mới về được. Lúc này y lại khom người với thiếu niên trước mặt, chẳng nhẽ nói, thiếu niên này cũng là tiên nhân. Hơn nữa thực lực hơn hẳn Dương Thiên Hùng, cho nên y mới tỏ thái độ như vậy? Bốn người nhìn nhau, không biết nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi im tại chỗ.

“Thì ra đạo hữu là Dương Thiên Hùng, xem ra đạo hữu với Bát Quái Môn quan hệ cũng không đơn giản a.” Diệp Khôn nhìn trung niên cười cười nói.

“Đạo hữu đoán không sai, đích thực tại hạ và Dương Hoài Mục là người cùng gia tộc, đạo hữu là...” Dương Thiên Hùng thấy đối phương không trực tiếp trả lời mình mà lại hỏi qua chuyện khác, trong lòng có chút tức giận nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, vẫn tươi cười nói.

“Tại hạ là Diệp Khôn, mấy hôm trước được bằng hữu trên giang hồ nhờ cậy một việc, hôm nay đến gặp Dương đạo hữu là muốn mượn một món đồ, không biết đạo hữu có chấp nhận cho Diệp mạo muội không a?” Diệp Khôn khẽ cười nói một câu, khiến cho Dương Thiên Hùng có chút bất ngờ.

“Ồ! Thì ra là Diệp đạo hữu. Không biết vị bằng hữu nào nhờ cậy Diệp đạo hữu tới chỗ tại hạ mượn đồ? Xin hỏi tại hạ có biết người đó chăng?” Dương Thiên Hùng như sương mây, suy nghĩ một chập nói.

“Ha ha. Tất nhiên là đạo hữu biết rồi. Người đó chính là trang chủ Vạn Kiếm Sơn Trang, Vạn Đình Thiên. Ông ấy muốn tại hạ mượn cái đầu của đạo hữu để cúng tế vong linh của mình, không biết đạo hữu cảm thấy thế nào? Liệu có thể cho tại hạ mượn được chăng?” Diệp Khôn cười lớn, lạnh lùng nói.

Dương Thiên Hùng nghe vậy thì biến sắc, y không ngờ Diệp Khôn lại nói ra lời này. Đối phương đã nói rõ mục đích, Dương Thiên Hùng cũng không nói nhiều, chớp mắt một cái toàn thân y hắc khí nổi lên cuộn cuộn, sau đó y quay người hướng cửa sổ phi ra ngoài chạy trốn.

Đối mặt với Diệp Khôn và Tiểu Bạch dường như y không có cơ hội thắng, cho nên y đã nghĩ đến biện pháp chạy trốn là thượng sách, như vậy mới có cơ hội tìm được đường sống cho mình.

“Hừ. Muốn chạy sao? đâu có dễ vậy?” Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, toàn thân hần hóa thành một đạo tàn ảnh quán lấy Tiểu Bạch lao ra ngoài cửa sổ đuổi theo.

“Các người ở yên đây, nếu kẻ nào rời đi thì hậu quả thế nào không cần ta nói, các người cũng biết rồi đây.” Đám người Dương Hoài Mục liếc mắt nhìn nhau, bọn họ nhân cơ hội này đang định rời đi, nhưng còn chưa kịp có hành động gì thì một âm thanh trời tai từ ngoài vọng vào khiến cho bọn chúng sợ hãi đến cực điểm, không dám vọng động nữa mà cứ thế ngồi im tại chỗ.

Thời gian qua bọn chúng thường xuyên tiếp xúc với Dương Thiên Hùng nên biết được người tu tiên đáng sợ đến mức nào. Dương Thiên Hùng đã lợi hại rồi, mà thiếu niên tên Diệp Khôn kia còn lợi hại hơn y, vì vậy bọn chúng rất sợ hãi, không dám trái lời của hần, đành ngoan ngoãn ở đây chờ hần trở về.

Thấy bộ dạng của đám người này sợ hãi như vậy, trong lòng Lam Ngọc Khiêu chợt có chút dao động. Nàng biết Diệp Khôn rất lợi hại, nhưng cũng không nghĩ tới hần lại lợi hại đến mức này, hần đã khiến cho người mà được bọn Dương Hoài Mục gọi là tiên nhân kia cũng không dám đối mặt với hần mà bỏ chạy.

Tâm tình của nàng lúc này không biết là diễn tả như thế nào cho phải, nhưng nhiên nhiên nàng đang trong trạng thái vừa mừng vừa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 Chương 64: Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên Và Phệ Linh Thiên Quỷ

Dương Thiên Hùng nhằm hướng rừng sâu toàn lực chạy trốn. Nhưng pháp lực của y không bằng Diệp Khôn, chạy được hơn một canh giờ, đã bị Diệp Khôn đuổi tới.

Diệp Khôn đã đuổi tới, biết là không chạy thoát được, Dương Thiên Hùng cắn răng một cái rồi đưa ra chủ ý, y tìm một khoảng đất trống trong rừng rồi dừng lại đứng ở đó, đợi cho Diệp Khôn tới gần lên tiếng nói: “Đạo hữu, hãy khoan. Chúng ta có thể thương lượng một chút.”

Thấy đối phương đột nhiên dừng lại không chạy nữa, Diệp Khôn hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh tỏ ra cảnh giác, hần dừng lại một chỗ cách Dương Thiên Hùng khoảng hai mươi trượng, lạnh lùng nói: “Sao? chủ ý của ta người đã nói rõ, còn muốn thương lượng cái gì nữa.”

“Đạo hữu, chúng ta đều là người tu tiên, cần gì phải vì mấy tên phạm nhân mà mất hòa khí với nhau chứ? Nếu hôm nay đạo hữu buông tha cho ta, ta sẽ cho đạo hữu rất nhiều chỗ tốt đấy.” Dương Thiên Hùng lên nhìn sắc mặt của Diệp Khôn cẩn thận nói.

“Hừ. Người nhĩ ta là kẻ vong ân phụ nghĩa, bất tín với bằng hữu sao? Bọn họ là phạm nhân thì đã sao? Chẳng nhẽ họ không phải là người? Đừng có nhiều lời, hôm nay người nhất định phải chết.” Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, hần nhìn Dương Thiên Hùng gằn giọng nói.

Dương Thiên Hùng nghe Diệp Khôn nói vậy thì sắc mặt trầm xuống, sâu thẳm trong mắt y hiện lên một tia oán độc. Y không nói gì, vỗ vào bên hông một cái, trên tay y liền xuất hiện một cây phiên kỳ màu đen, bên trên phiên kỳ có vẽ hình một quý vật nhìn rất dữ tợn.

Đối phương nhất định phải giết mình bằng được, Dương Thiên Hùng tuy tu vi thấp hơn nhưng y cũng không cam tâm ngồi một chỗ chịu chết, y không muốn dây dưa liên tẽ ra bảo vật để đối địch.

Trên mặt Dương Thiên Hùng lộ rõ vẻ tàn khốc, không thấy y có hành động gì, đột nhiên bên ngoài cơ thể y hắc quang lóe lên một cái, ngay lập tức một tầng hắc khí xuất hiện lượn lờ quanh thân.

Phiên kỳ trên tay y lúc này cũng lập lòe phát sáng, hình ảnh quý vật trên bề mặt phiên kỳ cũng chớp lên vài cái nhìn rất yêu dị, nó khiến cho người ta có cảm giác rùng mình khi nhìn vào đấy.

Diệp Khôn nhíu mày, hần nhìn chăm chăm vào cây phiên kỳ màu đen trên tay Dương Thiên Hùng, cây phiên kỳ đó mang đến cho hần một cảm giác nguy hiểm, khiến cho lòng hần có chút dao động.

“Hừ Luyện Khí Kỳ tầng mười thì đã sao, Yêu thú cấp một đỉnh phong thì như thế nào? Để xem các ngươi có thể đối phó nổi Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến của ta không?” Dương Thiên Hùng thấy Diệp Khôn vẫn đứng im không té ra bất kỳ bảo vật gì, y cho rằng hần đang kinh địch, trong lòng cười lạnh nói.

Nói rồi, Dương Thiên Hùng tay bấm pháp quyết điểm lên Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến một cái, ngay lập tức, một luồng hắc khí từ ngón tay của y bay ra, sau đó hắc khí tiến nhập vào mặt quý trên bề mặt phiên kỳ.

Luồng hắc khí vừa tiến nhập vào mặt quý, ngay lập tức một hồi “ông ông” vang lên, sau đó một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện.

Quý khí từ bên trong phiên kỳ cuộn cuộn tuôn ra không ngừng, ra đến đâu quý khí liền huyền hóa thành nhiều quý vật mặt mũi dữ tợn với nhiều hình thái khác nhau, chúng nghe lạnh má vuốt, hú lên những tiếng hú thê lương nghe mà rợn cả tóc gáy.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn ước chừng khoảng mười nhịp thở trôi qua đã có hơn một trăm quý vật hiện ra. Dương Thiên Hùng nhìn đám quý vật này trên mặt hiện lên một tia đắc ý, y cần đầu lưỡi phun một ngụm tinh huyết lên trên Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, sau đó tiếp tục bấm niệm pháp quyết.

Được tinh huyết gia nhập, Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến hắc mang đại tổ. Hình ảnh quý vật trên bề mặt nó lóe lên một cái liền thành một hư ảnh lớn gấp mấy chục lần, không dừng lại ở đó, hư ảnh mặt quý đột nhiên há miệng ra đem toàn bộ đám quý vật ở đây nuốt vào.

Nhìn vào có thể thấy, hơn một trăm quý vật lao vào nhau cắn xé kêu gào thảm thiết. Rất nhanh, sau màn cắn xé này, chỉ còn duy nhất một quý vật còn sống sót.

Ngay sau đó, hư ảnh quý vật co lại nhập vào quý vật còn sống sót làm một thể, quý vật nghe răng ra cười, khí tức của nó ban đầu dường như không có, nhưng chỉ trong chớp mắt đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cảnh giới Quý Linh Kỳ đỉnh phong, tương đương với một tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng mười ba đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đạt tới Quý Vu Sơ Kỳ rồi.

Dương Thiên Hùng mừng rỡ, y quát khẽ một tiếng đồng thời đem pháp lực rót vào Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, trên mặt y tràn đầy vẻ đắc ý nói: “Phệ Linh Thiên Quý, người hãy giết chết hai kẻ trước mặt cho ta.”

Quý vật liếc mắt nhìn Dương Thiên Hùng một cái, sau đó nó quay sang Diệp Khôn nghe răng ra cười, không thấy nó có động tác gì, đột nhiên cơ thể nó biến lớn ra, chớp mắt một cái đã biến lớn hơn năm trượng.

Theo thể tích của quý vật tăng trưởng, linh áp của nó cũng theo đó tăng lên tới mức không thể tưởng tượng nổi, theo khí tức của nó bây giờ nó đã đạt tới tu vi Quý Vu Sơ Kỳ rồi.

Biến thân xong, quý vật rít lên một tiếng quý khóc thán sầu, sau đó nó há rộng cái miệng đầy hôi tanh lao về phía Diệp Khôn với khí thế thật kinh người.

Chứng kiến một màn này, Diệp Khôn hoảng sợ vội lui về phía sau vài bước, linh áp từ quý vật đè lên người hần khiến cho hần hít thở không thông. Hần không thể ngờ tới Dương Thiên Hùng lại có cây phiên kỳ lợi hại như thế, có thể huyền hóa ra một quý vật cảnh giới cao hơn mình để giúp đỡ.

Trên mặt Diệp Khôn toát lên một vẻ sợ hãi, hắn không dám chần chừ, lập tức phản ứng rất nhanh, vội lui về sau hơn mười trượng, rồi thả ra một màn sáng màu xanh bao quanh người để hộ thân. Đồng thời, miệng hắn lâm bảm đọc chú ngữ, hai tay giơ lên, lòng bàn tay liền xuất hiện hai quả cầu lửa to bằng đầu của hải nhĩ.

Hết lên một tiếng, Diệp Khôn ném mạnh hai quả cầu lửa về phía quỷ vật đang lao tới mình.

Diệp Khôn ra tay, Tiểu Bạch cũng có hành động, nó tung người nhảy xuống đất cách hắn khoảng mười trượng, sau đó, hai tay nó vung lên, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện hai quả cầu màu xanh, nó không dám chần chừ, vội tung người ném về phía quỷ vật.

Bốn quả cầu hai xanh hai đỏ lao đi với tốc độ rất nhanh, thoáng cái đã ở trước mặt quỷ vật. Quỷ vật thấy vậy thì không hề tỏ vẻ sợ hãi cũng không thấy nó né tránh, nó cười lên khăng khặc vài tiếng, sau đó đem cái miệng thật lớn lao tới một ngụm nuốt luôn bốn quả cầu vào trong bụng.

Diệp Khôn cả kinh, liên tục bấm niệm pháp quyết, huyền hóa ra sáu quả cầu lửa ném về phía quỷ vật, Tiểu Bạch cũng không kém thế, nó cũng liên tục huyền hóa ra vài quả cầu xanh ném về phía quỷ vật, hai người một phải một trái tấn công đối phương tới tấp.

Quỷ vật liếc mắt nhìn Diệp Khôn và Tiểu Bạch, nó hứng hờ xem những quả cầu xanh đỏ đang lao về phía mình như không vậy. Nhe răng ra cười một tiếng quái dị, sau đó nó há miệng ra hấp một cái, lập tức từ trong miệng của nó xuất hiện một hấp lực vô hình đem toàn bộ đòn tấn công của hai người hút vào trong miệng.

Quỷ vật đánh “ợ” một tiếng, nó không lao tới tấn công Diệp Khôn và Tiểu Bạch nữa, nó đứng yên tại chỗ đưa tay xoa bụng, trên mặt nó tỏ rõ vẻ hưng phấn.

Diệp Khôn liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái, biểu hiện ra ngoài sợ hãi đến cực điểm. Quỷ vật này rốt cuộc là thứ gì, toàn bộ công kích của hai người đều bị nó làm như là thức ăn của mình vậy.

“Ha ha. Thật không uống công ta tế luyện hơn một năm qua. Các hạ không cần phải phí sức nữa, Phệ Linh Thiên Quỷ của ta có thể thôn phệ bất kỳ vật gì, ngay cả đến pháp thuật thần thông cũng thế, ngươi hãy bỏ tay chịu chết đi.” Dương Thiên Hùng thấy màn này, đắc ý cười lớn nói.

“Làm thế nào bây giờ? Nếu quỷ vật này thật sự lợi hại như vậy, thì không hay rồi. Mình đã quá coi thường y, cứ tưởng cảnh giới hắn thấp hơn, lại có Tiểu Bạch hỗ trợ sẽ dễ dàng giết được y. Không ngờ y lại có thể gọi ra được một quỷ vật lợi hại như vậy.” Diệp Khôn không nói gì, hắn đứng im một chỗ tâm tình bất định, trầm nghĩ.

“Tiểu Bạch, quỷ vật này rất lợi hại, ngươi có cách nào đối phó với nó không?” Đối phương nói quỷ vật này có thể thôn phệ được pháp thuật thần thông, nếu thế có tiếp tục dùng vài loại pháp thuật khác cũng không ăn thua, hắn vội quay sang Tiểu Bạch hỏi, hy vọng nó có cách để đối phó.

Diệp Khôn lo lắng, Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ, nó nhìn ra được sự lợi hại của quỷ vật này, cho nên đã có chủ ý riêng của mình.

Chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Bạch trở lên ngưng trọng, sau đó nó ngửa mặt lên trời hú một tiếng, ngay lập tức nó cơ thể nó biến lớn lên hơn một trượng, khí tức trên người nó cũng tăng vọt lên, thoáng cái tu vi đã tăng lên trở thành Yêu thú cấp hai.

Khuôn mặt nó lần này có sự biến đổi khá rõ rệt, từ khuôn mặt bình thường đã trở thành khuôn mặt của một hung thần nhìn rất dữ tợn, hàm răng sắc nhọn mọc thêm ra hai cái răng lạnh, con mắt thứ ba của nó mọc ra, cả ba mắt lóe lên những tia lực quang nhìn rất yêu dị, lớp lông trên người nó đã chuyển hết sang màu lục, nhưng lại không hề có một chút khí nào lưu chuyển quanh người cả.

Lần này Tiểu Bạch biến thân hoàn toàn không giống với những lần trước, điều này khiến cho Diệp Khôn vô cùng kinh ngạc, hắn đứng một bên trở mắt ra nhìn chăm chăm vào nó.

Phệ Linh Thiên Quỷ ở phía trước đang đắc ý chậm rãi tiêu hóa, nó giật mình bởi tiếng hú của Tiểu Bạch, tiếng hú này khiến cho nó vô cùng tức giận, nó đem ánh mắt bất thiện quay đầu nhìn về một bên.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Bạch, đột nhiên Phệ Linh Thiên Quỷ thét lên kinh hãi, trên mặt nó lộ rõ vẻ sợ hãi đến cực điểm, không chần chừ, nó liền quay đầu bỏ chạy.

Hành động này của quỷ vật khiến cho Diệp Khôn và Dương Thiên Hùng kinh ngạc, hai người không hẹn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Diệp Khôn thì tỏ ra rất vui mừng, hắn không ngờ khi Tiểu Bạch biến thân lại khiến cho quỷ vật lại sợ hãi đến như vậy, đây đúng là việc tốt đối với hắn.

Dương Thiên Hùng hoàn toàn ngược lại, sắc mặt y ngay lập tức xám như tro tàn, y đảo mắt nhìn qua Tiểu Bạch, trong lòng không khỏi run lên một

cái, nhìn Tiểu Bạch lúc này đúng là một hung thần rất đáng sợ, không biết nó đáng sợ đến mức nào, nhưng chỉ cần khiến cho Phệ Linh Thiên Quỷ phải hoảng sợ bỏ chạy thì cũng đã biết được kết quả rồi.

Phệ Linh Thiên Quỷ bỏ chạy rất nhanh, nhưng nó vẫn chậm một bước.

Con mắt thứ ba của Tiểu Bạch chớp lên một cái, một tia lực quang từ đó bắn ra với tốc độ nhanh kinh người đã đánh trúng lên thân của nó.

Bị tia lực quang bắn lên người, Phệ Linh Thiên Quỷ kêu gào thảm thiết, cơ thể nó đột nhiên xuất hiện một đóm lực mạng, rất nhanh, đóm lực mạng này khuếch tán ra bao trùm cơ thể nó vào trong.

Ở bên trong lực mạng, Phệ Linh Thiên Quỷ kêu liên những tiếng thê lương, nó ra sức dẩy dụa muốn thoát ra ngoài nhưng hoàn toàn không có cơ hội, tiếng kêu của nó mỗi lúc một nhỏ dần rồi không thấy nữa.

“Bành” một tiếng.

Lực mạng vỡ ra, hình ảnh Phệ Linh Thiên Quỷ hiện ra trước mắt, thế nhưng lúc này hai mắt nó nhắm nghiền không hề động đậy, cơ thể nó cũng suy nhược rất âm ảm, hiển nhiên nó đã bị trọng thương.

“Bụp”

Cơ thể Phệ Linh Thiên Quỷ như bột nước vỡ tung ra, toàn bộ quỷ khí như có linh tính chạy lại chỗ Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến rồi chui vào, linh lực trên phiến kỳ cũng âm ảm đi đáng kể.

Cùng thời gian đó, cơ thể Tiểu Bạch cũng co rút trở về trạng thái bình thường, thế nhưng sắc mặt nó trắng bệnh toàn thân mệt mỏi dường như không còn sức, nó dờ người ra rồi ngồi phệt xuống đất.

Xem ra vừa rồi biến thân và dùng lực mạng vây khốn Phệ Linh Thiên Quỷ đã khiến cho Tiểu Bạch bị tổn thương nguyên khí khá nặng, có lẽ lần biến thân này của nó đã quá sức rồi.

Diệp Khôn thấy vậy vội phi thân đến bên cạnh Tiểu Bạch, sau đó hần lấy trong người ra một viên đan dược cho nó uống.

Dương Thiên Hùng chứng kiến cảnh này khiến cho y sợ hãi đến cực điểm, thế nhưng y cũng là người đã từng trải, cho nên rất nhanh y đã lấy lại được bình tĩnh.

Lúc này tiếp tục ở lại chỉ có con đường chết, cho nên Dương Thiên Hùng nhanh tay thu lại Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến rồi quay đầu bỏ chạy.

“Muốn chạy?”

Thấy Dương Thiên Hùng quay đầu bỏ chạy, Diệp Khôn lạnh lùng nhìn hần quát lên một tiếng.

Dứt lời, hai tay hần bấm niệm pháp quyết, sau đó điểm vào không trung hai điểm, ngay lập tức trước mặt hần huyền hóa ra hai đầu Hỏa Long và Hỏa Phụng.

Trên thân của Hỏa Long và Hỏa Phụng hừng hừng lửa cháy, tuy chúng chỉ là do pháp thuật huyền hóa ra nhưng nhìn khá là chân thật.

Diệp Khôn không ngừng bấm pháp quyết, sau đó đánh lên thân Hỏa Long và Hỏa Phụng vào đạo, ngay lập tức, tiếng rống ngâm phụng gáy vang lên, nhiệt độ trên người chúng tăng vọt khiến cho người khác cũng phải cảm thấy ngột thở.

“Đi!”

Diệp Khôn quát lên một tiếng, Long Phụng kêu lên một tiếng chói tai, sau đó chúng nhắm hướng Dương Thiên Hùng bỏ chạy gào thét đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 Chương 65: U Minh Quỷ Sát Công

Không để cho đối phương có cơ hội chạy trốn, sau khi Diệp Khôn cho Hỏa Long và Hỏa Phụng đuổi theo, hần liền hóa thành một đạo tàn ảnh

cuốn theo cả Tiểu Bạch đuổi theo.

Dương Thiên Hùng vừa chạy được khoảng năm trăm trượng, đột nhiên y cảm nhận được phía sau mình lan tỏa đến khí nóng mãnh liệt, quay đầu nhìn lại, y hoảng sợ vội thi triển bí thuật tăng tốc chạy nhanh hơn nữa.

Thế nhưng, ý muốn của y chưa được thực hiện thì thấy Hỏa Long và Hỏa Phụng ở phía sau rít lên một tiếng thanh minh chói tai, ngay sau đó, Hỏa Phụng vỗ cánh tách ra, không biết nó làm thế nào mà chớp mắt một cái đã vượt lên chặn lấy đường lui của Dương Thiên Hùng.

Dương Thiên Hùng giật mình hoảng sợ, trước sau bị địch nhân bao vây, y cắn răng một cái, ngay lập tức, bên ngoài cơ thể y hắc mang đại tó, không thấy y có động tác gì, chỉ thấy miệng y khẽ lẩm bảm đọc chú ngữ, sau đó y hét lên một tiếng, đồng thời giang hai tay ra điểm về phía Hỏa Long và Hỏa Phụng một điểm.

Ngay lập tức, bên cạnh y huyền hóa ra hai quỷ vật hình thù quái dị, nó vù xuất hiện liền há miệng kêu lên một tiếng quỷ khóc, sau đó nhắm vào Hỏa Long và Hỏa Phụng lao tới.

Hai quỷ vật đối mặt với Hỏa Long và Hỏa Phụng không hề tỏ ra sợ hãi, chúng gào thét lao vào cắn xé đối phương, nhất thời hai bên ở vào trạng thái giằng co, nhìn vào có thể thấy, rõ ràng hai quỷ vật kia ở vào thế hạ phong, chúng hung hãn thật đấy, nhưng không thể cầm cự được lâu.

Huyền hóa ra hai quỷ vật để ngăn cản Hỏa Long và Hỏa Phụng khiến cho sắc mặt Dương Thiên Hùng đột nhiên trở lên trắng bệch, xem ra y dùng bí thuật này không phải là loại tâm thường, nó khiến cho y bị tổn hao nguyên khí khá nhiều.

Chớp lấy cơ hội Hỏa Long và Hỏa Phụng nhất thời bị ngăn lại, Dương Thiên Hùng lách người tránh qua một bên dốc hết toàn lực chạy tiếp.

Có điều, ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu còn chưa kịp thực hiện, Dương Thiên Hùng khựng người lại, y cảm thấy trước ngực nhói một cái, sau đó y đưa mắt nhìn xuống ngực trái của mình xem. Chỉ thấy, ngay trung tâm ngực trái của y xuất hiện một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay xuyên thủng tìm từ phía sau lưng ra trước ngực.

Thời gian như ngừng lại, máu tươi từ trong lỗ thủng phọt ra, Dương Thiên Hùng ngây người ra, sâu trong mắt y có thể thấy được hai chữ “tuyệt vọng”, hai mắt y từ từ nhắm lại chìm vào trong vô thức.

“Bịch” một tiếng, Dương Thiên Hùng ngã lăn ra đất tuyệt khí mà chết.

Dương Thiên Hùng vừa ngã xuống, ngay lập tức hai quỷ vật được y huyền hóa ra cũng tiêu tan mất, theo đó Hỏa Long và Hỏa Phụng bắt chợt cũng tiêu tan không còn thấy đâu nữa.

Thân hình của Diệp Khôn lóe lên, hần liền xuất hiện ngay bên cạnh xác của Dương Thiên Hùng.

“Tích Dương Chi của nhà họ Dương đúng là thần công lợi hại, thảo nào năm xưa Tục Dương hai nhà lại uy chấn võ lâm giang hồ như vậy.” Đứng nhìn cái xác của Dương Thiên Hùng một chặp, Diệp Khôn đưa ngón tay trỏ bên phải lên trước mặt thổi thổi vài cái, mỉm cười nói.

Vừa rồi trong lúc Dương Thiên Hùng thi triển bí thuật gọi ra hai quỷ vật để giúp đỡ thì Diệp Khôn đã đuổi tới nơi và thi triển Tích Dương Chi để đánh nện y.

Diệp Khôn lựa chọn thời gian và góc độ rất chuẩn xác, hơn nữa hần đã dùng pháp lực thay cho nội lực để thi triển Tích Dương Chi, như thế mới có thể phá vỡ được ma khí hộ thể của đối phương và giết chết hần, nếu không chỉ dựa vào nội lực bình thường thì khó có thể đã thương được y.

“Thi triển Phụng Long Hòa công đúng là mất rất nhiều pháp lực, hơn nữa phải ở vị trí gần để thao túng nó, như vậy thì không ổn chút nào, xem ra mình phải tìm một công pháp khác tu luyện mới được.” Đưa mắt nhìn về phía Hỏa Long và Hỏa Phụng vừa tiêu biến mất, Diệp Khôn than một tiếng nói.

Sau đó, hần quay qua xác của Dương Thiên Hùng xác định lại một lần nữa xem hần đã chết thật chưa. Biết được hần đã chết rồi, lúc này Diệp Khôn mới thôi phào nhệ nhõm.

Đây là lần đầu tiên hần thực chiến với một tu sĩ thật sự, cảm giác này không giống với khí chiến đấu với những người trong giang hồ, tốc độ và pháp thuật của người tu tiên nhanh không thể tưởng tượng nổi, như thế mới biết, vì sao người tu tiên luôn coi phẩm nhân là con sâu cái kiến, không thêm để vào trong mắt.

Trải qua cuộc chiến này, nó đã khiến cho Diệp Khôn ngộ ra được nhiều điều, hần tự nhủ, từ nay về sau phải cẩn thận hơn mới được, không thể nhìn vào bề ngoài và đánh giá thấp đối phương, nếu không sẽ khiến cho bản thân rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục dễ như chơi.

Việc này đến đây coi như xong, vừa rồi chiến đấu hần thấy Phệ Linh Thiên Quỷ của Dương Thiên Hùng rất lợi hại, cho nên hần cảm thấy rất hứng thú với nó, hần liền vẫy tay đem túi trữ vật của y thu lấy.

Sau đó, hần khẽ búng ngón tay một cái, lập tức một đóm lửa nhỏ bắn ra rơi trên xác của Dương Thiên Hùng.

“Bùng” một tiếng.

Cái xác bị một ngọn lửa lớn bao trùm lấy, thoáng cái đã bị thiêu thành tro tàn.

Cầm túi trữ vật giờ lên trước mặt, Diệp Khôn thả thần thức tiến vào bên trong, thần thức vừa đi vào lập tức bị một luồng thần niệm của Dương Thiên Hùng ngăn cản lại. Diệp Khôn nhủ mảy, sau đó hừ một tiếng, hần tăng cường thần thức mạnh mẽ hơn cường bức thần niệm của đối phương.

“Oanh” một tiếng, Thần niệm của Dương Thiên Hùng bị đánh tan, thần thức của Diệp Khôn đi thẳng vào bên trong.

Thần thức đã vào bên trong, Diệp Khôn đảo qua thì thấy bên trong có mười hai viên linh thạch cấp thấp, hai bình đan dược, vài tài liệu luyện khí, hai lá bùa, vài gốc dược thảo quý, bên cạnh đó còn có ba cái ngọc giản, cuối cùng là một cây phiên ký. Phiên ký này chính là Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên mà Dương Thiên Hùng đã nhắc tới, nó rất được Diệp Khôn để ý tới.

Diệp Khôn xem xong, hần thu lại thần thức rồi suy nghĩ một chặp. Một lúc sau, hần lại đưa thần thức đi vào, sau đó tập chung lên một cái ngọc giản trong đó.

Ý nghĩ trong đầu vừa hiện lên, ngay lập tức một đạo linh quang từ trong miệng túi lóe lên, trên tay hần đã xuất hiện cái ngọc giản mà hần muốn lấy ra xem.

Sau đó, hần đưa thần thức tiến vào bên trong ngọc giản xem qua. Xem được một lúc, nét mặt Diệp Khôn biến đổi liên tục, vui mừng có, kinh ngạc có, tức giận có... đủ thứ loại cảm xúc được biểu hiện ra.

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn thu lại thần thức, thở dốc một cái thì thào nói: “U Minh Quỷ Sát Công, Thật không ngờ, Dương Thiên Hùng nhờ vào cơ duyên xảo hợp đã lấy được công pháp quý đạo trong một động phủ của cô tu sĩ. Bên trong này có ghi lại cách luyện chế ra Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên, và cách để nó sinh ra Phệ Linh Thiên Quỷ. Thật đáng chết, Dương Thiên Hùng vì tế luyện bảo vật này mà y đã coi mạng người như cỏ rác. Xem ra tất cả những người của mấy môn phái lớn ở Thanh Châu bị giết đã bị y thu lấy linh hồn, sau đó dùng để tế luyện bảo vật. Đáng hận, thật đáng hận mà.”

Diệp Khôn tức giận một hồi, lại lăm bắm nói tiếp:

“Xem qua công pháp này thì thấy nó thật bá đạo. Mình chỉ xem được phần đầu tu luyện từ Luyện Khí Kỳ cho tới Nguyên Anh Kỳ, còn một phần trên không xem được, không biết còn ở cảnh giới nào nữa đây. Có điều, để tu luyện nó cần dùng rất nhiều âm hồn của người chết làm thuốc dẫn để luyện. Công pháp ác độc như thế này mình không cần tu luyện làm gì. Sau này tìm một công pháp khác tu luyện vậy. Có điều, Phệ Linh Thiên Quỷ đã được Dương Thiên Hùng tạo ra, mình cũng nên tiếp lấy nuôi nó lớn lên, sau này nó sẽ là một trợ thủ đắc lực đây. Theo như công trong công pháp ghi lại, hiện tại nó vẫn còn phải phụ thuộc vào Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên chưa thể ra ngoài được, đợi nó đạt tới cảnh giới Kết Đan Kỳ mới có thể tự do ra ngoài được. Trước hết mình phải tết luyện lại một lần cho nó nhận chủ đã.”

Sắc mặt Diệp Khôn có chút giãn ra, hần nghĩ là làm ngay. Sau đó cả người hần và Tiểu Bạch chớp lên một cái liền biến mất, hai người khi xuất hiện đã ở trong lam ngọc.

Vào trong này, Diệp Khôn để cho Tiểu Bạch trở về phòng linh thú nghỉ ngơi dưỡng thương, còn hần thì vào phòng luyện khí chuẩn bị tế luyện.

Diệp Khôn theo phương pháp tế luyện ở trong U Minh Quỷ Sát Công vẽ lên trên mặt đất một đồ án hình mặt quỷ, sau đó lấy Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên ra đặt nó vào trung tâm, kế đó, hần lấy ra ba viên linh thạch đặt vào ba điểm khác nhau trên đồ án.

Xong đâu đấy, hần cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu lên trên đồ án, nhận được linh huyết đồ án lóe lên một cái, ngay lập tức huyết sắc đồ án được hình thành, không hề chần chừ miệng hần khẽ nhúc nhích lăm bắm chú ngữ bắt đầu tế luyện.

Một canh giờ sau, Diệp Khôn loạng choạng đứng dậy, trên trán hần còn vương rất nhiều hắt mồ hôi to như đầu đũa, vừa rồi tế luyện lại Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên hần đã dùng khá nhiều tinh huyết của mình, vất vả lắm cuối cùng cũng đã tế luyện thành công.

Cầm Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên trong tay, Diệp Khôn rất vui mừng, từ nay ngoài Tiểu Bạch ra, hần lại có thêm một trợ thủ mới. Phệ Linh Thiên Quỷ tuy bây giờ cảnh giới còn thấp, nhưng theo như trong ngọc giản có ghi lại, sau này mỗi lần thăng cấp, nó sẽ có thêm rất nhiều thần thông lợi hại khác.

Hơn nữa, việc nuôi dưỡng nó cũng không có khó khăn gì, chỉ cần tới những nơi có nhiều âm hồn bắt cho nó thôn phệ là được, không nhất thiết phải giết người.

Vừa rồi nhận chủ, Diệp Khôn đã có liên hệ với Phệ Linh Thiên Quỷ, biết được trận chiến lúc nãy, nó đã bị Tiểu Bạch đánh cho trọng thương khá nặng, cũng may nó là quỷ vật nên khôi phục cũng nhanh, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng cỡ ba tháng sau là có thể khôi phục hoàn toàn.

Lúc này tinh thần Diệp Khôn rất thoải mái, hần lấy ra hai ngọc giản còn lại trong túi trữ vật xem qua một lượt.

Từ đây hẳn đã biết được lai lịch của Dương Thiên Hùng, thì ra y chỉ là một tán tu, những công pháp y tu luyện chẳng có gì đáng nổi bật cả, nó chỉ là công pháp cơ bản của tu tiên giới mà thôi.

Duy chỉ có U Minh Quỷ Sát Công là đáng nhắc tới, vận khí của Dương Thiên Hùng đúng là không tệ, y đạt được một công pháp trí cao vô thượng của Quỷ Tu mà không biết, ngay cả Diệp Khôn cũng vậy, hẳn không biết được điều này, mãi cho tới về sau khi phi thăng lên Linh giới hẳn mới biết được.

Diệp Khôn rất hài lòng với những gì đạt được, hẳn đem Kỳ Kinh Phệ Hồn Phiên cất vào trong túi trữ vật, sau đó hẳn lựa chọn vài bí thuật trong U Minh Quỷ Sát Công học thuộc để tu luyện. Trong những bí thuật hẳn chọn, hẳn để ý quan tâm nhất chính là Huyền Ảnh Truy Tung và Ẩn Nặc Di Thuật. Những bí thuật này rất hữu dụng đối với hẳn nhưng lại không phải dùng âm hồn để tu luyện nên hẳn rất cao hứng muốn học.

Tiếp đó, hẳn cầm túi trữ vật đeo vào bên hông rồi rời khỏi Lam Ngọc đi ra ngoài. Sau đó, hẳn hóa thành một đạo tàn ảnh nhằm hướng Thanh Ngưu Trấn chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 66: Tra Hỏi

Trên đường trở về Thanh Ngưu Trấn, Diệp Khôn luôn nghĩ về việc mà hẳn vừa trải qua. Qua việc này, kết hợp với những gì hẳn biết, hẳn đã thấy được sự tàn nhẫn của những người tu tiên nói riêng, và sự tàn khốc của tu tiên giới nói chung. Vì mục đích có lợi cho mình, người ta có thể làm bất cứ việc gì để đạt mục đích không từ một thủ đoạn nào cả, điển hình như Dương Thiên Hùng.

Diệp Khôn cũng ngộ ra một điều, không phải cứ có cảnh giới cao hơn đối phương là có thể đánh bại được hẳn. Chỉ cần đối phương có được công pháp và bảo vật lợi hại, cảnh giới có chênh lệch một chút cũng có thể thủ thắng được. Đây là bài học đáng nhớ cho hẳn, sau này nhất định không được khinh suất coi thường bất kỳ người nào cả.

Hiện tại, thực lực của hẳn còn quá yếu, sau này vào tu tiên giới cần phải nỗ lực hơn mới được. Bởi vì tu tiên giới cường giả vi tôn, phải có thực lực mới làm chủ được vận mệnh của bản thân, nếu không sẽ rơi qua kết quả tồi tệ nhất.

Về đến Thanh Ti Lâu, Diệp Khôn thấy đám người Dương Hoài Mục vẫn ngồi trong phòng. Cả Lam Ngọc Kiều và người đàn bà dẫn nàng tới vẫn ở đây. Bọn họ quả thực không dám rời đi, mà vẫn thành thật ở yên chỗ cũ chờ Diệp Khôn về.

Vừa thấy Diệp Khôn bước vào phòng, Dương Hoài Mục giật mình tỏ vẻ sợ hãi. Y lấy hết can đảm bước tới trước mặt Diệp Khôn khom người cung kính nói:

“Tiên...Tiên sư, ngài đã về rồi. Vậy Dương tiên sư kia...”

Diệp Khôn nhìn Dương Hoài Mục nhếch miệng lên cười, không để cho y nói hết câu vội khoát tay chặn lại nói.

“Hẳn đã hồn quy địa phủ rồi.”

Dương Hoài Mục nghe được câu trả lời này của Diệp Khôn thì không tự chủ được ngồi phịch xuống, toàn thân hẳn run lên, mặt mày trắng bệch.

Lợi hại như Dương Thiên Hùng mà cũng bị người trước mặt này giết chết. Trong lòng hẳn sợ hãi đến cực điểm, chỗ dựa đã mất, từ nay Bát Quái Môn thực lực sẽ giảm mạnh. Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài thì sớm muộn Bát Quái Môn cũng bị các môn phái khác tiêu diệt.

“Dương Hoài Mục, ta có vài câu hỏi muốn hỏi ngươi. Nếu ngươi thành thật trả lời thì ta sẽ tha mạng cho ngươi, nếu không thì...” Diệp Khôn nhìn Dương Hoài Mục, lạnh nhạt nói.

“Tiên sư, ngài muốn biết gì xin cứ hỏi. Tiểu nhân nếu biết nhất định sẽ nói, không dám dối gạt ngài dù chỉ một chữ.” Dương Hoài Mục sợ hãi, hốt hoảng quỳ xuống nói. Ba người bên cạnh y thấy vậy cũng vội quỳ xuống, không dám nói câu gì.

“Tốt. Vậy ta hỏi ngươi, lai lịch và mục đích của Dương Thiên Hùng như thế nào? Ngươi hãy kể cho ta nghe thử coi.” Diệp Khôn hai mắt lóe lên, chậm rãi nói.

“Dạ! Bẩm tiên sư, vị Dương Thiên Hùng kia thực ra hẳn không phải là họ hàng với tiểu nhân. Hai năm trước đây, đột nhiên hẳn xuất hiện, và nói là có quan hệ gia tộc với tiểu nhân, và muốn tiểu nhân giúp hẳn làm việc. Lúc đầu tiểu nhân không chịu, nhưng hẳn đã dùng pháp thuật ép tiểu nhân. Do sợ hãi, nên tiểu nhân đã phải thuận theo hẳn, không dám từ chối. Thời gian đầu thì còn đỡ, nhưng càng về sau, hẳn bắt tiểu nhân dẫn người đi đánh các đại môn phái. Nhiệm vụ của bọn tiểu nhân là không cho bất kỳ ai trốn thoát. Còn hẳn một mình ra tay tiêu diệt tất cả những người trong

các đại môn phái đó.” Dương Hoài Mục không dám nói dối, thành thật nói.

“Thì ra là như vậy. Thế còn việc các người tiêu diệt Vạn Kiếm Sơn Trang hồng cướp đoạt bảo vật gia truyền của Vạn trang chủ thì sao?” Diệp Khôn trầm ngâm một chút, nói.

“Về chuyện này thì tiểu nhân có biết một chút. Nghe Dương Thiên Hùng nói, tổ tiên của Vạn trang chủ trước kia cũng là người tu tiên, và bảo vật gia truyền của họ Vạn chính là một công pháp tu tiên rất lợi hại, nên hẳn muốn có được nó.” Dương Hoài Mục nhớ lại nói.

“Ồ! Có chuyện này.” Diệp Khôn hơi kinh ngạc một chút nói.

Hắn lúc nhận được ngọc giản từ tay Vạn Đình Phong cũng đã biết tổ tiên họ Vạn là người tu tiên rồi, chỉ là khi đó hắn không có tâm tư để tìm hiểu bên trong ngọc giản ghi lại những gì. Thời gian qua đi, lâu dần hắn cũng quên bẵng đi mất, không để ý đến nó nữa.

Hôm nay nghe Dương Hoài Mục nói trong ngọc giản có ghi lại công pháp tu tiên lợi hại, Diệp Khôn thấy rất bất ngờ.

“Còn gì nữa không?” Suy nghĩ một chút, Diệp Khôn hỏi.

“Dạ không còn. Tiểu nhân chỉ biết được có thế thôi ạ.” Dương Hoài Mục len lén nhìn Diệp Khôn nói.

“Ta thấy các người làm việc cho hắn cũng là bị ép buộc, cho nên ta sẽ ta chết cho các người. Có điều, vị Lam tiểu thư này từ nay về sau các người phải chiều cổ cho nàng thật tốt. Nếu nàng có yêu cầu gì, các người không được khước từ. Hễ mà có chuyện gì xảy ra với nàng, thì ta sẽ tiêu diệt Bát Quái Môn ngay cả gà chó cũng không tha. Các người liệu đấy mà làm.” Diệp Khôn vẫn bất động thanh sắc, liếc nhìn qua Lam Ngọc Kiều đang trợn mắt đứng nhìn mình, rồi quay sang bốn người Dương Hoài Mục đang quỳ trước mặt, uy hiếp nói.

“Vâng! Đa tạ tiên sư đã khai ân. Tiểu nhân đã rõ, xin tiên sư hãy yên tâm.” Dương Hoài Mục được tha chết, y vừa mừng vừa sợ, dập đầu lia lịa nói.

“Được rồi. Các người hãy lui ra ngoài trước.” Diệp Khôn khoát tay nói.

Đám người Dương Hoài Mục nghe vậy “Dạ” một tiếng, rồi đứng dậy lui ra ngoài. Nhưng họ không dám rời đi mà vẫn ở ngoài đại sảnh chờ Diệp Khôn phân phó.

Đám người Dương Hoài Mục vừa rời khỏi phòng, Diệp Khôn quay sang Lam Ngọc Kiều và người đàn bà bên cạnh nói: “Người cũng ra ngoài đi, để ta nói chuyện với Lam cô nương một chút.”

Người đàn bà bên cạnh Lam Ngọc Kiều nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, bà ta chứng kiến từ đầu đến giờ biết được Diệp Khôn cũng là tiên sư, nên rất sợ hãi. Cho nên bà ta chỉ dám đứng nép một bên, không dám ho he tiếng gì. Bây giờ được phóng thích, trong lòng bà ta rất mừng vội bước lên cung kính chào Diệp Khôn một tiếng, rồi đi ra.

Đợi cho người đàn bà kia rời khỏi phòng Diệp Khôn nhìn Lam Ngọc Kiều nói: “Lam cô nương, cô không sao chứ? Sao lại nhìn ta như vậy.”

Bị Diệp Khôn hỏi, Lam Ngọc Kiều tỉnh lại trong cơn mê, lắp bắp nói: “Ta...Diệp công tử...À không, Diệp tiên sư, tiểu nữ...”

“Lam cô nương, không cần phải như vậy. Ta với cô dù sao cũng là chỗ quen biết, cô đừng gọi ta là tiên sư, cứ gọi ta như trước kia là được rồi.” Diệp Khôn không để cho Lam Ngọc Kiều nói hết câu, vội cắt ngang nói.

“Chuyện này...Vậy tiểu nữ cung kính không bằng tuân lệnh” Lam Ngọc Kiều hơi do dự nói.

“Tốt. Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, cô nương có dự định gì không?” Diệp Khôn gật đầu hài lòng nói.

“Trước mắt tiểu nữ sẽ trở về Vĩnh Lạc Thành tìm Trương ca và cha cùng với đám huynh đệ, sau đó rồi sẽ tính tiếp.” Lam Ngọc Kiều thở dài nói.

“Như thế cũng tốt. Đứng rồi, cô nương có nhắc tới Trương ca. Chẳng nhẽ là Trương Tùng? Hai người đã hòa giải với nhau rồi sao.” Diệp Khôn thấy Lam Ngọc Kiều nhắc tới một người họ Trương. Như nhớ ra điều gì, hơi ngạc nhiên hỏi.

“Chẳng dám giấu công tử. Từ lần trước bị công tử giáo huấn, tiểu nữ đã làm lành với Trương huynh, một năm sau chúng ta đã kết tóc se tơ lên duyên vợ chồng. Lúc Hồng Diệp Môn bị tấn công, cha ta đã đưa chúng ta cùng đám huynh đệ chạy đi lánh nạn. Trên đường đi không may ta bị thất lạc và bị bọn người Bát Quái Môn bắt tới đây.” Lam Ngọc Kiều hơi đỏ mặt, nhớ lại chuyện xưa nói.

“Ha ha. Nói như vậy, chẳng phải ta chính là ông mai rồi sao. Xin chúc mừng hai người đã lên duyên vợ chồng.” Diệp Khôn kinh ngạc, cười lớn nói.

Trước kia, Lam Ngọc Kiều là một cô gái ngang bướng, khó bảo. Nhưng lúc ấu đả với Trương Tùng đã bị Diệp Khôn ra tay giáo huấn một trận. Lúc đó, nàng ta đưa ánh mắt bất thiện nhìn hắn, như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Thật không ngờ, một thời gian không gặp, tính nết của Lam Ngọc Kiều đã thay đổi hoàn toàn, đã trở thành một cô gái thủy mị nết na. Hơn nữa lại

cùng với Trương Tùng kết thành vợ chồng, Diệp Khôn cảm thấy rất mừng cho họ.

Người xưa thường có câu “không đánh không quen biết nhau”. Bây giờ mọi chuyện đã trở lên tốt đẹp, Diệp Khôn cũng thấy vui trong bụng, đòi người có được bấy nhiêu niềm vui chứ. Chuyện của Lam Ngọc Kiều và Trương Tùng rất đáng mừng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 67: Tương Trợ

Cách Hà Gia Thôn nằm dặm về phía Bắc, trong một khu rừng rậm.

Bên cạnh một cái hồ nhỏ là vách núi cao dựng đứng, vách núi này trải dài rất rộng về hai bên, bám theo sườn núi đi sâu vào trong rừng dường như không có điểm cuối.

Phía trên, cứ cách một khoảng lại có một mỏm đá nhô ra, bên trên mỏm đá còn có một vài thực vật đặc thù sinh trưởng.

Thỉnh thoảng có những cơn gió mạnh thổi qua đập vào vách đá, khiến cho nó tạo lên những tiếng ù ù, nghe rộn cả người.

Xung quanh một mảng rừng xanh tươi có rất nhiều thực vật đua nhau sinh trưởng, sự phát triển của thực vật nơi đây rất mạnh mẽ, sức sống mãnh liệt. Bên cạnh đó còn có những tiếng hót của chim thú, côn trùng phảng phất vang lên, khiến cho người ta có cảm giác khó tả khi mà chỉ có một mình ở chỗ này.

Ở dưới chân vách núi bên cạnh hồ. Lúc này Diệp Khôn đang đứng một mình, tà áo trên người hần không gió mà bay.

Trên người hần, phảng phất như toát ra một khí chất tiêu sái, thoát tục. Dường như, hần đã không còn thuộc về nơi này vậy.

Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn lên trên cao, nơi mà chỉ có mây mù che phủ, ở chỗ đấy, thấp thoáng có cái gì đó mà hần cảm thấy rất quen thuộc.

Đứng nhìn thật lâu, Diệp Khôn lâm vào trạng thái trầm mặc. Vách đá và quang cảnh xung quanh khiến cho hần cảm khái mãi không thôi.

Nơi đây đối với hần rất quen thuộc. Trước kia, hần thường lên xuống vách đá trước mặt không biết bao nhiêu lần để hái những gốc thảo dược quý hiếm, mang về cho Hà đại phu làm thuốc.

Sau những lần xâm nhập vào sâu trong rừng tìm kiếm thảo dược và trở ra, hần cũng thường xuyên ở lại bên cạnh hồ nước nhỏ này để nghỉ ngơi hồi lại sức.

“Thoáng cái đã gần ba năm rồi, chỗ này vẫn như xưa không hề thay đổi.” Diệp Khôn nhớ lại chuyện xưa thở dài một tiếng, sau đó thì thảo nói.

Vừa nói xong, đột nhiên Diệp Khôn nhướng mày, như phát hiện ra điều gì đó hần đưa mắt hướng lên trên vách núi, đồng thời thần thức thả ra xem xét.

Còn chưa kịp nhìn ra chuyện gì, hần đã thấy hai cái bóng, một trước, một sau từ trên đỉnh vách núi lao xuống.

“Ừm...Ừm...”

Hai cái bóng lao thẳng xuống hồ nước dưới chân Diệp Khôn, làm cho nước trong hồ bị khuấy động bắn lên tung tóe.

Có chút giật mình, Diệp Khôn hơi nghiêng người lướt về phía sau khoảng mười trượng. Sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh, hần tỏ ra tò mò vội đảo thần thức xuống hồ xem.

“A!” Diệp Khôn kinh ngạc hô lên một tiếng.

Hần phát hiện ở dưới đáy hồ có một người một thú đang nằm im bất động, dường như cả hai đã tuyệt khí chết rồi.

Quan sát kỹ, Diệp Khôn thấy dưới đáy hồ là một lão giả khoảng chừng năm mươi tuổi, y phục trên người lão rách tả tơi, để hở ra rất nhiều vết thương vẫn còn đang rỉ máu. Tay phải lão đang nắm chặt một vật gì đó, nhìn kỹ lại thì thấy đó là một gốc thảo dược.

Cách lão già hơn một trượng là một con thú nhìn qua rất giống với họ nhà chim, cơ thể nó to bằng một người trưởng thành. Điều đặc biệt ở nó là, đầu sói thân chim, nhìn rất lạ.

Trên thân nó cũng có rất nhiều vết thương, một cánh ở lưng đã bị chặt đứt, không biết là đã rơi đi đâu, bộ dạng của nó còn thảm hơn lão già kia. Hẳn không cảm ứng được một chút sức sống nào từ người nó phát ra, hiển nhiên nó đã chết rồi.

“Con thú này hình thái kỳ dị, chẳng nhẽ là yêu thú. Nếu đúng là như thế thì lão già kia hẳn là người tu tiên rồi. Nếu không lão không thể lên trên đó rồi đánh nhau với yêu thú đến mức đồng quy như thế này được.” Diệp Khôn chưa bao giờ thấy hay là nghe nói đến ở thế tục lại có loài thú kỳ dị như con thú này, hẳn liền nghĩ ngay đến yêu thú ở tu tiên giới.

“Ý. Lão già kia hình như vẫn còn sống.” Ý niệm trong đầu thoáng qua, Diệp Khôn đang định tìm tòi túi trữ vật trên người lão già, thì hai mắt co rụt lại, như phát hiện ra điều gì.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên Diệp Khôn giật mình nhảy về phía sau vài bước, tinh thần hắn được đẩy lên rất cao ở vào trạng thái đề phòng.

“Um” một tiếng.

Cả người lão già đang nằm dưới hồ đột nhiên bắn lên bờ, lão nằm cách Diệp Khôn khoảng bảy trượng, mặt mày lão tái nhợt không chút khí sắc.

“Tiểu hữu, xin hãy cứu ta. Ta không thể chết được, cháu gái ta đang chờ ta mang thuốc về cho nó, nếu không có chỗ thuốc này nó sẽ chết, ta sẽ cho tiểu hữu nhiều chỗ tốt, mong tiểu hữu hãy ra tay tương trợ.” Lão già nằm im bất động không thể cử động được, lão khẽ mở hai mắt nhìn Diệp Khôn rồi thều thào nói.

“Chuyện này... cứu lão cũng được. Nhưng ta làm sao biết được khi ta cứu lão rồi, lão sẽ gây bất lợi đối với ta. Lòng người hiểm ác, ta không thể tin người một cách đơn giản được. Huống hồ ở tu tiên giới người lừa gạt ta, ta lừa gạt người xảy ra thường xuyên, ca này cũng khó đấy.” Diệp Khôn thấy vậy thì hơi bất ngờ, cảnh giác nói.

“Tiểu hữu yên tâm, ta tuy không phải người tốt, nhưng bình sinh cũng chưa lừa gạt ai bao giờ. Nếu tiểu hữu không an tâm, ta có thể lấy tâm ma ra thề.” Thấy Diệp Khôn tỏ vẻ không tin tưởng mình, nhưng lại nói ra những lời như vậy khiến cho lão già có cơ hội đàm phán nên nói.

Những gì Diệp Khôn nói khiến cho lão già có chút hy vọng, nếu hắn nhận lời ngay mới khiến cho lão sợ hãi. Lão là người từng trải, cho nên nhìn qua Diệp Khôn lão cũng có thể đoán được hắn là người như thế nào rồi, vì vậy lão mới cầu tới hắn.

Để cho Diệp Khôn an tâm, lão không hề do dự liền đem tâm ma ra thề ngay sau đó.

Thấy lão già đem tâm ma ra thề, Diệp Khôn vẫn không lên tiếng mà chỉ đứng một bên nhìn lão.

Việc lấy tâm ma ra thề hắn cũng biết qua. Ở tu tiên giới, khi mà dùng tâm ma để thề độc là một việc làm đảm bảo nhất. Khi một người tu tiên dùng tâm ma thề độc, nếu sau này mà phản lại lời thề, thì đến lúc đột phá bình cảnh sẽ bị tâm ma quấy nhiễu không thể đột phá được, mà lại còn dẫn đến tẩu hỏa nhập ma nữa.

Nhệ thì bị phế mất tu vi, trở thành người phạm không thể tiếp tục trên con đường tu tiên nữa. Từ đó sẽ rơi vào quy luật sinh, lão, bệnh, tử của người phạm. Nặng thì tuyệt khí mà chết.

Chuyện như vậy, đối với bất kỳ một người tu tiên nào cũng không hề muốn. Bọn họ may mắn hơn người khác là có thể bước lên con đường tu tiên, thoát khỏi quy luật của luân hồi, để truy cầu trường sinh. Bởi vậy, việc lấy tâm ma ra để thề độc luôn luôn được người ta cân nhắc rất cẩn thận mới dám làm.

Lão già thề độc xong, thấy Diệp Khôn chỉ đứng im không nói gì. Lão không hề nuốt ruột, ngược lại còn có chút mong đợi.

“Nếu tiền bối đã có thịnh tình như vậy, văn bối cũng không phải là kẻ thấy chết không cứu. Có điều, không biết tiền bối bị thương như thế nào? Văn bối có thể giúp gì được ngài.” Diệp Khôn suy nghĩ thật lâu, hẳn đảo thần thức lên người lão già dò xét qua một lượt. Phát hiện ra lão đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ Kỳ, nhưng không biết ở trình độ nào. Tuy lão đang bị thương nặng, nhưng như vậy cũng khiến cho Diệp Khôn thấy sợ hãi rồi. Hắn lấy lại bình tĩnh, chấp thuận lời đề nghị của lão.

“Ài! Ta bị trúng độc của Lang Nha Điều, nếu không nhanh chóng chữa trị, thì sau mười hai canh giờ, chắc chắn phải chết.” Lão già vui mừng, sau đó thờ dãi nói.

“Trúng độc? Vậy làm thế nào mới có thể giải trừ được chất độc trong người tiền bối.” Diệp Khôn khẽ nhíu mày hỏi.

“Cũng may con Lang Nha Điều đã bị ta giết chết. Tiểu hử hãy lấy nội đan trong người nó, sau đó nghiền nát ra chọn lẫn với Tuyết Linh Đăng và Tò Nha Thảo cho ta ăn là có thể giải trừ. Có điều...” Lão già chậm rãi nói.

“Tiền bối, còn có điều gì khác sao?” Diệp Khôn thấy lão già ấp úng hỏi.

“Nội đan của Lang Nha Điều thì có, nhưng hai dược thảo kia hiện tại ở đây ta không có. Bây giờ phải toàn lực trở về bản môn thì may ra mới kịp. Có điều ta bị thương như này không thể đi được. Chỉ còn nhờ cậy vào tiểu hữu thôi.” Lão già thở dài nói.

“Tuyệt Linh Đẳng và Tô Nha Thảo? Hình như vẫn bồi có, tiền bồi xin chờ một chút, vẫn bồi đi lấy.” Diệp Khôn hơi suy nghĩ một chút nói.

Nói rồi, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh hướng về phía nam đi sâu vào trong rừng thoáng cái không thấy đâu nữa.

Lão già nhìn bóng dáng Diệp Khôn biến mất trong rừng sâu, hai mắt lóe lên thì thảo nói: “Tiểu tử này hẳn không phải là người đơn giản, Tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện tới Luyện Khí Kỳ tầng mười đỉnh phong, người này ta phải lôi kéo về môn phái mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 Chương 68: Mộc Chính Đoàn

Diệp Khôn đi được hơn một dặm thì dừng lại, hắn đến bên một tảng đá lớn ở ven đường đứng đó, tâm tình bất định.

“Hừ. Lão già này không biết lai lịch thế nào, cảnh giới của lão hơn hẳn mình. Tuy nói lão đã bị thương, nhưng cũng không thể coi thường được. Người ta thường nói ‘chớ cùng bứt dậu’, biết đâu đấy lão ta vẫn còn hậu thủ bảo mệnh. Hơn nữa lão ta là người từng trải, chắc chắn sẽ có nhiều thủ đoạn để đề phòng mình. Cũng tốt, lão đã lấy tâm ma ra thề độc rồi. Vậy thì mình phải lợi dụng lão một chút mới được. Hi vọng từ lão có thể hiểu rõ hơn về các môn phái tu tiên, chuẩn bị cho đại hội thăng tiên sắp tới.” Khéo miệng Diệp Khôn nhếch lên, trên mặt hắn lần đầu tiên lộ ra vẻ gian xảo, hắn cười đều thầm nghĩ.

Nhìn hắn bề ngoài có vẻ chất phát thật thà, dễ bị người khác lừa gạt thật đấy. Nhưng trải qua nhiều việc hắn đã dần thay đổi, hiện tại hắn đã trưởng thành hơn, không còn là tiểu tử sống bằng nghề hái thuốc ở thôn quê nữa. Trên đường đời, đôi khi cũng phải giả nai một chút, như thế mới có thể qua mặt được người khác.

Bộ mặt gian xảo chỉ thoáng qua chốc lát, rất nhanh Diệp Khôn đã trở lại với bộ dạng chất phát vốn có thường ngày, hai mắt hắn lóe lên nhìn về phía xa xa không biết là hắn đang có ý nghĩ gì.

Một lúc sau, chỉ thấy Diệp Khôn phát tay một cái, ngay lập tức một quang cầu màu trắng đột nhiên xuất hiện, lơ lửng trước mặt.

Sau đó, Diệp Khôn nâng tay bấm pháp quyết, bùng ra một đạo ánh sáng nhỏ bắn thẳng vào quang cầu. Quang cầu lập tức sáng lên, khoảng mười nhịp thở sau thì bên trong xuất hiện hình ảnh. Nhìn kỹ hình ảnh trong quang cầu thì thấy đó chính là quang cảnh bên hồ nước nhỏ, bên cạnh hồ nước có một người đang ngồi nhắm mắt xếp bằng, người đó chính là lão già khi nãy.

Nhìn vào hình ảnh trong quang cầu ở trước mặt, Diệp Khôn gạt đầu hải lòng, thì thảo nói: “Huyền Ảnh Truy Tung đúng là lợi hại, ở xa như vậy, vẫn có thể theo dõi được đối phương mà không bị phát hiện.”

Nói xong, Diệp Khôn phát tay thu lại quang cầu, hắn đưa tay chống cằm trầm tư suy nghĩ.

Vừa rồi trong lúc lão già không để ý, hắn đã bí mật thi triển Huyền Ảnh Truy Tung trên người lão. Vì phòng ngừa bất trắc, sợ đối phương giả vờ bị thương và có ý đồ theo dõi mình, nên hắn đã ra tay. Bây giờ biết được lão vẫn còn ở đây, thì hắn đã an tâm một chút.

Để cho an tâm hơn, Diệp Khôn thả thần thức ra đến cực hạn dò xét xung quanh, không phát hiện ra điều gì khả nghi, hắn thu lại thần thức, sau đó toàn thân hắn linh quang lóe lên, chớp mắt một cái không biết là đã biến đi đâu mất.

Chưa đầy nửa khắc sau, Diệp Khôn lại xuất hiện trở lại, có điều lúc này trên tay hắn đang cầm hai gốc thảo dược. Hai gốc này chính là Tuyệt Linh Đẳng và Tô Nha Thảo.

Nhìn hai gốc thảo dược trên tay, Diệp Khôn khẽ mỉm cười, sau đó xoay người hóa thành một đạo tàn ảnh theo hướng ngược lại lao đi với tốc độ rất nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Tiểu hữu, người đã trở về.” Thấy Diệp Khôn đi được chưa đầy nửa canh giờ đã quay lại. Lão già có chút ngạc nhiên hỏi.

“Thật trùng hợp, trên đường trở về nhà, vẫn bồi phát hiện hai gốc thảo dược này mọc ở hai mỏm đá cao treo leo trên vách núi nên đã hái mang về đây. Cho nên mới về nhanh như thế.” Thấy lão già có chút hoài nghi, Diệp Khôn lên tiếng giải thích.

“Tiểu tử, người cũng thật là giáo hoạt. Như vậy mà cũng nói ra được, đúng là không có chút kinh nghiệm gì cả. Nhưng không sao, miễn là có thuốc

là được.” Lão già nhìn về mặt của Diệp Khôn, cười cười thâm nghĩ.

“Thân thể ta không thể cử động được, nếu gượng ép sẽ khiến cho chất độc phát tác nhanh hơn. Vậy tiểu hữu hãy giúp lão phu chế thuốc được chăng.”

“Chuyện này...không thành vấn đề. Cứ để văn bối làm cho.”

Nói rồi, Diệp Khôn đi lại bên bờ hồ, sau đó hần dùng tay thay kiếm xuất ra một luồng kiếm khí lăng lệ đánh xuống dưới hồ nước.

“Um” một tiếng.

Xác của Lang Nha Điều bị bắn lên trên mặt nước hơn một trượng, Diệp Khôn múa tay liên tục, xuất ra hơn mười đạo kiếm khí chém xác của Lang Nha Điều ra làm nhiều đoạn.

Lão già nhìn một màn này thì nhú mày, vội nói.

“Tiểu hữu, ngoài nội đan của nó có thể làm thuốc ra, thì móng vuốt và da lông của nó có thể làm tài liệu luyện khí. Ngươi hãy thu lấy nó, sẽ có lúc cần dùng đến đấy, đừng có hoang phí mà vứt đi”

Nghe lão già nói vậy, Diệp Khôn hơi ngạc nhiên một chút. Cũng không có nói gì, động tác của hần nhanh hơn. Theo như lão già nói, hần thu lấy nội đan và móng vuốt cùng với da lông của Lang Nha Điều. Sau đó, mang lại để trước mặt lão già, rồi bắt đầu dùng nội đan cùng với thảo dược bào chế ra thuốc giải.

Theo phương pháp bào chế giải được lão già đưa cho, nửa canh giờ sau Diệp Khôn mới hoàn thành, sau đó hần đưa cho lão già nuốt vào.

Lão già nuốt giải được vào, hai mắt nhắm lại chậm rãi điều tức. Lão vừa điều tức, vừa thả ra một tia thần niệm để theo dõi Diệp Khôn ở bên cạnh. Thấy hần không có ý đồ gì, lão cũng thảnh thơi phào nhẹ nhõm. Nếu như Diệp Khôn có ý đồ xấu, thì lão cũng không ngần ngại xuất ra vài thủ đoạn mà lão đã chuẩn bị từ trước để lấy mạng hần. Mặc dù bị thương, nhưng với thủ đoạn của lão, cũng đủ khả năng để giết chết Diệp Khôn đấy.

Cũng may, Diệp Khôn không có tâm tư với lão, nên đã vô tình tránh được một kiếp nạn này, nếu không sẽ có chuyện gì xảy ra cũng rất khó nói.

Nửa canh giờ sau, lúc này sắc mặt lão già đã hồng hào trở lại. Lão mở hai mắt ra, tươi cười nhìn Diệp Khôn nói: “Đa tạ tiểu hữu đã tương trợ, độc của lão phu đã giải trừ hết rồi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe lại.”

“Thế thì chúc mừng tiền bối.” Diệp Khôn nắm tay khom người nói.

“Phải rồi. Tiểu hữu họ tên là gì? Thuộc môn phái nào? Có thể cho lão phu biết được chăng?” Lão già gật đầu, như nhớ ra điều gì vội hỏi.

“Văn bối là Diệp Khôn, chỉ là tán tu mà thôi, thế còn tiền bối?” Diệp Khôn thản nhiên nói.

“Ha ha. Thì ra là Diệp tiểu hữu chỉ là tán tu. Lão phu là Mộc Chính Đoàn, quản sự Mộc Linh Đường của Ngũ Hành Phái.” Lão già cười lớn nói.

“Thì ra là Mộc tiền bối, người của Ngũ Hành Phái. Văn bối cũng đã nghe qua về Ngũ Hành Phái, cũng rất muốn được làm môn hạ của bản phái. Chỉ tiếc là tư chất kém cỏi nên không dám với cao.” Nghe lão già nói mình là quản sự trong Ngũ Hành Phái. Diệp Khôn hơi bất ngờ, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, giao hoạt nói.

“Nếu tiểu hữu có mong muốn gia nhập bản phái cũng không thành vấn đề, có điều trước hết hãy để ta kiểm tra xem tư chất linh căn của tiểu hữu như thế nào đã. Nào, hãy đưa tay cho ta.” Mộc Chính Đoàn tâm tình bất định, hơi trầm ngâm nói.

Diệp Khôn nghe vậy, thì có chút do dự. Nhưng rất nhanh, sâu trong mắt hần tỏ ra kiên định, hần cắn răng một cái đưa tay phải ra cho Mộc Chính Đoàn xem.

Mộc Chính Đoàn thấy vậy thì hơi động dung, sau đó lão đưa ba ngón tay ra đặt lên cổ tay của Diệp Khôn. Lập tức một tia linh lực từ ngón tay lão đi vào từ cổ tay của hần, tia linh lực này chạy một vòng khắp cơ thể hần rồi quay lại tay của lão.

Trong lòng Diệp Khôn cả kinh, hần đang định có phản ứng nhưng chợt phát hiện ra tia linh lực đó không có gì gây hại đến mình. Hần cảm nhận được nó chỉ mang tính chất dò xét mà thôi, cho nên trong lòng có chút thả lỏng. Nhưng cũng không vì vậy mà hần thôi không đề phòng, để tránh trường hợp đối phương có ý đồ với mình.

Một lúc sau, Mộc Chính Đoàn buông tay ra, lão không có nói gì mà lâm vào trầm mặc, như đang suy nghĩ về điều gì đó. Nét mặt lão biến đổi liên tục, dường như vẫn không tin vào điều gì đó. Lão lại một lần nữa cầm lấy tay của Diệp Khôn dò xét lại. Nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

“Ài. Nếu như nói tiêu chuẩn về linh căn, thì tiểu hữu có thể gia nhập vào Ngũ Hành Phái của ta tu luyện là tốt nhất. Nhưng ta vẫn không hiểu rõ và nắm bắt chính xác, rốt cuộc ngươi thuộc kiểu linh căn gì. Ta nghĩ mãi cũng không ra.” Mộc Chính Đoàn thờ dài nói.

“Tiền bối, như vậy vẫn bối tư chất linh căn thuộc vào loại nào? Tốt hay xấu?” Diệp Khôn có chút tò mò hỏi.

“Linh căn trên người người, xem qua thì chính là Ngũ Hành Ngụy Linh Căn. Nhưng ta vẫn có cảm giác có điều gì đó không phải, nhất thời ta không thể nghĩ ra. Nếu đúng là Ngũ Hành Ngụy Linh Căn, thì loại linh căn này rất hiếm gặp, phải nói là cả vạn năm may ra mới có một người. Và người chính là người may mắn trong số đó. Có điều, chính vì vậy mà việc tu luyện của người rất chi là khó khăn. Phải tu luyện công pháp bao gồm cả ngũ hành thuộc tính, thì mới thuận lợi trên con đường tu tiên được.” Mộc Chính Đoàn suy nghĩ một chập nói, có điều ẩn sâu trong mắt lão lóe lên một tia vui mừng lẫn kích động mà Diệp Khôn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 Chương 69: Trở Về

Đứng trên một ngọn đồi cao nhìn về thôn nhỏ phía dưới chân đồi, trong lòng Diệp Khôn tràn đầy cảm xúc, cảm khái mãi không thôi.

Đã gần ba năm rồi, hôm nay hắn mới trở về quê nhà. Nhìn vùng đất thân quen, trong đầu Diệp Khôn ủa về biết bao nhiêu là kỷ niệm của thời thơ ấu với rất nhiều kỷ niệm đáng nhớ và khó quên.

Cầm miếng ngọc giản trên tay, Diệp Khôn lâm vào trạng thái trầm mặc rất lâu.

Ngọc giản này chính là tín vật Mộc Chính Đoàn đưa cho hắn trước khi đi.

Như đã hứa, chỗ tốt Mộc Chính Đoàn sẽ đem lại cho Diệp Khôn chính là một cơ hội có thể gia nhập vào Ngũ Hành Phái làm môn nhân đệ tử. Điều mà rất nhiều tán tu như hắn hằng mong muốn.

Theo như Mộc Chính Đoàn nói, chỉ cần đem ngọc giản này tới Đại Hội Thăng Thiên diễn ra ở Linh Sơn gặp người của Ngũ Hành Phái, sau đó giao cho họ, thì sẽ có cơ hội rất lớn có thể gia nhập vào Ngũ Hành Phái mà không cần phải tham gia thí luyện tranh tài ở đại hội.

Trước khi đi, Mộc Chính Đoàn còn phát hiện ra Diệp Khôn đối với trần duyên thế tục vẫn còn sâu đậm. Vì vậy lão đã khuyên nhủ hắn, nên trở về quê nhà dứt khoát chặt đứt phàm trần. Như vậy, sau này bước trên con đường tu tiên mới thuận lợi được, sẽ không bị tâm ma làm ảnh hưởng trong khi tu luyện.

Điều này khiến cho Diệp Khôn cứ canh cánh mãi trong lòng, từ trước đến nay hắn luôn là người trọng tình trọng nghĩa, tình cảm với già đình và người thân rất sâu đậm. Bảo hắn chặt đứt quan hệ với họ, việc này đối với hắn đúng là khó, rất khó.

“Không biết bây giờ cậu mợ thế nào rồi, mình đã đi lâu như vậy chắc là bọn họ lo lắng lắm đây.” Cất miếng ngọc giản đi, Diệp Khôn thở dài một tiếng than thầm.

Trên mặt Diệp Khôn toát lên vẻ phức tạp nhìn về phía Hà Gia Thôn một lúc thật lâu. Sau đó, tinh quang trong hai mắt hắn lóe lên, vẻ phức tạp trên mặt tan biến, thay vào đó là vẻ mặt kiên định, dứt khoát.

Kể đó, toàn thân hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng một bên lao về Hà Gia Thôn. Nhìn kỹ thì thấy, hướng hắn tới là một ngôi nhà tranh nhỏ nằm ở phía cuối thôn.

Bên trong ngôi nhà tranh, một trung niên khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, nước da hơi ngăm đen, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Trên trán trung niên còn lấm tấm vài giọt mồ hôi vẫn chưa lau khô. Lúc này, trung niên đang ngồi bên cạnh cái bàn nhỏ bằng gỗ, trong tay cầm cốc nước, thi thoảng lại đưa lên miệng uống một hớp.

Bên cạnh trung niên là một thiếu phụ chạc tuổi ba mươi, dáng người nhỏ nhắn, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi. Trên tay cũng đang cầm một cốc nước, thi thoảng cũng đưa lên miệng uống một ngụm. Đường như hai người này vừa làm công việc gì đó nặng nhọc, hiện tại họ đang ngồi ở đây nghỉ ngơi.

Hai người này không phải ai khác, chính là cậu mợ của Diệp Khôn. Dương Cảnh và Tạ Mẫn Nhu.

Dương Cảnh đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, nhìn thiếu phụ bên cạnh ôn hòa nói: “Mẫn Nhu, để nàng làm cùng ta khiến nàng phải chịu khổ rồi.”

“Sao huynh lại nói vậy? Việc này tuy có vất vả một chút, nhưng cũng đâu thấm gì. Phải be bờ cho xóm thì mới có đất để gieo trồng. Để một mình huynh làm, thì khi nào mới xong.” Tạ Mẫn Nhu nghe trượng phu nói vậy, khẽ cười nói.

“Tuy vậy, nhưng ta vẫn...” Dương Cảnh còn chưa nói hết câu, thì đột nhiên nhìn thấy trước cửa nhà xuất hiện một thiếu niên đang đứng nhìn mình.

Dương Cảnh giật mình kinh hãi, đứng dậy ôm lấy Tạ Mẫn Nhu lùi lại phía sau đứng sát vào vách tường, tỏ vẻ đề phòng nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước cửa lấp bắp nói:

“Người...người là ai? Tại...tại sao đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà ta?”

Đột nhiên bị trọng phụ ôm lấy mình kéo về phía sau, Tạ Mẫn Nhu giật mình, không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên trước cửa nhà, thì cũng đầy kinh ngạc lẫn sợ hãi. Có điều, khi nhìn kỹ qua dung mạo của thiếu niên, Tạ Mẫn Nhu đột nhiên kích động, như nhớ tới điều gì, đang định lên tiếng. Nhưng còn chưa kịp nói gì, thì thiếu niên trước mặt đã lên tiếng

“Cậu, mẹ! Là con đây! Hai người không nhận ra con ư?”

“Người là...Diệp Khôn? Có đúng là Diệp Khôn không?” nghe câu nói của thiếu niên, Tạ Mẫn Nhu thất thanh hô lên.

“Diệp Khôn? Chẳng phải nó đã chết cách đây một năm rồi sao? người này là...” Dương Cảnh nghe vậy, trong lòng đầy kinh ngạc, như không tin vào tai mình nói.

Diệp Khôn thấy vậy, liền đi tới trước mặt hai người quỳ xuống kích động nói: “Cậu, mẹ! Hai người bất hiếu, đã để cho hai người phải lo lắng rồi, con đứng là Diệp Khôn đây, con vẫn chưa chết.”

Nghe câu nói này của Diệp Khôn, trong lòng Dương Cảnh chấn động, y hít vào một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi đi lại trước mặt Diệp Khôn quan sát thật kỹ, một lúc lâu sau, hai tay y túm lấy bả vai Diệp Khôn kích động nói:

“Diệp Khôn, đúng là con rồi. Ông trời thật có mắt, con vẫn chưa chết. Nào, mau đứng dậy, lại ghé ngồi.”

Diệp Khôn xúc động, nhưng cũng không nói gì, theo Dương Cảnh đứng dậy đến bên bàn gỗ kéo lấy một cái ghế ra ngồi xuống.

“Mẫn Nhu, đúng là Diệp Khôn rồi. Nàng mau lại đây, xem cháu nó.” Đờ Diệp Khôn đứng dậy ngồi vào ghế, Dương Cảnh quay sang Tạ Mẫn Nhu tươi cười nói.

Tạ Mẫn Nhu vừa rồi nhận ra Diệp Khôn, nhưng nàng chưa chắc chắn lắm. Bây giờ thấy trọng phụ và thiếu niên nhận nhau, nàng đã chắc chắn hẳn đúng là Diệp Khôn. Trong lòng mừng rỡ, vội đi lại bên cạnh ngắm nhìn Diệp Khôn thật lâu rồi ngồi xuống.

“Diệp Khôn, suốt cuộc con đã xảy ra chuyện gì? Hơn một năm trước Hà đại phu nói với chúng ta là con bị mất tích, rất có thể bị kẻ xấu sát hại. Lúc đó ta và mẹ con rất đau khổ, chúng ta đã hứa với tỷ phu và đại tỷ là sẽ chăm sóc con thật tốt. Ấy vậy mà con lại xảy ra chuyện, khiến cho chúng ta rất buồn.” Dương Cảnh nhìn chăm chú Diệp Khôn hỏi.

“Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, tốt nhất con không nói ra thì hơn. Với lại lần này con về thăm cậu mẹ một chút, sau đó sẽ rời đi. Biết được hai người vẫn mạnh khỏe là con mừng rồi.” Diệp Khôn thờ dãi một tiếng, chậm rãi nói.

“Cái gì? Con vừa về mà đã muốn đi luôn sao?” Dương Cảnh sửng sốt trước câu nói của Diệp Khôn, thất thanh la lên.

Bên cạnh Tạ Mẫn Nhu cũng cùng một bộ dạng, không ngờ Diệp Khôn lại nói như vậy.

“Cậu, mẹ! Hai người bất hiếu không thể chăm sóc cho cậu mẹ được. Nhưng mong hai người hãy hiểu cho con, thân là nam nhi, trí ở bốn phương, nay con đã có mục tiêu của mình rồi, con không muốn cứ ở đây mãi. Con muốn ra ngoài phát triển sự nghiệp riêng của mình, mong hai người hiểu và thành toàn cho con.” Diệp Khôn kiên định, nói.

Dương Cảnh và Tạ Mẫn Nhu thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Một lúc lâu sau, Dương Cảnh mới nói.

“Diệp Khôn, nếu con đã nói như vậy thì ta cũng không cưỡng ép con làm gì. Con cứ theo đuổi lý tưởng của mình đi. Nếu sau này thành tài thì hãy thay cha con phát dương Diệt gia. Có điều, đường đời gặp ghềnh khó đi, con hãy thận trọng.”

“Điều này con biết, cậu cứ yên tâm. À phải rồi, A Ngưu với Tiểu Hoàn đâu? Sao không thấy hai chúng nó.” Diệp Khôn gật đầu ghi nhận lời dặn dò của Dương Cảnh, sau đó hỏi một câu.

“Hai anh em nó dắt nhau qua nhà Lý đại bá chơi rồi, chắc đến tối mới về.” Tạ Mẫn Nhu nhìn Diệp Khôn ánh mắt đầy phức tạp, thờ dãi nói.

Diệp Khôn từ nhỏ mồ côi cha mẹ, được một tay Tạ Mẫn Nhu nuôi dạy lớn khôn, từ lâu nàng đã coi hắn như là con đẻ của mình rồi. Trước kia khi nhận được tin xấu về hắn, nàng rất đau khổ, nhưng một thời gian cũng nguôi qua. Nay hắn không chết mà còn quay lại, khiến cho nàng rất vui mừng không sao tả hết. Nhưng đột nhiên hắn đòi ra đi, khiến cho nàng thấy không thoải mái, không đành lòng chút nào.

Nhìn ánh mắt của Tạ Mẫn Nhu, Diệp Khôn định nói cái gì, nhưng lời nói vừa ra đến của miệng lại bị hắn nuốt vào. Không hiểu tại sao, hắn không thể nói lên lời, cuối cùng chỉ biết cười khổ trong lòng.

Quyển 1 Chương 70: Rời Đi

Diệp Khôn đứng dậy, sau đó đến bên cạnh quỳ xuống trước mặt Dương Cảnh và Tạ Mẫn Nhu dập đầu ba cái nặng nề nói: "Cậu, mẹ, hai người từ nay nhất định phải sống cho thật tốt, đừng vì hải nhi mà phiền muộn trong lòng. Có lẽ sẽ có một khoảng thời gian rất dài con không về thăm hai người được."

"Được rồi. Con đứng lên đi, vì cứ nghĩ con đã chết nên chúng ta mới đau lòng, bây giờ thấy con vẫn còn sống và khỏe mạnh thế này thì chúng ta rất vui rồi. Tri hướng của con, con cứ thực hiện cho thật tốt. Chỉ cần sau này thành đạt, thì đừng quên hai bên nội ngoại là được." Dương Cảnh đưa tay đỡ Diệp Khôn dậy, ân cần nhắc nhở.

Diệp Khôn hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy tri sắc, gật đầu nói: "Vâng, con đã nhớ rồi, cậu cứ yên tâm. Có điều trước khi đi, con có một vài thứ muốn để lại cho hai người"

Nói rồi Diệp Khôn đứng dậy, phất tay một cái, lập tức trên bàn xuất hiện một túi vải lớn, bên cạnh đó còn có ba bình đan dược.

"Cái này...con..." Dương Cảnh thấy một màn này, trợn mắt, há hốc mồm lắp bắp nói.

Chỉ một cái phất tay của Diệp Khôn, đột nhiên trên bàn xuất hiện những thứ này, khiến cho phụ phụ Dương Cảnh trong lòng cả kinh, trợn mắt, há hốc mồm nhìn hẩn với ánh mắt không thể tin nổi.

Chuyện này là thế nào, tại sao Diệp Khôn có thể làm được như vậy? Dường như đó là một phép màu như trong những truyện cổ tích của hải đồng thường nghe vậy. Không hiểu được, thực sự bọn họ không thể hiểu.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn túi vải và ba bình đan dược trên bàn. Cuối cùng, đưa ánh mắt tò roì trên người Diệp Khôn. Trong ánh mắt của hai người, như là muốn hẩn giải thích điều này vậy.

Diệp Khôn thấy thái độ của hai người như vậy, cũng không có nói gì, mà chỉ đứng một bên mỉm cười nhìn họ.

"Cậu, mẹ. Ba bình đan dược này đều là những linh đan diệu dược mà trên đời này có tiền cũng không thể mua được. Khi uống vào trong người thì có thể cường thân kiện thể, thậm trí có khả năng kéo dài tuổi thọ. Cụ thể là bao nhiêu năm thì hải nhi không rõ. Có điều, tối đa có thể đạt tới một trăm năm. Bên trong mỗi bình có mười năm viên, cậu mẹ hãy giữ lấy, sau này để cho hậu nhân sử dụng. Đặc biệt hai người nên nhớ, mỗi người chỉ có thể uống vào một viên mà thôi. Uống viên thứ hai sẽ không có tác dụng gì cả, như vậy thì lại rất lãng phí." Diệp Khôn cầm một bình đan dược lên, bóc ra một viên đan dược màu nâu to bằng đầu ngón tay cái, để trên lòng bàn tay, chậm rãi nói.

Ba bình đan dược này chính là Tích Dương Đan, một loại đan dược có công hiệu chữa trị thương tích, do nguyên khí bị tổn thương của người tu tiên được ghi chép lại trong Dược Phương Bí Thư.

Đối với phạm nhân, nó có công hiệu cường thân kiện thể, khiến cho bệnh tật khó xâm hại. Và cũng có thể kéo dài một chút tuổi thọ, có điều nó chỉ có tác dụng với phạm nhân mà thôi, hơn nữa tuổi thọ kéo dài cũng không có nhiều. Tối đa cũng có thể khiến cho một phạm nhân khi sử dụng Tích Dương Đan sống được một trăm tuổi mà thôi.

Trước khi về Hà Gia Thôn, Diệp Khôn đã trở vào trong lam ngọc, lấy số vàng lá bên trong động phủ đưa ra. Khi đó hẩn có ghé qua dược viên xem xét. Tiểu Bạch không khiến cho hẩn thất vọng, tất cả dược thảo trong dược viên đã được nó chăm sóc rất chu đáo. Những cây dược thảo con đã đạt tới hỏa hầu hơn một trăm năm có thừa.

Diệp Khôn vui mừng quá độ, khen ngợi Tiểu Bạch mãi không ngớt. Sau đó hẩn lấy Dược Phương Bí Thư ra xem xét, thì hẩn phát hiện ra Tích Dương Đan.

Đọc qua phần giới thiệu và đan dược này, Diệp Khôn mừng rỡ. Tất cả dược liệu cần thiết để luyện chế ở dược viên đều có, hơn nữa phương pháp luyện chế cũng đơn giản. Vì vậy, hẩn đã bắt tay vào luyện đan. Thời gian đầu, hẩn vẫn chưa có kinh nghiệm lên thất bại hơn chục lần, đến lần thứ mười một thì mới thành công.

Tuy vậy, những lần sau cũng có lần thành công, và có lần thất bại. Không nản trí, Diệp Khôn đã dùng nửa tháng, kiên trì luyện chế. Cuối cùng, hẩn cũng luyện ra được bốn mươi năm viên.

Có bốn mươi năm viên Tích Dương Đan, nhưng Diệp Khôn vẫn cảm thấy không đủ. Nhưng nghĩ lại hẩn cũng không có luyện chế nữa, con người quý ở cái là biết đủ, không nên tham lam quá. Từng này đan dược là quá đủ cho gia đình cậu, và hậu bối sau này dùng rồi.

“Còn đây là một trăm ba mươi miếng vàng lá, cậu mợ hãy giữ lấy để dùng. Với số vàng này, con nghĩ không cần nói, hai người cũng biết làm gì rồi.” Tiếp đó, Diệp Khôn nhìn vào túi vải trên bàn nói.

Nói xong, Diệp Khôn búng tay một cái, miệng túi mở ra, để lộ ra ngoài là những tấm vàng lá sáng lấp lánh, với số vàng này bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng thêm thương.

Từ đầu đến cuối, vợ chồng Dương Cảnh chỉ đứng một bên tròn mắt há hốc mồm ra nhìn, tất cả những gì Diệp Khôn nói họ đều nghe rõ hết, không để sót một câu, một chữ nào.

Làm sao có thể? Diệp Khôn lấy đâu ra những viên linh đan diệu dược như vậy? Lại còn số vàng lá này nữa?... rất nhiều câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu hai người bọn họ, nhưng họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được đáp án của những câu hỏi đó cả.

“Diệp...Diệp Khôn...con...con lấy những thứ này ở đâu ra?” Thật lâu sau, Dương Cảnh mới lấy lại được bình tĩnh, hít sâu một hơi, nhìn Diệp Khôn hỏi.

“Vẫn như câu nói cũ, cậu mợ không nên biết thì hơn. Những thứ này con để lại cho hai người, là muốn mọi người trong gia đình mình sau này sẽ có một cuộc sống sung túc hơn, không phải vất vả như lúc này nữa. Cậu mợ dùng số vàng và đan dược này như thế nào, thì hãy cân nhắc cho thật kỹ.” Diệp Khôn vẫn giữ nguyên bộ dạng, mỉm cười nói.

“Chuyện này...nhưng mà...”

“Cậu! Không cần phải nói nữa, hài nhi biết cậu muốn nói gì. Cậu nên hiểu và thông cảm cho hài nhi là được.” Dương Cảnh đang định nói gì đó, thì Diệp Khôn đến bên cạnh nắm lấy hai tay của y thành khẩn nói.

“Ài, Diệp Khôn đã nói vậy, thì huynh cũng không nên miễn cưỡng làm gì, để cho nó được thoải mái đi.” Tạ Mẫn Nhu ở phía sau thờ dãi một cái nói.

Dương Cảnh nghe vợ mình nói vậy, cũng gật đầu, thờ dãi một tiếng không nói gì nữa.

Diệp Khôn đưa mắt nhìn Tạ Mẫn Nhu, trong lòng cảm kích không thôi. Trong nhà, cũng chỉ có Tạ Mẫn Nhu là thương yêu và hiểu hắn nhất. Từ lâu Diệp Khôn đã coi nàng như là người mẹ thứ hai của mình rồi.

“Phải rồi, chuyện hôm nay con trở về, mong cậu mợ đừng để cho ai biết. Ngay cả Hà sư phụ cũng vậy. Cứ coi như là con đã chết rồi đi, chỉ có duy nhất cậu mợ, hai người là biết con còn sống thôi. Con không muốn để họ biết con trở về, đến lúc đó sẽ sảy ra nhiều việc, khiến con khó dứt hơn.” Diệp Khôn trầm mặc một lúc, đột nhiên nghĩ ra điều gì nói.

“Việc này... con cứ yên tâm, chúng ta sẽ giữ kỹ bí mật này.” Dương Cảnh nghe Diệp Khôn nói vậy thì khó hiểu. Nhưng y tôn trọng quyết định của hắn, nên cũng không có thắc mắc gì, nói.

“Vậy được rồi. Cậu mợ hãy cất những thứ này đi. Hai người lên nhớ ‘thất phu vô tội, hoài bích có tội’, con không thể ở bên cạnh để bảo vệ hai người được. Vì vậy, tuyệt đối không để cho ai biết về số vàng và đan dược này.” Diệp Khôn rất tin tưởng cậu mợ mình, nhưng hắn cũng không quên ân cần gạt bỏ bọn họ một câu.

“Con yên tâm, ta biết phải làm thế nào rồi.” Dương Cảnh gật đầu nói.

“Vâng. Thôi con phải đi đây, cậu mợ hãy bảo trọng.”

Nói xong, Diệp Khôn một lần nữa quỳ xuống trước mặt phu phụ Dương Cảnh dập đầu ba cái. Sau đó hắn đứng dậy hóa thành một đạo tàn ảnh lướt ra khỏi căn nhà tranh biến mất không thấy đâu.

Chớp mắt một cái không thấy bóng dáng Diệp Khôn đâu nữa, Tạ Mẫn Nhu lao vào lòng Dương Cảnh òa lên khóc nức nở.

“Mẫn nhu, mọi đừng khóc nữa, ta không biết Diệp Khôn từ khi nào thay đổi, trở lên lợi hại như vậy, nhưng nàng yên tâm, nó không sao đâu. Bây giờ nó đã khác chúng ta rất nhiều rồi.” Dương Cảnh ôm vợ trong lòng nhìn ra phía cửa, thì thảo nói.

Tạ Mẫn Nhu nghe Dương Cảnh nói vậy, chỉ ngẩng lên nhìn y một cái rồi lại tiếp tục ngực mặt vào ngực trượng phu khóc tiếp.

Diệp Khôn rời khỏi Hà Gia Thôn, nhưng hắn vẫn chưa có đi ngay, mà đứng ở phía xa xa nhìn về. Thật lâu sau, hắn mới quay người rời đi. Lúc này, nếu có ai ở bên cạnh hắn, thì có thể phát hiện ra... Diệp Khôn đang khóc, đứng hắn đang khóc.

Nước mắt của Diệp Khôn thấm ướt hai gò má của hắn, điều này chứng tỏ hắn không thể chặt đứt được trần duyên phàm tục được. Không biết hắn như vậy là đúng hay sai, liệu sau này có ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn trên con đường tu tiên hay không? Nhưng hắn sẽ không hối hận

về những gì hắn đã chọn.

Hết Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 71: Phong Tứ Bình

"Tại sao lại như vậy kìa? Mình đã tìm mấy ngày nay mà vẫn không thấy lối vào Linh Sơn. Không lẽ vị trí trên bản đồ là sai? Chắc không đâu, Mạc Tuyết Linh chẳng có lý do gì để lừa gạt mình cả." Cầm ngọc giản đặt lên trán lần nữa, Diệp Khôn xem xét kỹ tấm bản đồ mà Mạc Tuyết Linh đã để lại cho hắn, miệng thì thảo nói.

Sau khi rời khỏi Hà Gia Thôn, Diệp Khôn không hề chần chừ, lập tức theo địa đồ trong tay thẳng đến Linh Sơn.

Theo như trên địa đồ vẽ lại thì Linh Sơn nằm trên một sơn mạch ở phía tây Thụy Châu. Diệp Khôn mất hơn hai tháng, từ Thanh Châu vượt qua đoạn đường khá dài, mười ngày trước hắn mới đến được nơi đây.

Nhưng trong mười ngày này, hắn đã tìm kiếm lối vào Linh Sơn rất nhiều lần và nhiều chỗ thế nhưng đều không có kết quả gì. Sơn mạch ở đây cũng tương đối rộng lớn, vì vậy việc hắn tìm kiếm không thấy lối vào của Linh Sơn, cũng là chuyện hết sức bình thường.

Cửa vào cũng chỉ quanh quẩn đâu đây mà thôi, tiếc là bản đồ trong tay Diệp Khôn không được chi tiết cho lắm, cho nên mới xảy ra trường hợp như vậy, khiến cho hắn rất đau đầu.

"Ài! Trước mắt nghỉ ngơi một chút đã rồi tính sau." Thật lâu sau, Diệp Khôn thu lại ngọc giản, thì thảo nói.

Sau đó, Diệp Khôn hoá thành một đạo tàn ảnh lướt đi trong gió thoảng cái không thấy đâu nữa.

"Tiểu Phúc, mang cho đại gia một vò Nữ Nhi Hồng và một vài món nhắm nữa tới đây." Một thiếu niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi với bộ dạng khắt cái vừa bước vào tới cửa tửu điểm đã sang sảng lên tiếng.

"Ây dô! Phong đại khất vương. Ngài lại đến đây à, mấy hôm nay không biết ngài đi đâu mà mắt nhắm mắt tích không thấy tới a." Tiểu nhị vừa nhìn thấy thiếu niên đi vào, hai mắt sáng lên điệu bộ nịnh hót nói.

"Tiểu tử. Không cần phải nịnh bợ ta, thưởng cho người hai lượng bạc. Mau dọn đồ lên cho ta đi." Hai mắt thiếu niên híp lại nhếch miệng lên cười, vừa nói vừa lấy trong người ra hai lượng bạc ném cho tiểu nhị.

"Đa tạ Phong đại khất vương. Tiểu nhân lập tức đi ngay, ngài hãy ngồi vào bàn chờ một chút." Tiểu nhị đưa tay chộp lấy hai lượng bạc, trong lòng vui sướng nịnh hót nói. Sau đó liền lui về phía sau nhà bếp, chuẩn bị rượu và thức ăn.

Đối với vị Phong đại gia này, hắn không dám chậm chạp đắc tội đâu đấy.

Thiếu niên nhìn bóng lưng của tiểu nhị khuất sau cánh cửa phía trong quây một hồi, nét mặt hắn giãn ra, trên miệng nở nụ cười mỉa. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy hầu như tất cả các bàn ở đây đều đã có người ngồi, chỉ duy nhất còn một bàn để trống phía trong. Hắn đang định đi lại bàn ngồi xuống thì chợt phát hiện, bên phải có một thiếu niên đang ngồi một mình, mắt đang nhìn hắn chăm chú.

Thiếu niên nhú mày, cước bộ dừng lại, sau đó đưa mắt nhìn về phía này, âm thầm đánh giá người đang nhìn mình.

Thiếu niên đang ngồi một mình này không phải ai khác, hắn chính là Diệp Khôn, hắn vừa từ sơn mạch chạy đến đây để nghỉ ngơi.

"Ồ!" Ánh mắt của thiếu niên vừa rơi trên người Diệp Khôn thì kinh ngạc hô lên một tiếng. Trong nội tâm hắn khẽ động, hơi suy nghĩ một chút vội đi đến bên cạnh Diệp Khôn chấp tay nói: "Đạo hữu, có thể cho tại hạ ngồi cùng bàn được chăng?"

Diệp Khôn không ngờ một tửu điểm nho nhỏ ở tiểu trấn này lại có người tu tiên. Đã thế, người này lại có bộ dạng không khác gì khất cái, trong lòng có chút hiếu kỳ nên đã chú ý tới hắn.

Dù sao tới đây đã mấy ngày nhưng không tìm được lối vào Linh Sơn. Cho nên, Diệp Khôn đã chủ động tạo sự chú ý tới thiếu niên này, nếu có thể làm quen sẽ tìm cách dò hỏi lối vào Linh Sơn.

Hắn nghĩ như vậy là vì thấy thiếu niên đối với tiểu nhị như vậy chắc chắn là người thường xuyên lui tới nơi đây, có lẽ nơi này rất quen thuộc với đối phương. Rất có khả năng hắn sẽ biết lối vào Linh Sơn mà hắn đang mất công tìm kiếm.

"Đạo hữu xin cứ tự nhiên." Diệp Khôn thản nhiên nói.

"Vậy thì tại hạ không khách khí nữa." Thiếu niên cười ha hả nói một câu, rồi ngồi xuống.

"Đạo hữu, hình như đây là lần đầu tiên người tới đây thì phải, ta thấy người rất lạ." Thiếu niên nhìn Diệp Khôn, môi hơi mấp máy không phát ra tiếng, nhưng Diệp Khôn lại nghe được lời y nói.

Diệp Khôn hơi kinh ngạc một chút, nhưng thoáng cái đã nghĩ ra. Thì ra đối phương đã dùng truyền âm mật thoại với mình. Bí thuật này, Diệp Khôn cũng đã có tu luyện qua, đối phương đã dùng nó để nói chuyện với mình, chắc là không muốn người khác nghe thấy. Diệp Khôn cũng hiểu ý của đối phương, nên cũng dùng truyền âm mật thoại nói chuyện.

"Đúng vậy. Tại hạ đúng là mới tới đây, nghe đạo hữu hỏi vậy chắc là người bản địa rồi." Diệp Khôn môi mấp máy nói.

"Ha Ha, đạo hữu nói không sai, tại hạ đúng là người ở nơi này. Nếu như ta đoán không nhầm, thì đạo hữu đang tìm lối vào Linh Sơn đúng không?" Thiếu niên trên mặt biểu lộ nộ tri sắc nói.

"A! Đạo hữu sao biết được điều này?" Diệp Khôn hơi giật mình hỏi.

"Phong đại gia, rượu và đồ nhắm của ngài tới rồi đây." Thiếu niên đang định trả lời, thì tiểu nhị từ phía sau đi tới, nói.

"Người để xuống đi, lấy thêm cho ta một bình rượu nữa." Thiếu niên gật đầu, nói.

"Vâng" tiểu nhị cung kính rồi lập tức lấy thêm một bình rượu nữa mang lên.

Thiếu niên cầm bình rượu lên tu một ngụm, rồi quay sang Diệp Khôn tiếp tục nói: "Sở dĩ tại hạ biết việc này là vì mấy lần khi đi ngang qua sơn mạch ngoài trấn, tại hạ nhìn thấy đạo hữu đang loay hoay tìm kiếm cái gì đó. Vì vậy ta nghĩ ngay đến việc này, nói vào Linh Sơn vốn dĩ nằm ở đây mà."

"Ồ thì ra là vậy! Phải rồi không biết quý tính đại danh của đạo hữu là gì? Tại hạ là Diệp Khôn." Diệp Khôn ồ lên một tiếng, hắn không nghĩ tới việc mình tìm kiếm nói vào Linh Sơn lại bị đối phương nhìn thấy. Nhưng như vậy cũng không khiến cho hắn phải có gì dị nghị, như nhớ tới điều gì vội hỏi.

"Ha hả. Thì ra là Diệp đạo hữu, tại hạ họ phong Phong, tên Tứ Bình." Thiếu niên cười ha hả nói.

"Ồ. Thì ra là Phong đạo hữu. Mà Phong đạo hữu là người tu tiên, nhưng tại hạ thấy đạo hữu chẳng có chút khí chất của người tu tiên gì cả, ta thấy đạo hữu giống với người bình thường hơn a." Diệp Khôn tự tiểu phi tiểu, nhìn Phong Tứ Bình nói.

"Đạo hữu có điều không biết, tại hạ trước kia là một khát cái, do cơ duyên xảo hợp vô tình bước lên con đường tu tiên. Có điều tại hạ quen lối sống của phàm tục rồi, nhất thời chưa thể thay đổi được. Hơn nữa, ta thấy cuộc sống như thế này quá tuyệt rồi, rất thoải mái và sáng khoái, vô tư tự tại không cần lo nghĩ gì, như thế chẳng phải tốt hơn không?" Phong Tứ Bình không phủ nhận mà còn đắc ý, nói.

"Phong đạo hữu đúng là một con người sáng khoái a?" Diệp Khôn hơi nhúm mày nói.

"Đạo hữu cũng biết đấy, tu tiên dài đằng đẵng, khiến cho con người ta trở lên cô độc, tu luyện chỉ có tu luyện, sống lâu thì đã sao chứ, sống mà không có niềm vui thì cuộc đời này chẳng có ý nghĩa gì, như vậy ta không chịu nổi. Vì vậy ta vẫn muốn hưởng những thú vui trên đời này, đối với ta rượu là không thể thiếu được." Phong Tứ Bình thở dài, chậm rãi nói.

"Phong đạo hữu nghĩ được như vậy tại hạ thật khâm phục, sống như đạo hữu đúng là thoải mái thật." Nghe Phong Tứ Bình nói, Diệp Khôn lâm vào trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng.

"Phải rồi, đạo hữu lần này tới đây tìm nói vào Linh Sơn hẳn là vì Đại Hội Thăng Thiên a." Phong Tứ Bình mỉm cười uống một ngụm rượu, gấp vài miếng thức ăn cho vào miệng, vừa thưởng thức vừa nói.

"Đúng vậy, tại hạ đến đúng là việc này. Có điều đạo hữu cũng biết rồi đấy. Tại hạ tìm đã mười ngày nay nhưng vẫn không thấy lối vào." Diệp Khôn thở dài gật đầu nói.

"Ha ha. Đạo hữu không cần phải tìm làm gì cho tốn công. Với tu vi của đạo hữu và như ta thì đừng có mơ mà tìm thấy lối vào." Phong Tứ Bình cười lớn, nói.

"Đạo hữu nói vậy là sao?" Diệp Khôn kinh ngạc hỏi.

"Linh Sơn là thánh địa của tu tiên giới, nó xuất hiện từ thời thượng cổ, được các cổ tu sĩ dùng đại thần thông kiến tạo ra trận pháp và cấm chế che dấu toàn bộ Linh Sơn và cả lối vào. Với tu vi và pháp lực của chúng ta thì không thể nhìn ra được ảo thuật do trận pháp và cấm chế sinh ra đâu. Chỉ có các vị tiên bối cấp bậc Kết Đan Kỳ và Nguyên Anh Kỳ mới nhìn ra được. Lối vào Linh Sơn chỉ có một, được các đại tông môn thay nhau canh gác. Cứ mỗi lần khai mở Thăng Thiên Đại Hội thì mới mở ra để đón các đạo hữu từ nhiều nơi đổ về tham gia thi đấu." Phong Tứ Bình ngoáy đầu, tiêu sái nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 72: Tương Phú Thành

"Ồ, thì ra là vậy, thảo nào tại hạ tìm mãi không ra. Theo như đạo hữu nói, sắp tới ngày khai mở đại hội thì cửa vào Linh Sơn mới được mở ra?" Diệp Khôn cảm thấy lời nói của Phong Tứ Bình có vài phần đúng, nếu không hẳn cũng không phải đâu đâu như thế, vội hỏi.

"Đúng vậy. Cửa vào Linh Sơn sẽ được mở ra trước ngày diễn ra đại hội hai tháng để cho các đạo hữu tề tựu báo danh, từ giờ đến lúc đó cũng còn ba tháng nữa. Đạo hữu muốn tiến vào Linh Sơn thì phải chờ đợi rồi." Phong Tứ Bình cười nói.

"Tiếc thật. Tại hạ định đến sớm một chút là muốn để tham quan, và kết giao với các đạo hữu gần xa, với tình hình này thì hình như các đạo hữu khác cũng chưa có ai đến a." Diệp Khôn trầm ngâm, trên mặt thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, nhưng cũng không bị Phong Tứ Bình nhìn ra, nói.

"Ha Ha. Đạo hữu nhầm rồi. Hiện tại có rất nhiều đạo hữu của các gia tộc và tán tu ở khắp mọi nơi đến rồi đấy." Phong Tứ Bình cười ha hả, phũ phàng lời của Diệp Khôn.

"A! Có chuyện này. Nhưng tại hạ tới đây có thấy ai đâu?" Diệp Khôn tỏ ra kinh ngạc, hơi nghi ngờ về lời nói có Phong Tứ Bình, vội hỏi.

"Đạo hữu có lẽ là người mới nhập đạo nên không biết rồi. Các đây năm trăm dặm về hướng bắc chính là Tương Phú Thành, hầu hết tất cả những người đến sớm đang nghỉ ngơi ở đó. Chỗ này là trấn nhỏ của phạm tục, làm sao có thể thấy họ được. Chắc chỉ có ta và đạo hữu ở đây thôi." Thấy Diệp Khôn có vẻ ngờ ngác, nét mặt Phong Tứ Bình hơi đổi, ý nghĩ trong đầu hiện ra, chậm chậm nói.

"Tương Phú Thành? Chẳng nhẽ đây là thành của người tu tiên?" Diệp Khôn khi tới đây cũng đã thăm dò qua địa bàn nơi đây, nhưng hắn không nghe thấy ở cách đây năm trăm dặm có thành trì nào cả, khuôn viên một ngàn dặm quanh đây cũng chỉ có mấy chục cái thôn cùng trấn nhỏ mà thôi, trong lòng có chút khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy. Tương Phú Thành là thành trì của người tu tiên, là địa bàn của Nam Nhạc Phái cai quản. Ở đó chủ yếu là những người tu tiên như chúng ta sinh sống, tuy nhiên cũng có cả phạm nhân nữa."

"Ta định sẽ tới đó một chuyến xem có thu hoạch được gì từ các đạo hữu khác không. Diệp đạo hữu có muốn tới đó để mở rộng tầm mắt, và tìm kiếm một chút bảo vật không?" Phong Tứ Bình tu một hơi hết sạch chỗ rượu còn lại trong bình, hai tay xoa bụng nói.

"Ân. Tại hạ cũng đang có ý này, nếu có đạo hữu dẫn đường thì tốt quá." Hai mắt Diệp Khôn lóe lên, thản nhiên nói.

Diệp Khôn nghe nói đến Tương Phú Thành, trong lòng có chút giao động. Nếu là thành trì của người tu tiên, hiển nhiên là sẽ có nơi bán đồ tiên tịch giới thiệu về tu tiên giới. Mà hắn còn chưa hiểu rõ nhiều về tu tiên giới, nên muốn nhân cơ hội này vào thành tìm mua một số điển tịch để xem xét. Vì vậy hắn mới thuận miệng nói vậy.

Hắn cũng không sợ Phong Tứ Bình lừa gạt mình, đối phương cảnh giới cũng thấp hơn hắn nhiều, cũng chỉ đạt Luyện Khí kỳ tầng sáu mà thôi. Hơn nữa, tuy chỉ mới vừa gặp mặt, nhưng qua tiếp xúc Diệp Khôn cũng nhận ra được Phong Tứ Bình cũng là một người phóng khoáng rất dễ gần. Từ cử chỉ, cách ăn nói của hắn cũng thấy hắn không phải là kẻ xấu.

Tuy nhiên, qua bài học của Dương Thiên Hùng và cuộc gặp gỡ với Mộc Chính Đoàn, đã khiến cho Diệp Khôn càng ngày càng cẩn thận hơn.

Mặc dù đối với Phong Tứ Bình hắn có hảo cảm, nhưng cũng không có ngoại lệ, vẫn âm thầm gieo lên người hắn ấn ký của Huyền Ảnh Truy Tung. Tránh trường hợp đối phương giở trò.

Sở dĩ Diệp Khôn thi triển Huyền Ảnh Truy Tung trên người Phong Tứ Bình là vì hắn thấy bí thuật này rất huyền diệu. Lần trước thi triển trên người Mộc Chính Đoàn hắn đã phát hiện ra một điều khiến cho hắn đại hỷ, khi người nào bị gieo ấn ký của Huyền Ảnh Truy Tung mà ở gần hắn, thì chỉ cần đối phương có tâm tư gì đối với hắn, hắn đều có thể cảm ứng được mà đề phòng. Ngoài việc truy tung ra, đây đúng là một ưu điểm tuyệt vời của bí thuật này.

"Nếu đạo hữu muốn đi, thì chúng ta có thể lên đường ngay." Phong Tứ Bình đứng lên nói.

Sau đó, Phong Tứ Bình gọi tiểu nhị tới tính tiền, rồi thản nhiên bước ra khỏi tửu điểm, Diệp Khôn cũng đứng dậy theo sau.

"Diệp đạo hữu, chúng ta đi thôi."

"Phong đạo hữu xin dẫn đường."

Phong Tứ Bình gật đầu, không biết hắn thi triển bộ pháp gì. Thân hình chớp lên hai cái, đã thấy ở xa hơn trăm trượng. Chỉ trong vài nhịp thở, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Diệp Khôn thấy vậy thì kinh ngạc, hắn cũng không kém thế, liền thi triển Ảnh Ảnh Mê Tung bộ hoá thành một đạo tàn ảnh đuổi theo sau.

Nửa canh giờ sau, xuất hiện trước mặt Diệp Khôn và Phong Tứ Bình là một khu rừng rậm rạp, không khí nơi đây cứ như là man hoang vậy.

Bên trong khu rừng phẳng phất toát ra một cỗ khí tức nguy hiểm, khiến cho người ta không dám bước vào. Phụ cận xung quanh không hề có một dấu vết nào của con người cả, chứng tỏ từ xưa đến nay chưa từng có một người nào tới đây.

"Phong đạo hữu, khu rừng này nhìn vào khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm, nếu đổi lại là người bình thường có lẽ chẳng ai dám đặt chân vào nơi này đây." Diệp Khôn nhìn khu rừng trước mặt, trong người có cảm giác nổi da gà, nói.

"Ha ha, đạo hữu cũng nhận ra? Khu rừng này thực ra là một ảo trận che mắt mà thôi, như vậy mới khiến cho người phạm không thể tùy tiện ra vào nơi này được." Phong Tứ Bình cười ha ha nói.

"Ồ! Thì ra là vậy." Diệp Khôn kinh ngạc nói.

Phong Tứ Bình không nói gì nữa, hắn khẽ vỗ vào hông một cái, linh quang lóe lên, lập tức trên tay hắn xuất hiện một cái mộc bài. Sau đó, tay hắn bấm niệm pháp quyết, mộc bài độ nhiên thanh quang sáng lên.

Phong Tứ Bình đưa mộc bài ra trước mặt, khẽ lắc nhẹ một cái.

Thanh quang trên mộc bài đại thịnh, nó lan ra phía trước hơn một trượng. Một màn bất khả tự nghị xảy ra.

Phạm vi ánh sáng màu xanh bao phủ xuất hiện một thông đạo lớn, đủ cho hai người thoải mái đi qua.

Đứng bên ngoài nhìn vào phía trong, Diệp Khôn kinh ngạc đến nỗi trợn mắt há hốc mồm khi thấy cảnh vật bên trong.

Chỉ thấy bên trong thông đạo là một không gian hoàn toàn khác xa với bên này. Hắn có thể cảm nhận được trong không khí phẳng phất còn có linh khí lượn lờ xung quanh, chỗ đậm chỗ nhạt không đồng đều. Có điều, nhìn qua cũng thấy được, linh khí có ở khắp mọi nơi trong không gian.

"Diệp đạo hữu, chúng ta đi thôi." Phong Tứ Bình thấy bộ dạng của Diệp Khôn tủm tỉm cười, nói.

Dứt lời, cước bộ của hắn không nhanh không chậm đi vào trong thông đạo.

"A" Diệp Khôn a lên một tiếng bưng tỉnh trong cơn mê, hắn âm thầm cười khở một tiếng rồi bước theo Phong Tứ Bình đi vào.

Hai người vừa đi vào bên trong, lập tức thông đạo liền khép lại. Ở ngoài lại trở về hiện trạng ban đầu, với một bầu không khí đầy nguy hiểm, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi mỗi khi tới đây.

Theo sau Phong Tứ Bình, một canh giờ sau, đập vào mắt Diệp Khôn là một tòa thành khổng lồ. Phía trên cổng thành đề ba chữ lớn Tương Phú Thành. Ba chữ được viết theo phong cách cổ xưa, toát ra một khí chất man hoang, đầy thần bí.

Chốc chốc, Diệp Khôn thấy được từ bốn phương tám hướng, xuất hiện vài đạo độn quang bay tới trước cổng thành khoảng một trăm trượng thì dừng lại.

Mỗi một độn quang thu liễm lại, là một người xuất hiện. Bọn họ đều là người tu tiên với cảnh giới khác nhau, nhìn qua thì đều là Luyện Khí Kỳ, thấp nhất cũng đạt tới tầng chín đỉnh phong, cao nhất cũng là tầng mười một.

Những người này đi qua Diệp Khôn và Phong Tứ Bình chỉ liếc mắt nhìn hai người một cái rồi đi tới chỗ hai lính gác cổng, sau đó họ lấy ra một khối hạ phẩm linh thạch đưa cho lính gác, rồi nhận lấy một lệnh bài chứng thực thân phận để vào trong thành.

Diệp Khôn nhìn một màn này từ đầu đến cuối, trong lòng thầm thở dài, nghĩ: "Thật không ngờ tu tiên giới lại khác xa với trần tục như vậy. Chưa nói đến hành sự của con người, chỉ là một tòa thành trì, diện tích cũng lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi được. Nhìn qua thì Tương Phú Thành này còn to gấp mười lần Vĩnh Lạc Thành."

"Diệp đạo hữu, chúng ta vào thành thôi." Diệp Khôn còn đang suy nghĩ, thì nghe được thanh âm của Phong Tứ Bình vang lên bên tai.

Phong Tứ Bình đi lên phía trước bắt chuyện với hai lính canh dưới chân thành, không biết hẳn nói cái gì, mà ba người cười nói rất vui vẻ.

Một lúc sau, Phong Tứ Bình lấy từ một tên lính gác một khối lệnh bài rồi ném cho Diệp Khôn. Diệp Khôn biết đây là lệnh bài chứng thực cho thân phận của mình trong thành, nên không chần chừ vơ lấy ra bắt lấy.

Sau đó cùng với Phong Tứ Bình tiến vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 73: Phường Thị

Bước vào trong Tương Phú Thành, Phong Tứ Bình dẫn Diệp Khôn đi dạo trên phố, đồng thời vui vẻ giới thiệu cho Diệp Khôn biết về quy mô, cũng như luật lệ trong thành. Nhắc nhở hẳn phải chú ý, không nên vi phạm vào điều cấm kỵ trong thành, nếu không sẽ rước họa vào thân, chưa biết chừng còn dẫn đến họa sát thân cũng nên.

“Diệp đạo hữu, Tương Phú Thành này tuy không lớn lắm, nhưng sinh ý rất tốt. Mặc dù địa phương này thuộc sự cai quản của Nam Nhạc Phái, nhưng sinh ý trong thành lại do sáu đại phái lớn cùng nhau bắt tay phân chia. Tuy nhiên, lợi nhuận chính thì vẫn là do Nam Nhạc Phái nắm một phần ba, còn lại là chia đều cho các phái.” Phong Tứ Bình vừa đi vừa nói.

“Cái gì? Đạo hữu nói, thành này không lớn lắm. Chẳng nhẽ, còn có nơi lớn hơn ư? Hơn nữa, thật không ngờ thành này với sáu đại phái lại có liên quan a.” Diệp Khôn kinh ngạc, há mồm hỏi.

“Đúng vậy. Ở tu tiên giới còn rất nhiều thứ khiến cho đạo hữu còn kinh ngạc hơn nữa đấy. Con đường phía trước còn dài, sau này đạo hữu sẽ rõ.” Phong Tứ Bình khẽ cười nói.

“Chuyện này là đương nhiên rồi. A phải rồi, tại hạ muốn mua ít vật dụng, phiền đạo hữu chỉ đường dùm a.” Diệp Khôn gật đầu, ngó nghiêng vài chỗ, hỏi.

“Đạo hữu muốn mua vật dụng thì nên đến phường thị ở phía đông thành, ở đó có rất nhiều thứ cần thiết đấy. Chi sợ, đạo hữu không có tiền thôi.” Phong Tứ Bình thấy Diệp Khôn hỏi vậy thì vui vẻ nói.

“Phường thị? Chẳng nhẽ nó giống như là khu họp chợ như ở thế tục?” Nghe thấy Phong Tứ Bình nói đến phường thị có thể mua được nhiều vật dụng, Diệp Khôn gật đầu, như đã từng nghe qua ở đâu đấy rồi, vội nói.

“Đúng thế. Thật sự ta đoán không sai chút nào, chắc chắn đạo hữu mới bước vào con đường tu tiên rồi. Ngay cả đến phường thị, cũng còn mơ hồ như vậy, chắc...chắc...” Phong Tứ Bình nhíu mày, ngay cả đến phường thị mà Diệp Khôn cũng không rõ. Hẳn cảm thấy rất nghi ngờ về lại lịch của Diệp Khôn.

Dẫu sao, Diệp Khôn cũng đạt đến Luyện Khí Kỳ tầng mười đỉnh phong rồi. Như vậy có thể nói, ở cùng đẳng cấp thì Diệp Khôn cũng xếp vào hàng ngũ cao thủ rồi. Thời gian tu luyện cũng không ngắn, thế mà vẫn còn ngỡ ngàng với tu tiên giới.

“Chẳng nhẽ đối phương là đang giả nai muốn đùa giỡn mình.” Phong Tứ Bình nghĩ thoáng qua, nhưng rất nhanh hẳn liền phủ định. Qua tiếp xúc với Diệp Khôn, hẳn cũng một phần nào nhìn ra. Diệp Khôn đúng là không biết thật.

“Có lẽ, hẳn là một kẻ khổ tu, ít đi ra ngoài... Thôi bỏ đi, việc của hắn mình chẳng quan tâm làm gì, hiện tại còn có việc khác, mình cần giải quyết đã.” Phong Tứ Bình liếc nhìn Diệp Khôn thầm nghĩ.

“Diệp đạo hữu, hôm nay gặp mặt coi như có duyên. Ta còn có việc trên người, chúng ta liền chia tay tại đây a. Nếu sau này có duyên, ắt sẽ gặp lại.” Đang đi, đột nhiên cước bộ của Phong Tứ Bình dừng lại, quay sang Diệp Khôn chấp tay nói.

“A. Phong đạo hữu còn có việc bận thì xin cứ tự nhiên. Hẹn ngày tái ngộ.” Diệp Khôn nghe vậy khẽ a lên một tiếng nói.

Phong Tứ Bình khẽ gật đầu chào Diệp Khôn một tiếng, sau đó hai chân hắn khẽ động, đạp nhẹ trên nền đường lướt đi rất nhanh, thoáng cái không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhìn theo bóng lưng của Phong Tứ Bình khuất sau những dãy phố, hai mắt Diệp Khôn lóe lên, trong đầu suy tư một chập, thì thào nói: “Phong Tứ Bình này trước kia hẳn ra một cao thủ trên giang hồ ở thế tục, Độc Bộ Mê Tung quả nhiên lợi hại.”

Phong Tứ Bình rời đi, Diệp Khôn cũng không có đến ngay phường thị, hần chậm rãi bước đi nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Hần muốn từ từ, cảm nhận cái không khí và cuộc sống của những người tu tiên ở đây, xem nó có khác gì nhiều so với thế tục nơi hần sinh ra và lớn lên hay không.

Lạng thang trong Trương Phú Thành cả nửa ngày, Diệp Khôn thấy được cuộc sống của những người nơi đây, cũng không khác gì mấy so với ở thế tục cả. Mọi hoạt động và sinh hoạt của người dân ở đây cũng rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Chỉ có khác một điểm là, ở đây ngoài những phạm nhân sinh sống ra, còn có cả rất nhiều người tu tiên, mà người tu tiên ở đây rất được phạm nhân kính trọng và tôn sùng.

Hơn nữa, Diệp Khôn cũng phát hiện ra, hầu hết những phạm nhân ở đây đều có mối quan hệ với người tu tiên không bình thường chút nào cả. Qua nghe ngóng, hần thấy đa phần phạm nhân ở đây đều là thân nhân của người tu tiên thuộc Nam Nhạc Phái, bên cạnh đó cũng có thân nhân của những môn phái khác nữa.

Cuộc sống trong thành cũng tấp lập, bận rộn không kém gì như ở thế tục, trên đường đi, Diệp Khôn cũng gặp rất nhiều người tu tiên, và cả phạm nhân nữa.

Những người tu tiên mà trên đường hần gặp đa số đều có cùng đẳng cấp với hần, đều là Luyện Khí Kỳ cả. Bọn họ cấp bậc thấp nhất cũng là Luyện Khí Kỳ tầng một, cao nhất cũng là Luyện Khí Kỳ tầng mười một, cao hơn hần một bậc.

Đặc biệt, Diệp Khôn để ý thấy, bọn họ đều hướng về một nơi mà đến. Từ xa, Diệp Khôn đảo thần thức qua cũng thấy được nơi đó như thế nào, đó hẳn là phường thị rồi.

“Mình cũng nên ghé qua đó một chút. Có điều, trước hết mình phải chuẩn bị một vài thứ đã.” Diệp Khôn nhìn phường thị phía xa, thì thầm nói.

Sau đó, Diệp Khôn rẽ vào một con hẻm nhỏ, hần thả thần thức ra tìm tòi. Phát hiện không có ai ở quanh đây, trên môi hần khẽ nở nụ cười, sau đó chớp mắt một cái biến mất không thấy đâu.

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn lại xuất hiện ở chỗ cũ. Vừa xuất hiện, hần liền thả ra thần thức ra tìm tòi, sau khi không phát hiện ra được gì hần mới gạt đầu hài lòng. Sau đó, hần thì triển nở bộ lướt ra khỏi hẻm nhỏ, rồi hòa mình vào với đám người đang đi trên đường, hướng thẳng tới phường thị trước mắt.

Vào trong phường thị, Diệp Khôn thấy bên trong có rất nhiều sạp hàng bày bán hai bên đường, ở đây có đủ các loại đồ vật mà hần chưa từng nhìn thấy. Những người mở sạp bày bán này, đại bộ phận đều là người tu tiên, thì thoảng cũng có vài người là phạm nhân, trên mặt bọn họ luôn nở nụ cười, cùng với những lời chào hàng nghe thật vui tai.

Diệp Khôn nghe được cũng phải phì cười. Có điều hần biết ý, không dám cười trước mặt bọn họ, mà chỉ cười trong lòng mà thôi.

“Thật là... Những tưởng phường thị của người tu tiên phải như thế nào, không ngờ cũng chẳng khác gì phiên chợ ở thế tục mà mình đã tới cả.” Diệp Khôn nghe những lời chào hàng của người bán hai bên đường, vừa đi vừa thầm nghĩ.

Diệp Khôn đi một vòng, thì thoảng ghé vào một số quầy, hỏi thăm mua một số điển tịch giới thiệu về tu tiên giới.

Ở phường thị hơn một canh giờ, cuối cùng Diệp Khôn cũng mua được tám cái ngọc giản. Mỗi một cái giá một khối linh thạch, tất cả đều là điển tịch cơ bản nên mới có cái giá như thế. Bên trong điển tịch giới thiệu rất nhiều thứ trong tu tiên giới. Hần đọc lướt qua, rồi cũng không tìm hiểu ngay, mà cho tất cả vào túi trữ vật.

Trong phường thị còn có rất nhiều thứ Diệp Khôn thấy bắt mắt và muốn mua, nhưng hần lại không biết những vật đó là gì, có công dụng ra sao. Cho nên hần đã tìm mua một vài điển tịch nói về sự vật, sự việc trong tu tiên giới để xem qua trước. Sau đó mới quyết định tìm mua những vật phẩm có ích cho mình.

“Ài. Mười hai khối linh thạch lấy được của Dương Thiên Hùng đã tiêu hết tám, còn có bốn khối. Thật không ngờ linh thạch lại là tiền tệ trong tu tiên giới, mười hai khối linh thạch tiêu nhoáng cái là hết. Cũng may còn có hơn một trăm khối linh thạch cấp thấp và hai mươi viên linh thạch cấp trung lấy được của Tụy Đổng, với số linh thạch này hiện tại mình cũng đã là phú hộ dưới Trúc Cơ rồi. Mặc dù vậy vẫn phải tìm cách kiếm thật nhiều linh thạch mới được, nhưng trước hết mình phải hảo hảo xem qua đống điển tịch này đã, sau đó sẽ tính tiếp.” Rồi khỏi phường thị, Diệp Khôn vừa đi vừa nghĩ.

Nghĩ là làm, Diệp Khôn liền tìm khách điểm thuê một phòng nghỉ ngơi, hần dùng mười khối linh thạch thuê một phòng với giá là mười ngày. Sau đó vào phòng đóng chặt cửa lại nghỉ ngơi một chút, đợi cho đến khi trời tối, Diệp Khôn liền tiến nhập vào bên trong Lam Ngọc.

Hần đến bên động phủ, vào phòng luyện công rồi lấy đống điển tịch vừa mua lúc ban ngày ra, bắt đầu lần lượt xem qua.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 74: Tụ Huyền Trai

Hai hôm sau, Diệp Khôn trở lại phường thị, lần này hắn muốn mua một vài thứ cần thiết cho mình.

Hơn nửa tháng ở trong lam ngọc, Diệp Khôn đã xem qua hơn hai mươi cuốn điển tịch, về cơ bản, hắn đã nắm rõ được tình hình trước mặt của tu tiên giới.

Thông qua điển tịch, Diệp Khôn biết thêm khá nhiều về những vật dụng, công pháp, bí sự của tu tiên giới ở Tương Phú Thành nói riêng, và tu tiên giới Việt Quốc nói chung.

Lần này vào phường thị, trước mắt Diệp Khôn muốn dùng một vài gốc thảo dược bán lấy một chút linh thạch, sau đó sẽ tìm mua một vài thứ cần thiết để mua, đặc biệt hắn muốn tìm cho mình một pháp khí để phòng thân.

Qua tìm hiểu và nghe ngóng, Diệp Khôn được biết trong phường thị có một thương điểm lớn có tên Tụ Huyền Trai.

Tụ Huyền Trai là một thương điểm khá lớn, thuộc sự sở hữu của Quý Linh Môn. Ở đây kinh doanh rất nhiều mặt hàng, hầu như cái gì cũng có. Nhưng giá cả ở đây cũng không hề thấp, bình thường đều cao hơn chỗ khác gấp đôi. Nhưng ngược lại, những gì mua từ đây đều được đảm bảo là hàng tốt, hàng chất lượng. Mua hàng ở đây, thì cứ yên tâm không sợ bị lừa gạt, hay mua phải hàng giả.

Danh khí của Tụ Huyền Trai vì vậy rất được nhiều người biết đến. Ai muốn trao đổi, hay mua bán những vật dụng có giá trị, hầu hết đều tới nơi này. Vì vậy Diệp Khôn đi vào phường thị liền tìm đến ngay Tụ Huyền Trai.

Trước khi đến Tụ Huyền Trai, Diệp Khôn cẩn thận, dùng dị dung thuật thay đổi dung mạo của mình, trở thành một người hoàn toàn khác. Hắn không muốn để người khác biết được dung mạo thật của mình. Người ta thường nói, tiền tài mang họa sát thân. Lần này hắn dùng được thảo lâu năm trao đổi hắn là sẽ gây ra sự chú ý của người khác. Vì vậy hắn chuẩn bị một chút cho tốt, tránh gây ra phiền toái.

Bước vào Tụ Huyền Trai, Diệp Khôn trở mắt lên nhìn, trong lòng đầy kinh ngạc. Từ bên ngoài nhìn vào, thì Tụ Huyền Trai chỉ là một cửa tiệm vừa phải. Thế mà bước vào bên trong, lại là một không gian hoàn toàn khác với bề ngoài của nó.

Không gian bên trong Tụ Huyền Trai rất rộng, ở giữa là đại sảnh đây là khu vực tiếp khách, bốn mặt xung quang đều là quầy hàng, trưng bày rất nhiều thứ.

Diệp Khôn nhìn liếc qua, phía bên tay phải hắn trưng bày rất nhiều pháp khí, thương, đao, kiếm, kích....kể bên là các loại phù lục, và các loại túi trữ vật, túi linh thú. Kế tiếp là các loại trận kỳ, trận bàn, và các loại công pháp tu luyện phù hợp với Luyện khí kỳ. Cuối cùng là một góc bày biện các loại điển tịch, và đan dược cùng với thảo dược. Hầu như tất cả những gì mà Diệp Khôn thấy được ở các quầy hàng bên ngoài phường thị, trong này tất cả đều có.

"Lời đồn quả không ngoa, Tụ Huyền Trai đúng là thứ gì cũng có. Hy vọng lần này thu hoạch được một chút." Diệp Khôn thu lại ánh mắt, trong đầu thầm suy nghĩ.

"Đạo hữu, không biết ngươi cần mua gì?, Tụ Huyền Trai không giám nói là thương điểm lớn nhất ở đây, hay là thứ gì cũng có. Nhưng đảm bảo những thứ tệ điểm có sẽ không làm cho quý khách thất vọng đây." Còn đang suy nghĩ, đột nhiên một giọng nói trong trẻo từ phía trong vọng ra. Tiếp đó là một thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi có khuôn mặt diễm lệ, dáng người thon thả, từ phía sau quầy hàng đi ra, tươi cười nhìn Diệp Khôn nói.

Nhìn thiếu nữ trước mặt, Diệp Khôn mỉm cười nói. "Đạo hữu, tại hạ đến đây là có một chút đồ để bán, không biết quý điểm có thu mua chăng?"

"A. Đạo hữu tới là có đồ muốn bán? Xin hỏi đó là thứ gì, có thể cho tiểu nữ xem một chút được chăng?" Thiếu nữ hơi kinh ngạc, đánh giá Diệp Khôn từ đầu đến chân, thấy hắn cũng khá anh tuấn, cảnh giới lại cao hơn mình, có chút nhũn mày hỏi.

"Cũng được, đạo hữu mời xem." Thấy thiếu nữ đem ánh mắt dò xét mình, trong lòng Diệp Khôn có chút không hài lòng, nhưng bên ngoài vẫn vui vẻ nói.

Tiếp đó, Diệp Khôn phát tay một cái, một hộp ngọc xuất hiện trước mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua hộp ngọc, liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cái, thấy hắn không có biểu hiện gì, nàng cầm hộp ngọc lên, ngón tay khẽ búng, "cạch" nắp hộp mở ra.

Một mùi hương nồng nặc của dược thảo xộc lên mũi thiếu nữ. Thiếu nữ cả kinh, khuôn mặt biến đổi liên tục. Nhìn góc dược thảo bên trong hộp, thiếu nữ hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Diệp Khôn chậm rãi nói.

"Đạo hữu, gốc Hà Thủ Ô này của đạo hữu giá trị quá cao, ta không thể làm chủ được. Đạo hữu hãy ở đây chờ một chút, ta đi thông báo cho trưởng lão trong tiệm, tiền bối sẽ kiểm định và giao dịch với đạo hữu."

"Cái này là tất nhiên, vậy tại hạ sẽ chờ ở đây." Diệp Khôn nghe vậy, trong lòng khẽ động. Hắn không ngờ tùy tiện lấy ra một gốc dược thảo để trao đổi, lại khiến cho đôi phương có biểu hiện như vậy.

Nói rồi, Diệp Khôn phát tay một cái, thu lại gốc thảo dược vào tay, sau đó đi ra đại sảnh, ngồi xuống bên một chiếc bàn ngồi chờ.

Tự Huyền Trai danh khí ở đây cũng khá lớn, nên Diệp Khôn cũng không lo đôi phương sẽ có gì bất lợi cho mình, hắn ung dung ngồi thưởng trà, chờ đợi.

Thiếu nữ thấy Diệp Khôn thu lại gốc thảo dược, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có hành động gì. Liếc nhìn hộp ngọc trên tay Diệp Khôn một cái, rồi xoay người đi vào bên trong, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trong một gian mật thất, một lão giả đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, như là đang luyện công vậy. Đột nhiên lão mở hai mắt, vươn tay chớp lấy một lá phù, sau đó thần thức lão chìm vào bên trong. Một lúc sau, lão vẫy tay, lá phù tự động bốc cháy thành tro tiêu biến trong không khí.

"Hà Thủ Ô? Ngay cả nha đầu kia cũng không phân biệt được niên đại của nó, hơn nữa gốc Hà Thủ Ô này lại do một tiểu tử Luyện Khí Kỳ mang tới." Lão giả nhận được truyền âm phù của thiếu nữ, đọc xong nội dung bên trong, lão lâm vào trầm tư, một lúc sau thì thảo nói.

"Xem ra, ta phải ra một chuyến vậy"

Nói rồi, toàn thân lão mờ dần biến mất khỏi mật thất, khi xuất hiện lão đã ở ngoài một gian phòng. Thiếu nữ đứng một bên thấy lão già xuất hiện, cung kính lễ phép chào một tiếng. Đang định nói gì đấy, liền bị lão già khoát tay ngăn lại nói: "Không cần, người ra dẫn hắn vào đây gặp ta."

"Vâng, tiền bối chờ một chút." Thiếu nữ cung kính trả lời, sau đó lui ra ngoài.

Lão giả không nói gì, đến bên một cái bàn ngồi xuống, rót một ly trà cầm lên nhâm nhi chờ đợi.

Một lúc sau, thiếu nữ dẫn Diệp Khôn đi vào, nàng hướng lão giả cung kính nói: "Tiền bối, đây là vị đạo hữu mà văn bối đã nói"

"Được rồi, người hãy ra ngoài làm việc của mình đi." Lão giả nhìn Diệp Khôn, đánh giá hắn một chập rồi quay sang thiếu nữ phân phó một câu.

Diệp Khôn bị ánh mắt của lão giả nhìn, hắn rung mình một cái, trong lòng có chút sợ hãi.

Thần thức của hắn khẽ đảo qua người lão giả, trong đầu oanh một tiếng "cao thủ Trúc Cơ Kỳ". Không ngờ lão giả trước mắt này là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, Diệp Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, khẽ khom người cung kính nói: "Văn bối xin ra mắt tiền bối."

"Được rồi, đạo hữu hãy ngồi xuống đi." Lão giả gật đầu nói.

"Vâng, văn bối xin thất lễ." Tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, hắn cũng không để ý nhiều, theo lời lão giả ngồi xuống bên cạnh.

"Tiểu tử này đảm lược cũng khá đấy, xem ra lai lịch của hắn cũng không bình thường." Lão giả nhíu mày nhìn Diệp Khôn ngồi trước mặt âm thầm nghĩ.

"Ta nghe nói đạo hữu có một gốc thảo dược quý muốn bán cho bản tiệm, có thể cho ta xem một chút không?" Lão giả trên mặt tươi cười nói.

"Cái này là tất nhiên, mời tiền bối xem." Diệp Khôn biết trước đôi phương sẽ nói thế, nên hắn đã chuẩn bị trước, cầm hộp ngọc trên tay đặt lên bàn đưa qua trước mặt lão giả nói.

Lão giả nhìn hộp ngọc trên bàn cũng không nói gì, ngón tay khẽ búng, nắp hộp dược mở ra.

Ngay lập tức, một làn hương nồng đậm tỏa ra bao phủ lấy cả gian phòng, lão giả nhìn gốc thảo dược trong hộp hai mắt sáng lên. Phất tay một cái, gốc thảo dược liền xuất hiện trên tay lão, hai mắt lão híp lại, thần thức thả ra tập chung lên gốc thảo dược, chăm chú quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 75: Giao Dịch

"Quả nhiên là Hà Thủ Ô đã ngoài bảy trăm năm." Lão giả quan sát một lúc, hai mắt sáng lên, sau đó khẽ vuốt gốc Hà Thủ Ô trong tay thì thào nói.

"Đạo hữu, ngoài gốc Hà Thủ Ô này ra, ngươi còn gốc thảo dược nào khác nữa không?" Lão giả nhìn Diệp Khôn hai mắt lóe lên, tâm khẽ động nghĩ đến điều gì đó, hướng Diệp Khôn hỏi.

Lão giả là người từng trải, một tiểu tử mới chỉ đạt cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười, mà có được thảo dược quý hiếm như vậy, khiến cho lão nghi ngờ.

Diệp Khôn bị lão hỏi, nét mặt khẽ đổi, trong lòng suy nghĩ, cân nhắc xem có nên lấy ra một gốc dược thảo nữa không?

Biểu hiện của Diệp Khôn tuy rất nhỏ, nhưng vẫn bị lão giả nhìn thấy. Qua đó, lão có thể đoán được, chắc chắn hắn vẫn còn, cho nên lão vẫn không có nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ngồi một bên chờ đợi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của lão. Một lúc sau, Diệp Khôn như đã suy nghĩ xong, đồng tử co lại. Chậm rãi nói.

"Chẳng dẫu gì tiền bối, lần này rời gia tộc đến đây tham gia Đại Hội Thăng Thiên, văn bối có lẽ mang theo hai gốc dược thảo quý của gia phụ, mục đích muốn mang tặng cho các vị tiền bối làm đám khảo trong cuộc thi. Nhưng giữa đường xảy ra chút chuyện, nên văn bối đành đem nó đến đây đổi lấy linh thạch, và một vài món pháp khí để phòng thân."

Diệp Khôn ảo não, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Tay hắn khẽ động, lập tức một hộp ngọc kích thước giống cái khi nãy xuất hiện trước mặt lão giả.

Lão giả nhìn hộp ngọc trên bàn, tinh quang trong mắt lóe lên. Âm thầm đánh giá lời nói của Diệp Khôn. Lão chú ý đến sắc mặt của hắn, không phát hiện ra được điều gì giả dối, liền nghĩ là Diệp Khôn nói thật.

"Thì ra là thế, trước hết để ta xem cái hộp này đã." Lão giả suy nghĩ một chập, gật đầu nói.

Sau đó, lão búng ngón tay, một đạo ánh sáng bắn vào hộp ngọc trước mặt. Nắp hộp bật ra, một mùi hương còn nồng đậm hơn mùi hương của gốc Hà Thủ Ô lúc này, tỏa ra tràn ngập gian phòng.

Lão giả hít sâu một hơi, hai mắt mở to, nhìn chằm chằm vào gốc dược thảo trước mặt thất thanh hô lên: "Linh Chi Ngàn Năm"

Lão giả kích động, tay phải khẽ động, gốc Linh Chi liền xuất hiện trên tay lão. Văn bối tác như cũ, lão tập chung tinh thần kiểm định lại gốc Linh Chi này một lần.

Thấy vẻ mặt kích động của lão giả, Diệp Khôn âm thầm cười lạnh. Linh Chi một ngàn năm thì đã sao, hắn thích thì muốn có bao nhiêu cũng có.

"Xem ra, hai gốc dược thảo này đã khiến cho lão ta động tâm. Mình phải lợi dụng cơ hội này, hảo hảo kiếm một chút chỗ tốt từ lão mới được. Có điều vẫn phải cẩn thận một chút." Ý nghĩ trong đầu lóe lên, Diệp Khôn vẫn bình tĩnh chờ đợi.

Thật lâu sau, lão giả đặt hai gốc dược thảo vào lại trong hộp ngọc. Trầm tư suy nghĩ một lúc, rồi hướng Diệp Khôn nói:

"Ta đã xem qua hai gốc dược thảo này, xác thực giá trị rất lớn. Như vậy đi, ta sẽ mua hai gốc thảo dược này của đạo hữu, với giá hai vạn hạ phẩm linh thạch, đạo hữu thấy thế nào?"

"Như vậy là được rồi, văn bối chấp nhận. Chẳng qua, tiền bối chỉ cần đưa cho văn bối năm ngàn khối linh thạch thôi, số còn lại văn bối sẽ dùng để đổi vài thứ ở tệ điểm. Tiền bối thấy thế nào?" Diệp Khôn trên mặt tỏ vẻ mừng như điên, thản nhiên nói.

"Thế cũng được. Đây là năm ngàn khối linh thạch, đạo hữu hãy cầm lấy, sau đó ta sẽ cho người dẫn đạo hữu đi chọn lựa những thứ ngươi muốn." Lão giả nghe vậy, cười lớn nói.

Nói xong, lão phát tay một cái, thu lại hai hộp ngọc trước mặt. Đồng thời, một túi lớn đựng đầy linh thạch xuất hiện trước mặt Diệp Khôn.

Diệp Khôn đảo thần thức qua túi linh thạch, sau khi đếm đủ số linh thạch trong túi, hắn hài lòng cười nói: "Linh thạch đã đủ, nếu không còn gì nữa, thì văn bối xin thôi lui."

Không biết lão gọi thiếu nữ khi nãy lúc nào, mà khi Diệp Khôn vừa dứt lời, thì thiếu nữ cùng từ phía ngoài đi vào rồi bước đến bên cạnh lão giả cung kính đứng một bên.

"Nha đầu, ta đã thu mua dược thảo của vị đạo hữu này, hiện tại tệ điểm còn thiếu của hắn một vạn năm ngàn lượng. Ngươi hãy dẫn hắn ra ngoài, giúp hắn chọn lựa những vật phẩm mà hắn muốn." Lão giả hướng thiếu nữ, phân phó một câu.

Thiếu nữ nghe xong, cung kính chào lão giả một tiếng, rồi dẫn Diệp Khôn ra ngoài.

Thiếu nữ và Diệp Khôn vừa đi khỏi. Hai mắt lão giả lóe lên, trên mặt phảng phất cho chút sát khí. Lão không nói gì, bàn tay khẽ động, một đạo

phù lục lóc lên rồi biến mất.

Phù lục kia đúng là truyền âm phù.

Một khắc sau, ánh sáng chớp lên, xuất hiện một đại hán tuổi chừng ba mươi, linh lực dao động trên người cũng đã đạt đến cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

Đại hán bước vào phòng khẽ khom người cung kính nói: “Tiết trưởng lão cho gọi văn bối, không biết là có gì phân phó?”

“Tào Vỹ, lão phu cho gọi ngươi là muốn ngươi theo dõi giúp ta một người.” Lão già nét mặt nghiêm nghị, nhìn đại hán trước mặt nói.

“Ồ! Tiền bối muốn văn bối theo dõi một người?” Nét mặt Tào Vỹ hơi đổi, cung kính hỏi.

“Đúng vậy!” Lão già nói.

“Vâng? Có điều, không biết kẻ mà ngài muốn văn bối theo dõi, là người như thế nào nào?” Tào Vỹ nói.

“Kẻ ta muốn ngươi theo dõi, chính là tên tiểu tử đang ở ngoài kia. Hắn cảnh giới cũng không cao, mới chỉ đạt Luyện Khí Kỳ tầng mười đỉnh phong thôi. Tuy nhiên, ngươi phải cẩn thận một chút, hắn rất giỏi hoạt. Nhớ không được chủ quan, tiểu tử này không có đơn giản chút nào đâu. Nếu có phát hiện gì, phải thông báo cho ta ngay, không được manh động, đánh rần động cỏ.” Lão già, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Tào Vỹ nghe vậy trong lòng có chút khó hiểu, không biết tiểu tử kia là người như thế nào, mà khiến cho Tiết trưởng lão quan tâm đến hắn. Khó hiểu thật, nhưng hắn cũng không có gốc mà đi hỏi lão làm gì. Cứ thế, lặng lẽ cung kính đứng một bên, nghe lão nói.

“Tiền bối yên tâm, văn bối biết phải làm gì.” Tào Vỹ đáp ứng một câu, sau đó cả người hắn mơ hồ biết mất, không thấy đâu nữa.

Trong phòng lúc này chỉ còn một mình lão già, lão ngồi xuống ghế, tâm tình bất định. Một lúc sau, lão cũng biết mất không thấy đâu nữa.

Bên kia, Diệp Khôn được thiếu nữ dẫn đường, giảng thuật cho hắn từng loại vật phẩm trong thương điểm. Qua lời kể của thiếu nữ, Diệp Khôn đã phần nào nắm bắt được hết tất cả những đồ vật có ở nơi đây, cũng như công dụng của chúng.

Diệp Khôn rất hào hứng, hắn nhắm tính, với số tiền còn lại của hắn thì cũng đổi được khá khá vật phẩm. Vì vậy, hắn không hề do dự, lấy một vài kiện đỉnh giai pháp khí, phòng ngự và tấn công. Tất nhiên, những pháp khí mà hắn lựa chọn chỉ dùng cho Luyện Khí Kỳ mà thôi. Hắn cũng lấy một ít đan dược tăng tiến tu vi, và hơn ba trăm lá phù lục đủ các loại công kích và phòng ngự.

Đối với điển tịch, hắn cũng thu lấy mấy chục cuốn, sau này có thời gian, hắn sẽ từ từ xem xét. Cuối cùng, hắn chọn một vài công pháp tu luyện cùng với vài thứ khác nữa.

Thiếu nữ thấy Diệp Khôn lấy nhiều đồ như vậy thì thoáng kinh ngạc một chút, nhưng cũng không dám lên tiếng dị nghị gì. Trưởng lão đã căn dặn, cứ để hắn lấy những gì hắn thích, đủ với số linh thạch mà thương điểm nợ hắn. Nàng cứ theo đó mà làm thôi.

Sau khi được thiếu nữ kiểm kê và thanh toán, Diệp Khôn không chần chừ nữa liền rời khỏi Tự Huyền Trai.

Lúc này khi đang xem hàng, sâu trong nội tâm của Diệp Khôn dấy lên lời cảnh báo. Vì vậy, khi sử lý xong, không chần chừ, hắn vội vàng đi ngay.

“Hừ, mình đoán không sai, lão già này, có ý đồ với mình. Cũng may vừa rồi, mình đã âm thầm gieo lên người lão một đạo ấn ký của Huyền Ảnh Truy Tung, nếu không cũng không biết được lão có tính toán với mình.” Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, nghĩ.

“Muốn động thủ với ta ư, đừng có nằm mơ. Huyền Ảnh Truy Tung thật là kỳ diệu, lần trước đối với Mộc Chính Đoàn bị thương không nói. Lần này, đối với lão già kia, thật không ngờ mình vẫn có thể gieo ấn ký lên người lão mà lão không hề hay biết. Xem ra khi trở về, phải nghiên cứu thêm về Huyền Ảnh Truy Tung mới được, xem nó còn có công dụng gì nữa không. Có điều, trước tiên phải cắt đuôi kẻ đang bám theo mình đã.” Diệp Khôn vừa đi vừa thì thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 76: Hiểu Nhầm

Cước bộ của Diệp Khôn rất nhanh, hắn thi triển mã bộ lẫn vào giữa đám đông, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Tào Vỹ âm thầm theo sau, khi thấy Diệp Khôn lẩn vào đám đông, hần hơi cau mày, hần liền đem thần thức tập chung lên người Diệp Khôn bám theo.

Bị thần thức của Tào Vỹ tập trung lên mình, Diệp Khôn không hề lo lắng gì, ngược lại trên khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười bí hiểm. Cuộc bộ gia tăng càng nhanh hơn, nhắm vào một góc nhỏ vắng người ở phía sau phường thị đi tới.

Tào Vỹ bám theo đến hẻm nhỏ phía sau phường thị, đột nhiên thần thức của hần không cảm ứng được khí tức của Diệp Khôn nữa, trên mặt hần tỏ ra đầy kinh ngạc không thể hiểu nổi.

“Chuyện này là sao? Vừa rồi còn cảm ứng được khí tức của hần. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, đã không thấy đâu nữa.” Tào Vỹ vừa kinh ngạc, vừa khó hiểu thầm nghĩ.

Nghĩ rồi, Tào Vỹ thả thần thức ra đến cực hạn, hần tìm tòi khắp nơi, mọi ngóc ngách nhỏ không có bỏ qua. Nhưng mà, hần đã tốn công phí sức, trong phạm vi thần thức của mình, hần không tìm thấy manh mối nào cả.

Không hiểu vẫn là không hiểu, chẳng hề đối phương cứ như vậy mà biến mất trước mặt hần, dù gì cảnh giới của hần cũng cao hơn đối phương những ba bậc đấy.

Trong khi, hần đã tập chung thần thức lên người đối phương để theo dõi. Về lý, đối phương như vậy tuyệt đối không thể thoát khỏi sự giám sát của hần.

Có điều, chuyện này đã xảy ra, nhất thời Tào Vỹ không biết nói thế nào cho phải, hần đứng bất động tại chỗ trầm tư một lúc, sau đó quay người rời đi.

Tào Vỹ rời đi không bao lâu, đột nhiên một bóng người bất thành linh xuất hiện ngay đầu hẻm nhỏ. Vừa xuất hiện, thần thức của hần lập tức thả ra, đảo qua khu vực này, như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Một lúc sau, thần thức hần thu lại, một tiếng hừ lạnh vang lên. “Tiểu tử chết tiệt, thật sự hần không có ở đây.”

Bóng người này không phải ai khác đó chính là Tào Vỹ. Vừa rồi, hần chỉ giả vờ rời đi, sau đó, bất thành linh xuất hiện. Hần nghĩ, Diệp Khôn chỉ dùng bí thuật nào đó ẩn thân, khi hần rời đi, nhất định Diệp Khôn sẽ hiện thân, như vậy hần sẽ nắm được hành tung của đối phương.

Nhưng vừa rồi xuất hiện hần không có thu hoạch được gì, mang trong lòng đầy phiền muộn, hần đành âm ức bỏ đi.

Nửa canh giờ sau, ở một góc sâu trong hẻm nhỏ, thân hình Diệp Khôn đột nhiên xuất hiện, trên mặt hần nở nụ cười đắc ý.

Sau đó, không nhanh không chậm, Diệp Khôn rời khỏi con hẻm trở lại khách điếm.

Mười ngày sau, bên trong Tụ Huyền Trai.

“Tiết trưởng lão, văn bối đã điều tra ra được tin tức của tiểu tử hôm trước rồi.” Tào Vỹ đứng một bên khom người cung kính hướng lão giả trước mặt nói.

“Tốt lắm, ngươi hãy nói thử ta nghe.” Lão giả nghe lời này, trên mặt lộ vẻ hài lòng gật đầu nói.

“Vâng tiền bối. Văn bối đã điều tra được, tiểu tử này đang nghỉ chân tại một khách điếm nhỏ ở phía nam thành. Theo như chủ khách điếm đó nói lại, thì hần tên là Diệp Khôn, có lẽ là người ở nơi khác tới đây chuẩn bị tham dự Đại Hội Thăng Thiên.” Tào Vỹ vâng một tiếng, cung kính nói.

“Diệp Khôn? Chẳng nhẽ hần là con cháu của Diệp Gia?” Lão giả nghe vậy, nét mặt khẽ đổi nói.

“Tiền bối nói sao? Tiểu tử đó là người của Diệp Gia ư?” Tào Vỹ nghe thấy hai từ Diệp Gia, trong lòng chấn động, cả kinh hỏi.

Diệp Gia là một trong ba đại gia tộc, cùng với Tịnh Gia và Lưu Gia hùng cứ một phương ở Việt Quốc. Ngay cả sáu đại môn phái lớn cũng phải kiêng kị vài phần, danh khí của bọn họ rất lớn, không ai là không biết đến, cho nên khi nghe lão giả nói đến Diệp Gia, Tào Vỹ cũng thấy hoảng sợ rồi.

Nghĩ đến buổi đầu theo dõi Diệp Khôn, trong lòng Tào Vỹ âm thầm kêu may mắn. Nếu quả thật đối phương đúng là người của Diệp Gia, hôm đó đối phương mà có sát tâm, cho dù hần cảnh giới có cao hơn đối phương, thì chưa chắc đã thoát thân được.

Nghe đồn công pháp tu luyện, cùng với pháp khí và thủ đoạn giết người của Diệp gia hơn hẳn những tu sĩ bình thường, cỡ như hần mà ra tay với Diệp Khôn, thì chỉ có đường chết mà thôi.

“Theo như ta phán đoán, thì có tới bảy tám phần là đúng. Có điều, nếu hần đúng là người của Diệp Gia, tại sao còn muốn tham gia vào Đại Hội

Thăng Thiên chứ? Chuyện này nhất định có vấn đề.” Lão giả trầm ngâm một lúc, như là đang suy nghĩ tới điều gì, rồi nói.

“À đúng rồi! Tên Diệp Khôn này vẫn bối cũng đã nhìn qua dung mạo hắn một lần, nhưng mà so với tiểu tử lần trước tiên bối vẫn bối theo dõi ở Tụ Huyền Trai đi ra, lại là hai người hoàn toàn khác nhau.” Tào Vỹ cung kính đứng một bên, đột nhiên nói.

“Có chuyện này? Người nói thế là có ý tứ gì?” Lão giả nhíu mày, lạnh nhạt nói.

“Tiền bối, quả thực hai người này trước sau dung mạo khác nhau. Nhưng khí tức hoàn toàn như nhau, vì thế vẫn bối mới khẳng định là một. Theo như vẫn bối nghĩ, rất có khả năng, tiểu tử lần trước vẫn bối theo dõi chính là do tên Diệp Khôn kia dịch dung mà thành.” Tào Vỹ hoảng sợ, vội thanh minh.

“Điều người nói cũng có lý. Xem ra đúng là tiểu tử này đã dùng dị dung thật để qua mặt ta rồi. Có thể hắn đã dùng dị dung thuật của thế tục, vì thế mới không có pháp lực giao động, nếu không với công pháp mà ta tu luyện, nhất định sẽ nhìn ra được.” Lão giả thờ dãi một tiếng, chậm rãi nói.

“Thôi bỏ đi, người của Diệp Gia chúng ta không nên dây vào làm gì. Mặc kệ việc hắn tới tham gia đại hội lần này là có mục đích gì, cũng không có liên quan tới chúng ta, người hãy lui xuống trước đi.” Lão giả suy nghĩ một chập, phất tay nói.

“Vâng!” Tào Vỹ cung kính chào lão giả một tiếng sau đó liền rời đi.

“Có hai gốc dược thảo này như vậy ta rất nhanh sẽ đột phá bình cảnh, tiến giai Trúc Cơ Trung Kỳ rồi đây. Hắc hắc.” Dội cho Tào Vỹ rời đi, lão giả phất tay một cái, hai hộp ngọc xuất hiện trên tay lão. Sau đó, toàn thân lão mơ hồ biến mất, khi xuất hiện đã ở trong một gian mật thất bí mật bên trong Tụ Huyền Trai.

Diệp Khôn về đến khách điểm, lập tức trở vào phòng đóng chặt cửa nghỉ ngơi một ngày, cho tinh thần thật thoải mái.

Những ngày tiếp theo, ban ngày Diệp Khôn ra ngoài tìm hiểu, nghe ngóng hình hình xung quanh, và tham quan vài chỗ ở Tương Phú Thành. Ban đêm hắn tiến nhập vào bên trong Lam ngọc, rồi lấy những thứ thu hoạch được ở Tụ Huyền Trai ra, lần lượt kiểm kê, nghiên cứu, thử nghiệm tỷ mỉ từng món một.

Thời gian qua mau, bất tri bất giác đã qua hơn một tháng. Lúc đầu Diệp Khôn còn hay ra ngoài, nhưng càng về sau, hắn chỉ đóng chặt cửa, bên trong còn bố trí một vài trận pháp nhỏ để che mắt. Phần lớn thời gian, là hắn tiến nhập vào trong Lam ngọc.

Tương Phú Thành càng ngày càng tiếp đón thêm rất nhiều người tu tiên, đa phần bọn họ đều là những người đến vì Đại Hội Thăng Thiên. Chẳng qua do thời gian cho tới lúc Linh Sơn mở cửa cũng còn hơn một tháng nữa, cho nên bọn họ đã không hẹn mà kéo nhau tới đây, với nhiều mục đích khác nhau.

Trong những đám người này, hầu như đều chia thành từng tốp một đi với nhau, tất cả đều có cảnh giới Luyện Khí Kỳ. Thi thoảng có vài tốp, dẫn đầu là một cao thủ Trúc Cơ Kỳ. Nhìn qua có thể đoán được, những cao thủ Trúc Cơ Kỳ này mang theo môn nhân hậu bối của mình tới để tham gia đại hội.

Khi đến Tương Phú Thành, mục đích chính của bọn họ chủ yếu là tới phường thị, vì vậy trong thời gian này, sinh ý ở phường thị tăng lên vùn vụt.

Lần này, Tụ Huyền Trai thu vào, bán ra cũng tương đối nhiều bảo vật quý giá.

Tất cả những diễn biến này, Diệp Khôn không hề hay biết.

Bên trong Lam ngọc, Diệp Khôn cầm trên tay một thanh tiểu kiếm, ngón tay khẽ vuốt lên thân kiếm tỏ vẻ hài lòng. Bên cạnh hắn, Tiểu Bạch vẫn đang say sưa chăm chú vào công việc của nó.

Chỉ thấy, Tiểu Bạch lấy dung dịch màu đen trong tiểu bình nhỏ một giọt lên thân một thanh Thiết Chùy. Khi dung dịch tiếp xúc với Thiết Chùy, lập tức một màn biến đổi khó tin xuất hiện.

Lấy mắt thường cũng có thể thấy được, Thiết Chùy dần dần phân rã ra, những thành phần cấu tạo lên nó bị tách ra, trở lại thời điểm ban đầu là nguyên liệu khi chưa luyện chế.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 77: Kiếm Linh Phệ Quỷ

Sau đó Tiểu Bạch thu lấy những nguyên liệu luyện khí được tách ra từ Thiết Chùy phân biệt từng loại một rồi cho vào một hộp ngọc. Xong đâu đấy, nó hướng Diệp Khôn kêu lên hai tiếng gia hiệu cho hắn.

"Ha ha, Tiểu Bạch, cứ để đó đi. Trước tiên cùng ta ra ngoài thử dung hợp tiểu kiếm này chút đã." Diệp Khôn nhìn Tiểu Bạch cười lớn, đầy hưng phấn nói.

Nói rồi, Diệp Khôn cầm tiểu kiếm trên tay đi ra ngoài động phủ, hướng một vùng đất rộng xa xa phía trước đi tới. Tiểu Bạch cũng hứng trí, chạy theo sau.

Đứng trước một mảng đất trống khá rộng, Diệp Khôn phát tay một cái, tiểu kiếm liền rời khỏi tay lơ lửng trên không ở trước mặt hắn.

Đột nhiên, về mặt Diệp Khôn tỏ ra ngưng trọng, hắn đem thần thức tập chung vào tiểu kiếm trước mặt. Tâm thần của hắn khẽ động, điều khiển tiểu kiếm lượn một vòng trên không trung, sau đó quay trở về lơ lửng xung quanh người hắn, tiểu kiếm cứ thế phiêu phù cứ như thể là có linh tính vậy.

Tiếp đó, Diệp Khôn lấy ra Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, hai tay khu động phiến kỳ, miệng đọc chú ngữ khó hiểu, triệu hồi Phệ Linh Thiên Quỷ đi ra.

Phệ Linh Thiên Quỷ vừa xuất hiện, lập tức không gian xung quanh người Diệp Khôn trong phạm vi bán kính khoảng mười trượng ngùn ngụt quỷ khí, khiến cho người ta cảm thấy rợn người.

Quỷ khí bốc lên ngùn ngụt, nhưng chỉ trong một khắc, lấy mắt thường cũng có thể thấy được nó đang co rút lại một chỗ. Không bao lâu sau, khi quỷ khí tụ lại, thì hiện ra một quỷ vật với khuôn mặt dữ tợn, trên người nó tản mát ra khí tức Quỷ Linh Kỳ đỉnh phong. Đây đúng là chân diện mục thật sự của Phệ Linh Thiên Quỷ.

Phệ Linh Thiên Quỷ vừa xuất hiện, nó ngửa mặt lên trời hút dài một tiếng. Sau đó nó đem ánh mắt cung kính nhìn qua Diệp Khôn gật đầu một cái, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Bạch, toàn thân nó khẽ run, dường như nó rất sợ Tiểu Bạch vậy.

Diệp Khôn nhìn biểu hiện của Phệ Linh Thiên Quỷ thì hết sức hài lòng, không uổng công hắn đã lao công tể luyện nhiều ngày, khiến cho hắn tốn rất nhiều tinh huyết. Cuối cùng khiến cho Phệ Linh Thiên Quỷ trở thành một linh quỷ của mình, biến nó thành tay chân đắc lực của hắn.

Có điều, Diệp Khôn thấy biểu hiện của Phệ Linh Thiên Quỷ đối với Tiểu Bạch đúng là rất sợ hãi. Điều này, khiến cho hắn cảm thấy rất khó hiểu, nhưng cũng không có đi tìm hiểu làm gì. Dù sao Phệ Linh Thiên Quỷ cũng tốt, mà Tiểu Bạch cũng tốt. Từ nay về sau, cả hai sẽ theo bên hắn, trợ giúp hắn trong con đường tu tiên đầy chông gai này.

Nghĩ vậy, khoe miệng Diệp Khôn nở nụ cười. Sau đó hắn bấm niệm pháp quyết, ngón tay nâng lên khẽ điểm về phía Phệ Linh Thiên Quỷ một điểm.

Một đạo linh quang từ đầu ngón tay Diệp Khôn lóe lên, ngay sau đó, đạo linh quang bay vút thẳng vào giữa mi tâm của Phệ Linh Thiên Quỷ rồi biến mất.

Ngay lập tức, Phệ Linh Thiên Quỷ gầm lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt nó vặn vẹo biến đổi liên tục.

Diệp Khôn thấy cảnh này, mặt không hề đổi sắc, miệng vẫn lẩm bẩm, ngón tay liên tục điểm về Phệ Linh Thiên Quỷ.

Thời gian chừng uống cạn một chum trà qua đi, lúc này Phệ Linh Thiên Quỷ không còn kêu đau đớn nữa, khuôn mặt của nó cũng đã trở lại bình thường. Nhưng lúc này, trên trán của nó xuất hiện sáu điểm sáng nhỏ, chúng tạo thành một vòng tròn liên tục phát sáng lập lòe, nhìn rất yêu dị.

Diệp Khôn nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó hai tay hắn lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết, rồi điểm nhẹ lên tiểu kiếm đang lơ lửng trước người.

Một tiếng kiếm minh vang lên, đôi lông mày Diệp Khôn giãn ra, hắn đem thần niệm điều khiển tiểu kiếm phi thẳng vào chính giữa sáu điểm sáng trên trán Phệ Linh Thiên Quỷ.

Tiểu kiếm rít lên một tiếng thanh minh, sau đó nó lấy tốc độ kinh người phi vào giữ trán Phệ Linh Thiên Quỷ.

Tưởng chừng Phệ Linh Thiên Quỷ sẽ phải chịu đau khổ hơn khi này, thế nhưng hoàn toàn không phải vậy, lần này nó không hề đau đớn, cũng không tỏ ra sợ hãi gì cả, nó cứ đứng im như thế, dường như đang cảm nhận sự biến đổi gì đó trong cơ thể vậy.

Đột nhiên, sáu điểm sáng trên trán Phệ Linh Thiên Quỷ hào quang chói lọi. Bên trong chập chờn còn có một tia sét nhỏ lập lòe xẹt qua, tia sét này tạo thành liên kết giữ sáu điểm sáng lại với nhau, sau đó tập chung vào chính giữa, kết nối với tiểu kiếm ở trung tâm.

Tiểu kiếm được sáu tia sét ở sáu điểm sáng liên tục dung nhập vào trong, dần dần có sự biến đổi, nhìn vào thì thấy, trên thân tiểu kiếm lập lòe loi điện biến đổi liên tục.

Lúc này, Phệ Linh Thiên Quỷ, bắt đầu cảm thấy thống khổ. Nó kêu gào thảm thiết đau đớn đến tột cùng, nhưng nó không thể cử động được, toàn thân nó đã bị một lực vô hình giữ chặt lại, khiến nó không thể nhúc nhích.

Hơn nữa, quỹ khí trên người nó cũng bắt đầu bốc lên nghìn ngút, chẳng mấy chốc đã bao trùm lấy nó vào trong không thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ bên ngoài nhìn vào, thì thấy một khối loi điện đang lập lòe bên trong quỹ khí, và nó đang liên tục thôn phệ quỹ khí xung quanh. Lúc này bên trong khối loi điện thanh tiểu kiếm khi này đang không ngừng xoay tròn, quỹ khí xung quanh chính là đang bị tiểu kiếm này hấp nạp.

Nửa canh giờ trôi qua, quỹ khí đã tan rã, loi cầu cũng đã biến mất, tiểu kiếm cũng không thấy đâu nữa, không gian đã trở lại về yên tĩnh vốn có của nó.

Ở một bên, Diệp Khôn và Tiểu Bạch đang tròn mắt há mồm nhìn một tiểu nhân to bằng nắm tay người lớn, đang lơ lửng trước mặt.

Tiểu nhân hai mắt nhắm nghiền, trên trán của nó, xuất hiện một đồ án hình lục giác, đồ án này lấy sáu chấm nhỏ làm mắt xích, bên trong phong ấn một tiểu kiếm màu bạc, phảng phất có một chút khí tức của loi điện tỏa ra. Đặc biệt, khí tức trên người tiểu nhân, rõ ràng đã là Quỷ Vu Sơ Kỳ đỉnh phong.

“Ha ha, thành công rồi. Không uổng công thời gian gần một năm ở nơi đây nghiên cứu, cuối cùng ta cũng tạo ra được Kiếm Linh Phệ Quỷ phong ấn lên người Phệ Linh Thiên Quỷ. Hơn đã khiến cho hình dạng của nó thay đổi thành bộ dạng giống như con người, tu vi cũng đã đề cao một bậc.” Một lúc sau, Diệp Khôn lấy lại bình tĩnh, hít vào hột hơi thật sâu, cười ha hả nói.

“Theo như trong U Minh Quỷ Sát Công có ghi lại, sau khi dùng bí thuật, tạo ra phong ấn của Kiếm Linh Phệ Quỷ thì có thể khiến cho Phệ Linh Thiên Quỷ thay đổi hình dáng, tu vi tăng một bậc. Và có thể hấp thu tất cả các loại loi điện vốn là khắc tinh của quỷ vật để nuôi dưỡng Kiếm Linh Phệ Quỷ. Sau đó, dùng chính nó, để khắc chế lại những công pháp tu luyện, khiến nó không còn sợ Thần Lôi chi uy nữa. Vị tiên bối sáng tạo ra công pháp này, đúng là hảo thiên tài, hảo thủ đoạn a.” Diệp Khôn chăm chú nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ trước mặt thì thảo nói.

Nói xong, ngón tay Diệp Khôn khẽ động, một tia sáng nhỏ kính bắn thẳng vào người tiểu nhân phía trước. Tiểu nhân rung mình một cái, hai mắt nó mở ra chớp chớp lên vài cái. Nó đưa mắt ngó nghiêng toàn thân mình, trên mặt lộ rõ vẻ kích động và hưng phấn.

“Phệ Linh, ta đã giúp ngươi tăng tiến tu vi, và dung hợp Kiếm Linh vào người rồi. Sau này, đó chính là bản mạng pháp bảo của ngươi. Tuy ngươi linh trí chưa mở ra hoàn toàn, nhưng cũng đã có thể hiểu được những gì ta nói. Bây giờ, ngươi thử thi triển một vài thủ đoạn cho ta xem thế nào.” Diệp Khôn nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ đang vui sướng trước mặt lạnh nhạt nói.

Tiểu nhân nghe vậy, thân hình dừng lại, hướng Diệp Khôn cung kính gật đầu. Sau đó, nó huyêt dài một tiếng, toàn thân quỹ vụ bốc lên nghìn ngút, đồng thời những tiếng “xoèn xoẹt” vang lên, ánh sáng chớp chớp vài cái. Bên ngoài quỹ vụ xuất hiện hư ảnh sáu tiểu kiếm nhỏ bằng đầu ngón tay.

Đột nhiên, sáu hư ảnh tiểu kiếm lóe lên một cái không thấy đâu. Chỉ trong chớp mắt, cánh xa hơn một trăm trượng, đồng loạt sáu tiếng nổ lớn vang lên. Diệp Khôn hướng phía những tiếng nổ quét qua, phát hiện dưới mặt đất có sáu cái hố lớn hơn mười trượng, sâu cỡ năm trượng. Bên trong hố còn sót lại một chút loi điện không đáng kể.

Nhìn một màn này, Diệp Khôn kinh ngạc, không nói nên lời.

Tiếp đó, hắn chứng kiến thêm rất nhiều thủ đoạn công kích của Phệ Linh Thiên Quỷ. Khiến cho hắn, mừng như điên. Có một trợ thủ mạnh như thế, sẽ giúp ích cho hắn khá nhiều, nhất là trong việc đánh lên định nhân từ phía sau đây.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 78: Công Dụng Khác Của Hắc Dịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biểu hiện của Phệ Linh Thiên Quỷ khiến cho Diệp Khôn rất hài lòng. Cảm phiền kỳ trên tay, Diệp Khôn giờ lên trước mặt, miệng lầm bầm chú ngữ. Phệ Linh Thiên Quỷ chớp mắt một cái, hóa thành quỹ vụ chui vào phiên kỳ, không thấy đâu nữa.

“Như vậy là tốt rồi, chỉ cần bồi dưỡng Phệ Linh Thiên Quỷ cho tốt, thì sau này nó sẽ là trợ thủ đắc lực của ta rồi, hắc hắc.” Diệp Khôn vuốt ve

phiên kỳ trên tay, vui mừng, cười nói.

“Tiểu Bạch, ngươi thấy rồi đấy. Sau này, ngươi phải chăm chỉ tu luyện, phải mạnh hơn nó mới được, đừng để ta thất vọng đấy.” Thu Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên cho vào túi trữ vật, Diệp Khôn liếc mắt nhìn Tiểu Bạch bên cạnh, cười đầy thâm ý nói.

Tiểu Bạch nghe thấy vậy thì ngoác miệng ra kêu lên hai tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

Thân phận của Tiểu Bạch như thế nào, thì chỉ có nó là biết rõ nhất. Há có thể đem nó ra so sánh với quý vật kia chứ, Diệp Khôn không biết điều này nên hơi có chút coi thường nó rồi đấy, lời của hắn đã khiến cho nó không vui tý nào cả.

“Tiểu Bạch, ngươi không cần như vậy. Ta nhắc nhở ngươi chẳng qua là muốn tốt cho ngươi thôi. Phải biết rằng, ở tu tiên giới lấy cường giả vi tôn đấy. Không những là ngươi, mà ngay cả ta, cũng phải chăm chỉ tu luyện đấy.” Thái độ của Tiểu Bạch như vậy, cũng không khiến cho Diệp Khôn không vui, ngược lại hắn tự tiểu phi tiểu chậm rãi nói.

“Khęc...khęc...”

Tiểu Bạch ngoác miệng ra cười, vẻ mặt nó chợt thay đổi, không còn như lúc nãy nữa. Nó nhảy phốc lên trên vai Diệp Khôn, ngói chồm chồm ở đó, thì thoảng đưa tay sờ sờ vào cổ của hắn, tỏ ra khoái trí.

Một màn này, khiến cho Diệp Khôn không biết nói được gì, hắn chỉ có thể cười khổ trong lòng mà thôi.

Trở lại động phủ, Diệp Khôn lấy ra tất cả pháp khí, cùng với hơn mười cái hộp ngọc và vài cái ngọc giản mà hắn đã mua ở phường thị để ở trước mặt.

Trong số pháp khí này, có đủ loại: đao, thương, kiếm, kích...tất cả đều là trung giai pháp khí. Có điều, những pháp khí này, cũng là nhị phẩm trung giai, cấp thấp mà thôi. Đối với tu vi Luyện Khí Kỳ như Diệp Khôn đúng là một bảo bối đáng quý đấy. Bên cạnh đó còn mười hộp ngọc được xếp chồng lên nhau, bên trong những hộp ngọc này cũng đều là nguyên liệu chế tạo pháp khí mà Diệp Khôn đã tìm mua trong thời gian qua.

“Không ngờ hắc dịch trong cái bình nhỏ này ngoài việc khiến cho vật thể trở lại trạng thái ban đầu, nó còn có thể dùng để tách các thành phần nguyên liệu luyện khí trên các pháp khí đã luyện thành này nữa. Chẳng qua, muốn làm được điều này cũng không hề đơn giản, phải dùng thần niệm mạnh mẽ, chuyên tâm điều khiển nó mới làm được. Tiểu Bạch đúng là thông minh, không ngờ nó đã phát hiện ra điều này, hơn nữa còn có thể điều khiển được sự hoạt động của hắc dịch này nữa.” Diệp Khôn lấy ra bình nhỏ lưỡng sắc, cầm trên tay thì thảo nói.

Nói rồi, Diệp Khôn với lấy một thanh đoản đao, rồi lấy một giọt hắc dịch trong bình nhỏ ra nhỏ lên thân đoản đao. Khi hắc dịch tiếp xúc với thân đao, Diệp Khôn liền dùng thần niệm tập chung lên nó, bắt đầu điều khiển sự phân rã của nó.

Hắc dịch được thần niệm của Diệp Khôn điều khiển, nó bắt đầu có sự biến hóa.

Chỉ thấy, hắc dịch rất nhanh lan ra, bao trùm lấy toàn bộ thân đao. Thanh đao run lên nhẹ nhẹ, bắt đầu có hiện tượng rạn nứt. Qua một khắc sau, thân đao phân biệt phân ra làm bốn mảnh nhỏ.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau. Bốn mảnh nhỏ của thanh đoản đao đã bị hắc dịch cô đọng lại thành bốn dịch lỏng có màu sắc khác nhau. Đây đúng là phối đã được tinh luyện từ nguyên liệu, trước khi luyện chế thành thanh đoản đao này.

Diệp Khôn thở “phù” một tiếng, rồi lấy bốn hộp ngọc, cho bốn loại chất lỏng vào trong, sau đó để ra một bên.

“Không thể tưởng tượng nổi. Việc phân rã, tách phối luyện khí, từ pháp khí đã thành phẩm lại khó khăn đến như vậy. Mình đã dùng thần niệm đến cực hạn, mới có thể miễn cưỡng làm được một lần này. Xem ra, thần niệm không mạnh mẽ, thì không thể thuận lợi cho việc này.” Diệp Khôn suy nghĩ một chặp, âm thầm nghĩ.

Diệp Khôn càng nghĩ, hắn càng không hiểu tại sao Tiểu Bạch lại làm được dễ dàng như vậy. Hắn đã cố hết sức mới chỉ miễn cưỡng làm được mà thôi. Cho nên hắn rất muốn biết Tiểu Bạch đã làm như thế nào, lại có thể làm dễ dàng như vậy.

Tiếc rằng, Tiểu Bạch không thể nói được, nên khi hắn hỏi, nó cũng chỉ dùng hành động để miêu tả, nhưng Diệp Khôn không thể nào hiểu được những chỗ quan trọng mà Tiểu Bạch muốn nói cho hắn nghe. Hắn cũng chỉ hiểu sơ qua mà thôi.

Nghĩ mãi không ra, Diệp Khôn dứt khoát vứt nó qua một bên. Dù sao, chỉ cần biết công dụng của hắc dịch như vậy, là hắn đã mừng rồi.

Ít ra, cũng nhờ vào việc Tiểu Bạch tách được một chút nguyên liệu lõi thuộc tính từ một món pháp khí ra, sau đó để cho Diệp Khôn chiếu theo phương pháp ghi trong U Minh Quỷ Sát Công, kết hợp với một vài bí thuật, cuối cùng dung hợp được lõi thuộc tính vào tiểu kiếm. Và đã thành công tạo ra được Kiếm Linh Phệ Quỷ.

Mặc dù Kiếm Linh Phệ Quỷ căn cơ chỉ là một kiện pháp khí nhất phẩm trung giai cấp thấp mà thôi. Nhưng theo thời gian tôi luyện, nuôi dưỡng, sau này nếu có tài liệu trân quý luyện chế lại một lần nữa cũng không thành vấn đề.

Diệp Khôn vươn tay với lấy một cái ngọc giản, đặt lên trán trần thức chìm vào chuyên tâm nghiên cứu.

Bên trong ngọc giản, ghi lại đúng là U Minh Quỷ Sát Công. Diệp Khôn lướt qua một đoạn văn tự dài, tìm đến một đoạn ngắn bên trong rồi ngừng lại, tỷ mỉ nghiên cứu.

“Quá tuyệt vời, Huyền Ảnh Truy Tung lại lợi hại như vậy. Chỉ cần đối phương tu vi không vượt quá xa mình, một đại cảnh giới. Thì có thể thần không biết quỷ không hay, gieo ản ký lên người đối phương đấy. Hơn nữa, không những ở xa vạn dặm cũng có thể cảm ứng được vị trí của kẻ bị gieo ản ký. Còn khi ở gần, nếu đối phương có tâm tư gì với mình, thì trong có thể mình sẽ sinh ra một tia báo động. Thảo nào, lão già kia lại không phát hiện ra khi mình gieo ản ký trên người lão, và khi lão có tâm tư với mình, mình cũng biết được.” Diệp Khôn bỏ ngọc giản ra khỏi trán vui mừng nói.

“Đáng tiếc, vị tiền bối sáng tạo ra công pháp này lại là quỷ tu. Nếu không, mình cũng đã tu luyện công pháp này làm chủ rồi.” Thở dài một tiếng, Diệp Khôn tỏ vẻ tiếc nuối nói.

Ở trong Lam ngọc gần một năm, ngoài thời gian nghiên cứu các điển tịch, Diệp Khôn cũng đã đem U Minh Quỷ Sát Công ra xem rất nhiều lần. Từ rất nhiều nguồn kiến thức, mà hắn đã tiếp nhận được từ số điển tịch kia, hắn đã nhìn ra được, U Minh Quỷ Sát Công là một công pháp đỉnh cao trong quỷ đạo.

Tuy nhiên, cao đến mức nào thì hắn không biết rõ được, trong những điển tịch hắn xem cũng có chút manh mối về nó, thế nhưng những manh mối đó cũng chỉ lướt qua mà thôi, không hề đề cập chi tiết đến nó cả.

Nhưng tu luyện công pháp này sẽ khiến cho người ta trở thành một đại ma đầu, phải giết rất nhiều người, sau đó thu lấy linh hồn để nuôi dưỡng bảo vật, cũng như thăng tiến tu vi. Tuy ở tu tiên giới vì cầu trường sinh, người ta có thể bất chấp tất cả, giết người vô số, miễn sao có lợi cho mình là được.

Nhưng đối với Diệp Khôn, hắn không thể làm được như vậy đâu. Hắn cũng muốn truy cầu trường sinh, và cũng sẽ bất chấp thủ đoạn, để đạt được những điều có lợi cho mình.

Chỉ có điều, hắn sẽ không đi theo con đường giết chóc của quỷ đạo. Vì thế hắn đã không chọn U Minh Quỷ Sát Công để tu luyện. Mà chỉ lựa ra trong đó một vài bí thuật có thể tu luyện mà thôi.

Diệp Khôn nghĩ như vậy, chẳng qua là suy nghĩ thực tiễn khi công pháp đề cập đến linh hồn của người chết mà thôi, hắn vẫn chưa nghĩ sâu xa được, việc tu luyện U Minh Quỷ Sát Công cũng đâu nhất thiết là phải giết nhiều người để lấy linh hồn đâu, vẫn còn nhiều cách khác để tu luyện đấy.

Trước mắt hắn sẽ không tu luyện công pháp này, nhưng còn về sau này cũng không thể nói trước được, đến một ngày nào đó, nhìn ra được sự lợi hại của U Minh Quỷ Sát Công có lẽ hắn sẽ phải nghĩ lại mà tu luyện nó đấy.

Theo như Mộc Chính Đoàn đã nói, Diệp Khôn mang trong người Ngũ Hành Ngụ Linh Căn. Cần tìm được công pháp phù hợp, có đủ ngũ hành thuộc tính để tu luyện, như vậy mới thuận lợi cho con đường tu hành sau này.

Mà muốn tìm được công pháp có đủ điều kiện như thế, chẳng cần đi đâu xa, rất có thể sẽ tìm thấy ở Ngũ Hành Phái. Cho nên Diệp Khôn đã chuẩn bị tương đối đầy đủ, nhất định ở Đại Hội Thăng Thiên phải vào được Ngũ Hành Phái rồi đấy.

P/s: Thời gian bên trong Lam Ngọc gấp 10 lần thời gian thực tế bên ngoài. Các đạo hữu đọc không nên hiểu nhầm nhé ☺

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 79: Vạn Kiếm Quyết

Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, bất chi bất giác đã đến ngày Linh Sơn mở cửa.

Tất cả những tu sĩ có mặt ở Trương Phú Thành, đã bắt đầu rục rịch rời khỏi đây tiến đến Linh Sơn. Trong số đó, cũng có một số người không vội, bọn họ vẫn tiếp tục ở lại Trương Phú Thành. Can bản, thời gian Linh Sơn mở cửa, cho tới lúc Đại Hội Thăng Thiên chính thức bắt đầu khai mở vẫn còn hai tháng nữa, tới lúc Đại Hội chính thức khai mở, lúc đó tới cũng chưa có muộn.

Diệp Khôn nghe được tin tức này, hắn cũng không có vội tới Linh Sơn ngay, mà vẫn hào hào ở trong Lam Ngọc tìm hiểu một vài sự tình, và công pháp tu luyện.

“À! Thì ra Vạn Kiếm Quyết lại có lai lịch lớn như vậy? Thảo nào, mình tu luyện có hơn hai tháng, mà đã nắm bắt được toàn bộ yếu quyết rồi. Luân Chuyển Công hóa ra là công pháp cơ bản của kiếm tu, cho nên mình tu luyện kiếm quyết mới nhanh vậy.” Đặt ngọc giản trên trán xuống, Diệp Khôn thở dài nói.

Mấy ngày qua, Diệp Khôn lấy tất cả những công pháp, mà hắn đã thu mua được ở phường thị đem ra xem qua một lượt. Hồng tìm kiếm một công pháp phù hợp để tu luyện trong lúc này. Dù sao, pháp thuật công kích, hắn chỉ có Hỏa Đạn Thuật và Băng Hàn Châm là có thể dùng được. Còn Phụng Long Hóa công thì hơi phức tạp, cho nên hắn không muốn dùng nó nhiều. Bên cạnh đó, những bí thuật mà hắn học được từ U Minh Quỷ Sát Công đều là phụ trợ, không có hiệu quả mấy cho việc tranh đấu.

Tất cả những công pháp mua ở phường thị, Diệp Khôn không chọn được cái nào cả, những công pháp này quá mức bình thường, tác dụng không lớn lắm, nên hắn cũng không có tu luyện.

Mặc dù Diệp Khôn rất tự tin nhờ vào tín vật của Mộc Chính Đoàn thì hắn sẽ gia nhập được vào Ngũ Hành Phái. Nhưng chỉ dựa vào nó, mà không thể hiện thực lực ở Đại Hội Thăng Thiên, thì hắn sẽ bị người ta coi thường. Có được gia nhập vào Ngũ Hành Phái, cũng không được thoải mái.

Bởi vậy, Diệp Khôn mới nán lại, ở đây tu luyện. Nhưng những công pháp bình thường, hắn lại không muốn tu luyện chút nào cả. Căn bản, có tu luyện cũng không giúp ích được gì nhiều, trong khi chiến đấu.

Theo như tin tức hắn nghe ngóng được. Những người đến tham dự Đại Hội Thăng Thiên lần này, ngoại trừ một số tân tu không rõ thực lực ra sao. Còn lại đều là những nhân tài kiệt xuất, đến từ những tông môn, gia tộc nhỏ ở khắp Việt Quốc. Trong lớp trẻ tuổi, tiếng tăm và thực lực của bọn họ cũng tương đối.

Đang trong lúc bế tắc về công pháp tu luyện, Diệp Khôn vô tình lấy cái ngọc giản mà Vạn Đình Phong đưa cho hắn ra xem.

Xem nội dung trong ngọc giản ghi lại, Diệp Khôn rất kinh ngạc. Hắn phát hiện, Vạn Kiếm Quyết mà Vạn Đình Phong truyền cho hắn, nguyên bản chính là một bộ kiếm quyết của người tu tiên, đã được cải biên để phù hợp cho người bình thường tu luyện.

Hơn nữa, Vạn Kiếm Quyết cũng không phải là công pháp tầm thường. Theo như ghi chép trong ngọc giản, Vạn Kiếm Quyết chính là một công pháp đỉnh cao của kiếm tu. Nó chính là trấn tông chi bảo, của Vạn Kiếm Môn ở Thần Châu, một đại danh nổi tiếng ở tu tiên giới. So với Thiên Nam nơi mà Diệp Khôn đang ở, và Tây Vực cùng với Hải Vực còn lớn hơn rất nhiều lần.

Nhờ vào việc nghiên cứu các điển tịch của tu tiên giới, nên hắn mới biết được bốn địa danh này đây. Không ngờ, Vạn Kiếm Quyết lại bắt nguồn từ Thần Châu.

Tiếp là trong ngọc giản, chỉ ghi lại có một nửa đầu của công pháp mà thôi. Vì là công pháp của kiếm tu, Vạn Kiếm Quyết cũng giống như là một bộ kiếm pháp ở thế tục vậy.

Ở Luyện Khí Kỳ, đỉnh cao chính là Vạn Kiếm Quy Tông. Tương tự như Diệp Khôn đã từng thi triển ra, nhưng Vạn Kiếm Quy Tông của Diệp Khôn chỉ là da lông, đã được cải biên để dùng ở thế tục mà thôi. Không thể bằng được Vạn Kiếm Quy Tông chính thống của người tu tiên được.

Còn lên Trúc Cơ Kỳ, đỉnh cao là Nhân Kiếm Hợp Nhất. Không cần dùng kiếm, chỉ cần tâm động, cũng có thể dùng kiếm khí vô hình để giết người rồi.

Ở thế tục, Diệp Khôn đã luyện thành Vạn Kiếm Quyết, cho nên đối với kiếm quyết này hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay. Uy lực của nó, Diệp Khôn đã tự mình cảm thụ, tin rằng với Vạn Kiếm Quyết chính thống này, uy lực còn mạnh hơn rất nhiều.

“Vạn Kiếm Quyết? Vạn Kiếm Môn? Vạn Gia? Chẳng nhẽ tổ tiên của Vạn gia trước kia là người của Vạn Kiếm Môn ở Thần Châu, chứ không phải ở Thiên Nam chúng ta?” Diệp Khôn như nghĩ đến điều gì, hắn cau mày, nhìn lên trời thì thảo nói.

Thở dài một cái, Diệp Khôn cũng không cần nghĩ nhiều. Trước mắt, cũng chỉ có kiếm quyết này là phù hợp với hắn, luận về uy lực, nó hơn xa những công pháp kia đây. Bởi vậy, hắn đã quyết định sẽ tu luyện Vạn Kiếm Quyết.

“Kiếm quyết, và các chiêu thức mình đã luyện thành, bây giờ luyện lại chỉ cần điều chỉnh một chút là được rồi. Không biết, uy lực của nó đến cỡ nào a?” Diệp Khôn sờ cằm suy ngẫm nói.

“Nhưng trước tiên mình phải luyện chế một thanh kiếm tốt để dùng đã. Xem nào, Xích Diễm Kiếm, Thanh Mộc Kiếm, Thủy Linh Kiếm, Bạch Dương Kiếm, Kim Linh Kiếm... Chọn Thủy Linh Kiếm đi, nguyên liệu dễ kiếm và luyện chế cũng đơn giản. Chỉ cần nghiên cứu qua luyện khí một chút là mình có thể luyện được rồi.” Diệp Khôn nhớ lại một đoạn nhỏ trong ngọc giản có giới thiệu về một vài loại kiếm phổ thông, và phương pháp luyện chế dùng cho cảnh giới Luyện Khí Kỳ. Sau đó hắn chọn ra một thanh kiếm trong số đó để luyện chế.

Tiếp đó, Diệp Khôn bỏ ra hơn một tháng đi thu thập nguyên liệu, và nghiên cứu phương pháp luyện khí. Qua nhiều lần luyện chế thất bại. Cuối cùng, đến ngày thứ bốn năm, Diệp Khôn đã thành công luyện thành Thủy Linh Kiếm. Hơn nữa còn là nhất phẩm trung giai.

Cầm thanh Thủy Linh Kiếm trên tay, Diệp Khôn tỏ ra rất hài lòng. Thanh kiếm dài hơn một xích, lưỡi kiếm sắc bén dị thường, trên thân kiếm tản

mất ra hàn khí bức người. Khiến cho Diệp Khôn cũng có chút hít thở không thông.

Bề ngoài, nhìn Thủy Linh Kiếm có vẻ như một thanh bảo vật đỉnh giai. Nếu như lưu truyền ở thế tục, thì nó sẽ là một thanh thần binh lợi khí, quý báu vô cùng. Nhưng ở tu tiên giới, nó cũng chỉ là một thanh pháp khí trung giai mà thôi. Và cũng chỉ có kiếm tu mới sử dụng.

“Không uổng công mình thức trắng nhiều ngày hao tổn rất nhiều tâm huyết, cuối cùng cũng luyện được một thanh nhất phẩm trung giai pháp khí. Đáng tiếc, mình không phải Tông Sư Luyện Khí, nên lãng phí rất nhiều nguyên liệu.” Diệp Khôn nhìn đồng phế liệu, cùng một vài thanh hạ phẩm pháp khí, không trọn vẹn bên cạnh thì thở nói.

Diệp Khôn lần đầu tiên luyện pháp khí, nhưng hắn cũng không phải kẻ tầm thường. Không luyện thì thôi, nếu đã luyện thì phải luyện được nhất phẩm trung giai pháp khí mới hài lòng.

Vì thế, hắn đã tốn rất nhiều công sức và tiền bạc để vừa nghiên cứu vừa thực hành. Cũng may, hắn có hắc bạch lưỡng dịch phụ trợ. Nếu không, với một kẻ mới bước chân vào tu tiên giới như hắn, không có khả năng làm được chuyện này đâu.

Tiếp đó, Diệp Khôn bắt đầu chuyên tâm vào tu luyện, tuy nói hắn đã luyện thành Vạn Kiếm Quyết ở thế tục. Nhưng đây chỉ là chút da lông bên ngoài, so với thực tế thì khác xa một trời một vực. Ban đầu hắn nghĩ chỉ cần chỉnh sửa lại một chút là ổn, nhưng khi tu luyện hắn mới hiểu ra, suy nghĩ lúc đầu là sai lầm.

Vốn dĩ công pháp của người tu tiên, phạm nhân ở thế tục vô phương tu luyện. Cho nên tổ tiên của Vạn gia đã cải biên, thêm bớt tạo ra bộ kiếm pháp Vạn Kiếm Quyết mới. Sau đó mới lưu truyền cho các thế hệ con cháu ở thế tục tu luyện. Nếu dựa vào nó, có thể thấu hiểu toàn bộ kiếm quyết chính thống của người tu tiên, thì không có khả năng rồi.

Nhận ra điều này, Diệp Khôn chỉ hơi suy nghĩ một chút, là hiểu ngay ra vấn đề. Về sau, hắn gạt bỏ những chiêu thức đã luyện thành ở thế tục qua một bên, chuyên tâm tu luyện Vạn Kiếm Quyết chính thống lại từ đầu.

Nếu như có một người tu tiên ở đây xem Diệp Khôn tu luyện kiếm quyết, thì hẳn là không thể tin vào mắt mình được. Rõ ràng là công pháp của người tu tiên, vậy mà Diệp Khôn tu luyện lại không khác gì là đang luyện một bộ kiếm pháp của thế tục vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 80: Tiến Nhập Linh Sơn

“Còn ba ngày nữa Đại Hội Thăng Thiên sẽ chính thức khai mở, cũng nên tới đó thôi.” Diệp Khôn rời khỏi động phủ, đi ra ngoài, ngửa mặt lên nhìn trời, thì thở nói.

“Tiểu Bạch, ngươi cứ ở lại đây. Lần này tới Linh Sơn sẽ có rất nhiều người, ngươi không nên xuất hiện, tránh cho nhiều kẻ khác chú ý.” Đứng trầm tư một lúc, Diệp Khôn quay sang Tiểu Bạch bên cạnh nói.

Tiểu Bạch nghe vậy, gật đầu đồng ý, nó giơ tay lên làm vài động tác, ra vẻ rất thích thú ở lại chỗ này.

Diệp Khôn nhìn Tiểu Bạch mỉm cười, rồi dặn dò nó vài câu. Sau đó, vô thanh vô thức, cả người hắn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ còn lại một mình Tiểu Bạch với vẻ mặt đầy thắc mắc.

Khi xuất hiện, Diệp Khôn đã lặng lẽ ngồi trên đường, trong phòng ở khách điểm.

Thu lại trận pháp, cảm chế, Diệp Khôn đi ra khỏi phòng, rời khỏi Tương Phú Thành. Sau khi ra bên ngoài cổng thành, Diệp Khôn hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng sơn mạch phía xa xa chạy đi.

Mặc dù chưa biết rõ cửa vào Linh Sơn chính xác nằm ở chỗ nào. Nhưng Diệp Khôn vẫn không hề tỏ vẻ lo lắng, chỉ cần tới được sơn mạch trong phạm vi gần cửa ra vào, sẽ có tín hiệu nhận biết.

Hơn nữa, trên đường đi, Diệp Khôn cũng gặp vài đạo độn quang, trước sau không cùng tốc độ, cùng di chuyển về một phía. Nhìn qua những đạo độn quang này cũng nhận ra được, bên trong độn quang hẳn là người tu tiên đang cấp tốc tiến tới Linh Sơn.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn lóe lên, hắn tăng tốc độ bám theo sau những người này.

Nửa ngày sau, xuất hiện trước mắt Diệp Khôn là một sơn mạch, núi non trùng trùng điệp điệp, trải dài vô tận, không biết đâu là điểm dừng.

Cách chỗ hán đứng một trăm trượng, có bốn người, hai nam hai nữ. Bên cạnh đó, còn có một màn sáng mờ ảo lơ lửng trên không trung, cách mặt đất khoảng một xích. Bề rộng bằng với một cánh cửa, đủ lối cho một người đi qua.

Bốn người này, mặc trên người những bộ trang phục hoàn toàn khác nhau, bên hông mỗi người đều có đeo một tín vật biểu hiện thân phận.

Bọn họ chính là môn nhân đệ tử của Ngũ Hành Phái, Quỷ Linh Môn, Nam Nhạc Phái và Thiên Linh Giáo. Trên thân mỗi người cũng tàn nát ra tu vi không hề thấp, tất cả đều đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười hai đỉnh phong.

Lúc này, những người đi trước Diệp Khôn khi nãy đang kung kính đứng trước bốn người này, bọn họ làm cái gì đó rất giống như là kiểm tra thân phận và ghi danh. Một lúc sau, bọn họ nhận từ bốn người kia một thẻ bài, sau đó lần lượt tiến vào màn sáng kia, biến mất không thấy đâu.

“Nơi đây là...”

Nhìn một màn này, trong lòng Diệp Khôn cả kinh, ba tháng trước hắn đã từng ở chỗ này tìm kiếm lối vào Linh Sơn nhiều lần. Nhưng khung cảnh nơi đây rõ ràng khác xa với trước kia, trước kia chỗ này chính là một khu rừng nguyên thủy, vậy mà bây giờ đã trở thành một sơn mạch, có rất nhiều núi non, trùng trùng điệp điệp, trải dài không có điểm dừng.

Hành động của những người vừa rồi, cũng khiến cho Diệp Khôn khăng định, chỗ này chính là cửa vào Linh Sơn rồi. Bốn người đứng bên cạnh cửa vào, chắc chắn là những dẫn giả, phụ trách việc hướng dẫn những tu sĩ khác, tiến nhập vào Linh Sơn.

Những người này trang phục và tín vật đều khác nhau, xem ra bọn họ là do các môn phái cử đến chỗ này để hành động rồi.

Đứng bên này, chần chờ một chập, Diệp Khôn khẽ lắc người thi triển kinh công vọt tới trước mặt bốn người.

Bốn người đang thì thầm nói chuyện, chợt nhìn thấy một thiếu niên trên tay cầm một thanh trường kiếm, ăn mặc theo lối giang hồ ở thế tục thi triển khinh công đến trước mặt. Khiến cho bốn người kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên phía trước.

Không thể tưởng tượng nổi, thiếu niên trước mặt, nhìn bề ngoài rõ ràng là một kiếm khách ở giang hồ thế tục. Vừa rồi, thân pháp hắn dùng cũng chính là thuật kinh công tầm thường ở thế tục.

Chuyện này sao có thể? Linh Sơn mở cửa là đón chào những tu sĩ ở khắp nơi, tới đây tham dự đại hội. Làm sao có thể để cho một kẻ phàm phu tục tử, tới nơi đây cơ chứ.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được suy nghĩ của nhau từ ánh mắt đối phương. Một trung niên nhìn bề ngoài lớn tuổi nhất trong bốn người, liếc mắt nhìn thiếu niên trước mặt một cái, đang định nói cái gì. Nhưng khi thần thức của hắn đảo qua người thiếu niên, thì trên mặt tỏ ra vẻ cổ quái.

“Ồ! Thì ra đạo hữu ẩn tàng tu vi, lại bộc lộ ra bề ngoài một vị kiếm khách ở thế tục, khiến cho tại hạ thiếu chút nữa hiểu lầm rồi.” Trung niên cẩn thận thi triển Vọng Khí Thuật kiểm tra lại lần nữa. Một lúc sau, hắn tỏ ra kinh ngạc, nhìn thiếu niên nói.

Nghe trung niên nói như vậy, ba người còn lại tỏ vẻ kinh ngạc. Đồng thời thả thần thức ra dò xét trên người thiếu niên. Một lúc sau, ba người thu lại thần thức, nhìn nhau cười khò. Rõ ràng đối phương ẩn tàng tu vi, dùng nhãn thuật che mắt. Hơn nữa lại cải trang như vậy, nên khiến cho bọn họ thoáng cái nhìn không ra.

“Tại hạ Diệp Khôn, xin ra mắt bốn vị đạo hữu. Lần này, tại hạ tới tham dự Đại Hội Thăng Thiên, kính mong các vị giúp tại hạ đăng ký gì danh.” Hai mắt Diệp Khôn lóe lên, hai tay nắm quyền, cười nói.

“Ha ha...thì ra là Diệp đạo hữu tới ghi danh. Cái này là điều tất nhiên, đây là tín vật cũng như sổ thứ tự. Đạo hữu hãy nhận lấy.” Trung niên cười lớn, tay khẽ lật, một cuốn sổ lớn xuất hiện trên tay. Hắn dùng một cây phán quan bút, ghi lại danh tính của Diệp Khôn. Sau đó, lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc bài, tay bấm pháp quyết, thi triển pháp thuật, tạc lại dung mạo Diệp Khôn in vào bên trong ngọc bài, theo đó cũng tạc lên một con số: Năm ngàn sáu trăm tám mươi hai. Rồi ném cho Diệp Khôn.

Bắt lấy miếng ngọc bài, liếc nhìn qua con số phía trên, trong lòng Diệp Khôn khẽ động. Hắn không ngờ, thứ tự của mình trên ngọc bài lại lớn như vậy.

“Đạo hữu, khi tiến vào Linh Sơn, thì đạo hữu hãy tới Linh Đài ở trước lối dẫn lên Quảng Trường, đọc qua một chút về những quy định, luật lệ bên trong để tránh phạm vào những điều cấm kỵ, nếu không sẽ vô tình gặp phải phiền toái đấy.” Trung niên cất cuốn sổ trên tay đi, nhìn Diệp Khôn đầy thâm ý, nói.

“Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở!” Diệp Khôn gật đầu cảm tạ. Sau đó, đi xuyên qua màn sáng, tiến nhập vào Linh Sơn.

Đợi cho bóng dáng của Diệp Khôn biến mất sau màn sáng, lúc này một thiếu nữ ước chừng mười tám tuổi, có gương mặt khả ái, bước lên nhìn trung niên nói: “Tà huynh, huynh thấy người vừa rồi thế nào?”

“Người vừa rồi ư? Ta cảm thấy hắn rất thần bí. Vừa rồi, nếu không phải hắn thả ra linh áp, thì chúng ta không thể nào, nhìn ra được tu vi của hắn. Lúc đó sẽ khiến cho chúng ta nhầm lẫn hắn là một kẻ võ phu ở thế tục đấy.” Thấy thiếu nữ hỏi, trung niên suy nghĩ một chập nói.

“Có chuyện này sao? Đúng rồi, các ngươi có để ý không? Tuy bề ngoài nhìn hần như là một kiếm khách ở thế tục. Nhưng ta có cảm giác, phong thái và thân pháp của hần có chứa một chút linh lực rất khác lạ, linh lực này không giống với linh lực mà chúng ra tu luyện. Hơn nữa, thanh kiếm trên tay của hần, đem đến cho ta một tia báo động, rất nguy hiểm. Từ đó ta có thể khẳng định, nếu như kiếm của hần mà rút ra khỏi vỏ. Và nếu ta là người đối mặt, thì rất có khả năng sẽ bại dưới một kiếm của hần.” Thiếu niên từ nãy đến giờ chỉ lặng lẽ đứng nhìn Diệp Khôn, đột nhiên lên tiếng nói.

“Cái gì? với thân thông của Trúc huynh, mà cũng cảm thấy như thế đối với người kia sao? Hần bắt quá mới đạt Luyện Khí Kỳ tầng mười đỉnh phong mà thôi. Vẫn còn thua huynh những hai cấp đấy.” Thiếu nữ cuối cùng trong bốn người, như không tin vào tai mình, cho là nghe nhầm hỏi lại.

“Hừ. Anh hùng trong thiên hạ nhiều vô kể, đẳng cấp thấp hơn một hai cảnh giới thì đã sao? Ở Quý Linh Môn chúng ta, cũng không hiếm gặp một vài trường hợp có thể vượt cấp khiêu chiến đấy. Ta tin rằng, không những ở bốn môn, mà ngay cả các môn phái khác cũng có đấy. Hơn nữa, công pháp của ta tu luyện có chút đặc thù, nên cảm ứng của ta có thể nói là tám chín phần là thật đấy.” Thiếu niên nhìn thiếu nữ bên cạnh, hừ lạnh một cái nói.

“Trúc huynh nói rất đúng. Chúng ta cũng không cần bàn tán nhiều. Chỉ cần đại hội kết thúc, là sẽ biết kết quả thôi mà. Để xem người kia có khả năng lọt vào top mười không a?” Trung niên nghe ba người tranh luận, trong lòng hần cũng có một chút định giá Diệp Khôn. Nhưng nói bây giờ hơi còn sớm, cho nên hần vội lên tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 81: Linh Sơn Thánh Địa

“Đây chính là Linh Sơn Thánh Địa sao?”

Diệp Khôn tròn mắt, há hốc mồm ngược nhìn một quả núi lớn cỡ ngàn trượng lơ lửng trên đầu mình, trong lòng cả kinh thốt lên.

Thông qua diễn tịch và dò hỏi, Diệp Khôn biết được Linh Sơn không phải là một địa phương tầm thường. Nhưng hần cũng không hề nghĩ tới, Linh Sơn lại có bộ dạng như thế này.

Theo như hầu hết các diễn tịch có ghi lại, Linh Sơn trước kia cũng chỉ là một quả núi bình thường, linh khí rất loãng. Hơn nữa, cũng không phải là lơ lửng trên không như thế này.

Trải qua nhiều lần địa chấn, đột nhiên đến một ngày, quả núi này linh khí càng ngày càng nồng đậm. Và dị biến cũng đã xảy ra, quả núi đột nhiên bị tách ra khỏi mặt đất, từ từ nâng lên. Đến khi cách mặt đất hơn một ngàn trượng, thì dừng lại, lơ lửng trên không.

Từ ngày đó cho tới nay, cũng đã trải qua trăm vạn năm có thừa. Tuổi nguyệt trôi đưa, không biết từ khi nào, nơi đây đã trở thành Linh Sơn. Do các tu sĩ thời thượng cổ thay nhau tiếp quản, truyền thừa xuống dưới, duy trì cho tới bây giờ.

“Linh khí thật nồng đậm a? Có thể ở chỗ này đột phá bình cảnh được rồi.” Diệp Khôn nhìn Linh Sơn trước mặt, trên mặt lộ tia vui mừng thì thầm nói.

Sau đó, Diệp Khôn đưa mắt nhìn ngó xung quanh một lượt. Ánh mắt của hần khi đảo qua một bệ đá lớn ở phía xa xa, thì dừng lại.

Hần thấy ở bên cạnh bệ đá có hai nam tu sĩ đang đứng canh gác ở đó. Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn liền đi lại hướng hai nam tu sĩ kia để hỏi thăm. Linh Sơn lơ lửng trên không, lại không thể phi hành lên trên đó, vì vậy muốn lên thì chỉ còn cách hỏi hai người này mà thôi.

“Nhị vị đạo hữu, tại hạ lần đầu tiên tới Linh Sơn tham gia đại hội, mong nhị vị chỉ giáo, làm sao để lên được Linh Sơn.” Diệp Khôn đi lại trước mặt hai người, thấy bọn họ vẫn còn trẻ, cảnh giới cũng chỉ sần sần với hần. Nên khách khí, khẽ cười hỏi.

Hai thiếu niên liếc mắt nhìn nhau một cái. Rồi cùng dùng thần thức, đảo qua người Diệp Khôn. Đồng thời tay bấm pháp quyết, cùng nhau thi triển một bí thuật nào đó, hướng lên người Diệp Khôn.

Diệp Khôn cả kinh, đang định né tránh nhưng không kịp. Chỉ thấy, hai đạo thanh quang từ hai đầu ngón tay của hai thiếu niên, lấy tốc độ rất nhanh, chớp mắt một cái đã chui tọt vào người Diệp Khôn.

Sắc mặt Diệp Khôn trầm xuống, tay phải đặt lên đốc kiếm, đang định rút kiếm ra. Nhưng chợt phát hiện, ai đạo thanh quang kia tiến nhập vào trong người hần chỉ có tính chất dò xét. Hơn nữa, nó còn có sự cộng hưởng với ngọc bài, treo bên hông của hần. Khiến cho ngọc bài phát sáng, một hư ảnh cùng vài dòng chữ lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhìn một màn này, hai thiếu niên liếc nhìn nhau gật đầu. Sau đó, một thiếu niên có khuôn mặt chữ điền bước lên trước một bước, nắm quyền nói: “Đạo hữu, xin hãy bình tĩnh. Thứ cho hai huynh đệ tại hạ vừa rồi thất lễ. Nhưng đây là quy củ bắt buộc phải kiểm tra, để chứng thực thân phận của đạo hữu, trước khi tiến nhập vào Linh Sơn. Không riêng gì đạo hữu, mà tất cả những đạo hữu khác đều bị chúng ta làm vậy. Sở dĩ phải ra tay bắt ngờ như thế, là để tránh cho những kẻ nội gián của thế lực thù địch thừa cơ chuẩn bị. Mong đạo hữu thông cảm.”

“Ồ! Thì ra là thế, nếu vậy thì không có vấn đề gì. Có điều, xin hỏi hai vị, làm sao để ta có thể tiến nhập lên Linh Sơn phía trên kia?” Diệp Khôn nghe thiếu niên nói vậy, thì ồ lên một tiếng, rồi hỏi.

“Đạo hữu nhìn xem, đây chính là truyền tống trận. Chỉ cần hai khối hạ phẩm linh thạch là có thể truyền tống lên trên rồi.” Thiếu niên nghe Diệp Khôn hỏi, khẽ cười, chỉ tay vào pháp trận trên mặt bệ đá nói.

“Thì ra là vậy!”

Nói rồi, Diệp Khôn lấy ra hai khối hạ phẩm linh thạch đưa cho thiếu niên. Thiếu niên thu lấy linh thạch, trên mặt nở nụ cười rồi bảo Diệp Khôn đứng vào bên trong pháp trận. Sau đó, thiếu niên tay bấm pháp quyết, miệng lầm bầm chú ngữ, tiếp đó y đánh ra một đạo pháp quyết lên trên trận pháp.

Trận pháp kêu lên ồ ồ, bắt đầu hoạt động. Cả người Diệp Khôn bị hào quang của trận pháp bao trùm vào trong. Khi hào quang tắt, đã không thấy bóng dáng của hắn đâu nữa.

Diệp Khôn vừa truyền tống đi, thiếu niên nhếch miệng lên cười, rồi ném qua cho thiếu niên bên cạnh một khối linh thạch. Khối còn lại, hắn cho luôn vào trong túi trữ vật của mình.

Diệp Khôn đứng trong pháp trận, hắn bị một pháp tắc chi lực do trận pháp sinh ra bao trùm lấy cả người. Hai mắt hắn hoa lên, đầu óc có chút quay cuồng. Lúc định thần lại, thì hắn đã đứng trong một gian phòng nhỏ. Dưới chân hắn chính là Truyền Tống Trận. Bên cạnh, cũng có hai thiếu niên đứng gác ở đó.

Hai thiếu niên đang đứng trò chuyện, đột nhiên Truyền Tống Trận lóe lên, sau đó một bóng người xuất hiện. Khiến cho hai người có chút giật mình, thần thức đảo qua người đang đứng trong trận. Thấy đối phương, cảnh giới cũng như mình, không phải một vị tiền bối nào đấy, hai người thở phào nhẹ nhõm. Cũng không thêm đề ý đến người trong trận nữa. Mà quay ra tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

Diệp Khôn nhìn thái độ của hai người, thì hơi nhũn mảy, nhưng cũng không có lên tiếng. Hắn lẳng lặng bước khỏi Truyền Tống Trận, hướng cửa bên ngoài đi ra.

Bước ra khỏi phòng, lại một cảnh tượng khiến cho Diệp Khôn tràn đầy kinh ngạc. Khác hẳn với khi ở bên dưới nhìn lên, Linh Sơn ở đây không khác gì như là một thành trì cả. Hai bên đường, nhà cửa mọc lên san sát, trên đường cũng rất đông người qua lại. Có điều tất cả những người ở đây đều là người tu tiên, không hề có một phạm nhân nào cả.

“Không ngờ bên trong Linh Sơn lại phồn hoa tập lập như vậy a? Tương Phú Thành so với chỗ này, thì chẳng đáng nhắc tới.” Diệp Khôn kinh ngạc lầm bầm.

Nói rồi, Diệp Khôn thu lại ánh mắt, chậm rãi bước đi, lần lượt thăm quan những địa danh khác ở Linh Sơn.

Đứng như hai huynh muội Cao Hùng và Mạc Tuyết Linh đã nói. Tới đây ngoài mục đích tham gia Đại Hội Thăng Thiên, ngoài ra cũng có thể thông qua giao dịch, trao đổi bảo vật, với những người khác ở đây.

Hơn nữa, ở đây cũng có cả phường thị, quy mô cũng như hàng hóa hơn hẳn Tụ Huyền Trai ở Tương Phú Thành đấy.

Thông qua phường thị, Diệp Khôn cũng thu hoạch được tương đối khá. Hắn đã dùng hai góc được thảo năm trăm năm, toàn bộ đổi lấy phù lục. Trong đó, phù lục công kích chiếm phần đa số.

Vì chuẩn bị cho cuộc tỷ thí sắp tới, nên Diệp Khôn không tiếc của, ra tay rất thoàng.

Lượn một vòng quanh toàn bộ Linh Sơn, Diệp Khôn tìm một khách điểm thuê phòng để nghỉ ngơi. Vào trong phòng, Diệp Khôn lấy trong túi trữ vật ra một vài bộ trận kỳ bày ra trong phòng, sau đó đóng cửa hào hào nghỉ ngơi một ngày.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, tinh thần của Diệp Khôn rất thoải mái. Hắn ngáp dài một tiếng, sau đó đến bên cạnh bàn ngồi xuống rót một cốc trà từ từ cảm thụ.

“Không hổ là Linh Sơn a. Chỗ nào cũng có linh khí nồng đậm như vậy.” Diệp Khôn than một tiếng, nói.

“Trước mắt, mình thử đột phá bình cảnh xem thế nào, sau đó sẽ tính những việc linh tinh khác vậy.” Diệp Khôn thầm nghĩ nói.

Để chuẩn bị đột phá bình cảnh, Diệp Khôn không hề đi đâu xa, mà chọn luôn gian phòng này, thực hiện đấy.

Nhĩ vậy, Diệp Khôn vẫn chưa yên tâm lắm, lại lấy ra một ít trận kỳ, cùng với cấm chế, thiết lập thêm một vài thủ đoạn nữa. Hắn không muốn lúc mình đang đột phá bình cảnh lại bị người khác quấy rầy, nên mới làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 82: Trắc Thí (1)

Ngày hôm sau, Diệp Khôn từ trong phòng bước ra, vẻ mặt của hắn không hề che giấu được sự hưng phấn. Lúc này, trên người hắn khí tức đã tăng lên một bậc, chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ Luyện Khí Kỳ tầng mười một rồi.

Diệp Khôn đứng ở cửa phòng thật lâu. Sau đó hắn quay vào thu lại toàn bộ trận kỳ, cùng cấm chế, rồi xoay người rời khỏi khách điểm.

Theo con đường lớn, Diệp Khôn hướng thẳng tới Linh Tiêu Đại Điện. Hắn hỏi thăm qua thì biết được Linh Tiêu Đại Điện chính là cửa ải đầu tiên quyết định vận mệnh tu sĩ, được hoặc không được tham gia Đại Hội Thăng Thiên lần này. Cho nên, bất kỳ ai, bất kỳ người nào cũng phải thông qua cửa này mới được. Hầu như không hề có trường hợp đặc biệt nào bỏ qua cửa này cả, tất cả tu sĩ đều như nhau hết, như vậy mới thể hiện được sự công bằng.

Mặt trời vừa mới lên đến đỉnh đầu, bên ngoài Linh Tiêu Đại Điện đã tụ tập rất nhiều tu sĩ đứng vây quanh thành nhiều tốp nhỏ, bọn họ thì thầm trò chuyện với nhau không ngớt. Trong số những người này cũng có những người quen biết nhau tụ tập lại một chỗ, cũng có những người không hề quen biết nhau tụ tập lại bắt chuyện kết giao. Bên cạnh đó cũng có lác đác một số người lẻ loi một mình.

Diệp Khôn nhìn những đám người này, hai mắt nhíu lại. Hắn đảo mắt qua một lượt, sau đó tiến về một khoảng trống gần bên cạnh lối vào lẳng lặng đứng một bên, hai tay ôm kiếm vào lòng.

Khi Diệp Khôn xuất hiện, với bộ dạng như một kiếm khách ở thế tục đã khiến cho nhiều người chú ý đến hắn. Rất nhiều ánh mắt đảo qua, rồi trên người Diệp Khôn với nhiều tư vị khác nhau. Có người thấy hiếu kỳ, có kẻ thấy kinh ngạc, cũng có kẻ châm trọc... Tất cả những điều này Diệp Khôn đều nhận ra, nhưng hắn vẫn không hề lên tiếng, cứ lẳng lặng đứng một bên mặc cho người khác nghĩ sao về mình cũng được.

Thấy Diệp Khôn bị rất nhiều ánh mắt soi mói như vậy, nhưng sắc mặt vẫn không có thay đổi, vẫn tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Đám người này ai lấy đều nhíu mày, bọn họ thật không ngờ lại có một kẻ tâm trí kiên định đến như vậy. Hắn bắt quả cũng chỉ có cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười một mà thôi, ở chỗ này đa phần đều là người cùng cảnh giới hoặc hơn hắn đấy.

Bình thường, một người mà bị nhìn như vậy sẽ có phản ứng rõ rệt. Hoặc là khúm núm sợ sệt, hoặc là trừng mắt hung hãn. Nếu như gặp phải một kẻ tàn bạo hiếu sát, hơn nữa có chỗ dựa vững chắc, rất có thể sẽ có án mạng xảy ra. Tu tiên giới là vậy, mạnh được yếu thua, chỉ cần một lời không hợp là có thể dẫn đến họa sát thân ngay.

Đối với những người này, Diệp Khôn cũng chẳng thêm để ý, hắn mặc xác cho bọn họ muốn nghĩ về mình như thế nào thì nghĩ. Ở đây là chốn đông người, hắn lại có một mình. Vì vậy hắn cũng không muốn vì một chuyện không đâu mà gây rắc rối cho mình, mặc dù hiện tại ở Linh Sơn không sợ kẻ khác, nhưng khi rời khỏi Linh Sơn thì không thể nói trước được.

Thu ánh mắt từ trên người Diệp Khôn lại, đám người vừa rồi cũng chẳng thêm để ý đến một kẻ vô danh làm gì nữa. Bọn họ lại tiếp tục bàn tán, xì xào với nhau đủ mọi thứ truyện giời hơi đất hồi trên đời, thì thoảng lại phá lên cười khoái trí, không khí càng ngày càng náo nhiệt.

Thời gian thoảng cái trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới giờ Ngọ. Lúc này, hầu hết tất cả những tu sĩ tới tham gia đại hội đều đã tụ tập ở đây, đếm sơ qua cũng đã có trên vạn người.

Cũng may, không gian bên trong Linh Tiêu Đại Điện cũng khá rộng rãi, hơn một vạn người cũng chỉ có thể chiếm một phần ba diện tích của đại điện mà thôi.

“Boong.”

Không khí trong đại điện đang sôi nổi, đột nhiên một tiếng chuông vang lên làm át đi tất cả những tiếng cười nói của tu sĩ xung quanh.

Nghe thấy tiếng chuông, các tu sĩ giật mình cả kinh. Không ai bảo ai, tất cả đều im lặng, không dám phát ra một tiếng động nào cả, sau đó thì cùng nhau hướng lên phía trên trung tâm đại điện.

“Ha ha, để cho các vị đạo hữu chờ lâu, bây giờ có thể chính thức tiến hành trắc thí được rồi.” Ở trung tâm đại điện, không biết từ khi nào xuất hiện một lão giả mặt mũi hiền hòa, tiên phong đạo cốt. Lão giả quét ánh mắt đảo qua một lượt cười lớn nói.

Giọng nói của lão tuy không lớn lắm, nhưng tất cả những người ở đây đều nghe thấy rất rõ ràng bên tai, cứ như là lão già đang đứng sát bên cạnh mình vậy. Ai lấy trong lòng đều cả kinh, trong giọng nói của lão già rõ ràng có chứa một nguồn pháp lực thật hùng mạnh, khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ.

“Thì ra là Hồ Tiếp Dung tiền bối, văn bối Diệp Thanh xin ra mắt tiền bối.” Một thiếu niên chừng mười tám tuổi, khuôn mặt anh tuấn, ăn mặc nho nhã, nhìn thấy lão già vội bước lên phía trước cung kính chào một tiếng, nói.

“A! Thì ra là Diệp tiểu tử người. Ha ha. Không tệ, mới có hai năm mà người từ Luyện Khí Kỳ tầng bốn đã tấn lên Luyện Khí Kỳ tầng mười ba rồi, chẳng bao lâu nữa là có thể tấn cấp lên Trúc Cơ Kỳ rồi đây. Thảo nào Diệp Lão Nhi nhà người lại coi trọng người đến như thế.” Hồ Tiếp Dung nhìn thiếu niên trước mặt, cười ha hả nói.

“Đây cũng là do văn bối gặp phải cơ duyên xảo hợp lên mới tấn cấp nhanh như vậy thôi. Hơn nữa, cũng là nhờ có tiền bối trước kia đã ban cho văn bối một bình Hắc Tuyệt Đan nên mới được như ngày hôm nay đây.” Diệp Thanh vẻ mặt tươi cười nói.

Nghe hai người nói chuyện, tất cả những người ở đây trong lòng đều chấn động.

Hồ Tiếp Dung lại còn Diệp Thanh nữa. Hai cái tên này đã như là sấm ở bên tai bọn họ từ lâu rồi.

Một người là cao thủ Trúc Cơ Trung Kỳ, trưởng lão của Hôi Phong Cốc, nổi tiếng gần xa đã nhiều năm.

Một người là cao thủ Luyện Khí Kỳ của Diệp Gia. Trong lớp trẻ tuổi của Diệp Gia, Diệp Thanh là một nhân tài, tư chất linh căn rất tốt. Tuy không phải là Thiên Linh Căn, nhưng nghe đồn cũng là Thủy Linh Căn biến dị, tư chất tu luyện hơn xa với những người khác.

Hai người này lại là chỗ quen biết. Mặc dù với tư chất của Diệp Thanh chắc chắn sẽ thông qua vòng trắc thí lần này rồi, nhưng có quan hệ với một cao thủ Trúc Cơ Kỳ như thế, cũng không phải tầm thường. Nhất định sẽ được nhiều chỗ tốt hơn những người khác, việc này khiến cho ai lấy đều có chút hâm mộ, đố kỵ và ghen ghét.

“Được rồi. Chắc hẳn các vị đạo hữu ở đây ít nhiều cũng đã từng nghe qua tên tuổi của lão phu, lão phu chính là Hồ Tiếp Dung, là một trong tám vị trưởng lão của Hôi Phong Cốc. Hôm nay, vinh hạnh được các vị tông chủ của sáu tông môn chúng ta yêu mến, mà đề cử lão phu tiếp nhận làm chủ khảo ở lần trắc thí này. Về phần nội dung của việc trắc thí, thì ta cũng không muốn nhắc lại làm gì. Tất cả những người có mặt ở đây, đều đã quá rõ rồi. Ta đối với các vị, chỉ có ba từ mà thôi “hợp và không hợp”. Những ai chủ ý tham gia, thì hãy tiến lên phía trước mặt lão phu mười trượng. Còn những ai không có chủ ý tham gia, thì hãy lùi lại phía sau ba mươi trượng a.” Hồ Tiếp Dung nhìn sắc mặt của mọi người, cất giọng nói.

Đám người nghe thấy vậy, thì lập tức rục rịch, có người bước lên phía trước và cũng có người lùi ra phía sau.

Một khắc sau, ở trước mặt Hồ Tiếp Dung đã có hơn ba trăm người đứng thành hàng ngay ngắn chỉnh tề, trong số những người này Diệp Khôn cũng chiếm một vị trí trong đó.

Còn lại những người khác đều lùi về phía sau, cũng đứng thành hàng rất ngay ngắn, không hề có lộn xộn chút nào cả. Bọn họ phần lớn đều là những người tự biết mình tư chất linh căn quá thấp, nên không có đi lên trắc thí. Trong số này, cũng có những người chỉ đến để xem cho vui, và cũng có những người, là người thân của những người tham gia trắc thí ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 83: Trắc Thí (2)

Hồ Tiếp Dung nhìn một màn này, tỏ vẻ hài lòng. Lão cũng không có nói thêm gì nữa, sau đó xoay người đi tới bên một bộ bàn ghế được chế tác bằng ngọc thạch quý giá ngồi xuống.

“Trắc thí rất đơn giản, chỉ cần tư chất linh căn của các người đạt tiêu chuẩn là có thể thông qua cửa này. Còn về cửa sau, thì còn phải xem vào thực lực của các người đây. Nào, từng người một lên đi.” Hồ Tiếp Dung mặt mày nghiêm nghị liếc qua đám người trước mặt một lượt nói.

Đám người nghe thấy vậy, thì tỏ vẻ khần trương. Cả đám nhìn nhau, nhưng không thấy ai chủ động bước lên, mà còn có ý đưa đẩy nhau.

Hồ Tiếp Dung nhíu mày, lão đang định lên tiếng nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói, thì đã thấy một người bước lên. Nhìn lại thì đây không phải ai khác, chính là thiếu niên Diệp Thanh khi nãy.

Diệp Thanh thấy những người khác đưa đẩy nhau, không dám là người tiên phong đi trước. Điều này hẳn cũng hiểu, vốn dĩ đây là tâm lý chung.

Nếu đạt điều kiện, lọt vào vòng trong thì không sao. Nhưng nếu không đạt, bị loại sẽ khiến cho người khác chê cười, thậm trí là kinh miệt. Tư chất tầm thường mà cũng đòi tham gia đại hội, điều này đúng là lực cười đấy.

Đây cũng là lẽ đương nhiên, ai cũng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Thanh thì khác, tư chất của hắn thế nào, hắn rất rõ. Chỉ là đạt tiêu chuẩn của vòng này thôi, hắn rất tự tin, vì vậy hắn không hề do dự, chính mình làm người tiên phong lên trước. Một là muốn gây chú ý của người khác, hai là cũng muốn để lại hình ảnh đẹp trong mắt Hồ Tiếp Dung.

Hồ Tiếp Dung nhìn Diệp Thanh về mặt gần ra, gật đầu khẽ mỉm cười. Diệp Thanh đến trước mặt lão khẽ khom người cung kính, rồi giơ cánh tay phải ra cho lão kiểm tra.

Hồ Tiếp Dung tất nhiên là đã biết trước tư chất của Diệp Thanh, vốn dĩ lão cũng không cần kiểm tra. Nhưng như thế lại không hợp với quy củ, cho nên lão vẫn đưa tay ra rồi đặt hai ngón tay lên cổ tay Diệp Thanh kiểm tra để lấy lệ.

“Hợp. Người qua bên kia đứng đi.” Thu tay trở về, Hồ Tiếp Dung gật đầu cười nói.

Diệp Thanh đã biết trước được điều này, nên cũng không có tỏ ra quá vui mừng, nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ ra vẻ vui mừng, sau đó theo như lời Hồ Tiếp Dung nói, hắn liền bước ra đằng sau lão đứng.

Đã có người tiên phong lên trước, những người ở dưới cũng không còn tỏ ra khấn trương nữa.

Tiếp đó, một thiếu nữ khoảng chừng mười tám tuổi, có khuôn mặt khả ái, nhìn rất dễ thương, dáng người nhỏ nhắn, nhẹ nhàng bước lên. Đến trước mặt Hồ Tiếp Dung, nàng khẽ nhún người chào một tiếng rồi đưa cánh tay trắng nõn ra cho lão kiểm tra.

“Ồ! Nha đầu, không nghĩ tới lần này Tịnh gai các người cũng muốn tham gia Đại Hội Thăng Thiên a. Xem ra lời đồn kia đúng là sự thật, tam đại gia tộc vậy mà những năm gần đây cũng lần lượt cho các tính anh trong tộc gia nhập vào sáu đại môn phái chúng ta a.” Hồ Tiếp Dung nhìn thiếu nữ, tỏ ra kinh ngạc, như nghĩ tới điều gì đó nói.

“Văn bối Tịnh Tú Mai xin chào tiền bối.” Thiếu nữ nghe vậy, cũng không có phản ứng gì, khẽ cúi đầu cung kính nói.

“Được rồi, nha đầu. Để ta kiểm tra a.” Hồ Tiếp Dung khoát tay, nói.

Hồ Tiếp Dung đặt hai ngón tay lên cổ tay Tịnh Tú Mai, cũng như lần trước đối với Diệp Thanh. Lão đưa vào người nàng một lia linh lực để dò xét.

Đột nhiên, Hồ Tiếp Dung trợn trừng hai mắt, nhìn chăm chăm vào Tịnh Tú Mai lẩm bẩm nói, thanh âm của lão rất nhỏ, lại còn bị một tấm màn vô hình ngăn cản, nên chỉ có lão nghe thấy mà thôi: “Thiên Linh Căn? Đúng là Thiên Linh Căn. Thật không ngờ nha đầu này lại mang trên người Thiên Linh Căn, không được, nhất định phải để cho nha đầu này gia nhập vào bốn môn.”

Nghĩ rồi, Hồ Tiếp Dung buông tay ra khỏi tay Tịnh Tú Mai, nét mặt cũng trở lại bình thường. Vừa rồi, đúng là lão đã quá thất thố, cũng may lão cũng là người cơ trí, đã dùng pháp thuật che đậy. Ngoài lão ra, thì không một ai có thể thấy được nét mặt của lão khi này.

“Hợp”

Tịnh Tú Mai khẽ cười, nàng xoay người nhẹ nhàng bước tới chỗ Diệp Thanh. Có điều, không ai để ý thấy, trên miệng nàng khẽ nhếch lên một nụ cười bí hiểm

Diệp Thanh nhìn Tịnh Tú Mai, khẽ mỉm cười gật đầu chào một cái. Dù sao, hai nhà Diệp Tịnh cũng có giao tình khá thâm hậu. Đối với Tịnh Tú Mai, hắn cũng được gặp mặt vài lần, nên cũng hiểu rõ về nàng ta. Ở Tịnh Gia, địa vị của nàng ta cũng gần tương tự như hắn ở Diệp Gia vậy.

Tiếp theo, những người phía dưới lần lượt đi lên để cho Hồ Tiếp Dung kiểm tra.

“Hợp”

“Hợp”

“Không Hợp”

“Hợp”

...

Rất nhanh, một canh giờ đã trôi qua.

Hơn ba trăm người tham gia trắc thí, lúc này cũng chỉ còn có hai người. Một người trong đó chính là Diệp Khôn, người còn lại là một cô gái, dung mạo cũng có chút xuất chúng. Nhưng biểu hiện bên ngoài lại rất e thẹn.

Mà ở phía sau Hồ Tiếp Dung, những người đạt tiêu chuẩn cũng chỉ có vọn vẹn bảy mươi tám người. Không bằng một phần ba số người lúc đầu.

Những người này trên mặt tỏ vẻ rất vui mừng, chỉ có tầm hơn mười người trong số đó là vẫn tỏ ra như thường, không có biểu hiện gì cả.

Ngược lại, những người không đạt tiêu chuẩn đứng ở phía dưới, hầu như mặt mày ai lấy đều ủ rũ, buồn phiền. Tuy nhiên cũng có một số người vẫn thần nhiên tươi cười, không biết bọn họ cười vì vui hay là cười vì buồn nữa.

“Nha đầu, người lên đây đi.” Nhìn hai người còn lại, Hồ Tiếp Dung khẽ nhủ mầy, lão liếc nhìn Diệp Khôn, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Rồi lại nhìn qua thiếu nữ bên cạnh, thấy nàng ta có vẻ nhút nhát, lão hắng giọng, nhìn thiếu nữ gọi lên.

Thiếu nữ bị gọi lên trong lòng có chút khấn trương, hai tay nâng đan vào nhau, bẽn lẽn bước lên. Diệp Khôn đứng bên cạnh nhìn nàng, hai lông mày nhíu lại. Hắn không thể hiểu nổi, một người tu tiên, lại có bộ dạng như vậy.

“Không hợp. A! Khoan đã...Hợp. Nha đầu, người cầm lấy lệnh bài này, sau khi kết thúc tỷ thí ở vòng trong, cho dù người thắng hay bại cũng cầm theo lệnh bài này tới Hối Phong Cốc gặp ta.” Hồ Tiếp Dung xem qua tư chất của thiếu nữ, lão thấy tư chất của nàng rất bình thường, liền cho nàng không đạt. Nhưng đột nhiên như phát hiện ra điều gì, lão liền đổi ý. Hơn nữa còn đưa cho thiếu nữ một cái lệnh bài, rồi truyền âm dặn dò nàng vài câu.

Thiếu nữ cầm lấy lệnh bài, cung kính chào Hồ Tiếp Dung một tiếng, rồi bẽn lẽn bước về phía sau.

Hành động của thiếu nữ, cũng khiến cho rất nhiều người chú ý. Có người thì khẽ lắc đầu, có người thì tỏ ra kinh ngạc...

Thiếu nữ vừa đi ra đằng sau lão già, Diệp Khôn cũng bước lên phía trước, đưa tay ra cho Hồ Tiếp Dung kiểm tra.

Hồ Tiếp Dung đặt hai ngón tay lên cổ tay Diệp Khôn, như thường lệ, lão đưa một tia linh lực vào người hắn.

“A! Ngũ Hành Linh Căn. Hơn nữa lại là Ngũ Hành Linh Căn. Người chẳng nhẽ là Diệp Khôn?” Đột nhiên Hồ Tiếp Dung “A” lên một tiếng. Nhìn Diệp Khôn nói.

“Đúng vậy. Văn bối đúng là Diệp Khôn? Chẳng nhẽ, tư chất của văn bối không hợp sao?” Diệp Khôn kinh ngạc, nói.

Hắn và Hồ Tiếp Dung chưa hề gặp mặt, thế mà lão vừa phát hiện ra mình mang trên người Ngũ Hành Linh Căn lại nhận ra mình ngay, chẳng nhẽ lão có quan hệ với Mộc Chính Đoàn?

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn thoáng qua, hắn vội nghĩ ngay tới một người, nhưng vẫn chưa dám khẳng định, vì vậy hắn vẫn chờ cho đối phương nói.

“Ha ha. Tư chất của người cũng không phải là không hợp. Nhưng cũng chẳng phải là tốt lành gì. Chẳng qua ta được người ta nhờ vả, nếu như gặp được người, thì chiếu cố người một chút.” Hồ Tiếp Dung thấy vẻ mặt của Diệp Khôn, lão cười lớn nói.

“Người tiền bối nói chẳng nhẽ là Mộc Chính Đoàn tiền bối, người của Ngũ Hành Phái?” Diệp Khôn nghe Hồ Tiếp Dung nói vậy, như có điều khẳng định người mà lão nói là Mộc Chính Đoàn, vội hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 84: Tái Ngộ Mạc Tuyệt Linh

“Không tệ! Đúng là Mộc lão quái đã nhờ cậy ta. Đúng như lời lão nói, người quả thật không phải là người bình thường a?” Hồ Tiếp Dung nhìn Diệp Khôn bất động thanh sắc nói.

“Tiền bối nói đùa? Văn bối cũng chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt. Cũng như những đạo hữu khác mà thôi, không có gì đặc biệt cả.” Diệp Khôn trong lòng khẽ động, thần nhiên nói.

“Hắc hắc. Tiểu tử, người cũng khéo nói lắm. Với tư chất linh căn của người thì chắc chắn ngoài Ngũ Hành Phái ra sẽ không còn phái nào chịu thu nhận rồi đây. Có điều, như Mộc lão nhi nói, người rất có khả năng lọt vào tốp mười trong đại hội lần này. Mà ta nhìn người bề ngoài chỉ hơi khác thường một chút, ngoài ra cũng không có gì nổi bật. Ta lại rất muốn xem, thực lực của người ra sao, mà khiến cho Mộc lão nhi khẳng định như vậy.” Hồ Tiếp Dung cường tiếu một trận, đầy thâm ý nói.

Đám người phía sau Hồ Tiếp Dung nghe được cuộc hội thoại này giữa hai người khiến cho ai lấy đều kinh ngạc, thiếu niên trước mặt này cảnh giới

cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười một mà thôi. Ở đây, trong đám người bọn họ những người có cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, cũng có mười năm, mười sáu người rồi. Thiếu niên kia làm sao có thể lọt vào tốp mười như Hồ Tiếp Dung nói chứ?.

Chẳng lẽ, thiếu niên này có thể vượt hai cấp khiêu chiến với hơn mười người có đẳng cấp cao hơn hẳn?

Có điều, đúng như lời Hồ Tiếp Dung nói, thiếu niên này, nhìn bề ngoài cũng chỉ hơi khác thường một chút mà thôi. Bọn họ cũng không hề nhìn ra được, hẳn có cái gì đặc biệt xuất chúng hơn người đầu nào.

Tuy cảnh giới của họ còn thấp, không thể nhìn thấu được đối phương. Nhưng những người ở đây cũng đều là những người xuất chúng, trên người cũng có một vài bí thuật đặc thù, có thể dò xét qua được thực lực của đối phương. Mặc dù không có chính xác tuyệt đối, nhưng cũng có thể nhìn ra được bảy tám phần thực lực của đối phương đấy. Nhưng bọn họ nhìn không ra được điều gì cả.

Hơn nữa, thiếu niên này tên Diệp Khôn. Hẳn cũng mang họ Diệp. Chẳng nhẽ nói, hẳn cũng là người của Diệp Gia?

Nghĩ đến đây, ngay lập tức có rất nhiều cặp mắt nhìn về phía Diệp Thanh. Diệp Thanh thấy vậy thì nhú mày, trên mặt lộ rõ vẻ khó coi, hẳn cười khô một tiếng, nhìn những người xung quanh mình lắc đầu phủ định. Ý muốn nói, không hề quen biết người này, và Diệp Gia cũng không hề có ai tên Diệp Khôn.

Thấy thái độ của Diệp Thanh như vậy, đám người này tỏ ra kinh ngạc. Diệp Khôn kia nếu không phải là người của Diệp Gia, vậy hẳn là nhân vật như thế nào, mà ngay cả Hồ Tiếp Dung cũng khách khí với hắn như vậy. Không hiểu vẫn là không hiểu. Nhưng bọn họ cũng không có ai dám mở miệng lên hỏi. Dù hiểu kỳ, nhưng cũng chỉ biết để trong lòng mà thôi.

“Trắc thí như vậy đến đây là kết thúc, các vị đạo hữu xin hãy tự nhiên, những người đạt yêu cầu hãy về hảo hảo nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cho cuộc tỷ thí ngày mai a.” Trắc thí đã xong, Hồ Tiếp Dung khẽ ho một tiếng, rồi lớn tiếng nói.

Sau đó, lão quay sang Diệp Khôn bên cạnh, nhìn hắn một cái đầy thâm ý, nói: “Diệp Khôn, ngày mai trước khi thi đấu, ngươi nên tới Thính Nguyệt Lâu gặp người của Ngũ Hành Phái một chút đấy, còn bây giờ thì về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở. Văn bối đã biết.” Diệp Khôn nghe vậy, khẽ cúi người thi lễ nói.

“Được rồi.”

Hồ Tiếp Dung khoát tay, nói một câu. Sau đó, cả người lão mơ hồ biến mất, không thấy đâu nữa.

Lúc này, Linh Tiêu Đại Điện lại bắt đầu huyền ảo trở lại. Muôn ngàn tiếng nghị luận, xì xỏ vang lên. Kẻ thì cười nói đầy đắc ý, kẻ thì ủa rũ trên mặt đầy tiếc nuối.

Thi thoảng cũng có vài người đưa ánh mắt liếc qua Diệp Khôn một cái, rồi thì thào to nhỏ cái gì đó với đồng bạn bên cạnh.

Thấy tình cảnh này, Diệp Khôn vẫn như trước, không hề tỏ ra khó chịu, hắn đảo mắt nhìn qua những người xung quanh một lượt. Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười coi thường. Rồi xoay người rời khỏi đây.

“Diệp huynh, hãy khoan xin chờ một chút.”

Diệp Khôn vừa bước được hai bước, đột nhiên hắn nghe thấy một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền tới.

Hai chân dừng lại, Diệp Khôn vội quay người lại nhìn xem người vừa gọi mình là ai.

“A. Thì ra là Mạc cô nương.”

Vừa thấy được chủ nhân của giọng nói vừa rồi, Diệp Khôn “a” lên một tiếng kinh ngạc, hắn nhận ra ngay đó chính là Mạc Tuyết Linh, vội lên tiếng.

“Diệp huynh, không ngờ huynh vẫn còn nhớ tiểu muội a.” Mạc Tuyết Linh khẽ cười, lấy tay che miệng nói.

“Ha ha. Cô nương nói đùa. Nếu như không có cô nương chỉ giáo, tại hạ sao biết đến Đại Hội Thăng Thiên mà tới đây, làm sao ta có thể quên cô nương được chứ.” Diệp Khôn vẫn giữ bộ mặt tươi cười, thản nhiên nói.

“Không dám, tiểu muội chỉ tiện tay mà thôi. Ngược lại, nếu không có huynh giúp đỡ, thì tiểu muội cũng không thể có ngày hôm nay đấy.” Mạc Tuyết Linh hơi cảm kích, trân thành nói.

“Ồ? Cảnh giới của cô nương hiện tại là... Luyện Khí Kỳ tầng chín. Cô nương tu luyện cũng nhanh a?” Diệp Khôn nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên rồi trên người Mạc Tuyết Linh đảo qua một cái. Có chút kinh ngạc nói.

“Cũng may là nhờ có gốc nhân sâm khi đó, tiểu muội đã thành công luyện chế được một bình Tán Linh Đan, cùng với gặp một chút cơ duyên nên mới đạt được cảnh giới như hiện tại đấy.” Mạc Tuyết Linh nhớ lại chuyện cũ, trên mặt lộ vẻ tươi cười, khẽ nói.

“Thì ra là vậy. Phải rồi, thế còn Cao huynh đâu? Tại sao không thấy đi cùng cô nương?” Diệp Khôn khẽ gật đầu, như đã hiểu, rồi như nhớ tới điều gì vội hỏi.

“Ài. Cao huynh trong một lần chiến đấu với yêu thú đã không may vẫn lạc rồi.” Nghe Diệp Khôn nhắc đến Cao Hùng, trong lòng Mạc Tuyết Linh dâng lên một nỗi bi thống, buồn rầu nói.

“Chuyện này...”

Diệp Khôn nghe thấy vậy, trong lòng thấy hơi bất ngờ. Cũng tỏ ra buồn rầu, đồng cảm với Mạc Tuyết Linh.

“Thôi! Không nhắc đến chuyện này nữa, vừa rồi tiểu muội thấy huynh đứng trong hàng ngũ những người đạt tiêu chuẩn lọt vào vòng trong. Tiểu muội xin chúc mừng huynh.” Mạc Tuyết Linh khẽ thở dài, lấy lại tinh thần, trở lại trạng thái ban đầu, nói.

“Cũng không có gì? Tại hạ cũng có chút may mắn mà thôi.” Nét mặt Diệp Khôn giãn ra, cười trừ nói.

“Diệp huynh không cần khiêm tốn, mới có mấy tháng mà huynh đã đột phá bình cảnh, chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ rồi. Hơn nữa, tiểu muội thấy huynh lần này khác lúc trước rất nhiều. Không biết huynh đã tu luyện công pháp gì, mà khiến cho khí tức trên người lúc có lúc không vậy. Huynh lại ăn mặc theo kiểu thế tục như thế này, nếu như không để ý, ai cũng sẽ nhầm lẫn huynh là phạm nhân đấy.” Mạc Tuyết Linh chú ý đến Diệp Khôn, hiếu kỳ nói.

“Đúng thế, ta gần đây có luyện một bộ công pháp đặc thù, cho nên ta mới ăn mặc như thế này đây.” Diệp Khôn nói.

Đối với khí tức của mình, lúc có lúc không, Diệp Khôn hiểu rõ nhất, đó chính là do hắn tu luyện Vạn Kiếm Quyết mà ra. Vì Vạn Kiếm Quyết là công pháp tu luyện của Kiếm Tu, nên khi tu luyện có chút khác lạ với những công pháp của người tu tiên khác.

Chỉ cần luyện thành Vạn Kiếm Quyết đạt đến trình độ Vạn Kiếm Quy Tông ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ, thì trên cơ thể sẽ sinh ra một luồng kiếm khí vô hình luôn luôn theo bên mình, nó tạo thành một màn kiếm khí bảo vệ lấy toàn thân. Cho nên, khí tức của Diệp Khôn mới bị màn kiếm khí này bao bọc lại, khiến cho nó khó có thể phát huy ra bên ngoài.

Chính vì thế mới có hiện tượng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 Chương 85: Mộc Nhã Hương

“Thì ra là vậy. Nhưng thiết nghĩ, công pháp mà Diệp huynh tu luyện cũng không bình thường a.” Mạc Tuyết Linh nghe Diệp Khôn nói vậy, khẽ gật đầu trầm tư nói.

“Cũng bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả. Chẳng qua công pháp này có một mối quan hệ mật thiết với tại hạ đấy.” Diệp Khôn xua tay, cười cười nói.

“À. Phải rồi, lần này tới đây Mạc cô nương có thu hoạch được gì không?” Như nhớ tới điều gì, Diệp Khôn nhìn Mạc Tuyết Linh hỏi.

“Cũng không có gì nhiều, tiểu muội cũng chỉ thu được một vài thứ bình thường, có chút cần thiết mà thôi. Còn những thứ trân quý hơn, tiểu muội thật không có đủ năng lực với tới rồi.” Mạc Tuyết Linh thần nhiên nói.

Tiếp đó, Mạc Tuyết Linh chuyển chủ đề khác. Nàng hỏi Diệp Khôn về những gì hắn đã trải qua, kể từ lúc hai người chia tay.

Diệp Khôn thấy Mạc Tuyết Linh cũng thật thà, nên trong lòng đối với nàng có chút hảo cảm. Vì vậy, khi nàng hỏi đến vấn đề này, hắn cũng không ngại nói qua một chút về những tao ngộ mà hắn gặp được trong thời gian qua cho nàng biết. Tất nhiên, cũng có những việc hắn không có nói cho nàng này biết, hơn nữa, hắn cũng bịa ra một số chuyện không có thực để nói đấy.

Mạc Tuyết Linh ở một bên chăm chú nghe Diệp Khôn nói, thi thoảng nét mặt nàng cũng biến đổi liên tục.

“Diệp huynh đúng là người có cơ duyên lớn a. Hiện tại lại có quan hệ lớn như vậy với Ngũ Hành Phái, xem ra lần này nhất định huynh sẽ được Ngũ Hành Phái thu nhận làm môn nhân đệ tử rồi.” Mạc Tuyết Linh nghe Diệp Khôn kể xong, trong lòng đầy ngưỡng mộ, nói.

“Hắc hắc. Có được gia nhập vào Ngũ Hành Phái hay không, bây giờ nói còn quá sớm rồi. Tuy tại hạ có nắm chắc bảy tám phần, nhưng cũng

không có vì thế mà chủ quan đấy. Ai mà biết được, sẽ có biến cố gì xảy ra chứ, hết thấy phải để đến lúc kết thúc Đại Hội Thăng Thiên mới biết rõ được.” Diệp Khôn cười lớn, trên mặt có chút đắc ý, tùm tùm nói.

Thấy một màn này, Mạc Tuyết Linh đỡ khốc đỡ cười. Nàng không ngờ Diệp Khôn lại có thái độ như thế. Nhưng nếu đúng như những gì Diệp Khôn nói, thì muốn vào Ngũ Hành Phái, hẳn đúng là có cơ hội rất lớn.

Tiếp đó, Mạc Tuyết Linh cũng đem chuyện của mình nói cho Diệp Khôn nghe. Nàng nói rất tỷ mỉ và chi tiết, hầu như cũng không hề có dấu điểm điều gì cả. Như vậy, lại khiến cho Diệp Khôn có chút xấu hổ. Nàng này đối với hắn rất chân thành, tuy mới gặp nhau có hai lần, nhưng lại coi hắn như là bằng hữu chỉ giao vậy.

Trong lòng Diệp Khôn có chút hồ thẹn, nhưng cũng chỉ có chút mà thôi. Trên người hắn có nhiều bí mật, hắn không thể để người khác biết được, kể cả người đó là bằng hữu chỉ giao đi chăng nữa.

Diệp Khôn và Mạc Tuyết Linh chuyện phiếm với nhau cả nửa ngày trời. Sau đó, hai người chia tay nhau, Diệp Khôn liền quay về phòng của mình ở khách điểm nghỉ ngơi một chút.

Hôm sau, Diệp Khôn dậy rất sớm, hắn theo như lời của Hồ Tiếp Dung nói liền đi tới Thính Nguyệt Lô gặp mặt những người của Ngũ Hành Phái.

Đứng bên ngoài Thính Nguyệt Lô, Diệp Khôn có chút do dự. Hắn đang định tiến vào, thì thấy một thiếu nữ trẻ tuổi bề ngoài cũng chạc tuổi hắn từ bên trong đi ra, nàng này có khuôn mặt xinh xắn, dáng người thon thả nhìn rất đáng yêu.

Thiếu nữ từ bên trong chậm rãi bước ra, nàng đi đến trước mặt Diệp Khôn khẽ mỉm cười nói: “Huynh có phải là Diệp Khôn không?”

“Đúng vậy, chính là tại hạ. Xin hỏi cô nương là...?” Diệp Khôn thấy thiếu nữ hỏi mình, hơi ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu muội là Mộc Nhã Hương, gia gia của tiểu muội huynh cũng gặp rồi đấy.” Thiếu nữ nhìn Diệp Khôn từ đầu xuống chân, âm thầm đánh giá hắn, một lúc sau tươi cười nói.

“Mộc Nhã Hương? Gia gia? Không lẽ cô nương chính là cháu gái của Mộc Chính Đoàn tiền bối?” Diệp Khôn thấy thiếu nữ nói mang họ Mộc, lại bảo hắn đã từng gặp qua gia gia của cô ta. Trong lòng hơi kinh ngạc, suy nghĩ một chập vội nói.

“Diệp huynh tuệ nhãn như đuốc, huynh đã đoán đúng rồi đấy. Nếu lần đó không có huynh ra tay tương trợ, chẳng những gia gia tiểu muội sẽ chết, mà ngay cả tiểu muội cũng vậy. Đại ân này tiểu muội xin ghi tạc trong lòng, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.” Mộc Nhã Hương lòng đầy cảm kích hướng Diệp Khôn thi lễ một cái nói.

“Mộc cô nương, không phải như thế. Tại hạ lúc đó cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Tục ngữ có nói: cứu một mạng người, hơn xây bảy tòa tháp mà.” Diệp Khôn trong lòng khẽ động, nói.

“Diệp huynh nói đùa. Điều đó chỉ đúng với những phạm nhân ở thế tục thôi, còn đối với những người tu tiên chúng ta, làm gì có chuyện đó.” Mộc Nhã Hương phì cười một cái, nói.

“Cái này...”

Thấy Mộc Nhã Hương nói vậy, Diệp Khôn có chút bất ngờ. Nhưng ngẫm lại hắn thấy lời của nàng ta nói cũng đúng. Nhất thời, hắn không biết nói thế nào, chỉ đứng một bên cười khổ không thôi.

“Đúng rồi, ta tới đây là muốn gặp trưởng bối cùng với những đạo hữu khác của Ngũ Hành Phái, xin cô nương thông báo dùm một tiếng a.” Trầm tư một lúc, Diệp Khôn nhớ đến mục đích mình tới đây, vội nói.

“Cái này...Không cần nữa rồi, sư thúc và các sư huynh, sư đệ của ta đã đến Quảng Linh Đài chuẩn bị cho việc thi thí rồi.” Mộc Nhã Hương thần nhiên nói.

“Sao lại như vậy? Tại hạ đã đến sớm như vậy, mà vẫn còn chậm trễ?” Diệp Khôn hơi bất ngờ, sáng nay hắn đã dậy sớm hơn mọi khi để đến gặp người của Ngũ Hành Phái, thế mà hắn vẫn đến muộn.

“Hi hi, nhìn biểu hiện của Diệp huynh thì chắc hẳn huynh mới bước chân vào tu tiên giới rồi, người tu tiên chúng ta đâu có quan niệm thời gian sớm hay muộn như phạm nhân ở thế tục, đối với chúng ta, lúc nào cũng có thể tùy ý gặp mặt đấy.” Mộc Nhã Hương che miệng khẽ cười nói.

“Chuyện này...đúng là tại hạ mới bước trên con đường tu tiên, vì vậy cũng có nhiều chuyện chưa hiểu rõ lắm.” Diệp Khôn vẻ mặt phức tạp, có chút xấu hổ nói.

“Đúng rồi, thế tại sao cô nương còn ở chỗ này? Chẳng nhẽ, cô nương ở đây là vì tại hạ?” Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn nói.

“Đúng vậy. Tiểu muội đặc biệt ở lại chỗ này là muốn chờ Diệp huynh. Sư thúc có nói, chờ cho đại hội kết thúc, huynh đến gặp ngài cũng chưa

muộn. Nhưng trong trận tỉ thí, huynh cũng nên thể hiện hết bản lĩnh của mình, để sư thúc lão nhân gia thấy được, sau này huynh gia nhập bốn môn sẽ được nhiều chỗ tốt đấy.”

“Được rồi, bây giờ có lẽ cũng sắp tới giờ tỉ thí rồi. Chúng ta cũng nên tới đó thôi.” Mộc Nhã Hương nhìn sắc trời rồi quay sang Diệp Khôn nói.

Diệp Khôn thoáng cái động dung, hấn đối với tu tiên giới vẫn còn nông cạn, trước mặt Mộc Nhã Hương quả thật rất xấu hổ, nhưng cũng may nàng này cũng biết điều, không vì vậy mà đem hấn ra làm trò cười, nếu không hấn chẳng biết giấu mặt vào đâu cả.

Lén nhìn Mộc Nhã Hương, Diệp Khôn khẽ thở dài, nói: “Vậy chúng ta cùng đi. Mộc cô nương xin dẫn đường a.”

Mộc Nhã Hương liếc nhìn Diệp Khôn một cái, cũng không có nói gì, miệng nàng khẽ cười rồi quay người bước đi.

Diệp Khôn nói xong, cũng xoay người bước theo sau.

Đi theo Mộc Nhã Hương đến Linh Tiêu Đại Điện, sau đó rẽ vào một phòng lớn, bề rộng cỡ năm mươi trượng ở phía trong đại điện.

Nhìn khung cảnh trong phòng, Diệp Khôn hơi nhíu mày, hấn thấy trước mặt mình là một trận pháp lớn có diện tích bằng hai phần ba gian phòng, nhìn qua thì đây đúng là Truyền Tống Trận rồi, mà lúc này bên trong Truyền Tống Trận có hơn hai mươi người đang đứng ở đó.

Bên ngoài trận lại có hai người đứng hai bên, trên tay mỗi người đều cầm một tấm lệnh bài, hiển nhiên hai người này chính là người chủ trì Truyền Tống Trận rồi.

Mộc Nhã Hương lấy trong người ra một ngọc bài cầm nó trên tay. Nàng không do dự, vội bước vào bên trong Truyền Tống Trận.

Diệp Khôn thấy vậy cũng lấy ngọc bài trong người ra, theo sau nàng đi vào.

Khi Diệp Khôn vừa tiến vào trong Truyền Tống Trận, hai người ở bên ngoài liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu một cái. Đồng thời tay bấm niệm pháp quyết, hướng lệnh bài chỉ vào trong trận.

Hai đạo pháp quyết từ hai lệnh bài bắn ra nhập vào trong trận. Truyền Tống Trận bắt đầu chuyển động, kêu lên ồ ồ, hào quang đại tổ. Rất nhanh, chớp mắt một cái, toàn bộ những người trong trận đều biến mất, không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 86: Tỷ Thí (1)

Quảng Linh Đài là nơi dành cho các cuộc tỷ thí mỗi khi Đại Hội Thăng Thiên diễn ra. Diện tích của Quảng Linh Đài tương đối rộng lớn, có thể nói, nó rộng gấp mười lần Trương Phú Thành mà Diệp Khôn đã từng đi qua.

Vị trí của Quảng Linh Đài cũng ở vào vị trí đặc thù, toàn bộ lõi đài được đặt trên đỉnh một tòa tháp lớn trên đỉnh Linh Sơn.

Nếu ở ngoài nhìn vào, thì Quảng Linh Đài bất quá cũng chỉ là một quả cầu pha lê đặt trên đỉnh tháp mà thôi, có điều, quả cầu này chính là một không gian bảo vật, nó được truyền thừa xuống từ thời thượng cổ.

Lõi đài thi đấu ở bên trong Quảng Linh Đài, nó được cấu tạo thiết kế theo kiểu cửu cung bát quái, ở giữa là một lõi đài chính, xung quanh là tám lõi đài khác được đặt theo phương vị bát quái.

Giữ các lõi đài với nhau được thiết lập tầng tầng cấm chế, khiến cho nó tuy ở gần nhau nhưng hoàn toàn tách biệt ra thành từng nơi khác nhau, những người tham chiến bên trong đó sẽ không thể nào thấy được diễn biến của lõi đài bên cạnh.

Ngược lại, những người quan chiến bên ngoài thông qua Thiên Luân Kính có thể thấy rõ diễn biến bên trong tất cả các lõi đài.

Ở phía trên khu vực tổ chức lúc này có mười hai người đang ngồi thượng tọa ở đó. Trong đám người này nam có, nữ có, già có, trẻ có, thế nhưng trên người họ tản mát ra linh áp cho thấy đều là cao thủ Trúc Cơ Kỳ.

Những người này hầu hết đều có tu vi là Trúc Cơ Trung Kỳ, duy nhất một lão giả bề ngoài ăn mặc như một đạo sĩ, trên người tản mát ra khí tức của Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Bọn họ chính là đại diện của sáu đại môn phái được đề cử làm giám khảo trong Đại Hội Thăng Thiên lần này.

Nhìn vào thái độ của những người xung quanh, có thể thấy lão đạo sĩ có tu vi cao nhất là người chủ trì ở đây. Chỗ lão đạo sĩ ngồi chính là ở giữa những người còn lại, hiển nhiên đây là chỗ của chủ tọa rồi.

Lúc này, bên trong Quảng Linh Đài tụ tập rất nhiều người, đa phần những người ở đây đều là người tới quan chiến, tất cả bọn họ chia làm tám tốp nhỏ, phân biệt mỗi tốp đứng ở phía dưới mỗi lối đài.

Phía dưới, trước mặt mười vị cao thủ Trúc Cơ Kỳ là đám người đã thông qua trắc thí ngày hôm qua, tất cả bọn họ đều đã có mặt ở đây, thế nhưng liếc mắt nhìn qua thì vẫn còn thấy thiếu một người nữa, người này đó là Diệp Khôn, hắn vẫn chưa có mặt ở đây.

Trên mặt những người này tỏ ra rất hồi hộp, số phận của bọn họ tốt xấu như thế nào chính là thông qua trận tỷ thí lần này để định đoạt, thế nên ai lấy đều có dáng vẻ khá là khẩn trương.

Chỉ có mười sáu người đạt tới cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười ba là không có biểu hiện gì, hết thảy vẫn tỏ ra bình tĩnh lạ thường, họ không có hồi hộp như những người khác, trong mắt bọn họ tràn đầy tự tin, dường như đối với trận tỷ thí này họ đã nắm chắc phần thắng trong tay vậy.

“Ồ! Những người cuối cùng, cũng đã đến rồi.”

Đột nhiên, lão đạo sĩ ngồi ở vị trí thủ tọa nhíu mày, mắt nhìn về một hướng, khẽ nói.

Tuy thanh âm của lão đạo sĩ nói không lớn lắm, nhưng những người có mặt ở đây đều là người tu tiên, vì vậy giọng nói của lão có nhỏ, bọn họ đều nghe thấy được.

Nghe lão đạo sĩ nói thế, tất cả đều đưa mắt nhìn theo hướng ánh mắt của lão.

Chỉ thấy, Truyền tống trận ở phía cuối lối đài đột nhiên kêu lên một hồi ồ ồ, sau đó hào quang chói mắt lóe lên, đúng là có người đang truyền tống đến chỗ này.

Một lúc sau, hào quang thu liễm lại, xuất hiện trong trận là hơn hai mươi người, Diệp Khôn cũng có mặt tại đó.

Những người này vừa tới thì đảo mắt nhìn ngó xung quanh một lượt, sau đó không ai bảo ai, từng người rời khỏi Truyền tống trận rục rịch kéo nhau rời đi, Diệp Khôn thấy vậy cũng bước theo sau Mộc Nhã Hương đi ra.

Những người khác thì tìm cho mình một chỗ đứng ở phía dưới tám lối đài, còn Diệp Khôn thì được Mộc Nhã Hương dẫn đến đứng trước mặt đám cao thủ Trúc Cơ đang ngồi ở phía trước.

“Văn bối Mộc Nhã Hương đệ tử Ngũ Hành Phái xin bái kiến các vị tiền bối và sư thúc.” Đến trước mặt đám cao thủ Trúc Cơ Kỳ, Mộc Nhã Hương khẽ khom người hành lễ cung kính nói.

“Văn bối Diệp Khôn, xin bái kiến các vị tiền bối.” Diệp Khôn đứng bên cạnh thấy vậy cũng khom người thi lễ nói.

“Ha ha, Hương Nhi người tới rồi thì đứng qua một bên đi. Còn vị đạo hữu kia, người hãy cầm lấy thẻ bài này. Đây chính là số thứ tự rút thăm duy nhất còn sót lại dành cho người.” Hai người vừa thi lễ xong, một thanh niên ngồi bên cạnh lão đạo sĩ cười ha hả nói. Sau đó lão phát tay một cái, một cái thẻ bài liền xuất hiện trên tay Diệp Khôn.

Mười một người còn lại thấy vậy cũng không có nói gì, ánh mắt chỉ đảo qua hai người Diệp Khôn và Mộc Nhã Hương một cái rồi thôi. Duy nhất chỉ có lão đạo sĩ ngồi ở giữa là hơi nhíu mày khi lão nhìn thấy bộ dạng của Diệp Khôn.

Liếc nhìn thẻ bài trong tay, Diệp Khôn thấy trên thẻ bài có ghi số bảy mươi mốt, hắn âm thầm đánh giá một chút, rồi lui về phía sau gia nhập vào đám người tham gia thi đấu đứng.

Mộc Nhã Hương thì đi lại chỗ đám người của Ngũ Hành Phái đứng ở đó, thế nhưng ánh mắt của nàng vẫn luôn dõi theo thân ảnh của Diệp Khôn.

Diệp Khôn vừa lui về phía dưới, lão đạo sĩ đột nhiên đứng dậy, mặt mày nghiêm nghị, nhìn đám người trước mặt nói:

“Cũng đã đến giờ thi đấu rồi. Nhưng trước hết ta muốn nhắc lại cho các người biết một chút về thể lệ cuộc tỷ thí năm nay. Trước hết, ta nói lại một lần nữa. Số thứ tự trên thẻ bài chính là số chỉ định của các người, một lát nữa, khi bước vào giai đoạn chọn đối thủ tỷ thí thì trên thẻ bài sẽ xuất hiện một số ở mặt sau. Số đó sẽ xuất hiện ngẫu nhiên theo từng cặp, theo đó các người sẽ biết được đối thủ của mình là ai.”

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Các người đã thông qua trắc thí. Như vậy, tư chất Linh Căn cũng đã hơn hẳn những người khác rồi. Nhưng như thế vẫn chưa đủ, bởi vậy mới có Đại Hội Thăng Thiên mở ra. Mục đích là tìm kiếm những nhân tài trẻ tuổi như các người, sau đó sẽ tùy theo tư chất cũng như ước nguyện của từng

người, sẽ được các đại phái chúng ta thu nhận vào làm môn nhân đệ tử.”

“Vĩ thế, trong lần tỷ thí này, các ngươi hãy dốc hết toàn lực thi triển hết tài năng của mình ra. Nhưng như vậy cũng không phải là liều mạng đến cùng, phải biết điểm dừng. Đã có đám người bạn ta ở đây tùy thời sẽ ra tay can thiệp những lúc cần thiết, tránh cho những điều không mong muốn xảy ra, cho nên các ngươi cứ an tâm thi đấu. Có điều, chủ động vẫn là ở các ngươi, vì trong khi tranh đấu không ai có thể đoán trước được điều gì. Nếu ai không nắm chắc thì nên chủ động nhận thua, không nên miễn cưỡng làm gì, như vậy sẽ mang đến bất lợi cho mình.”

“Cuối cùng, sau khi kết thúc tỷ thí sẽ chọn ra mười người đứng đầu, và theo như nguyện vọng của mỗi người, các ngươi sẽ được lựa chọn một trong sáu đại phái chúng ta để gia nhập. Ngoài ra, cũng sẽ có phần thưởng tương ứng cho mỗi người. Còn lại những người khác, cũng sẽ được thu nhận làm đệ tử của các phái. Nhưng vẫn phải xem vào thể hiện của các ngươi nữa, từ đó sẽ quyết định thu nhận làm đệ tử nội môn, hay là đệ tử ngoại môn.”

Lão đạo sĩ nói một mạch cho tới hết mới thôi. Rồi lão ngừng lại một lúc nhìn đám người phía trước.

Nghe đạo sĩ nói xong, trên mặt những người tham gia tỷ thí biểu lộ sắc thái hoàn toàn khác nhau. Riêng Diệp Khôn không hề có biểu hiện gì cả, hần vẫn thần hiên như thường, dường như đối với việc này hần không hề quan tâm mấy.

Những người quan chiến ở phía dưới mỗi lời đài khi nghe lão đạo sĩ nói xong cũng thì thào bàn tán xôn xao. Theo đó là đủ kiểu nghị luận, dự đoán kết quả của cuộc tỷ thí khi kết thúc. Bên cạnh đó, cũng có một số người, lợi dụng việc này, đem ra cá độ kiểm trắc một chút.

“Được rồi! Bây giờ bắt đầu lựa chọn đối thủ.”

Lão đạo sĩ nhìn một màn này khê ho một tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 87: Tỷ Thí (2)

Nói xong, lão đạo sĩ phát tay một cái, một đạo lục quang từ tay lão bắn ra, quện tròn một cái, tạo thành một dải quang hà phía trên đầu tám mươi người phía trước.

Lão đạo sĩ nhìn quang hà phía trước, ngón tay điểm một chỉ vào không trung, miệng thì lầm bầm chú ngữ liên tục.

Theo tiếng chú ngữ từ miệng đạo sĩ vang lên, lấy mắt thường cũng có thể thấy được, dải quang hà chỉ trong chớp mắt đã khuếch tán ra bốn phía, bao trùm lên tám mươi người phía dưới.

Bị quang hà bao trùm bên trong, đám người này cả kinh. Có nhiều người hốt hoảng té ra phòng ngự, bảo vệ lấy toàn thân, nhưng có nhiều người không hề có biểu hiện gì cả, vẫn đứng im tại chỗ.

Một khắc sau, không phát hiện ra có gì bất lợi, đám người này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn những người xung quanh, không hề té ra phòng hộ, những người này cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng cũng chẳng biết nói gì, âm thầm thu lại phòng hộ, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ đợi.

Đột nhiên, thẻ bài trên tay mỗi người qua một thời gian ngắn tiếp xúc với thanh quang, bắt đầu có chút biến đổi.

Chỉ thấy, đằng sau thẻ bài của mỗi người, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ra một con số khác.

Trên thẻ bài của Diệp Khôn xuất hiện con số bốn mươi bảy, đồng thời cũng thời gian đó, một thiếu niên dáng người mập mập đang cầm thẻ bài có số bốn mươi bảy chờ đợi, hần lật lên thì thấy phía sau thẻ bài xuất hiện con số bảy mươi mốt.

Ước chừng thời gian uống cạn một chum trà trôi qua. Quang hà đột nhiên biến mất, tiếp đó phía trên đằng sau vị trí thượng tọa xuất hiện một bảng danh sách phân chia từng cặp đối thủ, lơ lửng trên không.

Trên bảng chia ra làm bốn mươi cặp, Diệp Khôn khê liếc mắt cũng đã nhìn thấy vị trí và đối thủ của mình. Hàng đầu tiên, vị trí thứ ba “Diệp Khôn và Đặng Thủ Đình”. Hần đứng ngay trong tốp đầu tiên phải lên đài thi đấu.

Đưa mắt qua bên cạnh, Diệp Khôn khê nhủ mày. Thật trùng hợp, hai người Diệp Thanh và Tịnh Tú Mai cũng ở hàng đầu tiên, phân biệt ở vị trí thứ năm và thứ bảy.

Vốn dĩ, từ lúc đầu Diệp Khôn đã nghe ngóng được một chút về hai người này, và hần cũng muốn được tận mắt nhìn thấy thực lực của hai người ra

sao. Nhưng không ngờ, mới vừa mới bắt đầu bọn họ lại cùng hấn ra trận đầu tiên, vì vậy không thể quan chiến đối phương được.

Đồng dạng, Diệp Thanh và Tịnh Tú Mai cũng vậy, biểu hiện của họ không khác gì Diệp Khôn là mấy.

“Đã đến giờ. Tám cặp đầu tiên theo thứ tự lần lượt lên lôi đài.” Trong lúc mọi người còn đang xem xét đánh giá đối thủ của mình, thì đột nhiên lão đạo sĩ lại cất tiếng nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy lão đạo sĩ khẽ bung tay một cái, một luồng thanh quang bắn ra, đánh lên hàng đầu tiên trên bảng danh sách.

Luồng thanh quang vừa tiếp xúc với hàng đầu tiên trên bảng danh sách, thì tám cặp đầu lóe lên một cái. Đồng thời, mười sáu người phía dưới cũng cùng nhau biến mất. Khi xuất hiện, họ đã đứng bên trong lôi đài, theo từng cặp một.

Những người còn lại thấy vậy, trong lòng hơi cả kinh một chút. Sau đó, cùng hướng về Thiên Luân Kinh được đặt trước mỗi lôi đài, cùng nhau quan chiến.

Diệp Khôn xuất hiện ở lôi đài thứ ba, tương ứng với “Quẻ Khảm” trong bát quái đồ. Linh khí bên trong lôi đài do ảnh hưởng của bát quái nên ở đây thuần một loại Thủy linh khí.

Cảm nhận được điều này, trong lòng Diệp Khôn khẽ động. Dù sao Vạn Kiếm Quyết hấn tuy luyện, cùng với thủy thuộc tính có chút cộng hưởng.

Đối mặt với Diệp Khôn là một thiếu niên mập mạp, hai mắt hấn híp lại, nhìn như kiêu là không mở mắt vậy. Bộ dạng của hấn nhìn rất buồn cười, Diệp Khôn xem chút nữa đã phì cười ra rồi. Có điều, trông hấn như vậy, nhưng cảnh giới rõ ràng cao hơn Diệp Khôn một chút đấy, Luyện Khí Kỳ tầng mười một đỉnh phong.

“Tại hạ Diệp Khôn, mong đạo hữu nhẹ tay một chút.” Đánh giá đối phương một chặp, Diệp Khôn nắm quyền nói.

“Tại hạ Đặng Thủ Bình, kính mong Diệp đạo hữu lượng tay một chút a.” Thiếu niên mập mạp thu lại ánh mắt trên người Diệp Khôn, khoe miệng hấn nhếch lên, nói.

“Không dám! Mời!”

Dứt lời, Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, hai chân lùi lại phía sau. Đồng thời tay hấn khẽ vỗ một cái vào bên hông, ngay lập tức hơn mười tấm phù lục xuất hiện trên tay hấn.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vẫy tay ném ra, ngay lập tức, phù lục đón gió bay lên, sau đó huyền hóa ra hơn mười loại công kích khác nhau.

Hỏa đạn thuật, Băng đạn thuật, Lôi đạn thuật... Tuy đây đều là phù lục cấp thấp, nhưng liền một lúc sử ra hơn mười lá cũng khiến cho người ta phải trở mắt ra rồi.

Vẫn chưa hết, Diệp Khôn liên tục vỗ vào bên hông mình vài cái, trên tay hấn lại xuất hiện mấy chục tấm phù lục khác nữa, vẫn động tác cũ, hấn đem toàn bộ phù lục ném ra, phù lục đón gió huyền hóa ra đủ loại công kích.

Diệp Khôn không muốn phí sức trong trận tỷ thí vòng loại cho nên hấn đã nghĩ ra cách này để hạ đối phương, bình thường công kích của một vài phù lục có thể đón đỡ được đấy, thế nhưng mấy chục công kích cùng lúc tấn công để xem đối thủ sẽ đối phó như thế nào.

Mục đích của hấn là muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Nhất thời công kích ngập trời, chúng lấy tốc độ rất nhanh lao về phía Đặng Thủ Bình.

Đặng Thủ Bình nhìn một màn này, trên mặt hoảng sợ. Hai tay bấm niệm pháp quyết, một tấm thuẫn lớn xuất hiện trước người hấn.

Vừa tể ra tấm thuẫn phòng hộ, còn chưa kịp tể ra bảo vật khác. Lại một màn khiến hấn đầy sợ hãi.

Chỉ thấy, Diệp Khôn không biết từ lúc nào lại lấy ra hơn hai mươi tấm phù lục công kích nữa, đồng dạng với lúc này, hấn đem phù lục ném ra tạo thành ba đợt tấn công liên hoàn theo sát nhau. Khiến cho Đặng Thủ Bình không kịp trở tay.

Ở bên ngoài, những người quan chiến thấy cảnh này trong lòng tràn đầy sợ hãi, liền một lúc tể ra hơn năm mươi lá phù thuộc tính công kích, thật sự là quá mức kinh người rồi.

Mặc dù toàn bộ đều là phù cấp thấp, nhưng đối với cảnh giới Luyện Khí Kỳ như bọn họ, với từng đó phù lục như cũng là một tài sản quá lớn rồi. Đây lại là phù công kích, tối thiểu cũng là một khối hạ phẩm linh thạch mới đổi được một tấm đấy.

Đang này, Diệp Khôn liền lúc tể ra mấy chục tấm, trong khi mắt hấn không hề chớp lấy một cái. Như vậy, thật quá lãng phí rồi. Với số phù này, nếu dùng vào việc khác còn hữu dụng hơn nhiều đấy.

Không chỉ những người này có thái độ như vậy, hơn mười cao thủ Trúc Cơ Kỳ nhìn thấy cũng nhú mồm, người thì khẽ cười, người thì trầm tư...

“Phốc...Phốc...”

Trong chớp mắt, ba đợt tấn công liên tiếp ập đến. Tầm thuẫn chắn trước người Đặng Thủ Đình như tờ giấy mỏng, lập tức bị xé rách. Từng đợt công kích của đủ loại pháp thuật, liên rơi trên người hắn.

“A...”

Đặng Thủ Đình không kịp trở tay, hắn chỉ kịp “à” lên một tiếng, toàn thân liền bị tầng tầng công kích đánh lên. Nếu như bị liên tiếp ba đợt công kích đánh lên người, chắc chắn Đặng Thủ Đình không chết cũng bị trọng thương mà tàn phế.

Trong tình thế này, đám người Trúc Cơ Kỳ bên ngoài cũng có hai người đứng lên ra tay can thiệp. Nhưng hai người này còn chưa kịp ra tay, liền bị lão đạo sĩ ngăn cản.

“Hai vị, không cần nhúng tay vào, tiểu tử này không sao đâu.”

Hai người bị lão đạo sĩ ngăn cản, trong lòng có chút bất mãn. Nhưng khi nghe lão nói vậy, ánh mắt liền liếc nhìn về phía lôi đài.

Chỉ thấy, bên này Diệp Khôn khẽ cười, tay hắn vẫy một cái, một luồng kinh phong rất mạnh từ ống tay áo bắn ra, theo sau mà đến trước, hóa giải ba phần tư uy lực của công kích vừa rồi.

Còn lại, một phần tư uy lực của công kích đánh thẳng lên người Đặng Thủ Đình, khiến cho người hắn đầy rẫy những vết thương, té nhào xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Nhìn bộ dạng của hắn, thì vết thương khá nặng, xem ra, nếu không tính dưỡng điều trị vài tháng, thì đừng có mơ mà bình phục.

Trận chiến diễn ra rất nhanh, từ lúc Diệp Khôn ra tay đến lúc kết thúc bất quá cũng chỉ tầm hai mươi nhịp thở mà thôi.

Trận chiến vừa kết thúc, Diệp Khôn và Đặng Thủ Đình liền bị truyền tống ra bên ngoài ngay. Đảo mắt nhìn xung quanh, thì chỉ có mình nhóm hắn là ra sớm nhất đây.

Vừa ra ngoài, ngay lập tức, Diệp Khôn bị rất nhiều cặp mắt chăm chú nhìn vào, mỗi người biểu lộ một vẻ khác nhau.

Đặc biệt, Mộc Nhã Hương và vị kia sư thúc của nàng rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Khôn trong trận vừa rồi.

Diệp Khôn bị nhiều ánh mắt nhìn ngó như vậy, hắn cũng chẳng có biểu hiện gì, mà hướng mắt nhìn lên xen trận đấu của Diệp Thanh và Tịnh Tú Mai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 88: Tỷ Thí (3)

Phía bên Diệp Thanh, trận đấu cũng đang diễn ra. Lúc này, chỉ thấy hai tay hắn bất quyết, điều khiển một thanh phi kiếm liên tục tấn công đối phương.

Phía đối diện là một thanh niên đã đứng tuổi, bộ mặt của y rất trật vật. Quần áo trên người rách tả tơi, hai tay đang vung vẩy điều khiển một thanh cự phủ đối kháng với phi kiếm.

Thế nhưng, rõ ràng cự phủ đang rơi vào thế hạ phong.

"Phá "

Đột nhiên, Diệp Thanh hét lên một tiếng, phi kiếm lóe lên, trong chớp mắt biến thành một thanh cự kiếm, sau đó thanh quang đại thịnh, lưng theo tiếng quát của Diệp Thanh, cự kiếm chém thẳng vào cự phủ.

"Choang"

Phi kiếm và cự phủ va chạm với nhau, một tiếng tiem minh vang lên. Ngay lập tức, cự phủ bị văng ra xa, thoát khỏi sự khống chế của thanh niên

roi xuống mặt đất, thanh quang ảm đạm vô cùng.

Thanh niên kia liên tục lùi về sau vài bước, khoe miệng y rỉ ra một dòng máu tươi. Tuy cự phủ không phải là bản mạng pháp bảo, nhưng hắn cũng đã luyện nhiều năm, dẫn đến tâm ý tương thông, một kích vừa rồi của phi kiếm đánh lên cự phủ, hiển nhiên cũng đã làm cho hắn bị thương.

Ý nghĩ trong đầu thanh niên lóe lên, y biết là đối mặt với Diệp Thanh sẽ không có phần thắng. Dù sao danh tiếng của Diệp Thanh y đã từng nghe qua, quả thực, thực lực của y không thể nào bằng Diệp Thanh.

Thanh niên thở dốc, sau đó thu tay lại, chủ động nhận thua.

Diệp Thanh thấy vậy cũng không có nói gì, hắn thu phi kiếm lại rồi nhìn đối phương khẽ mỉm cười gật đầu một cái.

Ngay sau đó, đột nhiên trên người Diệp Thanh và thanh niên kia xuất hiện một đạo thanh quang, đạo thanh quang quán quanh cơ thể hai người một vòng, lập tức hai người liền biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã bị truyền tống ra bên ngoài rồi.

Cùng thời gian đó, bên kia, cũng tương tự một màn.

Tĩnh Tú Mai sử dụng một dải lụa màu đỏ, nàng thi triển rất linh hoạt. Thế tấn công như rồng ngâm phượng múa, huyền hóa ra rất nhiều ảo ảnh, liền đem đối phương vây vào một ảnh cảnh. Chỉ trong chớp lát, đã đã bại được đối phương, dành được phần thắng.

Như có sự trùng hợp, trận chiến của Diệp Thanh và Tĩnh Tú Mai đồng thời cùng kết thúc tại một thời điểm. Hai người vừa rời khỏi lôi đài, đã đưa mắt liếc nhìn đối phương. Diệp Thanh khẽ cười nhìn nàng, Tĩnh Tú Mai cũng nhìn hắn gật đầu một cái.

Đảo mắt nhìn qua bên cạnh, Diệp Thanh và Tĩnh Tú Mai đồng tử hơi co rụt lại. Bọn họ không ngờ Diệp Khôn vậy mà kết thúc trận đấu còn nhanh hơn, nhìn bộ dáng của hắn rất thông thả, khí tức trên người vẫn như lúc đầu, dường như trận tỷ thí vừa rồi hắn chiến thắng một cách rất đơn giản, không hề tốn một chút sức lực nào vậy.

Phải biết rằng, tám mươi người tham gia trận tỷ thí lần này, tối thiểu cũng là cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười. Tất nhiên, với cảnh giới như vậy, trên người cũng có vài thần thông, hoặc bảo vật phòng hộ. Muốn chiến thắng đối phương, cũng không phải đơn giản.

Đang này Diệp Khôn lại ra trước họ, khiến cho hai người trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Chẳng nhẽ, lời của Hồ Tiếp Dung lại đúng là sự thật.

Tiếp đó, theo thời gian trôi qua, các cặp thi đấu ở lôi đài khác cũng lần lượt đi ra. Người thì vui vẻ đắc ý, người thì mặt thoáng lên nét buồn.

Nửa canh giờ sau, cuối cùng vòng loại tỷ thí đã kết thúc, bốn mươi người chiến thắng trong vòng đầu tiên lại tiếp tục được sắp xếp thành hai mươi cặp khác, lần lượt lên đài thi đấu.

Lần này, Diệp Khôn được xếp thi đấu ở lượt thứ hai. Đối thủ của hắn là một đại hán tên Bành Tử Nghi. Cảnh giới của y cũng giống như Đặng Thủ Đình, đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười một đỉnh phong, nhưng linh lực giao động trên người y rõ ràng mạnh hơn Đặng Thủ Đình rất nhiều.

Rất nhanh, lượt tỷ thí thứ nhất đã kết thúc.

Tiếp đó, đến lượt thứ hai. Các cặp đấu liền được truyền tống lên trên lôi đài.

“Diệp đạo hữu, mời”

Vừa xuất hiện trên lôi đài, không để cho Diệp Khôn có sự chuẩn bị, Bành Tử Nghi vội lên tiếng. Sau đó, y té ra liền lúc hai tầng phòng hộ, bao bọc lấy toàn thân. Đồng thời, hai tay liên tục bấm pháp quyết, thi triển ra một vài pháp thuật công kích đánh thẳng về phía Diệp Khôn.

“Ha ha... Bành đạo hữu, tới hay lắm. Nhưng như vậy cũng thường thôi.”

Thấy màn này, Diệp Khôn không hề sợ hãi. Hắn cuồng tiếu một trận, động tác không hề thua kém đối phương. Vẫn như lúc trước, Diệp Khôn thờ tay vào người, móc ra một lúc hơn ba mươi lá phù, ném về phía đối phương.

Hơn ba mươi lá phù đón gió tự bay, sau đó huyền hóa ra duy nhất một loại công kích, đó chính là hỏa đạn thuật.

Nhất thời, hỏa cầu ngập trời, lương theo tiếng xé gió chói tai, lao thẳng tới Bành Tử Nghi.

Bành Tử Nghi sắc mặt đại biến. Y không thể ngờ tới Diệp Khôn còn nhiều phù lục đến như vậy.

Lúc trước, khi trận đấu của vòng loại kết thúc, Bành Tử Nghi cũng nghe ngóng và biết được thủ đoạn của Diệp Khôn là dùng phù lục chiến thắng đối phương.

Vì vậy, khi biết mình phải đối mặt với Diệp Khôn. Bành Tử Nghi đã ra tay trước, với ý định “tiên hạ thủ vi cường” đồng thời cũng té ra hắn hai tầng phòng hộ.

Nhưng y không ngờ tới, Diệp Khôn vậy mà còn nhiều phù lục như vậy. Hắn ra tay cũng rất nhanh, liền té ra một lúc hơn ba mươi phù lục công kích. Hơn nữa, đây lại là hóa phù, lực sát thương rất mạnh, nhiều như vậy hóa cầu, Bành Từ Nghi quả thật y không thể nào tiếp được đấy.

“Cái gì... lại là phù lục, tiểu tử này, rốt cuộc lai lịch như thế nào? Lại có nhiều phù lục trên người như vậy?”

Bên ngoài quan chiến, thấy một màn này của Diệp Khôn. Tất cả đều tỏ ra kinh ngạc. Họ không thể tưởng tượng nổi, một tiểu tử Luyện Khí Kỳ lại có nhiều phù lục đến như vậy. Mà xem biểu hiện của hắn, chắc hắn cũng không chỉ có từng đó phù lục mà thôi. Nhất định trên người hắn vẫn còn đấy.

Đủ loại nghị luận về Diệp Khôn lại vang lên. Đa phần đều là kinh ngạc, và hiếu kỳ. Trong đó cũng có một số người tỏ ra khinh miệt.

Can bản, từ đầu đến cuối Diệp Khôn không hề thể hiện ra thực lực của hắn, mà đều dùng đến phù lục để thủ thắng. Vì vậy, có một số người nhìn hắn không hợp cũng là điều hiển nhiên rồi.

“Tiểu tử này thân gia đúng là phong phú a. Tiêu lão đệ, chắc ngươi biết rõ lai lịch của hắn chứ.”

Lão đạo sĩ nhìn một màn này cũng hơi nhũn mảy, lão vội quay sang bên cạnh hỏi.

“Hắc hắc. Tại hạ cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết hắn có ơn với Mộc sư huynh ta mà thôi.” Thanh niên thấy lão đạo sĩ hỏi, cười nói.

“Ồ! Có chuyện này? Mộc lão nhi thế mà lại mang ơn của tiểu tử này a.” Lão đạo sĩ nghe vậy, ồ lên một tiếng, nói.

“Tiểu tử này cũng quyết đoán đấy, từ đầu đến giờ hắn chỉ dùng phù lục để tấn công. Xem ra, hắn muốn giữ sức để chuẩn bị cho vòng sau đây, không biết thực lực của hắn đến trình độ nào, mà có thể khiến cho Mộc sư huynh đề ý đến như vậy.” Thanh niên hơi trầm ngâm, trong đầu ý nghĩ thoáng qua.

“Hóa cầu nhiều như vậy. Chắc hẳn Bành Từ Nghi kia không chống đỡ nổi rồi. Chúng ta cũng lên can thiệp một chút đấy.” Đang ngồi bên quan sát, đột nhiên một đại hán râu quai nón đứng dậy lên tiếng.

“Không cần đâu, Diệp Khôn kia rất có ý tứ. Hắn không phải là kẻ tâm ngoan hủ lạt. Hắn sẽ không để đối thủ của mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

Ngồi một bên, một lão giả bộ dạng gầy gò. Khoát tay, lên tiếng.

Nghe lão giả nói vậy, những người xung quanh cũng không có nói gì, chỉ hơi đánh giá một chút, rồi vẫn ngồi yên tại chỗ quan chiến.

Quả đúng như lão giả vừa nói. Cũng như lần trước, Diệp Khôn lại ra tay kịp thời, hóa giải phần lớn uy lực của công kích. Khiến cho Bành Từ Nghi bị thương cũng không nặng lắm. Nhưng trong lòng y vẫn còn hoảng sợ, không còn tâm trí nào nữa mà đánh tiếp, đành nhận thua bỏ cuộc.

Lại một lần nữa, Diệp Khôn kết thúc trận đấu rất nhanh, rời khỏi lôi đài, tâm tình của hắn rất phấn chấn.

Mọi việc vẫn rất thuận lợi, đúng như kế hoạch của hắn đã vạch ra từ đầu, chưa phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.

Nhưng có lẽ, bắt đầu từ trận sau hắn phải dùng đến thực lực chân chính của mình rồi đây. Hai vòng này, cơ bản là đã loại bỏ được hầu hết những đối thủ vừa tầm hắn. Vào vòng trong tất cả những người còn lại, đều có cảnh giới cao hơn hắn một và hai bậc rồi đấy.

Hơn nữa, phù lục công kích của hắn trên người cũng không còn nhiều, số còn lại chủ yếu là phòng hộ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 89: Tỷ Thí (4)

Trên lôi đài, liên tục diễn ra các trận đấu đầy kịch tính. Khiến cho những người quan chiến bên ngoài, ai lấy đều tỏ ra hài lòng. Từ những trận đấu này, bọn họ cũng cảm ngộ được nhiều chỗ tốt. Rất hữu ích cho việc tu luyện của mình.

Thời gian tiếp tục trôi qua. Nửa canh giờ sau, vòng đấu thứ hai cũng đã kết thúc.

Nhìn lại những người lọt vào vòng tiếp theo, chỉ có Diệp Khôn là cảnh giới thấp nhất, ngoài mười ba người đạt cảnh giới Luyện Khí Kỳ tăng mười

ba ra, còn lại đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai.

Lần này, chỉ còn lại hai mươi cặp đấu, thực lực của mỗi cặp cũng không hề tầm thường chút nào, tất cả đều là những người xuất chúng.

Có thể nói, bắt đầu từ vòng thứ ba này trở về sau, mới là được nhiều người kỳ vọng nhất.

Nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, cuộc tỷ thí lại bắt đầu.

Diệp Khôn đứng trên lôi đài, tâm tình bất động nhìn đối thủ của hắn trước mặt. Lần này, đối thủ của hắn là một thiếu nữ tên Cẩm Đào, dung mạo cũng tương đối dễ nhìn. Nhưng trên người thiếu nữ lại có một sức hút rất mãnh liệt, khiến cho bất cứ một người đàn ông nào nhìn thấy nàng, cũng phải chết mê chết mệt.

Đây hẳn là mỹ thuật rồi.

Nàng này vậy mà cảnh giới đã đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười hai đỉnh phong, khiến cho Diệp Khôn cũng không dám coi thường, tỏ ra hết sức đề phòng.

“Nghe nói, Diệp đạo hữu ở hai trận đấu trước đều dùng số lượng lớn phù lục để thủ thắng à? Không biết lần này đối với tiểu nữ đạo hữu có dùng chiêu bài cũ nữa không đây?” Cẩm Đào đánh giá Diệp Khôn một chập, lấy tay che miệng nói.

“Theo đạo hữu thì như thế nào?” Diệp Khôn nghe thấy vậy thì nhún mày, hắn không trả lời câu hỏi của đối phương, mà hỏi lại một câu.

“Hừ! Nếu đã như vậy, thì động thủ đi!” Bị Diệp Khôn khi dễ hỏi ngược lại như vậy. Cẩm Đào tức giận, hừ lạnh một tiếng nói.

Nói rồi, Cẩm Đào bấm niệm pháp quyết tế ra một lớp thanh quang hộ thuẫn bao bọc lấy toàn thân. Đồng thời, nàng vỗ vào hông một cái, từ trong túi chữ vật bay ra một cây phi châm, phi châm vừa ra, nó như có linh tính liền bay đến trước mặt nàng ta lơ lửng đứng yên tại chỗ, hình dáng của nó rất giống với cây châm cài tóc của nữ nhi.

Phi châm vừa xuất hiện, linh quang trên thân nó lóe lên, ngay lập tức hào quang chói mắt, tản mát ra một khí tức rất nguy hiểm, khiến cho Diệp Khôn cả kinh, vội lùi lại phía sau ba bước.

“Pháp khí nhất giai trung phẩm Tùy Diệp Châm?” Nhìn phi châm đang lơ lửng trước mặt Cẩm Đào, Diệp Khôn cảm thấy nó rất quen, một lúc sau như nhớ tới điều gì đó hắn thất thanh hô lên.

“Đi. Đạo hữu có con mắt tinh tường à. Đúng vậy, đây chính là Tùy Diệp Châm, là một kiện nhất giai trung phẩm đấy.” Thấy Diệp Khôn nói ra được lai lịch của phi châm, Cẩm Đào tỏ ra kinh ngạc, thần nhiên nói.

“Xem ra lần này, tại hạ không ra tay thì không ổn rồi.”

Nói rồi, tay phải Diệp Khôn đặt lên đốc kiếm, sau đó rút nhẹ một cái. Thủy Linh Kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.

Thủy Linh Kiếm vừa ra khỏi vỏ, lập tức xung quanh lôi đài bị một luồng khí tức băng hàn đến cực điểm bao phủ lấy, ở trong lôi đài, tiếp xúc với hàn khí này khiến cho toàn thân Cẩm Đào phải phát lạnh, nàng không nghĩ tới pháp khí của đối phương lại băng lãnh đến như vậy.

Cẩm Đào bị hàn khí từ Thủy Linh Kiếm bức cho phải lùi lại đằng sau ba bước, trên mặt nàng chợt xuất hiện một tia sợ hãi.

Kiếm mới ra khỏi vỏ mà hàn khí đã mạnh đến như vậy rồi, không biết nếu Diệp Khôn thi triển ra thần thông, sẽ có uy lực như thế nào đây.

Ý nghĩ trong đầu Cẩm Đào liên tục xoay chuyển, nhưng nàng vẫn đứng im tại chỗ, chưa dám có hành động gì.

Bên kia Diệp Khôn cũng vậy, hắn vẫn chưa có hành động gì. Tay cầm kiếm chỉ ra phía sau, tư thế ung dung, ngạo khí ngất trời. Đúng như là một vị kiếm thánh ở thế tục vậy.

“Ha ha. Cuối cùng thì tiểu tử này đã chịu xuất kiếm rồi. Xem thanh kiếm trên tay của hắn đúng là một thanh nhất giai trung phẩm đấy. Thật là đáng tiếc, dùng Vạn Niên Băng Tùy để chế tạo ra một thanh pháp khí trung phẩm này, đúng là phí của trời đấy.” Lão đạo sĩ ở vị trí thù tọa nhìn thấy Diệp Khôn xuất kiếm hồi vỏ. Hai mắt lão sang lên, cười ha hả nói.

“Hắc hắc, Xem ra đạo huynh rất có hứng với tiểu tử này à? Từ đầu đến giờ tại hạ để ý thấy, đạo huynh dùng như chỉ chú ý đến một mình hắn thì phải.” Một phụ nhân ngồi gần đấy thấy lão đạo sĩ nói vậy, cười lớn nói.

“Hạ phụ nhân không phải nói mớ lão phu. Phụ nhân hãy xem tiểu tử này thi triển thần thông thì sẽ thấy.” Lão đạo sĩ bị phụ nhân kia nói sỗ, lão cũng không có tức giận. Chỉ liếc nhìn phụ nhân kia một cái đầy thâm ý, rồi quay sang phía lôi đài nói.

Phụ nhân nghe lão đạo sĩ nói vậy chỉ hơi hừ nhẹ một cái, cũng đưa mắt nhìn về phía lôi đài của Diệp Khôn. Lúc này, trên lôi đài, Diệp Khôn vậy mà

đã chủ động ra tay.

Chỉ thấy, Diệp Khôn khẽ bước chân sang trái thì triển Ảo Ảnh Mê Tung Bộ, tạo thành chín cái ảo ảnh giống Diệp Khôn như đúc, cùng với bản thể của hắn nữa là mười tên Diệp Khôn. Mỗi một Diệp Khôn phân biệt, xuất ra một chiêu trong Vạn Kiếm Quyết, đâm về phía Cẩm Đào.

Cẩm Đào thấy màn này, trong lòng cả kinh, động tác của hàng rất nhanh, đem hữu thủ đan vào nhau, sau đó bùng ra hai đạo pháp quyết, đánh lên thân Túy Diệp Châm.

Túy Diệp Châm bị kích thích, thanh quang đại tỏa, sau đó nó huyền hóa ra thêm chín cái hư ảnh khác, rồi cùng bản thể là mười cái đón gió lao lên phân biệt đánh vào mười hư ảnh của Diệp Khôn.

Mười hư ảnh của Diệp Khôn cùng với Túy Diệp Châm va chạm với nhau, tạo thành những tiếng tiêng minh rất lớn. Sau một khắc, tất cả những hư ảnh đã biến mất. Trên không chỉ còn lại Diệp Khôn đang dùng Thủy Linh Kiếm đối kháng với bản thể của Túy Diệp Châm.

Nhìn vào tình hình trước mắt, thì rõ ràng Túy Diệp Châm do Cẩm Đào dùng thần niệm điều khiển yếu thế hơn rất nhiều. Kiếm trong tay Diệp Khôn liên tục đánh lui được Túy Diệp Châm một cách rất nhàn nhã, dường như hắn không hề tốn một chút sức lực nào vậy.

Cẩm Đào nhìn cảnh tượng này trong lòng dậy sóng, nàng từ khi bước vào con đường tu tiên cho đến nay, chưa bao giờ thấy được một người lại sử dụng pháp khí chiến đấu như vậy cả.

Không thể tưởng tượng nổi, Diệp Khôn trước mắt nào có dùng pháp thuật gì, hắn chỉ dựa vào thanh kiếm trên tay, cũng là một pháp khí nhất giai trung phẩm như Túy Diệp Châm. Thi triển ra những chiêu kiếm, không khác gì võ công của thế tục để đối kháng lại pháp khí của mình.

Chuyện này là sao đây? Dùng võ đấu pháp?

Không những Cẩm Đào, mà tất cả những người có mặt ở đây đều kinh ngạc trước hành động của Diệp Khôn. Có làm hay không? Dùng võ đấu pháp? Không hiểu vẫn là không hiểu.

“Không sai! Ngay từ đầu ta đã thấy tiểu tử này có cái gì đó khác thường rồi. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, hắn đúng là kiếm tu đấy.” Lão đạo sĩ nhìn Diệp Khôn, liên tục gật đầu thì thảo nói.

“Cái gì?...Kiếm Tu? Lão mũi trâu. Ngươi không nhìn lầm đấy chứ. Theo ta được biết, ngoài Vạn Kiếm Môn ở Thần Châu là một môn phái kiếm tu đã bị diệt tuyệt từ thời thượng cổ. Cho đến nay, ở tu tiên giới không hề có một môn phái nào tu luyện theo đường kiếm tu cả. Làm thế nào tiểu tử này lại là kiếm tu?” Một lão giả mặt ngựa ngồi phía trước lão đạo sĩ từ đầu đến giờ không lên tiếng. Khi nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, hơi kinh ngạc hỏi.

Những người ngồi xung quanh lão đạo sĩ thấy màn này cũng kinh ngạc. Khi nghe thấy lão đạo sĩ và lão giả mặt ngựa nói vậy, họ cảm thấy rất hiếu kỳ, không hẹn mà đưa ánh mắt nhìn về phía lão đạo sĩ, như là đang chờ đợi câu trả lời của lão.

“Các vị không cần nhìn ta như vậy. Nếu muốn biết rõ thì hãy về tra lại trên điển tịch đi, ta đây cũng chỉ biết có thế thôi. Có điều, thực lực của kiếm tu đối với đồng giai tu sĩ như thế nào, chắc các vị cũng biết một hai rồi đấy.” Bị hơn mười cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình. Lão đạo sĩ không biết nói gì, cuối cùng thờ dài một tiếng, cười khổ nói.

“Cẩm Đào đạo hữu. Chúng ta cũng lên kết thúc tại đây thôi a.”

Diệp Khôn thấy bộ dạng của Cẩm Đào trong lòng khẽ động, nhìn nàng này cười cười nói.

Cẩm Đào bị câu nói của Diệp Khôn khiến cho bưng tỉnh. Nàng đang muốn tể ra một bảo vật khác, nhưng động tác còn chưa làm xong thì đã thấy Diệp Khôn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Cẩm Đào rung mình một cái, cả người đứng khựng lại, trên mặt tràn đầy sợ hãi. Không biết từ lúc nào, một lưỡi kiếm băng hàn đã đặt trên cổ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 90: Mười Người Đứng Đầu

Cẩm Đào liếc mắt nhìn lưỡi kiếm sắc bén đặt trên cổ mình, trong lòng cảm thấy rét lạnh, trên mặt biểu lộ cực kỳ sợ hãi. Nàng không thể tưởng tượng nổi, công pháp của đối phương lại quý dị, xuất quỷ nhập thần như vậy.

"Thế nào? Cầm Đào đạo hữu?" Diệp Khôn nhìn sắc mặt của Cầm Đào, trong lòng đắc ý, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ sắc thái gì, nhàn nhạt nói.

"Hừ ! Còn thế nào nữa? Hỏi thừa." Nghe Diệp Khôn hỏi, Cầm Đào trên mặt đầy phức tạp, nhưng rất nhanh nài khôi phục lại trạng thái lúc đầu, hừ lạnh một tiếng, nói.

"Hắc hắc. Đạo hữu đã nói vậy, tại hạ xin đắc tội rồi."

Nói xong, cổ tay Diệp Khôn khẽ xoay, lưỡi kiếm khẽ run lên, lấy tốc độ rất nhanh, nâng lên đập mạnh xuống bả vai của Cầm Đào.

Một luồng hàn khí đáng sợ từ trên thân kiếm thông qua bả vai của Cầm Đào trực tiếp xông thẳng vào trong cơ thể của nài.

"A!"

Cầm Đào hét lên một tiếng thê lương, cả người ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Diệp Khôn đưa ánh mắt đảo qua trên người Cầm Đào một cái, khoé miệng khẽ nhếch lên. Ngay sau đó cả người hấn và nài ta liền biến mất rời khỏi lôi đài.

"Thật là... Tiểu tử này, không biết hấn là hạng người gì? Đối phương như vậy đã coi như thua cuộc rồi, vậy mà còn ra tay khiến cho người ta bị ngắt đi nữa."

Diệp Khôn vừa rời khỏi lôi đài, còn chưa kịp định thần, đã nghe thấy những tiếng nghị luận của những người xung quanh.

Diệp Khôn cũng chẳng thèm nói gì, chỉ khẽ nhíu mày rồi tìm một chỗ vắng vẻ đứng một bên.

Biểu hiện của Diệp Khôn cũng khiến cho một số người tỏ ra bất mãn, nhưng cũng khiến cho một số người tỏ ra hả hê khi thấy người khác gặp tai họa.

Qua trận chiến vừa rồi của Diệp Khôn, hầu hết những người quan chiến ở đây đã có một cách nhìn khác về hấn.

Hấn đầu phải là một kẻ không có thực lực, chỉ biết dùng phù lục để chiến thắng. Rõ ràng thực lực của hấn sâu không lường được. Có thể chiến thắng đối thủ hơn mình một cảnh giới trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thật sự không phải ai cũng làm được điều này.

Hơn nữa, hấn đầu có cái gì gọi là bảo vật? Chỉ bằng một thanh kiếm nhất giai trung phẩm, cộng thêm bộ kiếm pháp không biết rõ lai lịch. Vậy mà đã dành chiến thắng, mà chiến thắng cũng rất nhẹ nhàng, không hề tổn hao tổn sức đấy.

Điều này đã có thể chứng minh, lời nói của Hồ Tiếp Dung đã đúng. Hấn quả thật đã lọt vào trong hàng ngũ tốp mười rồi đấy.

Một canh giờ sau, tất cả các trận đấu đã kết thúc.

Cuối cùng, mười người đứng đầu đã xuất hiện. Trong đó tất nhiên là có Diệp Khôn.

Còn lại chín người khác, trong đó có sáu nam ba nữ. Bao gồm, Cố Thiên Minh, Diệp Thanh, Hạ Bình, Tinh Tú Mai, Nam Vân Tiêu, Mục Hoài, Sở Tổ Nhi, Phùng Lệ, Tam Cố Hải. Chín người này cảnh giới cũng không phải thấp, tất cả đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

"Ha ha. Qua vòng đấu vừa rồi, cũng đã chọn ra được mười người các người. Hiện tại các người có thể tự động ngừng tham chiến, trực tiếp có thể lựa chọn cho mình một môn phái thích hợp để gia nhập. Tất nhiên, mỗi người cũng sẽ nhận được một phần thưởng tương xứng. Còn nếu ai muốn tiếp tục tham chiến, để dành ngôi vị quán quân, thì có thể tiếp tục. Nhưng lần này sẽ thay đổi một chút, sẽ dùng hình thức khiêu chiến, ai có thể liên tiếp dành phần thắng, và là người cuối cùng trên lôi đài. Thì người đó sẽ là quán quân của đại hội lần này. Chỗ tốt nhận được, cũng không phải là ít đấy. Các người hãy suy nghĩ cho kỹ, và đưa ra quyết định sớm nhất của mình a."

Vừa kết thúc vòng đấu thứ ba, lão đạo sĩ liền đứng dậy, giọng nói uy nghiêm cất lên.

Vừa nghe thấy những lời này, toàn bộ Quảng Linh Đài rộ lên một tiếng "ồ" đầy kinh ngạc. Ai lấy đều thấy bất ngờ, năm nay vậy mà lại dùng hình thức khiêu chiến để chọn ra quán quân, chứ không có thi đấu theo thể lệ như những năm trước nữa, điều này khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc, pha lẫn một chút hứng thú.

Dùng phương thức trực tiếp khiêu chiến như thế này mới có thể tìm ra được chính xác người nào là người mạnh nhất, và xứng đáng với ngôi vị quán quân đấy. Vì vậy, tất cả những người có mặt có ở đây, ngay cả hơn mười cao thủ Trúc Cơ Kỳ cũng tràn đầy mong đợi.

Diệp Khôn nghe thấy vậy, lông mày khẽ nhíu lại. Hấn ở chỗ này cảnh giới thấp nhất, nhất định sẽ là cái đích đầu tiên để người ta nhắm đến rồi. Thật sự là phiền toái đấy.

Hắn cũng có thể tự động rút lui không tham gia nữa. Nhưng tính cách của Diệp Khôn, há lại để cho hắn làm như vậy. Làm gì có chuyện, tự động rút lui. Như vậy, sẽ rất mất mặt đấy. Thà bại trận trên lời đài, còn hơn là mang tiếng nhát gan, khiến cho kẻ khác chê cười.

Diệp Khôn nghĩ được như vậy, chín người còn lại cũng đã nghĩ qua. Đã lọt vào vòng này rồi, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy. Ngoài thể diện ra, phần thưởng phía trước cũng không phải tầm thường đâu này. Thử hỏi? Ai có thể bỏ lỡ cơ hội này chứ.

Quả nhiên, đúng như Diệp Khôn dự định. Trong hàng ngũ mười người đứng đầu, hắn là người cảnh giới thấp nhất. Nên đã bị ba người phân biệt là Hạ Bình, Sở Tô Nhi, Tam Cô Hải trực tiếp thỉnh hắn khiêu chiến rồi.

Bị ba người khiêu chiến cùng một lúc, hai mắt Diệp Khôn hí lại, trước khi nhận lời của đối phương, hắn phải âm thầm đánh giá ba người một lượt, sau đó mới cân nhắc xem nên chọn người nào.

Trong ba người này thì Hạ Bình là người có thực lực yếu nhất, Diệp Khôn suy nghĩ một chập, cũng hướng Hạ Bình chấp nhận khiêu chiến.

Sở Tô Nhi và Tam Cô Hải thấy vậy, trên mặt khẽ tỏ ra thất vọng. Dù sao, ngoài Diệp Khôn ra, những người khác, đối với hai người căn bản cũng phải là dễ đối phó.

Cơ hội đã mất, hai người cũng không có nói gì, dành hướng về những người khác đánh giá qua một lượt, rồi cũng đưa ra lời thách đấu, khiêu chiến.

Qua hơn một khắc, rốt cuộc những người còn lại cũng đã chọn được đối thủ của mình.

Cuối cùng cũng đã hình thành năm cặp đấu: Diệp Thanh đối với Cổ Thiên Minh, Tinh Tú Mai đối với Nam Vân Tiêu, Mục Hoài đối với Tam Cô Hải, Sở Tô Nhi đối với Phùng Lệ. Cuối cùng là Diệp Khôn đối với Hạ Bình.

“Tốt! Nhanh như vậy các người đã chọn được đối thủ khiêu chiến của mình rồi, cứ như vậy, sau mỗi trận đấu, các người có thể tiếp tục khiêu chiến. Không giới hạn số lần khiêu chiến, chỉ cần cuối cùng có thể chiến thắng được tất cả đối thủ mà mình khiêu chiến, hoặc bị khiêu chiến. Người đó sẽ là quán quân.” Đợi cho đám người Diệp Khôn chọn đối thủ khiêu chiến xong. Lão đạo sĩ lại một lần nữa lên tiếng.

“Được rồi! Bắt đầu đi.” Nhìn qua những người bên dưới. Lão đạo sĩ liếc nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý. Sau đó nhàn nhạt nói.

Lão đạo sĩ vừa nói xong. Ngay lập tức, mười người phía dưới cũng lần lượt biến mất. Khi xuất hiện, đã phân biệt, mỗi một cặp đã ở trong một lời đài rồi.

Đối diện với Diệp Khôn là một thanh niên khuôn mặt chữ điền, hai mắt sáng như dao, hắn đứng nhìn Diệp Khôn trên mặt lộ ra một chút tiểu ý. Dường như cũng không có để ý đến Diệp Khôn là mấy.

Hắn đúng là Hạ Bình, kẻ vừa rồi đã chọn Diệp Khôn làm đối thủ khiêu chiến đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 91: Kiếm Khí Đầy Trời

Đối mặt với Hạ Bình, Diệp Khôn không hề tỏ ra yếu thế, thấy đối phương có vẻ coi thường mình, trong lòng cũng không có chút gì tức giận. Ngược lại, trên khóe miệng lại cười lên một tia trào phúng.

Thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy, Hạ Bình khẽ trau mày, sắc mặt y khẽ đổi, nhưng rất nhanh đã trở lại trạng thái bình thường. Sau đó, y đem ánh mắt khinh miệt với giọng điệu mang chút điều cợt nhìn Diệp Khôn nói: “Diệp đạo hữu, ta cũng nghe nói qua về chiến tích của ngươi ở ba trận trước. Xem ra thân gia và thực lực của ngươi cũng không tệ a, lần này gặp ta, ngươi hãy cẩn thận. Ta sẽ không có lương tâm đâu à nha.”

“Cảm ơn Hạ đạo hữu đã nhắc nhở. Ngươi cũng cẩn thận đấy. Lần này, ta cũng sẽ không có đùa giỡn như những lần trước nữa đâu.” Bị đối phương đem lời điều cợt, Diệp Khôn không thêm để ý, cuồng tiếu một trận, nói.

“Ngươi!...Được lắm, để ta xem ngươi có bản sự đến đâu.” Nghe Diệp Khôn nói vậy, Hạ Bình tỏ ra tức giận, trên mặt lộ rõ vẻ tàn khốc, cười lạnh nói.

Sau đó, hai tay y bắt quyết, toàn thân y đột nhiên hắc khí nổi lên, sau đó tạo thành một tấm hắc sắc thiết giáp, bao bọc lấy toàn thân, đồng thời tay hắn khẽ vỗ vào túi trữ vật, một thanh đoản kiếm dài cỡ một tấc bay ra lơ lửng ở trước mặt hắn.

Thanh đoàn kiếm này vậy mà cũng là một pháp khí nhất giai trung phẩm, trên thân kiếm còn được điêu khắc rất nhiều hình thù quái dị. Nhất thời Diệp Khôn không thể nhận ra được đó là cái gì, nhưng nhìn vào thanh đoàn kiếm này, cùng với hắc sắc thiết giáp trên người Hạ Bình, rõ ràng là cùng một nguồn gốc.

Diệp Khôn cũng đã xem qua nhiều điển tịch, nên rất nhanh đã nhận ra Hạ Bình này hiển nhiên là tu luyện Ma Công rồi. Vì thế thanh đoàn kiếm và hắc sắc thiết giáp của hắn tràn đầy ma khí.

Ngón tay Hạ Bình khẽ điểm về phía trước, một luồng hắc quang từ đầu ngón tay kích bắn ra, tiến nhập vào thanh đoàn kiếm trước mặt.

Thanh đoàn kiếm vừa tiếp nhận hắc quang, ngay lập tức hắc quang đại tổ, chỉ trong mấy nhịp thở đã hóa thành một thanh cự kiếm lớn, phiêu phiêu trên đỉnh đầu của Hạ Bình. Trên thân nó tàn mát ra ma khí kinh người, khiến cho Diệp Khôn ở phía đối diện cảm thấy hít thở không thông.

“Hắc hắc. Để xem ngươi làm thế nào, có thể tiếp được một kiếm của ta.” Hạ Bình nhìn cự kiếm trước mặt, tay phải khẽ động, huyền hóa ra một hư ảnh một cự thủ. Trục tiếp nắm lấy cự kiếm vào trong.

Diệp Khôn thấy một màn này, trong lòng khẽ động. Về mặt hắn trầm xuống, vội lùi lại một bước.

Cự kiếm ở phía trước, khiến cho hắn có một tia dự cảm không lành, không thể chủ quan được, lần này nhất định phải dốc toàn lực mới có thể mong đỡ được một kích của đối phương.

Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, Thủy Linh Kiếm cũng đã được rút ra khỏi vỏ. Lập tức, hàn khí bức người liền tràn ngập khắp xung quanh lui đi.

Cách người Hạ Bình một trượng, vậy mà hàn khí với hắc khí tạo thành một thế giằng co, bất phân thắng bại. Hạ Bình nhìn thấy vậy, cũng không khỏi trau này. Hắn không ngờ, thanh kiếm trên tay Diệp Khôn lại có thể toát hàn khí kinh người đến như vậy.

Hạ Bình hơi bất ngờ một chút, nhưng rất nhanh trên mặt hắn tỏ vẻ tàn khốc. Hắn khẽ quát một tiếng, cự phủ theo tiếng quát cầm lấy cự kiếm nâng lên, chém một chém xuống thẳng đầu Diệp Khôn phía trước.

Diệp Khôn vừa rút kiếm ra, đồng thời hắn cũng lấy ra ba tấm phủ lục dán lên người, tạo thành ba lớp quang mang phòng hộ.

Không chậm trễ, Diệp Khôn liền vùng tay thi triển Vạn Kiếm Quyết. Một màn kiếm ảnh dày đặc được Diệp Khôn thi triển ra, bao bọc lấy toàn thân hắn vào trong, tạo thành một lớp tường kiếm khí vững chắc hộ thân.

Vừa mới hình thành lớp tường kiếm khí, chưa kịp xuất thêm một chiêu nào nữa, cự kiếm của Hạ Bình đã chém tới đỉnh đầu của Diệp Khôn.

“Àm...Àm...”

Cự kiếm chém lên lớp tường kiếm khí tạo thành hai tiếng nổ long trời nổ đất, theo tiếng nổ, hắc quang đại thịnh, bao trùm lấy toàn bộ Diệp Khôn vào bên trong, nhìn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này chỉ có thể nghe thấy những tiếng bạo liệt ở phía trong hắc quang vang lên, xen lẫn những tiếng ngân vang của binh khí chạm vào nhau liên tục không thôi.

Ở bên ngoài quan chiến, toàn trường thấy cảnh này, trong lòng tràn đầy kinh sợ. Chẳng nhẽ, Diệp Khôn này lại rất nhanh bị đánh bại sao? Điều này cũng có thể, dù sao đối thủ của hắn cảnh giới cũng cao hơn hắn hai bậc đấy.

Tuy Diệp Khôn biểu hiện hơn người, nhưng cũng không thể nói, hắn hoàn toàn có thể vượt cấp khiêu chiến một đối thủ như vậy.

Bại trận! Hiển nhiên là bại rồi!

“Sư thúc. Diệp Khôn hắn! Sao người còn không ra tay can thiệp, chẳng nhẽ để hắn như vậy sao?” Mộc Nhã Hương không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh thanh niên mà nàng gọi là sư thúc, có chút khẩn trương nói.

“Nha đầu! Không phải khẩn trương như vậy! Tiểu tử này không có gì đâu. Hắc hắc.” Thanh niên nghe thấy Mộc Nhã Hương gọi, lông mày y khẽ nhíu, quay sang nhìn nàng cười nói.

“Chuyện này là thật? Nhưng mà hắn...” Mộc Nhã Hương nghe sư thúc nói vậy, trong lòng có chút buồn lòng. Nàng còn đang định nói cái gì, thì đột nhiên trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía lôi đài nơi Diệp Khôn đang thi đấu, lời nói không thể thốt ra được nữa.

Cùng thời gian đó, toàn trường cũng bị một màn kinh người từ phía lôi đài của Diệp Khôn thu hút tới. Ngay cả đám cao thủ Trúc Cơ Kỳ đang ngồi yên một chỗ, cũng có chút bất ngờ. Tất cả, không trừ một ai, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn xuất hiện.

Chỉ thấy, phía trên lôi đài. Diệp Khôn đang bị hắc quang bao bọc vào trong. Đột nhiên, một luồng kiếm khí ngút trời, từ bên trong hắc quang phóng thẳng lên trên, kiếm khí đi đến đâu, hắc quang lập tức tiêu tan tới đó.

“Xoẹt...xoẹt...”

Không dừng lại ở đó, chỉ trong khoảng mười nhịp thở. Toàn bộ hắc quang bao vây xung quanh Diệp Khôn, đã bị hàng vạn luồng kiếm khí sắc bén từ phía trong kích bắn ra triệt tiêu diệt trừ.

Hắc quang rất nhanh bị diệt trừ, tiêu tán hết không còn lấy một chút nào cả, đồng thời Diệp Khôn cũng đã xuất hiện. Nhưng hắn xuất hiện, lại không hề tổn thương chút nào.

Cả người Diệp Khôn lơ lửng trên không trung, toàn thân tản mát ra một khí chất rất đặc biệt.

Kiểm Vi Độc Tôn

Khí thể của hắn đúng là Kiểm Vi Độc Tôn, khiến cho người ta cảm thấy hắn chính là kiếm. Một thanh kiếm sắc bén, một thanh kiếm vương. Bá chủ của các loại kiếm, dường như trên đời này chỉ có hắn là kiếm vậy.

Lương theo Diệp Khôn huyền phù trên không, kiếm khí vậy mà tản ra ngập trời, bên trong lõi đài kiếm khí dày đặc, nhiều đến nỗi khiến cho người ta thấy khiếp sợ, nếu bị từng ấy kiếm khí cắt lên thân thể thì chỉ có thịt nát xương tan, không hề có một cơ hội sống sót.

Hạ Bình bị một màn này khiến cho hắn sợ ngây người, nhất thời y không biết làm gì, y chỉ biết đứng đó trở mắt lên nhìn.

Cả người y bất tri bất giác cũng bị kiếm khí tấn công, ngay cả cự kiếm, cùng với hắc sắc thiết giáp, vậy mà cũng bị hàng nghìn luồng kiếm khí lăng lệ cắt cho nát bét.

Tiêu tán lúc nào không hay.

Dường như thân thể của Hạ Bình cũng sẽ chung một số phận. Nhưng đúng vào lúc đấy, đột nhiên trên thân Hạ Bình bị một luồng thanh quang quán quanh, lập tức cả người hắn biến mất. Hàng ngàn luồng kiếm khí cứ vậy cắt vào khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 92: Lam Ngọc Biến Dẫn Kiếm Linh Hiện

Kiểm khí đầy trời, từng đợt từng đợt khuếch tán ra tứ phía tràn ngập cả lõi đài, cũng may xung quanh lõi đài có cấm chế ngăn cản, cho nên kiếm khí không thể lọt ra ngoài được.

Nhưng áp lực của kiếm khí vậy mà cứ thế xuyên qua cấm chế lan tỏa ra ngoài, và cũng lan qua những lõi đài kề bên. Nhưng những lõi đài bên do ảnh hưởng của trận đấu, nên những người bên trong cũng không cảm thấy gì khác biệt lắm. Ngược lại, những người ở ngoài quan chiến, lại cảm thấy hít thở không thông.

Nhìn một màn này, dường như tất cả những người có mặt ở đây đều tỏ ra kinh ngạc xen lẫn sợ hãi.

Đám cao thủ Trúc Cơ Kỳ ngồi trên vị trí thượng tọa, cũng đứng ngồi không yên, trong lòng mỗi người cũng dâng lên từng đợt rung động đầy tri ý.

Lúc này đáng ra Diệp Khôn phải bị truyền tống ra ngoài, thế nhưng không biết bên trong đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho hắn không thể truyền tống ra được, còn về những kiếm khí kia, dường như nó không chịu thuyên giảm, ngược lại còn tăng lên.

Tại sao lại như vậy?

Không một ai có thể trả lời, hơn mười cặp mắt liếc nhìn nhau, không có ai lên tiếng, nhưng ai lấy đều thấy được sự rung động trong mắt của đôi phương.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ? Một tiểu tử Luyện Khí Kỳ cũng có thể khiến cho cao thủ Trúc Cơ Kỳ tâm thần rung động như vậy. Hiện hiện, không phải chuyện bình thường rồi.

Cao thủ Trúc Cơ Kỳ còn như vậy, thì những người cảnh giới Luyện Khí Kỳ không cần nói cũng có thể hình dung ra được, ngoài hai chữ “kinh sợ” ra, cũng không biết lên dùng ngôn từ gì để miêu tả cả.

Cũng may cho Hạ Bình, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một trong số các cao thủ Trúc Cơ Kỳ đã nhanh tay phát động cấm chế đưa hắn ra ngoài.

Vì vậy, hấn mới may mắn thoát một kiếp.

Hạ Bình xuất hiện bên ngoài lõi đài mặt mày trắng bệch như không còn một giọt máu. Sâu trong mắt y còn thấy rõ được sự sợ hãi đến tột cùng. Y thật không nghĩ tới, chuyện lại xảy ra như thế này.

“Chuyện gì xảy ra đây? Ta cũng chỉ dùng Tập Vụ Ma Vân vây hấn, rồi dùng Hắc Thiên Kiếm cố tình chém ra hai kiếm, uy lực cũng không có lớn lắm. Cùng lắm là đã thương hấn, chứ không muốn giết hấn. Vậy mà như thế nào? Hấn lại ra đòn sát thủ muốn lấy mạng ta? Không những Hắc Thiên Kiếm cũng bị hủy, ngay cả Hắc Sắc Thiết Giáp cũng thế.” Định thần lại, Hạ Bình quay mặt hướng lên lõi đài phía trên. Trong lòng đầy oán hận thầm nghĩ.

Bên trong lõi đài, kiếm khí dày đặc tạo thành một lồng kiếm khí, bao bọc lấy toàn bộ lõi đài vào trong, khiến cho bên ngoài không thể nhìn thấy được những gì đang xảy ra ở trong đó.

Thông qua Thiên Luân Kính cũng chỉ thấy được một lồng kiếm khí dày đặc mà thôi.

Lúc này ở trung tâm, thân hình Diệp Khôn phiêu phù lơ lửng trên không.

Nếu có người ở đây nhìn thấy bộ dạng hiện tại của hấn. Hấn là, phải kinh sợ đến ngất người.

Chỉ thấy, toàn thân Diệp Khôn quần áo rách nát, vẻ mặt hấn nhăn nhó tràn đầy thống khổ, lớp da trên thân hấn ứng hồng chi sắc. Nhìn rất đáng sợ.

“Chuyện gì đang xảy ra với mình thế này? Mình không thể điều khiển được bản thân. Hai luồng linh lực kia là sao đây?” Tuy bề ngoài phải chịu thống khổ, nhưng tinh thần Diệp Khôn vẫn tỉnh táo, ý nghĩ trong đầu hấn liên tục suy nghĩ.

Vừa rồi, trong lúc tiếp một kiếm của Hạ Bình. Diệp Khôn vì để cho an toàn, đã thi triển toàn lực Vạn Kiếm Quyết đến tột đỉnh. Cuối cùng thi triển ra Vạn Kiếm Quy Tông, một đường triệt để phá vỡ thể công của đối phương.

Nhưng thật không ngờ.

Vạn Kiếm Quy Tông vừa thi triển ra, uy lực lại mạnh mẽ đến như vậy, khiến cho Diệp Khôn không thể khống chế nổi. Kiếm khí càng ngày càng không theo ý của hấn, thiếu chút nữa đã giết chết Hạ Bình rồi.

Cũng may, trong lúc nguy cấp Hạ Bình đã được cứu thoát. Khiến cho Diệp Khôn cảm thấy nhẹ nhõm, hấn với Hạ Bình vốn không thù không oán, trận này suy cho cùng cũng chỉ là luận bàn phân tranh cao thấp mà thôi.

Chẳng qua, không dừng lại ở đó. Trong lúc Diệp Khôn đang bị mất đi quyền khống chế đối với ngàn vạn kiếm khí, đột nhiên, trong cơ thể hấn xảy ra một sự biến đổi bất ngờ.

Ở một vị trí thật sâu trong đan điền khí hải, không biết từ lúc nào xuất hiện hai luồng linh lực phân biệt rõ rệt làm hai thuộc tính, một âm và một dương.

Hai luồng linh lực này vừa xuất hiện liền hòa quyện vào nhau, chỉ trong chớp mắt đã huyền hóa ra một đồ án thái cực âm dương.

Đồ án thái cực xuất hiện như là có linh tính, nó xoay tít một vòng, hướng thẳng đến vị trí trung tâm đan điền, nơi Lam Ngọc đang lơ lửng phiêu phù ở đó.

Gặp được Lam Ngọc, đồ án thái cực lóe lên một cái, lập tức lao thẳng đến sáp nhập vào Lam Ngọc.

Một màn khó có thể tưởng tượng nổi xảy ra. Lam Ngọc bắt đầu quay tròn, mỗi lúc một nhanh. Chỉ qua thời gian chừng mười nhịp thở, tốc độ quay của Lam Ngọc nhanh đến kinh người.

Lấy mắt thường nhìn vào, thì chỉ có thể cảm thấy Lam Ngọc không hề quay chút nào cả, mà chỉ lẳng lặng đứng một chỗ mà thôi.

Thực tế lại không phải vậy, nếu dùng thần thức để quan sát, thì mới thấy được, tốc độ quay của Lam Ngọc nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, theo thời gian mười nhịp thở trôi qua, bề ngoài Lam Ngọc thanh quang đại tó. Theo đó, từ bên trong Lam Ngọc từng luồng linh lực tỏa ra, những luồng linh lực này cũng phân biệt thành hai thuộc tính âm dương.

Những luồng linh lực âm dương đó có kích thước nhỏ như sợi tơ, lấy số lượng rất lớn bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, tiến nhập vào trong cơ thể Diệp Khôn.

Sau đó chúng phân bố ra toàn thân của Diệp Khôn, cho nên mới khiến cho hấn phải chịu đau đớn, và thống khổ như vậy.

Nhưng ngay sau đó, những luồng linh lực này làm một việc khiến cho Diệp Khôn không thể tin vào mắt mình.

Toàn bộ kiếm khí xung quanh hắn vậy mà đang bị những luồng linh lực này thông qua da thịt trên người không ngừng hấp thu. Tốc độ hấp thu của nó, càng ngày càng nhanh.

Theo đó, Diệp Khôn cũng phải chịu thống khổ đến cực điểm. Cơ thể đã mất đi chi giác, không thể động đậy được. Vì vậy, ngoài việc cắn răng chịu đựng ra, hắn cũng chẳng biết nên làm thế nào cả.

Trong thâm tâm hắn chỉ mong việc này trôi qua nhanh, để mình khỏi chịu thêm phần nào đau đớn mà thôi.

Thời gian khoảng hơn hai mươi nhịp thở trôi qua. Đột nhiên, kiếm khí xung quanh thân thể Diệp Khôn không còn bị những luồng linh lực trong cơ thể hấp thu nữa. Đường như nó đã hấp thu đủ rồi thì phải. Nghĩ đến đây, Diệp Khôn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ý nghĩ vừa mới chuyển qua trong đầu, lại một hồi đau đớn, thống khổ mới lại đến.

Lần này, có thể nói là mức độ còn đáng sợ hơn lần trước. Diệp Khôn cắn chặt răng cố gắng duy trì chịu đựng, sâu trong tâm hồn hắn dấy lên một nghị lực phi thường, khiến hắn gắng hết sức để chịu đựng.

Lúc này, bên trong cơ thể hắn những luồng linh lực này lại bắt đầu có sự biến đổi.

Lấy trung tâm là đan điền. Tất cả những luồng linh lực vừa rồi, lấy tốc độ rất nhanh, liên tục lại một chỗ, sau đó tạo thành một quả cầu lừng lừng cực lớn phía trên Lam Ngọc.

Bên trong quả cầu lừng lừng này tản mát ra một lực lượng kiếm khí uy lực kinh người. Nếu đem ra so sánh với uy lực vừa rồi ở trên lời đài, thì ở đây nó còn mạnh gấp trăm lần, sự chênh lệch này, hiển nhiên là do sự cải biến của những luồng linh lực này rồi.

Thời gian tiếp tục trôi qua, đột nhiên trên bề mặt Lam Ngọc lại xuất hiện đồ án thái cực. Đồ án thái cực này lóe lên một cái, hai luồng linh lực phân biệt, kích bắn thẳng lên hai phần trên bề mặt quả cầu.

Một màn bất khả tư nghị xảy ra. Quả cầu thái cực vậy mà bắt đầu biến dạng, chỉ trong thoáng chốc, nó đã hình thành một thanh tiểu kiếm, chiều dài cũng chỉ bằng một đốt ngón tay mà thôi, lúc này nó đang huyền phù phía trên Lam Ngọc.

Tuy nhiên, tiểu kiếm này cũng không phải là thực thể, nó chỉ là hư ảnh do linh lực cùng với kiếm khí hợp lại mà thành thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 93: Kết Thúc Đại Hội

Cứ như vậy, tiểu kiếm hình thành.

Dị biến tác động trong cơ thể Diệp Khôn từ lúc tiểu kiếm hình thành, cũng đã ngưng lại, không còn chuyện gì xảy ra nữa, Diệp Khôn dần khôi phục lại trạng thái ban đầu của hắn.

Lúc này, Diệp Khôn cũng đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, hắn dùng nội thị thuật, quan sát toàn bộ bên trong cơ thể của mình một lượt. Xem vừa rồi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với mình.

“Đây là...” Khi thần thức tới đan điền thức hải, Diệp Khôn cả kinh hô lên, hắn phát hiện một thanh tiểu kiếm màu bạc không biết là xuất hiện từ lúc nào, nó đang phiêu phù ngay phía trên vị trí của Lam Ngọc.

“Tiểu kiếm này? Chẳng lẽ mới vừa rồi hình thành? Rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?” Diệp Khôn kinh ngạc vẫn chỉ là kinh ngạc, nhất thời hắn không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra với mình. Và thanh tiểu kiếm này, lại như thế nào xuất hiện ở đây.

Trong lòng đầy nghi hoặc lẫn khó hiểu, Diệp Khôn dụng thần thức bao quanh lấy thanh tiểu kiếm vào trong, quan sát và tìm hiểu.

“Oanh”

Thần thức của Diệp Khôn tiến vào bên trong thân kiếm, đột nhiên bị một luồng linh lực hùng mạnh ngăn cản đánh bật ra ngoài, khiến hắn cho hắn không thể điều tra được gì cả.

“Cái này...”

Diệp Khôn hơi nhú mảy, hấn không tưởng tượng nổi bên trong tiểu kiếm lại có một luồng linh lực mạnh đến như vậy, thần thức của hấn chỉ có thể tiếp xúc được với bề ngoài của thân kiếm, không thể đi sâu vào bên trong được.

Mặc dù vậy, hấn cũng đã phát hiện ra được một điều. Tiểu kiếm này rõ ràng được hình thành từ hai luồng linh lực thuộc tính khác nhau. Và đặc biệt, hiện tại nó chỉ là một phôi kiếm mà thôi.

Vẫn chưa hài lòng cho lắm, Diệp Khôn cẩn thận tìm tòi, kiểm tra lại thật kỹ toàn thân thể mình một lần nữa.

Nhưng cuối cùng, ngoài sự hiển diện của thanh tiểu kiếm kia, và bên trên bề mặt Lam Ngọc xuất hiện một đồ án thái cực âm dương có chút mờ nhạt ra thì không còn phát hiện được thêm điều gì khác nữa, toàn bộ cơ thể của hấn vẫn rất bình thường. Xem ra, dị biến vừa rồi chính là do sự xuất hiện của tiểu kiếm kia gây ra.

Lần dị biến này, tất cả ngọn nguồn chính là do Vạn Kiếm Quyết gây lên, có thể nói, đó là một cơ duyên lớn của Diệp Khôn, chẳng qua hiện tại hấn không biết được điều này, có lẽ trong tương lai không xa hấn sẽ rõ.

Thu lại nội thị thuật, Diệp Khôn thở dài một tiếng. Sau đó hấn đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi lẳng lặng khẽ đưa tay bắt quyết. Lập tức, trên người hấn thanh quang đại thịnh. Lấy hấn làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Toàn bộ kiếm khí còn sót lại ở trên lôi đài, lấy mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ trong vòng mười nhịp thở đã tiêu tán không còn.

Kiểm khí tiêu tán, thanh quang cũng biến mất. Bóng dáng Diệp Khôn hiển hiện trước mắt mọi người. Cả người hấn lơ lửng trên không, toàn thân y phục rách nát. Trên mặt cũng tỏ ra vẻ mệt mỏi, bộ dạng nhìn rất chật vật.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng kỳ thật từ lúc dị biến xảy ra, cho đến lúc Diệp Khôn xuất hiện trên lôi đài, bất quá cũng chỉ qua thời gian uống cạn một ly trà mà thôi.

Diệp Khôn thả lỏng toàn thân, khẽ lắc người một cái. Chỉ trong chớp mắt, hấn đã biến mất trên lôi đài, khi xuất hiện đã đứng ở một chỗ cách lôi đài không xa.

Vừa xuất hiện bên ngoài lôi đài, Diệp Khôn đột nhiên cả kinh. Hấn cảm thấy toàn thân như bị một lực lượng vô hình chới chặt lại, không thể nhúc nhích được.

Định thần lại, Diệp Khôn chau mày. Áp lực vừa rồi, không ngờ xuất phát từ những người có mặt tại nơi đây gây ra cho hấn.

Hiện tại, hấn đứng là cái đích để cho người ta chỉ trích rồi đây.

Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn thoáng cái đã hiểu ra mọi vấn đề, chắc chắn là do cuộc tỷ thí vừa rồi của hấn gây ra rồi. Hấn là người trong cuộc, lúc đó cũng còn phải kinh sợ đến cực điểm, huống chi là người ngoài quan chiến, bộ dạng chắc cũng chẳng thua gì hấn lúc đó đâu đấy.

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn cũng không có tỏ thái độ gì. Hấn khẽ phát tay một cái, lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ đồ mới. Sau đó mặc lên người, rồi lấy ra một viên đan được nuốt vào.

Không thèm để ý đến những người xung quanh, hấn ngồi luôn xuống tại chỗ, hai mắt nhắm lại, chậm rãi điều hòa khí tức và luyện hóa đan dược.

Một khắc trôi qua, hai mắt Diệp Khôn mở ra. Hấn thở mạnh ra một ngụm trọc khí. Khí sắc trên mặt cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Pháp lực bị tiêu hao cũng đã bổ xung được hai phần ba có thừa.

Lúc này, Diệp Khôn cũng không còn bị người khác để ý đến nữa. Bọn họ đã tập chung sang quan sát bốn trận đấu vẫn đang diễn ra trên lôi đài rồi.

Diệp Khôn bất động thanh sắc, đảo mắt nhìn quanh một lượt. Đột nhiên hấn nhú mảy. Ở phía xa xa, Hạ Bình đang dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào hấn.

Diệp Khôn gặp tình cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Hấn chẳng biết nói gì cả, vội quay mặt bước đi, tiến thẳng đến chỗ Mộc Nhã Hương đang đứng.

Mộc Nhã Hương từ đầu đến cuối luôn chú ý Diệp Khôn. Thấy hấn đi đến chỗ mình, nàng mỉm cười nói: “Diệp huynh, trận chiến vừa rồi huynh không sao chứ? Có thể cho ta biết một chút chẳng?”

“Ta không sao. Có điều, chuyện này để sau khi kết thúc đại hội trở về Ngũ Hành Phái rồi nói a.” Diệp Khôn khẽ cười, nhìn Mộc Nhã Hương nói.

“Kết thúc đại hội...trở về Ngũ Hành Phái...chẳng nhẽ...huynh thật sự muốn gia nhập bốn môn.” Mộc Nhã Hương nghe Diệp Khôn nói vậy, tỏ ra kinh ngạc, hơi ấp úng nói.

“Đúng vậy!” Diệp Khôn không từ chối cho ý kiến nói.

“Hắc hắc. Tiểu tử, ngươi lựa chọn cũng sáng suốt a” Ở một bên, thanh niên ngồi cạnh lão đạo sĩ nghe thấy vậy, liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý cười nói.

Diệp Khôn nghe vậy cũng không nói gì thêm. Chỉ quay sang thanh niên nọ cũng kính khẽ chào một cái rồi đến bên cạnh Mộc Nhã Hương đứng.

Mộc Nhã Hương khẽ chộm nhìn Diệp Khôn một cái, hai má nàng có chút ửng hồng. Nhưng rất nhanh, nàng đã che giấu được, nên không có ai biết được điều này.

Nửa ngày sau trôi qua. Cuối cùng cũng đã có kết quả chung cuộc của Đại Hội Thăng Thiên lần này.

Mười người đứng đầu, không cần nhắc đến nữa. Hiển nhiên chính là nhóm người Diệp Khôn, Nam Vân Tiêu. . .Mục Hoài rồi.

Trong vòng cuối, lấy hình thức khiêu chiến để chọn ra quán quân. Sau khi chiến thắng Hạ Bình, Diệp Khôn cũng không có tham gia nữa. Hắn trực tiếp xin gia nhập vào Ngũ Hành Phái, như đã muốn.

Những người còn lại, trải qua hơn mười trận chiến. Rốt cuộc, chỉ có duy nhất Tịnh Tú Mai là người đứng vững trên lôi đài lâu nhất và đã giành được quán quân của năm nay.

Những người khác kém may mắn hơn, nhưng bù lại cũng được đảm cao giai Trúc Cơ Kỳ của sáu đại phái đánh giá khá cao. Vì vậy, cũng đạt được khá nhiều chỗ tốt.

Tiếp đó một màn, là việc lựa chọn môn phái gia nhập, và ban thưởng.

Hai ngày sau, cuối cùng Đại Hội Thăng Thiên cũng đã chính thức kết thúc. Nhưng ngay sau đó, một đấu giá hội đã được khai mở. Thu hút tất cả những người có mặt ở đây háo hức tham gia.

Đấu giá hội kéo dài ba ngày mới kết thúc. Lúc này, mới có người bắt đầu rục rịch rời khỏi Linh Sơn.

Diệp Khôn trong mấy ngày vừa qua cũng có tham gia đấu giá hội vài lần. Nhưng lần này hắn chỉ xem để cho biết, chứ không dám tranh đoạt đấu giá, ở đây nhiều người nên hắn không muốn để lộ tiền tài ra ngoài, hắn chỉ dùng chút linh thạch đổi hững thứ mình cần ở vài tiệm nhỏ tự phát của các tu sĩ khác mà thôi.

Lúc diễn ra đấu giá hội hắn cũng gặp lại Mộc Nhã Hương lần nữa, được nàng hướng dẫn, hắn đã đổi được một vài phương thuốc luyện chế ra vài loại đan dược có ích cho việc tu luyện từ những người khác. Bên cạnh đó hắn cũng đổi lấy vài điển tịch ghi chép về chế phù, trận pháp và cấm chế để nghiên cứu.

Sau đó, nghỉ ngơi vài ngày, Diệp Khôn cùng với đám người Ngũ Hành Phái cũng lên đường rời khỏi Linh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 94: Ngõa Di Cương

Ngõa Di Sơn Mạch – Ngõa Di Cương

Ngõa Di Cương nằm ở phía Tây Bắc so với Linh Sơn, là một sơn mạch nhỏ nằm trong Ngõa Di Sơn Mạch. Diện tích Ngõa Di Cương tương đối rộng, nó trải dài theo hướng Tây dọc theo Ngõa Di sơn mạch, kéo dài hơn ngàn dặm.

Nơi đây cách tổng đà Ngũ Hành Phái cũng không xa lắm. Bất quá, cũng chỉ có một ngàn dặm đường mà thôi.

Ngõa Di Cương miễn cưỡng cũng có thể nói là thuộc địa bàn của Ngũ Hành Phái. Vì địa phương này, quả thực đúng là nằm trong phạm vi thế lực

của họ.

Chỉ có điều, Ngõa Di Cương không rõ nguyên nhân gì, mà hơn một ngàn năm trước có sự thay đổi lớn, lúc trước vốn là một sơn mạch nhỏ tràn đầy sức sống, bây giờ đã trở thành một vùng đất chết, bên trong không hề có một sinh vật nào tồn tại, nếu có thì cũng chỉ là đám cỏ hồn dã quỳ mà thôi.

Quanh năm, nơi đây luôn bị quỷ vật bao phủ. Bên trong, cũng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Nghe đồn, vào sâu bên trong khu vực trung tâm, còn xuất hiện cả những quỷ vật rất lợi hại, ngay cả cao thủ Kết Đan Kỳ đi vào, nếu không cẩn thận cũng sẽ vẫn lạc như chơi.

Cho nên, Ngũ Hành Phái cũng không có hứng thú đối với vùng đất này.

Bất quá, cũng không hẳn như vậy. Nơi đây, cũng thường xuyên xuất hiện quỷ vật với thực lực tương đương với Luyện Khí Kỳ ở khu vực ngoài rìa.

Những quỷ vật này vậy mà đã trở thành mục tiêu của những đệ tử Ngũ Hành Phái ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ thường xuyên chém giết để thí luyện, hòng nâng cao năng lực chiến đấu, cũng như ma luyện tâm tính.

Lúc này, tại một chỗ sâu bên trong khu vực ngoại vi của Ngõa Di Cương, có bốn người ba nam, một nữ đang tranh luận vấn đề gì đó. Bốn người này vậy mà thực lực cũng không kém chút nào. Ba trong bốn người, cảnh giới đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, duy nhất có một người trong đó đã đạt đến Luyện Khí Kỳ đỉnh phong. Chỉ thiếu một chút nữa thôi, là bước chân vào cảnh giới Trúc Cơ Kỳ rồi.

Theo như y phục trên người bọn họ mặc, bốn người này vậy mà đúng là người của Ngũ Hành Phái rồi.

"Vấn đề. Ngươi thực không nhìn lầm đấy chứ. Từ khi nào bên trong Ngõa Di Cương lại xuất hiện yêu thú cấp hai?" Một đại hán mày rậm râu hùm như là không tin vào những gì thiếu niên trước mặt hắn nói, vội lên tiếng hỏi.

"Thiết huynh, từ trước đến nay đã bao giờ đệ nói dối huynh khi nào chưa. Hơn nữa, việc này cũng không phải là một mình đệ thấy qua đây đây." Thấy sư huynh chất vấn, thiếu niên cũng không có gì khó chịu, ngược lại rất bình tĩnh, đưa mắt nhìn hai người bên cạnh nói.

"Chuyện này là thật? Các người đều thấy?" Nghe sư đệ nói vậy, nét mặt đại hán hơi đổi, quay sang hai người bên cạnh hỏi.

"Đúng vậy sư huynh. Bọn muội đều thấy cả. Hơn nữa không chỉ có một đầu, mà là bốn đầu yêu thú đấy." Thiếu nữ duy nhất trong bốn người nghe đại hán hỏi vậy cũng vội lên tiếng nói.

"Cái gì? Bốn đầu? Vậy làm thế nào các ngươi có thể rời đi? Phải biết rằng yêu thú cấp hai thực lực cũng tương đương với cao thủ Trúc Cơ Kỳ rồi đấy. Hơn nữa lại có những bốn đầu." Đại hán thấy thiếu nữ nói có tới bốn đầu yêu thú cấp hai, trong lòng rung động cả kinh nói.

Mặc dù đại hán là người có cảnh giới cao nhất Luyện Khí Kỳ đỉnh phong, nhưng khi nghe thấy bốn đầu yêu thú cấp hai, trên mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Chưa cần nói đến thực lực của yêu thú hơn xa với con người rất nhiều, một đầu yêu thú cấp hai, cũng có thể đánh một trận với tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ đấy.

Đang này có tới bốn đầu.

Nguy hiểm như vậy, không biết tại sao sư đệ sư muội lại còn mất công mời mình tới đây cùng bọn họ thu thập bốn đầu yêu thú này chứ? Nếu là một đầu, với bốn người liên thủ thì nhất định cũng có thể chém giết được nó. Nhưng bốn đầu, liệu có làm không? Chẳng nhẽ bọn họ bị ám đầu, nên muốn đi nạp mạng.

Tuy nội đan của yêu thú rất có lợi cho việc đột phá bình cảnh tiến vào Trúc Cơ Kỳ của đại hán, nhưng chém giết bốn đầu yêu thú này cũng không phải đơn giản, tùy tiện một đầu cũng có thể diệt sát một trong ba người sư đệ, sư muội rồi đấy.

Như đại hán, tự phụ cũng đủ tự tin để chạy trốn khi đối phó không lại với một đầu yêu thú, nhưng đối mặt với bốn đầu, thật sự hắn không có tự tin chút nào cả.

Như vậy, hắn không thể mạo hiểm đánh cược với cái mạng nhỏ của mình được.

Mặc dù nội đan của yêu thú rất có lợi đối với hắn, nhưng thiết nghĩ, chỉ cần bỏ thêm một chút thời gian nữa, hảo hảo ngồi xuống tu luyện. Ngày tiến giai lên Trúc Cơ Kỳ, cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Nét mặt của đại hán thay đổi liên tục, suy nghĩ một chặp thấy được sự lợi hại trong việc này. Đại hán vội lên tiếng: "Nếu như chỉ là một đầu yêu thú, thì ta cũng sẽ đáp ứng lời đề nghị của các đệ đấy. Nhưng với bốn đầu, thì ta cũng không dám mạo hiểm đâu. Các đệ hãy suy nghĩ cho kỹ, tốt nhất là quên việc này đi a."

Nghe đại hán nói vậy, ba người đưa mắt nhìn nhau. Sư huynh nói không sai, nhưng nội tình vẫn còn chưa nói rõ. Sư huynh nói vậy, cũng là quá sớm rồi, bọn họ cũng đâu có phải là kẻ ngốc, tự nhiên lại đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

“Ha ha. Sư huynh yên tâm, bọn đệ đâu phải đầu óc vô tri không biết điều này cơ chứ. Nếu không nắm chắc, thì bọn đệ cũng không có mời huynh ra tay tương trợ đâu đấy.” Thanh niên từ đầu đứng yên một chỗ không nói gì, đột nhiên cười lớn nói.

“Ồ! Minh sư đệ! Chẳng nhẽ nói bốn đầu yêu thú kia có vấn đề gì chẳng? Nếu không đệ cũng không có mạnh mẽ như vậy a.” Đại hán nghe vậy, trong lòng đầy kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Cũng tại bọn đệ sợ ý, không nói rõ tình hình cho huynh biết trước. Quả thực, nếu như bốn đầu yêu thú này không có vấn đề gì. Thì bọn đệ cũng không có dám tính kế trên người chúng đâu đấy.” Thanh niên khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

“Rốt cuộc là như thế nào? Đệ nói toạc ra đi, đừng có úp úp mở mở như vậy chứ.” Đại hán thấy thanh niên cứ úp mở, trong lòng thấy khó chịu nói.

Thanh niên nghe thấy vậy, thì hơi nhú mày. Nhưng rất nhanh, cười nói: “Là lỗi của đệ... Thực ra, bốn đầu yêu thú kia đã bị trọng thương, khí tức trên người chúng đã rút xuống so với chúng ta cũng không sai biệt là mấy. Và lại đã hai ngày trôi qua rồi, hiện tại bọn chúng vẫn còn đang chém giết lẫn nhau đấy. Chỉ cần chúng ta dùng kế, cùng nhau liên thủ. Thì chém giết bốn đầu yêu thú này, cũng không có khó khăn là mấy.”

“A! Thì ra là vậy. Nhưng thiết nghĩ, chỉ cần các đệ chờ đợi thời cơ thích hợp rồi ra tay, cũng có thể thu phục được bọn chúng, cần gì còn phải kéo ta vào trong nử đầu này?” Đại hán tỏ ra kinh ngạc, rồi như có chút nghi ngờ nói.

“Huynh nói đùa! Bọn chúng đều là yêu thú cấp hai. Tuy bị trọng thương, nhưng cũng không phải là mất đi năng lực chiến đấu. Mà thực lực của yêu thú đối với nhân tộc chúng ta như thế nào, thì huynh cũng biết rồi đấy. Hơn nữa, nếu không giải quyết nhanh, để cho những người khác biết được thì sẽ không có lợi gì cho chúng ta. Vì vậy, bọn đệ mới nghĩ đến huynh, muốn huynh tham gia cùng trong vụ này. Dù sao ở Mộc Linh Đường, chúng ta giao hảo cũng không tệ.” Thấy đại hán có vẻ hồ nghi, thanh niên trong lòng khẽ động, vội lên tiếng giải thích.

“Ha ha. Đúng là ta đã đa nghi rồi, đa tạ các đệ đã nghĩ đến ta. Nếu như đã như vậy, thì chúng ta cũng lên hành động thôi, không nên chậm trễ.” Đại hán nghe vậy, trong lòng dấy lên một tia vui mừng. Ý nghĩ trong đầu vừa chuyển qua, cười ha hả nói.

Ba người thấy đại hán đã nhận lời, liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, gật đầu đồng ý.

“Đúng thế! Chúng ta nên đi thôi.”

Nói rồi, cả bốn người hóa thành bốn đạo độn quang, hướng phía sâu bên trong Ngõa Di Cương bay tới.

Nửa khắc sau, ngay tại chỗ bốn người bọn đại hán vừa rời đi. Hơn chục đạo độn quang từ phía xa xa vụt tới, độn quang thu lại hơn mười người xuất hiện.

Đây đúng là đám người Diệp Khôn và Nam Chiêu Thành sư thúc của Mộc Nhã Hương.

“Cuối cùng cũng đã tới Ngõa Di Cương. Từ đây tới tông đường cũng không còn xa lắm. Có điều, vừa rồi rõ ràng ta cảm ứng được bốn luồng khí tức rất quen thuộc, nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại không thấy nữa a.” Nam Chiêu Thành liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt tập chung về hướng bốn người vừa rời đi, thì thảo nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 95: Âm Mưu

"Sư thúc, người nói là...vừa rồi có bốn luồng khí tức quen thuộc a?" Mộc Nhã Hương đứng một bên, cảm thấy thoải mái vì sắp được về nhà, trên mặt đầy hưng phấn nói.

"Đúng vậy. Ta cảm ứng được bốn luồng khí tức này đúng là người của bốn môn. Hơn nữa, có chút quen thuộc đối với ta. Xem ra, bọn họ đều là đệ tử Mộc Linh Đường rồi." Nam Chiêu Thành trầm ngâm nói.

"Thì ra là vậy. Thảo nào, sư thúc lại đổi phương hướng chạy tới chỗ này." Mộc Nhã Hương nói.

"Đúng vậy, lúc chúng ta đi vào địa bàn của Ngõa Di Cương, ta cảm ứng được nơi đây có điều gì đó không phải. Khi đó, ta cũng phát hiện ra bốn luồng khí tức ở chỗ này. Nên mới tới đây muốn hỏi một chút đấy." Nam Chiêu Thành tay khẽ mân mê cằm nói.

Mộc Nhã Hương nghe thấy vậy, trong lòng khẽ động. Sư thúc nói vậy, ắt hẳn nơi đây có cái gì đó không ổn rồi. Dù sao, Ngõa Di Cương cũng là vùng đất chết bên trong ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm đấy, nếu ở đây có gì phát sinh thì Ngũ Hành Phái ít nhiều cũng bị liên lụy rồi.

Nghĩ vậy, sắc mặt Mộc Nhã Hương hơi đổi, khẽ nói:

"Nếu sư thúc cảm thấy có điều gì không ổn, vậy chúng ta cũng nên trở về tổng đà a."

"Không! Ta sẽ ở lại điều tra một chút, xem có chuyện gì ở đây. Trong lòng ta cứ có cảm giác không yên. Mấy người các ngươi hãy trở về tổng đà trước, thông chi cho trưởng môn sư huynh biết việc này, ta sẽ về sau." Nam Chiêu Thành khoát tay, từ chối ý kiến của Mộc Nhã Hương, nói.

"Nếu sư thúc đã nói vậy con cũng không có ý kiến gì, sư thúc hãy cẩn thận. Mọi người, chúng ta đi thôi." Mộc Nhã Hương nghe vậy, dứt khoát nói.

Dù sao tính tình của sư thúc, nàng cũng là người hiểu rõ nhất. Nên cũng không có phản đối quyết định của sư thúc, cứ vậy mà đáp ứng.

"Chậm đã. Diệp Khôn, ngươi ở lại cùng ta." Đám người Mộc Nhã Hương vừa định rời đi, Nam Chiêu Thành như nghĩ ra điều gì nói.

Diệp Khôn đang định xoay người rời đi. Chợt nghe Nam Chiêu Thành nói vậy, cả người khựng lại, lam mang trong mắt lóe lên.

Lông mày của Mộc Nhã Hương nhíu lại, liếc nhìn Diệp Khôn một cái. Sau đó hoá thành một đạo độn quang bay đi, những người còn lại cũng hoá thành từng đạo độn quang bám theo sau. Chớp mắt, đã không thấy đâu nữa.

"Tiền bối. Bọn họ đã đi rồi, ngài có gì muốn nói với văn bối chăng?" Đợi cho bọn người Mộc Nhã Hương rời đi, Diệp Khôn hai mắt lóe lên, hướng Nam Thành nói.

"A! Ngươi lại biết ta đang muốn nói gì với ngươi." Nam Chiêu Thành rung mình một cái. Trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, nhìn Diệp Khôn nói.

Thấy bộ dạng của Nam Chiêu Thành như vậy, Diệp Khôn cũng không có nói gì, chỉ lẳng lặng đứng một bên.

Nam Chiêu Thành thấy vậy, tâm tình bất định liếc nhìn Diệp Khôn thật lâu, âm thầm đánh giá.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra được. Tại sao, Diệp Khôn lại phán đoán được suy nghĩ của mình. Điều này đúng là khó tin a. Quả thật, vừa rồi khi hắn muốn Diệp Khôn ở lại. Đúng là có ý đối với hắn đấy.

"Hắc hắc. Tiểu tử, ngươi đúng là cơ trí a. Vậy mà đoán được ý định của ta." Một lúc sau, Chiêu Thành thu lại ánh mắt trên người Diệp Khôn, cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy. Ta muốn ngươi ở lại, mục đích chính là muốn kiểm tra thực lực chân chính của ngươi đến trình độ nào." Nghĩ một chập, Nam Chiêu Thành nói tiếp.

"Ồ. Ý tiền bối chỉ có như vậy thôi sao?" Diệp Khôn hơi kinh ngạc nói.

"Đúng vậy! Chỉ có thể thôi. Can bản trên người ngươi mang Ngũ Hành Nguyên Linh Căn, ta muốn xem tiềm lực của ngươi về ngũ hành pháp thuật như thế nào đấy." Nam Chiêu Thành nhìn Diệp Khôn đầy thâm ý nói.

"Nói như tiền bối, chẳng nhẽ ngài sẽ tự mình ra tay thử văn bối." Diệp Khôn rung mình một cái, cẩn trọng nói.

"Không phải vậy. Ngươi sẽ chiến đấu với bốn người khác, không phải là ta." Nam Chiêu Thành cười cười nói.

"Bốn người khác? Chẳng nhẽ ngoài tiền bối và ta ra, chỗ này còn bốn người nữa... A! Phải rồi, không lẽ bốn người ngài nói, chính là bố lòng khí tức hồi nãy ngài phát hiện ra?" Diệp Khôn suy nghĩ một chập, như nhớ ra điều gì nói.

"Quả nhiên thông minh. Không sai, chính là bọn hắn." Nam Chiêu Thành gật đầu thần nhiên nói.

"Àm... Àm..."

Vừa dứt lời, đột nhiên từ phía xa xa ở sâu bên trong Ngõa Di Cương vang lên từng tiếng nổ lớn. Phương hướng vậy mà đúng là chỗ bốn người đại hán vừa rời đi tới.

Nam Chiêu Thành cả kinh, vội nhìn về phía đấy. Lam mang trong mắt nổi lên, hắn phóng xuất thần thức ra đến cực hạn về hướng vừa có tiếng nổ.

Diệp Khôn cũng cả kinh, bất giác trong lòng cảm thấy không ổn. Nhưng cũng không có động tác gì, chỉ đứng một bên hướng mắt về phía xa xa nhìn tới.

“Xem ra, ở phía đó xảy ra chuyện gì rồi, chúng ta cũng đến đó thử coi.” Nam Chiêu Thành thu lại thần thức, hơi nhíu mày thì thảo nói.

Vừa rồi, khi hẩn thả thần thức ra đến cực hạn, thì phát hiện ở phía xa đang xảy ra một chuyện chém giết rất khốc liệt.

Trong đó cũng có bốn luồng khí tức vừa rồi hẩn phát hiện ra. Hơn nữa, bên cạnh đó cũng có bốn luồng khí tức khác, mạnh hơn rất nhiều so với bốn luồng khí tức kia.

Mà bên trong, còn phảng phất khí tức của yêu khí. Thấy vậy, Nam Chiêu Thành hơi lo lắng. Dù sao bốn khí tức kia đối với hẩn cũng rất quen thuộc, nhất định là người thân quen rồi. Mà bọn họ đang gặp nguy hiểm, hẩn như thế nào cũng không thể bỏ qua thấy chết mà không cứu đấy.

“Diệp Khôn, phía trước có bốn luồng khí tức khác rất cường đại, có lẽ bọn chúng cũng xấp xỉ gần như ta. Có điều, theo như ta dùng bí thuật để cảm ứng, bọn chúng đang bị trọng thương. Hơn nữa lại bị bốn người khác cùng nhau vây công. Suy cho cùng cũng không đáng ngại cho lắm. Bây giờ ta với ngươi cùng tới đó, coi như đây là cuộc kiểm tra mà ta dành cho ngươi, để xem bản lĩnh của ngươi tới đâu a.” Nam Chiêu Thành vội nói với Diệp Khôn vài câu, rồi hóa thành một đạo độn quang, phá không bay thẳng tới chỗ đang xảy ra kịch chiến.

Diệp Khôn nghe vậy, hơi nhíu mày một chút. Ý nghĩ trong đầu chuyển qua. Cuối cùng, hẩn cũng cắn răng một cái, hóa thành một đạo thanh quang đuổi theo sau Nam Chiêu Thành.

Bên trong độn quang, Nam Chiêu Thành thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy. Trong lòng cười thầm, tràn đầy đắc ý.

Lần trước ở Linh Sơn, khi tiếp nhận ngọc giản, tín vật của Diệp Khôn đưa cho.

Nam Chiêu Thành phát hiện, bên trong ngọc giản Mộc Chính Đoàn đã bí mật nói với hẩn. Muốn hẩn, trước khi đưa Diệp Khôn trở về Ngũ Hành Phái. Phải đưa Diệp Khôn tiến sâu vào bên trong Ngõa Di Cương. Để Diệp Khôn chém giết âm hồn quỷ vật bên trong. Hồng kiểm tra xem, đối với ngũ hành pháp thuật, hẩn bộc lộ ra như thế nào.

Tiếp đó, sẽ đưa Diệp Khôn trở về tông đài, hỏi báo lại cho trưởng môn sư huynh. Từ đó, theo như những gì Diệp Khôn biểu hiện, sẽ bồi dưỡng và sẽ cho hẩn tới Ngũ Hành Thiên Linh Điện.

Biết được điều này, Nam Chiêu Thành trong lòng tràn đầy sợ hãi, và vui sướng mà hy vọng.

Ngũ Hành Thiên Linh Điện lại lịch như thế nào, hiển nhiên Nam Chiêu Thành biết rất rõ. Những ai tới đó nhất định đều phải chết đấy.

Bí mật về Ngũ Hành Thiên Linh Điện, trong tông cũng chỉ có vài người biết mà thôi. Nam Chiêu Thành may mắn cũng là một trong những người đó.

Đưa Diệp Khôn tới đó, mục đích chính cũng chỉ là rút lấy Ngũ Hành Linh Căn trên người hẩn mà thôi.

Nhìn Diệp Khôn phía sau, Nam Chiêu Thành nở một nụ cười nham hiểm. Hào quang trên người hẩn nổi lên, tốc độ tăng thêm mấy lần. Lao đi như tia chớp.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng đề cao thêm pháp lực, cố gắng đuổi theo sau.

Âm mưu mà Nam Chiêu Thành tính trên người Diệp Khôn, Diệp Khôn không hề biết được. Hẩn tới Ngũ Hành Phái mục đích cũng chỉ là tìm được công pháp phù hợp với mình tu luyện mà thôi.

Nhưng thật không ngờ, hẩn lại bị người ta tính kế trên người. Không biết, sau hẩn sẽ ra sao a.

Đoạn đường tới chỗ xảy ra trận chiến cũng không xa lắm. Rất nhanh Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn cũng đã tới nơi.

Đập vào mắt hai người, là một cảnh tượng thật kinh người, đầy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 96: Tam Thủ Ngô Công Và Độc Giác Ưng

Phía trước, một mảnh chiến trường đầy máu tanh.

Bên dưới mặt đất, hai đầu yêu thú bị phanh thây ra thành nhiều mảnh nhỏ, xương thịt văng tung tóe khắp nơi, nhìn mà thấy phát lạnh.

Phía xa xa, một đầu yêu thú cự cầm đang cùng với hai người một nam, một nữ tranh đấu rất quyết liệt.

Ở một bên, một đầu yêu thú khác, cũng đang tranh đấu quyết liệt với hai người. Đầu yêu thú này, vậy mà lại là một con rết khổng lồ có ba cái đầu, ba cái đầu của nó liên tục phóng ra chất kịch độc, tấn công hai người.

Bốn người này đúng là nhóm người đại hán lúc này.

Xem tình hình, dường như hai đầu yêu thú này thực lực không tầm thường chút nào, rõ ràng hai cái xác yêu thú phía dưới đất kia chính là tác phẩm do chúng tạo ra.

Tuy bọn chúng bị thương, thực lực bị giảm sút. Nhưng tranh đấu với bốn người vậy mà vẫn không hề bị rơi vào thế hạ phong chút nào cả.

Không hổ là yêu thú cấp hai, mặc dù cảnh giới bị rút xuống nhưng sức chiến đấu vẫn không hề giảm, chúng dựa vào bản chất là một yêu thú, dùng nhục thân cũng đủ để chiến đấu rồi.

"Tam Thủ Ngô Công, Độc Giác Ưng. Như thế nào? Tại sao ở đây lại xuất hiện yêu thú bậc này?"

Hai đạo độn quang thu lại, Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn lặng lẽ đứng một bên. Nam Chiêu Thành đưa mắt nhìn hoàn cảnh trước mắt, hơi kinh ngạc nói.

Diệp Khôn nhìn một màn này sắc mặt hơi đổi, hít vào một ngụm khí lạnh. Đứng bên cạnh Nam Chiêu Thành tâm tình bất định.

Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn vừa tới liền kinh động đến toàn bộ cuộc chiến.

Hai đầu yêu thú thấy có thêm hai người tới thì hơi giật mình liếc mắt nhìn lại, cảm giác được khí tức trên người của đối phương vậy mà không thua kém, mà còn hơn hẳn mình trong lúc này. Chúng gầm lên giận giữ, thể công càng thêm mãnh liệt hơn.

Thấy có người đến, trong nội tâm của bốn người vừa mừng vừa sợ, không biết người tới là địch hay bạn. Nhưng trước mắt, thể công của hai đầu yêu thú càng mãnh liệt hơn, khiến cho bốn người cả kinh, phải dốc hết sức ra ngăn cản.

Một đại hán thấy hai người vừa tới chưa rõ lai lịch thế nào, trong lòng y đầy cảnh giác, khẽ liếc mắt nhìn qua. Vừa thấy diện mạo của Nam Chiêu Thành, trong lòng đại hán kinh hỷ vội lớn tiếng hô lên:

"A! Là sư thúc."

Ba người còn lại nghe thấy vậy hơi giật mình một chút, cũng liếc mắt nhìn về phía Nam Chiêu Thành, trên mặt hiện lên vẻ đầy hưng phấn.

Vốn dĩ tưởng rằng bốn đầu yêu thú chém giết lẫn nhau đến mức lưỡng bại câu thương, tới lúc đó bốn người có thể dễ dàng liên thủ thu thập bọn chúng, cho nên đã lập tức đi tới, ẩn lấp qua một bên chờ cơ hội tốt sẽ ra tay.

Vừa rồi khi tới nơi, bọn họ gặp tình cảnh kinh người. Hai đầu yêu thú hình thù quái dị, nhìn rất giống Tê Giác và Lợn Rừng đã bị hai đầu yêu thú khác có hình thù giống Chim Ưng và Ngô Công đánh cho thù sống thiếu chết.

Cả bốn đầu yêu thú đều là yêu thú cấp hai, chỉ là qua nhiều ngày tranh đấu chúng đã bị thương khá nặng, đặc biệt là hai đầu như Tê Giác và Lợn Rừng kia.

Cuối cùng, chúng đã bị hai đầu yêu thú Tam Thủ Ngô Công và Độc Giác Ưng liên thủ đánh bại, thân xác củ chúng bị hai đầu yêu thú này xé ra từng mảnh nhỏ, vương vãi khắp nơi.

Bốn người núp một bên nhìn cảnh tượng này trong lòng đầy kinh hãi, không biết chúng có thù oán gì, đến nỗi khi giết chết kẻ địch rồi mà vẫn không có buông tha đến thân xác của chúng.

Bốn cặp mắt nhìn nhau, trong lòng đầy sợ hãi. Còn chưa kịp định thần lại, bốn người liền bị hai đầu Tam Thủ Ngô Công và Độc Giác Ưng phát hiện ra. Chúng không cần biết đối phương là ai, là người như thế nào, sẵn bản tính hung ác trong người đang bộc phát, vội lao vào tấn công.

Phản ứng của bốn người cũng cực kỳ nhanh, liếc mắt một cái cũng thấy được hung tính của hai đầu yêu thú này đã nổi lên. Bốn người không ai bảo ai, tự động tách ra cùng nhau liên thủ tấn công lại.

Bọn họ chia làm hai cặp rồi chạy về hai hướng khác nhau, dự cho đối phương tách ra, rồi từng đôi một liên thủ đối phó với một đầu.

Trong hai đầu yêu thú thì Tam Thủ Ngô Công thực lực hơn hẳn so với Độc Giác Ưng, cho nên đại hán và thiếu niên có thực lực hơn hẳn trong bốn người đã cùng nhau liên thủ vây công.

Còn lại, thanh niên và thiếu nữ cùng nhau liên thủ đối phó với đầu Độc Giác Ứng.

Bốn người tưởng rằng như vậy là có thể thu phục được hai đầu yêu thú này dễ dàng, dù sao chúng nó cũng bị thương khá nặng, sức chiến đấu cũng giảm tương đối nhiều rồi.

Có điều, bọn họ đã tính nhầm, mặc dù bị thương nhưng hai đầu yêu thú này dù sao cũng là yêu thú cấp hai, thực lực cũng không phải chỉ có thế. Tuy ở trong hoàn cảnh này, chúng không có thể dễ dàng đắc thủ, nhưng cũng có thể chiến đấu ngang cơ với bốn người liên thủ lại, thậm chí chúng còn mạnh hơn chứ không có kém.

Càng về lâu, đám người này cảm thấy không ổn, liên tục tấn công pháp lực tiêu hao cũng khá nhiều. Cứ như thế này, thì đừng nói đến việc chém giết được chúng, nếu không cẩn thận lại bị đôi phương đã thương, thậm chí có thể vẫn lạc như chơi.

Đang trong lúc rơi vào tình thế khó xử, đột nhiên sư thúc xuất hiện, bốn người bọn họ như tìm thấy cứu tinh, trong lòng kinh hỷ không thôi.

Bao nhiêu tính toán đối với hai đầu yêu thú này thoáng cái không còn nữa, hiện tại mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Vì vậy, cả bốn người không hẹn cùng quát to lên một tiếng, đồng loạt thi triển thần thông mạnh nhất của mình, đánh lui hai đầu yêu thú ra xa, đồng thời vọt về hướng Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn đang đứng.

“Tham kiến sư thúc!” Trong chớp mắt, bốn người đã đến trước mặt Nam Chiêu Thành, cung kính thi lễ nói.

“Đi. Là bốn người các ngươi, Thiết Tường, Vân Hà Khuê, Minh Hải, Điền Lăng. Như thế nào? Tại sao các ngươi lại ở chỗ này? Hai đầu yêu thú kia là sao?” Nam Chiêu Thành kinh ngạc, bốn người này vậy mà lại là một đám đồ đệ của sư huynh và sư tỷ hắn đấy.

“Sư thúc, việc này nói ra thì dài dòng lắm. Nhất thời diệt nhi không thể nói rõ cho ngài biết ngay được, kính mong sư thúc hãy ra tay tương trợ, trước đem hai đầu yêu thú này diệt trừ đã, tới lúc đó diệt nhi nói rõ cho ngài biết cũng chưa muộn.” Thiếu niên tên Vân Hà Khuê nghe Nam Chiêu Thành hỏi vậy, nhanh trí tiến lên một bước, cung kính nói.

“Được! Cứ như lời ngươi nói đi.” Nam Chiêu Thành nghe vậy, cũng không có ý kiến gì, thần nhiên nói.

Dù sao hai đầu yêu thú trước mắt không phải tượng gỗ, cũng may chúng đã bị trọng thương, trước tiên diệt trừ chúng đi, như vậy mới an tâm được.

“Diệp Khôn, đầu Độc Giác Ứng kia giao cho ngươi, đây coi như là lần thí luyện đầu tiên của ngươi, hãy cẩn thận đấy. Còn lại bốn người các ngươi cùng ta vây công chém giết đầu Tam Thủ Ngô Công kia.” Nam Chiêu Thành liếc nhìn hai đầu yêu thú đang ở phía xa, âm thầm đánh giá một lượt. Sau đó quay sang Diệp Khôn ở bên cạnh nói một câu, khiến hắn sợ ngây người.

Thấy sư thúc nói vậy, bốn người kia liếc mắt nhìn nhau, sâu trong mắt mỗi người đều thấy được sự kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Mặc dù nhất thời không có để ý đến Diệp Khôn ở bên cạnh Nam Chiêu Thành, nhưng bọn họ cũng đã nhìn ra được cảnh giới của hắn, bất quá chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười một mà thôi, nhìn bề ngoài hắn không có gì đặc biệt hơn người cả, còn khiến cho người khác nhận nhầm hắn là một kiếm khách nơi phạm tục nữa đấy.

Có làm hay không? Rõ ràng Diệp Khôn trước mặt họ cảnh giới cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười một mà thôi.

Ngay đến hai người thực lực như Minh Hải và Điền Lăng đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười ba. Bọn họ vây công Độc Giác Ứng còn phải chiến đấu rất chật vật nữa là... đằng này là Diệp Khôn, cảnh giới của hắn còn thua xa hai người bọn họ.

Chẳng nhẽ sư thúc muốn hắn đi tự sát?

Bốn người như là không thể tin vào mắt mình, nhưng cũng không dám lên tiếng nói gì, chỉ có thể âm thầm cười khổ không thôi.

“Không biết tiểu tử này đã đắc tội gì với sư thúc, khiến cho ông ấy dùng cách này để hại hắn a?”

Tâm tư của bốn người này, Nam Chiêu Thành há lại không thấy rõ. Có điều, y cũng không có nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng một bên, như là chờ đợi điều gì đó.

“Được! Nếu tiền bối đã nói vậy. Văn bối cũng sẽ cố hết sức.” Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển Diệp Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 97: Phệ Linh Thiên Quỷ Chi Uy

Diệp Khôn vừa nhận lời, Nam Chiêu Thành tỏ vẻ hài lòng vội quay sang đám người bên cạnh nói: "Được rồi! Các người theo ta. Trong thời gian ngắn nhất, phải thu thập được nó."

"Vâng! Sư thúc." Bốn người nhìn nhau, đồng thanh nói.

Sau đó, toàn thân Nam Chiêu Thành hào quang nổi lên, trên tay liền xuất hiện một tấm phù lục, y dán lên người, đồng thời hướng Tam Thủ Ngô Công lao tới.

Bốn người thấy vậy khẽ đảo mắt nhìn Diệp Khôn bên cạnh một cái, trên mặt tỏ vẻ phức tạp. Sau đó cũng không nói gì, đồng loạt cùng nhau tề ra bảo vật, theo sau Nam Chiêu Thành tấn công Tam Thủ Ngô Công.

Hai mắt Diệp Khôn nhú lại, cũng không nói gì thêm, sau khi thở dài một tiếng, hần liền lao tới đầu Độc Giác Ưng ở phía xa.

Hai đầu yêu thú thấy vậy không hề tỏ ra sợ hãi. Ngược lại, càng khiến chúng giận giữ hơn, gầm lên một tiếng, hai đầu yêu thú phân biệt, tiếp nhận đối thủ của mình.

Chỉ trong chốc lát, một trận vây công quần chiến đã diễn ra.

Nam Chiêu Thành tay phải khẽ nâng, một thanh Cự Nhận từ không trung hiện ra, sau đó y hét lên một tiếng, đồng thời ngón tay khẽ điểm về phía Cự Nhận một điểm, ngay lập tức, Cự Nhận hào quang đại tỏa, từ trên cao bổ thẳng xuống ba cái đầu của Tam Thủ Ngô Công.

Bốn người bọn Thiết Tường cảm thấy uy lực của một đòn này mạnh kinh người, trong lòng tràn đầy vui mừng. Cũng đồng loạt xuất ra những chiêu mạnh nhất, liên tục hướng Tam Thủ Ngô Công đánh tới.

Tam Thủ Ngô Công bị năm người liên thủ vây công. Trong lòng nó có chút sợ hãi, vội lùi về phía sau mấy chục trượng hòng tránh những đòn tấn công liên tiếp của năm người. Đồng thời cả người nó yêu khí đại thịnh, ba cái miệng mở rộng ra như ba cái chậu máu, sau đó miệng nó liên tục phun ra những luồng hào quang to bằng nắm tay về phía trước, muốn ngăn cản thế tấn công của năm người.

Nhất thời, Tam Thủ Ngô Công cũng đỡ được đợt tấn công đầu tiên. Nhưng ngay sau đó, nó lại phải chịu thêm những đòn tấn công khác từ năm người bọn Nam Chiêu Thành.

Cũng may, Tam Thủ Ngô Công thịt béo da dày, cho nên nó miễn cưỡng duy trì được một đoạn thời gian, nhưng cứ như vậy cuối cùng nó cũng phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bên này, Diệp Khôn vừa ra tay hần đã dốc hết toàn lực. Đối mặt với Độc Giác Ưng, Diệp Khôn quả thật không có lấy một phần cơ hội thủ thắng nào cả. Vì vậy, hần chỉ có thể dốc hết thủ đoạn của mình ra, vừa đánh vừa chạy, dụ đối phương rời xa chỗ này.

Tuy thực lực của Diệp Khôn không bằng Độc Giác Ưng. Nhưng dù sao, Độc Giác Ưng hiện tại thực lực cũng bị giảm sút đi rất nhiều, thực lực của nó bây giờ cũng chỉ tương đương với Luyện Khí Kỳ tầng mười ba mà thôi.

Vì vậy, Diệp Khôn cũng dễ dàng cầm cự được với nó một khoảng thời gian nhất định, vừa đánh vừa chạy.

Nửa khắc sau, Diệp Khôn đã dụ nó chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng của Nam Chiêu Thành, lúc này hần và Độc Giác Ưng đã tiến sâu vào bên trong Ngõa Di Cương.

"Chỗ này có lẽ không sai. Quỷ khí dày đặc như thế này, thần thức của hần không thể thấy rõ được. Hắc hắc. Cũng nên kết thúc ở đây thôi." Đang bỏ chạy, đột nhiên Diệp Khôn dừng lại, sau đó hần quay đầu lại nhìn về phía Độc Giác Ưng đang gặm gừ đuổi theo mình, khóe miệng nhếch lên cười đắc ý thì thào nói.

Nói rồi, cánh tay Diệp Khôn khẽ động, lập tức trên lòng bàn tay hần xuất hiện một cây phiến kỳ màu đen, bên trên thân kỳ còn có đồ án mặt quỷ nhìn rất dữ tợn.

Đây đúng là Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến.

Diệp Khôn bất động thanh sắc, sau đó khẽ đưa thần thức của mình tiến nhập vào bên trong đồ án mặt quỷ.

Đột nhiên, đồ án mặt quỷ trên thân phiên kỳ chớp chớp vài cái, một luồng quý vụ từ thân phiên kỳ kích bắn ra, sau khi lượn một vòng trên không trung liền đứng yên tại chỗ, lơ lửng trước mặt Diệp Khôn.

Quý vụ thu liễm lại, liền xuất hiện một tiểu nhân hình người to bằng nắm tay hải tử. Tiểu nhân đảo mắt nhìn xung quanh, đồng thời dùng mũi hít hít vài cái, cảm nhận được quý khí xung quanh, trên mặt nó tỏ ra mừng rỡ.

Nhưng khi thấy Diệp Khôn ở trước mặt, cả người nó khựng lại, nhìn hắn với vẻ mặt đầy cung kính.

Tiểu nhân này đúng là Phệ Linh Thiên Quỷ đã tiến hóa. Hơn nữa, khí tức lần này của nó vậy mà đã vượt lên một bậc, đạt đến cảnh giới Quý Vụ Sơ Kỳ tương đương với cao thủ Trúc Cơ Sơ Kỳ rồi đây.

Diệp Khôn cảm nhận được cảnh giới hiện tại của Phệ Linh Thiên Quỷ đã tăng tiến, trên mặt hắn tràn đầy vẻ hưng phấn, như vậy việc chém giết đầu Độc Giác Ứng kia không thành vấn đề nữa rồi.

“Thật không ngờ, chỉ một thời gian ngắn như vậy Phệ Linh Thiên Quỷ đã tấn cấp rồi. Xem ra, nó đã luyện hóa xong một tia Thần Lôi Chi Niệm rồi a.” Diệp Khôn hưng phấn nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ trước mặt thì thào nói.

“Phệ Linh, ngươi hãy diệt sát đầu Độc Giác Ứng kia. Hồn phách của nó hẳn là đại bổ cho ngươi đó a.” Tiếp đó, Diệp Khôn với sắc mặt nghiêm nghị, quay sang nhìn Độc Giác Ứng đang lao tới gần nói.

Phệ Linh Thiên Quỷ nghe vậy, khẽ gật đầu một cái. Nó quay đầu lại, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Độc Giác Ứng đang lao tới.

Độc Giác Ứng đang hưng hăng, muốn lao vào xé xác Diệp Khôn ra, nhưng khi ánh mắt của nó tiếp xúc với ánh mắt của Phệ Linh Thiên Quỷ, thì cả người nó đột nhiên khựng lại. Toàn thân nó đột nhiên run rẩy, dường như nó rất sợ tiểu nhân trước mặt nó.

“Rống!”

Độc Giác Ứng gầm lên giận dữ, tuy sâu trong nội tâm của nó rất kiêng kỵ tiểu nhân phía trước, nhưng dấu sao linh trí của nó chưa hoàn toàn mở ra, cho nên nhận thức còn kém. Nó tuy là yêu thú cấp hai, nhưng bản tính hung tàn của dã thú, đã khiến nó không còn để ý gì cả.

Hai mắt Độc Giác Ứng hưng quang nổi lên, nó há rộng cái miệng đầy máu, phun ra một luồng hắc quang to bằng cái chén ăn cơm. Đồng thời cặp cánh sau lưng nó đón gió phe phẩy, từng cọng lông trên người nó rụng xuống, lập tức trở thành hàng loạt phi châm, ào ào kích bắn về phía tiểu nhân và Diệp Khôn.

Diệp Khôn cả kinh, toàn thân thanh quang đại tổ, huyền hóa ra thành một tấm thuẫn chắn ở trước người. Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn lấy ra mấy tấm phù có thuật phòng ngự dán lên người, sau đó hai chân hắn vội lùi lại phía sau, thoáng cái đã ra xa hơn ba mươi trượng.

Ngay khi thân hình ổn định lại, Diệp Khôn liền rút Thủy Linh Kiếm ra, đồng thời vung kiếm vẽ vào khoảng không phía trước một vòng, tạo thành một bức tường kiếm khí chắn trước người.

Sau đó, hắn đem ánh mắt của mình nhìn chăm chăm về phía trước, trên mặt hiện rõ vẻ nghiêm nghị, chuẩn bị đón đỡ đòn tấn công của đối phương.

Hết thấy những động tác này, chỉ diễn ra trong chớp mắt. Trước thế công hung hãn của Độc Giác Ứng, Diệp Khôn vậy mà đã té ra một loạt thu đoạn phòng ngự.

Ngược lại, Phệ Linh Thiên Quỷ đối mặt với thế công của Độc Giác Ứng dường như không thấy nó có biểu hiện gì là khản trương cả, trên mặt nó vẫn không có gì thay đổi, xem ra đối với đòn tấn công này của đối phương không hề khiến nó phải sợ hãi.

Tuy vậy, Phệ Linh Thiên Quỷ cũng không dám quá coi thường Độc Giác Ứng, đối với thế tấn công của Độc Giác Ứng nét mặt nó vẫn hơi đổi, chỉ là hơi đổi mà thôi.

Đôi tay nhỏ của nó khẽ trà sát lại với nhau, lập tức xuất hiện từng tia lôi điện, lập lòe chớp động lên vài cái. Từ lòng bàn tay của nó, liền xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu vàng rực rỡ, trên thân kiếm vậy mà còn phảng phất có một tia rất nhỏ Thần Lôi Chi Niệm hiện ra.

Tay phải của Phệ Linh Thiên Quỷ nắm lấy chuôi kiếm chỉ thẳng lên trời, lập tức một hư ảnh cự kiếm được huyền hóa ra, hư ảnh cự kiếm lớn gấp mấy chục lần tiểu kiếm có thừa, bên trong hư ảnh cự kiếm còn có rất nhiều tia lôi điện xẹt qua xẹt lại, nhìn rất đáng sợ.

Độc Giác Ứng nhìn thấy một màn này, trong lòng tràn đầy sợ hãi, nó rống lên một tiếng, cả người vọt về phía sau hơn mười trượng, nhưng vẫn không ngừng công kích lại.

Miệng nhỏ của Phệ Linh Thiên Quỷ khẽ chu lên, cánh tay còn lại khẽ nâng, động tác rất tự nhiên, vẽ một đồ án vào khoảng không.

Đồ án vừa vẽ xong, một mặt quỷ dữ tợn được huyền hóa ra, lúc đầu chỉ bằng cái chậu nhỏ, chỉ trong vài nhịp thở đã khuếch đại lớn lên mấy chục trượng, bao trùm lấy toàn bộ một khu vực trước mặt tiểu nhân vào trong, tạo thành một tấm chắn khổng lồ, ngăn chặn công kích của đối phương.

Cùng lúc đó, thế công của Độc Giác Ưng cũng đã đánh tới, từng đạo hắc quang và phi châm thể như chẻ tre, kích đánh lên mặt quỷ ở phía trước.

“Phốc...Phốc...”

Từng tiếng chậm đục vang lên, cứ như vậy, toàn bộ hắc quang và phi châm kích bắn lên trên mặt quỷ.

Thế nhưng, công kích của Độc Giác Ưng dường như không có tác dụng gì là mấy, toàn bộ uy lực của nó đã bị mặt quỷ ngăn lại, triệt tiêu tất cả.

Mặt quỷ bị công kích của Độc Giác Ưng cũng khiến cho nó bị biến dị, tiêu tán đi một phần, nhưng rất nhanh, nó lại tụ hợp trở lại, đồng thời nhìn Độc Giác Ưng nhe răng ra cười.

Độc Giác Ưng thấy cảnh này biểu hiện ra bên ngoài vừa sợ vừa giận, nó nghĩ thế nào cũng không ra công kích của mình lại đơn giản bị hóa giải như thế. Hung quang trong mắt nó càng lúc càng nồng đậm, sau đó nó gầm lên một tiếng giận giữ, đang định há miệng tấn công thêm lần nữa.

Thế nhưng, nó còn chưa kịp hành động gì, đột nhiên một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện trước mặt nó, khiến cho nó sợ hãi, cả người run rẩy.

Xé rách mặt quỷ ra làm đôi, một thanh cự kiếm dài hơn trăm trượng mang theo lôi điện chi uy, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, chớp mắt một cái đã chém tới đỉnh đầu của Độc Giác Ưng.

Độc Giác Ưng chỉ kịp gầm lên một tiếng thê lương, toàn thân bị kiếm quang chẻ ra làm đôi, huyết vũ đầy trời, thi thể rơi phịch xuống đất.

Cứ như vậy, Độc Giác Ưng đã bị diệt vong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 98: Thật Sự Rất Khó Tin

Từ lúc Phệ Linh Thiên Quỷ ra tay chém giết Độc Giác Ưng hết thảy cũng chỉ có mấy nhịp thở trôi qua, Diệp Khôn đứng một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, khiến cho hắn phải âm thầm kinh hãi.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, Phệ Linh Thiên Quỷ lại mạnh đến như vậy, Độc Giác Ưng dù gì cũng là yêu thú cấp hai, tuy cảnh giới bị rút xuống, nếu không đánh lại, nó cũng có thể bỏ chốn đây. Nhưng nó lại không hề có một cơ hội nào cả, chỉ trong thời gian ngắn, đã bị diệt sát rồi.

Phệ Linh Thiên Quỷ nhìn xác của Độc Giác Ưng nằm dưới mặt đất nở một nụ cười mỉm, tinh quang trong hai mắt nó lóe lên, đột nhiên cái miệng nhỏ chu ra, sau đó khẽ thổi nhẹ một cái. Ngay lập tức, một tia quỷ khí mỏng như sợi tơ từ trong miệng nó bắn ra, lóe lên một cái, đã chui tọt vào bên trong xác của Độc Giác Ưng.

Sợi tơ quỷ khí quán quanh xác của Độc Giác Ưng một vòng, sau đó nó lòi ra một hư ảnh to bằng nắm đấm, hư ảnh này vậy mà cùng với Độc Giác Ưng giống nhau như đúc, đây đúng là hồn phách của Độc Giác Ưng rồi.

Chỉ thấy, hồn phách của Độc Giác Ưng tỏ ra rất sợ hãi, nó liên tục liều mạng dấy dựa, muốn đào thoát. Nhưng hành động của nó tất cả đều tốn công vô ích, nó đã bị sợi tơ quán quanh, chới chặt lại rồi.

Phệ Linh Thiên Quỷ nhìn hư ảnh Độc Giác Ưng với ánh mắt thèm thuồng, miệng nó khẽ hấp, hồn phách của Độc Giác Ưng liền bị nó hút vào trong bụng.

Phệ Linh Thiên Quỷ khẽ liếm liếm mép, cảm nhận tư vị của miếng ăn vừa rồi rất sáng khoái.

Sau đó, tay nó khẽ vẩy thu lại tiểu kiếm vào trong người, mặt quỷ huyền hóa ra, cũng bị nó trực tiếp hút vào trong bụng.

Khung cảnh xung quanh liền trở lại yên tĩnh.

Diệp Khôn thở phào nhẹ nhõm, thu lại tất cả phòng ngự, sau đó chân hắn khẽ động, thoáng cái đã đến bên cạnh Phệ Linh Thiên Quỷ.

“Phệ Linh ngươi làm tốt lắm, bây giờ ngươi hãy trở lại phiên kỳ đi.” Diệp Khôn nhìn thoáng qua Phệ Linh Thiên Quỷ, âm thầm đánh giá nó một chập rồi nói.

Phệ Linh Thiên Quỷ cung kính khẽ gật đầu rồi hóa thành một luồng quỷ vụ, chui tọt vào trong Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên.

Diệp Khôn cũng không có dư thừa động tác, tâm niệm khẽ động, Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên liền hóa thành một đạo linh quang chui tọt vào trong túi trữ vật.

Xong đâu đấy, Diệp Khôn không có hành động gì nữa, hần lẳng lặng đứng tại chỗ rồi đưa ánh mắt nhìn về một phía, dường như đang chờ đợi điều gì đó vậy.

Nửa khắc sau, xuất hiện trước mặt Diệp Khôn là năm đạo độn quang từ một hướng đang chạy lại.

Độn quang tới gần Diệp Khôn, sau khi thu liễm lại liền xuất hiện năm người, năm người này không phải ai xa lạ, đúng là đám người Nam Chiêu Thành rồi.

Ngay lúc đó, đập vào mắt năm người là một cảnh tượng thật khó tin.

Cách Diệp Khôn hơn hai mươi trượng, thi thể của Độc Giác Ưng bị chẻ làm đôi đang nằm ở đấy.

Mà Diệp Khôn bên này, trên người không có một chút gì gọi là tổn thương cả, khí tức của hắn vẫn như lúc đầu, dường như chém giết Độc Giác Ưng đối với hắn rất nhẹ nhàng, dễ như trở bàn tay vậy.

Có làm hay không đây? Đừng nói là bốn người bọn Thiết Tường... mà ngay cả Nam Chiêu Thành cũng như không tin vào mắt mình vậy.

Nhưng khi nhìn vào xác của Độc Giác Ưng, Nam Chiêu Thành thấy cơ thể nó chính là bị kiếm khí sắc bén đầy uy lực cắt làm đôi, hiển nhiên là bị giết bởi một chiêu đầy uy lực rồi.

Mà trước đó, khi ở Đại Hội Thăng Thiên, Diệp Khôn đã biểu hiện ra ngoài thân là một kiếm tu, không lẽ kiếm tu đúng là mạnh mẽ như trong truyền thuyết, có thể vượt cấp khiêu chiến một cách đơn giản như vậy.

Nếu Diệp Khôn là kiếm tu, thêm vào những gì lưu truyền trong truyền thuyết, thì khả năng hắn vượt cấp diệt sát được Độc Giác Ưng cũng có thể xảy ra.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý ở đây là, mặc dù kiếm tu vượt cấp khiêu chiến đi chăng nữa, ít ra thì khí tức trên người cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, chứ không thể nào nguyên vẹn như lúc đầu cả, trừ khi chỉ ra tay một lần, và diệt sát đối phương chỉ trong nháy mắt.

Nhưng như thế rất khó có thể tin được, kiếm tu ở cảnh giới Trúc Cơ Kỳ giết yêu thú cấp hai đang bị trọng thương còn dễ nói, đằng này Diệp Khôn mới chỉ là Luyện Khí Kỳ tăng mười một thôi đấy...

Bao nhiêu ý nghĩ liên tục ủa về trong đầu Nam Chiêu Thành, ý nghĩ thế nào cũng khó giải thích được việc này, thực sự Diệp Khôn lợi hại đến trình độ đó sao?

Vốn dĩ, để cho một mình Diệp Khôn đối phó với Độc Giác Ưng, là Nam Chiêu Thành đã tính rất kỹ rồi.

Mặc dù cảnh giới Diệp Khôn mới chỉ là Luyện Khí Kỳ tăng mười một. Nhưng ở trong Đại Hội Thăng Thiên, hắn cũng đã biểu hiện ra ngoài không tầm thường chút nào. Hơn nữa, theo như phán đoán của Nam Chiêu Thành. Diệp Khôn vẫn còn ẩn tàng thực lực.

Tuy nói đối phó với Độc Giác Ưng không dễ, nhưng để cho Diệp Khôn một mình ra tay, Nam Chiêu Thành lại rất có niềm tin.

Không cần Diệp Khôn phải chiến thắng, chỉ cần hắn dốc hết toàn lực, cầm cự được một khoảng thời gian tương đối là được rồi.

Trong khi chém giết Tam Thủ Ngô Công, Nam Chiêu Thành cũng sẽ phân ra một phần thần thức quan sát, đến lúc cần thiết sẽ ra tay giúp đỡ hắn, sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện gì bất chắc đấy.

Mọi tính toán thì đều như vậy, nhưng trong lúc chiến đấu, không ngờ có sự thay đổi.

Diệp Khôn đã dụ Độc Giác Ưng tiến sâu vào trong Ngõa Di Cung. Chỗ này quỷ khí dày đặc, cản trở thần thức xâm nhập, cho nên Nam Chiêu Thành không thể nắm được tình hình của Diệp Khôn ở đây.

Trong lòng y phiền muộn, tiếc là không thể phân thân ra được. Nếu Diệp Khôn xảy ra chuyện gì, thậm chí là vẫn lạc, thì hắn sẽ tiếc hận không thôi.

Vì vậy, Nam Chiêu Thành không muốn dây dưa với Tam Thủ Ngô Công làm gì, dựa vào sự liên thủ của bốn người, kiềm chế đối phương, Nam Chiêu Thành đã liên tục tung ra những đòn sát thủ.

Nửa khắc sau, cuối cùng cũng đã thanh thân chém giết được đầu Tam Thủ Ngô Công.

Sau đó, Nam Chiêu Thành thuận tay thu lấy yêu đan, và da lông của Tam Thủ Ngô Công cho vào túi trữ vật, rồi không hề chậm trễ, hóa thành

một đạo độn quang hướng chỗ Diệp Khôn đi tới.

Bốn người bọn Thiết Tường thấy hành động của Nam Chiêu Thành như vậy, cũng không có ý kiến gì, sau khi khẽ liếc nhìn nhau một cái, cũng hóa thành bốn đạo độn quang theo sau.

Khi cả đám tới chỗ Diệp Khôn chiến đấu với Độc Giác Ưng, thì thấy một màn khó tin này đã xảy ra.

Nam Chiêu Thành hít vào một ngụm khí lạnh, y lảng lảng đứng một bên, hai mắt nhắm lại, thần thức khuếch tán ra xung quanh, như là tìm kiếm cái gì đó.

Thiết Tường và Vân Hà Khuê, cùng Minh Hải và Điền Lăng bốn mắt nhìn nhau, mỗi người đều thấy được sự kinh ngạc, lẫn sợ hãi trong mắt của đối phương.

Không biết thiếu niên trước mặt là nhân vật như thế nào mà có thể một mình chém giết được đầu Độc Giác Ưng kia trong thời gian ngắn như vậy, trong khi đó lúc trước hai người bọn họ phải vất vả lắm mới cầm cự được với nó.

Nếu hắn cảnh giới cũng như bọn họ, thì có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Dù sao, ở tu tiên giới ngoại hồ tàng long, nhân tài kiệt xuất cũng không phải là hiếm, chỉ cần công pháp tu luyện và bảo vật có uy lực lớn, cũng có thể đơn giản chém giết cùng giai, và vượt cấp khiêu chiến đấy.

Đang này, Diệp Khôn lại không hề như vậy, rõ ràng cảnh giới còn thua xa bọn họ, trên tay cũng chỉ có một thanh kiếm, nhìn qua cũng chỉ là pháp khí nhất giai trung phẩm mà thôi.

Không biết hắn còn cất giấu bảo vật gì khác uy lực lớn không, nhưng chuyện này cũng không có khả năng xảy ra. Bảo vật có uy lực lớn, không những cần pháp lực thâm hậu, mà cảnh giới cũng phải tương xứng mới có thể dùng được đấy.

Khó hiểu vẫn là khó hiểu, trong lòng cả bốn người đều có tâm tư như nhau, nhưng cũng không có ai dám lên tiếng chất vấn.

Lai lịch của Diệp Khôn tuy bọn họ không rõ, nhưng theo như bọn họ biết, lần này sư thúc được mời tới làm giám khảo ở Đại Hội Thăng Thiên. Khi trở về, lại mang theo một thiếu niên lạ mặt này, hẳn là sư thúc đã thu nhận hắn ở đại hội lần này rồi.

Điều này đã khẳng định, hắn cũng là nhân tài kiệt xuất đấy, nếu không, cũng không thể lọt vào mắt của sư thúc được. Tương lai, hắn cũng sẽ là đồng môn cùng bọn họ rồi.

“Diệp Khôn, ngươi làm tốt lắm. Bây giờ, cũng không cần ở lại chỗ này nữa. Chúng ta quay về bốn môn thôi.” Đám người Thiết Tường còn đang suy nghĩ, đột nhiên Nam Chiêu Thành mở bừng hai mắt, nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn, nhàn nhạt nói.

“Tiền bối, văn bối không cần phải thí luyện nữa sao?” Diệp Khôn mặt vẫn thản nhiên, nhìn Nam Chiêu Thành nói.

“Không cần nữa! Việc ngươi một mình chém giết đầu Độc Giác Ưng cũng đủ rồi.” Nam Chiêu Thành nghe Diệp Khôn hỏi, hơi trầm ngâm nói.

Sau đó, y liếc mắt nhìn vào cái xác của của Độc Giác Ưng nói: “Độc Giác Ưng là do ngươi chém giết, nội đan và da lông của nó đều là của ngươi, ngươi tự xử đi.”

“Vâng! Đa tạ tiền bối!” Nghe vậy, tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, vẻ mặt cung kính nói.

Sau đó, Diệp Khôn thu lấy nội đan và xử lý một chút trên xác của Độc Giác Ưng, sau khi thu lấy những chỗ hữu dụng trên thân thể nó cho vào túi trữ vật, hắn liền bùng ra một đạo hỏa cầu đem xác của Độc Giác Ưng đốt thành tro bụi.

Hành động của Diệp Khôn khiến cho Nam Chiêu Thành khẽ nhíu mày, y liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý.

Bốn người còn lại thấy Diệp Khôn thu lấy chiến lợi phẩm khiến trong lòng bọn họ cảm thấy không vui, nhưng cũng không ai dám có hành động gì, bọn họ chỉ biết đứng một bên, im lặng, cười khổ không thôi.

Hao tổn bao nhiêu là công sức, cuối cùng lại chẳng được cái gì cả.

“Đi thôi”

Đợi cho Diệp Khôn xử lý xong, Nam Chiêu Thành phát tay một cái, rồi hóa thành một đạo độn quang, nhắm một hướng bay đi.

Những người còn lại cũng lần lượt hóa thành từng đạo độn quang bay theo sau.

Diệp Khôn đợi cho đám người Nam Chiêu Thành đi trước, trên khoé miệng hần nở lên một nụ cười mỉm, sau đó cũng hóa thành một đạo thanh quang đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 99: Thượng Cổ Truyền Tống Trận

"Thiết Tường. Bốn đầu yêu thú kia là như thế nào? Bây giờ ngươi có thể nói cho ta nghe rồi chứ." Trên đường đi, Nam Chiêu Thành liên tục suy nghĩ về những gì vừa xảy ra, như nhớ tới điều gì, y quay sang bên cạnh hỏi.

"Cái này... Thực sự diệt nhi cũng không rõ ràng lắm, sư thúc hãy hỏi ba người Vân sư đệ là sẽ rõ." Đang phi hành, đột nhiên bị Nam Chiêu Thành hỏi, Thiết Tường hơi giật mình, cười khổ nói.

Vân Hà Khuê ở phía sau nghe Thiết Tường nói vậy, nét mặt hơi đổi. Không đợi Nam Chiêu Thành lên tiếng, đột nhiên nhanh lên, đến bên cạnh y, cung kính nói:

"Sư thúc, chuyện là thế này. Cách đây năm ngày, con với Minh sư đệ và Diên sư muội cùng nhau tiến vào Ngõa Di Cương. Mục đích là chém giết quỷ vật, tìm cơ duyên cảm ngộ, để chuẩn bị cho việc đột phá bình cảnh. Khi ba người sư đệ tiến vào sâu bên trong phạm vi ngoại giới Ngõa Di Cương, thì phát hiện bốn đầu yêu thú này từ trong một thạch động gần đây lao ra. Chúng chia làm hai phe, chém giết lẫn nhau."

Nghỉ một chập, Vân Hà Khuê lại nói tiếp:

"Phát hiện ra bọn chúng đều là yêu thú cấp hai, bọn diệt nhi vội thu liễm khí tức ẩn núp một bên. Cũng may, chúng đang điên cuồng đấu đá với nhau, nên không có phát hiện ra bọn con. Cứ như vậy, chúng đánh chém nhau suốt mấy ngày và dần dần kéo tới đây. Vì thấy chúng bị thương nặng, khí tức trên người cũng sụt giảm, cho nên bọn diệt nhi đã tính kế trên người chúng. Bàn bạc song kế hoạch, bọn diệt nhi đã phát ra truyền âm phù, mời thêm Thiết sư huynh tham gia, vừa mới bắt đầu vây công chúng, thì sư thúc ngài cũng đã xuất hiện rồi đây."

"Thì ra là thế! Xem ra bọn chúng từ nơi khác tới đây, tuyệt đối ở Ngõa Di Cương này không thể xuất hiện yêu thú được." Nam Chiêu Thành nghe Vân Hà Khuê thuật lại, y hơn trăm ngẫm một lúc nói.

"Diệt nhi cũng nghĩ như vậy, Ngõa Di Cương từ xưa đến nay, ngoại trừ âm hồn quỷ vật ra, diệt nhi cũng chưa hề nghe thấy có yêu thú xuất hiện qua." Vân Hà Khuê cũng khẳng định nói.

"Đi! Ngươi dẫn ta tới hang động mà bốn đầu yêu thú kia xuất hiện xem thế nào." Nam Chiêu Thành suy nghĩ một chập, đột nhiên tinh quang trong mắt lóe lên, nhàn nhạt nói.

"Cái này... Vâng cần tuân lệnh sư thúc." Vân Hà Khuê cả kinh, hơi do dự nói.

Nói rồi, lấy Vân Hà Khuê dẫn đầu, sáu đạo độn quang thay đổi phương hướng, tiến thẳng vào phía sâu bên trong Ngõa Di Cương.

Nửa canh giờ sau.

Trước cửa vào một thạch động, nằm bên trong một hạp cốc ở phía sâu bên trong khu ngoại vi của Ngõa Di Cương, sáu đạo độn quang thu lại, xuất hiện sáu người, năm nam và một nữ.

"Là chỗ này sao? Các ngươi cũng thật lớn mật a? Chỗ này giáp ranh với khu vực trung tâm, thi thoảng vẫn có quỷ vật tương đương với cảnh giới của ta xuất hiện. Nếu để chúng bắt gặp, thì cái mạng nhỏ của các ngươi sớm đã làm thức ăn cho chúng rồi đây." Nam Chiêu Thành đảo mắt hình xung quanh một lượt, sau đó quanh sang đám người Vân Hà Khuê trừng mắt nói.

"Diệt nhi đã rõ, lần sau sẽ không dám mạo hiểm nữa." Bị Nam Chiêu Thành trừng mắt trách móc, trong lòng Vân Hà Khuê hoảng sợ, vội nói.

Mà hai người Minh Hải và Diên Lăng, tâm tư cũng không khác Vân Hà Khuê là mấy, hai người liếc nhìn nhau, cười khổ không thôi.

Sư thúc nói rất đúng, với cảnh giới của bọn họ mà đi vào tới chỗ này thì quá nguy hiểm rồi.

"Đi! Vào trong đó xem sao."

Nam Chiêu Thành nói một tiếng, thanh quang trên người y lóe lên, té ra một vòng bảo hộ, đồng thời thả thần thức hướng vào bên trong thạch động, rồi thản nhiên đi vào.

Những người phía sau thấy vậy, cũng đồng loạt té ra vòng bảo hộ rồi đi theo sau.

Dọc theo thông đạo trong thạch động, đi sâu vào trong được hơn hai trăm trượng.

Đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người là một động khẩu rất rộng lớn, xung quanh đất đá ngổn ngang, văng tung tóe, nhìn qua như là một bãi chiến trường vậy.

“Chỗ này đã là dừng cùng rồi!” Nam Chiêu Thành đánh giá xung quanh một lượt, nhàn nhạt nói.

Đám người Thiết Tường cũng nhận ra điều này, ánh mắt của mỗi người đều đảo qua đảo lại, cố tìm xem có phát hiện ra được gì khác không.

“Di! Kia là cái gì?”

Đột nhiên, như phát hiện ra cái gì, Minh Hải kinh ngạc nói.

Biểu hiện của Minh Hải lập tức khiến cho những người khác chú ý đến, Nam Chiêu Thành đảo mắt về phía mà Minh Hải đang chăm chú nhìn, lập tức tinh quang trong mắt y lóe lên, chậm rãi tiến về phía trước.

Tới bên cạnh một đồng đồ nát, Nam Chiêu Thành phất tay một cái, đất đá trước mặt bị hất tung qua một bên, để lộ ra một khoảng trống dưới đất, ngay dưới mặt đất xuất hiện một trận pháp, nhưng nó đã bị tàn phá một phần ba.

“Đây là... Truyền Tống Trận.” Vừa nhìn thấy trận pháp dưới mặt đất, Nam Chiêu Thành kinh ngạc, hô lên.

“Truyền Tống Trận?” Đám người Thiết Tường ở phía sau nghe thấy vậy, cũng kinh ngạc nhao nhao chạy lại xem xét.

“Đúng vậy! Là Truyền Tống Trận, chỉ là nó có chút khác thường, nếu ta đoán không nhầm thì đây hẳn là một cỗ Thượng Cổ Truyền Tống Trận rồi.” Nam Chiêu Thành chăm chú quan sát kỹ Truyền Tống Trận trước mặt, một lúc sau, thản nhiên nói.

“Sur thúc nói sao? Đây là Thượng Cổ Truyền Tống Trận?” Ở một bên, Điền Lăng từ đầu đến giờ không lên tiếng, đột nhiên hỏi.

“Không sai! Nếu ta đoán không nhầm, rất có thể bốn đầu yêu thú kia là do Truyền Tống Trận này mang tới rồi. Đáng tiếc, Truyền Tống Trận đã bị chúng phá hủy.” Nam Chiêu Thành gật đầu, có chút đáng tiếc nói.

“Ý sur thúc là, nếu trận này không bị phá hủy. Thì chúng ta sẽ biết được ở bên kia là địa phương nào sao?” Thấy biểu hiện của Nam Chiêu Thành, Văn Hà Khuê khẽ nhủ mảy, nói.

“Hắc hắc. Tiểu tử ngươi thật thông minh. Ý ta đúng là như vậy đấy, ở bên kia chưa rõ là địa phương nào, có nguy hiểm gì không, nhưng nếu được, ta cũng muốn qua đó tìm kiếm cơ duyên đấy.” Nam Chiêu Thành cười hắc hắc, không phủ nhận nói.

“Sur thúc ngài nói trí phải, ở tu tiên giới cầu phú quý trong hung hiểm, nếu có cơ hội, diệt nhi cũng muốn mạo hiểm một lần.” Văn Hà Khuê cũng mỉm cười, nịnh hót nói.

Trong lúc Nam Chiêu Thành và Văn Hà Khuê nói chuyện, Diệp Khôn lẳng lặng đứng một bên, ý nghĩ trong đầu hắn xoay chuyển, đồng thời tập chung vào Thượng Cổ Truyền Tống Trận dưới chân, hắn dùng thần thức ghi nhớ từng chi tiết nhỏ của nó lại. Xem ra hắn đã có chủ ý gì đó với Truyền Tống Trận này rồi đây.

“Diệp Khôn, ngươi phát hiện ra điều gì chẳng?” Diệp Khôn vừa thu lại thần thức, đột nhiên nghe thấy tiếng của Nam Chiêu Thành hỏi.

“Không có gì! Chẳng qua vẫn bối thấy hứng thú với Truyền Tống Trận này, nên muốn quan sát kỹ cấu tạo của nó một chút, về sau sẽ nghiên cứu qua nó một chút mà thôi.” Diệp Khôn khẽ xoay người lại, nhìn Nam Chiêu Thành cung kính nói.

“Tiểu tử! Không nghĩ tới ngươi cũng có hứng thú với trận pháp chi đạo a? Nếu ngươi muốn, cũng không có gì khó cả, đợi trở về bản môn, ta sẽ cho ngươi mang tới cho ngươi những điển tịch về trận pháp để ngươi ngâm cứu a.” Nam Chiêu Thành hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cười nói.

“Vậy thì vẫn bối xin đa tạ tiền bối trước.” Diệp Khôn tỏ vẻ hưng phấn, cung kính nói.

“Ha ha. Được rồi, không còn gì ở đây nữa, chúng ta cũng lên trở về thôi.” Nam Chiêu Thành cười đắc ý, nói.

“Vâng! Sur thúc!”

“Vâng! Tiền bối!”

Nói rồi, sáu người theo lối cũ cùng nhau đi ra ngoài.

Nhưng, bọn họ mới đi được hơn mười trượng. Đột nhiên xuất hiện biến cố.

Chỉ thấy, từ phía ngoài thạch động quý vật nghìn ngút kéo vào, chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ lấy thạch động.

“Không tốt! Mọi người mau lui lại.” Nhìn thấy quý vật không ngừng kéo vào, vẻ mặt Nam Chiêu Thành đại biến, y vội hét lên một tiếng, sau đó lui vào phía trong, đồng thời té ra đủ loại phòng hộ bao bọc lấy toàn thân. Trên tay hắn từ lúc nào cũng đã xuất hiện một thanh Cự Nhận sáng loáng.

Khí tức trên thanh Cự Nhận phát ra, vậy mà lại là một thượng phẩm pháp khí.

Đám người Thiết Tường và Diệp Khôn thấy vậy, sắc mặt cũng đại biến, theo tiếng hô của Nam Chiêu Thành, bọn họ nhao nhao vội lui về phía sau, đồng thời đều té ra thanh quang hộ thuẫn đem cơ thể bảo vệ lấy.

Trong tình cảnh này, không ai để ý đến biểu hiện của Diệp Khôn. Trên mặt hắn chỉ thoáng qua một chút sợ hãi, rồi rất nhanh trở lại bình thường, nhưng ở sâu trong mắt hắn lại toát lên một tia vui mừng.

Lui vào sâu bên trong, hai tay Diệp Khôn nắm chặt, thần niệm đưa vào bên trong túi trữ vật, kìm nén lại sự xúc động của Phệ Linh Thiên Quỷ ở trong Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến.

Đồng thời, ý nghĩ trong đầu hắn xoay chuyển, bắt đầu tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 100: Thần Lô Chi Tuyển

Quý vật càng lúc càng kéo đến dày đặc, vây kín lối ra của thạch động, khiến cho đám người Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn ở bên trong không có đường thoát thân.

"Sư thúc! Làm thế nào bây giờ?" Ở bên cạnh, Thiết Tường trên mặt lộ vẻ sợ hãi, hướng Nam Chiêu Thành hỏi.

"Không cần khẩn trương, cứ xem tình hình thế nào đã." Nam Chiêu Thành nhíu mày, sắc mặt biến đổi liên tục nói.

"Khặc Khặc! Lão nhị, để ta giải quyết tên cầm đầu, còn người sử lý năm tên còn lại, người thấy thế nào?"

Đột nhiên, bên trong quý vật truyền ra một giọng nói quái dị, khiến cho người ta nghe thấy mà nổi da gà.

"Khụ khụ. Lão đại đã nói vậy, thì cứ như vậy đi." Tiếp theo, lại một giọng nói quái dị khác vang lên.

Đồng thời, quý vật cũng dần tản ra, ngay lập tức xuất hiện hai cái bóng, hình dáng tương tự như nhân tộc, có điều khuôn mặt của hai cái bóng dữ tợn, xấu xí. Nhìn mà phát sợ.

"Hai tên Quỷ Vu Trung Kỳ đỉnh phong?"

Thần thức của Nam Chiêu Thành đảo qua lên hai cái bóng quý vật phía trước, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Thát thanh hô lên.

"Cái gì? Quỷ Vu Trung Kỳ đỉnh phong? Sư thúc! Làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ chúng ta thực sự vẫn lạc ở chỗ này." Vân Hà Khuê nghe Nam Chiêu Thành nói vậy, trong lòng hoảng sợ, mặt mày tái mét nói.

Ba người bọn Thiết Tường nghe vậy, mặt mày cũng trắng bệch, kinh sợ không thôi.

Diệp Khôn thấy biểu hiện của những người này, trên mặt cũng biểu thị khó coi đến cực điểm.

"Quý Vu? Không lẽ cảnh giới của chúng tương đương với Trúc Cơ Kỳ? Đúng rồi, phân chia cảnh giới của quý vật ở tu tiên giới mình đã xem qua, thật không ngờ, hai quý vật này lại là Quỷ Vu Trung Kỳ đỉnh phong."

Hai quý vật đem ánh mắt lơ đãng nhìn những người trước mặt chúng như là nhìn những người đã chết vậy.

"Khặc Khặc! Thế nào? Các người tự giải quyết, hay là để hai huynh đệ ta ra tay đây?" Lão nhị cười quái dị, đảo mắt qua từng người, âm thanh

khó nghe vang lên.

"Hừ! Đừng có mơ mộng hảo huyền, tất cả đồng loạt tấn công, liều mạng phá vòng vây." Sắc mặt của Nam Chiêu Thanh trở nên ngưng trọng, y hừ nhẹ một tiếng, nói.

Nói rồi, thân hình Nam Chiêu Thành khẽ động, thanh quang hộ thuẫn linh quang đại tổ, đồng thời tay y bấm niệm pháp quyết, đem pháp lực rót vào thanh Cự Nhận trên tay.

Ngay lập tức, Cự Nhận thanh quang đại tổ, Nam Chiêu Thành khẽ vung tay, Cự Nhận đón gió, vụt lên trên đỉnh đầu. Sau đó nó kêu lên những tiếng ồ ồ, chỉ trong chớp mắt, hình thể nó đã lớn lên gấp mười lần, trên thân tản mát ra khí tức thật kinh người.

Cùng lúc đó, bọn người Thiết Tường cũng lần lượt gia tăng pháp lực vào hộ thuẫn, đồng thời tế pháp khí ra nghênh địch.

Thiết Tường tế ra một thanh phi đao dài hơn một tấc, Phi đao này vậy mà cũng là một pháp khí nhị giai thượng phẩm.

Bên này, Vân Hà Khuê và Minh Hải cũng lần lượt tế ra một thanh thiết côn và một thanh phi kiếm, hai pháp khí này phẩm chất cũng không phải tầm thường, đều là nhất giai trung phẩm, nhìn qua thanh thể của chúng, cũng là loại đứng đầu trong cùng phẩm chất.

Bên kia, Điền Lăng lại tế ra một dải lụa màu đỏ, dải lụa đón gió tung bay, xoay quanh trên đầu nàng, tạo thành một vòng hào quang trùm lên người nàng, phòng hộ khá kín đáo.

Từ trên thân dải lụa, cũng tản mát ra khí tức không thua kém gì với phi đao của Thiết Tường, nàng này vậy mà cũng tế ra một kiện pháp khí nhất giai thượng phẩm.

Nhìn qua, thì dải lụa này ngoài tính phòng hộ ra, thì cũng có cả tính công kích nữa.

Nhất thời, năm người vừa ra tay, đã dùng ngay đến những bảo vật mạnh nhất của mình, xem ra trận chiến này rất nguy hiểm, chưa biết chừng rất có thể họ phải nằm lại ở đây.

Diệp Khôn bên này thì ngược lại, hần không khẩn trương chút nào cả, hần rất bình thản, lấy ra hai tấm phù lục dán lên người, lập tức, toàn thân hần đã được hai vòng thanh quang hộ thể phân biệt màu vàng và màu lục bao quanh.

Trong đầu âm thầm tính toán, thần niệm đưa vào Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, phân phó vài tiếng cho Phệ Linh Thiên Quỷ.

Ngay sau đó, một luồng quỷ khí nhàn nhạt từ trong túi chữ vật bên hông Diệp Khôn bay ra, quỷ khí lượn lờ xung quanh người hần, ẩn nấp vào bên trong thanh quang hộ thể bên ngoài, người khác khó mà phát hiện ra được.

Nhìn thoáng qua, Diệp Khôn dường như là người yếu nhất trong đám, hần biểu hiện ra bên ngoài cũng không có gì là lớn, Thủy Linh Kiếm trong tay chỉ khẽ vung lên, tạo thành một màn kiếm quang bảo vệ hần vào trong, tâm thần hần rất tập chung vào hai quỷ vật phía trước, tùy thời lúc nào cũng sẽ ra tay.

Nói ra thì dài dòng, nhưng những hành động này chỉ diễn ra trong thoáng chốc.

"Lên !"

Nam Chiêu Thành hét lớn, Cự Nhận trước người y một lần nữa hào quang đại tổ, chớp mắt một cái, lại biến lớn lên hơn ba mươi trọng. Lấy khí thể khó có thể tưởng tượng nổi, bổ thẳng về phía hai quỷ vật trước mặt.

Nam Chiêu Thành vừa động thủ, đám người Thiết Tường cũng theo đó đồng loạt ra tay.

Diệp Khôn biểu hiện ra ngoài có vẻ rất ngưng trọng, khi mọi người đã đồng loạt ra tay, hần mặc dù có tâm tư riêng nhưng vẫn cố tỏ vẻ như không, trực tiếp thi triển Vạn Kiếm Quy Tông đánh thẳng về phía đối phương.

Nếu để ý kỹ, có thể thấy được, bên trong những kiếm khí lăng lệ của Vạn Kiếm Quy Tông vậy mà phảng phất có một chút Thần Lôi Chi Niệm. Hiển nhiên, Phệ Linh Thiên Quỷ cũng đã ra tay. Nhưng nó vẫn chưa có hiện thân, mà chỉ núp sau bóng của Diệp Khôn để đánh nén. Đây hẳn là chủ ý của Diệp Khôn rồi.

Nhất thời, đủ loại hào quang cùng kiếm khí công kích nhắm thẳng hai quỷ vật đánh tới, khí thể cùng uy lực của đợt tấn công này rất uy mãnh, khiến cho người ta phải kinh sợ không thôi.

Bên kia, hai quỷ vật nhìn một màn này, nét mặt có hơi đổi một chút, nhưng sau đó thì cười khằng khặc, giọng nói lạnh lẽo lại vang lên. "Có chút ý tứ. Nhưng chỉ có thể thôi sao?"

Hai quỷ vật nhoáng lên một cái tách ra hai bên, đồng thời cùng một động tác, hai cánh tay nâng lên, khẽ điểm về phía trước một điểm.

Đột nhiên, ở trước mặt hai quý vật khoảng một trượng quý vật hiện ra, lấy tốc độ rất nhanh, tạo thành hai tấm thuẫn lớn hơn mười trượng chắn phía trước.

Ngay lập tức, một loạt công kích cũng đã ập tới.

“Ầm...Ầm...” Thanh âm bạo liệt vang lên.

Đối với đợt công kích này, dường như hai tấm thuẫn trước người hai quý vật không thể chịu nổi, khiến chúng sẽ tan thành mây khói ngay lập tức.

Thế nhưng, một màn khó tin đã xảy ra.

Tất cả công kích rơi trên hai tấm thuẫn, vậy mà đã bị ngăn lại, toàn bộ uy lực của đợt tấn công này chỉ khiến cho hai tấm thuẫn nhún nhạo một hồi rồi thôi.

Một phần quý khí bị tiêu tán, lấy tốc độ rất nhanh đã được bổ xung vào từ quý vật phía sau.

Nhìn một màn này, hai quý vật nhe răng ra cười, cánh tay khẽ vẩy, hai tấm thuẫn vậy mà nhập lại làm một.

“Thử lại” một tiếng

Toàn bộ uy lực của công kích vậy mà hầu như hoàn toàn bị triệt tiêu.

Nam Chiêu Thành và đám người Thiết Tường như là không tin vào mắt mình, ai lấy đầu tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt đang diễn ra.

Vì dễ nhanh chóng tìm được đường lui, đòn công kích vừa rồi, ai lấy đầu đã dùng đến chiêu mạnh nhất, và dốc hết toàn lực. Vậy mà chưa làm gì được đối phương, đã bị hóa giải một cách dễ dàng như vậy rồi.

Chuyện này, sao có thể chứ?

Nam Chiêu Thành dù gì cũng là cao thủ Trúc Cơ Trung Kỳ, một kích toàn lực của hắn cũng không hề tầm thường chút nào cả.

Hơn nữa, thanh Cự Nhận trong tay hắn, cũng là một pháp khí nhất giai thượng phẩm, uy lực cũng không hề nhỏ đâu. Cộng thêm năm người nữa, tuy cảnh giới không bằng, nhưng hợp lực công kích cùng một chỗ, luận uy lực cũng ngang ngửa với một kích toàn lực của cao thủ Trúc Cơ Sơ Kỳ bình thường ra tay rồi.

Vậy mà ngay cả hai tấm thuẫn của đối phương tùy ý xuất ra cũng không có phá nổi.

Không lẽ, chúng thật sự mạnh đến mức như vậy sao?

Trong lòng ai lấy đầu kinh sợ rồi đây.

Nhưng kế tiếp một màn, lại khiến cho tất cả những người có mặt ở đây, kể cả hai quý vật đều không thể tin nổi xảy ra.

“Xoẹt...xoẹt...”

Đột nhiên, trên bề mặt tấm thuẫn từng tia lôi điện xẹt qua, chỉ trong vài nhịp thở, nội điện đã oanh tạc đánh tan toàn bộ tấm thuẫn, khiến cho quý khí tán loạn ra xung quanh, những chỗ lôi điện đi qua, toàn bộ quý khí vậy mà bị diệt vong, không còn lưu lại một chút nào cả.

Lôi điện này, hiển nhiên chính là do những tia Thần Lôi Chi Niệm, được Phệ Linh Thiên Quý ản dấu bên trong kiếm quang của Diệp Khôn rồi.

“Cái này...Thần Lôi Chi Tuyền”

Hai quý vật nhìn lôi điện oanh tạc, tiêu diệt toàn bộ tấm thuẫn, sắc mặt đại biến. Thất thanh hô lên.

“Cái gì? Thần Lôi Chi Tuyền? Đây không phải là trong truyền thuyết, Thần Lôi Chi Niệm khi đối phó với Ma Đạo thần thông, cùng Âm hồn quý vật sẽ sinh ra Thần Lôi Chi Tuyền là khắc tinh của chúng sao?”

Nam Chiêu Thành khi nhìn thấy những tia lôi điện này, trong lòng vừa mừng vừa sợ, nhưng khi nghe thấy hai quý vật nói ra lai lịch của chúng, thì như nhớ tới điều gì trong truyền thuyết, giật mình hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 101: Chém Giết Quỷ Vật

"Thần Lôi Chi Tuyền?" Nghe Nam Chiêu Thành và hai quỷ vật nói đến lôi điện là do Thần Lôi Chi Niệm tạo ra, Diệp Khôn không hiểu gì cả, lầm bầm nói.

Dù sao sự hiểu biết của hắn cũng còn có hạn, không thể nhận biết ra được lai lịch của lôi điện vừa rồi.

Nhưng hiển nhiên, Thần Lôi Chi Tuyền hẳn là rất bá đạo rồi. Nếu không, Nam Chiêu Thành và hai quỷ vật kia cũng không có biểu hiện như vậy.

Sự việc xảy ra, khiến cho đám người Thiết Tường vừa mừng vừa sợ, cả đám trở mắt nhìn nhau, cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa.

Lôi điện này từ đâu mà có? Công pháp và pháp khí của họ sử dụng không hề có một chút nào liên quan đến lôi điện đấy. Ngay cả sư thúc Nam Chiêu Thành cũng vậy, sở tu công pháp và pháp khí thuộc tính như thế nào, bọn họ không ai là không biết cả. Không hề có liên quan gì đến lôi thuộc tính.

Chẳng nhẽ nói, chính là thiếu niên kia? Diệp Khôn.

Như cùng có suy nghĩ, không ai bảo ai đều liếc mắt nhìn về phía Diệp Khôn, với ánh mắt đầy hoài nghi. Thêm vào đó, là một chút sợ hãi chi ý.

Ngay từ đầu, việc một mình hắn chém giết Độc Giác Ưng đã khiến người khác khó tin rồi. Đến lúc này, lại có Thần Lôi Chi Tuyền, khắc tinh của quỷ vật, thật sự càng khiến người ta quá kinh sợ rồi.

Bọn họ khác với Diệp Khôn, gia nhập Ngũ Hành Phái đã lâu. Thậm chí, Thiết Tường vậy mà là người lớn lên từ nhỏ ở Ngũ Hành Phái đấy.

Mà ở Ngũ Hành Phái, điển tịch ghi chép lại cổ sự của Tu Tiên Giới cũng khá nhiều. Cho nên lai lịch của Thần Lôi Chi Tuyền bọn họ tuy không biết rõ, nhưng cũng đã từng nghe qua. Uy lực của nó thì khỏi phải bàn rồi, chỉ cần tu luyện đại thành, thì có thể không sợ bất kỳ thần thông nào của Ma đạo và Quỷ đạo.

Biểu hiện của những người này đã rơi vào mắt của Nam Chiêu Thành và hai quỷ vật bên kia.

Nam Chiêu Thành chỉ hơi liếc mắt về phía Diệp Khôn một cái rồi thôi, trên mặt y vẫn tỏ ra vẻ ngưng trọng, luôn tập chung cao độ đề phòng đối phương đánh lén.

Hai quỷ vật thì nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn một lúc lâu, sau đó chúng khẽ liếc mắt nhìn nhau với vẻ mặt nghiêm túc, rồi lạnh lẽo nói: "Tiểu tử. Thật không nghĩ tới, trên người người vậy mà có Thần Lôi Chi Tuyền. Bất quá số lượng cũng không có nhiều, như vậy thì tốt rồi, cũng không cần dây dưa với các ngươi nữa. Tất cả cùng đi chết đi."

Nói rồi, hai quỷ vật đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

"Không tốt! Mọi người cẩn thận!" Nam Chiêu Thành thấy vậy, sắc mặt đại biến, la lớn.

Đồng thời thanh quang hộ thuẫn bên người y hào quang đại tỏa. Không thấy y có hành động gì, chớp mắt một cái đã lùi về phía sau hơn mười trượng. Nhưng sắc mặt y lại trở lên trắng bệch, hiển nhiên vừa rồi y đã sử dụng đến bí thuật bảo mệnh. Cho nên mới khiến cho nguyên khí bị tổn thương, khiến cho sắc mặt phải thay đổi.

Cùng lúc đó, hư không chỗ Nam Chiêu Thành vừa đứng đột nhiên một hồi vặn vẹo.

"Xoẹt" một tiếng, liền xuất hiện một đạo hắc quang to bằng đầu ngón tay cái xẹt qua, nếu như bị hắc quang này đánh trúng, thì Nam Chiêu Thành không chết cũng bị trọng thương rồi.

Vừa rồi, Nam Chiêu Thành nhờ vào bí thuật bảo mệnh, nên đã thoát được một kiếp, nhưng đám người Thiết Tường thì lại không được may mắn như vậy.

Hai quỷ vật vừa biến mất, không cần Nam Chiêu Thành nhắc nhở. Dựa vào kinh nghiệm từng chải của bản thân, đám người Thiết Tường cũng biết được không ổn, động tác của họ rất nhanh, vội nhao nhao lui lại phía sau, nhưng vẫn còn chậm một bước.

Chỉ nghe thấy, "phốc...phốc..." vài tiếng vang lên.

Thanh quang hộ thuẫn của bốn người bọn Thiết Tường, vậy mà bị đạo hắc quang không biết từ đâu xuất hiện nhẹ nhàng xuyên thủng, như là xuyên qua tờ giấy mỏng vậy, không hề bị ngăn cản chút nào cả.

Ngay sau đó, là bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cứ như vậy, bốn người bọn Thiết Tường, Văn Hà Khuê, Minh Hải và Điền Lăng đã vẫn lạc.

Diệp Khôn ở phía sau bốn người, hắn cũng bị một chỉ đánh lên lên người. Nhưng rất may, bên cạnh hắn có Phệ Linh Thiên Quỷ bảo vệ, nên đã dễ dàng hóa giải một chỉ đoạt mệnh kia. Nếu không, kết quả của hắn không cần nói, cũng có thể biết được.

Chỉ có một từ thôi “chết”.

Trước mặt, vừa thấy bốn người ngã xuống, mặt mày Diệp Khôn tái mét, trong lòng thầm kêu may mắn. Không chần chừ, liền thi triển mã bộ, di chuyển sang phải hơn mười trượng, đứng sát vào vách đá.

Nam Chiêu Thành ở một bên trở mặt ra nhìn đám đệ tử bị giết chết, trong lòng y vừa giận vừa sợ. Nhưng cũng không dám mạnh động, chỉ lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Khi ánh mắt hắn rơi trên người Diệp Khôn, hắn cảm thấy đầu mình như là nổ tung vì không tin nổi, Diệp Khôn vậy mà vẫn còn sống.

Với trình độ của Diệp Khôn, thì tránh né được đòn tấn công của hai quỷ vật kia, là không thể nào rồi. Không lẽ? Chính hắn đã hóa giải được một chỉ kia?

Vừa kinh ngạc, vừa khó hiểu, Nam Chiêu Thành hít vào một hơi thật sâu. Sau đó, cũng bỏ đi ý định tìm nguyên nhân của việc này.

Dù sao, Diệp Khôn không bị chết, cũng khiến hắn thầm kêu may mắn không thôi. Nếu Diệp Khôn mà chết, thì mọi kế hoạch sẽ tan thành mây khói. Và hắn sẽ phải đứng ra, chịu hoàn toàn trách nhiệm với trường môn sư huynh rồi.

“Thật đáng tiếc! Vậy mà vẫn còn hai tên thoát khỏi Âm Chỉ Thôi Âm của chúng ta.”

Nam Chiêu Thành còn đang suy nghĩ, thì đột nhiên âm thanh quái dị lại vang lên. Hai quỷ vật liền xuất hiện tại chỗ cũ, lơ lửng trên không, khoanh tay đứng nhìn hai người Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn. Mặt chúng tỏ ra kinh ngạc không thôi.

Có điều, lời nói của quỷ vật Lão nhị vừa dứt, thì đột nhiên dị biến xảy ra.

Phía trên đầu hai quỷ vật, quỷ vụ giao động kịch liệt. Chỉ trong vài nhịp thở, quỷ vụ tản ra. Không biết từ lúc nào, xuất hiện một tiểu nhân kích thước chỉ bằng nắm tay của hài tử, lơ lửng phía trên đầu hai quỷ vật.

Tiểu nhân này hiển nhiên là Phệ Linh Thiên Quỷ rồi.

Nam Chiêu Thành nhìn thấy tiểu nhân xuất hiện, trong lòng hắn cảm thật tuyệt vọng, mặt mày nhăn nhó khó coi đến cực điểm.

Từ khi tức trên người tiểu nhân tản mát ra, vậy mà cũng là một quỷ vật. Hơn nữa, cảnh giới cũng là Quỷ Vu Sơ Kỳ đỉnh phong. Hai quỷ vật trước mặt đã khó đối phó rồi, lại thêm một tên nữa xuất hiện, bảo sao Nam Chiêu Thành có biểu hiện như thế.

Từ sâu trong nội tâm, Nam Chiêu Thành lại cảm giác được, tiểu nhân trước mặt này còn lợi hại hơn nhiều hai quỷ vật kia, mặc dù cảnh giới của nó còn thua hai quỷ vật kia một bậc.

Đây cũng là nhờ hắn có tu luyện một môn bí thuật, có thể cảm ứng khí tức của đối phương mà biết được thực lực chân chính đấy.

Hai quỷ vật nhìn thấy tiểu nhân phía trên đầu mình, sắc mặt chúng cũng tỏ ra khó coi đến cực điểm, trong lòng cảm thấy vừa mừng vừa sợ.

Đối phương không biết là địch hay bạn, nhưng khí tức trên người lại giống bọn chúng, đều là quỷ vật. Cho nên, bọn chúng cũng bớt đi phần nào cố kỵ, dù sao cũng đều là quỷ vật như nhau cả.

Nhưng, ý nghĩ trong đầu của hai quỷ vật mới chỉ thoáng qua, một màn xuất hiện trước mặt, lại khiến cho chúng sợ ngây người.

Chỉ thấy, tiểu nhân há miệng phun ra một thanh tiểu kiếm màu vàng kim óng ánh, xung quanh tiểu kiếm còn chớp chớp những tia lôi điện, lượn lờ xung quanh, mà từ trên thân của tiểu kiếm vậy mà chúng cảm ứng được khí tức của Thần Lôi Chi Tuyền.

Chuyện này thật khó tin, Thần Lôi Chi Tuyền rõ ràng là khắc tinh của quỷ vật. Vậy thì tại sao? Tiểu nhân kia cũng là quỷ vật, lại có thể sử dụng lôi kiếm chứa Thần Lôi Chi Tuyền đấy.

Chẳng nhẽ, Thần Lôi Chi Tuyền vừa rồi, chính là do tiểu nhân này ra tay?

Sợ hãi, vẫn là sợ hãi.

Nét mặt hai quỷ vật biến đổi liên tục, chúng không sợ tiểu nhân kia, nhưng lại rất sợ thanh tiểu kiếm của đối phương. Nếu phải chiến đấu, thì chúng sẽ gặp bất lợi, không cẩn thận rất có thể cũng sẽ bị đối phương chém giết.

Thần Lôi Chi Tuyền không phải chuyện đùa, trước mặt nó thì mọi thần thông, bí thuật sẽ bị hóa giải hết, cách tốt nhất là nên rời khỏi nơi này, buông tha cho hai người còn lại đây.

Hai quỷ vật rất hiểu ý nhau, không cần phải lên tiếng nhắc nhở. Cả hai toàn thân quỷ khí xung thiên. Thoáng một cái, nhờ vào quỷ khí che mắt đối phương, chúng sử dụng bí thuật, đã lùi về phía sau hơn năm mươi trượng. Hướng về cửa thạch động hòng thoát thân.

Nhưng!

Chúng nhanh, Phệ Linh Thiên Quỷ còn nhanh hơn. Không biết nó dùng thủ đoạn gì. Chớp mắt một cái, đã xuất hiện trước mặt hai quỷ vật, chặn đường lui của chúng.

Đồng thời, tiểu kiếm trên tay khẽ vung lên. Một đạo quang mang kiếm khí kích bắn ra, trực tiếp chém về phía hai quỷ vật.

Nhìn thấy bên trong đạo quang mang kiếm khí có ẩn chứa Thần Lôi Chi Tuyền, hai quỷ vật cả kinh, không kịp suy nghĩ. Chúng hóa thành quỷ vụ tán loạn khắp nơi, muốn né tránh đạo kiếm khí kia.

Có điều, chúng đã quá coi thường Phệ Linh Thiên Quỷ rồi.

Phệ Linh Thiên Quỷ nhe răng ra cười, lòng bàn tay khẽ giết một cái. Trên không trung liền xuất hiện một tấm lưới bằng lôi điện. Lấy tốc độ rất nhanh, bao trùm lấy toàn bộ quỷ vụ vào bên trong, đồng thời thu nhỏ lại.

Hai quỷ vật bị tấm lưới lôi điện bao vào bên trong, liền hiện nguyên hình, sắc mặt trở lên trắng bệch, tràn đầy sợ hãi.

Đúng lúc này, đạo quang mang kiếm khí cũng đã chém tới đầu hai quỷ vật. Vì bị vây trong tấm lưới lôi điện, hai quỷ vật không có cách nào thoát thân. Hét thảm hai tiếng, liền bị kiếm khí chém ra làm đôi.

Hai quỷ vật đơn giản bị chém giết, chúng chỉ kịp la lên một tiếng, cứ như vậy hồn quy địa phủ.

Phệ Linh Thiên Quỷ động tác cũng không dư thừa, cánh tay nhỏ của nó khẽ vẫy, toàn bộ quỷ vụ bên trong tấm lưới lôi điện, bị kéo về phía nó.

Chỉ thấy, Phệ Linh Thiên Quỷ chu cái miệng nhỏ ra, sau đó hấp một cái thật mạnh, đem cả tấm lưới, lẫn quỷ vụ bên trong hút vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 102: Trở Mặt

Từ lúc Phệ Linh Thiên Quỷ xuất hiện, cho đến khi chém giết hai quỷ vật, thời gian cũng không nhiều lắm, bắt quá cũng chỉ vài nhịp thở mà thôi.

Nhưng biểu hiện của nó lại khiến cho Nam Chiêu Thành kinh sợ không thôi.

Hai quỷ vật kia đều là Quỷ Vu Trung Kỳ đỉnh phong đấy, thực lực của chúng cũng tương đương với cao thủ Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong rồi.

Tiểu nhân kia cũng chỉ có thực lực Quỷ Vu Sơ Kỳ đỉnh phong mà thôi, đối đầu với hai quỷ vật cảnh giới hơn hẳn nó một bậc. Vậy mà tiểu nhân không hề tỏ ra sợ hãi, rất nhẹ nhàng, đã chém giết được đối phương.

Hơn nữa, không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng tiểu nhân là quỷ vật, nhưng lại có thể sử dụng Thần Lôi Chi Tuyền. Nếu như không có tận mắt chứng kiến, mà chỉ nghe người khác nói lại, chắc chắn y không hề tin chút nào đấy. Có điều, chính mình tận mắt thấy, đây hẳn là sự thật rồi.

Còn đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Nam Chiêu Thành cả kinh, pháp lực trong người điên cuồng rót vào thanh quang hộ thuẫn. Đồng thời, tay bấm niệp pháp quyết, đánh ra một đạo quang mang chắn ở trước người.

“Oanh” Một tiếng va chạm lớn vang lên.

Không biết từ lúc nào, một đạo kiếm khí nhanh như thiểm điện đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hướng Nam Chiêu Thành bắn tới. Đạo quang mang vừa được Nam Chiêu Thành dùng pháp thuật tạo ra, vậy mà không hề ngăn cản được.

Kiểm khí xuyên thủng qua quang mang, chém lên trên thanh quang hộ thuẫn, nhưng đã bị thanh quang đó cản lại, sau một tiếng va chạm lớn vang lên, kiếm khí tiêu tán. Nam Chiêu Thành bị bật ngược về phía sau hơn mười trượng, toàn thân bị va vào vách đá. Bộ dạng chật vật đến cực điểm.

Cũng may là có thanh quang hộ thuẫn, nếu không với một kích đánh lên vừa rồi, chắc chắn Nam Chiêu Thành đã vong mạng rồi.

Nam Chiêu Thành thờ dốc một cái, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn về phía tiểu nhân ở bên cạnh quý vạ, trong lòng thầm kêu may mắn.

“Quý vật này từ khi nào xuất hiện? Hơn nữa lại có...A! Chẳng phải, lúc trước tất cả mọi người toàn lực công kích hai quý vật kia. Cũng không thể phá vỡ hai tấm thuẫn của chúng. Nhưng đến cuối cùng, hai tấm thuẫn đó lại bị Thần Lôi Chi Tuyền triệt tiêu. Vừa rồi, quý vật này cũng đã dùng Thần Lôi Chi Tuyền chém giết hai quý vật kia. Không lẽ...” Nam Chiêu Thành hít vào một ngụm khí lạnh, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển. Đột nhiên, như nghĩ tới điều gì, trên mặt y tỏ ra khó coi đến cực điểm.

Nghĩ rồi, Nam Chiêu Thành liếc mắt nhìn về phía Diệp Khôn, y thấy Diệp Khôn đối với sự xuất hiện của tiểu quý kia, vậy mà không hề tỏ ra sợ hãi chút nào cả, ngược lại hần còn rất bình tĩnh, đứng một bên nhìn mình tự tiểu phi tiểu.

Mà quý vật kia, không biết từ lúc nào nó đã lảng lạng phiêu phù trên đầu của Diệp Khôn, đồng thời nhe răng ra cười nhìn y với ánh mắt châm biếm.

“Diệp Khôn! Quý vật kia là Linh quý của ngươi? Tại sao ngươi lại đánh nén ta?” Trong lòng Nam Chiêu Thành vừa sợ vừa giận, y đem ánh mắt tức giận nhìn Diệp Khôn lạnh lùng hỏi.

Nam Chiêu Thành nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu nổi, tại sao Diệp Khôn lại ra tay với chính mình, trong khi hai người cùng ở một phe. Hơn nữa, hần lại đang có lòng dẫn Diệp Khôn trở về bốn môn đấy.

“Hắc hắc. Tại sao ư? Trước hết ta muốn hỏi ngài? Ta thành tâm muốn gia nhập Ngũ Hành Phái làm môn nhân đệ tử, vậy tại sao ngài có ý đồ với ta? Thiết nghĩ, ta vẫn không có chỗ nào đắc tội với ngài, hay Ngũ Hành Phái đấy.” Diệp Khôn cười lớn, tinh quang trong hai mắt lóe lên, nhìn chằm chằm vào Nam Chiêu Thành lạnh lùng nói.

“Ngươi... Như thế nào? Tại sao lại nghĩ ta như thế? Từ đầu tới giờ, ta đã có chỗ nào không phải, gây bất lợi với ngươi chưa?” Nam Chiêu Thành rung mình một cái, trong nội tâm y cả kinh. Nhưng rất nhanh, lấy lại bình tĩnh, gằn giọng nói.

Nam Chiêu Thành không thể ngờ nổi, tại sao Diệp Khôn lại nói những lời này. Không lẽ, hần đã biết được âm mưu của mình và Mộc đại ca, cùng với chưong môn sư huynh.

Chuyện này tuyệt đối không thể nào đấy, với cảnh giới của Diệp Khôn, thì hần không thể nhìn ra được bí thuật độc môn của Mộc sư huynh khi truyền tin cho mình lưu ở bên trong ngọc giản tin vật đấy.

Nhưng Diệp Khôn đã nói vậy, hiển nhiên là đã phát hiện ra được điều gì rồi. Chẳng nhẽ, mình đã sơ sót chỗ nào đây?

Nam Chiêu Thành âm thầm suy tính, tiếp đó lại nghe Diệp Khôn lên tiếng.

“Không sai. Ngài đúng là chưa có làm gì bất lợi với ta. Chỉ có điều, ngài không gây bất lợi với ta lúc này. Không có nghĩa là sau này về tới Ngũ Hành Phái cũng thế.” Diệp Khôn vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, nói.

“Ngươi nói như thế, thì quả thật quá đa nghi rồi. Trên người ngươi có Ngũ Hành Ngụy Linh Căn, đối với những môn phái khác thì ngươi chỉ là phế vật, nhưng đối với bốn môn, ngươi chính là thiên tài ngàn năm khó gặp. Mộc đại ca cũng đã nói cho ngươi biết rồi đấy, ở bốn môn ngươi sẽ tìm được công pháp đủ năm loại thuộc tính để tu luyện. Như vậy, thì con đường tu tiên của ngươi mới thuận lợi. Nhưng, sư huynh lại không nói rõ cho ngươi biết một điều. Công pháp đó, chính là trấn tông chi bảo của bốn môn. Chỉ có những đệ tử mang trên người Ngũ Hành Linh Căn, mới có khả năng tu luyện. Tuy thuộc tính linh căn của ngươi là “ngụy linh căn” nhưng điều kiện tu luyện cũng đã đạt rồi. Sau này bốn môn còn nhờ ngươi phát dương quang đại, một chuyện tốt như thế đối với bốn môn, làm sao ta lại có tâm tư gây khó dễ cho ngươi chứ.” Nam Chiêu Thành nghe Diệp Khôn nói vậy, thì hơi nhú mày. Trầm tư nói.

“Thì ra là như vậy? Nhưng rất tiếc, ngài có nói gì đi chăng nữa cũng không thể che giấu được tà tâm của mình đâu.” Nghe Nam Chiêu Thành giải thích, trong lòng Diệp Khôn khẽ động. Hơi suy nghĩ một chập, nói.

“Ngươi... Tiểu tử. Ngươi thật là cố chấp. Ta đã nói như thế rồi, mà ngươi vẫn không chịu hiểu. Ta rất muốn biết, lý do tại sao mà ngươi cứ khẳng định nói ta có ý đồ với ngươi như vậy.” Trên mặt Nam Chiêu Thành tỏ ra khó coi đến cực điểm. Như thế nào? Tại sao? Tiểu tử này vẫn không tin lời hần? Quả thực, hần rất muốn biết lý do của nó.

“Được thôi. Nếu như ngài muốn biết cũng không sao, dù gì một lúc nữa thôi... hắc hắc.” Diệp Khôn khẽ nhú mày, nhưng ngay sau đó cười nói.

Tiếp đó, miệng Diệp Khôn khẽ lẩm bầm, rồi ngón tay chỉ về phía Nam Chiêu Thành, ngay lập tức rên đầu ngón tay hần lóe lên một tia sáng, chớp mắt nó đã biến mất không thấy đâu.

Nam Chiêu Thành thấy vậy thì cả kinh, Cự Phủ trong tay vung lên chắn trước người, đồng thời tránh sang bên phải hơn một trượng, nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn với ánh mắt bất thiện.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng không có động tác gì, chỉ đứng một chỗ cười cười không thôi.

Nam Chiêu Thành nhíu mày, vừa rồi Diệp Khôn cũng không có ra tay với mình. Hắn không phát hiện ra một chút công kích nào cả. Trong lòng buồn lúng, đang định nói gì thì bị một màn làm cho cứng họng.

Chỉ thấy, từ trên đỉnh đầu hắn, tự lúc nào xuất hiện một điểm sáng nhỏ, kích thước của điểm sáng cũng chỉ bằng hạt gạo, nhìn qua thì không có gì đặc biệt cả.

Có điều, rõ ràng vừa rồi Nam Chiêu Thành cảm nhận được một tia linh lực giao động trên da đầu mình, hiển nhiên, điểm sáng này đã ở trên đầu mình lúc nào không hay.

Điểm sáng vừa xuất hiện, Diệp Khôn khẽ vẩy tay. Lập tức, điểm sáng chớp lên một cái, đã chui tọt vào thiên linh cái của hắn không thấy đâu nữa.

Nam Chiêu Thành thấy một màn này, mặt mày nhăn nhó khó coi đến cực điểm, ý nghĩ trong đầu y liên tục xoay chuyển: “Cái này... Không lẽ tiểu tử này đã gieo ản ký trên người mình. Không có khả năng a? Hắn bắt quả cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười một mà thôi. Làm sao có thể làm được điều này chứ? Chẳng nhẽ là quý vật kia? Không đúng. Nếu là quý vật kia, thì vừa rồi điểm sáng kia không thể chui vào thiên linh của hắn được. Chuyện này...”

“Chắc ngài đang nghĩ, tại sao ta có thể gieo ản ký trên người ngài phải không? Hắc hắc.” Diệp Khôn nhìn về mặt của Nam Chiêu Thành khẽ cười nói.

“Chính người? Như thế nào? Người lại làm được điều này? Và tự lúc nào, người đã gieo lên người ta?” Nam Chiêu Thành sắc mặt biến đổi liên tục, tỏ ra kinh ngạc nói.

“Hắc hắc. Như thế nào thì ngài không cần biết. Có điều, nhờ ản ký này, ta có thể biết được ngài có hay không có ý đồ với ta đấy.” Diệp Khôn cười lớn, lạnh lùng nói.

Nam Chiêu Thành hít vào một ngụm khí lạnh, nhàn nhạt nói. “Thật không ngờ, người lại có khả năng này. Nhưng như vậy thì đã sao? Chẳng nhẽ người định giết ta? Và chỉ dựa vào tiểu quý này thôi sao?”

“Ha ha. Chỉ cần ngài nói ra âm mưu của mình, thì ta cũng sẽ không gây khó dễ cho ngài đâu đấy. Nếu không, ta cũng chỉ còn hạ sách này thôi.” Diệp Khôn khẽ mỉm cười, cuồng tiếu nói.

Sau đó, đột nhiên toàn thân Diệp Khôn thanh quang đại tổ, chớp mắt một cái đã biến mất.

Bên trong thạch động, chỉ còn lại Nam Chiêu Thành và Phệ Linh Thiên Quý đứng đối diện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 103: Kim Giáp Phù

Nam Chiêu Thành nhíu mày, thần thức thả ra tìm kiếm xung quanh, nhưng không phát hiện ra được Diệp Khôn ẩn nấp ở chỗ nào.

“Di. Tiểu tử này, hắn đã biến mất khỏi nơi đây sao? Mình không thể cảm ứng được khí tức của hắn.” Một lúc sau, Nam Chiêu Thành hơi kinh ngạc, thì thào nói.

“Thế nào? Tiền bối, ngài có định nói cho ta biết hay là để ta động thủ đây?”

Nam Chiêu Thành còn đang nghi hoặc, thì đột nhiên nghe thấy tiếng của Diệp Khôn truyền đến.

Xác định được phương hướng của giọng nói, thần thức của Nam Chiêu Thành đảo qua, nhưng vẫn không có phát hiện ra được gì, trong lòng hắn cả kinh, lâm vào trạng thái đề phòng.

“Tiểu tử này vậy mà có ản lạc thuật huyền diệu đến mức này sao? Thần thức mình không thể thấy được hắn. Nếu không cẩn thận, bị hắn đánh lén thì không ổn rồi.” Ý nghĩ trong đầu chuyển qua, Nam Chiêu Thành tập chung tinh thần lên cao đến cực điểm, tâm tình bất định, nhìn tiểu quý ở hướng đối diện.

“Hừ! Xem ra ngài không muốn nói rồi. Vậy thì đừng trách ta. Phệ Linh, xử lý lão ta. Nhớ là đừng có giết chết ngay, ta cần chút thông tin ở lão.” Không thấy Nam Chiêu Thành trả lời, giọng nói lạnh như băng của Diệp Khôn lại vang lên.

Nhận được phân phó, Phệ Linh Thiên Quý nhe răng ra cười, Hai mắt nó đầy hung lệ nhìn chăm chăm vào Nam Chiêu Thành.

Nam Chiêu Thành bị ánh mắt của Phệ Linh Thiên Quý nhìn vào, khẽ rùng mình một cái. Nhưng sau đó, trên mặt y tỏ ra ngưng trọng, pháp lực trong người đã được đề cao lên đến cực điểm.

Phệ Linh Thiên Quý cũng không có dư thừa thời gian, chỉ thấy, cánh tay nhỏ của nó khẽ khua lên một cái, một đồ án hình mặt quỷ dữ tợn đón gió mà hiện ra.

Mặt quỷ vừa hiện, toàn bộ quỷ vụ xung quanh thạch động liền bị nó hấp nạp vào trong. Chẳng mấy chốc, toàn bộ quỷ vụ đã bị mặt quỷ hấp nạp hết. Mà hình thái của nó cũng lớn dần lên, chỉ vài nhịp hô hấp đã lớn hơn mười trượng.

Uy áp của mặt quỷ toát ra, khiến cho người ta có cảm giác rất khó chịu, hít thở không thông.

Ngón tay của Phệ Linh Thiên Quý khẽ điểm về phía trước, ngay lập tức, mặt quỷ kêu lên “ông ông” bắt đầu xoay tròn, sau đó nó huyền hóa ra thành một cái lồng lớn, nhằm hướng Nam Chiêu Thành chụp tới.

Đồng thời Phệ Linh Thiên Quý cũng há miệng ra, một thanh tiểu kiếm màu vàng kim từ trong miệng nó bay ra. Cánh tay nhỏ của nó khẽ động, tiểu kiếm liền nằm gọn trong tay.

Nắm chặt tiểu kiếm trong tay, hung quang trong mắt Phệ Linh Thiên Quý lóe lên, nó hét lên một tiếng chói tai, kiếm trong tay chỉ thẳng lên trời, một luồng kiếm khí vô biên vô tận theo tiếng hét bộc phát ra, bên trong kiếm khí còn chứa từng đạo lôi điện, xẹt qua xẹt lại nhìn rất kinh người.

Thuận theo cánh tay nhỏ khẽ vung xuống, kiếm khí vô biên cái địa từ trên cao hướng về phía Nam Chiêu Thành đánh tới.

Nam Chiêu Thành nhìn thấy cảnh này, trong lòng đầy sợ hãi, biểu hiện ra ngoài rất khẩn trương.

Hai tay y liên tục bấm niệm pháp quyết, huyền hóa ra rất nhiều pháp thuật phòng ngự, bao bọc lấy toàn thân vào bên trong.

Đồng thời Cự Phủ trên tay hắn cũng được ném ra, Cự Phủ đón gió lớn lên gấp mười lần, trở thành một thanh Cự Phủ cao hơn mười trượng, uy áp của nó theo đó cũng tăng lên rất nhiều.

Nam Chiêu Thành khẽ quát lên một tiếng, Cự Phủ nhắm thẳng phía trước chém vào cái lồng đen thui đang chụp tới.

“Oanh!”

Một tiếng va chạm kinh thiên động địa vang lên, Cự Phủ chém lên trên cái lồng quỷ vụ, trực tiếp khiến cho quỷ vụ bị tán loạn, nhưng thanh quang trên thân Cự Phủ như vậy cũng ảm đạm đi khá nhiều.

Nam Chiêu Thành thở dốc một cái, vừa rồi hắn đã dùng toàn lực chém ra một chém này, vậy mà cũng chỉ phá vỡ được cái lồng quỷ khí đầy thôi. Hơn nữa, pháp khí cũng đã bị tổn hại không nhỏ.

Nam Chiêu Thành khẽ vẫy tay, thu lại Cự Phủ.

Nhưng hắn còn chưa kịp hành động, thì một luồng kiếm khí khổng lồ từ phía trước, xé rách quỷ khí, chém thẳng về phía hắn. Với khí thế thật kinh người.

Sắc mặt Nam Chiêu Thành đại biến, không kịp suy nghĩ, bàn tay y khẽ lật, mộ tấm phù lục màu vàng liền xuất hiện trong tay.

Không chậm trễ, y đem tấm phù dán lên trên người, lập tức, một tầng kim chảo xuất hiện, trùm lấy toàn thân hắn vào trong, đồng thời hai chân y nhanh chóng thối lui về phía sau.

Đúng lúc này, luồng kiếm khí khổng lồ cũng đã tới trên đỉnh đầu của hắn.

“Ầm...Ầm...”

Thanh âm bạo liệt liên tục vang lên, Nam Chiêu Thành bị kiếm quang bao phủ vào bên trong.

Phía sau một góc của thạch động bị kiếm khí oanh tạc, đất đá từ trên rơi xuống ngổn ngang. Tạo thành một khoảng trống cỡ hơn mười trượng có thừa.

Thời gian ước chừng uống cạn một chén trà trôi qua, lúc này kiếm khí đã tán loạn triệt tiêu hết, không gian bên trong thạch động cũng yên tĩnh trở lại.

Không biết thời gian trải qua thêm bao lâu, bên trong đồng đồ nát do kiếm khí vừa rồi tạo thành, một bóng người loạng choạng bước ra, bộ dạng của hắn rất chật vật, tầng kim quang màu vàng, bao bọc quanh người hắn cũng ảm đạm vô cùng.

Người này không phải ai khác, chính là Nam Chiêu Thành. Vừa rồi, trong lúc nguy cấp, hắn đã nhanh tay lấy ra một tấm Kim Giáp Phù dán lên người, mới thoát khỏi kiếp nạn vừa rồi.

“Thật nguy hiểm. Nếu không có Kim Giáp Phù sư thúc ban cho lúc trước, chắc vừa rồi mình đã bị giết chết rồi.” Nam Chiêu Thành hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn ngó xung quanh người, kiểm tra một lượt. Thì thảo nói.

Sau đó, Nam Chiêu Thành ngẩng mặt lên nhìn vào Phệ Linh Thiên Quỷ đang phiêu phù ở phía trước, trong lòng đầy oán độc. Tay khẽ vẫy một cái, Cự Phù ở trước mặt, chớp lên bay vào trong tay hắn.

“Kim chao hộ thân? Kim Giáp Phù. Không nghĩ tới người lại có phù lục bậc này. Nhưng nó cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi. Để xem, người có thể chống đỡ được bao lâu đây?” Bên cạnh Phệ Linh Thiên Quỷ, không gian hơi chấn động. Thần hình Diệp Khôn hiển hiện ra, hai mắt nhìn về phía Nam Chiêu Thành đầy kinh ngạc nói.

Lúc trước, thấy Nam Chiêu Thành lấy ra một tấm phù lục dán lên người, Diệp Khôn cũng chỉ nghĩ là một tấm phù lục phòng hộ bình thường. Nhưng bây giờ nhìn thấy kim chao vây quanh người y, hắn liền phát hiện ra tấm phù lục đó không phải tầm thường.

Ý nghĩ trong đầu chuyển qua, cuối cùng hắn cũng nghĩ ngay đến một tấm phù lục thiên về phòng hộ rất nổi tiếng, mà trong thời gian qua hắn đã tìm hiểu được: “Kim Giáp Phù”.

Theo như trong điển tịch nghĩ lại, thì “Kim Giáp Phù” luyện chế rất khó, phải là tông sư chế phù mới có thể chế được. Hơn nữa, người chế ra được phù này, đòi hỏi cảnh giới cũng phải cao. Ít nhất phải là tiền bối Kết Đan Kỳ trở lên, mới làm được đây.

Mà “Kim Giáp Phù” công dụng chỉ có một là phòng ngự. Khi dán lên người, nó cũng có thể chịu được một kích toàn lực của cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ. Nếu phẩm chất của “Kim Giáp Phù” mà là thượng phẩm, thì cũng có thể chịu được một kích toàn lực của cao thủ Kết Đan Sơ Kỳ đấy.

Chỗ tốt là như vậy, cho nên giá cả của nó cũng không phải là thấp. Đối với cao thủ Trúc Cơ Kỳ trở xuống, nó chính là một bảo bối vô giá, có thể bảo vệ tính mạng những lúc cần thiết đấy.

Nhưng nhược điểm của nó là chỉ có thể dùng một lần mà thôi.

Vừa rồi, Nam Chiêu Thành sử dụng chắc chắn là “Kim Giáp Phù” rồi. Có điều, phẩm chất cũng thuộc loại bình thường mà thôi. Vì vậy, mới khiến cho hắn chật vật như vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn liếc mắt nhìn Nam Chiêu Thành, lâm vào trạng thái trầm tư.

Một lúc sau, Diệp Khôn sắc mặt nghiêm nghị nói: “Thế nào? Ta vẫn kính trọng người là tiền bối. Nếu như nói rõ ý đồ của các người. Và giao ra một phân hồn, ta sẽ không gây khó dễ cho người nữa. Và coi như mọi chuyện chưa hề xảy ra. Nếu không, hôm nay bằng giá nào ta cũng khiến cho người phải chết ở chỗ này đây.”

Nghe Diệp Khôn nói vậy, sắc mặt Nam Chiêu Thành biến đổi liên tục.

“Tiểu quỷ trước mặt thực lực không phải tầm thường. Tuy cảnh giới của nó, kém hơn mình một bậc, nhưng rõ ràng nó rất mạnh. Một kiếm vừa rồi, đã khẳng định điều này. Mà trông nó ra chiều rất hơi hột, có lẽ chưa dốc hết toàn lực.” Nam Chiêu Thành trong đầu thầm tính toán, cân nhắc.

“Không được. Kể sỡ có thể chết, chứ không thể chịu nhục được. Ta từ trước tới nay chưa hề chịu khuất phục một kẻ tiểu bối như vậy cả, hơn nữa, nếu giao ra một phân hồn, khác gì là giao mạng sống của mình vào tay hắn rồi. Không được. Nhất định là không được. Hừ. Phải liều mạng thôi, chỉ cần thoát khỏi chỗ này là được rồi.” Nghĩ ngợi một lúc, nét mặt Nam Chiêu Thành tỏ ra lãnh ý. Cũng không có trả lời Diệp Khôn.

Mà pháp lực toàn thân lưu động, thanh quang hộ thuẫn vốn đã ảm đạm. Được pháp lực rót vào, lại một lần nữa thanh quang đại thịnh trở lại. Hơi thở của Nam Chiêu Thành cũng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Diệp Khôn nhìn biểu hiện này của Nam Chiêu Thành, đồng tử khẽ co rụt lại thầm nghĩ: “Xem ra, không giết hắn không được rồi, tên này đúng là khó chơi a.”

“Phệ Linh, người cố gắng đừng giết chết hắn, chỉ cần chế ngự trước là được. Ta sẽ âm thầm hỗ trợ người. Sau khi lấy được tin tức cần lấy, hồn phách của hắn người cứ tự nhiên thu lấy.” Nghĩ rồi, thần niệm Diệp Khôn khẽ động, truyền lệnh cho Phệ Linh Thiên Quỷ.

Phệ Linh Thiên Quỷ nghe thấy vậy, khẽ nhe răng ra cười. Người nó quay một vòng, phân ra làm hai.

Một biến mất tại chỗ, còn một vẫn lẳng lẳng phiêu phù trên đầu Diệp Khôn.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng không có tỏ ra kinh ngạc. Thần thông của Phệ Linh Thiên Quỷ hắn cũng đã được thưởng thức qua rồi. Nên chỉ nhìn nó,

cười cười mà thôi.

Ngược lại, khi nhìn thấy cảnh này, đồng tử Nam Chiêu Thành co lại, trong lòng cảm giác đầy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 104: Bị Ép Đến Đường Cùng

Thần niệm Diệp Khôn khẽ động, lùi lại phía sau Phệ Linh Thiên Quỷ, đồng thời thanh quang hộ thuẫn cũng được hấn tể ra một lần nữa.

Vẫn không dừng lại ở đó, Diệp Khôn khẽ phát tay một cái. Ngay lập tức, ba tấm phù lục xuất hiện trong lòng bàn tay, tất cả đều là phù lục phòng ngự, mà hắn đã mua được ở Linh Sơn.

Cầm ba tấm phù lục dán lên người, ba luồng hào quang màu sắc khác nhau lóe lên. Tạo thành ba quang cháo hộ thân, bao bọc cả người Diệp Khôn vào bên trong.

Làm xong chuyện này, Diệp Khôn mới thở phào nhẹ nhõm, như thế là đã có bốn tầng bảo vệ, hắn cũng yên tâm ở một bên hỗ trợ Phệ Linh Thiên Quỷ một chút.

Dù sao, lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu trực tiếp tham chiến cùng với Phệ Linh Thiên Quỷ thì cũng hơi quá chút.

Dù gì đi chăng nữa, ảnh hưởng của cao thủ Trúc Cơ Kỳ khi tranh đấu với nhau. Cũng không phải những người cảnh giới như Diệp Khôn, có thể trực tiếp nhúng tay vào được.

Nhận được mệnh lệnh của Diệp Khôn, Phệ Linh Thiên Quỷ biểu hiện ra ngoài cũng không còn vẻ gì là giấu cợt nữa. Mà thay vào đó, là một khuôn mặt đầy ngưng trọng.

Vừa rồi chém giết hai quỷ vật kia, cũng là do trên người nó có được Thần Lôi Chi Tuyến, chính là khắc tinh của Âm hồn quỷ vật. Cho nên, mới có thể dễ dàng diệt sát chúng được như vậy.

Nhưng đối với Nam Chiêu Thành thì lại khác, y không phải là âm hồn quỷ vật, vì thế không thể dễ dàng diệt sát ngay được.

Hướng hồ, Diệp Khôn đã nói rõ, phải bắt sống, không được giết chết hắn, cho nên khi ra tay, Phệ Linh Thiên Quỷ cũng phải cân nhắc thật kỹ, trước khi xuất thủ đây.

Mặc dù vừa rồi, cũng khiến cho Nam Chiêu Thành phải lâm vào tình thế nguy hiểm, nhưng trong lòng Phệ Linh Thiên Quỷ cũng hiểu rõ. Khi đó, cũng thật sự là do may mắn mà thôi.

Tuy bề ngoài nhìn Nam Chiêu Thành có vẻ yếu thế. Nhưng nó lại không tin, một cao thủ Trúc Cơ Trung kỳ thực lực lại yếu như vậy. Rất có thể, đối phương cũng chỉ là đang đóng kịch mà thôi.

Phệ Linh Thiên Quỷ nghĩ như vậy, cũng có phần nào đúng sự thật. Nhưng nói đến Nam Chiêu Thành đang đóng kịch, thì hẳn là nó đã đoán sai rồi.

Nam Chiêu Thành nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ ở bên đối diện, ở sâu trong mắt hắn lóe lên hai đạo tinh quang. Sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Đáng ghét. Không lẽ vì tiểu tử này, mình phải gỡ bỏ phong ấn? Nếu gỡ bỏ phong ấn trong lúc này, thì sau này muốn tiến giai Trúc Cơ Hậu Kỳ rất khó khăn, chứ đừng nói là tiến giai đến Kết Đan, làm thế nào bây giờ?”

Suy nghĩ một chặp, Nam Chiêu Thành lại nghĩ tiếp.

“Nhưng nếu không gỡ bỏ phong ấn, thì với thực lực bây giờ của mình chắc chắn là không lại được với tiểu quỷ kia rồi.”

Hai hàm răng của Nam Chiêu Thành cắn chặt vào nhau. Trong đầu suy nghĩ, không cam lòng chút nào.

Mà ở bên này, Phệ Linh Thiên Quỷ cũng đã có hành động.

Chỉ thấy, Phệ Linh Thiên Quỷ hai mắt chớp lên một cái. Đột nhiên, toàn thân nó “bành” một tiếng. Hóa thành một đám quỷ khí, nhộn nhạo, lan ra một vùng có đường kính rộng hơn một trượng. Lượn lờ ở một chỗ, liên tục hấp thu quỷ vụ ở xung quanh, nhìn rất yêu dị.

Thời gian trôi qua chừng vài nhịp thở, bên trong quỹ vụ truyền ra những tiếng quỹ khóc đầy thê lương. Theo trong đó, từng đám quỹ khí huyền hóa ra rất nhiều khuôn mặt khác nhau. Già có, trẻ có, nam có, nữ có, toàn bộ những gương mặt này đều là những oan hồn trước kia bị Dương Thiên Hùng sát hại, tế luyện.

Thoáng cái, đã có hơn mấy trăm ảo ảnh hiện lên.

Tất cả bọn chúng sau khi hiện thân, cùng hướng về trung tâm quỹ vụ tụ hợp lại. Từng ảo ảnh một, cắn nuốt lẫn nhau.

Lại thêm vài nhịp thở trôi qua, cuối cùng quỹ vụ và quỹ khí cũng tan biến, còn lại ba ảo ảnh hiển hiện ra. Ba ảo ảnh này vậy mà chính là hai quỹ vật vừa rồi, và đầu Độc Giác Ưng, lúc trước bị Phệ Linh Thiên Quỷ chém giết.

Tuy ba ảo ảnh này đều do quỹ khí hình thành, nhưng khí tức trên người chúng tan mát ra, vậy mà đều như nhau, tương đương với cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ.

Nam Chiêu Thành gặp cảnh này, đồng tử hai mắt co lại. Trên mặt thoáng cái hiện lên nỗi sợ hãi đến cực điểm.

"Lúc chưa biến thân tiểu quỷ kia bắt quả cũng chỉ là Quỷ Vu Sơ Kỳ đỉnh phong. Tại sao bây giờ lại biến bảo ra ba quỹ vật có thực lực Quỷ Vu Trung Kỳ? Hơn nữa, vừa rồi còn một quỹ vật nữa đã tách ra, ẩn nấp đâu đó, tuy thời có thể đánh lên mình." Nam Chiêu Thành như không tin vào mắt mình, cả kinh âm thầm đánh giá.

"Tiểu tử đáng chết. Xem ra không gỡ bỏ phong ấn thì không được rồi. Trước tiên cứ giữ lại cái mạng này đã, sau này về tới bốn môn, đành nhờ trưởng môn sư huynh giúp đỡ... thì mới có cơ hội tiến giai." Nam Chiêu Thành cay đắng, nhìn về ba quỹ vật trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi thảm nhù.

Vốn dĩ, Nam Chiêu Thành tu luyện công pháp đặc thù. Trước khi tấn cấp lên một cảnh giới, nhất định phải phong ấn lại pháp lực. Dựa vào bí thuật tiếp tục tu luyện, đến một mức độ nào đó, đạt được thỏa mãn của công pháp yêu cầu, thì mới có thể gỡ bỏ phong ấn, trùng kích bình cảnh. Như thế mới có thể nắm chắc tỷ lệ thành công.

Nhưng trước đó, tuyệt đối không được gỡ bỏ phong ấn, nếu không đến lúc trùng kích bình cảnh, khó càng thêm khó.

Hết thầy cũng là do đặc thù công pháp mà ra, nhưng bù lại sau khi tấn cấp, thực lực sẽ hơn hẳn cùng giai tồn tại.

Chỉ có điều, khi tu luyện đến đỉnh phong, mà muốn trùng kích lên cảnh giới cao hơn, thì lại phải phong ấn lại pháp lực. Và tiếp tục tu luyện một khoảng thời gian nữa. Trong thời gian đó, pháp lực đã bị phong ấn, khiến cho thực lực cũng sẽ giảm sút rất nhiều. Cũng chỉ như cùng giai bình thường tu sĩ mà thôi và cũng có thể sẽ yếu hơn rất nhiều. Rót xuống tình trạng đỉnh phong của cảnh giới thấp hơn.

Nam Chiêu Thành đúng là rơi vào tình cảnh này, ở cảnh giới của y, y không thể phát huy ra đúng với thực lực của mình được.

Vì vậy, với cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ, y cũng chỉ phát huy ra mức Trúc Cơ Sơ Kỳ đỉnh phong mà thôi. Toàn bộ pháp thuật đã bị phong ấn lại rồi.

Tình trạng của y cũng chỉ có một vài người thân tín là biết, người ngoài không thể biết được. Vì thế, mỗi lần ra ngoài làm việc, y luôn rất cẩn thận tính toán rất kỹ lưỡng. Không dám có điều gì sai sót, nếu không sẽ mang đến điều bất lợi cho mình.

Nhưng Nam Chiêu Thành không nghĩ tới, hôm nay lại bị một tiểu tử như Diệp Khôn bức bách hấn đến đường cùng như thế này. Buộc y phải gỡ bỏ phong ấn. Như vậy, có lợi trước mắt, nhưng sẽ có hại cho cảnh giới sau này.

Nếu như không tấn cấp lên Kết Đan, thì y cũng chỉ có thọ nguyên tới ba trăm năm là cùng.

Đối với một người tu tiên, ai lại muốn mình hết thọ nguyên mà tọa hoá chứ. Muốn thế, thì phải đề cao cảnh giới, nhưng vấn đề này nói thì dễ, nhưng làm thì khó.

Tất cả còn phải dựa vào cơ duyên, và tư chất mới được.

Nam Chiêu Thành tư chất và cơ duyên của y cũng không tệ. Theo như tiến độ đã tính toán, thì trong khoảng một trăm năm nữa là y có thể trùng kích lên Kết Đan cảnh giới.

Nhưng đó là trong điều kiện thuận lợi. Chứ như tình trạng hôm nay, quả thật y đã mất cơ hội này rồi.

Nam Chiêu Thành cắn răng một cái, pháp lực điều động bên trong đan điền. Một mảng quang hà bên trong thể nội của y chậm rãi chuyển động, càng lúc càng nhanh, thoáng cái tốc độ tăng lên nhanh chóng.

"Bành"

Tiếng nổ lớn vang lên từ bên trong thể nội, quang hà nổ tung ra. Một nguồn linh lực dồi dào theo tiếng nổ tràn ra. Lập tức pháp lực trong thể nội của Nam Chiêu Thành tăng vọt.

Khí tức trên người hần thoáng cái thay đổi. Vài nhịp thở trôi qua, vậy mà khí tức của y phát ra đến mức Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong.

"Diệp Khôn, người đã bức bách ta phải gỡ bỏ phong ấn tu vi trên người xuống. Hôm nay, người cùng đừng hòng sống mà ra khỏi chỗ này." Nam Chiêu Thành trên mặt tỏ ra vẻ tàn khốc, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Khôn, nói.

Cảm nhận được khí tức của Nam Chiêu Thành đột nhiên tăng vọt, Diệp Khôn trong lòng cả kinh, trên mặt tỏ ra khó coi.

Nhưng hần cũng chẳng làm được điều gì cả, ngoài việc liên hệ với Phệ Linh Thiên Quỷ nhắc nhở nó phải cẩn thận.

Nhận được nhắc nhở của Diệp Khôn, ba đầu quỷ vật liếc nhìn hần một cái, khẽ gật đầu. Sau đó, quay sang Nam Chiêu Thành ở phía đối diện.

"Hú....."

Ba quỷ vật hú lên một tiếng quỷ khóc, đồng thời tách ra làm ba hướng tấn công, mỗi một quỷ vật huyền hóa ra đủ loại công kích, nhắm vào Nam Chiêu Thành đánh tới.

Nam Chiêu Thành thấy vậy, thì hơi nhũn mảy, cười lạnh một tiếng. Cánh tay y khẽ vỗ lên túi trữ vật bên không một cái.

Lập tức, từ trong túi trữ vật bay ra ba khóa lõi cầu, kích thước bằng đầu nắm tay, bên trong tản mát ra khí tức lõi điện thật kinh người.

Ba khóa lõi cầu vừa xuất hiện, Nam Chiêu Thành khẽ điểm một chỉ về phía chúng. Đột nhiên, ba khóa lõi cầu chớp lên một cái, biến mất tại chỗ. Khi xuất hiện, ba khóa lõi cầu đã phân biệt ở ngay trước mặt ba quỷ vật đang lao tới.

Nam Chiêu Thành ra tay quá nhanh, khiến cho ba quỷ vật không kịp phản ứng. Vừa thấy lõi cầu xuất hiện trước mặt, ba quỷ vật cả kinh. Vội há rộng mồm ra, hấp một ngụm, nuốt ba quả lõi cầu vào trong bụng.

"Bành...Bành...Bành..."

Ba tiếng nổ lớn vang lên, ba quỷ vật bị lõi cầu nổ cho tan thành quỷ khí, lan ra khắp nơi, trôi nổi ở không trung.

Diệp Khôn tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, trong lòng sợ hãi đến cực điểm. Nhanh như vậy, Phệ Linh Thiên Quỷ bị đánh bại sao?

Ý niệm trong đầu vừa chuyển qua, Diệp Khôn thần niệm khẽ động. Đột nhiên, hần mở to mắt, nhìn về khoảng không phía bên phải Nam Chiêu Thành gần hai mươi trượng, thở ra nhẹ nhõm.

Vừa rồi, hần đã dùng thần niệm tương giao cảm ứng được Phệ Linh Thiên Quỷ. Nó vậy mà rất xảo trá, huyền hóa ra ba quỷ vật, rồi đồng loạt tấn công đối phương. Khiến cho đối phương ra tay ngăn cản.

Sau đó, dựa vào ảnh hưởng của ba vụ nổ, thừa cơ tiếp cận bên người đối phương.

Diệp Khôn cũng rất hài lòng, vừa rồi Phệ Linh Thiên Quỷ vậy mà cơ trí. Nó không do dự nuốt vào ba khóa lõi cầu, khiến cho ảnh hưởng của lõi cầu phát nổ giảm đi đáng kể.

Nếu không, tuy Diệp Khôn ở xa nhưng với khoảng cách này cũng rất dễ bị ảnh hưởng gây thương tích đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 105: Chế Ngự Nam Chiêu Thành

Ba quỷ vật rất dễ dàng bị lõi cầu đánh chết, Nam Chiêu Thành nhũn mảy. Không những không vui mừng, mà ngược lại còn tỏ ra rất thận trọng, thần thức liên tục đảo qua xung quanh như tìm kiếm cái gì đó.

Lõi cầu vừa rồi đúng là khắc tinh của quỷ vật, tuy Nam Chiêu Thành ra tay rất nhanh, khiến cho đối phương không kịp đề phòng, trực tiếp bị lõi cầu oanh tạc, triệt để bị tiêu diệt. Nhưng y không tin đối phương lại dễ dàng chết như vậy.

Dù sao, chúng cũng là Quỷ Vu Trung Kỳ. Tuy được huyền hoá ra, nhưng khí tức trên người lại không phải là giả. Hơn nữa, lúc đầu Phệ Linh

Thiên Quỷ đã phân thân, ẩn nấp ở một bên, rất có thể ba quỷ vật tấn công y chỉ là kẻ dương đông kích tây mà thôi.

Nam Chiêu Thành không hổ là cao thủ Trúc Cơ Kỳ đã sống nhiều năm, là người từng trải, y vậy mà đã đoán được ý định của Phệ Linh Thiên Quỷ.

Nhưng hiện tại, đối phương ẩn nấp chỗ nào, thì y không nhìn ra được, cho nên Nam Chiêu Thành rất thận trọng, tìm tòi xung quanh mình.

Đột nhiên, Nam Chiêu Thành nhướng mày, không gian ở trước mặt cách y hơn hai mươi trượng, một hồi vụn vụn, một tiểu nhân hiển hiện mà ra. Trên tay tiểu nhân cầm một thanh tiểu kiếm màu vàng chỉ thẳng lên trời.

Vừa xuất hiện, Phệ Linh Thiên Quỷ khoé miệng nhếch lên cười, nhìn vào Nam Chiêu Thành ở đối diện.

Không thấy nó có động tác gì, đột nhiên tiểu kiếm trên tay kim quang đại tỏa. Chỉ trong nháy mắt biến ảo thành một thanh cự kiếm lớn hơn mười trượng. Kim quang chói mắt, bên trong kim quang còn ẩn chứa lôi điện thật kinh người.

Không có dấu hiệu đoán trước, cự kiếm đột nhiên nhắm thẳng Nam Chiêu Thành chém xuống, tốc độ của nó rất nhanh, thoáng cái đã tới gần đỉnh đầu của Nam Chiêu Thành.

Nam Chiêu Thành cả kinh, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ mặt bình tĩnh. Trên mặt lộ vẻ dứt khoát, pháp lực toàn thân rót vào hộ thể linh quang, đồng thời hán hét lên một tiếng lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, tránh sang bên cạnh.

Thuận theo đó, Nam Chiêu Thành há miệng, phun ra một vật nhỏ bằng đầu ngón tay.

Chớp mắt một cái, vật được Nam Chiêu Thành nhỏ ra, lóe lên biến ảo thành một tấm thuẫn hình mai rùa, chắn trước người y.

Nói ra thì dài dòng, nhưng hết thấy diễn ra cũng chỉ trong vài nhịp thở.

Tấm thuẫn hình mai rùa vừa được tể ra thì cự kiếm cũng đã chém tới.

"Oanh"

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ công kích của hư ảnh cự kiếm vậy mà bị tấm thuẫn bằng mai rùa ngăn chặn lại. Tấm thuẫn chỉ hơi rung động một chút rồi ổn định lại, như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở bên kia, Diệp Khôn nhìn thấy một màn này sắc mặt thay đổi liên, trở lên khó coi đến cực điểm.

Vừa rồi hán liên hệ với Phệ Linh Thiên Quỷ, biết được một kiếm này của nó xuất ra, uy lực không phải tầm thường. Ít nhất cũng khiến cho Nam Chiêu Thành phải dốc hết toàn lực ra nghênh đón, rồi lợi dụng lúc pháp lực của y đang tiêu hao quá lớn để ngăn cản một kích này. Phệ Linh Thiên Quỷ sẽ thừa cơ đánh lén, khiến cho Nam Chiêu Thành không kịp trở tay.

Vậy mà, Nam Chiêu Thành chỉ tể ra một tấm thuẫn nhìn rất bình thường, đã có thể ngăn cản một kích này dễ dàng như vậy.

Diệp Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, thần niệm khẽ động, liên hệ với Phệ Linh Thiên Quỷ và liên tục tính kế.

Công kích bị ngăn cản lại một cách dễ dàng, Phệ Linh Thiên Quỷ hơi ngẩn ngơ, nó như là không tin vào mắt mình vậy.

Nhưng thoáng cái, nó đã lấy lại vẻ mặt bình tĩnh. Trên miệng nở nụ cười quỷ dị. Đúng lúc nhận được thần niệm của Diệp Khôn, nó cũng không có biểu hiện gì. Chỉ hơi cau mày một chút rồi thôi.

Sau đó, toàn thân nó hắc mang đại tỏa, biến thành một quỷ vật lớn hơn mười trượng. Khuôn mặt cũng hoàn toàn thay đổi, so với đồ án hình mặt quỷ trên Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến không sai biệt lắm. Nhìn như là một hung thần đòi mạng, khiến cho người ta nhìn vào mà khiếp sợ.

Nam Chiêu Thành ở phía sau tấm thuẫn hình mai rùa, sắc mặt tái nhợt, thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi, y đã tổn hao rất nhiều pháp lực, để vận dụng thuẫn bài, tiếp một kiếm của đối phương.

Cũng may, tấm thuẫn này là một pháp khí phòng ngự thượng phẩm, do cơ duyên xảo hợp mà y có được. Nếu không nhờ nó ngăn cản một kích này, thì mặc dù Nam Chiêu Thành tự tin, với thực lực của mình cũng có thể ngán ngại. Nhưng tuyệt đối, cũng không dễ dàng gì.

Hít vào một ngụm khí lạnh, Nam Chiêu Thành nhìn về phía Diệp Khôn và Phệ Linh Thiên Quỷ với ánh mắt cay độc.

Nhưng khi cặp mắt của y nhìn vào cặp mắt của quỷ vật, được Phệ Linh Thiên Quỷ biến thân mà thành, thì đồng tử co rút lại.

Ánh mắt của y vừa tiếp xúc với ánh mắt của quỷ vật trước mặt, đột nhiên sâu trong nội tâm y dấy lên một hồi cảnh cáo nguy hiểm.

Nam Chiêu Thành chau mày, cũng không có mở miệng. Pháp lực trong thể nội của y như nước vỡ bờ tràn ra. Khiến cho tinh thần của y cảm thấy

thoải mái, hơn nữa uy áp trên người cũng tăng thêm không ít. Tuy chưa bước vào cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ, nhưng khí tức của y lúc này, cũng phảng phất không kém là bao.

Nam Chiêu Thành vậy mà đã hoàn toàn mở ra phong ấn. Đây tình trạng của hắn, lên đỉnh cao nhất.

Hai mắt Nam Chiêu Thành hung quang nổi lên. Hai tay đan thủ kết ấn, đánh ra vài đạo pháp quyết về phía trước. Đồng thời, Cự Nhận trong tay cũng được y ném về phía trước. Trong miệng liên tục lầm bầm những câu chú ngữ tối nghĩa.

“Tiểu tử. Ngươi đã bức bách ta đến mức phải gỡ bỏ hoàn toàn phong ấn trên người ra. Vậy thì hãy ném thử Huyết Cồn Ma Công của ta đi.”

Nam Chiêu Thành nói xong, hàm răng kẽ cắm lên đầu lưỡi, liên tục phun ra ba ngụm tinh huyết về phía trước.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy, ba ngụm tinh huyết lơ lửng ở trong không trung. Thuận theo từng đạo pháp quyết, và những câu chú ngữ, biến đổi liên tục.

Sau đó, ba ngụm tinh huyết hòa tan vào với nhau, tạo thành một mảng huyết hà nhỏ. Huyết hà như là có linh tính, nó hơi vặn vẹo bao phủ Cự Nhận vào bên trong.

Cự Nhận vậy mà bị huyết hà ăn mòn, linh quang dần dần ảm đạm, cuối cùng thì không còn biểu hiện gì nữa. Đã triệt để bị huyết hà ăn mòn hết.

Một hồi biến hóa về sau, Cự Nhận bị huyết hà bao phủ, đột nhiên biến dạng. Nhộn nhạo vài cái, liền xuất hiện trước mặt Nam Chiêu Thành một thanh Huyết Sắc Cự Dao.

Trên thân thanh Huyết Sắc Cự Dao, tản mát ra khí tức cũng không hề bình thường. Khiến cho người ta cảm giác được, nếu bị huyết sắc của cự dao chạm vào người. Thì ngay lập tức sẽ bị ăn mòn, giống như Cự Nhận vừa rồi.

“Đi!”

Nam Chiêu Thành trên mặt không biểu cảm, ngón tay khẽ điểm về phía Huyết Sắc Cự Dao nói một tiếng.

Huyết Sắc Cự Dao chớp lên một cái, theo thần niệm của Nam Chiêu Thành hung hăng chém về phía Diệp Khôn và Phệ Linh Thiên Quỷ, với khí thế thật kinh người.

Trước hoàn cảnh này, Diệp Khôn chỉ hơi bất ngờ vì khí tức của Nam Chiêu Thành lại tăng lên một chút, gần tiếp cận với cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ không sai biệt lắm. Còn lại, đối với Huyết Sắc Cự Dao, Diệp Khôn lại không thêm đề ý tới. Chỉ lẳng lặng đứng một chỗ bình tĩnh nhìn.

Phệ Linh Thiên Quỷ mặt mày dữ tợn, nó rít lên một tiếng rợn người.

Sau đó, quỷ khí đại thịnh, toàn thân nó lao về phía trước, đón lấy Huyết Sắc Cự Dao.

“Phốc”

Huyết Sắc Cự Dao chém thẳng lên người Phệ Linh Thiên Quỷ.

Nhưng ngay lúc đó, một màn quỷ dị xuất hiện. Phệ Linh Thiên Quỷ ngay khi bị Huyết Sắc Cự Dao chém lên thân. Đột nhiên, từ bên trong cơ thể nó điên cuồng xoay chuyển. Một đám quỷ khí nhỏ bằng nắm tay, tách ra từ cơ thể nó. Lấy tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, hướng Nam Chiêu Thành lao tới.

Còn lại, cơ thể của Phệ Linh Thiên Quỷ bị Huyết Sắc Cự Dao chém làm hai phần. Cũng quỷ dị không có tiêu tán, mà nó quay lại quấn lấy Huyết Sắc Cự Dao vào bên trong. Khiến cho tâm thần liên hệ của Nam Chiêu Thành lập tức bị dán đoạn.

Khoảng cách tới chỗ Nam Chiêu Thành, bất quá cũng chưa đầy hai mươi trượng. Dị biến đột nhiên xảy ra, Nam Chiêu Thành cả kinh, y còn chưa kịp đề phòng, thì đám quỷ khí không biết dùng thủ đoạn gì, đã lách qua tầm thuẫn, lao tới trước mặt hắn.

Không kịp suy nghĩ, Nam Chiêu Thành hét lên một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm tinh huyết. Tinh huyết lập tức biến ảo thành một Huyết Sắc Cự Thuẫn che chắn trước mặt hắn. Cùng lúc, Nam Chiêu Thành toàn lực lách qua một bên.

“Phốc...Phốc...”

Vài tiếng vang nhỏ vang lên, Hắc Sắc Cự Thuẫn chắn trước người Nam Chiêu Thành, vậy mà không ngăn nổi một đám quỷ khí. Liền bị quỷ khí trực tiếp xuyên thủng, đánh lên người Nam Chiêu Thành.

Toàn bộ diễn biến xảy ra quá nhanh, tuy Nam Chiêu Thành cũng nhanh, nhưng đã chậm một chút. Với lại, hắn không thể tưởng tượng nổi. Đám quỷ khí vậy mà có thể dễ dàng lách qua thuẫn bài, và có thể xuyên thủng Hắc Sắc Hộ Thuẫn đánh thẳng lên người mình như vậy.

Nghĩ thế nào, thì bây giờ cũng không còn kịp nữa rồi. Nam Chiêu Thành chỉ còn biết trơ mắt nhìn quý khí xâm nhập vào trong cơ thể của mình.

Y gầm lên một tiếng giận dữ. Điều động toàn bộ pháp lực còn lại trong thể nội, để chống lại quý khí trong ở thể. Nhưng mới vừa điều động được một chút, nét mặt y tỏ ra khó coi đến cực điểm.

Chẳng hiểu tại sao, pháp lực trong thể nội không thể điều động được nữa, dường như nó đã bị một lực lượng vô hình nào đó giam cầm lại.

Hai mắt của Nam Chiêu Thành đỏ lên, trong lòng cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng, y tưởng rằng phá bỏ phong ấn đề cao cảnh giới, là có thể thoát khỏi chỗ này. Nhưng thật không ngờ cuối cùng cũng không thể thoát được. Mà toàn bộ sự việc này, đều do một tay tiểu quý kia gây ra.

Y không hiểu, đến tột cùng tiểu quý kia là dạng quý vật gì? Mà mọi công kích cũng như phòng ngự của y, đối với nó đều trở lên vô dụng.

Nam Chiêu Thành chỉ nghĩ được vài điều, liền bị quý khí từ trong cơ thể khuếch tán ra, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể hắn vào bên trong.

Nam Chiêu Thành hét thảm một tiếng, liền bất tỉnh nhân sự, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 106: Âm Mưu Và Bí Mật

Không gian trong thạch động, một hồi tĩnh lặng như tờ. Có thể nghe thấy từng nhịp thở dồn dập của Diệp Khôn.

Thời gian không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Diệp Khôn hô lên một tiếng, nhìn về phía đối diện vừa mừng vừa sợ nói: “Phệ Linh! Ngươi... ngươi khiến ta thật bất ngờ. Những tưởng, ở bên cạnh hỗ trợ cho ngươi một phần. Thế mà còn chưa có cơ hội ra tay, ngươi đã xử lý xong đầu đây rồi!”

Phệ Linh Thiên Quý nghe thấy vậy, cũng không có biểu hiện gì khác.

Chỉ thấy, toàn bộ quý khí đang phân tán xung quanh thạch động một hồi vụn vụn tụ hợp lại một chỗ, một lúc sau, từ bên trong quý khí bước ra một tiểu nhân nhìn rất quý dị.

Phệ Linh Thiên Quý hai mắt hí lại, khóe miệng hơi nhếch lên cười, toàn thân khẽ động, thoáng cái đã xuất hiện bên cạnh Diệp Khôn.

Diệp Khôn nhìn vậy, cũng khẽ cười, hần khẽ đặt bàn tay lên trên đỉnh đầu của nó, đặc ý nói: “Rất tốt! Mọi việc cũng đã giải quyết xong, cũng lên làm những việc cần làm. Sau đó rời khỏi nơi đây thôi. Phệ Linh! Đi! Đến bên cạnh Nam Chiêu Thành giúp ta Suru Hồn hắn. Để xem, đối với ta, hắn có âm mưu gì che giấu.”

Nói xong, Diệp Khôn không chần chừ, vội rào bước đến bên cạnh Nam Chiêu Thành đang nằm bất tỉnh dưới mặt đất. Đứng nhìn Nam Chiêu Thành một lúc, Diệp Khôn thở dài một tiếng, dường như việc làm này của hắn cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

“Tiền bối! Dù gì ta với ngươi cũng không có thù oán. Nhưng trong lòng ngươi mang ý không tốt đối với ta. Ngươi cũng đừng trách ta.”

Diệp Khôn than một tiếng, rồi thần niệm khẽ động liên hệ với Phệ Linh Thiên Quý bên cạnh. Phệ Linh Thiên Quý nhận được mệnh lệnh của Diệp Khôn, hai mắt nó sáng lên, đồng thời một cánh tay nhỏ đột nhiên tăng trưởng, lớn lên to bằng với cánh tay của một người bình thường.

Sau đó, cánh tay của nó đặt lên đỉnh đầu của Nam Chiêu Thành. Cùng lúc đó, Diệp Khôn mặt mày ngưng trọng. Pháp lực trong cơ thể được hắn điều động đưa vào bàn tay, thông qua đỉnh đầu của Phệ Linh Thiên Quý bắt đầu thi pháp.

Thời gian trôi qua ước chừng uống cạn một chum trà, trên trán Diệp Khôn mồ hôi to như hạt đậu chảy ra đầm đìa, ướt hết cả mặt.

Theo đó, sắc mặt hắn cũng thay đổi liên tục. Lúc giận dữ, lúc khiếp sợ, lúc kinh ngạc, lúc nhẩn mặt, lúc mừng rỡ... Cuối cùng vẻ mặt trầm tư, như là đang suy nghĩ cái gì đó vậy.

Với thực lực của Diệp Khôn hiện giờ, hắn không thể nào dùng Suru Hồn Thuật đối với Nam Chiêu Thành được. Nhưng hắn đã dựa vào bí thuật trong U Minh Quý Sát Công, có thể thông qua Phệ Linh Thiên Quý, gián tiếp thi triển Suru Hồn Thuật đối với Nam Chiêu Thành.

Trong quá trình sưu hồn, Diệp Khôn đã biết được âm mưu, mà Nam Chiêu Thành đã sắp đặt trên người hắn.

Dựa theo trí nhớ của Nam Chiêu Thành, thì việc đưa Diệp Khôn gia nhập Ngũ Hành Phái, đã được Mộc Chính Đoàn sắp đặt từ trước.

Thuận theo việc đó, sau khi đưa Diệp Khôn trở về Ngũ Hành Phái, sẽ liên tục bồi dưỡng hắn nhằm tăng phẩm chất linh căn.

Sau đó, đội hắc trùng kích vào cảnh giới Trúc Cơ Kỳ thành công. Ngay lúc đó, sẽ khống chế, đưa hắn tới Ngũ Hành Thiên Linh Điện. Dùng bí thuật độc môn, hấp lấy tư chất Linh Căn trong người hắn. Sau đó, dựa theo những người trọng yếu trong môn phái sẽ được hưởng một phần linh căn của hắn.

Mà việc này theo như trí nhớ của Nam Chiêu Thành cũng không phải chỉ có một mình Diệp Khôn. Trước đó cũng đã có vài người đã bị bọn họ làm như thế, chỉ có điều, những người trước đó thể loại linh căn cũng không đồng dạng như nhau.

Nhiều nhất cũng chỉ có người đạt được tam linh căn mà thôi, nhưng kết cục cũng chẳng khác gì nhau, sau khi bị hút lấy linh căn, mất đi tư chất tu tiên, ngay lập tức sẽ tọa hóa mà chết.

Diệp Khôn càng thấy càng sợ hãi, hắn không thể tưởng tượng nổi trên đời này lại có bí thuật ác độc đến như vậy. Lấy linh căn của người khác, tẩm bổ cho mình.

Mà người được lợi nhất, chính là môn chủ của Ngũ Hành Phái, tên Ngao Vân Tử.

Diệp Khôn còn biết được, bọn họ làm như vậy, mục đích cuối cùng là khiến cho bản thân mình đạt được Ngũ Hành Linh Căn. Sau đó, sẽ ở ngay tại Ngũ Hành Thiên Linh Điện, tiến vào một mật thất nào đó. Tham ngộ một loại công pháp rất bá đạo, mà chỉ có những người mang trên mình Ngũ Hành Linh Căn mới có thể tham ngộ được.

Nghe đồn, tu luyện công pháp đó, cũng không hề đơn giản chút nào. Điều kiện tu luyện rất hà khắc, nhưng bù lại nếu tu luyện thành, thì thực lực mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Tùy theo vào từng cảnh giới, mà có thể chém giết cùng giai dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, cũng có thể vượt cấp khiêu chiến, mà cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Chẳng qua, từ thời thượng cổ đến nay. Ngũ Hành Phái chỉ có duy nhất một người, có thể tu luyện được công pháp này. Đó chính là tổ sư sáng lập lên Ngũ Hành Phái, và cũng là người đã sáng lập ra công pháp này. Ở thời thượng cổ, người này có danh hiệu là Ngũ Hành Tán Nhân. Cuối cùng, ông ta cũng phi thăng, và không còn tin tức gì nữa.

Ngoài ra, cũng có nhiều người tu luyện tiểu thành. Nhưng cũng không hiểu sao? Lại chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Đến cuối cùng cũng hết thọ nguyên mà tọa hóa. Chưa có một ai có khả năng tu luyện tới Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết, để có thể phi thăng.

“Hô!”

Thở ra một tiếng, Diệp Khôn lẳng lặng đứng yên tại chỗ. Đôi mắt mê mang, trầm tư thật lâu. Lúc này, ý nghĩ trong đầu hắn liên tục xoay chuyển.

Một lúc lâu sau, đột nhiên sắc mặt Diệp Khôn tỏ ra giận dữ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Nam Chiêu Thành dưới đất, trong lòng mắng thầm không thôi.

“Đáng giận! Thật không ngờ, Ngũ Hành Phái lại làm ra chuyện như thế này...đám tính kẻ trên người mình.”

Nghĩ rồi, hai mắt Diệp Khôn lóe lên, hắn ngẩng đầu trong miệng thì thào nói:

“Bí thuật? Ngũ Hành Thiên Linh Điện? Công pháp? Ngũ Hành Tán Nhân? Không lẽ...đúng như lời Mộc Chính Đoàn nói. Công pháp kia, hẳn là phù hợp cho mình tu luyện a?”

Nói rồi, Diệp Khôn hít sâu vào một hơi. Cùng lúc đó, bàn tay của hắn cũng rời khỏi đỉnh đầu Phệ Linh Thiên Quỷ. Theo Diệp Khôn thu tay về, cánh tay của Phệ Linh Thiên Quỷ cũng tiêu tán, không thấy đâu nữa, tay của nó cũng đã trở lại bình thường.

Diệp Khôn đảo mắt xung quanh thạch động một lượt, sau đó cánh tay khẽ vẫy.

Lập tức, toàn bộ túi trữ vật bên hông của đám người Thiết Tường và Nam Chiêu Thành lóe lên một cái, đã nằm gọn trong tay Diệp Khôn.

Cầm một đồng túi trữ vật trên tay, khóe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch lên. Tâm niệm của hắn vừa động, toàn bộ túi trữ vật liền biến mất không thấy đâu cả.

Sau đó, Diệp Khôn quay sang Phệ Linh Thiên Quỷ bên cạnh, nhàn nhạt phản phó một tiếng.

“Phệ Linh. Ở đây quỷ vụ rất nhiều, ngươi hãy ra ngoài một chút. Hấp thu quỷ vụ càng nhiều càng tốt, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Phệ Linh Thiên Quỷ nghe thấy vậy, hai mắt nó mở to lên, miệng cười khằng khặc, thoảng cái đã biến mất không thấy đâu.

Một lúc sau, toàn bộ quỷ vụ ở thông đạo lối vào thạch động, lấy tốc độ rất nhanh liền biến mất.

Thần thức của Diệp Khôn cảm ứng được dị tượng bên ngoài, cũng không có nói gì. Chỉ khẽ gạt đầu, tỏ vẻ hài lòng. Sau đó, hắn bước về phía trái hơn một trượng. Chăm chú nhìn vào một vật nhỏ bằng ngón tay, đang nằm trên mặt đất.

“Ồ! Cái này! Đúng là vừa rồi Nam Chiêu Thành dùng nó làm lá chắn, ngăn cản một kích của Phệ Linh đây a.”

Nhặt vật lạ cầm lên trên tay, Diệp Khôn chăm chú quan sát.

Lúc này hắn mới thấy rõ được hình dạng thực của nó, chỉ thấy, nó giống như là một cái mai rùa được thu nhỏ vậy, được làm rất tinh xảo, bên trong cũng chỉ có một chút linh lực giao động mà thôi, nhưng Diệp Khôn lại cảm giác được, nó là một thượng phẩm pháp khí.

“Không lẽ... cái này được luyện chế từ mai của Tiểu Diệp Huyền Quy?”

Diệp Khôn cảm thấy vật này rất quen, như là đã nhìn thấy ở đâu rồi. Suy nghĩ một chập, đột nhiên hắn hô lên một tiếng.

“Hắn là nó rồi! Theo như trong điển tịch có ghi lại, dùng mai của Tiểu Diệp Huyền Quy luyện chế thành pháp khí. Pháp khí đó sẽ có lực phòng ngự rất tốt, thảo nào... hắc hắc. Như vậy, tiện nghi cho mình rồi.” Diệp Khôn hơi nhớ lại một chút, rồi cười hắc hắc, thì thảo nói vài câu.

Đột nhiên, không gian trước mặt Diệp Khôn một hồi vẩn vèo, Phệ Linh Thiên Quỷ hiển hiện ra, với vẻ mặt đầy hưng phấn, nhìn vào Diệp Khôn.

Diệp Khôn hơi kinh ngạc một chút, nhưng theo đó cũng mỉm cười nói.

“Hắc hắc. Nhanh như vậy, đã đủ rồi sao? Vậy thì ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

Phệ Linh Thiên Quỷ nghe vậy thì khẽ gạt đầu, rồi hóa thành một đạo quỷ khí, trực tiếp chui vào túi trữ vật trên hông của Diệp Khôn. Sau đó tiến nhập vào Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, an tọa một chỗ, từ từ luyện hóa quỷ vụ mà nó vừa hấp thu.

Diệp Khôn cũng không có dư thừa thời gian. Hai tay khẽ búng, “phốc... phốc...” từng đạo hỏa cầu nhỏ bằng ngón tay, kích bắn lên xác đám người Nam Chiêu Thành dưới đất.

Thoảng cái, những người này liền bị hỏa cầu roi trên người bộc phát. Ngọn lửa cháy dữ dội, chỉ trong chốc lát toàn bộ bị thiêu thành tro bụi.

Diệp Khôn nhìn một màn này, thì khẽ gạt đầu hài lòng. Nhưng khi hắn vừa quay đầu lại, thì sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cả kinh kêu lên.

“Ngươi... Vậy mà vẫn chưa chết.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 107: Hiệp Định

Thuận theo tiếng kinh hô của Diệp Khôn, đập vào mắt của hắn là một thiếu nữ, dung mạo bình thường. Toàn thân nàng đầy những vết thương, ở trên ngực trái còn có một lỗ thủng nhỏ vẫn còn âm ỉ rỉ máu. Một tay nàng đặt lên vết thương trên ngực, còn một tay nắm chặt một dải lụa màu hồng. Với vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Diệp Khôn.

Nàng này đúng là Điện Lăng. Nhưng khi tức trên người nàng như có như không, hiển nhiên nàng đã bị thương rất nặng. Xem ra, không còn chút sức lực nào phản kháng nữa.

Diệp Khôn lấy lại bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào nàng. Thấy khi tức của nàng xuy giảm như có như không, đây đúng là cơ hội tốt để ra tay. Chắc chắn nàng sẽ không có lực hoàn thủ.

Nghĩ vậy, sát tâm trong lòng Diệp Khôn nổi lên, đơn tay khẽ vẫy, Thủy Linh Kiếm vung lên, chỉ thẳng vào Điện Lăng lạnh lùng nói.

“Tất cả những chuyện vừa xảy ra ở đây có lẽ cô nương đã thấy rất rõ, vậy thì cũng đừng trách Diệp mỗ.”

Nói rồi, cánh tay Diệp Khôn khẽ động. Thủy Linh Kiếm vung lên, đâm thẳng về phía trước. Một luồng kiếm khí lăng lệ, rít gào nhắm thẳng vào

thiên linh cái Điện Lăng đánh tới.

Mắt thấy kiếm khí chỉ còn cách đỉnh đầu gần một trượng, Điện Lăng hoảng sợ đến cực điểm, sắc mặt nàng tái nhợt. Cấn rằng một cái, hét lớn.

“Đạo hữu, xin dừng tay. Ta còn có điều muốn nói.”

Vừa dứt lời, Điện Lăng đột nhiên như một cái xác không hồn, phịch một tiếng. Ngã lăn ra mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Vừa rồi, vì quá sợ hãi. Nàng này đã dùng hết khí lực của mình, mới nói được một câu. Sau đó, vì sức cùng lực kiệt, nên đã ngất lịm đi.

Cùng lúc đó, kiếm khí phía trên đầu Điện Lăng đột nhiên dừng lại, sau một hồi vẩn vơ, liền triệt tiêu tán loạn hết.

Thu lại Thủy Linh Kiếm, Diệp Khôn nhìn Điện Lăng nằm bất động phía trước, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng hắt thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói.

“Cũng tốt! Đề xem nàng này còn có gì muốn nói với mình. Dù gì, mình cũng cần tiến nhập vào trong Ngũ Hành Phái. Nhưng nếu đi một mình tới đó, đến lúc bị tra hỏi, sẽ khiến cho người ta nghi ngờ. Không cần thận lại bị sư hèn, mất mạng như chơi. Nếu như có Điện Lăng, nàng này cùng về với mình, hẳn là sẽ tốt hơn nhiều a.”

Nói rồi, Diệp Khôn tìm một chỗ ngồi xuống nhập định, nghỉ ngơi một chút.

Nửa canh giờ sau, đột nhiên Diệp Khôn mở to hai mắt ra. Hắn nhìn sang bên cạnh, đã thấy Điện Lăng đang ngồi đối diện nhìn mình. Lúc này, sắc mặt của nàng ta trắng bệnh, nhìn như không còn một chút huyết sắc nào cả. Cơ thể xem ra rất suy nhược, có lẽ nàng ta gắng gượng mãi mới có thể ngồi dậy được.

Diệp Khôn nhìn sắc mặt của Điện Lăng, cũng không có nói gì cả. Cánh tay khẽ vẫy, một khóa đan được xuất hiện lơ lửng trước mặt Điện Lăng. Sau đó thần nhiên nói.

“Đây là Bồi Dương Đan, trước hết cô hãy dùng nó khôi phục một chút nguyên khí a.”

Vừa nghe thấy ba chữ “Bồi Dương Đan”, vẻ mặt của Điện Lăng thay đổi liên tục. Biểu thị trên mặt nàng cũng có chút vui mừng.

Nhìn khóa đan được lơ lửng trước mặt tỏa ra mùi thơm dễ chịu, Điện Lăng hít vào một hơi, cảm thấy sự mệt mỏi của cơ thể có chút tan biến. Nét mặt nàng ngay lập tức thay đổi, phảng phất có chút khởi sắc.

Nàng cũng không có cố kỵ gì, nghe Diệp Khôn nói như vậy, trực tiếp đưa tay với lấy khóa đan được, rồi cho vào mồm nuốt xuống.

Đan được vừa vào trong mồm, lập tức tan biến. Một cỗ dược lực mạnh mẽ lan ra toàn thân, khiến cho nàng cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Sắc mặt cũng dần thay đổi, cuối cùng trở lên hồng hào, không còn tái nhợt nữa.

Nửa khắc sau, Điện Lăng hít vào một hơi thật sâu, hai mắt chớp động, nhìn sang Diệp Khôn bên cạnh nói.

“Đa tạ đạo hữu đã lương tay, lại còn cho tiểu muội Bồi Dương Đan nữa, tiểu muội cảm kích vô cùng.”

“Không có gì, cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Có điều, tại hạ rất muốn biết, cô nương rốt cuộc có chuyện gì, muốn nói với tại hạ đây?”

Diệp Khôn mặt vẫn không biểu cảm, nhìn Điện Lăng nhàn nhạt nói.

“Cái này... Đúng vậy! Tiểu muội đúng là có chuyện muốn nói với đạo hữu. Vừa rồi, đạo hữu vượt cấp dùng bí thuật sư hèn Nam Chiêu Thành sư thúc. Hẳn là trong trí nhớ của ông ấy, đạo hữu biết được một nơi gọi là Ngũ Hành Thiên Linh Điện?” Điện Lăng nghe Diệp Khôn hỏi vậy, hơi do dự một chút, nói.

“Ngũ Hành Thiên Linh Điện? Đúng thế! Ta đã nghe đến nó. Nhưng chuyện mà cô nương muốn nói cho ta nghe, chẳng lẽ có liên quan tới nơi đây. Theo như trí nhớ của Nam Chiêu Thành, thì nơi đây chính là căn địa của Ngũ Hành Phái, nếu như không được sự cho phép của trưởng môn thì không thể nào tiến vào đây.” Diệp Khôn nghe vậy, hơi trầm ngâm một chút, nói.

“Không sai! Nhưng ta lại có biện pháp tiến nhập nơi đó, mà không cần sự cho phép của trưởng môn, hơn nữa cũng sẽ không có một ai có thể biết được đây. Với lại, nếu như vào được đây, có thể tiếp nhận được truyền thừa của tổ sư sáng lập ra Ngũ Hành Phái, thì đạo hữu sẽ nhận được chỗ tốt như thế nào, không cần ta nói, hẳn là các hạ có thể nghĩ được rồi.”

Nghe Điện Lăng nói xong, Diệp Khôn kinh ngạc, hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào nàng, không nói được lời nào.

Một lúc sau, Diệp Khôn mới khôi phục lại tâm tĩnh, hơi nghi ngờ mở miệng lên tiếng.

“Như thế nào? Tại sao cô nương lại nói vậy? Chẳng lẽ, cô cho rằng ta có thể đạt được truyền thừa của tiền nhân ở trong đó.”

“Không dấu gì đạo hữu, công pháp của ta tu luyện, chính là có được từ nơi đây. Có điều, ta vô phúc không có đủ khả năng nhận được truyền thừa của tổ sư. Nhưng mà từ đó, ta cũng lựa chọn được một phần nhỏ công pháp để tu luyện. Hơn nữa, công pháp của ta tu luyện, có liên quan đến thiên địa ngũ hành. Cho nên, ta có thể cảm ứng được một chút về đạo hữu. Hẳn là trên người đạo hữu, phẩm chất thuộc tính linh căn là Ngũ Hành Linh Căn?”

Thấy Diệp Khôn có chút nghi ngờ, Điền Lăng cũng không có biểu hiện gì khác, vẫn thản nhiên nói.

“A! Có chuyện này!”

Diệp Khôn kinh ngạc “a” lên một tiếng, sau đó nói tiếp.

“Cô nương nói không sai, tại hạ đích thực trên người mang Ngũ Hành Linh Căn. Theo như cô nói là...”

Không đợi Diệp Khôn nói hết câu, Điền Lăng đã vội lên tiếng ngắt lời.

“Đúng vậy! Điều kiện duy nhất để kế thừa truyền thừa của tổ sư là, trên người phải có Ngũ Hành Linh Căn. Mà đạo hữu, lại đủ điều kiện đáp ứng điều đó đấy.”

Nghỉ một lúc, nàng lại nói tiếp.

“Ta cũng chỉ có biết được từng đó thôi, nếu đạo hữu buông tha cho ta, ta sẽ giúp ngươi lên vào trong đó đạt được truyền thừa của tổ sư. Sau đó, đạo hữu có thể tùy tiện rời đi.”

Điền Lăng nói xong, trong lòng khẽ động, len lén nhìn xem sắc mặt của Diệp Khôn thay đổi như thế nào.

Diệp Khôn nghe vậy, tay khẽ mân mê cằm, dường như đang chăm chú suy nghĩ điều gì đó. Điền Lăng thấy vậy cũng không có lên tiếng, mà thành thật ngồi im một chỗ, chờ đợi câu trả lời của Diệp Khôn.

Thời gian qua đi, ước chừng ăn xong một bữa cơm. Đột nhiên, Diệp Khôn nhướng mày, nhìn qua Điền Lăng nói.

“Được! Ta chấp nhận lời đề nghị của cô nương. Có điều... Chuyện xảy ra ngày hôm nay, ta không muốn người thứ ba biết được. Vì vậy, chúng ta sẽ làm một cái hiệp định. Trước hết, cô hãy lấy tâm ma ra thề độc, và để ta gieo xuống cấm chế độc môn. Như vậy thì ta mới yên tâm được. Cô hãy suy nghĩ cho thật kỹ, nếu không thì... hắc hắc.”

Nghe Diệp Khôn nói vậy, sắc mặt của Điền Lăng biến đổi liên tục, khó coi đến cực điểm.

“Lấy tâm ma ra thề độc, cái này không thành vấn đề, nhưng lại còn hạ cấm chế trên người mình nữa. Như vậy, cái mạng của mình, liền nằm trong tay hắn rồi còn gì? Đáng ghét, kẻ này vậy mà rất chi là cẩn thận. Nhưng tình hình hiện tại của mình thì...”

Điền Lăng nghĩ ngợi một chặp, cuối cùng cắn răng, quay sang Diệp Khôn nói.

“Được! Ta chấp nhận lời đề nghị của đạo hữu. Chỉ mong đạo hữu thủ tín. Sau khi đạt được truyền thừa, thì hãy buông tha cho ta.”

“Ha ha. Cô nương yên tâm, ta tuyệt đối không phải là kẻ lật lọng hai lòng. Chỉ có điều, sau khi đạt được truyền thừa của tiền nhân. Ta vẫn còn muốn ở lại Ngũ Hành Phái tu luyện một thời gian. Đến khi nào ta rời khỏi đó, sẽ gỡ trừ cấm chế cho cô. Hơn nữa, trong khi tu luyện, ta vẫn cần cô nương giúp đỡ. Yên tâm, ta sẽ không để cho cô nương phải thiệt thòi đâu đấy.” Điền Lăng đáp ứng yêu cầu của mình, Diệp Khôn cười ha hả nói.

Ngay sau đó, hai người cũng không có tốn thời gian. Một người trực tiếp phát thệ tâm ma, một người thì hạ cấm chế.

Làm xong tất cả, hai người cũng không còn có ký gì nhau nữa, quan hệ có chút xích gần hơn.

“Phải rồi, Diệp huynh, ngươi có thể trả lại ta túi trữ vật được chăng?”

Sau một hồi sơ giao làm quen, Điền Lăng liền hướng Diệp Khôn thản nhiên nói.

“Hắc hắc. Không thành vấn đề.”

Diệp Khôn cười lên một tiếng, rồi thuận tiện trả lại túi trữ vật cho Điền Lăng.

Điền Lăng nhận lại túi trữ vật, nàng đem thần thức thả vào trong kiểm tra một lượt, thấy không thiếu thứ gì, lúc này mới tươi cười đeo nó lên hông.

“Phải rồi! Ta thật không hiểu? Rõ ràng lúc trước, cô nương không phải bị một chỉ của quỷ vật kia đánh trúng tim hay sao? Tại sao lại không có việc gì?” Điền Lăng vừa nhận lại túi trữ vật xong, ở bên cạnh Diệp Khôn như nhớ tới điều gì, hơi hiếu kỳ hỏi.

“Cái này cũng không có gì! Chẳng là, ta bấm sinh trái tim nằm bên phải. Cho nên, một kích kia của quý vật không có lấy được mạng của ta. Thuận theo đó, ta liền già chết... cho đến khi huynh dùng hỏa cầu thiêu hủy xác của mấy người chúng ta. Khi đó, theo bản năng, ta mới có phản ứng. Nếu không, bây giờ cũng thành đồng tro tàn rồi. Ngược lại, ta thật không ngờ, bản sự của huynh lại lớn như vậy. Bên mình vậy mà có một trợ thủ, cấp bậc Quý Vu một thần thần thông rất quý dị.”

Thấy Diệp Khôn hỏi vậy, Điền Lăng cũng không hề dấu diếm, thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 108: Rời Khỏi Ngõa Di Cương

Nghe Điền Lăng nói xong, Diệp Khôn có chút hơi kinh ngạc, không ngờ nàng này thể chất lại khác thường như vậy.

Tuy nói những người có thể chất như nàng, cũng không phải là không có, nhưng cũng thật sự là hiếm gặp.

Chẳng qua, dù thể nào đi chăng nữa, cuối cùng nàng cũng là thoát được một kiếp nạn rồi.

“Không nghĩ tới, thể chất của Điền cô nương lại đặc biệt như vậy. Như thế cũng tốt, chính nhờ vậy, mà đã cứu cô một mạng rồi đấy.” Diệp Khôn thu lại nét kinh ngạc, khẽ mỉm cười nói.

“Cũng là tiểu nữ may mắn mà thôi, hết thảy vẫn là dựa vào Diệp huynh đấy.” Điền Lăng thấy Diệp Khôn nói vậy, nét mặt thoáng cái thay đổi, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ tươi cười, thản nhiên nói.

“Được rồi! Trước hết chúng ta tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi một chút lấy lại sức lực. Sau đó, liền trở về Ngũ Hành Phái a.” Diệp Khôn cũng tỏ ra hài lòng, tâm tư hơi động, nhàn nhạt nói.

Sau đó, hắn phát tay một cái, một bình đan dược hiện hiện trong lòng bàn tay. Thuận tiện, hắn dốc trong bình ra hai khóa đan dược to bằng đầu ngón tay cái, hướng Điền Lăng bên cạnh ném qua.

“Trước tiên ngồi xuống, dùng hai khóa Bồi Dương Đan phục hồi nguyên khí và pháp lực đã. Thiết nghĩ, trên đường rời khỏi chỗ này, rất có thể gặp phải chút phiền toái ngoài ý muốn đấy, với tình trạng của chúng ta như thế này, thì rất nguy hiểm.” Diệp Khôn cũng dốc ra một khóa, rồi bỏ vào miệng nuốt xuống, liếc nhìn Điền Lăng nhắc nhở.

Điền Lăng thuận tiện cầm lấy hai khóa đan dược vào trong tay, trong lòng nàng như có sóng gợn nổi lên, lại là Bồi Dương Đan, hơn nữa là hai khóa.

Nhìn hai khóa Bồi Dương Đan trên tay, ánh mắt của Điền Lăng tràn đầy hưng phấn, nàng cũng không có nghĩ nhiều, liền cầm lấy một khóa cho ngay vào trong miệng nuốt xuống. Còn một khóa, nàng liền cho ngay vào trong túi chũm vật. Trong lòng có chút cảm kích, nói.

“Đa tạ Diệp huynh!”

Diệp Khôn thấy hành động của Điền Lăng thì hơi nhú mồm, nói.

“Không có gì. Có điều, tốt nhất cô lên dùng hai khóa thì hơn.”

“Diệp huynh thật hoang phí a. Trước đó ta đã dùng một khóa rồi, bây giờ cũng chỉ cần một khóa này là được rồi. Không nhất thiết phải lãng phí như vậy. Phải biết rằng, Bồi Dương Đan đối với cảnh giới như chúng ta rất chân quý đấy. Có được nó, không phải dễ dàng gì. Ngay cả cao thủ Trúc Cơ Kỳ gặp phải cũng đỏ mắt để tranh đoạt đấy.”

Điền Lăng nghe Diệp Khôn nói vậy, thì hơi nhú mồm. Sau đó trịnh trọng nói.

“Hắc hắc. Tuy là thế, nhưng... nếu cô nương cần thì hãy cầm lấy bình này, trong này còn sáu khóa nữa đấy, hẳn là đủ cho cô nương dùng những lúc cần thiết rồi a.” Diệp Khôn nghe vậy thì cười hắc hắc, sau đó ánh mắt lóe lên, ném bình đan dược trong tay qua cho Điền Lăng thản nhiên nói.

“Cái này... vậy đa tạ Diệp huynh rồi.” Điền Lăng bắt lấy bình đan dược Diệp Khôn ném cho, nét mặt cuồng hỷ, liên tục cảm ơn.

Diệp Khôn thấy vậy thì cũng không có nói gì thêm, chỉ ngồi một chỗ cười đắc ý.

Bồi Dương Đan xác thực đối với cảnh giới của hắn, cũng như cao thủ Trúc Cơ Kỳ rất chân quý đấy, nhưng như thế thì đã sao, trên người hắn vậy

mà vẫn còn tương đối nhiều đấy.

Tiền tay đưa cho Điền Lăng từng đấy đan dược, cũng sẽ khiến cho nàng này đối với hắn trong lòng đầy cảm kích. Một chút bất mãn cũng sẽ theo đó mà tiêu tan.

Như vậy, sau này cũng dễ hợp tác hơn, dù gì trong tương lai hắn cũng cần nàng này giúp đỡ một hai, khi hắn còn ở Ngũ Hành Phái.

Tuy với quan hệ hiện tại, do ràng buộc bởi cảm chế trên người, nàng này trừ khi là không muốn sống nữa, thì cũng không dám không giúp đỡ Diệp Khôn.

Chẳng qua, nếu dựa vào điều đó, thì hiển nhiên nàng này sẽ không có thật tâm giúp đỡ, nhưng nếu cho nàng ta một chút chỗ tốt, khiến nàng ta có hảo cảm với mình, thì lại khác rồi.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn liên tục xoay chuyển qua, ánh mắt nhìn bộ dạng hung phấn của Điền Lăng bên cạnh đầy thâm ý. Sau đó, hai mắt hắn nhắm lại, chìm vào nhập định.

Tuy nhiên, trước khi nhập định, Diệp Khôn cũng đã liên hệ với Phệ Linh Thiên Quỷ, để cho nó ẩn nấp một bên hộ pháp cho hắn, như vậy hắn mới yên tâm.

Mặc dù hắn biết, trong lúc nhập định, Điền Lăng tuyệt đối cũng không dám có tâm tư gì đối với mình đấy. Nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Tục ngữ nói “không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn” thôi đấy.

Đúng như Diệp Khôn suy nghĩ, trong thời gian hắn nhập định, Điền Lăng cũng không có hành động gì quá đáng. Sau khi thu lại bình đan dược, nàng này cũng thành thật ngồi tại một chỗ đi vào nhập định, điều dưỡng trị thương.

Ba hôm sau, tại một khe núi nhỏ ở bên ngoài Ngõa Di Cương.

Lúc này mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, ánh nắng chói chang trải dài theo vách núi phía trên, thỉnh thoảng có những tia nắng lọt vào bên trong khe núi, kết hợp với lớp sương mù mỏng manh tạo ra một cảnh tượng thật kỳ dị. Nhìn vào có cảm giác rất mê li.

Đột nhiên, hai đạo độn quang chớp lên một cái, từ phía xa xa bên trong Ngõa Di Cương, kích bắn ra, rồi hướng khe núi nhỏ đáp xuống.

Độn quang thu lại, xuất hiện hai bóng người. Một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, trên người vận một bộ đồ màu xám. Bên cạnh thiếu niên, là một thiếu nữ, tuổi cũng chừng mười bảy mười tám. Một thân lực y nhìn rất cao quý. Chỉ có điều, dung mạo của hai người này cũng hết sức tầm thường, không có gì nổi bật cả.

Hai người này hiển nhiên là Diệp Khôn và Điền Lăng rồi.

Lúc này, khí tức của Điền Thanh cũng đã ổn định hơn rất nhiều. Xem ra, nhờ vào Bồi Dương Đan, nàng này mới hồi phục nhanh như vậy.

Sau một đêm ngồi xuống điều tức, sáng hôm sau Diệp Khôn và Điền Lăng cũng lập tức rời khỏi thạch động, theo lối cũ đi ra.

Có điều, vừa đi được hơn một dặm, bọn họ phát hiện một đám quỷ vật đang tuần tiểu ở gần đó. Cảnh giới của chúng cũng tương đối cao, tuy chưa đạt tới Quỷ Vu, nhưng cũng thuộc vào dạng Quỷ Linh đỉnh phong rồi. Cả một đám thực lực hơn xa hai người Diệp Khôn và Điền Lăng.

Mặc dù Diệp Khôn đã có Phệ Linh Thiên Quỷ trợ giúp, hắn cũng không sợ đám quỷ vật này. Nhưng vì không muốn gặp thêm phiền toái gì nữa, cho nên hắn đã thương lượng với Điền Lăng, tìm một đường khác rời đi.

Điền Lăng hiểu được dụng ý của Diệp Khôn, nên cũng không có gì dị nghị. Nàng cũng đã từng tới nơi này nhiều lần, nên cũng rất dễ dàng định được hướng đi. Sau đó, nàng đi trước dẫn đường, còn Diệp Khôn thì bám theo sau.

Vì vừa đi vừa cẩn thận dò xét đường đi, hơn nữa phải đi đường vòng. Cho nên, hai người phải mất ba ngày mới ra được khỏi được vùng ngoại vi Ngõa Di Cương.

Cũng may, trên đường đi nhờ vào sự cẩn thận của hai người, cho nên đã thuận lợi đi ra, không gặp bất kỳ phiền toái nào cả.

“Diệp huynh, chỗ này đã là bên ngoài Ngõa Di Cương rồi. Từ đây tới tổng đài môn cũng còn hơn ngàn dặm nữa thôi.” Vừa xuất hiện, Điền Lăng liếc mắt đánh giá cảnh vật xung quanh, nói.

“Hơn một ngàn dặm nữa. Với tình trạng của chúng ta như thế này, có lẽ cũng phải mất vài ngày mới tới nơi a.” Diệp Khôn thuận tiện cũng đảo mắt đánh giá xung quanh, sau khi nghe Điền Lăng nói, cũng khẽ gật đầu lên tiếng.

“Đúng vậy, can bản chúng ta không có pháp khí phi hành, với lại trên người đang còn thụ thương, không thể đi nhanh được. Nhưng không sao, đi về phía tây một trăm dặm ở chỗ đó có một cỗ truyền tống trận, trực tiếp có thể truyền tống tới bên ngoài tổng đài rồi. Chỉ có điều...” Điền Lăng nghe Diệp Khôn nói, cũng gật đầu đồng ý. Sau đó nét mặt khẽ đổi, chậm rãi nói. Nhưng khi nói đến câu cuối, đột nhiên nàng dừng lại, nhìn sang Diệp Khôn, lặng lẽ không nói gì.

“A! Gần đây còn có truyền tống trận. Nhưng có điều sao? Cô nương xin hãy nói rõ.” Thấy Điền Lăng nhắc đến gần đây có truyền tống trận, có thể truyền tống về bên ngoài tổng đài Ngũ Hành Phái. Diệp Khôn kinh ngạc, hồ lên một tiếng, nhìn nàng nói.

“Ài!... Dích thực là có truyền tống trận. Nhưng mà truyền tống trận đó, với thân phận của chúng ta thì không thể dùng được. Nếu muốn dùng thì phải trả một giá rất đắt đấy.” Điền Lăng thờ dài một tiếng, nói.

“Ồ! Chẳng nhẽ chỗ đó chỉ dành cho những người có địa vị trong Ngũ Hành Phái mới có thể sử dụng. Còn những người như chúng ta, thì phải tốn một khoản linh thạch khá lớn?” Diệp Khôn “ồ” lên một tiếng, tay xờ xờ cằm trầm ngâm nói.

“Diệp huynh quả nhiên là người thông minh, huynh đã nói đúng rồi đấy.” Điền Lăng hai mắt nhíu lại, nhìn Diệp Khôn khẽ cười nói.

“Tốt! Ta còn tưởng có gì khó khăn, nếu là linh thạch thì không thành vấn đề, trên người ta có lẽ còn đủ để truyền tống một lần đấy.” Diệp Khôn khẽ cười nói.

“Cái này... vậy thì cứ theo huynh đi.” Điền Lăng cảm thấy bất ngờ trước lời nói của Diệp Khôn. Nhưng nàng cũng không có nhiều lời, liền đáp ứng thuận theo nói.

Dù gì trên thân mỗi người đều có bí mật riêng, việc Diệp Khôn liên tục xuất ra Bồi Dương Đan, và bây giờ là linh thạch để truyền tống. Nàng này thế nào lại không biết, hiển nhiên Diệp Khôn không phải là người bình thường. Nàng cũng là người hiểu biết, cũng không có dại gì mà đi hỏi hán điều gì. Vì vậy, cứ mặc kệ hán, còn nàng theo sau là được.

Còn đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Điền Lăng cả kinh, thân hình khẽ động, vội lùi về phía sau, có điều nàng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy, từ trên thân Diệp Khôn quỹ vụ ngùn ngụt khuếch trương ra, bao phủ cả hán và Điền Lăng vào bên trong.

“A.....”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, quỹ vụ nhện nhạo một hồi rồi tan biến. Để lộ ra hai người Diệp Khôn và Điền Lăng.

Nhưng lúc này, bộ dạng của hai người nhìn vào rất chật vật. Trên người đầy những vết thương, y phục rách là tả tùm chỗ. Sắc mặt của hai người trắng bệch, trên khóe miệng còn rỉ ra một chút máu.

“Điền cô nương đừng trách ta, ta phải xuất kỳ bất ý làm chuyện này, thì nhìn mới giống như là thật được. Với bộ dạng như thế này trở về, thì chúng ta mới qua mắt được người của Ngũ Hành Phái. Đến lúc bị tra hỏi, vẫn còn nhờ vào cô nương đấy.” Diệp Khôn nhìn sang Điền Lăng bên cạnh, gượng cười nói.

Bị Diệp Khôn làm cho thành ra thế này, Điền Lăng với ánh mắt oán độc, nhìn chằm chằm vào hán. Nhưng khi nghe Diệp Khôn nói vậy, nàng cũng thu lại ánh mắt, với vẻ mặt tức giận nói.

“Hừ! Huynh vậy mà làm tốt lắm, khiến ta còn tưởng huynh đột nhiên trở mặt, muốn hại ta.”

“Khụ! Ta nào có ý nghĩ đấy! Nếu hại cô nương, thì cần gì phải đợi đến lúc này. Được rồi, chúng ta đi thôi.” Diệp Khôn ho lên một tiếng, thản nhiên nói.

Điền Lăng nghe vậy cũng không có nói thêm gì, liền hóa thành một đạo độn quang bay đi, có điều tốc độ của nàng rất chậm, Diệp Khôn cũng chỉ khẽ cười cười, rồi hóa thành độn quang theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 Chương 109: Phù Tinh Trấn

Nửa ngày trôi qua.

Lúc này, tại một cánh đồng hoang, hai đạo thân ảnh đang lơ lửng trên không trung, chăm chú nhìn vào khu rừng trước mặt, như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Hai đạo thân ảnh một nam, một nữ, trên người thương tích đầy mình. Nhìn bộ dạng của hai người, rất chật vật. Bọn họ đúng là Diệp Khôn và Điền Lăng, hai người lấy tốc độ chậm chạp phi hành, cuối cùng thì dừng lại ở chỗ này.

"Điền cô nương, đúng là chỗ này sao?" Diệp Khôn liếc mắt đánh giá quang cảnh xung quanh, hơi nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy, chính là chỗ này. Chẳng qua cửa vào cứ cách năm ngày lại thay đổi một lần. Vì vậy, chúng ta phải động tay chân một hồi tìm kiếm. Tuy nhiên, vị trí của nó cũng chỉ nằm trong phạm vi bán kính ngàn trượng mà thôi." Nghe Diệp Khôn hỏi, Điền Lăng cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Sau đó, Điền Lăng khẽ lật tay, một tấm lệnh bài màu xanh liền xuất hiện trên tay nàng. Bên trên lệnh bài có khắc một chữ "mộc". Thuận theo đó, Điền Lăng cũng không chần chừ, một tay bắt quyết, đồng thời miệng lầm bầm chú ngữ khó hiểu.

Tiếp đó, tay nàng đánh ra liên tục ba đạo pháp quyết, liên tiếp rơi trên miếng lệnh bài trên tay kia.

Đột nhiên, lệnh bài trên tay nàng chớp lên ba cái, một tầng quang hà thoáng cái xuất hiện bao vây lấy lệnh bài vào trong.

Điền Lăng thấy vậy, sắc mặt hơi đổi. Rồi cánh tay khẽ vẫy, miếng lệnh bài trên tay nàng thuận theo rơi khỏi tay, lơ lửng trên không trung, từ từ phiêu phù trước mặt.

Điền Lăng sắc mặt vẫn không đổi, một cánh tay khẽ nâng lên, hướng lệnh bài trước mặt, điểm ra một chỉ.

Chỉ thấy, lệnh bài lóe lên một cái, sau đó biến mất không thấy đâu. Thấy vậy, Điền Lăng cũng không có phản ứng gì, mà vẫn thản nhiên lẳng lặng đứng một chỗ. Cùng lúc đó, hai mắt nàng nhắm lại, thần thức cũng được nâng thả ra đến cực hạn, trong miệng vẫn tiếp tục lầm bầm.

Diệp Khôn thấy vậy, thì trong lòng khẽ động, đôi lông mày nhíu lại, nhưng cũng không có biểu hiện gì khác.

Thời gian trôi qua, ước chừng uống cạn một chum trà.

Đột nhiên, Điền Lăng mở bừng hai mắt, nhìn về bên phải. Theo ánh mắt của nàng nhìn tới, cách chỗ nàng đứng khoảng năm mươi trượng. Không gian một hồi vẩn vơ, ánh sáng lóe lên một cái, lệnh bài liền hiển hiện mà ra, phiêu phù ở một chỗ.

"Diệp huynh, đã tìm thấy cửa vào rồi." Nhìn thấy lệnh bài hiện ra, Điền Lăng thu lại ánh mắt, quay sang Diệp Khôn bên cạnh, mỉm cười nói.

"Hô! Không nghĩ tới, muốn tới chỗ này lại rắc rối như vậy. Xem ra, chỗ này cũng không phải bình thường a." Diệp Khôn nghe vậy, cũng khẽ gật đầu, nói.

"Điều này thì Diệp huynh đoán sai rồi, chỗ này rất chỉ là bình thường. Nó chẳng qua chỉ là một tiểu trấn nhỏ có tên là "Phù Tinh Trấn" một địa phương hết sức bình thường, tụ họp cả người tu tiên như chúng ta và cả phạm nhân sinh sống nữa. Chẳng qua, "Phù Tinh Trấn" này đã được lưu truyền từ thời thượng cổ cho đến nay. Nơi đây, trước kia chính xác là động phủ của một vị tiên bối tán tu, biệt hiệu là Phù Tinh Chân Quân. Trước khi phi thăng, Phù Tinh Chân Quân đã đưa những người phạm nhân, và một vài tu sĩ, mà ông đã tạo được thiện duyên trước kia về đây. Sau đó tái tạo lại động phủ, trở thành một tiểu trấn nhỏ giống như là ở phạm tục, và lấy chính biệt hiệu của mình đặt tên cho nó, Phù Tinh Trấn chính là có từ lúc này." Điền Lăng phủ định lời nói của Diệp Khôn, cất tiếng giảng giải.

"Có chuyện này sao? Nhưng cô nương đã nói. Chẳng phải chỗ này là thuộc địa phương cai quản của Ngũ Hành Phái sao? Hơn nữa, chỉ có những người cao tăng, hoặc có thân phận đặc biệt mới có thể tới sao?" Diệp Khôn hơi kinh ngạc nói.

"Ha ha, Diệp huynh nói như vậy thì oan uổng cho ta quá. Ta khi nào nói như vậy? Ta chỉ nói, truyền tống trận ở chỗ này chỉ có cao tăng, và những người có thân phận đặc biệt trong bốn môn, tùy thời có thể sử dụng mà thôi, còn những đệ tử bình thường thì phải trả phí với giá rất cao mới được truyền tống đấy." Điền Lăng nghe Diệp Khôn nói vậy, lấy tay che miệng cười nói.

"A! Đúng vậy, ta thật hồ đồ, chỉ nghĩ một chiều, không nghĩ thoáng ra. Vội lại, can bản lúc đầu cô nương không nói rõ, thế là làm ta cứ tưởng... hắc hắc." Diệp Khôn đưa tay gãi đầu, sau đó cười hắc hắc nói.

"Diệp huynh nói cũng phải, tại ta lúc đầu chưa nói rõ." Điền Lăng sắc mặt hơi đổi, khẽ cười nói.

"Được rồi, chúng ta cũng không lên chần chừ nữa, cùng tiến nhập vào Phù Tinh Trấn thôi." Điền Lăng thu lại nét cười trên mặt, nghiêm nghị nói.

Nói rồi, thân hình nàng khẽ động, lướt nhẹ về phía lệnh bài. Diệp Khôn nghe vậy cũng không nói gì, lẳng lặng theo sau.

Tới trước mặt lệnh bài, Điền Lăng nâng cánh tay, khẽ điểm lên trên lệnh bài một cái, lệnh bài khẽ run lên, thanh quang đại tỏa.

Thuận theo đó, thanh quang khuếch tán ra xung quanh, nhưng đột nhiên, toàn bộ thanh quang liền bị một sức hút vô hình hút lại một chỗ.

Nửa khắc sau, chỗ thanh quang bị hút vào, đột nhiên, hào quang chói mắt, leo lên một cái liền biến mất. Ngay sau đó, xuất hiện một thông đạo rộng hơn một trượng, sâu hút vào bên trong.

Ngay khi thông đạo xuất hiện, Điền Lăng phát tay, thu lại lệnh bài, vội vàng nói.

“Diệp huynh, mau đi vào, thông đạo cũng chỉ xuất hiện khoảng mười nhịp thở mà thôi. Sau đó, nó sẽ biến mất, và di chuyển đi chỗ khác.”

Nói rồi, Điền Lăng khẽ rướn người về phía trước, lao thẳng vào bên trong thông đạo biến mất.

Diệp Khôn thấy vậy, hai mắt lóe lên, hơi do dự một chút. Nhưng sau đó, hất hít vào một hơi, cắn răng một cái, cũng theo sau Điền Lăng đi vào trong thông đạo, biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Khôn vừa bước vào bên trong thông đạo, cùng lúc đó, lối vào thông đạo cũng một hồi vặn vẹo, lấy tốc độ rất nhanh, thu nhỏ lại, cuối cùng không còn thấy đâu nữa. Toàn bộ không gian bên ngoài, trở lại trạng thái bình thường, như chưa hề có chuyện gì phát sinh ở chỗ này vậy.

Bên trong thông đạo, Diệp Khôn vừa bước vào, quang cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi. Chỉ thấy, trước mặt hắn là một tiểu trấn nhỏ đúng như lời Điền Lăng nói. Hơn nữa, hắn có thể cảm nhận được, ở chỗ này linh khí rất nồng đậm. Mặc dù so với bên trong Lam Ngọc, linh khí chỗ này chẳng đáng nhắc tới, nhưng chỗ này so với Linh Sơn cũng chỉ kém phảng phất mà thôi.

Điền Lăng ở bên cạnh, thấy biểu hiện của Diệp Khôn thì khẽ cười nói.

“Diệp huynh, linh khí ở đây tuy rất tốt cho việc tu luyện. Nhưng ngoại trừ những người có huyết mạch của tiền nhân ở đây, mà trước kia được Phù Tinh Chân Quân đưa về mới có thể ngồi xuống tu luyện. Còn bất kể người nào khác, cũng không thể ngồi xuống tu luyện đấy.”

“Hả? Lại có chuyện này?” Diệp Khôn hơi kinh ngạc, nói.

“Đúng vậy, như huynh cũng biết đấy. Chỗ này, được Phù Tinh Chân Quân thi pháp, mở ra cấm chế. Vì vậy, chỉ có những người có huyết mạch của tiền nhân ở đây, mới không bị cấm chế ảnh hưởng tới. Có thể hảo hảo ngồi xuống tu luyện, những người khác, nếu ngồi xuống tu luyện, thì sẽ bị cấm chế bài xích, không thể nào vận hành được đấy. Cũng bởi vì cấm chế mà Phù Tinh Chân Quân tạo ra, là nhằm bảo vệ những người trong này, bởi vậy cứ cách năm ngày, lối vào lại thay đổi một lần. Và mỗi lần mở ra cấm chế, thì thông đạo lối vào cũng chỉ xuất hiện trong thời gian mười nhịp thở mà thôi.”

Điền Lăng khẽ gật đầu nói.

“Thì ra là vậy, thảo nào... à phải rồi, nếu như cô nương nói, thì tại sao người của Ngũ Hành Phái lại có thể ra vào chỗ này. Chẳng nhẽ nói...”

Diệp Khôn trầm ngâm một lúc, thì thảo nói. Sau đó như nghĩ ra điều gì, tò mò hỏi.

“Chuyện này cũng đơn giản thôi. Có Nguyệt tiên bối, đường chủ Kim Linh Đường chính là hậu nhân của tiền nhân nơi đây. Vì vậy, phương pháp mở cấm ra vào chỗ này, đều được tiên bối cải biên truyền cho đệ tử môn hạ.” Điền Lăng thấy Diệp Khôn tò mò cũng không tỏ vẻ khó chịu, vẫn thản nhiên nói.

“Thì ra là vậy, theo như cô nương nói, ta cũng đã hiểu qua về chỗ này rồi. Bây giờ chúng ta cũng lên đi thôi. Tiếp theo cần sự giúp đỡ của cô nương rồi đây.” Diệp Khôn gật đầu đồng ý, rồi quay sang nhìn Điền Lăng đầy thâm ý, cười cười nói.

Điền Lăng nghe Diệp Khôn nói vậy, sắc mặt khẽ đổi, cũng không có nói gì, chỉ khẽ gật đầu hiểu ý.

Sau đó, Diệp Khôn và Điền Lăng cùng phi thân xuống dưới đi bộ, chậm rãi đi vào trong trấn.

Hai người vừa đi được hơn mười trượng, thì đột nhiên Diệp Khôn nhíu mày, hai chân dừng lại, nhìn về phía trước. Điền Lăng thấy Diệp Khôn dừng lại, nàng cũng hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì cả. Chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn theo ánh mắt của Diệp Khôn, tâm tình bất định.

Cùng lúc đó, phía trước cách Diệp Khôn hơn hai mươi trượng. Không gian một hồi vặn vẹo, sau đó xuất hiện hai bóng người.

Hai bóng người vừa xuất hiện, là hai thanh niên tuổi chừng hai năm, hai sáu tuổi. Một người mặt mày khôi ngô tuấn tú, còn một người mặt mày cũng bình thường. Nhưng uy áp trên thân hai người tỏa ra, vậy mà là Luyện Khí tầng mười ba đỉnh phong.

Hai người vừa xuất hiện, liền đưa mắt liếc nhìn Diệp Khôn và Điền Lăng một cái. Thấy bộ dạng của hai người, đồng tử trong mắt hai thanh niên không khỏi co rụt lại. Âm thầm đánh giá Diệp Khôn và Điền Lăng. Sau đó, hai người cùng nhíu mày, thanh niên mặt mày tuấn tú, liền mở miệng nói.

“Hai vị là đệ tử của phân đà nào? Xin hãy báo danh.”

Điền Lăng nghe thấy thanh niên mặt mày tuấn tú nói vậy, đồng tử trong mắt nàng co rụt lại. Sắc mặt tỏ ra khó coi, suy nghĩ một chập, nàng nhàn nhạt nói.

“Như thế nào? Tiểu muội thật không hiểu? Tại sao lần này tới đây, lại bị tra xét như vậy đây?”

Thanh niên mặt mày khôi ngô nghe Điền Lăng hỏi vậy, cũng không có biểu cảm gì, nói.

“Hai vị không phải khang trang như vậy. Cũng tại trong trấn gần đây xuất hiện có gian tế trà trộn vào, nên bọn ta mới phải điều tra những người xuất, nhập khẩu như vậy. Đây cũng là mệnh lệnh ở trên, mong hai vị hợp tác, thông báo quý tính đại danh. Chỉ cần xác thực thân phận của hai người là được.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 110: Gian Tế

“Có gian tế trà trộn vào?” Điền Lăng cả kinh, hô lên.

Nếu đúng là có gian tế trà trộn vào, thì việc dò xét thân phận của hai người cũng không có gì là lạ cả. Đây là điều hiển nhiên cần phải làm rồi. Có điều, nàng nghĩ mãi không ra, chỗ này có cái gì, khiến cho người khác chú ý tới.

Suy tư một chập, Điền Lăng bình tĩnh nói.

“Xin hỏi hai vị, lúc này trong trấn, có vị tiền bối nào tọa trấn hay không?”

Nói rồi, cánh tay Điền Lăng khẽ vẫy, một tấm lệnh bài bay vút về phía hai thanh niên. Hai thanh niên thấy vậy, hơi nhướng mày. Thanh niên có khuôn mặt bình thường, một tay khẽ vẫy, chụp lấy lệnh bài vào trong tay. Sau đó đưa lên trước mặt, tập chung quan sát, đồng thời trong miệng lầm bầm một hồi chú ngữ khó hiểu, một tay còn lại, bất quyết đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên lệnh bài.

Một đạo lục mang, từ đầu ngón tay thanh niên kích bắn lên bề mặt lệnh bài. Chớp mắt một cái, đạo lục mang chui vào bên trong, nhưng lệnh bài không hề có phản ứng gì cả.

Thanh niên mặt vẫn không biểu cảm, ném lệnh bài qua cho Điền Lăng thản nhiên nói.

“Lệnh bài là thật, đạo hữu đúng là người của Mộc Linh Đường. Vừa vặn Chu Tề tiền bối cũng vừa tới đây, đạo hữu nếu muốn, có thể tới gặp ngài đây.”

“A! Chu sư bá đã tới chỗ này. Vậy thì tốt quá rồi, Diệp huynh, chúng ta cùng tới gặp ngài thôi.” Điền Lăng nghe thanh niên nói, trên mặt tỏ ra vui mừng, quay sang Diệp Khôn nói.

Nói rồi, Điền Lăng thu lệnh bài vào, định dẫn theo Diệp Khôn đi vào, nhưng còn chưa đi được hai bước, liền bị thanh niên mặt tuấn tú đứng ra ngăn cản.

“Chậm đã! Đạo hữu có thể vào, nhưng vị đạo hữu kia thì không được.”

Điền Lăng nhú mày, thuận theo nhìn Diệp Khôn nói.

“Phải rồi, tiểu muội quên mất, Diệp huynh có tín vật chứng minh thân phận của mình chứ?”

“Cái này... Ta không có lệnh bài như cô nương. Nhưng ta có ngọc bài chứng minh thân phận ở Đại Hội Thăng Thiên, không biết cái đó có được không?” Diệp Khôn hơi do dự một chập, nói.

Sau đó, cánh tay hắn khẽ vẫy, một miếng ngọc bài màu vàng kim kích bắn ra, bay tới trước mặt thanh niên. Thanh niên mặt tuấn tú thấy vậy, vươn cánh tay ra, chụp lấy ngọc bài vào trong tay, tỷ mỉ quan sát.

“Ồ! Đạo hữu thì ra là người được Nam Chiêu Thành tiền bối tuyển chọn trong đại hội lần này, như vậy thì không có vấn đề gì rồi, hai vị có thể vào trấn.” Thanh niên quan sát ngọc bài xong, đôi lông mày khẽ nhíu lại, liếc mắt nhìn sang Diệp Khôn một cái, hơi kinh ngạc nói.

Nói xong, thanh niên mặt tuấn tú gia hiệu cho đồng bạn bên cạnh, hai người tránh ra một bên, nhường lối cho Điền Lăng và Diệp Khôn đi vào.

Nửa canh giờ sau, tại một gian phòng nhỏ nằm trong một toà nhà lớn ở trung tâm Phù Tinh Trấn. Điền Lăng và Diệp Khôn đang lẳng lặng đứng một chỗ, nét mặt hai người có chút sợ hãi, nhìn về phía đối diện.

Đối diện hai người, là một lão giả chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt hồng hào như da của tiểu hài tử. Một thân khí tức khủng bố, còn mạnh hơn Nam Chiêu Thành rất nhiều, được lão thả ra. Khiến cho Điền Lăng và Diệp Khôn cảm thấy hít thở không thông, dường như lão đang tức giận chuyện gì đó.

Lão giả này chính là Chu Tề, sư bá của Điền Lăng, một vị cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ ở Mộc Linh Đường.

“Nha đầu, những lời ngươi nói là thật sao?” Im lặng thật lâu, cuối cùng Chu Tề thu lại uy áp, nhìn Điền Lăng nói.

“Vâng! Sư bá. Tất cả những gì đệ tử nói đều là sự thật. Khi đó, nếu không có Nam sư thúc liều mạng với hai quý vật kia, thì vẫn bồi và Diệp đạo hữu đây cũng không thể thoát khỏi được, kết quả cũng sẽ vẫn lạc ở đó mà thôi. Đáng tiếc là cuối cùng Nam sư thúc lại bị...”

Điền Lăng nghe lão giả hỏi, khẽ cúi đầu, liếc mắt nhìn Diệp Khôn bên cạnh, thành thật nói. Trong lời nói, ẩn chứa đầy tức giận và bi thương. Có điều, những lời này nói, cũng chỉ là kịch bản đã dựng sẵn của Diệp Khôn mà thôi.

Chu Tề thấy bộ dạng của Điền Lăng cũng không phải là đang lừa gạt lão. Hơn nữa, ở Mộc Linh Đường, Điền Lăng cũng là đệ tử xuất sắc, lão cũng tiếp xúc qua nhiều lần. Nên thiết nghĩ, một việc lớn như vậy, hẳn là nàng cũng không dám nói dối lão. Vì vậy, lão chỉ trầm ngâm một lúc, sau đó, ánh mắt rơi trên người Diệp Khôn nhận nhậ nói.

“Tiểu tử, ta nghe Mộc nha đầu có nói, lần này trở về, sư đệ ta có thu nhận tiểu tử ngươi. Hơn nữa, trong người ngươi lại có Ngũ Hành Linh Căn. Xem ra, Nam sư đệ bị quý vật giết hại, hẳn ra cũng vì ngươi một phần. Hẳn đến lúc chết, cũng không quên đến bốn môn.”

Nói xong, Chu Tề nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý, khiến cho Diệp Khôn rung mình một cái, sắc mặt thay đổi liên tục, biểu hiện ra ngoài đầy sợ hãi.

“Chuyện này quá bất ngờ, chỉ trách vận số của Nam sư đệ không tốt. Ở trong Ngõa Di Cương vậy mà gặp phải hai quý vật cấp bậc Quý Vu như vậy. Xem ra, tin tức hẳn vẫn lạc, ở trong môn phái, cũng chưa ai biết cả.” Chu Tề thu lại ánh mắt, khẽ thở dài lẩm bầm.

Tiếp đó, cánh tay lão khẽ vẫy, một tấm phù lục xuất hiện trong lòng bàn tay của lão. Sau đó, thần thức của lão đưa vào trong lá phù, rồi cảm lấy nó ném ra ngoài. Lá phù đón gió, chớp lên một cái, biến mất không thấy đâu. Đây hiển nhiên là truyền âm phù.

“Được rồi, hai ngươi trước tiên lui xuống nghỉ ngơi dưỡng sức đi. Ta thấy các ngươi bị thương cũng không nhẹ. Dưỡng thương xong, tùy thời có thể dùng Truyền Tống Trận trở về bốn môn, mang sự tình các ngươi đã trải qua ở Ngõa Di Cương một lần nữa thuật lại tỷ mỉ cho trưởng môn sư huynh nghe.” Làm xong việc này, Chu Tề nhìn hai người cần dặn nói.

“Vâng! Sư bá!”

Điền Lăng nghe Chu Tề nói vậy, trong lòng đầy vui mừng, vội vàng cung kính cáo lui.

Diệp Khôn thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng theo sau Điền Lăng đi ra ngoài.

Đợi cho Điền Lăng và Diệp Khôn ra ngoài, đột nhiên, một âm thanh lạnh lẽo, từ phía sau Chu Tề vang lên.

“Chu Tề, ngươi thực sự để hai người kia rời đi sao?”

Âm thanh vừa dứt, không gian bên cạnh Chu Tề một hồi vặn vẹo, liền xuất hiện một bóng người, mờ mờ ảo ảo. Toàn thân bị một lớp quý khí bao bọc xung quanh, nhìn rất quý dị. Hơn nữa, uy áp của ảo ảnh cũng không thua kém gì Chu Tề là mấy. Ảo ảnh này, vậy mà cũng là một quý vật đấy.

“Hừ! Tà Liên, ngươi không cần bận tâm làm gì. Việc ngươi lên vào chỗ này, cũng đã khiến ta phải nhọc lòng một chuyến rồi đấy.”

Ngừng lại một lúc, Chu Tề nói tiếp.

“Hai tiểu bối kia cũng chẳng phát hiện ra điều gì cả. Để chúng sống, còn có chỗ cần dùng đến đấy. Hơn nữa, tiểu tử kia vậy mà trên người mang Ngũ Hành Linh Căn. Nếu như sau này đột hẳn tiền giai Trúc Cơ Kỳ, rồi thu lấy Linh căn của hắn, thì trong tương lai, ta có thể kế thừa truyền thừa của bốn môn rất dễ dàng sao?”

Chu Tề âm thầm đánh giá, trong đầu liên tục suy nghĩ, cuối cùng nói.

“Hắc hắc, cũng tại ta sơ ý một chút, nên mới để chúng phát hiện ra. Cũng may là lúc đó ngươi tới kịp, nếu không chắc ta cũng chẳng thể ngồi chỗ này được đấy.” Ảo ảnh tên Tà Liên nghe vậy, vội cười lớn thần thiên nói.

“Hừ! Lần sau ngươi có tới thì phải cẩn thận một chút. Tất cả cảm chế ở đây đã được cải biên và thêm vào đó rất nhiều. Muốn không bị phát hiện, thì ngươi hãy tự giải quyết lấy.”

Thấy thái độ của ảo ảnh như vậy, Chu Tề hơi nhú mồm, nhàn nhạt nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 111: Mỗi Người Một Tâm Tư

“Hắc hắc. Điều đó là tất nhiên, ngươi cũng không cần bận tâm, trước hết chuẩn bị tốt việc kia đã.” Tả Liên thấy thái độ của Chu Tề như vậy, cũng không có tỏ ra bất mãn, cười hắc hắc nói.

“Ngươi yên tâm, tất cả đã được ta an bài, chỉ cần đến lúc đó ngươi có thể tiến giai Quỷ Phệ, giúp ta lấy được vật kia từ tay Ngao Vân Tử là được rồi.” Chu Tề nghe Tả Liên nhắc nhở, nở một nụ cười quỷ dị, cũng nhắc nhở nói.

“Cái đó là đương nhiên. Hừ! Lần này tiến giai Quỷ Phệ, ta nhất định phải đánh chết tên khốn Ngao Vân Tử, rút hồn luyện phách hắn, trả mỗi hận năm xưa. Nếu không phải hắn, thì ta cũng đâu có ra bộ dạng như thế này.” Nghe thấy tên Ngao Vân Tử, Tả Liên nghiêng răng nghiêng lợi, nói với giọng đầy oán hận.

“Được rồi, chỉ cần lúc đó ngươi tiến giai là có thể làm được việc này, hiện tại ngươi hãy hảo hảo quay về Ngõa Di Cương chuẩn bị cho tốt đi, nếu không có việc gì quan trọng, thì đừng có mạo hiểm tới gặp ta.” Hai mắt Chu Tề lóe lên, nhìn vào Tả Liên thờ dãi một cái, nói.

“Được! Cứ như vậy đi.” Tả Liên nghe vậy cũng không có biểu hiện gì, sau đó nhàn nhạt nói một câu, rồi toàn thân hắn mờ đi, biến mất tại chỗ.

Đợi cho Tả Liên biến mất, Chu Tề nở một nụ cười quỷ dị miệng khẽ lẩm bầm.

“Đợi đến lúc ngươi giúp ta đoạt được vật ấy, thì ngươi cũng đừng hòng sống nữa. Nếu muốn sống, cũng chỉ có thể là quỷ lộ của ta mà thôi hắc hắc.”

Nói rồi, Chu Tề đi đến bên vách tường, đưa tay lên gõ nhẹ lên bề mặt một cái. “Cạch” một âm thanh nhỏ vang lên, toàn bộ vách tường trước mặt hắn chậm chậm chuyển động hướng lên trên. Chỉ trong vài nhịp thở, vách tường dừng lại, xuất hiện trước mặt Chu Tề là một thông đạo đi sâu xuống mặt đất.

Thông đạo vừa mở, Chu Tề không hề do dự trực tiếp bước vào trong, sau khi hắn bước vào lại nghe “cạch” một tiếng nữa. Vách tường lại chậm chậm chuyển động xuống, cuối cùng gian phòng lại trở lên yên tĩnh, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Bên này, tại một thạch động nằm sâu bên trong vùng trung tâm của Ngõa Di Cương, ánh sáng lóe lên một cái, một đạo ảo ảnh liền xuất hiện, ảo ảnh này đúng là Tả Liên.

Vừa xuất hiện, Tả Liên đảo mắt nhìn qua thạch động một lượt, sau đó cười lớn nói: “Chu Tề, ý đồ của ngươi như thế nào, chẳng nhẽ ta không nhận ra, nếu ngươi đã dám tính toán trên người của ta, vậy thì cũng đừng trách ta vô tình, sau khi tiến giai Quỷ Phệ và lấy được vật kia, thì ta cũng lấy luôn hồn phách của ngươi để tẩm bổ, củng cố cảnh giới một phen. Hắc hắc.”

Nói xong, Tả Liên hóa thành một đạo quỷ khí, lấy tốc độ rất nhanh lao ra ngoài thạch động, chớp mắt vài cái, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cùng thời gian đó, tại một nơi cách Phù Tinh Trấn hơn một ngàn dặm, bên trong một động phủ nằm trên đỉnh một ngọn núi cao, mức độ linh khí ở đây rất dồi dào, nồng đậm.

Bên trong động phủ, một thanh niên dung mạo anh tuấn, đang ngồi nhắm mắt nhập định, mà uy áp trên người hắn tỏa ra, vậy mà một thân khí tức thật kinh người, ngay cả Chu Tề cũng không sao sánh nổi. Theo như khí tức trên người thanh niên tỏa ra, hẳn vậy mà đã bước vào cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn, tùy thời có thể đánh sâu vào cảnh giới Kết Đan rồi.

Đột nhiên, một đạo kim quang từ bên ngoài động phủ bay vút vào, hai mắt thanh niên mở bừng ra, một cánh tay tùy ý giơ lên, chụp lấy đạo kim quang đó vào trong tay.

Truyện Âm Phù.

Thanh niên khẽ nhường mảy, thần thức thả ra, chui vào bên trong lá phù trên tay. Một lúc sau, thần thức hẩn thu lại, bàn tay khẽ lật, một ngọn lửa bùng lên, thoảng cái đem lá phù đốt thành tro bụi.

“Thật không ngờ, lần này ra ngoài Nam Chiêu Thành thân lại vẫn lạc trong Ngõa Di Cương, theo như Chu Tề nói, hẩn cũng đã vẫn lạc được bốn ngày rồi. Hơn nữa, còn có hai tiểu bối thoát nạn đi ra, tại sao đến giờ này bốn môn vẫn chưa có ai biết, nếu không hẩn là đã thông báo cho mình biết rồi.” Thanh niên trầm ngâm suy nghĩ một chặp, thì thảo tự nói.

“Thôi kệ! Mình cũng không cần để tâm đến làm gì, dù sao người chết thì cũng đã chết rồi, việc cấp bách bây giờ là chuyên tâm đánh sâu vào bình cảnh, hy vọng sẽ thuận lợi ngưng kết kim đan trong thời gian sớm nhất.” Nghĩ thoảng qua, thanh niên tự nhủ một câu.

Sau đó, thanh niên khẽ nhếch miệng lên, âm thầm cười nói.

“Chẳng qua, trước hết cứ thông báo cho mấy lão gia hỏa kia biết đã, hắc hắc. Hy vọng nhờ vào việc này sẽ đã động được tâm tư bọn hẩn, tốt nhất là lên rời khỏi đây, tự mình đi điều tra, như vậy thì kế hoạch của ta sẽ có cơ hội lớn hơn vài thành năm chắc.”

Nói rồi, thanh niên cũng lấy ra một tấm truyền âm phù, rồi dùng thần thức của hẩn để lại thông tin về Nam Chiêu Thành đã vẫn lạc, có điều, bên trong nội dung lời nói của hẩn chỉ có ba phần đúng, bảy phần là giả.

Thu lại thần thức, cảm lá phù trên tay, thanh niên tùm tùm cười. Sau đó, cánh tay khẽ vẫy, truyền âm phù rời khỏi tay hẩn, hóa thành một đạo kim quang, kích bắn ra khỏi động phủ, biến mất tầm hơi.

Thanh niên nhìn chỗ truyền âm phù biến mất khẽ gật đầu một cái, sau đó cũng không thấy hẩn nói thêm gì nữa, liền ngồi xuống nhắm mắt nhập định.

Hai hôm sau.

Phù Tinh Trấn- Tự Nguyên Quán

Bên trong căn phòng nằm ở lầu ba của Tự Nguyên Quán, có hai người một nam, một nữ đang ngồi đối diện với nhau, cười nói chuyện gì đó rất vui vẻ, thì thoảng người nữ phá lên cười lớn, còn người nam thì cứ tùm tùm cười mãi không thôi.

Hai người này, không phải ai khác, đúng là Diệp Khôn và Điền Lăng rồi.

Trải qua mấy ngày đi cùng, và tiếp xúc với Diệp Khôn, Điền Lăng cảm thấy Diệp Khôn là một người rất dễ gần, tâm địa cũng không phải là kẻ ác, nhưng tâm tư thật kín đáo, khiến người khác khó có thể dò xét được.

Tuy vậy, Điền Lăng cũng không có để ý gì cả, thấy Diệp Khôn dễ gần, nàng này lúc đầu cũng còn e ngại, nhưng dần dà cũng chẳng còn e thẹn nữa. Sau khi từ chỗ Chu Tề trở về, Điền Lăng đã dẫn Diệp Khôn đến Tự Nguyên Quán, thuận tiện thuê lấy hai phòng gần nhau, trong hai ngày này, ngoài việc bớt chút thời gian để dưỡng thương ra, nàng thường xuyên qua chỗ Diệp Khôn đàm tiếu, nói những chuyện giời hơi đất hơi, cũng khá là thích thú.

Diệp Khôn lúc đầu cũng không thích lắm, nhưng hẩn bản tính nhút nhát, thấy đối phương có hứng như vậy, cũng không có muốn làm nàng ta mất hứng, dù gì Điền Lăng cũng là một cô nương, hẩn không tiện từ chối thẳng thừng được, cứ vậy cùng nàng nói chuyện, hẩn cũng chỉ biết cười khổ không thôi.

“Phải rồi Diệp huynh, hôm trước trong lúc gặp Chu Tề tiền bối, tiểu muội thấy huynh có điểm gì đó rất khác thường?” Đang cười nói vui vẻ, đột nhiên Điền Lăng dừng lại, tự nhiên hỏi.

Diệp Khôn đang tươi cười, vừa nghe thấy Điền Lăng hỏi vậy, sắc mặt hẩn liền trầm xuống.

Theo đó, tay Diệp Khôn khẽ vẫy một cái, từ trong túi trữ vật của hẩn bay ra hơn mười tiểu kỳ. Thuận tiện, mỗi cây cắm xuống mặt đất ở xung quanh gian phòng. Tiếp đó, miệng hẩn nỏm bả vài câu chú ngữ, hai tay liên tục đánh ra hơn mười đạo pháp quyết, roi trên thân từng cây tiểu kỳ.

Đột nhiên, không gian một hồi vặn vẹo, xung quanh Diệp Khôn và Điền Lăng liền xuất hiện một tầng phòng hộ hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Nếu để ý kỹ, thì bên trong tầng phòng hộ, có thể thấy được thấp thoảng từng đạo quý khí lượn lờ nhìn rất quý dị.

Động tác của Diệp Khôn quá nhanh, từ lúc lấy hơn mười cây tiểu kỳ ra bố trí phòng hộ cấm chế, cũng chỉ mất có vài nhịp thở.

Điền Lăng ngồi đối diện cả kinh, nhưng nàng cũng không có hành động gì. Chỉ ngồi lẳng lẳng một chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn.

“Được rồi, với tầng phòng hộ này của ta, nếu không phải là cao thủ Kết Đan Kỳ thì cũng chẳng có kẻ nào có thể nghe nén được. Nếu như Điền cô nương đã đề cập đến việc của tại hạ, thì nhân đây ta cũng có một chút kế hoạch cần bàn với cô nương. Hy vọng cô nương, có thể trợ giúp tại

hạ một hai đây” Diệp Khôn nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của Điền Lăng, khẽ cười nhàn nhạt nói.

Nghe Diệp Khôn nói, Điền Lăng như người vừa tỉnh khỏi giấc mộng, nét mặt nàng có vẻ bối rối. Nhưng sau đó, rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thường, nhìn thẳng vào Diệp Khôn, giọng điệu ngưng trọng nói.

“Được, Diệp huynh cứ nói, chỉ cần việc này trong phạm vi khả năng của ta, ta nhất định sẽ giúp huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 Chương 112: Tiến Nhập Ngũ Hành Phái

"Tốt! Vậy cô nương nghe cho kỹ, kế hoạch của ta là như thế này..."

Diệp Khôn khẽ gật đầu, chậm rãi nói.

Nửa ngày sau.

Điền Lăng ngồi nghe Diệp Khôn thảo luận về kế hoạch của hắn, sắc mặt nàng thay đổi liên tục, đến lúc Diệp Khôn đem kế hoạch của mình nói hết ra, nàng mới bình tĩnh mở miệng nói.

"Kế hoạch của Diệp huynh không tồi, trước tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ Kỳ, sau đó mới tiến vào Ngũ Hành Thiên Linh Điện, xem ra Diệp huynh đã tính toán rất kỹ lưỡng rồi."

"Ta cũng không cầu gì nhiều, chỉ cần cô nương giúp ta như những gì đã nói, ta cũng sẽ không để cho cô nương phải chịu thiệt thòi đâu." Diệp Khôn sắc mặt vẫn không thay đổi, nói.

"Cái này là điều tất nhiên, Diệp huynh cứ yên tâm." Điền Lăng hơi trầm tư một chút, sau đó nói.

Tiếp đó, hai người qua lại vài câu, hơn nửa khắc sau, Diệp Khôn liền thu lại trận kỳ, không gian bên trong căn phòng liền trở lại như cũ. Diệp Khôn và Điền Lăng vẫn ngồi đối diện với nhau, bộ dạng hai người vẫn không thay đổi, cười nói mãi không thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Diệp Khôn ở Phù Tinh Trấn cũng đã được năm ngày.

Trong thời gian này, ngoài việc ngồi xuống vận khí trị thương cho có lệ, hắn cũng thường xuyên lai vãng tới phường thị, tìm kiếm một số điển tịch, và nghe ngóng tình hình ở tu tiên giới.

Bên cạnh đó, hắn cũng tìm và thu mua rất nhiều hạt giống, tất cả đều là hạt giống của các loại dược thảo quý hiếm, có một số loại hắn có thể nhận biết, và không nhận biết.

Trải qua năm này ở chỗ này, hiện tại Diệp Khôn cũng đã nắm bắt tương đối rõ ràng về Ngũ Hành Phái rồi. Có điều, những gì hắn biết được, cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Tuy nhiên, cũng có vài điều nội tình bên trong, thông qua Điền Lăng hắn cũng biết đôi chút.

Theo những gì đã tìm hiểu, Diệp Khôn biết được tổng đà của Ngũ Hành Phái được đặt ở trung tâm Ngũ Hành Sơn, bên trong Ngũ Địa Sơn Mạch, một sơn mạch lớn nằm ở phía Đông Nam Ngõa Di Sơn Mạch.

Tại địa phương nơi Ngũ Hành Phái tọa lạc, sở dĩ được gọi là Ngũ Hành Sơn, cũng như Ngũ Địa Sơn Mạch. Là vì chỗ này có năm ngọn núi lớn, trải rộng ra năm hướng khác nhau. Điều đặc biệt, năm ngọn núi này không biết là thuận theo tự nhiên, hay là có bàn tay con người nhúng vào, mà vị trí của chúng vậy mà mọc lên theo phương vị Ngũ Hành.

Theo đó, năm ngọn núi thuộc Ngũ Hành Sơn, được Ngũ Hành Phái đặt làm năm phân đà khác nhau, theo thứ tự là Kim Linh Đường, Mộc Linh Đường, Thủy Linh Đường, Hỏa Linh Đường, Thổ Linh Đường.

Tại mỗi phân đà, có một vị cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ tọa trấn, bên cạnh đó, cũng có hai đến ba vị cao thủ Trúc Cơ Kỳ khác nữa.

Ở chính giữa năm ngọn núi, là một quả núi lớn, không biết nó đã bị thi pháp như thế nào. Nhưng luôn luôn được treo lơ lửng trên không trung, liên kết giữa nó tới các ngọn núi khác, cũng chỉ bằng vào những sợi xích nhỏ bằng đầu ngón tay cái mà thôi.

Tổng đà của Ngũ Hành Phái chính là được đặt trên quả núi này.

Xung quanh Ngũ Hành Phái, quanh năm được một lớp sương mù bao phủ, khiến cho toàn bộ Ngũ Hành Sơn quý dị vô cùng, cái này là do trận pháp biến ảo ra, nhằm che mắt người khác, đặc biệt là phạm nhân.

Bên ngoài nhìn vào thì như thế, nhưng vào bên trong Ngũ Hành Phái như là một nơi Bồng Lai Tiên Cảnh vậy.

Mộc Tinh Các- Mộc Linh Đường

"Ha ha. Dương sư đệ, đệ thử nói xem, trong số đám người tham gia Bảo Vân Ngọc Tháp, thì ai là người có khả năng lên tầng thứ Năm."

Một lão giả tuổi chừng năm mươi, trên mặt tràn đầy đắc ý, nhìn vào một thiếu niên bên cạnh nhàn nhạt nói.

Thiếu niên nghe thấy vậy, cũng nhìn lão giả cười cười nói.

"Vương sư huynh, nếu như nói người có thể tiến vào tầng năm, theo đệ quan sát thì Trần Hoài Minh ở Kim Linh Đường là người có khả năng nhiều nhất đây."

"Hắc hắc, theo ta thấy thì Đan Nhược Yên ở Thủy Linh Đường có cơ hội nhiều hơn đây." Lão giả cười hắc hắc nói.

"A! Là nàng ta? Nghe nói, nàng ta trời sinh mang trên người Thiên Linh Căn, một nhân tài trăm năm khó gặp, tốc độ tu luyện cực nhanh, năm nay mới mười sáu tuổi, mà đã đạt tới cảnh giới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn sao?" Thấy lão giả nhắc tới Đan Nhược Yên, thiếu niên hơi kinh ngạc, nói.

"Không sai, chính là nàng ta..." Lão giả gật đầu thản nhiên nói. Nhưng không đợi cho lão nói hết câu, đột nhiên đột biến xảy ra.

"Ông...ông..."

Bên cạnh lão giả và thiếu niên, một pháp trận nhìn rất cổ xưa, bên ngoài còn có chút bụi bẩn bám vào. Dường như đã lâu rồi, pháp trận này chưa được dùng đến vậy.

Lão giả và thiếu niên, nhận nhiệm vụ trông coi chỗ này, đã lâu rồi không thấy ai sử dụng pháp trận cả. Hôm nay, đột nhiên pháp trận kích hoạt, hiển nhiên là có người truyền tống tới chỗ này.

Sự việc xảy ra đột ngột, khiến cho lão giả và thiếu niên, giật mình kinh hãi, hai người nhất thời không biết nói gì hơn, cứ đứng đờ người ra đó, tro mắt lên nhìn.

Pháp trận lóe lên, hào quang thu lại, liền xuất hiện hai bóng người, một nam, một nữ, dung mạo bình thường.

Hai người này đúng là Diệp Khôn và Điền Lăng rồi.

Vừa xuất hiện, Diệp Khôn đảo mắt nhìn xung quanh, khi ánh mắt rơi trên người lão giả và thiếu niên, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại, âm thầm đánh giá.

Hai người này tu vi cảnh giới cũng hơn hắn hắn, đều đạt đến Luyện Khí Kỳ tầng mười hai.

Diệp Khôn còn đang âm thầm đánh giá hai người trước mặt, Điền Lăng đã bước ra khỏi Truyền Tống Trận, miệng khẽ cười nhìn vào hai người nói.

"Vương sư huynh, Dương sư huynh. Hai người sao lại ở chỗ này, không lẽ lại bị Trương sư bá trách phạt nữa hay sao."

Lão giả và thiếu niên nghe thấy Điền Lăng hỏi, cả hai rung mình một cái, trở lại trạng thái bình thường. Lão giả nhìn Điền Lăng với vẻ xấu hổ nói.

"Thì ra là Điền sư muội, không phải muội đang ở chỗ Tinh Nguyệt sư thúc sao? Tại sao lại chạy đến chỗ này."

"Ài, chuyện này nói ra thì dài dòng lắm. Đúng rồi, sắp tới Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa, hai người là ứng cử hàng đầu bên chỗ Trương sư bá, tại sao lại ở chỗ này." Điền Lăng thở dài một tiếng, rồi như nghĩ tới điều gì, hỏi.

"Thật xấu hổ, ta với Dương sư đệ lần trước vô tình làm hỏng một vài dược liệu quý của sư phụ, cho nên bị trách phạt. Chúng ta liền bị cử đến chỗ này, về phần tham gia Bảo Vân Ngọc Tháp, cái này đã có đại sư huynh và ngũ sư muội đảm nhiệm rồi." Lão giả sắc mặt hơi đỏ nói.

"Hi hi, thì ra là thế, sư bá phạt hai huynh trông coi chỗ này vậy là còn nhẹ đấy." Điền Lăng nghe lão giả nói, lấy tay che miệng, cười khúc khích nói.

Lão giả và thiếu niên thấy vậy, có chút ngại ngùng, trầm mặc không nói gì. Một lúc sau, thiếu niên từ đầu vẫn im lặng, đứng bên cạnh lão giả, đôi mắt liếc nhìn qua Diệp Khôn ở phía sau Điền Lăng tò mò hỏi.

"Đúng là phải để Điền muội chê cười. Có điều, vị đạo hữu kia nhìn rất lạ. Hình như không phải người của bốn môn thì phải."

Điền Lăng vừa xuất hiện, gặp được người quen, qua lại vài câu, nhất thời quên mất Diệp Khôn ở đằng sau mình, đến khi thiếu niên hỏi, nàng hơi ngẩn ngơ, rồi tươi cười nói.

"Muội thật là sơ ý. Đây là Diệp huynh, huynh ấy là người được Nam sư thúc tuyển chọn trong Đại Hội Thăng Thiên vừa rồi. Vì có một chút biến cố xảy ra, cho nên huynh ấy mới ở một chỗ với muội."

Ngừng lại một lúc, Điền Lăng quay sang Diệp Khôn nói.

"Diệp huynh, đây là Vương Lữ và Dương Lâm sư huynh. Hai huynh ấy là đệ tử của Trương sư bá ở Dược Linh Cốc."

Nghe Điền Lăng giới thiệu, Diệp Khôn bước lên trước khẽ cười chấp tay nói.

"Tiểu đệ, Diệp Khôn xin ra mắt nhị vị sư huynh, đệ là người mới tới. Sau này, mong các huynh chiếu cố."

"Ha ha, thì ra là Diệp sư đệ. Ta cũng thường nghe Mộc sư muội nói rất nhiều về đệ. Đến hôm nay mới được gặp mặt, thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ." Lão giả Vương Lữ vừa nghe thấy tên Diệp Khôn, đồng tử hai mắt co rụt lại. Nhưng rất nhanh, cười lớn nói.

Thiếu niên Dương Lâm ở bên cạnh cũng hơi kinh ngạc nhìn vào Diệp Khôn, nhưng cũng không có nói gì, chỉ đứng một bên âm thầm đánh giá hắn.

"Ồ. Vương huynh vậy mà đã biết tiểu đệ rồi, người huynh nói đến kia, hẳn là Mộc Nhã Hương cô nương rồi."

Diệp Khôn vẫn giữ nét mặt tươi cười, khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 113: Thỉnh Nguyệt Lâu

"Ha ha, Diệp đạo hữu nói không sai, chính là Mộc sư muội." Vương Lữ cười ha hả, thần nhiên nói.

"Đúng là nàng ta."

Diệp Khôn đoán không sai, nghĩ đến Mộc Nhã Hương, trong lòng hắn có chút động dung, thì thảo tự nói một mình.

"Thôi được rồi, bọn muội còn có chút việc, để lúc khác chúng ta nói tiếp a." Điền Lăng đứng một bên, dường như có chuyện gì gấp gáp, vội lẽ tiếng.

"A! Hai người còn có việc trên người? Vậy thì chúng ta cũng không làm phiền nữa." Vương Lữ thấy Điền Lăng nói vậy, nét mặt khẽ thay đổi, tỏ ra kinh ngạc nói.

Nói rồi, Vương Lữ và Điền Lăng qua lại thêm vài câu, sau đó Điền Lăng dẫn theo Diệp Khôn rời đi.

Đợi cho Điền Lăng và Diệp Khôn rời đi, Vương Lữ hơi cau mày nói.

"Dương sư đệ, ngươi thấy tiểu tử Diệp Khôn thế nào?"

"Theo như đệ thấy, hắn rất kỳ quái, vừa rồi đệ có âm thầm quan sát hắn, nhưng khí tức của hắn rất là lạ, lúc có lúc không." Dương Lâm hơi trầm tư, bộ dạng hơi khó hiểu nói.

"Đệ cũng thấy?" Vương Lữ nhướn mày nói.

"Thôi bỏ đi. Hắn có như thế nào thì cũng mặc hắn, việc của chúng ta bây giờ là hảo hảo ở chỗ này nghỉ ngơi, hi vọng một năm sau chúng ta sẽ được tham gia Bảo Vân Ngọc Tháp." Vương Lữ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về một phương xa xa, thần nhiên nói.

"Đúng vậy! Chỉ mong sư phụ ngài giận, đến lúc đó sẽ gọi chúng ta về, dù sao ở Dược Linh Cốc chúng ta nhân thủ rất ít." Dương Lâm cũng tỏ ra đồng ý, gật đầu nói.

Tiếp đó, Vương Lữ và Dương Lâm lại thay đổi chủ đề, trò chuyện thêm một thời gian nữa, sau đó mỗi người một bên, ngồi cạnh Truyền Tống Trận, hai mắt nhắm lại, đi vào nhập định.

Thính Nguyệt Lâu là một kiến trúc xa hoa lộng lẫy, từ ngoài nhìn vào trong, không có chỗ nào là không phải dùng những vật liệu trân quý xây dựng lên.

Ở bên ngoài, xung quanh Thính Nguyệt Lâu được trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, cảnh vật không khác gì Bồng Lai Tiên Cảnh.

Có thể nói, chủ nhân của Thính Nguyệt Lâu, thật đúng là người biết hưởng thụ.

Lúc này, bên ngoài Thính Nguyệt Lâu đột nhiên xuất hiện hai đạo độn quang, độn quang thu lại, hai bóng người liền xuất hiện, đúng là Điền Lăng và Diệp Khôn.

"Diệp huynh, chỗ này là nơi cư ngụ của ta định cư, Thính Nguyệt Lâu" Điền Lăng nhìn về phía trước, mỉm cười nhìn Diệp Khôn khẽ nói.

"Thính Nguyệt Lâu? Cư ngụ?"

Diệp Khôn nghe thấy Điền Lăng nói thì hơi nhướng mày hỏi.

Thấy thái độ của Diệp Khôn như vậy, sắc mặt Điền Lăng hơi đổi, nhìn hắn kiên định nói.

"Diệp huynh, ngươi yên tâm. Những gì đã hứa, ta sẽ không nuốt lời."

Diệp Khôn nghe Điền Lăng nói vậy, sắc mặt liền trở lại bình thường, nhàn nhạt nói.

"Tốt nhất là nên như vậy!"

Điền Lăng hơi trầm mặc, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng cũng không có cách nào khác, cũng chỉ đành chấp nhận. Mặc dù bề ngoài nhìn vào, quan hệ của nàng và Diệp Khôn cũng tốt đẹp, nhưng ẩn sâu trong đó lại là sự ràng buộc, khiến người ta cảm thấy không cam lòng chút nào.

Chẳng qua, đã đến nước này rồi, Điền Lăng cũng không có sự lựa chọn nào khác, hoặc là chết, hoặc là sống. Tất nhiên nàng muốn sống rồi, hơn nữa, Diệp Khôn cũng không phải là kẻ xấu, chỉ cần làm xong việc hắn yêu cầu, nàng sẽ được trả lại tự do.

Mà Diệp Khôn cũng có một lòng suy nghĩ tương tự, hắn rất tự tin vào chính bản thân mình. Trừ khi Điền Lăng thật sự không muốn sống nữa, còn đối với hắn, nếu như sự việc bị bại lộ, muốn chạy trốn cũng không phải là không thể, dù sao hậu thủ cuối cùng của hắn vẫn còn.

Nghĩ vậy, Diệp Khôn thả lỏng toàn thân, nhìn về con đường trước mắt, quay sang Điền Lăng đang lẳng lặng đứng bên cạnh mình nói:

"Điền cô nương, đã đến đây rồi thì chúng ta cũng lên thôi, chưa biết chừng, cư ngụ của cô đang chờ chúng ta đấy."

"Diệp huynh nói đúng, chúng ta đi thôi." Nghe Diệp Khôn nói vậy, nét mặt Điền Lăng cũng thả lỏng ra, khẽ mỉm cười nói.

Theo con đường nhỏ dẫn tới Thính Nguyệt Lâu, Diệp Khôn chậm chậm quay đầu, ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, đến ngay cả người, hắn thật không ngờ, trên thế gian lại có nơi như thế này.

Thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy, Điền Lăng đưa tay che miệng, cười khúc khích nói.

"Diệp huynh, ngươi sao lại ngây người ra vậy, chỗ này có gì đặc biệt sao?"

"A! Không. Tại ta chưa thấy chỗ nào có phong cảnh lại đẹp như chỗ này, nên nhất thời mới như vậy." Diệp Khôn hơi thất thố, gượng cười nói.

Điền Lăng khẽ mỉm cười, cũng không nói gì nữa, một mạch đi về phía trước, Diệp Khôn thấy vậy cũng không có biểu hiện gì, lẳng lặng đi theo.

Hơn một khắc sau, hai người đi đến trước cửa vào Thính Nguyệt Lâu thì dừng lại.

Phía trước hai người là một màn quang ảnh màu lục, phiêu phù chắn trước lối vào, trên quang ảnh tản mát ra cỗ khí tức vừa ôn nhu, vừa cường hoành thật đáng sợ của cấm chế.

Theo cảm ứng có thể thấy được, cấm chế này ngoài tính chất phòng ngự còn có cả tính chất tấn công.

Cấm chế bậc này, đừng nói là hai người Diệp Khôn và Điền Lăng, mà ngay cả cao thủ Trúc Cơ Kỳ đi vào, nếu không cẩn thận cũng sẽ bị diệt sát

như chơi.

Thật không hổ là cấm chế do cao thủ Trúc Cơ Kỳ bày bố, uy lực rất kinh người.

Diệp Khôn cảm giác được một cỗ lực lượng khủng bố tàn sát ra từ quang ảnh, trong lòng cảm thấy ớn lạnh, sắc mặt thay đổi liên tục, nhất thời khiến hắn hít thở không thông, toàn thân cảm thấy rất khó chịu.

Gặp tình huống này, pháp lực trong nội thể của hắn lập tức được vận chuyển, thêm vào đó, một lực lượng quý dị từ bên trong Lam Ngọc tốt ra, thoắt cái, nó kết hợp với pháp lực của hắn vận chuyển đi khắp cơ thể, giúp hắn ổn định lại tâm tình, chỉ trong chớp mắt, cảm giác không thoải mái liền tiêu tan.

Hết thấy những biến hóa này, chỉ xảy ra trong một hai nhịp thở mà thôi.

Đứng ngay bên cạnh, Điền Lăng cũng không có chú ý lắm, cho nên nàng cũng không có phát hiện được sự thay đổi nhỏ trên khuôn mặt của Diệp Khôn.

Hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt của Diệp Khôn trở lại bình thường, trong lòng hắn thầm hoảng sợ không thôi.

Quả thật, với thực lực của cao thủ Trúc Cơ Kỳ, hắn không hề dám coi thường chút nào cả, mặc dù bên cạnh hắn vẫn còn Phệ Linh Thiên Quỷ. Chỉ cần dựa vào một chút cấm chế như thế này, hắn cũng hiểu được rằng, thực lực của cao thủ Trúc Cơ Kỳ không phải chuyện đùa.

Diệp Khôn thì như vậy, nhưng Điền Lăng ở bên cạnh thì không hề có biểu hiện gì là khó chịu cả. Ngược lại, khi gặp được quang ảnh màu lục này, trên mặt nàng còn hiện rõ nét vui mừng.

Cũng không thấy Điền Lăng nói gì, một tay nàng khẽ vẫy. Lập tức, một vật nhỏ bằng ba đầu ngón tay xuất hiện, lơ lửng trước mặt nàng.

Nhìn kỹ lại vậy ấy, thì đúng là tấm lệnh bài lúc trước Điền Lăng đã sử dụng khi ở Phù Tinh Trấn.

Nhìn lệnh bài trước mặt, Điền Lăng vung tay đánh ra một đạo pháp quyết, roi trên lệnh bài.

Ngay lập tức, lệnh bài thanh quang đại thịnh, phát ra từng trận quang mang, trực tiếp tiếp xúc với quang ảnh màu lục ở phía trước.

Quang mang vừa mới tiếp xúc với quang ảnh màu lục, thì một màn quý dị xuất hiện.

Chỉ thấy, quang ảnh màu lục một hồi vận vẹo, rất nhanh đã tách ra làm hai, tạo thành một thông đạo vừa đủ cho một người đi qua.

Thấy vậy, Điền Lăng tỏ ra vui mừng, cánh tay khẽ vẫy, liền thu lại lệnh bài vào tay.

Tiếp đó, nàng quay sang Diệp Khôn vui vẻ nói.

“Được rồi Diệp huynh, cấm chế đã được mở, chúng ta cũng nên đi vào thôi.”

Nói rồi, không đợi cho Diệp Khôn trả lời, Điền Lăng đã trực tiếp bước vào thông đạo đi tới.

Một màn này, khiến cho Diệp Khôn hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ qua, đây cũng là chuyện bình thường ở mỗi môn phái, cho nên Diệp Khôn rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Khi nghe Điền Lăng nói như vậy, Diệp Khôn cũng không có dị nghị gì, hắn không do dự, trực tiếp bước vào trong thông đạo, theo sau Điền Lăng.

Từ ngoài nhìn vào quang ảnh màu lục, Diệp Khôn có thể mơ hồ thấy được một phần kiến trúc bên trong, nhìn vào khoảng cách, có thể hình dung được, chỉ cần bước qua quang ảnh màu lục, là có thể đi vào trong được.

Nhưng thực tế lại không đơn giản như vậy, bước qua quang ảnh màu lục đi vào thông đạo, Diệp Khôn đi theo sau Điền Lăng phải nửa khắc sau thì hai người mới thực sự mới vào được bên trong Thính Nguyệt Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 114: Tĩnh Nguyệt Tiên Tử

Diệp Khôn và Điền Lăng vừa bước ra khỏi thông đạo, liền xuất hiện trước một cánh cổng lớn, phía trên cánh cổng được viết ba chữ lớn "Thỉnh Nguyệt Lô", với một phong cách cổ xưa.

Vừa mới xuất hiện, Diệp Khôn còn chưa đem hoàn cảnh nơi đây xem qua, thì đột nhiên một giọng nói trong trẻo từ phía trong vang tới.

"Điền nhi, người đã tới rồi, thì hãy mau vào đi, ta có chút chuyện cần hỏi người một hai."

Điền Lăng nghe được giọng nói này, trên mặt tràn đầy vui mừng, dường như nàng quên hẳn Diệp Khôn ở bên cạnh mình, mà theo đó đi thẳng vào trong.

Diệp Khôn thấy vậy thì nhũn mảy, hắn đang định nói gì đấy, thì giọng nói kia lại vang lên.

"Vị tiểu hữu kia, người cũng vào đi."

Nghe vậy, Diệp Khôn nhướng mày, hơi do dự một chút cũng đi vào.

Bên trong đại sảnh của Thỉnh Nguyệt Lô, đang ngồi ở vị trí chủ tọa tại nơi tiếp khách là một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi, dung mạo tuyệt đẹp, làn da trắng hồng, dáng người thon thả, trên người mang một bộ bạch y, trên người nàng toát ra một khí chất thoát tục, nhìn vào như là một tiên nữ vậy.

Hơn nữa, Diệp Khôn còn cảm nhận được khí tức trên người nàng tản mát ra rất cường đại, hiển nhiên nàng này là một cao thủ Trúc Cơ Kỳ rồi.

Tuy khí tức của nàng không bằng Chu Tề, nhưng cũng không dưới Nam Chiêu Thành, hiển nhiên cảnh giới của nàng không sai biệt lắm, đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ.

Lúc này, Điền Lăng nhẹ nhàng tiến tới trước mặt thiếu nữ, khẽ khom người thi lễ.

"Đồ nhi xin vãn an sư phụ."

Thiếu nữ thấy vậy, gật đầu khẽ mỉm cười, nàng cũng không có nói gì cả, chỉ hơi liếc mắt gia hiệu cho Điền Lăng đứng qua một bên, sau đó ánh mắt nàng rơi trên người Diệp Khôn.

Điền Lăng hiểu ý của sư phụ mình, nàng khom người thi lễ, rồi cung kính đứng bên cạnh thiếu nữ.

Diệp Khôn thấy màn này đồng tử trong mắt hơi co rút lại, thiếu nữ trước mặt hắn nhìn qua còn trẻ hơn cả Điền Lăng, vậy mà lại là sư phụ của nàng, trong lòng hắn có hơi kinh ngạc một chút, nhưng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh.

Dù sao trong thời gian qua, hắn cũng đã đọc qua nhiều điển tịch, nên cũng biết được nhiều điều.

Ở tu tiên giới khác hẳn so với thế tục, mặc dù ít tuổi hơn, trẻ hơn, cũng chưa chắc đã là hậu bối, tất cả đều dựa vào thực lực, mà luận thứ tự cấp bậc trong xã giao.

Thiếu nữ kia nhìn trẻ hơn Điền Lăng, nhưng lại là trưởng bối của nàng, hiển nhiên là vì cảnh giới của nàng cao hơn hắn.

Còn nữa, nhìn nàng bề ngoài còn trẻ như vậy, chưa chắc đã phải là tuổi thực của nàng, rất có thể công pháp mà nàng tu luyện có tác dụng trú nhan, hoặc là nàng đã ăn vào loại đan dược nào đó, ví dụ như Hồi Xuân Đan hoặc Định Nhan Đan, nên có thể giữ được nhan sắc trẻ mãi như vậy.

Trong đầu nghĩ vậy, Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt có chút biến hóa rất nhỏ, nếu như hắn đoán không có sai, dựa vào mối quan hệ của Điền Lăng với nàng ta, thì thiếu nữ kia hẳn là Tĩnh Nguyệt Tiên Tử rồi.

"Tiểu hữu, người hẳn là Diệp Khôn?"

Thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy, Tĩnh Nguyệt Tiên Tử khẽ mỉm cười nói.

"A! Tiên bối, vãn bối đúng là Diệp Khôn. Tiên bối đúng là Tĩnh Nguyệt Tiên Tử?" Diệp Khôn nghe thấy Tĩnh Nguyệt Tiên Tử hỏi mình, sắc mặt biến hóa rất nhanh, trở lại dáng vẻ bình thường, thần nhiên nói.

"Không sai, chính là bản tọa. Ngược lại, Diệp tiểu hữu đúng là bản sự rất lớn, có thể khiến cho ngay cả chương môn sư huynh cũng phải chú ý tới a." Tĩnh Nguyệt Tiên Tử nhìn Diệp Khôn với ánh mắt đầy thâm ý nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, trên mặt Diệp Khôn tỏ ra khiếp sợ, nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng, không cần Tĩnh Nguyệt Tiên Tử nói vậy, hắn cũng đã biết trước được kết quả rồi.

Đừng nói là chương môn, mà ngay cả những lão quái khác trong Ngũ Hành Phái, khi biết được trên người hắn có Ngũ Hành Linh Căn thì cũng có tâm tư đối với mình rồi.

Nghĩ vậy, Diệp Khôn giả vờ sợ hãi nói.

“Tiền bối, người nói sao? Văn bối đâu có tài đức gì mà đến cả chương môn của bản phái cũng để ý tới.”

“Không phải sao? Ngay cả Nam sư đệ cũng vì bảo vệ người mà phải tự bạo thể mà chết sao?” Tĩnh Nguyệt Tiên Từ thấy bộ dạng sợ hãi của Diệp Khôn như vậy nở một nụ cười quỷ dị, nói.

“Chuyện này...”

Diệp Khôn nghe thấy vậy, cả người run lên, không nói lên lời, mặt hơi cúi xuống, trong đầu trầm nghĩ.

“Tin tức nhanh thật, mình vừa mới tới chỗ này mà nàng ta đã biết được chuyện này rồi, chắc chắn là do lão Chu Tề kia, xem ra bây giờ chuyện ở Ngõa Di Cương người của Ngũ Hành Phái biết hết rồi. Chắc chắn sắp tới sẽ có một cuộc tra vấn đây.”

“Người không cần khẩn trương như vậy, việc của hai người đã trải qua ở Ngõa Di Cương trên dưới bốn môn đã biết. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là lời nói của các người với Chu Tề sư huynh mà thôi. Lần này, đích thân chương môn sư huynh sẽ đứng ra trách vấn hai người một lần nữa đây.”

Đúng như Diệp Khôn đã suy nghĩ, Tĩnh Nguyệt Tiên Từ nhìn hẩn rồi liếc qua Điền Lăng nói.

“Vâng! Tiền bối, văn bối đã hiểu.”

Diệp Khôn nghe vậy, vội vàng cung kính nói.

“Tốt! Cứ như vậy đi. Người vừa tới đây, trước mắt cũng là khách của ta. Bây giờ hãy lui ra ngoài nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ đưa người tới gặp chương môn sư huynh.”

Tĩnh Nguyệt Tiên Từ gật đầu, nói.

Sau đó, nàng cho gọi một người hầu nữ tới, dẫn Diệp Khôn ra ngoài, thu xếp cho hẩn một gian phòng để nghỉ ngơi.

Diệp Khôn được an bài như vậy, hẩn cũng không có gì dị nghị, theo đó đi theo người hầu nữ, rời khỏi đại sảnh, đi vòng về phía sau Thính Nguyệt Lâu.

Đợi cho Diệp Khôn rời khỏi, Tĩnh Nguyệt Tiên Từ thu lại vẻ mặt tươi cười, nhìn sang Điền Lăng bên cạnh, nghiêm nghị nói.

“Điền nhi. Bây giờ không có tiểu tử kia ở đây, người hãy thành thật nói rõ mọi chuyện xảy ra ở Ngõa Di Cương cho ta nghe, tuyệt đối không được nói dối nửa lời.”

Điền Lăng thấy thái độ của sư phụ mình đột nhiên thay đổi, trong lòng hoảng sợ, nét mặt thay đổi liên tục. Một lúc sau, nàng lấy lại bình tĩnh, cung kính nói.

“Dạ! Sư phụ!”

“Tốt! vậy người hãy nói đi.”

Tĩnh Nguyệt Tiên Từ, gật đầu thân nhiên nói.

“Sư phụ! Chuyện là thế này...”

Điền Lăng nghe vậy, cũng không có biểu hiện gì thêm. Tiếp đó, nàng đem toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra ở Ngõa Di Cương nói là một lượt.

Bắt đầu là từ việc cùng đám người Thiết Tường, tham gia chém giết yêu thú. Cho tới lúc gặp được Nam Chiêu Thành và Diệp Khôn, rồi cứ thế đến lúc Nam Chiêu Thành vẫn lạc. Cho đến khi nàng và Diệp Khôn làm thế nào để thoát khỏi đám quỷ vật, an toàn chạy ra khỏi Ngõa Di Cương.

Tuy nhiên, trong lời nói của nàng chỉ có bảy phần là thật, còn lại ba phần là giả. Tất cả đều là kịch bản của Diệp Khôn đã dựng lên.

Nửa canh giờ sau, Tĩnh Nguyệt Tiên Từ đem ánh mắt nghi ngờ, nhìn Điền Lăng lạnh lùng nói.

“Điền nhi! Tất cả những gì người nói là sự thật?”

Điền Lăng nghe thấy vậy, hoảng sợ, vội quỳ xuống nói.

“Sư phụ! Tất cả những gì đệ tử nói đều là sự thật, xin sư phụ minh giám.”

Nhìn vào Điền Lăng đang sợ hãi quỳ trước mặt, Tĩnh Nguyệt Tiên Tử hơi cau mày, suy nghĩ một chập nói.

“Được rồi, ngươi hãy đứng dậy trước đã.”

Điền Lăng nghe vậy, sắc mặt hơi thả lỏng một chút, vội đứng dậy, cung kính đứng một bên.

“Nếu như lời con nói là thật! Vậy thì Tùng Bách, cái lão gia hỏa kia hẳn là đã thêm mắm thêm muối vào rồi, không biết dụng ý của hắn là gì?” Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tĩnh Nguyệt Tiên Tử nhìn Điền Lăng chậm rãi nói.

“Ý người là... Tùng Bách sư bá truyền đạt tin này về bốn môn không đúng như những gì đệ tử đã nói với Chu Tề sư bá.” Vừa nghe Tĩnh Nguyệt Tiên Tử nhắc đến Tùng Bách, Điền Lăng liền nghĩ tới Chu Tề vội nói.

“Đúng vậy! Cái lão Chu Tề này, hắn không trực tiếp truyền tin về cho bốn môn, mà lại để cho Tùng Bách lão gia hỏa này truyền về. Hơn nữa, hắn đã thêm bớt vào đó, khiến cho mấy vị sư thúc, sư bá của con đã rời bốn môn, tiến vào Ngõa Di Cương để điều tra rồi. Đến tột cùng là hắn có dụng ý gì, thật là khó hiểu a.” Tĩnh Nguyệt Tiên Tử nói.

“Vậy mà có chuyện này?”

Điền Lăng nghe vậy, thì kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 115: Bái Kiến Ngạo Vân Tử

Theo sự sắp đặt của Tĩnh Nguyệt Tiên Tử, Diệp Khôn được an bài tại một căn phòng nhỏ ở phía đông Thánh Nguyệt Lâu.

Đợi cho người tỳ nữ rời khỏi, Diệp Khôn đưa mắt nhìn ngó xung quanh, đánh giá nơi đây một lượt. Sau đó, cánh tay Diệp Khôn khẽ động, theo đó vèo vèo vài tiếng, hơn mười cây tiểu kỳ từ trong tay áo kích bắn ra, lần lượt cắm xung quanh dưới nền nhà.

Tiếp đó, Diệp Khôn miệng khẽ lẩm bẩm, đồng thời hai tay khẽ vẩy, đánh ra hơn mười đạo pháp quyết, rơi trên từng cây tiểu kỳ.

Ngay lập tức, hơn mười cây tiểu kỳ lóe lên, chớp mắt một cái tạo thành một quang chao bao trùm lấy toàn bộ gian phòng.

Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn còn kết ấn, đánh ra một đạo pháp quyết rất quý dị. Pháp quyết này đúng là một bí thuật cấm chế, mà hắn đã học được từ U Minh Quỷ Sát Công.

Làm xong việc này, Diệp Khôn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không có nhiều lời, trực tiếp lên giường, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần đi vào nhập định.

Cứ như vậy, thoáng cái một ngày đã trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Khôn vẫn còn đang khoan chân ngồi nhập định trên giường. Đột nhiên, hai mắt hắn mở bừng ra, theo đó là một giọng nói dễ nghe từ ngoài truyền vào.

“Diệp huynh, sư phụ có lời mời, huynh hãy cùng ta tới gặp lão nhân gia.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Diệp Khôn hơi nhướn mày, rời khỏi giường đi ra.

“Điền cô nương, chờ ta một chút.”

Nói rồi, Diệp Khôn đánh ra một đạo pháp quyết, thu lại toàn bộ cấm chế, đồng thời thu lại toàn bộ tiểu kỳ vào trong tay áo.

Sau đó, Diệp Khôn mở cửa bước ra khỏi phòng. Nhìn thấy Điền Lăng đang đứng đợi mình ngoài cửa, Diệp Khôn mỉm cười nói.

“Điền cô nương, xin hãy dẫn đường.”

Điền Lăng nghe vậy cũng nhoen miệng cười, nhưng cũng không có nói gì cả, lập tức quay người, đi trước dẫn đường.

Bên ngoài một gian phòng ở phía sau hậu viên Thánh Nguyệt Lâu. Lúc này có hai bóng người đang cung kính đứng ở ngoài, hai người này đúng là Diệp Khôn và Điền Lăng.

“Sư phụ, đệ tử đã đưa Diệp huynh tới!”

Điền Lăng nhìn vào gian phòng trước mặt, cất giọng cung kính nói.

Vừa dứt lời, đột nhiên không gian trước mặt hai người một hồi vẩn vơ, liền xuất hiện một bóng người, đúng là Tinh Nguyệt Tiên Tử.

Vừa mới xuất hiện, Tinh Nguyệt Tiên Tử mỉm cười, gật đầu với Điền Lăng một cái, rồi quay sang Diệp Khôn nói.

“Tốt rồi! Bây giờ ta sẽ đưa hai người tới bái kiến chương môn sư huynh, cùng với một vài người khác nữa.”

Nói xong, Tinh Nguyệt Tiên Tử hóa thành một đạo độn quang hướng về phía xa xa bay đi.

Diệp Khôn và Điền Lăng liếc nhìn nhau một cái, cũng hóa thành hai đạo độn quang bám theo sau.

Ước chừng thời gian chấy hết một cây nhang, ba đạo độn quang theo nhau hạ xuống một khuôn viên nhỏ dưới chân Mộc Linh Sơn.

Từ dưới chân Mộc Linh Sơn nhìn lên, phía trên là một ngọn núi lớn cỡ ngàn trượng, được treo lơ lửng trên không. Từ Mộc Linh Sơn đến ngọn núi đó, được nối với một dây xích lớn bằng cánh tay hải tử, dài hơn hai ngàn trượng.

Bốn ngọn núi khác cũng tương tự, tất cả đều được liên kết bằng những sợi xích như vậy. Bề ngoài nhìn vào, thì ngọn núi lớn ở giữa, như là được năm ngọn núi xung quanh nâng đỡ vậy.

Độn quang thu lại, đập vào mắt Diệp Khôn là cảnh tượng này. Tuy hắn cũng đã biết qua về Ngũ Hành Phái, thông qua điển tịch và nghe ngóng rồi. Nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến, khiến cho Diệp Khôn nhất thời không biết nói gì hơn. Ở một bên, há hốc mồm ra mà nhìn.

Phía trên ngọn núi lớn, tường đám mây trắng lượn lờ qua lại. Thêm vào đó, linh khí khá nồng đậm, nhìn qua thì quả thật không khác gì tiên cảnh chút nào.

Có thể nói, từ chỗ này nhìn lên, khiến cho người ta cảm giác được rằng, chỗ này đúng như là Bồng Lai Tiên Cảnh vậy.

Ngẩn ngơ một lúc, cuối cùng Diệp Khôn cũng định thần lại được. Đúng lúc này, Tinh Nguyệt Tiên Tử ở bên cạnh cũng lên tiếng.

“Chỗ này là khu vực tổng đà, bên trên có cấm chế mạnh mẽ. Cho nên, chúng ta không thể phi hành lên được. Hai người theo ta, chúng ta sẽ lên đó bằng Truyền Tống Trận.”

Tinh Nguyệt Tiên Tử vừa nói, vừa giải thích cho Diệp Khôn nghe. Sau đó nàng dẫn Diệp Khôn và Điền Lăng đi về phía một tòa Truyền Tống Trận, được đặt ở giữa khuôn viên chỗ này.

Bên cạnh Truyền Tống Trận có hai thiếu niên ước chừng mười tám tuổi đứng canh giữ, hai người này tu vi cũng không cao lắm, cả hai đều có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng tám.

Khi thấy đám người Diệp Khôn đi tới, một thiếu niên bước lên, khom người thi lễ nói.

“Tham kiến Tinh Nguyệt sư thúc, không biết ngài tới đây có gì phân phó.”

“Không có gì. Ngươi hãy kích phát truyền tống trận, ba người chúng ta đang vội tới Ngũ Linh Điện.” Tinh Nguyệt Tiên Tử nhìn thiếu niên, thân thiện nói.

“Vâng! Sư thúc!” Thiếu niên nghe vậy, vội cung kính nói.

Sau đó, thiếu niên đi đến bên cạnh Truyền Tống Trận, cùng với thiếu niên còn lại bắt đầu thi pháp.

Truyền Tống Trận được mở, đám người Tinh Nguyệt Tiên Tử lần lượt bước vào.

Sau vài tiếng “ông ông” vang lên, ba người bên trong Truyền Tống Trận được truyền tống đi, biến mất tầm hơi.

Bên trong một đại sảnh rộng lớn, với kiến trúc xa hoa tráng lệ, ở trên ngọn núi lớn. Một trung niên, tướng mạo thư sinh, đang ngồi trên ghế chủ tọa, cười nói cái gì đó. Bên cạnh trung niên, còn có bốn người nữa, dường như họ đang nói chuyện với nhau về vấn đề gì đó phức tạp, mà thỉnh thoảng lại đưa ra tranh luận.

Năm người này, tất cả đều là cao thủ Trúc Cơ Kỳ. Đặc biệt, trung niên ngồi ở vị trí chủ tọa là người có tu vi cao nhất, Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong.

Người này không phải ai khác, y chính là Ngao Vân Từ chương môn Ngũ Hành Phái.

Bốn người còn lại đều đạt tới cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ, một trong số bốn người đó, thì Diệp Khôn có thể nhận ra được một người, người đó chính là Mộc Chính Đoàn.

Lúc này, Mộc Chính Đoàn cũng đã tiến giai đến Trúc Cơ Hậu Kỳ. Chẳng qua, dựa theo khí tức của hắn, thì đúng là vừa mới tiến giai không lâu.

Đang lúc năm người còn đang nói chuyện, đột nhiên, Ngao Vân Từ như có duyên nhìn ra phía ngoài lối vào đại sảnh nói.

“Ồ! Bọn họ đã đến!”

Bốn người bên cạnh nghe thấy vậy vội dừng lại, đồng thời đưa ánh mắt hướng ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, tòa Truyền Tống Trận ở bên ngoài lối vào “ông ông” kêu lên vài tiếng. Theo đó, hào quang thu lại, xuất hiện ba bóng người, một nam hai nữ.

“Chương môn sư huynh, đã để cho các vị phải chờ.” Tinh Nguyệt Tiên Từ nhìn vào đám người Ngao Vân Từ, mỉm cười nói.

“Ha ha. Nguyệt sư muội cũng đã đến rồi.” Ngao Vân Từ nghe vậy, cười ha hả nói.

Tinh Nguyệt Tiên Từ đút mắt nhìn bốn người còn lại gật đầu một cái, sau đó nàng dẫn Diệp Khôn và Điền Lăng đi tới chỗ Ngao Vân Từ.

Tới nơi, Tinh Nguyệt Tiên Từ tùy tiện chọn lấy một chỗ ngồi xuống, còn Diệp Khôn và Điền Lăng thì đứng ở một bên.

“Văn bối Điền Lăng xin văn an chương môn sư bá và các vị sư bá.” Đứng một bên, Điền Lăng vội khom người thi lễ, cung kính nói.

“Văn bối, Diệp Khôn xin văn an các vị tiền bối.” Thấy vậy, Diệp Khôn cũng khom người, cung kính nói.

Đám người Ngao Vân Từ thấy vậy, thì gật đầu, nhưng ánh mắt của bọn họ, ngoại trừ Mộc Chính Đoàn ra, đều tập chung trên người Diệp Khôn.

Theo đó, đám người Ngao Vân Từ liền thả ra thần thức, quét qua người Diệp Khôn dò xét một lượt.

Bị nhiều người dò xét như vậy, trong lòng Diệp Khôn như dậy sóng, có phần sợ hãi. Hắn rất sợ, với thần thức cường đại của đối phương, có thể nhìn ra bí mật trên người mình không?

Mồ hôi trên trán Diệp Khôn từng giọt to như hạt đậu chảy ra, sắc mặt hắn thay đổi liên tục, khó coi đến cực điểm. Nhưng hắn vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, không để lộ ra một chút sơ hở nào cả.

Nửa khắc sau, dường như không phát hiện ra được điều gì, đám người Ngao Vân Từ liền thu lại thần thức lại, nhưng cũng không có nói gì cả, vẫn ngồi yên một chỗ, nét mặt ai lấy đều có chút biến đổi.

Thật lâu sau, Ngao Vân Từ mới nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, lạnh lùng lên tiếng.

“Vị tiểu hữu này chắc là Diệp Khôn rồi. Hiện tại, ta có một số điều hỏi ngươi, hy vọng ngươi hãy thành thật trả lời.”

Diệp Khôn nghe thấy vậy, toàn thân khẽ run, sợ hãi, lắp bắp nói.

“Tiền... tiền bối. Ngài... ngài yên tâm. Văn... văn bối biết gì sẽ nói lấy... sẽ không dám hồ ngôn loạn ngữ... dù chỉ một câu.”

“Được rồi! Ngươi không cần khẩn trương như vậy. Cứ bình tĩnh, ta hỏi câu nào, thì ngươi trả lời câu đấy là được.”

Thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy, Ngao Vân Từ hơi nhíu mày nói.

“Diệp Khôn! Ngươi hãy bình tĩnh nói, không cần phải gấp.”

Ngồi bên cạnh Ngao Vân Từ, lúc này Mộc Chính Đoàn cũng lên tiếng nói.

“Vâng! Văn bối đã hiểu!”

Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, đúng lúc nghe thấy Mộc Chính Đoàn lên tiếng, hắn vội quay sang nhìn y, cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 116: Tra Hối Và Nghị Luận

Thời gian cứ thế trôi qua.

Ở một bên, Ngao Vân Từ hỏi, còn Diệp Khôn trả lời.

Bất chi bất giác, một canh giờ đã trôi qua. Lúc này, Diệp Khôn tâm tình bất định, mặt hơi cúi xuống, hai tay nắm chặt đứng yên một chỗ, không dám ho he một chút nào.

Bầu không khí trong đại sảnh rất căng thẳng, Ngao Vân Từ sắc mặt thay đổi liên tục, cũng rơi vào trạng thái trầm tư.

Đám người Mộc Chính Đoàn cũng tương tự như thế.

Không ngoài dự đoán của Diệp Khôn, tất cả những gì Ngao Vân Từ hỏi, đều liên quan đến Ngõa Di Cương và Nam Chiêu Thành.

Khi trả lời hắn cũng rất bình tĩnh, không để lộ ra chút sơ hở nào cả. Y như kịch bản đã vạch ra sẵn, lần lượt trả lời hết những gì mà Ngao Vân Từ hỏi.

Tuy vậy, cũng khiến cho đám người Ngao Vân Từ có chút tỏ ra nghi ngờ, nhưng cũng không có truy tố ngay.

Can bản, những tin tức bọn họ nhận được từ trước, so với những gì Diệp Khôn nói, hoàn toàn không hề khớp nhau, vẫn còn một vài chi tiết không có và hơi lệch lạc. Bởi vậy, mới khiến cho bọn họ nghi ngờ.

Duy chỉ có Tinh Nguyệt Tiên Từ là vẫn tỏ ra bình thường, chuyện này, nàng đã sớm nghĩ qua rồi. Nếu không có Điền Lăng nói trước, thì quả thật, nàng cũng sẽ tỏ ra như vậy.

Thấy thái độ của đám người Ngao Vân Từ như vậy, ngồi một bên Tinh Nguyệt Tiên Từ vội lên tiếng: “Các vị sư huynh, hẳn là có chút nghi ngờ về lời nói của Diệp Khôn?”

“Đúng vậy! Chẳng nhẽ sư muội lại không?” Thấy Tinh Nguyệt Tiên Từ lên tiếng, đám người Ngao Vân Từ thu lại vẻ mặt nghi ngờ, nhìn về phía nàng, Ngao Vân Từ liên tiếng nhàn nhàn hỏi.

“Không sai! Tiểu muội cho là hắn nói thật. Hơn nữa, vẫn còn Điền nhi ở đây. Nếu không tin, thì các huynh có thể hỏi nó, nó sẽ không dám hồ ngôn loạn ngữ đâu a.” Tinh Nguyệt Tiên Từ khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

Ngao Vân Từ nghe vậy, đôi lông mày nhíu lại, quay sang một đại hán râu quai nón bên cạnh nói.

“Bách sư đệ, ngươi thấy thế nào?”

Đại hán râu quai nón hơi trầm ngâm, nói.

“Chương môn sư huynh, nếu Tinh Nguyệt sư muội đã nói vậy, thì hẳn là không giả rồi. Có điều, đệ cũng không hiểu nổi. Tại sao Tùng Bách sư huynh lại truyền tin về có chút sai sự thật?”

“Hừ! Còn phải nói nữa sao? Tùng Bách làm như vậy, chắc chắn là nhầm vào những thứ kia rồi. Mục đích của hắn là muốn cho các sư huynh sư đệ, rời khỏi bốn môn, như vậy mới dễ dàng ra tay. Đến lúc bọn họ trở về, thì việc cũng đã thành, còn nói được gì nữa. Một thân ma công của hắn, thực lực như thế nào, các ngươi cũng biết rồi. Ngoại trừ hai vị sư thúc ra, thì ngay cả ta cũng không dám trêu chọc vào hắn đấy.” Ngao Vân Từ nghe xong, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

“Chương môn sư đệ nói không sai. Cái tên Tùng Bách này thật đúng là... có lẽ hắn cũng đã ra tay rồi. Theo ta nghĩ, không lâu nữa bốn môn lại có thêm một cao thủ Kết Đan Kỳ đấy.” Một lão giả dáng người gầy gò ngồi bên cạnh Mộc Chính Đoàn đột nhiên lên tiếng nói.

“Cái gì? Sư huynh nói là sự thật?”

Đại hán râu quai nón nghe lão giả nói vậy, trên mặt tỏ ra kinh ngạc nói.

“Trương sư huynh nói không sai, nghe nói hai tháng trước Tùng Bách đã bắt đầu bế quan, đánh sâu vào bình cảnh, chuẩn bị đột phá tiến giai Kết Đan” Một trung niên khác, từ lúc Tinh Nguyệt Tiên Từ đến vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng nói.

“Chuyện này ta cũng đã nghe nói qua. Nếu Tùng Bách hắn thành công tiến giai, thì đó cũng là chuyện tốt của bốn môn ta.” Ngao Vân Từ nghe mấy người nói về Tùng Bách, cũng lên tiếng nói.

“Được rồi, chuyện này coi như chấm dứt ở đây. Thật đáng tiếc cho Nam sư đệ, nếu không phải hiếu kỳ, thì cũng không đến nỗi phải vãn lạc.” Ngao Vân Từ hơi than nhẹ một tiếng nói.

“Đúng vậy. Thật đáng tiếc cho huynh ấy, nhưng sự việc ở Ngõa Di Cương đột nhiên xuất hiện yêu thú, đó cũng không phải là việc bình thường. Thiết nghĩ, nếu một trong số chúng ta gặp tình cảnh lúc đấy. Nếu không trực tiếp tới đó điều tra một phen, thì lại không hợp thói thường rồi. Chỉ trách vận khí của huynh ấy quá tệ, nên mới gặp phải đám quỷ vật kia.” Thuận theo Ngao Vân Từ nói, Tinh Nguyệt Tiên Tử cũng thở dài một tiếng giọng nói trong trẻo mang chút hồi tiếc nói.

Mọi người nghe vậy, cũng thở dài một tiếng, trầm mặc thật lâu không nói gì cả.

Một lúc lâu sau, Ngao Vân Từ mới đưa mắt nhìn sang Diệp Khôn ở phía trước nói: “Diệp Khôn, coi như chuyện này đã qua. Ngươi được Nam sư đệ tuyển chọn trong Đại Hội Thăng Thiên lần này, coi như là cũng đã có duyên với bản môn. Theo quy củ, thì ngươi sẽ phải tham gia một lần thí luyện trong bốn môn một lần nữa. Sau đó, ngươi sẽ được an bài vào vị trí thích hợp để tu luyện.”

Ngừng lại một chút, Ngao Vân Từ lại nói tiếp.

“Chẳng qua, ta nghe nói trên người ngươi mang Ngũ Hành Linh Căn, chỉ đáng tiếc lại là ngũ linh căn, phẩm chất rất thấp, nếu không ngươi sẽ là một nhân tài của bốn môn rồi đấy. Có điều, nếu như cố gắng rèn luyện, tu bỏ phẩm chất linh căn, cho đến lúc ngươi Trúc Cơ thành công. Chưa biết chừng, lúc đó ngươi sẽ trở thành nhân tài cũng chưa muộn. Một sư đệ đã có lời nói đỡ cho ngươi, như vậy ta miễn cho ngươi phải tham gia thí luyện lần nữa. Và cũng đặc cách cho ngươi, được tùy ý chọn nơi tu luyện. Ngươi thấy thế nào?”

Diệp Khôn nghe Ngao Vân Từ nói xong, thì hơi sửng sốt một lúc. Ngay sau đó, hấn lấy lại bình tĩnh, trên mặt không khỏi lộ rõ vẻ vui mừng. Kích động, cung kính nói.

“Đa tạ chương môn! Nếu tiền bối đã nói như vậy, vãn bối cũng xin hết sức chăm chỉ tu luyện, đem chút tài mọn của mình ra góp chút sức lực cho bốn môn. Còn về việc lựa chọn chỗ tu luyện thì...”

“Tốt! Về chỗ tu luyện, có vấn đề gì, thì ngươi cứ nói thẳng ra.”

Thấy Diệp Khôn nói vậy, Ngao Vân Từ gật đầu hài lòng. Nhưng khi đề cập đến chỗ tu luyện, thấy Diệp Khôn hơi lưỡng lự, Ngao Vân Từ hơi nhíu mày nói.

“Khỏi bảm chương môn, trả là vãn bối có một chút hiểu biết về y dược, nếu có thể... kính mong chương môn an bài...” Diệp Khôn hơi do dự, cuối cùng cắn răng một cái nói.

“Ồ! Tiểu tử, ngươi vậy mà biết về y dược? Cũng tốt! Nếu thế thì hãy tới chỗ ta đi, dù sao ta cũng đang cần một người am hiểu về dược thảo, giúp ta trông nom dược viên đấy.” Không đợi cho Ngao Vân Từ lên tiếng, thì lão giả bộ dạng gầy gò hơi kinh ngạc, nhìn Diệp Khôn nói.

“Ha ha. Trương sư huynh đã nói như vậy, thì ngươi hãy tới chỗ huynh ấy đi.” Ngao Vân Từ nghe vậy, cười lớn nhìn vào Diệp Khôn nói.

“Vâng!”

Diệp Khôn tỏ ra vui mừng, cung kính nói.

“Tiểu tử, ta tên là Trương Vĩnh, sau này ngươi cứ gọi ta một tiếng sư thúc là được rồi.” Lão giả thấy vậy cũng không có thái độ gì, chỉ nhàn nhạt nói.

“Trương sư huynh, ngươi thật là keo kiệt. Ta thấy Diệp Khôn hấn cũng không đến nỗi nào, sao huynh không trực tiếp thu nhận hấn làm đồ đệ đi a.” Tinh Nguyệt Tiên Tử liếc mắt nhìn Trương Vĩnh, cười cười nói.

“Hừ! Tinh Nguyệt sư muội không phải nói thế. Ngươi cũng biết rồi đấy, ta đã từng thề cả đời chỉ thu nhận năm đồ đệ. Hiện tại cũng đã đủ rồi, nếu không thì ta cũng sẽ thu nhận hấn ngay, cũng không cần phải để muội nhắc. Dù sao đám đệ tử của ta tên nào tên ấy chẳng ra hồn, chẳng giúp được gì cho ta cả.” Trương Vĩnh nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ, hừ lạnh một tiếng nói.

“Chẳng qua, Diệp Khôn ngươi yên tâm. Ở chỗ ta, ngươi vẫn có thừa thời gian để tu luyện. Chỉ cần làm tốt những gì ta phân phó, khiến ta hài lòng, thì ta cũng sẽ cho ngươi nhiều chỗ tốt đấy. Hắc hắc.” Tiếp đó, hấn liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cách đầy thâm ý, cười hắc hắc nói.

“Tốt! Cứ như vậy đi! Diệp Khôn, Điền Lăng, hai người các ngươi lui ra trước đi.”

Sắp đặt xong đây đấy, Ngao Vân Từ nhìn qua Diệp Khôn và Điền Lăng nhàn nhạt phân phó một câu.

“Vâng!”

“Đệ tử tuân mệnh!”

Diệp Khôn và Điền Lăng nghe vậy, đồng thời lên tiếng, sau đó rời khỏi đại sảnh, đi ra ngoài.

“Về việc ở Ngõa Di Cương xuất hiện yêu thú, theo như chúng ta đã biết, thì rất có thể là do cổ truyền tổng trận bên trong thạch động kia đã truyền tổng chúng tới. Tuy nhiên, việc này cứ để mấy vị sư huynh sư đệ điều tra trở về, thì chúng ta sẽ biết rõ hơn. Bây giờ, chúng ta bắt đầu thảo luận về việc kia a.”

Đợi cho Diệp Khôn và Điền Lăng rời khỏi đại sảnh, Ngao Vân Tử sắc mặt thay đổi, trịnh trọng nói.

...

Cứ như vậy, đám người Ngao Vân Tử ở trong đại sảnh, cùng nhau thảo luận về một vấn đề gì đó. Còn Diệp Khôn và Điền Lăng cứ thành thật đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Hơn một canh giờ sau, đám người Ngao Vân Tử mới thảo luận xong. Sau đó, từng người một ra về.

Diệp Khôn cũng theo Trương Vĩnh rời đi.

Lúc này, bên trong đại sảnh, chỉ còn lại Ngao Vân Tử và Mộc Chính Đoàn. Có điều, ở xung quanh hai người, lại xuất hiện một vòng hào quang bảo vệ.

Bên trong vòng hào quang, hai người ngồi đối diện nhau, dường như đang nói chuyện gì đó rất bí mật, mà không muốn người khác biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 117: Được Linh Cốc

“Mộc sư đệ, người trước tiên hãy mang bí thuật này đưa cho tiểu tử Diệp Khôn tu luyện, để hắn tu bổ thể chất linh căn đến trình độ tốt nhất.”

Hai người thì thảo đàm phán rất lâu, đột nhiên Ngao Vân Tử khẽ phát tay, hào quang lóe lên, một ngọc giản xuất hiện trước mặt Mộc Chính Đoàn, rồi nói.

“Sư huynh, không lẽ đây là...” Mộc Chính Đoàn nghe Ngao Vân Tử nói vậy, chỉ hơi nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy!” Không đợi cho Mộc Chính Đoàn nói hết câu, Ngao Vân Tử liền khoác tay, chỉ nhàn nhạt nói hai chữ.

“Được! Đệ sẽ mang tới cho hắn.” Hiểu được ý tứ của đối phương, Mộc Chính Đoàn hai mắt lóe lên, sắc mặt hơi đổi một chút, mỉm cười nói.

Sau đó, Mộc Chính Đoàn ngón tay khẽ vẫy, liền thu lại ngọc giản cất vào trong người.

“Bí mật này vốn dĩ có năm người bọn ta biết, nhưng hiện tại Nam Chiêu Thành đã vỡ lạc, Hà sư huynh hiện không có ở bốn môn. Còn lại Vũ sư muội đang bế quan sinh tử, không biết khi nào mới có thể xuất quan. Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng bồi dưỡng tiểu tử kia tiến giai Trúc Cơ trong thời gian sớm nhất. Như vậy, kế hoạch của hai ta mới nắm chắc thành công.” Ngao Vân Tử mêm mê cầm, trên mặt lộ ra vẻ giao hoát nói.

“Không sai! Đây là cơ hội tốt! Huynh trên người đã mang ba loại linh căn, còn đệ mới có hai. Chỉ cần hấp thu của tiểu tử kia, thì hai ta có thể cùng lúc đạt được truyền thừa của tổ sư rồi.” Mộc Chính Đoàn cười quỷ dị nói.

“Hắc hắc. Khôn tề! Việc bồi dưỡng hắn, huynh sẽ giao cho đệ xử lý. Đệ thấy thế nào?” Ngao Vân Tử thấy vậy, cười hắc hắc nói.

“Tốt! Cứ như vậy đi!”

“Phải rồi, việc này tuyệt đối phải giữ bí mật, đừng để cho hai vị sư thúc biết được, nếu không kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại.” Đột nhiên như nhớ ra điều gì, Ngao Vân Tử vội lên tiếng nhắc nhở.

“Ân! Đệ biết rồi, cũng may hai vị sư thúc đang bế quan, chúng ta cứ thế bung bít việc này đi là được.” Mộc Chính Đoàn thoáng đổi sắc nói.

Tại một địa phương nằm phía sâu bên trong ngọn Mộc Linh Sơn, xung quang có rất nhiều loại thực vật đua nhau sinh trưởng, sức sống rất mãnh

liệt. Bên cạnh đó, cũng có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, mọc lên ở chỗ này.

Thi thoảng cũng có những tiếng hót của linh cầm, nghe thật êm tai. Thanh âm của nó thanh thúy, hơn hẳn những tiếng chim bình thường ở nhân gian nơi thế tục.

Cảnh sắc nơi đây khiến cho người ta có cảm giác lằng lằng, khó tả.

Linh khí nơi đây cũng cực kỳ nồng đậm, dường như cả Mộc Linh Sơn thì chỉ có chỗ này linh khí mới được như vậy.

Nhưng kỳ lạ là, khu vực này vậy mà không hề có một tu sĩ nào mở động phủ để tu luyện cả, chuyện này hẳn là phải có lý do của nó rồi.

Lúc này, ở đây không biết từ khi nào xuất hiện hai bóng người một già, một trẻ. Hai người đang lằng lằng đứng nhìn về phía trước, người trẻ tuổi thì thoảng liếc mắt nhìn chỗ này, đảo mắt nhìn chỗ kia, dường như là họ đang thưởng thức cảnh sắc ở nơi đây.

Hai người này, không phải ai xa lạ, đúng là Diệp Khôn và lão giả Trương Vĩnh.

“Sư thúc! Sau này đệ tử sẽ ở chỗ này sao?”

Diệp Khôn thu lại ánh mắt đang chăm chú quan sát cảnh vật nơi đây, hít sâu vào một hơi, kích động nói.

“Ha ha! Không sai! Từ nay về sau ngươi sẽ ở chỗ này.”

Trương Vĩnh nghe vậy, cười nói.

Nói xong, cánh tay Trương Vĩnh khẽ động, một tấm lệnh bài bằng kim loại xuất hiện nằm trong tay hắn. Sau đó, hắn ném qua cho Diệp Khôn, thần nhiên nói.

“Đây là lệnh bài điều khiển trận pháp, cũng như xuất nhập Dược Linh Cốc, ngươi hãy giữ lấy.”

Diệp Khôn giơ tay lên, chụp lấy tấm lệnh bài, rồi đưa lên mặt xem qua một lượt. Chỉ thấy, bên trên lệnh bài có khắc đồ án một trận pháp rất phức tạp. Nhất thời, hắn không có nhận ra là loại trận pháp gì.

“Đi theo ta!”

Diệp Khôn còn đang suy nghĩ, thì Trương Vĩnh lên tiếng nói.

Nghe vậy, Diệp Khôn thu lệnh bài cất đi, rồi theo sau Trương Vĩnh đi tới.

Đi được hơn mười trượng, đột nhiên Trương Vĩnh dừng lại. Tay lão bấm pháp quyết, đánh ra một đạo lục quang vào hư không, lục quang lóe lên một cái rồi biến mất tầm.

Đột nhiên, một màn quỷ dị xuất hiện.

Tại chỗ mà lục quang biến mất, không gian một hồi vẩn vơ, liền xuất hiện một thông đạo nhỏ, vừa đủ cho một người đi qua.

Thông đạo vừa xuất hiện, Trương Vĩnh không hề do dự, liền tiến lên bước vào trong, thoảng cái lão đã biết mất, không thấy bóng dáng đâu cả.

Thấy một màn này, Diệp Khôn hơi nhủ mảy. Hai mắt chăm chú nhìn vào thông đạo trước mặt, hơi do dự một chút, cuối cùng trên mặt hắn cũng tỏ quyết đoán. Theo đó, hắn cũng tiến lên bước vào trong thông đạo.

Xuyên qua thông đạo, Diệp Khôn xuất hiện tại một địa phương hoàn toàn khác với bên ngoài.

Khiến cho Diệp Khôn cảm thấy kinh ngạc nhất là, ở chỗ này cảnh vật cũng rất chi là bình thường, nó cũng chỉ là một sơn cốc bình thường mà thôi. Chỉ có điều, linh khí ở đây cũng như ở ngoài, đều nồng đậm như nhau cả.

Đặc biệt, Diệp Khôn còn ngửi thấy hương thơm nồng đậm của dược thảo, có lẫn trong không khí, khiến cho toàn thân hắn cảm thấy khoan khoái không thôi.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn đưa mắt nhìn vào Trương Vĩnh, đang đứng nhìn mình cười cười, nói.

“Sư thúc, chỗ này hẳn là Dược Linh Cốc?”

“Hắc hắc! Không tệ! Đây đúng là Dược Linh Cốc. Sau này, toàn bộ dược thảo phía trước kia đều do ngươi chăm lom.”

Trương Vĩnh cười hắc hắc nói.

“Toàn bộ được thảo... Đây là...”

Vừa rồi tiến vào Dược Linh Cốc, Diệp Khôn còn chưa quan sát kỹ hoàn cảnh chỗ này. Bây giờ, nghe thấy Trương Vĩnh nói vậy, hắn vội đưa mắt nhìn về phía trước mặt. Đập vào mắt hắn là một dược viên rộng lớn, khiến hắn không thể tưởng tượng nổi. Nhất thời, đứng đực ra đó, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

“Ha ha! Chỗ này có hơn một ngàn loại dược thảo, từ phổ thông cho tới chân quý. Ngươi hãy từ từ lần bắt rõ từng loại cho thật tốt, như vậy sẽ giúp ta nhiều hơn trong lúc luyện đan đấy.”

Thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy, Trương Vĩnh cười ha hả nói.

“Hả? Sư thúc nói là... ở chỗ này có hơn một ngàn loại dược liệu? Mà vẫn bối phải ghi nhớ hết từng loại?” Diệp Khôn vừa định thần lại được một chút, thì lại nghe thấy Trương Vĩnh nói, khiến cho hắn phải giật mình.

“Không sai! Có điều, ngươi cũng không cần phải gấp. Thời gian còn nhiều, cứ từ từ tìm hiểu là được.” Trương Vĩnh mỉm cười nói.

“Vâng!” Diệp Khôn khẽ cau mày, nhưng cũng không biết làm thế nào hơn, đành gật đầu hiểu ý.

“Được rồi! Theo ta!”

Nói rồi, Trương Vĩnh dẫn Diệp Khôn đi vòng qua dược viên, đi tới một căn nhà không lớn lắm, nằm khuất sau dược viên.

Kiến trúc của căn nhà này so với nơi làm việc của một vị thầy thuốc ở thế tục không khác gì là mấy cả.

Trong nhà được chia làm ba gian, gian chính là nơi chế biến dược thảo, hai gian phụ dùng để chứa dược liệu đã qua chế biến, và một số dụng cụ chế biến khác, cùng với rất nhiều điển tịch về y dược. Bên cạnh đó, cũng có một gian phòng nhỏ, hiển nhiên là để dành cho việc nghỉ ngơi.

Bước vào bên trong căn nhà, Trương Vĩnh nhàn nhạt nói.

“Chỗ này sẽ là nơi làm việc và nghỉ ngơi của ngươi. Ở đây còn có rất nhiều điển tịch liên quan đến y dược, ngươi hãy chịu khó xem qua. Trong đó cũng có cả những tâm đắc về y thuật của ta, hẳn là cũng sẽ giúp ích cho ngươi.”

“Vâng! Có điều, đệ tử vẫn không hiểu? Theo như đệ tử biết, chỗ này là nơi sư thúc ở. Nhưng từ đầu đến giờ, đệ tử thấy trong lời nói của sư thúc biểu thị, hình như sư thúc sẽ không có ở chỗ này?” Diệp Khôn vâng một tiếng, rồi đem nghi hoặc trong lòng trực tiếp nói ra.

“Tiểu tử, ngươi quả nhiên là thông minh. Đúng vậy! Ta sẽ không có ở đây trong vòng mười năm tới. Nhưng cứ cách nửa năm, ta sẽ quay lại đây một lần, để thu thập những dược liệu cần thiết cho việc luyện đan. Vì vậy, ngươi hãy làm cho tốt công việc của mình.” Trương Vĩnh nghe vậy, cũng không có biểu hiện gì, nói.

“Thì ra là vậy! Nhưng những dược liệu mà sư thúc cần là những thứ gì, xin ngài hãy cho đệ tử biết, để đệ tử còn chuẩn bị trước.”

Diệp Khôn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu nói.

“Cái này không cần, đến lúc đó, ta sẽ thông chi cho ngươi biết.”

Trương Vĩnh khoát tay nói.

“Được rồi, hiện tại chỗ này giao cho ngươi. Tất cả những gì cần phải làm ở đây, ta đã lưu lại trên ngọc giản này, ngươi hãy cầm lấy và cứ thế theo đó mà làm. Còn nữa, nếu như không được sự cho phép của ta, tuyệt đối không để cho kẻ nào vào chỗ này lấy dược thảo. Hãy nhớ kỹ đấy.” Tiếp đó, Trương Vĩnh khoát tay, ném cho Diệp Khôn một khối ngọc giản, nghiêm nghị nói.

Sau đó, không đợi cho Diệp Khôn nói thêm gì, Trương Vĩnh liền hóa thành một đạo cầu vồng bay ra khỏi Dược Linh Cốc.

“Ài! Lão già này cũng thật là... dẫn mình tới đây, phân phó xong cái là đi ngay. Thái độ của lão như vậy, không biết là có dụng ý gì đây? Thôi bỏ đi, trước mắt cứ biết như vậy đã.”

Diệp Khôn nhìn theo hướng Trương Vĩnh bay đi, thờ dài một tiếng, trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 118: Tự Linh Thiên Tinh Trận

Bên trong đại sảnh Thính Nguyệt Lô, Tinh Nguyệt Tiên Tử cùng với Trương Vĩnh và Mộc Chính Đoàn tựa hồ đang ngồi trò chuyện gì đó, bộ dạng của ba người dường như rất cao hứng.

“Trương huynh vậy mà thật quyết đoán, trực tiếp giao dược viên mà huynh bỏ bao nhiêu tâm huyết của mình vào đấy để cho một mình tiểu tử Diệp Khôn chăm lom, huynh không sợ hấn sẽ hủy hoại nó sao?” Ngồi một bên, Tinh Nguyệt Tiên Tử đưa ánh mắt dò xét, liếc nhìn Trương Vĩnh, bộ dạng cười như không cười nói.

“Hừ! Sư muội, ngươi hết lần này đến lần khác khích bác, nghi ngờ ta. Chẳng nhẽ, ngươi còn chưa biết ta là người như thế nào sao?”

Trương Vĩnh nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, hừ lạnh một tiếng nhàn nhạt nói.

“Cái này... muội cũng chỉ hiểu kỳ một chút thôi. Can bản huynh cũng chưa rõ ràng về lai lịch của hấn cho lắm, mà đã đưa ra quyết định như vậy rồi, việc này không hợp tình hợp lý đâu đấy, chỗ bình thường thì không sao, nhưng Dược Linh Cốc là nơi trọng yếu, là nguồn dược liệu cung cấp cho bốn môn đấy.” Tinh Nguyệt Tiên Tử thấy vậy, cũng không có biểu hiện gì khác, vẫn cười cười, thản nhiên nói.

“Muội nói như vậy cũng không sai. Có điều, ta tự nhiên đã có chủ ý của mình, muội không cần phải lo nghĩ làm gì.”

Ngừng một lúc, Trương Vĩnh lại nói tiếp.

“Hon nữa, lần này cũng là do Mộc lão đệ đã nhờ vả trước, cũng thật trùng hợp, tiểu tử Diệp Khôn này vậy mà có chủ ý muốn tới chỗ ta. Vì vậy, ta cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền, thu nhận hấn mà thôi.” Vừa nói, Trương Vĩnh đưa mắt nhìn qua Mộc Chính Đoàn.

“Ha ha. Đúng vậy, chuyện này là ta đã nhờ vả Trương sư huynh trước. Hon nữa, đây cũng không phải là chủ ý của ta, mà là của chương môn sư huynh đấy.” Mộc Chính Đoàn nghe vậy, cười nói.

“A! Thì ra là vậy!” Tinh Nguyệt Tiên Tử nghe Mộc Chính Đoàn nói xong, trên mặt tỏ ra đầy kinh ngạc.

“Không sai! Chắc hai người cũng đã nhìn ra, tiểu tử Diệp Khôn kia trên người mang Ngũ Hành Ngụy Linh Căn đấy. Hắc hắc.” Mộc Chính Đoàn, cười nói.

Trương Vĩnh và Tinh Nguyệt Tiên Tử nghe vậy, trong lòng khẽ động, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi thôi.

Thân thể của Diệp Khôn, thực ra hai người cũng không phải là không rõ ràng, thông qua Mộc Chính Đoàn cho biết, và những gì đã xảy gần đây, bọn họ cũng tin tưởng, lai lịch của hấn là trong sạch, cũng không có vấn đề gì đấy.

Nhưng dù sao biết người không biết lòng, hấn là người như thế nào, thì cũng chỉ có thể xem thái độ của hấn ở Ngũ Hành Phái mà thôi.

Chẳng qua, đã có Mộc Chính Đoàn và Ngao Vân Tử đứng ra chống lưng, hai người bọn họ cũng không có gì dị nghị, cứ thế để nó tự nhiên thôi.

Nghĩ vậy, Trương Vĩnh và Tinh Nguyệt Tiên Tử bộ dạng tỏ ra tươi cười, coi như là không có chuyện gì phát sinh cả.

Tiếp đó, ba người lại tiếp tục trò chuyện với nhau.

Diệp Khôn bước vào trong nhà, đi đến bên cạnh một cái bàn gỗ, sau đó tiện tay kéo lấy cái ghế ngồi xuống, hai tay hấn chống cằm, bộ dạng như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Thật lâu sau đó, Diệp Khôn thở dài một tiếng, một tay cầm lấy cái ngọc giản mà Trương Vĩnh đưa cho đặt lên trán, đồng thời đem thần thức chậm chậm đi vào bên trong ngọc giản.

Một canh giờ sau, Diệp Khôn thu lại thần thức, đặt ngọc giản xuống bàn, toàn thân bất động, lâm vào trạng thái trầm tư.

“Ài! Không nghĩ tới, ở dược viên này mình phải làm nhiều việc như vậy. Còn nữa, cái kia Tự Linh Thiên Tinh Trận vậy mà tác dụng lớn như thế, không những tự linh khí lại một chỗ, hon nữa, lại còn có tác dụng phòng hộ và tấn công nữa.” Trầm tư một lúc thật lâu, tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, thở dài một tiếng, miệng thì thảo nói. Chẳng qua, trong lời nói của hấn, rõ ràng có ẩn chứa ý tứ vui mừng.

Những gì Trương Vĩnh ghi lại trong ngọc giản, cũng chỉ là chỉ bảo công việc hàng ngày của Diệp Khôn mà thôi. Trong đó, cũng là những lời nhắc nhở, và những điểm cần chú ý trong công việc của hấn.

Đặc biệt hon nữa, Trương Vĩnh còn đề cập đến trận pháp hộ sơn ở chỗ này, theo đó cũng là cách vận hành, sử dụng nó, để cho Diệp Khôn thuận tiện hon trong quá trình thay hấn chăm lom chỗ này.

“Tụ Linh Thiên Tinh Trận? Trận này hình như mình đã nghe qua ở đâu rồi. Trong này, lão gia hỏa kia cũng nói sơ qua về nó một chút. Nếu đúng như lời lão nói, và mình có được trận pháp này, thì sẽ trợ giúp mình rất nhiều trong lúc đột phá bình cảnh tiến giai. Dù sao, tu luyện bên trong Lam Ngọc, mình không có cách nào đột phá bình cảnh được.” Diệp Khôn cầm ngọc giản lên tay, mân mê cười cười nói.

“Chẳng qua, muốn có được trận pháp này cũng không phải muốn có là có ngay được. Ở chỗ này, lão gia hỏa Trương Vĩnh cũng chỉ để cho mình cách điều khiển trận pháp, chứ không có cách bày trận. Xem ra, mình phải tới Tàng Kinh Các một chuyến vậy.”

Nói rồi, bàn tay Diệp Khôn khẽ lật, ngọc giản trên tay biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp đó, hắn đứng lên đi tới một gian phòng nhỏ ở bên trong, thả người lên giường, nằm ngủ một giấc thật say.

Ngày hôm sau, mãi cho đến khi mặt trời đã đứng bóng, Diệp Khôn mới mắt nhắm, mắt mở từ trên giường bò dậy, bộ mặt hắn nhìn rất ngáo ngơ, nhìn khá là buồn cười.

Ngáp dài một tiếng, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, dần khôi phục lại tinh táo.

Tiếp đó, Diệp Khôn cũng không trần chừ, liền đi tới gian phòng bên trái, nơi đặt rất nhiều điển tịch và y thư.

Nhìn vào đồng điển tịch đặt trên giá, Diệp Khôn cảm thấy rất hứng thú. Năm xưa đi theo Hà đại phu, hắn cũng đã học được rất nhiều từ y thuật của ông.

Sau đó, lại đạt được Dược Phương Bí Thư cùng với Tâm Đắc của Hà đại phu, lại còn tâm đắc của cả Trần Dương nữa, kể từ đó kiến thức về y thuật của hắn cũng tăng lên không ít.

Tiếp đó, hắn cũng từng chế luyện ra một vài loại đan dược trợ giúp hắn rất nhiều trong tu luyện, cũng như trị thương.

Lại thêm có Lam Ngọc và Bình nhỏ lưỡng sắc trợ giúp, hắn rất có hứng trong việc luyện đan. Vì vậy, trong những lần ở phường thị, hắn thường tìm kiếm và thu mua rất nhiều hạt giống của nhiều loại dược thảo khác nhau. Cuối cùng, để cho Tiểu Bạch ở bên trong Lam Ngọc, dùng linh dịch thần bí ở Bình nhỏ lưỡng sắc, thúc dục sinh trưởng.

Tuy những hạt giống thảo dược được hắn mua ở phường thị về, cũng chỉ là những dược thảo bình thường ở tu tiên giới mà thôi. Nhưng những dược thảo này, sinh trưởng và phát triển đến một mức độ hòa hầu nhất định. Nó cũng sẽ là một dược liệu quý, có giá trị ở tu tiên giới.

Nhìn vào đồng điển tịch trước mặt, nhất thời, Diệp Khôn không biết bắt đầu xem từ đâu.

Đưa mắt liếc nhìn qua một lượt. Đột nhiên, hai mắt của Diệp Khôn nhú lại, nhìn chăm chăm vào một cuốn sách cũ kỹ, nằm trong góc giá sách.

Đưa tay với lấy cuốn sách cầm lên tay, Diệp Khôn dùng vạt áo, lau đi lớp bụi phủ trên mặt sách.

Lớp bụi được lau đi, đập vào mắt Diệp Khôn là một cuốn sách mang phong cách cổ xưa.

“Đây là...”

Nhìn cuốn sách trên tay, Diệp Khôn tỏ ra kinh ngạc. Không ngờ, cuốn sách này, bề ngoài và chất liệu giống hệt cuốn Dược Phương Bí Thư và Tu Tiên Bí Sự mà hắn đã xem qua.

Trên bề mặt cuốn sách, ẩn dưới lớp hoa văn là năm chữ “Tụ Linh Thiên Tinh Trận”.

“Cái này... Tụ Linh Thiên Tinh Trận? Ha ha. Thật không ngờ, còn tưởng phải tới Tàng Thư Viện tìm kiếm, ai dè lại thấy ở chỗ này. Tốt quá rồi, để xem bên trong viết những gì nào.”

Nhìn thấy năm chữ “Tụ Linh Thiên Tinh Trận”, hai mắt Diệp Khôn sáng lên. Trong lòng hắn mừng như điên, trên mặt không khỏi lộ rõ nét vui mừng.

Không chần chừ, Diệp Khôn vội mở nó ra xem. Bắt đầu, từ từ nghiền cứu.

Nửa canh giờ sau, đặt cuốn sách xuống bàn, nét mặt Diệp Khôn tỏ ra rất u ám, khó coi đến cực điểm. Đặt cuốn sách xuống bàn, hắn thì thào nói.

“Ài! Thật không ngờ, Tụ Linh Thiên Tinh Trận lại khó bố chí như vậy. Những nguyên liệu cần cho bộ trận pháp này, không có những thứ nào là không trân quý, thậm trí có một vài thứ mình chưa từng nghe thấy. Chẳng qua, nếu như bố chí thành công. Thì uy lực của Tụ Linh Thiên Tinh Trận không phải chuyện đùa.”

Ngừng lại một lúc, Diệp Khôn thì thào nói tiếp.

“Tụ Linh Thiên Tinh Trận ở đây, chẳng qua cũng chỉ là một nguy trận pháp mà thôi. Hơn nữa, những nguyên liệu dùng để bày ra bộ trận này, cũng đã được thay thế bằng rất nhiều tài liệu khác nhau. Vì vậy, uy lực của nó cũng chỉ phát huy ra được một phần mười công dụng và uy lực của nó mà thôi.”

“Có điều, theo như trong điển tịch ghi lại. Thì đối với nguy Tụ Linh Thiên Tinh Trận này, cũng có thể đủ để đối phó với một cao thủ Kết Đan Kỳ rồi.” Trầm ngâm một lúc, tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, cười cười nói.

“Nhất định mình phải có được trận pháp này. Trước tiên cứ để đó đã, thời gian còn nhiều mình sẽ từ từ nghiên cứu sau. Hắc hắc.”

Nói rồi, Diệp Khôn lấy trong người ra một cái ngọc giản, dựa theo bí thuật phục chế, đem tất cả nội dung của Tụ Linh Thiên Tinh Trận ghi lại vào trong ngọc giản, sau đó thì cất nó đi.

“Khoan đã!”

Đột nhiên, Diệp Khôn nhíu mày, như nhớ tới điều gì, hần vội mở lại cuốn sách dưới bàn ra. Theo đó, lật đến trang cuối cùng, liếc mắt qua một lượt, hần liền nhìn thấy dòng chữ “Tiểu Tụ Linh Thiên Tinh Trận”

“Quả nhiên là thế! Hắc hắc! Tiểu Tụ Linh Thiên Tinh Trận? Nhất định mình phải có.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 119: Thăm Hỏi

Những ngày tiếp theo, Diệp Khôn một bên sao chép điển tịch ra ngọc giản, một bên tiến nhập vào trong Lam Ngọc hảo hảo nghiên cứu.

Chẳng mấy chốc, với thời gian gần một năm ở trong Lam Ngọc, Diệp Khôn đã đem toàn bộ những gì được ghi trên điển tịch, ghi nhớ hết trong đầu.

Thời gian đầu tìm hiểu y thư, Diệp Khôn chăm chú nghiên cứu, cứ như thế phải mất gần một năm trời, hần mới có thể lĩnh ngộ được hết chỗ điển tịch này.

Cũng may, từ nhỏ hần theo Hà đại phu. Cho nên, kiến thức căn bản của y thuật, hần cũng đã lắm rất vững vàng. Bởi vậy, hần làm bắt rất nhanh, nói một cách chính xác hơn, dường như hần cũng có một chút thiên phú về y thuật vậy.

Hơn nữa, trời sinh hần vốn thông minh, cùng với việc hần là người tu tiên, khác xa so với người bình thường. Cho nên, với một đồng điển tịch nhiều như vậy, cuối cùng hần cũng thấu triệt ghi nhớ trong đầu.

Lúc đầu có vẻ thuận lợi, cứ tưởng chỉ mất một vài tháng, nhưng hần thật không ngờ tới, phải mất những gần một năm trời thời gian.

Kể từ đây, y thuật của hần cũng coi như là có chút thành tựu. Tuy nhiên, ở tu tiên giới vẫn chưa đáng nhắc tới, nhưng so với Hà đại phu năm xưa, chỉ có hơn chứ không có kém.

Nếu cho hần thêm thời gian, rất có thể hần sẽ vượt qua cả Trương Vĩnh, và có khả năng trở thành Luyện Đan Tông Sư đấy.

Theo như Trương Vĩnh nói, bên trong dược viên có hơn một ngàn loại dược thảo khác nhau, nhưng trên thực tế, Diệp Khôn đã xem qua, cũng không quá đáng trên năm trăm loại mà thôi.

Một nửa số còn lại, đều là dược độc. Tuy nhiên, độc tính của những loại này cũng không nguy hiểm cho lắm. Ngược lại, dùng nó phối chế cùng với dược thảo, thì sẽ luyện chế ra dược phần lớn đan dược có lợi.

Mặc dù vậy, trong số dược độc đó, Diệp Khôn cũng gặp được hơn mười gốc độc tính rất nguy hiểm.

Dược thảo và dược độc ở đây tuy nhiều, nhưng hóa hầu cũng không quá đáng vượt quá một trăm năm. Trong đó, đa số là chỉ đạt hóa hầu trong khoảng ba mươi đến sáu mươi năm, còn lại một phần nhỏ đạt hóa hầu từ bảy mươi tới một trăm năm.

Bên cạnh đó, cũng có rất nhiều hạt giống, cũng như cây con đã và đang được nhân giống.

Đem tất cả những gì ở chỗ này nắm rõ trong lòng bàn tay, Diệp Khôn rất cảm khái.

Đúng là tu tiên giới có khác. Dược thảo có trăm ngàn chủng loại, không như ở thế tục, nhiều lắm cũng chỉ kể ra được một vài trăm loại mà thôi. Có điều những loại dược thảo đó chỉ có tác dụng với người bình thường, còn đối với người tu tiên, tác dụng tuy cũng có, nhưng chẳng đáng nhắc tới, có cũng như không.

Nếu thực sự có, thì cũng cần phải đạt tới hóa hầu ít nhất năm mươi năm trở lên, mới miễn cưỡng thỏa mãn.

“Thật không nghĩ tới, phải cần thời gian lâu như vậy, mới có thể đem toàn bộ chỗ này lĩnh ngộ được. Bất qua, theo như điển tịch ghi lại, đây cũng là những dược thảo phổ thông mà thôi. Còn rất nhiều kỳ hoa dị thảo trân quý đến mức có thể ngộ không thể cầu nữa mà mình chưa biết.”

Một mình ngồi trong căn phòng nhỏ, đang ở trạng thái nhập định, đột nhiên Diệp Khôn mở trừng hai mắt ra, miệng thì thào nói.

Đợi một lúc sau, hấn lại tiếp tục thì thào.

“Tuy chỗ này chủng loại có tầm một ngàn, nhưng số lượng lại rất nhiều. Hơn nữa hạt giống cũng khá nhiều, linh khí lại dồi dào như vậy, mức độ sinh trưởng của chúng cũng khá nhanh so với bình thường. Chẳng trách có thể đáp ứng được nhu cầu của toàn bộ Ngũ Hành Phái. Tổ tiên của Ngũ Hành Phái cũng thật là một vị kỳ tài, có thể bày ra Tụ Linh Thiên Tinh Trận ở chỗ này, để thúc dục sinh trưởng của dược thảo.”

Nói xong, Diệp Khôn liền đứng dậy đi ra ngoài cửa. Hấn vươn vai vài cái, đồng thời ngẩng mặt lên hít một hơi thật sâu.

“Thật là thoải mái!”

Sau đó, bàn tay Diệp Khôn khẽ lật, một cái ngọc giản liền xuất hiện trong tay hấn. Cầm ngọc giản đặt lên trán, thần thức của hấn tràn vào bên trong ngọc giản xem qua một lượt.

“Bồi Dương Đan, Tẩy Linh Đan, Hồi Xuân Đan, xem ra cũng phải luyện chế một ít. Chỗ này dược liệu phong phú, mình cũng lên lợi dụng một chút. Hai loại kia không nói, riêng Hồi Xuân Đan yêu cầu hảo hầu của dược thảo khá cao. Nhưng như vậy cũng không có vấn đề gì, chỉ cần động chút tay chân là được thôi.” Một khắc sau, Diệp Khôn bỏ ngọc giản xuống, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, tự nhiên nói.

Thu lại ngọc giản, Diệp Khôn không nhanh không chậm, đi tới dược viên. Nói là làm, hấn cũng không muốn trì hoãn, liền đi thu thập những dược thảo cần thiết để luyện chế ba loại đan dược kia.

Thế nhưng, Diệp Khôn còn chưa kịp hành động, đột nhiên một đạo kim quang từ bên ngoài Dược Linh Cốc xuyên qua cấm chế của Tụ Linh Thiên Tinh Trận, bay thẳng vào trong.

Diệp Khôn cả kinh, đôi lông mày nhũn lại. Theo phản xạ, chân bước qua một bên, thì triển mã bộ lui lại phía sau, toàn thân ở vào trạng thái đề phòng.

Nhưng một màn tiếp theo, lại làm cho Diệp Khôn kinh ngạc. Đạo kim quang kia vèo một cái bay đến trước mặt hấn, lẳng lặng phiêu phù trên đầu hấn.

“Truyền Âm Phù!”

Khi nhìn rõ đạo kim quang kia là một tấm phù lục, Diệp Khôn liền nhận ra ngay đó là Truyền Âm Phù, hấn tỏ ra kinh ngạc hô lên.

Thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hấn cứ tưởng là người nào đó tập kích. Nhưng không ngờ lại là truyền âm phù, thảo nào nó có thể xuyên qua cấm chế của Tụ Linh Thiên Tinh Trận mà đi vào. Nhưng rốt cuộc là ai phát ra truyền âm phù cho hấn, thì nhất thời hấn không thể biết được.

Nghĩ rồi, Diệp Khôn phát tay một cái, một đạo kinh phong từ ống tay áo bắn ra, cuốn lấy lá phù vào trong tay.

Đưa thần thức chìm vào bên trong phù lục, một lúc sau, tay hấn khẽ vẫy, truyền âm phù theo gió tung bay, ánh lửa lóe lên một cái, chỉ trong chớp mắt đã thành tro bụi.

“Nguyên lai là Mộc Chính Đoàn tới. Không biết lão ta tới đây có mục đích gì?” Biết được người truyền tin là Mộc Chính Đoàn, Diệp Khôn hơi nhũn mày trầm nghĩ.

“Hừ! Để xem thế nào, nhân cơ hội này, thử hỏi lão một số vấn đề xem sao.” Hừ lạnh một tiếng, Diệp Khôn thì thào nói một câu.

Thuận tiện, cánh tay Diệp Khôn khẽ lăng lên, sau đó đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức một đạo lục quang từ đầu ngón tay hấn bay ra, kích bắn lên trên lớp cấm chế của Tụ Linh Thiên Tinh Trận.

Theo đó, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy, chỗ cấm chế mà lục quang tiếp xúc, một hồi vận vẹo, liền xuất hiện một thông đạo vừa vặn cho một người đi qua.

Thông đạo vừa mở, thoáng cái liền xuất hiện một bóng người, đứng cách Diệp Khôn khoảng mười trượng. Người này khoảng năm mươi tuổi, thân mặc lục bào, mặt mày tươi cười nhìn vào Diệp Khôn.

“Nguyên lai là Mộc tiên bối, à không, phải là Mộc sư thúc mới đúng. Không biết sư thúc tới chỗ này là có việc gì chăng?” Diệp Khôn thấy vậy, cũng một điệu cười cười, cung kính nói.

“Ha ha. Diệp Khôn, đã lâu rồi chúng ta chưa được ở một chỗ trò chuyện. Hôm nay lão phu tới, mục đích chỉ là thăm hỏi và hàn huyên cùng ngươi một chút thôi, không biết ngươi thế nào?” Mộc Chính Đoàn về mặt vẫn như cũ, cười nói.

“Thì ra là vậy! Đệ tử thật có phúc a, không ngờ lại được sư thúc quan tâm đến. Như vậy đi, trước mời sư thúc vào trong nhà đã.” Diệp Khôn hơi kinh ngạc, nhưng sau đó tỏ ra kích động nói.

Mộc Chính Đoàn khẽ gật đầu, rồi cùng Diệp Khôn đi vào trong nhà.

Vào đến nhà, Mộc Chính Đoàn tùy tiện đến bên bàn gỗ ngồi xuống, còn Diệp Khôn thì cung kính đứng một bên.

Thấy thái độ của Diệp Khôn như vậy, Mộc Chính Đoàn cười ha hả nói.

“Diệp Khôn, ngươi với ta cũng là người quen cũ, hơn nữa có chút quan hệ, ngươi cũng không cần đứng đó, cứ ngồi xuống đi.”

“Sư thúc đã nói như vậy, đệ tử cũng không khách khí nữa, cung kính không bằng tuân mệnh vậy.” Diệp Khôn nghe vậy, cười nói.

“Ha ha. Như vậy mới đúng ý lão phu.”

“Sư thúc tới quá đột ngột, cho nên đệ tử không có chuẩn bị được gì để tiếp đãi, kính mong ngài lượng thứ.” Diệp Khôn nhìn lên trên mặt bàn thấy trống không, hơi áy láy nói.

“Cái này thì không cần, ngươi cứ tự nhiên, không cần để ý làm gì.” Mộc Chính Đoàn khẽ gật đầu nói.

“Đúng rồi! Ở chỗ này cũng đã một tháng rồi, ngươi cảm thấy thế nào?” Ngừng lại một lúc, đột nhiên Mộc Chính Đoàn hỏi.

“Đa tạ sư thúc đã quan tâm! Đệ tử ở chỗ này cũng rất tốt. Về cơ bản, đã nắm bắt được toàn bộ chỗ này rồi.” Diệp Khôn thấy Mộc Chính Đoàn hỏi thăm, trên mặt tỏ ra cung kính, nói.

“Ha ha. Không tệ! Mới có từng ấy thời gian, mà ngươi đã làm được điều ấy rồi. Quả nhiên ngươi không phải là người bình thường, xem ra ngươi đúng là có thiên tư về luyện đan a!” Nghe Diệp Khôn nói vậy, Mộc Chính Đoàn hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh cười nói.

“Sư thúc quá khen rồi, chẳng qua trước đây ở thế tục, đệ tử đã từng theo thầy học y, trên người cũng có chút hiểu biết. Vì vậy, đệ tử mới thuận lợi nắm bắt chỗ này. Tuy nhiên, đệ tử quả thật cũng không phải là nắm bắt hoàn toàn được chỗ này đâu.” Diệp Khôn khẽ lắc đầu, nói.

“Ồ! Thì ra là vậy!”

Mộc Chính Đoàn nghe vậy, tỏ ra hơi kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 120: Bí Thuật Luyện Căn

Lặng lẽ ngồi một mình trong phòng, Diệp Khôn chốc chốc lại mân mê ngọc giản trên tay, vẻ mặt trầm tư, như là đang suy nghĩ điều gì vậy.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Khôn thu lại ngọc giản cất vào trong người. Cùng lúc đó, toàn thân hắn mơ hồ, biến mất tại chỗ.

Bên trong Lam Ngọc, Diệp Khôn ngồi trên một cái bồ đoàn tại tinh thất tu luyện, bàn tay hắn khẽ lật, một cái ngọc giản liền xuất hiện.

Cái ngọc giản này hiển nhiên là cái lúc nãy hắn đã cầm mân mê trên tay, trước khi tiến nhập vào chỗ này.

Đây đúng là ngọc giản mà trước khi rời đi, Mộc Chính Đoàn đã để lại cho Diệp Khôn.

Theo như Mộc Chính Đoàn đã nói, bên trong ngọc giản là nội dung của một bí thuật để cho Diệp Khôn tu luyện, nhằm đề cao phẩm chất linh căn của hắn.

Diệp Khôn cũng đã xem qua mấy lần, cũng không thấy có gì là không đúng, đây đúng là bí thuật dùng để rèn luyện linh căn, rất phù hợp để hắn tu luyện.

Linh căn của hắn là ngũ linh căn, thuộc vào dạng linh căn có thể nói là thấp kém nhất ở tu tiên giới, nếu như tu luyện bí thuật này, khiến cho linh căn của hắn được tu bổ, dần dần trở lên hoàn hảo, thì lúc đó tu luyện sẽ đỡ vất vả hơn.

Mặc dù vậy, linh căn của Diệp Khôn là Ngũ Hành Linh Căn, bao gồm cả năm loại thuộc tính, nếu như tu luyện những công pháp bình thường, thì cũng chẳng có tác dụng là mấy. Cuối cùng, hắn cũng rất khó để tiến thêm bước nữa trên con đường tu tiên đầy khó khăn này.

Chỉ có thể tu luyện một loại công pháp đặc biệt, công pháp đó bao gồm đủ năm loại thuộc tính ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thì mới thuận lợi mà bước tiếp được.

Nói thì như vậy, nhưng muốn tìm được công pháp thuộc dạng như vậy, ở tu tiên giới cũng không hề đơn giản.

Sở dĩ, khi một công pháp được sáng lập ra, thường thường những vị cao nhân tiên bối chỉ dẫn theo một hoặc hai đường mà thôi. Chứ rất ít khi có người dẫn theo năm đường, mà năm đường lại tuân theo thuộc tính ngũ hành nữa.

Can bản, những người mang trên mình Ngũ Hành Linh Căn rất chi là hiếm thấy. Chứ đừng nói là dựa theo thể chất linh căn của mình để sáng tạo ra công pháp phù hợp cho bản thân tu luyện.

Mặc dù vậy, trên thế gian này cũng không phải là không có chuyện gì là không thể. Tương truyền từ thời thượng cổ, cũng đã có một vị tiên bối mang trong mình Ngũ Hành Linh Căn. Vị tiên bối đó cũng đã tu luyện một vài công pháp cực phẩm của thời bấy giờ, nhưng không thể tiến xa được.

Không cam tâm, bằng với tài trí của mình, vị tiên bối đó đã tự sáng tạo ra một bộ công pháp phù hợp với bản thân mình tu luyện. Và cuối cùng, vị tiên bối đó cũng đã thành công. Thuận lợi tu luyện từ đầu đến cánh giới cao nhất, đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ và đã độ kiếp phi thăng.

Vị tiên bối này cũng chẳng phải ai khác, đó chính là tổ sư sáng lập ra Ngũ Hành Phái.

Trước khi phi thăng, vị tiên bối này đã để lại toàn bộ công pháp mà mình đã sáng lập ra, làm trấn tông chi bảo, và cũng là công pháp truyền thừa xuống để cho các hậu bối sau này tu luyện.

Vì là một người tài trí thông minh, vị tiên bối đó cũng đã lường trước được việc công pháp mà ông để lại chỉ có thể phù hợp cho những người mang trên mình Ngũ Hành Linh Căn mới tu luyện được. Trong khi đó, những người có được linh căn thuộc ngũ hành lại rất chi là thưa thớt, rất khó sản sinh ra. Vì vậy, vị tiên bối này đã thấu tóm mọi khía cạnh, và đã sáng lập ra một vài bí thuật phụ trợ cho việc tu luyện công pháp này.

Cũng chính vì vậy, mà Ngũ Hành Phái mới có thể lưu truyền từ thời thượng cổ cho tới nay. Mặc dù Ngũ Hành Phái không còn hưng thịnh như xưa, nhưng cũng là một môn phái lớn, có lịch sử lâu đời.

Những điều này, Diệp Khôn khi tới Ngũ Hành Phái cũng đã thăm dò qua rất nhiều điển tịch mới biết được.

Cho nên, bí thuật mà Mộc Chính Đoàn đưa cho hắn tu luyện, đúng là thứ hắn đang cần.

Còn về công pháp tu luyện, hắn cũng đã có chú ý đến công pháp truyền thừa ở Ngũ Hành Thiên Linh Điện rồi. Chỉ cần thời cơ đến, tự là sẽ theo như ước định của hắn với Điện Lăng mà đạt được.

“Không nghĩ tới, bí thuật này lại huyền diệu như vậy. Vị tiên bối kia đúng là một thiên tài, nếu như mình theo đó tu luyện, hiển nhiên là thể chất linh căn sẽ được tu bổ một cách hoàn hảo đạt tới trình độ Ngũ Hành Thiên Linh Căn như trong truyền thuyết. Đến lúc đó, chỉ cần đạt được công pháp truyền thừa kia, thì sẽ... hắc hắc” Diệp Khôn một tay cầm ngọc giản, một tay mân mê cằm đắc ý cười nói.

“Chỉ có điều, Mộc Chính Đoàn đưa cho mình bí thuật này, mục đích như thế nào mình cũng đã hiểu. Lão này cũng thật là giáo hoạt, mình hỏi dò lão mấy điều, đều bị lão hoa ngôn xảo ngữ né tránh.” Cười một lúc, vẻ mặt của Diệp Khôn trở lên ngưng trọng, thì thảo nói.

“Thôi bỏ đi, mình cứ giả ngây giả ngô coi như là không biết gì vậy. Bí thuật này không biết tên là gì, thôi thì cứ hảo hảo tu luyện vậy.” Thở dài một tiếng, Diệp Khôn hơi suy nghĩ nói.

Nói rồi, Diệp Khôn đem đoạn bí thuật bên trong ngọc giản, ghi nhớ hết vào trong đầu, sau đó hai mắt nhắm nghiền, hảo hảo ngồi nghiên cứu một phen.

Hai canh giờ sau, Diệp Khôn mở trừng hai mắt. Hít vào một hơi khí lạnh, hắn liền dùng nội thị thuật, kiểm tra toàn bộ cơ thể của mình, xem có gì thay đổi hay không.

Vừa rồi, khi hần theo như bí thuật, bắt đầu thử tu luyện qua. Đột nhiên, hần cảm thấy trong người có sự biến hóa rất nhỏ.

Nhất thời, hần không thể nói rõ là biến hóa như thế nào. Nhưng có điều, khi vận linh lực được một vòng chu thiên tuần hoàn. Thì sâu bên trong thức hải, liền xuất hiện một dị tượng lạ. Đột nhiên, một sợi tơ nhỏ màu lục, từ bên trong thức hải hiện ra. Sau đó, sợi tơ theo kỳ kinh bát mạch, chạy theo những kinh mạch trên khắp cơ thể hần một vòng, rồi lại biến mất.

Cứ như vậy, lần lượt là các loại tơ nhỏ với màu sắc khác nhau, lại tiếp diễn một màn tương tự.

Nếu như đề ý kỹ, thì có thể nhận ra, những sợi tơ này, vốn dĩ cũng chỉ có năm màu khác nhau, và phân biệt đúng như màu của năm loại thuộc tính trong ngũ hành.

Một màn này, khiến cho Diệp Khôn khó hiểu. Nhưng sau dùng nội thị thuật kiểm tra cơ thể một lượt, thấy không có vấn đề gì cả. Diệp Khôn thở dài một tiếng, cũng không có nói gì, chớp mắt một cái, hần đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bên trong căn nhà nhỏ ở Dược Linh Cốc, thân hình Diệp Khôn dần dần hiện ra. Về mặt của hần rất thoải mái. Không nhanh không chậm, đi về phía dược viên.

“Trước hết, cần luyện một chút đan dược đã!”

Nói rồi, Diệp Khôn bước vào trong dược viên, theo như những dược thảo cần để luyện đan, hần lần lượt lượn xung quanh dược viên, thu thập đầy đủ số lượng cần thiết. Tất cả dược thảo được hần để cẩn thận trong những chiếc hộp gỗ chuyên dụng, đếm thoáng qua, cũng có hiệu hơn hai trăm hộp

Ngay sau đó, Diệp Khôn lại một lần nữa tiến nhập vào trong Lam Ngọc.

Đem toàn bộ dược thảo vừa thu được bên ngoài, Diệp Khôn đi tới dược viên trong động phủ, sau đó trồng tất cả dược thảo xuống đất.

Tiếp theo, hần dùng linh dịch của bình nhỏ lưỡng sắc, bắt đầu cho công cuộc thúc đẩy sinh trưởng cho dược thảo.

Mười ngày sau, thuận theo Diệp Khôn không ngừng dùng linh dịch, thúc đẩy sự sinh trưởng của dược thảo. Hiện tại, số dược thảo này, đã đạt yêu cầu về hòa hần, thậm trí còn hơn, có thể dùng để luyện chế đan dược mà hần cần.

Nhìn đám dược thảo trước mặt, trên miệng Diệp Khôn không khỏi toát lên vẻ mỉm cười.

Lúc này, toàn bộ dược thảo đã đạt yêu cầu, Diệp Khôn liền bắt tay vào việc luyện đan ngay.

Thu lại toàn bộ dược thảo, đi vào phòng luyện đan, Diệp Khôn đem toàn bộ dược thảo ra, cẩn thận từng tí một, sử lý toàn bộ đám dược thảo khiến chúng trở thành dược liệu, chuẩn bị khai lò luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 121: Luyện Đan

Làm xong đầu đầy Diệp Khôn thả lỏng toàn thân, hai chân xếp bằng, đi vào trạng thái nhập định.

Nửa ngày sau, Diệp Khôn mở bừng hai mắt tinh quang trong mắt hần lóe lên, khẽ gật đầu tự đánh giá bản thân.

Sau nửa ngày ngồi tĩnh tọa, Diệp Khôn lúc này đã ở vào trạng thái tốt nhất, thuận tiện đã có thể bắt đầu luyện đan.

Nghĩ là làm, Diệp Khôn đem toàn bộ dược liệu thu vào trong túi trữ vật, sau đó toàn thân hần mơ hồ biết mất tăm hơi.

Khi xuất hiện, Diệp Khôn đã ở bên trong phòng thuốc của căn nhà nhỏ.

Không chậm trễ, Diệp Khôn vội cất bước đi vào gian phòng bên trái, đến bên kệ sách, hần đưa tay đặt lên một cái chốt nhỏ nằm ẩn vào bên trong tường, ngón tay dùng lực khẽ đẩy.

“Két...”

Tiếng cửa mở vang lên, toàn bộ giá sách bị đẩy sang bên cạnh để lộ ra một thông đạo đen ngòm, đi sâu xuống lòng đất.

Thông đạo này chính là con đường dẫn đến phòng luyện đan của Trương Vĩnh, bên trong ngọc giản lão cũng đã đề cập đến nó cho Diệp Khôn biết, để hắn cũng có thể tùy thời sử dụng.

Việc luyện đan lần này cũng chỉ là những loại đan dược phổ thông tương đối dễ luyện, vì vậy khi có chủ ý luyện đan, Diệp Khôn nghĩ ngay đến phòng luyện đan này của Trương Vĩnh thường dùng, để khai lò.

Sở dĩ hắn không dùng lò luyện đan ở bên trong Lam Ngọc, mà lại ra ngoài dùng lò luyện đan của Trương Vĩnh để luyện đan. Cũng bởi vì, lò luyện đan bên trong Lam Ngọc chỉ là lò có phẩm chất tầm thường mà hắn đã mua ở phường thị về, đem ra so sánh với lò luyện đan của Trương Vĩnh thì quá kém rồi, nếu mà dùng nó để luyện thì tỷ lệ thành công sẽ bị giảm sút đi rất nhiều, cho nên hắn đã quyết định sử dụng lò luyện của lão.

Theo thông đạo đi sâu xuống lòng đất hơn năm trăm trượng, đến cuối cùng đã xuất hiện một gian tĩnh thất rộng chừng năm mươi trượng.

Đảo mắt nhìn qua một lượt, Diệp Khôn thấy trước mặt hắn là một đỉnh lò mang phong thái cổ xưa, bên cạnh đó là một đầu rồng mọc từ dưới đất lên. Đầu rồng này hiển nhiên là nguồn dẫn địa hỏa dưới đất rồi.

Bên cạnh đó, còn có một vài vận dụng cần thiết dùng cho việc luyện đan. Ở dưới chân đỉnh lò còn có một trận pháp nhỏ, không có gì lạ trận pháp này đúng là phụ trợ trong khi luyện đan.

“Chỗ này hình như đã lâu chưa có ai dùng tới.” Thu lại ánh mắt Diệp Khôn nhàn nhạt nói một câu.

Nói rồi, Diệp Khôn khẽ phất tay, hào quang chớp lên vài cái, mấy chục hộp gỗ liền xuất hiện trước mặt hắn.

Tiếp đó, Diệp Khôn lấy ra ba khối hạ phẩm linh thạch, thuận theo đó khám vào ba mắt trận của trận pháp bên dưới đỉnh lò.

“Ông... ông...”

Trận pháp được khám vào linh thạch, không đợi cho Diệp Khôn có thêm động tác gì khác nó đã bắt đầu chuyển động.

Một tầng quang hà từ trận pháp xuất hiện liền đem đỉnh lò từ từ nâng lên, đến khi cách mặt đất tầm một trượng thì dừng lại.

Nhìn thấy màn này, Diệp Khôn không hề tỏ ra kinh ngạc, ngược lại hắn lại tỏ ra mừng thầm: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, tác dụng của trận pháp chính là như vậy.”

Mỉm cười một lúc, Diệp Khôn khẽ vẫy tay đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên đầu rồng bên cạnh.

“Bụp... Bụp...”

Từng tiếng nổ nhỏ vang lên, đầu rồng khẽ run lên một cái, sau đó bắt đầu phun ra những ngọn lửa tím lên trên đỉnh lò.

Thấy vậy, sắc mặt Diệp Khôn trở lên nghiêm nghị, hắn liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết, khống chế nhiệt độ của ngọn lửa.

Trong luyện đan, quan trọng nhất là địa hỏa, việc điều khiển địa hỏa như thế nào, sẽ là quyết định rất lớn sự thành bại của lần khai lò luyện đan đó.

Trải qua những lần luyện đan trước kia, Diệp Khôn đã rút ra được rất nhiều kinh nghiệm trong việc này. Mặc dù vậy, hắn cũng không giám lơ là, tinh thần vẫn luôn tập chung vào việc khống chế ngọn lửa.

Bên cạnh việc khống chế địa hỏa cho tốt, thì cũng phải thuận theo thời gian và địa điểm để khai lò luyện đan nữa, như thế thì tỷ lệ thành công mới cao hơn.

Trên lý thuyết là như vậy, nhưng trên thực tế Diệp Khôn cũng chẳng đề ý đến việc đấy mấy. Bất kỳ lúc nào, chỗ nào, hắn cũng có thể khai lò luyện đan được. Chủ yếu chính vẫn là khống chế địa hỏa mà thôi.

Tuy nói vậy, nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ của hắn đối với những đan dược cấp thấp mà thôi. Những loại đan dược cấp thấp này nguyên vật liệu rất sẵn có, vì vậy cũng không quá quan trọng lắm. Nhưng nếu đổi lại là một loại đan dược cấp cao thì lại khác rồi, đến khi đó, hắn cũng không có mạo hiểm tùy thời mà khai lò luyện đan như thế này đâu.

Thời gian trôi qua, nhiệt độ trong phòng cũng đã tăng lên không ít, đồng thời, nhiệt độ của đỉnh lò cũng đã tăng lên, tỏa ra một nhiệt lượng thật kinh người.

Hít vào một hơi nhiệt khí, Diệp Khôn đánh ra một đạo pháp quyết, rơi trên nắp đỉnh lò.

“Phụp”

Một tiếng bật nhẹ vang lên, nắp của đỉnh lô đã được mở.

Trước tiên là luyện chế Bồi Dương Đan, loại đan dược này luyện chế cũng không có gì là khó khăn cho lắm. Chỉ cần chuyên tâm một chút, tỷ lệ thành công cũng khá cao.

Cánh tay Diệp Khôn khẽ vẩy, lần lượt từng hộp ngọc nhỏ đựng dược liệu đã qua xử lý, được hán điều khiển đổ vào bên trong đỉnh lô. Sau đó, nắp đỉnh lô được hán đẩy lại, cùng với đó địa hỏa cũng được điều chỉnh mạnh hơn một chút.

Cứ như vậy, thời gian dần dần trôi qua.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Khôn nhướn mày, điều khiển địa hỏa lưu chuyển càng nhanh hơn.

"Phanh..."

Một tiếng trầm đục vang lên, nắp của đỉnh lô vậy mà bị bật ra, mùi thơm của thuốc tràn ngập gian tĩnh thất.

Động tác của Diệp Khôn cũng dừng lại, trên mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Lần này luyện Bồi Dương Đan vậy mà rất thuận lợi, cũng không có vất vả như những lần trước là mấy.

Chẳng qua là hán tốn chút pháp lực, để điều khiển địa hỏa mà thôi. Đã có chuẩn bị sẵn, chỉ cần nuốt vào vài viên đan dược, ngồi điều tức một chút là được rồi.

Dừng lại một chút, Diệp Khôn thu toàn bộ Bồi Dương Đan vào trong ba bình nhỏ. Sau đó nghỉ ngơi một chập, tiếp tục luyện chế Tẩy Linh Đan.

Hai hôm sau, từ trong tĩnh thất đi ra, trên tay Diệp Khôn cầm một khóa đan dược to bằng lòng nhãn, vuốt ve mãi không thôi.

"Hồi Xuân Đan, ăn vào một khóa có thể kiến minh trẻ mãi không già, luôn giữ dung mạo như lúc này. Nếu như rơi vào tay nữ nhân, không biết sẽ như thế nào a. hắc hắc."

Nói xong, Diệp Khôn không hề do dự, đem khóa Hồi Xuân Đan trực tiếp cho vào mồm nuốt xuống.

Đan dược vừa vào tới cổ, chưa kịp xuống bụng thì lập tức tan biến. Một nguồn dược lực mãnh liệt, nhưng rất thoải mái, tản mát ra toàn thân khiến cho Diệp Khôn cảm thấy một cảm giác khó tả.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn nhắm lại mắt lại, cảm thụ sự biến đổi chậm rãi trên cơ thể mình.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn mở hai mắt, khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi đi ra ngoài đến bên cạnh bàn gỗ ngồi xuống.

"Không nghĩ tới Hồi Xuân Đan tuy là đan dược cấp thấp, nhưng luyện chế cũng không phải đơn giản chút nào. Tỷ lệ thành công rất thấp, dùng nhiều nguyên liệu như thế, cố gắng lắm mình cũng chỉ luyện chế thành công bốn khóa. Thảo nào loại đan dược này ở tu tiên giới lại ít như vậy, cũng chẳng có mấy người hao tâm đi luyện chế nó."

Diệp Khôn lấy trong người ra một lọ đan dược, sau đó, đổ ra lòng bàn tay ba viên đan dược giống hệt như viên lúc nãy, thì thảo nói.

"Con đường phía trước còn rất dài, xem ra mình cũng nên để ý đến luyện đan chỉ đạo một chút." Đem ba khóa Hồi Xuân Đan thu vào, Diệp Khôn trầm mặc một chút nói.

"A! Chuyện gì vậy!"

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên Diệp Khôn cau mày, sắc mặt tỏ ra khó coi đến cực điểm, hoảng hốt kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 122: Tiểu Bạch Tiến Giai

"Chuyện gì đang xảy ra mới mình thế này, không lẽ là do Hồi Xuân Đan? Không đúng, tuyệt đối là không phải rồi, đan dược này đâu có vấn đề gì."

Diệp Khôn sắc mặt thay đổi liên tục, cả kinh nói.

Không rõ nguyên nhân ra làm sao, Diệp Khôn cảm thấy ở trong thức hải của mình có một nguồn năng lực đang khuấy động rất mạnh khiến cho hắn cảm thấy toàn thân rất khó chịu.

Ngồi phệt xuống đất tĩnh tọa, Diệp Khôn cắn chặt hai hàm răng lại cố gắng chịu đựng cái cảm giác khó chịu kia. Sau đó hắn liền dùng nội thị thuật kiểm tra thức hải và cơ thể mình.

Thần thức của hắn vừa vào tới thức hải, đột nhiên nét mặt của hắn trở lên ngưng trọng.

Đúng như hắn dự đoán, hiện tượng này không phải là do ăn vào Hồi Xuân Đan.

Lúc này bên trong thức hải Diệp Khôn thấy được một việc hết sức quý dị, vốn dĩ Lam Ngọc bình thường chỉ lẳng lặng đứng im lơ lửng phía trên thức hải, nhưng hiện tại nó lại cấp tốc xoay tròn với tốc độ rất nhanh. Bên cạnh đó, từ Lam Ngọc còn tản mát ra một nguồn năng lực thật kinh người, nó đang ngày càng khuếch tán ra ngoài rất nhiều.

Bên cạnh đó tiểu kiếm cũng cộng hưởng theo, hắn thấy xung quanh tiểu kiếm hào quang chói mắt, nó đang không ngừng hấp thu lấy nguồn năng lực đang phát tán từ Lam Ngọc kia.

Nguồn năng lực này đúng là nguyên nhân gây ra sự khó chịu trong cơ thể hắn rồi.

Cũng may, nguồn năng lực này tuy mạnh nhưng đã bị tiểu kiếm bên cạnh Lam Ngọc hấp thu hơn phân nửa, vì vậy uy lực còn lại của nó tản mát ra chỉ làm cho Diệp Khôn cảm thấy khó chịu mà thôi, nếu không cũng thật sự khó nói sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng này đang diễn ra trong cơ thể mình, Diệp Khôn sợ hãi đến cực điểm, vẻ mặt của hắn trở lên xám trắng như tro, hai mắt tròn lên, như là không thể tin vào điều này vậy.

"Như thế nào? Tại sao đột nhiên Lam Ngọc lại xảy ra dị biến như vậy? Cũng may là còn có tiểu kiếm kia, nếu không thì..." Thu lại nội thị thuật Diệp Khôn hoảng sợ nói.

"Chẳng nhẽ bên trong Lam Ngọc đang xảy ra chuyện gì?"

Nói rồi, Diệp Khôn cũng không có chần chừ, tân niệm khế động đã biến mất tại chỗ, khi xuất hiện, hắn đã ở trong động phủ bên trong Lam Ngọc rồi.

Vừa tiến nhập vào trong Lam Ngọc, đột nhiên sắc mặt của Diệp Khôn thay đổi, đã không còn khó coi như trước nữa mà đã trở lại trạng thái bình thường, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

"Quả nhiên là như vậy, mình vừa vào trong này thì cái cảm giác khó chịu kia cũng đã tan biến." Không còn cảm thấy khó chịu nữa, nét mặt của Diệp Khôn giãn ra, thì thào nói.

"Đến tốt cùng là có chuyện gì đang xảy ra ở đây? Xem ra mình phải đi tìm hiểu một phen vậy, hi vọng sẽ không có chuyện gì không tốt xảy ra."

Đưa tay về cầm trầm tư một lúc, Diệp Khôn khẽ cau mày, thờ dãi một tiếng nói.

Sau đó hắn hóa thành một đạo thanh quang bay ra khỏi động phủ.

Diệp Khôn bay đến một ngọn núi nhỏ nằm cạnh động phủ không xa lắm thì dừng lại, hắn đáp xuống đỉnh núi rồi đưa mắt nhìn bốn phương tám hướng xem có phát hiện ra được điều gì không.

Đột nhiên hai mắt Diệp Khôn nhú lại, trên mặt hắn lộ rõ vẻ ngưng trọng khi nhìn về một phía xa xa.

"Đây chẳng phải là chỗ Tiểu Bạch thường lui tới ngâm mình hay sao?"

Cách chỗ Diệp Khôn đứng hơn một dặm, một cột lốc xoáy khổng lồ đang xoay chuyển với tốc độ kinh người, nhưng kỳ quái là, lốc xoáy này chỉ xoay quang một chỗ chứ không có di chuyển.

Theo tốc độ của lốc xoáy, thiên địa nguyên khí quanh vùng phụ cận cũng trở lên hỗn loạn, từng đợt từng đợt linh khí được thu hút cuốn vào trong vòng lốc xoáy, liên tục mãi không ngừng.

Tuy chỗ này tới chỗ lốc xoáy thần thức hiện tại của Diệp Khôn không thể nào cảm ứng tới đó được, nhưng biểu hiện của lốc xoáy cũng khiến cho hắn cảm nhận được uy lực của nó mạnh tới mức nào rồi, việc này khiến cho hắn càng thêm sợ hãi. Không biết lốc xoáy này là thế nào, liệu nó có ảnh hưởng gì tới Lam Ngọc và gây nguy hiểm tới cho hắn không, nhất thời hắn rất muốn biết nhưng lại không có hành động gì cả.

Bởi hắn đã bị cảnh tượng trước mặt hấp mất hồn, khiến cho hắn ngất người ra đó, và trở mắt lên nhìn không chịu dời mắt đi hay có ý định tới gần để xem.

Không lẽ cảm nhận được sự nguy hiểm khi tới gần, cho nên hắn đã không dám tới? điều này thật sự khó mà đoán biết được a.

Cứ như vậy, thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Khoảng hai canh giờ sau, lúc này lốc xoáy đã thu nhỏ lại không còn như trước nữa, thiên địa nguyên khí cũng đã ổn định trở lại, qua thêm một lúc lâu, lốc xoáy hoàn toàn biến mất, quang cảnh đã trở lại bình thường như mọi khi.

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, im lặng đánh giá cảnh tượng vừa rồi một lượt.

"Hiện tượng vừa rồi nếu như mình đoán không sai thì đó chính là hiện tượng của người vừa mới tấn cấp. À, không đúng, phải là của yêu thú tấn cấp thì đúng hơn, nếu đúng là như vậy, không lẽ Tiểu Bạch vừa rồi đã tấn cấp. Chuyện này làm sao có thể chứ?"

Như nhớ tới điều gì, Diệp Khôn không tin vào mắt mình kinh ngạc nói.

Diệp Khôn suy nghĩ cũng không sai, sở dĩ nói ở bên trong Lam Ngọc tấn cấp là điều không thể, điều đó cũng đúng. Bởi vì trước đó, hắn đã thử rất nhiều lần, nhưng không tài nào tấn cấp được. Mặc dù linh khí ở đây rất nồng đậm, nhưng hắn cũng chỉ biết trơ mắt ra nhìn mà thôi. Nếu muốn tấn cấp, thì không còn cách nào khác là phải ra ngoài, mới thực hiện được.

Đây cũng là điều thực tế mà hắn đã trải qua, vì vậy, nói ở trong này có người tấn cấp thì hắn không thể tin nổi, nhưng hiện tượng vừa rồi hắn là có người tấn cấp rồi đấy.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Khôn cũng nghĩ mãi không ra, tại sao lại có chuyện này xảy ra cơ chứ? Chẳng nhẽ nói, Tiểu Bạch là yêu thú cho nên nó khác với nhân tộc, có thể ở trong này thuận lợi tấn cấp?

Nghĩ đến điều này, cũng không phải là không có khả năng a? Dù sao đi nữa yêu thú với nhân tộc thể chất hoàn toàn khác xa nhau. Chỉ cần nói đơn giản đến vấn đề thọ nguyên thôi, thì yêu thú có thọ nguyên dài gấp đôi thậm trí gấp mấy lần nhân tộc cũng là chuyện bình thường.

Có thể chỗ này hoặc chỗ kia hữu dụng với yêu thú, nhưng lại không hữu dụng với nhân tộc, và ngược lại.

Cho nên nói, ở tu tiên giới có rất nhiều điều thần bí, không có chuyện gì là không có khả năng xảy ra cả.

Bây giờ, nếu muốn biết chắc chắn phán đoán của mình có đúng không? Diệp Khôn cũng chỉ còn cách là trực tiếp tới nơi xem xét, mới có thể chứng thực được.

Ý nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển qua, Diệp Khôn cũng không cần nhiều lời, liền hóa thành một đạo cầu vồng, kích bắn tới địa phương vừa rồi xảy ra dị tượng.

"Hú...Hú..."

Diệp Khôn vừa bay đi, thì đột nhiên từ chỗ lốc xoáy tan biến, một tiếng hú kinh thiên động địa vang lên. Bên trong tiếng hú rõ ràng mang một âm điệu tỏ ra cuồng hý.

Bên trong độn quang, Diệp Khôn nghe thấy tiếng hú này thì hơi giật mình một chút, độn tốc có hơi chậm lại. Nhưng khi nghe được tiếng hú kia có cảm giác rất quen, nét mặt hắn giãn ra, trong lòng cũng cảm thấy vui vui.

Diệp Khôn cảm thấy rõ được sự vui sướng của Tiểu Bạch ẩn chứa trong tiếng hú, điều đó chứng tỏ phán đoán của hắn cũng không có sai. Nếu đúng là Tiểu Bạch mà tiến giai, sau này cũng là một trợ thủ đặc lực cho hắn rồi đấy, bảo sao hắn không vui mừng được chứ.

Khoảng cách từ đỉnh núi Diệp Khôn đứng tới chỗ hồ nhỏ nơi Tiểu Bạch hay lui tới cũng chỉ hơn một dặm, cho nên chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã tới nơi.

Độn quang thu lại, Diệp Khôn xuất hiện bên cạnh hồ nhỏ. Hai mắt hắn nhú lại, một lúc sau thì tỏ ra đầy kinh ngạc nhìn vào một cái bóng nhỏ bé, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mặt hồ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Bên dưới mặt hồ đúng là Tiểu Bạch, nhưng mà lúc này, rõ ràng Tiểu Bạch đã thay đổi tương đối khá nhiều.

Hình dáng của nó vẫn là một chú tiểu hầu như ngày nào, nhưng lớp lông bên ngoài không còn trắng như trước nữa. Thay vào đó là một màu xanh

lam, rất giống với màu lông khi nó và Bạch Hâu trước kia biến thân.

Hơn nữa, lớp lông trên người nó cũng giảm đi một phần nào đó, không còn nhiều như trước.

Khôn mặt của nó cũng có chút thay đổi, hình dạng đã có phần nào nhang nhác giống nhân tộc hơn. Ở giữa trán của nó cũng xuất hiện một vết nhỏ thẳng đứng dài chừng một đốt ngón tay. Thi thoảng lấp lóe, phấp phấp ra lục quang nhìn rất yêu dị.

Một điểm khiến Diệp Khôn chú ý hơn nữa là, khi thần thức của hắn quét qua người nó. Hắn đã cảm nhận được khí tức của Tiểu Bạch rõ ràng cường hoành hơn hẳn.

Nếu như cảm ứng không có sai, Diệp Khôn còn phát hiện ra khí tức của Tiểu Bạch còn hơn hẳn cả Phệ Linh Thiên Quý. So với Chu Tề và Ngạo Vân Tử cũng không sai biệt cho lắm.

Diệp Khôn không khỏi kinh sợ rồi, làm sao có thể chứ? Rõ ràng Tiểu Bạch mới tiến giai, như thế nào khí tức lại mạnh mẽ đến như vậy?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng nhất thời Diệp Khôn cũng không biết nói gì cả.

“Khęc...khęc...”

Đang ngồi xếp bằng dưới mặt hồ, đột nhiên Tiểu Bạch mở trừng hai mắt ra. Đúng lúc nó nhìn thấy Diệp Khôn đang ngơ ngác nhìn mình, nó khẽ nhúm mày, sau đó ngoác miệng ra cười một cách đầy khoái trí.

Diệp Khôn nhìn thấy bộ dạng này của nó không khỏi chết lặng đứng một bên, thật lâu sau hắn mới cười trừ một cái đồng thời nhìn Tiểu Bạch với ánh mắt đầy hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 123: Tác Dụng Của Tiểu Hồ

"Tiểu quý, ngươi thật là..."

Diệp Khôn thoáng cái trở lại bộ dạng bình thường, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tiểu Bạch âm thầm đánh giá nó một lượt.

Tiểu Bạch bộ dạng vẫn như trước, hai tay gãi đầu cũng đảo mắt nhìn qua thân mình mỗi lượt, nhưng cũng không có biểu hiện gì khác.

Sau đó, đột nhiên thanh quang trên người Tiểu Bạch lóe lên nó liền biến mất khỏi mặt hồ, khi xuất hiện đã ngồi chồm chở trên vai Diệp Khôn rồi.

“Tiểu Bạch, ta thật không ngờ ngươi ở chỗ này lại có thể tấn cấp được đây, hơn nữa khí tức rất cường hoành, như vậy là sao ta?” Diệp Khôn sờ lên đầu Tiểu Bạch xoa xoa vài cái, hắn cảm thấy việc nó có thể tiến giai ở trong này rất khó hiểu chậm rãi nói.

Tiểu Bạch nghe thấy vậy cũng tỏ ra một thái độ khó khăn, nó khẽ cúi đầu qua một bên tránh bàn tay của Diệp Khôn, sau đó kêu lên vài tiếng như là muốn nói cái gì đó.

“Ài! Ngươi tuy thông minh nhưng không thể nói được thật là đáng tiếc, nhưng thôi, dù sao cũng chúc mừng ngươi. Chỉ cần sau này chăm chỉ tu luyện, sẽ có một ngày ta và ngươi có thể trực tiếp nói chuyện với nhau được. Lúc đó ngươi nói cho ta biết nguyên nhân cũng chưa muộn a.” Nhìn bộ dạng của Tiểu Bạch, biết nó đang cố gắng diễn đạt cho mình hiểu, nhưng hắn không tài nào hiểu được, sau khi chờ dài một tiếng đành ngậm ngùi nói.

“Được rồi, để ta xem nào?” Diệp Khôn đưa hai tay kẹp vào nách Tiểu Bạch nhắc cả người nó giơ lên ở trước mặt, sau đó thả thần thức ra đảo qua người nó dò xét một lượt.

Tiểu Bạch thấy vậy cũng không có phản ứng gì, miệng nó vẫn cười toe toét để mặc cho Diệp Khôn tùy ý hành động.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn thu lại thần thức rồi đem Tiểu Bạch để lại lên vai, trầm tư suy nghĩ rồi nói.

“Không sai, quả thật ngươi đã tiến giai vào hàng yêu thú cấp hai, tu vi của ngươi lúc này chỉ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ thôi, nhưng khí tức của ngươi phát ra rất cường hoành không khác gì với trình độ của yêu thú cấp bốn, và cũng không sai biệt lắm so với cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ. Rõ ràng ngươi mới vừa tiến giai, không hiểu tại sao lại có khí tức mạnh mẽ đến như vậy.”

Nghỉ một chập Diệp Khôn nói tiếp.

“Ta nghĩ mãi không ra, tại sao ngươi lại trở lên như vậy đây, hơn nữa lần này tiến giai không ngờ cơ thể của ngươi có chút biến hóa không tồi. Ta nhìn rất giống với bộ dạng khi ngươi biến thân rồi đây, không biết lần sau khi ngươi biến thân thì sẽ như thế nào a? Hơn nữa, nếu ta đoán không nhầm thì hiện tại ngươi có thể thi triển thêm những thần thông mới lợi hại hơn a?”

Tiểu Bạch nghe Diệp Khôn nói vậy thì bộ dạng tỏ ra như là đang suy nghĩ điều gì đó, khi Diệp Khôn nói xong, cái đầu nó gật lia lịa, tỏ ra đồng ý với những gì hắn nói.

Sau đó, Tiểu Bạch từ trên vai Diệp Khôn nhảy tót xuống đất, nó túm lấy tay của hắn kéo lại bên cạnh bờ hồ. Sau đó nó vừa nhìn hắn vừa kêu lên vài tiếng, đồng thời hai tay vung vẩy làm vài động tác lạ, đến cuối cùng thì chỉ thẳng xuống dưới mặt hồ.

Diệp Khôn ngơ ngác đứng một bên không hiểu ý nó muốn nói là gì.

Tiểu Bạch thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy nhưng không tỏ ra mất kiên nhẫn, sau đó đứng trước mặt hắn đem hai tay giơ lên cao chạm vào nhau vẽ ra một hình vòng tròn, tiếp đó nó xoay người chỉ chỉ xuống mặt hồ.

“Tiểu Bạch, ý ngươi nói là sao? Ta vẫn không hiểu?” Diệp Khôn nhíu mày, nhìn hành động của Tiểu Bạch cảm thấy khó hiểu.

Tiểu Bạch đưa hai tay lên gãi gãi đầu, lần này nó cũng có chút không kiên nhẫn rồi đây. Mặc dù vậy, nó vẫn tỏ ra bình tĩnh không hề nóng vội.

Một khắc sau, Tiểu Bạch hai chân đứng thẳng nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Diệp Khôn kinh ngạc, tự nhiên Tiểu Bạch tỏ thái độ như vậy khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Còn đang suy nghĩ, Diệp Khôn hướng mày, Tiểu Bạch trước mặt hắn đột nhiên toàn thân lục quang đại tỏa, khí tức trên người nó thoáng cái tăng mạnh khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ, hít thở không thông.

Sau khi thả ra uy áp, Tiểu Bạch hai tay của lên, vẫn như động tác khi nãy chỉ chỉ xuống dưới mặt hồ.

Thấy hành động của Tiểu Bạch, Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh. Tinh quang trong hai mắt hắn lóe lên, tỏ ra bộ dạng như là đã hiểu điều gì rồi.

“Tiểu Bạch, ý ngươi nói là, tất cả những sự biến hóa trên cơ thể của ngươi, và cả khí tức cường hoành của ngươi nữa. Nguyên nhân tất cả là ở cái hồ này?”

Như đã hiểu biểu thị của hành động mà Tiểu Bạch cố gắng diễn đạt cho mình, Diệp Khôn nét mặt giãn ra nhìn nó chậm rãi nói.

Tiểu Bạch nghe vậy thì gật đầu đồng ý, đồng thời thanh quang trên người cùng với khí tức cường hoành của nó chợt tan biến.

“Vào”

Tiếng gió vang lên, thoáng cái Tiểu Bạch đã ngồi chễm trệ trên vai Diệp Khôn rồi.

“Ha ha. Bây giờ thì ta đã hiểu rồi, hóa ra là do cái hồ này. Thật không ngờ ngươi hàng ngày ngâm mình ở chỗ này, đến khi tiến giai lại có thực lực mạnh mẽ như vậy. Xem ra từ nay trở đi, ta cũng phải theo ngươi, dành chút thời gian hảo hảo ngâm mình ở chỗ này a?”

Diệp Khôn nhìn xuống cái hồ nhỏ trước mặt với vẻ đam chiêu, ý nghĩ trong đầu hắn liên tục xoay chuyển, cuối cùng như đã hiểu ra vấn đề, vẻ mặt trở lên cuồng hí, cười lớn nói.

Tiểu Bạch thấy Diệp Khôn đã hiểu, tỏ ra vui mừng. Hai tay túm chặt cổ hắn liên tục giật giật cổ áo, khiến cho hắn cảm thấy giờ khóc giờ cười.

Tiếp đó Diệp Khôn và Tiểu Bạch cùng nhau trở lại bên trong động phủ nghỉ ngơi một chút.

Diệp Khôn lấy ra một bình Bồi Dương Đan và hai bình Tẩy Linh Đan đưa cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cũng không có khách khí, liền nhận lấy ba bình đan dược đó.

Sở dĩ Diệp Khôn đưa Bồi Dương Đan và Tẩy Linh Đan cho Tiểu Bạch dùng, cũng là do hắn đã tìm hiểu qua rồi. Tuy yêu thú và nhân tộc có đường lối tu luyện khác nhau, nhưng đều có thể phục dụng đan dược để hỗ trợ cho việc tu luyện, cho nên hắn mới đưa đan dược cho nó.

Mặc dù trong này linh khí nồng đậm rất thuận lợi cho việc tu luyện, nhưng nếu có thêm đan dược phụ trợ, thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, Tiểu Bạch như vậy mà ở chỗ này có thể trực tiếp tiến giai được, cho nên Diệp Khôn cũng muốn bồi dưỡng cho nó thật tốt. Tiểu Bạch tiến giai càng nhanh, cảnh giới càng cao, hắn sẽ đạt được càng nhiều chỗ tốt.

Ít nhất thì khi gặp phải kẻ thù cảnh giới cao hơn mình, hắn cũng không phải sợ hãi nữa.

Như hiện tại, nếu như gặp phải cao thủ Trúc Cơ Kỳ, không cần biết đối thủ cảnh giới ra sao, mạnh yếu như thế nào. Bên cạnh Diệp Khôn đã có Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quý, thì khi đối mặt với cường địch, hẳn cũng có đủ tự tin hơn. Cùng lắm thì trốn vào bên trong Lam Ngọc, cũng đã an toàn rồi.

“Được rồi Tiểu Bạch, ngươi cũng mới tiến giai, hiện tại cứ ở chỗ này hảo hảo tu luyện để củng cố cảnh giới đi. Số đan dược ta đưa cho ngươi, ngươi hãy tự giải quyết a. Ta cũng sẽ thường xuyên ra vào chỗ này, cho nên ngươi cứ dùng thoải mái. Bây giờ ta phải ra ngoài có chút chuyện rồi.”

Nói rồi, Diệp Khôn cũng không có chần chừ, toàn thân mờ hồ biến mất tại chỗ.

Trong động phủ còn mỗi mình Tiểu Bạch, nó cầm ba bình đan dược rồi lần lượt mở nắp từng bình ra kiểm tra một lượt. Sau đó nó dốc ra một viên Tẩy Linh Đan bỏ vào mồm nuốt xuống. Rồi ngồi ngay tại chỗ nhắm mắt đi vào nhập định, bắt đầu tu luyện.

“Ài! Vẫn không hiểu được tại sao Tiểu Bạch có thể tiến giai ở bên trong Lam Ngọc, trong khi đó mình thì không thể. Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc, có lẽ là do thể chất của yêu thú khác với con người. Thôi bỏ đi, người ta quý ở chỗ biết đủ, đối với mình như vậy là quá đủ rồi. Trước mắt bây giờ là phải nhanh chóng tiến giai Trúc Cơ, rồi đoạt lấy truyền thừa của Ngũ Hành Phái mới được. Chỉ có điều, hiện tại đã biết được tác dụng của hồ nước nhỏ trong Lam Ngọc, mình cũng phải thường xuyên lui tới ngâm mình đây.” Trở lại căn nhà nhỏ ở Dược Linh Cốc, Diệp Khôn ngồi bên bàn gỗ cả ngày, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, thì thảo nói.

Tiếp tục trở lại dược viên, Diệp Khôn theo như những gì Trương Vĩnh chỉ bảo, đem toàn bộ dược thảo và dược độc trong dược viên, hảo hảo kiểm tra và chăm sóc qua một lượt.

Mặc dù số lượng dược thảo và dược viên khá nhiều, nhưng dựa vào sự hiểu biết cũng như trí thông minh của Diệp Khôn. Chỉ trong vòng ba ngày, hẳn cũng đã hoàn thành được công việc đầu tiên của mình.

Cũng may, việc này cũng không phải là ngày nào cũng phải làm. Theo định kỳ, thì cứ nửa tháng mới phải làm một lần. Vì vậy làm xong hết thấy Diệp Khôn vội trở về phòng, lăn ra đó ngủ liền một mạch hai ngày một đêm mới tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 124: Tu Sĩ Kết Đan Kỳ

Tổng đà Ngũ Hành Phái

Bên trong đại sảnh, lúc này có hơn mười người đang ngồi nghị luận việc gì đó rất sôi nổi.

Ngồi ở vị trí thượng tọa, không phải ai khác chính là chủ môn Ngũ Hành Phái, Ngạo Vân Từ.

Còn lại những người ngồi xung quanh, hiển nhiên đều là trưởng lão và các vị đường chủ của năm phân đà.

“Các vị, như Đỉnh sư đệ đã truyền tin về, ở Tây Dương Lĩnh cách đây vài ngày đã xảy ra biến cố, cho nên sự kiện Bảo Vân Ngọc Tháp không thể mở cửa đúng như thời gian quy định được, theo như tính toán thì phải mất một năm rưỡi nữa mới có thể mở cửa đây.”

Mọi người đang nghị luận xôn xao ở dưới, đột nhiên Ngạo Vân Từ khoát tay nói.

Cả đám nghe thấy vậy sắc mặt ai lấy đều biến đổi, chỉ có một vài người dường như đã biết trước điều này rồi cho nên vẻ mặt vẫn như thường.

“Như thế nào? Tại sao lại xảy ra chuyện này? Chủ môn môn sư đệ, đệ hãy nói rõ cho mọi người biết a.”

Một trung niên ước chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, một thân khí tức không tầm thường, tu vi của y đã đạt tới Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn tùy thời có thể đột phá Kết Đan. Dường như y không tin vào điều này nên khẽ cau mày hướng Ngạo Vân Từ hỏi.

“Vũ Mục sư huynh, cái này tiểu đệ cũng không được rõ ràng lắm. Trong truyền âm phù của Đỉnh sư đệ có nói qua, đại khái là do ảnh hưởng bởi thiên triệu của một sự việc nào đó gây ra. Mà theo phán đoán của đệ ấy rất có thể thiên triệu đó là do có người ở đó vừa mới đột phá bình cảnh, tiến giai Kết Đan Kỳ cảnh giới.” Ngạo Vân Từ nhìn qua đại hán, do dự một hồi nói.

“Cái gì? Có người tiến giai Kết Đan Kỳ?”

Những người có mặt ở đây nghe Ngao Văn Từ nói xong không hèn mà cùng kinh ngạc hô lên, sắc mặt của từng người biểu hiện ra ngoài gần như giống nhau, thay đổi liên tục.

“Sư đệ nói đùa, nếu như có người thực ở đó tiến giai tại sao chúng ta lại không biết chứ? Phải biết rằng, một khi đột phá bình cảnh tiến giai Kết Đan Kỳ thì thanh thể rất lớn. Mà Tây Dương Linh lại nằm trong địa bàn của bốn môn, làm sao có thể lại không biết chứ.”

Trung niên tên Vũ Mục trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, vẫn tỏ ra hồ nghi hỏi.

Nếu thực sự có người tiến giai Kết Đan Kỳ, mà lại ở trong địa phận của Ngũ Hành Phái. Thì chắc chắn là người của Ngũ Hành Phái rồi, chuyện này đúng là chuyện tốt. Nhưng nếu đúng là vậy, thì không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Bình thường khi đột phá bình cảnh tiến giai, nếu không được đồng môn sư huynh và các đệ tử bảo vệ, thì sẽ rất nguy hiểm. Không may đang trong quá trình tiến giai, lại bị kẻ thù tập kích, thì hẳn là dữ nhiều lành ít.

Nếu đúng là người của Ngũ Hành Phái thì không có lý do gì lại không để cho đồng môn sư huynh đệ tương trợ hộ vệ cho đây. Hơn nữa, khi tiến giai cũng không ai lại nguyện ý chọn nơi xa xôi hẻo lánh như vậy mà tiến giai.

Tuy ở Tây Dương Linh cũng có chỗ linh khí hơi đậm một chút, chỉ cần động tay động chân là có thể đạt tiêu chuẩn cho việc đột phá bình cảnh từ Trúc Cơ lên Kết Đan rồi. Nhưng dù sao cũng không phải là ở tổng đà, sẽ không có hộ phái đại trận bảo vệ. Một mình tự nhiên ở chỗ đó mà tiến giai là một sự lựa chọn hoàn toàn sai lầm. Chỉ có những người tán tu, mới có thể làm như vậy mà thôi.

Chẳng nhẽ đó không phải là người của Ngũ Hành Phái, mà lại là một tán tu nào đó. Cố nhiên chọn Tây Dương Linh làm nơi đột phá tiến giai.

Phải biết rằng Tây Dương Linh là địa bàn của Ngũ Hành Phái, tuy nhân số cố thủ ở đó không đáng kể. Nhưng ở nơi xuất nhập cũng đã bố trí tầng tầng cấm chế. Người ngoài đi vào trong đó, nếu không có lệnh bài, hoặc ngọc phù của bốn môn thì không thể nào đấy.

Không lẽ, tin tức của Đỉnh sư đệ truyền về là sai. Nhưng hiện tượng thiên triệu kia thì giải thích ra sao? Đỉnh sư đệ đã nói vậy hẳn là có căn cứ nào đấy, chứ không thể đoán bừa được.

Hoặc là...cũng có thể do bảo vật nào đó xuất thế, Đỉnh sư đệ nói vậy, chẳng qua là đánh lạc hướng của mọi người mà thôi.

Chứ làm gì có chuyện, một người tiến giai lên Kết Đan Kỳ với thanh thể rất lớn nhưng ở chỗ này không một ai biết được. Từ chỗ đó đến đây bất quá cách xa hơn năm trăm dặm một chút mà thôi, không thể không biết được.

Vũ Mục mang trong lòng đầy nghi hoặc, hỏi lại Ngao Văn Từ. Ngao Văn Từ nghe vậy, cũng thấy có lý, nhất thời cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Sư huynh, huynh hỏi đệ thì đệ cũng không biết nói thế nào cho phải. Đỉnh sư đệ chỉ vồn vện nói có thể, nếu như muốn biết thực hư như thế nào, thì còn phải chờ Đỉnh sư đệ trở về hỏi là sẽ rõ thôi.” Toàn trường cũng nhất thời im lặng, thật lâu sau, Ngao Văn Từ mới lên tiếng.

Vũ Mục nghe vậy thì hơi nhướng mày, quả thật Ngao Văn Từ nói không sai, chuyện này chỉ có để cho chính Đỉnh sư đệ nói ra thì mới biết rõ được.

“Các vị sư đệ. Mọi người thấy chuyện này thế nào?” Trầm tư một lúc, Vũ Mục chuyển hướng quay sang đảo mắt qua mọi người một lượt, nhà nhạ nói.

“Cái này...”

Vũ Mục hỏi vậy, những người ở đây cũng không biết nói gì hơn. Ai cũng giống nhau cả mà thôi, chỉ nghe phong phanh qua tin tức truyền về.

Tuy mỗi người đều có suy đoán riêng của mình, nhưng hết thấy những nghi ngờ cũng đã bị hai người nói ra hết rồi, bây giờ hỏi họ, họ cũng chẳng biết trả lời sao cả.

“Ha ha. Các ngươi không cần phải ngồi ở đây đoán già đoán non nữa, đúng là bốn môn vừa mới có một vị tiến giai Kết Đan Kỳ cảnh giới đấy.”

Mọi người còn đang không biết nói gì, thì đột nhiên một giọng nói hùng hậu từ bên ngoài truyền vào, theo sau đó là linh áp khủng bố đem toàn bộ đại sảnh bao phủ vào trong, chớp mắt một cái, một bóng người liền xuất hiện lơ lửng phía trên đại sảnh.

Bị linh áp đè lên người, những người ngồi ở đây toàn thân run rẩy, không thể cử động được, sắc mặt biến đổi liên tục, ai lấy đều tỏ ra sợ hãi, hít thở không thông.

Chỉ có duy nhất Vũ Mục là sắc mặt có chút ổn định, xem ra pháp lực của hắn còn hùng hậu hơn cả Ngao Văn Từ rất nhiều, tuy nhiên bị linh áp khủng bố đè lên người, hắn cũng không thể nhúc nhích được.

Ở phía trên đại sảnh, một lão giả khoảng chừng sáu mươi tuổi, khuôn mặt có vẻ gian xảo, toàn thân vận một bộ thanh bào, hai tay chấp ở sau lưng, đang mỉm cười nhìn qua tất cả những người ở phía dưới một lượt.

Sau đó cả người lão lóc lên, chỉ trong chớp mắt đã thấy lão ung dung ngồi trên một chiếc ghế cao nhất ở phía trên ghế chủ tọa của Ngạo Vân Từ.

Cùng lúc đó, linh áp cũng được lão thu lại.

Lão giả vừa thu lại linh áp, tất cả những người ở đây được tự do, ai lấy đều thở ra nhẹ nhõm, cả đám hồng hèn cùng nhau đứng dậy tiến lên hướng về phía lão giả khom người cung kính, đồng thanh nói.

“Tham kiến sư thúc.”

Lão giả tỏ ra hài lòng, khẽ gật đầu khoát tay nói: “Được rồi, các ngươi hãy trở về chỗ ngồi trước đi.”

“Vâng! Sư thúc!”

Nói rồi, ai lấy đều cung kính trở về chỗ của mình ngồi xuống.

“Sư thúc, không biết ngài đột nhiên xuất quan là có chuyện gì cần phân phó a.” Vừa ngồi xuống, Ngạo Vân Từ không đợi cho lão giả lên tiếng vội, đứng lên chấp tay cung kính hỏi.

“Ha ha. Không có gì! Hôm nay lão phu xuất quan chỉ là muốn chúc mừng một vị đạo hữu vừa tiến giai mà thôi.” Lão giả thấy Ngạo Vân Từ hỏi, cười lớn nói.

“Sư thúc! Ngài nói như vậy... chẳng nhẽ là...” Không đợi cho Ngạo Vân Từ nói, ở một bên Vũ Mục vội đứng lên nói.

“A! Vũ Mục, ngươi vậy mà cũng đã đạt đến Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn rồi, ta cảm ứng được pháp lực của ngươi tinh thuần thâm hậu hơn chương môn sư diệt rất nhiều a. Thảo nào vừa rồi ta thấy sắc mặt của ngươi vẫn như thường, xem ra bốn môn ta lại sắp có thêm một vị Kết Đan Kỳ rồi đấy.” Lão giả ánh mắt đảo qua trên người Vũ Mục, hơi tỏ ra kinh ngạc, tự nhiên nói.

“Sư thúc quá lời, muốn đột phá bình cảnh tiến vào Kết Đan Kỳ cũng không phải đơn giản chút nào, đệ tử cũng đã bị vây ở bình cảnh hơn mười năm rồi.” Vũ Mục sắc mặt hơi đổi, nói.

“Ha ha. Không sao! Hôm nay ta đã xuất quan ra ngoài này lại gặp được ngươi nữa, đều là đồng môn, ta sẽ thành toàn cho ngươi, ngươi cứ yên tâm. Còn về việc ta ra đây, thì ngay lúc đầu ta đã nói rồi đấy. Vì bốn môn vừa xuất hiện thêm một vị Kết Đan Kỳ nữa, cho nên ta mới ở đây đấy.” Lão giả nghe Vũ Mục nói vậy thì cười ha hả, nhân nhạ nói.

“Sư thúc! Người nói là thật...” Nghe thấy vậy, Vũ Mục đầu tiên là sững sờ, sau đó là vui mừng, thất thanh nói.

Lão giả thấy thái độ của Vũ Mục như vậy, chỉ cười cười, cũng không có nói gì.

Mà những người khác khi nghe thấy lão giả nói sẽ giúp Vũ Mục đột phá Kết Đan, và nói rõ bốn môn có thêm một vị Kết Đan Kỳ, thì trên mặt ai lấy đều tỏ ra đồ kị, lẫn vui mừng.

“Như thế nào? Tùng Bách sư đệ! Ngươi đã đến rồi tại sao lại không hiện thân đi vào, chẳng nhẽ còn phải để ta phải đích thân ra mời hay sao?” Mọi người còn đang vui mừng, thì ánh âm của lão giả lại vang lên, khiến cho ai lấy đều giật mình kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 Chương 125: Tùng Bách Và Nghiêm Hà

“Ha ha. Nghiêm Hà sư huynh quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã phát hiện ra tiểu đệ rồi.”

Lão giả vừa dứt lời thì một giọng nói sáng khoái vang vọng từ bên ngoài vào, thuận theo đó không gian tại lối vào đại sảnh một hồi vặn vẹo, lập tức liền xuất hiện một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, dung mạo anh tuấn, bộ dạng rất tiêu sái, thông dong bước vào.

Cùng lúc đó, một linh áp khủng bố không hề thua kém lão giả khi nảy từ trên người thanh niên phóng xuất ra, bao trùm lấy toàn bộ không gian đại sảnh.

Đám người Ngao Vân Từ, lại một lần nữa bị linh áp khủng bố của cao thủ Kết Đan Kỳ làm cho khiếp sợ. Tất cả mọi người, ngoài trừ lão giả được gọi là Nghiêm Hà ở phía trên, đều lâm vào tình trạng như lúc này cũng không sai biệt lắm.

Nghiêm Hà ngồi ở phía trên gặp phải linh áp của thiếu niên, mặc dù bên ngoài không có biểu hiện gì, vẻ mặt vẫn tỏ ra như thường, nhưng sâu trong nội tâm lão nổi lên một hồi dậy sóng.

Lão không thể ngờ được, thanh niên này rõ ràng mới tiến giai được vài ngày, hiện tại cảnh giới vẫn chưa thực sự vững vàng. Vậy mà linh áp trên người tỏa ra lại không hề thua kém gì lão là mấy.

Việc này khiến lão cảm thấy vừa mừng vừa sợ, mừng là từ nay bốn môn sẽ có một cao thủ Kết Đan Kỳ nữa tọa trấn, khiến cho thực lực của bốn môn gia tăng, sợ là khiếp sợ thanh niên, hắn vừa mới tiến giai mà khí tức đã khủng bố như vậy, đem ra so sánh thì có thể nói quá lên một chút là ngang ngửa với lão, một người tiến giai vào Kết Đan đã mấy chục năm.

Hít vào một hơi thật sâu, Nghiêm Hà liền phóng xuất linh áp của mình ra hóa giải toàn bộ linh áp của thanh niên trước mặt, khiến cho đám người Ngao Vân Từ lấy lại được tự do, ai lấy đều đưa mắt nhìn về phía thanh niên với ánh mắt đầy sợ hãi.

Vừa nhìn thấy dung mạo của thanh niên, những người có mặt ở đây ngoại trừ Nghiêm Hà không có biểu hiện gì. Còn lại ai lấy đều tỏ ra kinh ngạc, dường như không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Người này đâu phải ai khác, chính là Tùng Bách đường chủ Thổ Linh Đường chứ còn ai.

Chẳng qua khí tức trên người hắn lúc này lại khiến cho người ta phải kính sợ, đúng là cao thủ Kết Đan Kỳ.

Lúc đầu nghe Nghiêm Hà nói ra tên của Tùng Bách, ai lấy đều kinh ngạc lẫn nghi hoặc, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hắn ở chỗ này, hơn nữa đã tiến giai. Lúc này bọn họ mới tin là thật, ai lấy đều hít vào một hơi khi lạnh, trong lòng vừa ngưỡng mộ, vừa đổ kỵ.

"Tùng Bách sư đệ...À không! Sư thúc! Xin chúc mừng ngài đã tiến giai thành công." Lấy địa vị là chương môn, Ngao Vân Từ không chậm trễ vội ra mặt nói.

"Ha ha. Chương môn sư đệ, người hiện tại cảnh giới cũng đã vững vàng rồi, chỉ cần bế quan vài năm nữa cũng có thể đột phá tiến giai đấy." Tùng Bách khẽ gật đầu, cười cười nói.

Nói rồi, Tùng Bách cũng không để ý đến những người khác nữa, trực tiếp đi đến bên cạnh Nghiêm Hà ngồi xuống.

Đám người Ngao Vân Từ thấy vậy cũng không có gì dị nghị, cung kính ngồi một bên, riêng Ngao Vân Từ tâm tình hơi bất định, ngồi trên ghế chủ tọa.

"Sư đệ, người lần này tiến giai thành công đúng là đáng mừng. Từ nay có thêm người tọa trấn, thực lực của bốn phái cũng gia tăng không nhỏ a." Đợi cho Tùng Bách ngồi xuống, Nghiêm Hà bên cạnh quay sang nhìn hắn cười đầy thâm ý nói.

"Sư huynh nói không sai. Chỉ là tiểu đệ mới tiến giai, vẫn còn mong sư huynh chỉ giáo một hai đấy." Tùng Bách khẽ mỉm cười, sáng khoái nói.

"Hắc hắc. Cái này là dĩ nhiên, đợi cho đệ củng cố cảnh giới cho tốt, sau đó tới chỗ ta, chúng ta sẽ hảo hảo trao đổi một phen." Lão giả cười gian xảo, nói.

"Như vậy thì tiện nghi cho tiểu đệ rồi, đệ xin đa tạ huynh trước vậy." Tùng Bách thoáng tỏ ra vui mừng, liên tục nói vài lời cảm ơn. Nghiêm Hà vẫn bộ dạng như trước, hai người qua lại vài câu xem chừng rất vui vẻ.

"À! Đúng rồi, hôm nay mọi người tụ tập ở đây không phải là chúc mừng ta đấy chứ? Hình như việc ta tiến giai cũng không có cho mọi người biết đấy." Đang nói chuyện với Nghiêm Hà, Tùng Bách đột nhiên dừng lại, nhìn lướt qua đám người Ngao Vân Từ phía dưới tùy ý hỏi.

"Khỏi bẩm sư thúc, chuyện này thì không phải rồi. Hôm nay đám đệ tử ở chỗ này chủ yếu là đề cập đến sự kiện Bảo Vân Ngọc Tháp sắp diễn ra. Chỉ có điều...do biến cố ở Tây Dương Linh cho nên có thay đổi một chút." Ngao Vân Từ nghe Tùng Bách hỏi vậy, vội lên tiếng nói.

"A! Thì ra là việc này, chớp mắt cái đã mười năm qua rồi. Lần này, tri hoãn Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa không đúng thời hạn đã định, quả thật có phần do ta gây ra." Tùng Bách hơi sững sờ, ngay sau đó như nhớ tới điều gì, hơi áy áy nói.

"Sư thúc nói vậy, chẳng nhẽ thiên triệu ở Tây Dương Linh chính là do ngài tiến giai gây ra?" Tùng Bách vừa nói xong, ở một bên Vũ Mục hơi nhướn mày, kinh ngạc nói.

"Không sai, cũng may là ta đã bố trí xuống trận pháp, ngăn cản uy lực của thiên triệu xuống mức thấp nhất. Nếu không ảnh hưởng của nó cũng không chỉ có thể thôi, mà rất có thể Bảo Vân Ngọc Tháp sẽ đóng cửa vĩnh viễn." Tùng Bách hơi hồi tưởng lại những gì đã trải qua lúc tiến giai, chậm rãi nói.

"Thì ra là vậy! Nhưng không sao, hiện tại Bảo Vân Ngọc Tháp chỉ lùi thời gian mở cửa mà thôi. Chỉ là một năm, cũng không đáng nhắc tới. Ngược

lại việc sư thúc tiến giai mới là điều đáng mừng đấy.” Vũ Mục hai mắt lóe tinh quang, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Có điều, dù sao sự việc lần này cũng là do ta mà ra, như vậy đi chương môn sư diệt, người hãy thông tri cho các môn phái khác một câu. Nói là do sự có ngoài ý muốn, cho nên sẽ tăng thêm mỗi phái một danh ngạch tham gia Bảo Vân Ngọc Tháp.”

Ngừng một chút, Tùng Bách hướng lão giả bên cạnh nói: “Sư huynh, huynh thấy chủ ý của đệ thế nào?”

Tùng Bách mặc dù đã liệt vào hàng ngũ thái thượng trưởng lão, nhưng dù sao cũng mới tiến giai. Cho nên trước khi đưa ra quyết định hẳn cũng không dám tự mình quyết, dù sao sư huynh cũng đang ở chỗ này. Cũng phải nói với Nghiêm Hà một tiếng mới được

“Được! Cứ làm như đệ nói đi!” Nghiêm Hà thấy Tùng Bách hỏi, gật đầu tùy ý nói.

“À! Phải rồi sư đệ! Có sư huynh hiện tại vẫn chưa thể xuất quan để chúc mừng đệ được. Huynh ấy có nhờ ta chuyển lời tới đệ. Đợi đến lúc huynh ấy xuất quan, sẽ trực tiếp tới chỗ đệ cáo lỗi và chúc mừng sau?” Như nhớ tới điều gì, lão giả nói tiếp.

“Ồ! Có sư huynh như vậy mà vẫn chưa xuất quan, đệ nghe nói huynh ấy đang tu luyện một bí thuật lợi hại nào đó, xem ra không thành công thì huynh ấy vẫn chưa xuất quan a.” Tùng Bách nghe Nghiêm Hà nói, hơi kinh ngạc một chút, thuận theo như nhớ tới lời đồn về vị Cố sư huynh kia. Sắc mặt có chút biến đổi nói.

“Ha ha. Không sai! Quả là như vậy. Xem ra sư đệ tình báo cũng nhanh a.” Nghiêm Hà nghe Tùng Bách nói xong, thì hơi nhú mồm, ý nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển, ngay sau đó cười lớn nói.

Đối với tin tức Cố sư huynh bế quan tu luyện bí thuật, từ trước đến nay, ngoài lão ra thì không có một người nào biết được. Đến ngay cả Ngao Vân Từ là chương môn của Ngũ Hành, cũng không được biết đến, chỉ nhận được tin tức hai người bế quan tu luyện mà thôi.

Thế nhưng mà, Tùng Bách vừa mới tiến giai, hẳn đã biết được việc này rồi, chứng tỏ hẳn đã biết từ trước đó, điều này khiến cho Nghiêm Hà cảm thấy ngoài ý muốn. Trong lòng lão cảm thấy Tùng Bách đúng là không đơn giản chút nào.

“Được rồi! Hôm nay mục đích của ta ra ngoài này cũng là muốn thông tri cho mọi người biết về việc Tùng Bách sư đệ tiến giai thành công. Tuy nhiên, ta cũng nhắc nhở mọi người một chút. Mặc dù Tùng Bách sư đệ tiến giai, là một sự kiện lớn của bốn phái. Nhưng hiện tại tu tiên giới đang lâm vào tình trạng hỗn loạn. Vì vậy ta không muốn những người khác biết đến việc bốn môn có thêm một vị Kết Đan Kỳ tọa trấn.”

Ngừng lại một chút Nghiêm Hà nói tiếp

“Ta và Cố sư thúc các người có chủ ý riêng, và Tùng sư đệ cũng đã đồng ý. Sẽ để cho Tùng sư đệ bí mật ẩn cư tu luyện, đệ ấy sẽ là hậu thủ của bốn môn.”

Nghe Nghiêm Hà nói xong, đám người Ngao Vân Từ và Vũ Mục một hồi kinh ngạc, nhưng sau đó đã hiểu được dụng ý của sư thúc, nên cũng không có ý kiến gì, ai lấy đều đồng ý với cách làm này.

“Ha ha. Sư huynh nói rất phải. Cũng chính vì vậy mà lần này ta tiến giai mới có gắng áp chế động tĩnh như vậy. Các người phải hiểu và nhớ kỹ lấy. Còn về trước đó, ta có lợi dụng cái chết của Nam Chiêu Thành dụ mọi người rồi đi để chiếm đoạt một chút lợi ích. Ấu cũng là vì ta muốn tỷ lệ tiến giai thành công lớn hơn một chút. Những thứ đó ta đã lấy của các người, sau này ta sẽ bồi thường sau. Các người thấy thế nào.” Tùng Bách nghe Nghiêm Hà nói, liên tục gật đầu tán thành, đợi cho lão nói xong, rồi xem thái độ của những người khác. Tùng Bách cười lớn, nhìn vài người phía dưới thân nhiên nói.

Những người bị Tùng Bách nhìn qua, ai lấy đều rung mình một cái. Không hẹn cùng lên tiếng: “Đa tạ sư thúc!”

“Tốt rồi! Nghiêm sư huynh, đệ nghĩ tới đây là được rồi. Đệ mới tiến giai cũng phải nhanh chóng củng cố cảnh giới cho vững, đệ xin cáo từ trước.” Không đợi cho Nghiêm Hà nói gì, Tùng Bách hóa thành một đạo thanh quang, bay vút ra khỏi đại điện, biến mất tầm hơi.

Nghiêm Hà gặp tình cảnh này, đôi lông mày khẽ nhú lại, nhưng cũng không có biểu hiện gì thêm. Liền quay sang đám người Ngao Vân Từ phân phó vài câu. Sau đó cũng hóa thành một đạo độn thanh quang, rời khỏi chỗ này.

Tùng Bách và Nghiêm Hà rời đi, không khí trong đại sảnh mới được thả lỏng một chút.

Vũ Mục và Ngao Vân Từ cùng với những người khác cũng thảo luận thêm một vài vấn đề liên quan đến Bảo Vân Ngọc Tháp, và một vài sự kiện sắp diễn ra nữa.

Cuối cùng, mỗi người ôm một tâm tư không ai giống ai, lần lượt rời khỏi đại sảnh.

Bên trong một động phủ được mở tạm thời ở Dược Linh Cốc, Diệp Khôn đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền. Khí tức của hắn lúc này rõ ràng cường hoành hơn rất nhiều so với một tháng trước.

Đột nhiên, hắn mở trừng hai mắt, vẻ mặt mừng như điên thốt lên.

“Cuối cùng mình cũng thành công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 126: Tàng Kinh Các

Diệp Khôn rời khỏi động phủ với vẻ mặt tràn đầy niềm vui.

Trong một tháng gần đây, vì muốn đột phá bình cảnh Diệp Khôn đã gặp phải trăm cay nghìn đắng, hắn trùng kích hơn mười lần cuối cùng đến lần thứ mười ba mới thành công, thuận lợi tiến thêm một bước đạt tới cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng mười hai.

Cứ tưởng nhờ vào số đan dược mà hắn luyện chế được cùng với lượng linh khí nồng đậm ở Dược Linh Cốc là hắn có thể thuận lợi đột phá bình cảnh.

Nhưng đâu có ngờ được, khi đạt tới trình độ đỉnh phong, bắt đầu tiến hành đột phá bình cảnh Diệp Khôn đã gặp phải rất nhiều khó khăn, khiến cho hắn thất bại liên tiếp mất lần.

Không hiểu rõ nguyên nhân do đâu, rõ ràng lúc nào pháp lực của hắn cũng ở vào trạng thái dư thừa, trong người cũng cảm giác được một bước đột phá mới. Nhưng mỗi khi trùng kích hắn đã bị một tấm màng vô hình ngăn cản, không thể vượt qua nổi.

Trải qua bảy tám lần như vậy, lúc đầu, Diệp Khôn cũng cảm thấy nhụt trí. Nhưng đó cũng chỉ là cảm thấy mà thôi, vốn dĩ con đường tu tiên không hề bằng phẳng, hơn nữa, hắn thân mang Ngũ Hành Linh Căn.

Cũng vì mang trên mình Ngũ Hành Linh Căn, lại không có công pháp tu luyện phù hợp, những gì hắn tu luyện chẳng qua cũng chỉ là nhập môn của tu tiên giới mà thôi, vì vậy mỗi lần đột phá bình cảnh hay tấn cấp đều rất khó khăn.

Những lần tiến giai trước cũng không có khó khăn đến như vậy, qua mấy lần thất bại, Diệp Khôn dần cũng đã hiểu ra được nguyên nhân là do đâu.

Có lẽ cũng là do vận khí của Diệp Khôn không tốt, lần trước Tiểu Bạch ở trong Lam Ngọc tiến giai vô tình đã kích phát hai tia linh lực hỗn độn âm dương ở trong cơ thể hắn. Hai tia linh lực này chính là hai tia hắc bạch, mà ở lần Tẩy Tủy kinh mạch lần trước đã xuất hiện.

Sau đó hắn cũng không để ý đến hai tia linh lực này cho lắm. Thuận theo đó, chúng cũng ẩn tàng trong thức hải của hắn, thời gian qua đi Diệp Khôn cũng quên bồng nó đi.

Cho tới tận ngày hôm nay, thì hắn mới bắt gặp lại nó một lần nữa, mà lần này nó lại chính là nguyên nhân khiến cho hắn khổ sở một phen.

Đến lần thất bại thứ mười, Diệp Khôn không thể kiên nhẫn được thêm nữa, hắn đã bình tâm dùng nội thị thuật để quan sát những gì biến đổi trong cơ thể của mình.

Trong lúc tìm tòi nguyên nhân do đâu, Diệp Khôn đã phát hiện ra hai tia linh lực rất mỏng manh, một đen, một trắng. Ẩn ẩn hiện hiện, bên trong thức hải của hắn.

Cảm thấy hiếu kỳ lẫn nghi ngờ, Diệp Khôn làm một lần thử nghiệm, điều động pháp lực trong cơ thể, thử tiến hành trùng kích vào bình cảnh.

Quả nhiên nghi ngờ của hắn không có sai, cứ mỗi lần sắp sửa đột phá, thì hai tia linh lực này lại thôi động, đan xen vào nhau, tạo thành một đồ án thái cực âm dương, ngăn cản pháp lực của hắn. Khiến cho hắn, không tài nào đột phá được.

Gặp tình cảnh này, Diệp Khôn nhất thời không biết phải làm sao. Tiếp đó, hắn cũng chỉ còn cách làm lại nhiều lần, qua mỗi lần rút ra kinh nghiệm và cách khắc phục.

Nhờ vào trí thông minh của mình, cuối cùng đến lần trùng kích thứ mười ba. Diệp Khôn đã thành công, không khéo đánh lạc hướng của hai tia linh lực âm dương kia, điều động pháp lực trong cơ thể dồn dập hai lần mới thuận lợi đột phá thành công.

Mà lần này thành công này cũng phải nhờ đến một bí thuật nhỏ trong U Minh Quý Sát Công, Diệp Khôn mới thuận lợi như vậy.

Ở trung tâm Mộc Linh Đường, một tòa kiến trúc bề ngoài nhìn rất bình thường không khác gì so với một tòa lầu các nhỏ ở nơi thế tục mà mấy.

Phía trên đỉnh lầu là một lớp mái được lợp bằng những viên ngói được làm vật liệu phổ thông, những hoa văn chạm khắc ở bên ngoài cũng vậy. Lui xuống dưới, đặt ở vị trí trung tâm tòa kiến trúc là một tấm biển lớn bằng đá cẩm thạch, được người ta chú ý nhất.

Trên tấm biển, được tạc khắc ba chữ lớn hằn sâu vào bên trong, nhưng vẫn nổi bật, mang một phong cách cổ xưa “Tàng Kinh Các”

Lúc này trước lối vào Tàng Kinh Các, một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi với dung mạo bình thường, vận trang phục màu xám đang mở to con mắt nhìn chăm chăm vào Tàng Kinh Các, với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Thiếu niên này không phải ai khác, hẳn chính là Diệp Khôn.

Từ lần trước, trong khi đột phá bình cảnh xuất hiện hai tia linh lực hỗn độn âm dương kia. Diệp Khôn luôn thấy kỳ quặc trong người, thêm vào đó là tính tò mò, vì vậy sau khi nghỉ ngơi hẳn liền tìm đến Tàng Kinh Các, với ý định tìm trong điển tịch xem có manh mối gì về chúng không.

Ngũ hành phái có năm phân đà, cùng với một tổng đà. Theo đó, ở mỗi phân đà đều có một Tàng Kinh Các, không ngoại lệ, ở tổng đà cũng có một Tàng Kinh Các nữa.

Tuy Ngũ Hành Phái có tới sáu Tàng Kinh Các, nhưng những công pháp, và điển tịch trọng yếu, hầu hết vẫn được lưu trữ ở tổng đà. Những nơi khác cũng chỉ là những công pháp và điển tịch bình thường vốn có của tu tiên giới, được lưu truyền từ thời thượng cổ cho tới nay.

Mặc dù vậy, số lượng cũng không phải là nhỏ, ở mỗi một Tàng Kinh Các cũng chứa mấy vạn điển tịch và công pháp.

Biết được điều này, lúc đầu Diệp Khôn cũng cảm kinh ngạc. Nhưng nghĩ lại, dù sao Ngũ Hành Phái cũng là một môn phái có lịch sử lâu đời tự truyền thừa từ thời thượng cổ cho tới nay.

Cho dù hiện tại, thực lực của Ngũ Hành Phái không còn như xưa, bị rút xuống hàng tam lưu. Nhưng dù gì cũng là môn phái lâu đời rồi, qua nhiều năm tháng như vậy số lượng điển tịch và công pháp có được nhiều cũng không phải là không được.

Hơn nữa, theo như Diệp Khôn tìm hiểu, ở Tàng Kinh Các phần lớn là điển tịch, chứ công pháp cũng chẳng có mấy.

Cân nhắc cả nửa ngày, Diệp Khôn quyết định rời khỏi Dược Linh Cốc đi đến Tàng Kinh Các một phen. Tất nhiên, đầu tiên là hẳn đến Tàng Kinh Các ở Mộc Linh Đường trước rồi.

Thu lại ánh mắt kinh ngạc đang nhìn vào Tàng Kinh Các, Diệp Khôn tắc lưỡi một cái, không nhanh không chậm bước vào bên trong.

Xuyên qua màn sáng bảo vệ bên ngoài của vào Tàng Kinh Các, Diệp Khôn liền xuất hiện trước một gian phòng tương đối rộng.

Bên trong gian phòng cũng không có bày biện gì nhiều lắm, cả gian phòng rộng như vậy cũng chỉ có vền vền ba cái bàn nhỏ, cùng với vài cái ghế mà thôi.

“Ồ! Cũng khá lâu rồi, bây giờ mới có một tiểu tử không có việc gì làm rảnh rỗi chạy tới chỗ này sao?” Diệp Khôn đang âm thầm đánh giá hoàn cảnh xung quanh, thì một giọng nói khàn khàn tỏ vẻ kinh ngạc vang vọng khắp căn phòng, khiến cho hắn giật mình.

Ngay sau đó, không gian phía trước mặt hắn một hồi vận vận, liền xuất hiện một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi, dáng người gầy gò. Hai mắt ẩn chứa tinh quang, liếc nhìn Diệp Khôn dò xét một lượt.

Diệp Khôn bị ánh mắt của lão giả liếc nhìn, khiến hắn rung mình một cái. Hắn cảm giác được ánh mắt vừa rồi của lão giả, dường như có thể nhìn thấu toàn bộ bí mật trên người hắn vậy.

Từng giọt mồ hôi trên trán của Diệp Khôn lăn tăn chảy ra, hít vào một hơi khí lạnh, nhưng hắn cũng không dám có động tĩnh gì, đứng im bất động nhìn thẳng vào mắt lão giả.

Theo đó, thần thức của hắn cũng đảo qua trên người lão giả.

Nhưng kết quả lại khiến cho Diệp Khôn cả kinh, khiến hắn dường như không thể tin nổi, hắn phát hiện trên người lão giả không hề có một chút linh lực giao động nào cả, lão chẳng khác gì là một phạm nhân vậy.

Nhưng hắn không tin, lão giả trước mặt mình lại là một phạm nhân.

Nghĩ vậy, Diệp Khôn chấp tay, khom người cung kính nói.

“Văn bói Diệp Khôn, người của Dược Linh Cốc, xin ra mắt tiền bối.”

“Diệp Khôn? Người của Dược Linh Cốc, ta chưa nghe nói bao giờ. Có lẽ tiểu tử Trương Vĩnh mới thu nhận ngươi?” Lão giả nghe Diệp Khôn nói vậy, hơi suy nghĩ một chập, sau đó nói ra một câu, khiến cho hấn sợ ngây người.

“Nghe ý tứ của tiền bối đối với Trương Vĩnh sư thúc như vậy, chẳng lẽ ngài là...” Lão giả trước mặt đối với Trương Vĩnh lại xưng hô là tiểu tử, khiến cho Diệp Khôn quá sợ hãi, như nghĩ đến điều gì kinh hãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 127: Hai Lão Nhân Thần Bí

Diệp Khôn còn chưa nói hết câu, lão giả đã khoát tay chặn lại, hai mắt lão hip lại, thần nhiên nói.

"Ta là người như thế nào tiểu tử ngươi không cần để tâm, ngược lại ta lại rất hứng thú với ngươi đấy. Đối với bốn môn mà nói, ngươi trên người mang Ngũ Hành Linh Căn, mặc dù là ngũ linh căn, nhưng như thế cũng được coi như là kỳ tài hiếm gặp, có thể nói là ngàn năm mới có một, còn hơn cả những người mang trên mình Thiên Linh Căn ở trong tộc phái, như thế nào ngươi lại ở chỗ này?"

Nói rồi, lão giả đem ánh mắt chờ mong một lời giải thích của Diệp Khôn rơi trên người hấn.

Nghe lão giả nói vậy, Diệp Khôn nhất thời cứng họng. Những gì muốn nói liền nuốt vội vào trong, xem ra lão giả này không muốn hấn biết nhiều về lão, cho nên lão mới nói vậy.

Diệp Khôn cũng hiểu dụng ý của lão, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng mà không muốn người khác biết tới, lão giả trước mặt hiển nhiên là như vậy. Nếu đối phương không muốn nói, Diệp Khôn cũng không có chủ động đi hỏi thêm làm gì.

Chẳng qua những lời của lão giả nói ra sau đó, lại khiến cho Diệp Khôn kinh ngạc. Chỉ một cái liếc mắt, vậy mà lão giả nhìn ra được chính xác phẩm chất linh căn của hấn. Trong khi đó, những cao thủ Trúc Cơ Kỳ phải cẩn thận kiểm tra thì mới có thể phát hiện ra được. Đẳng này, lão giả chỉ bằng một cái liếc mắt, là đã nhìn ra được rồi.

Âm thầm ghìm lại sự sợ hãi trong lòng, không để biểu hiện ra ngoài, Diệp Khôn tỏ vẻ tự nhiên, suy nghĩ qua lời nói của lão một chập, cung kính nói.

"Tiền bối đã nói vậy, văn bói cũng không cần nhiều lời nữa. Chỉ có điều, tiền bối đã nói qua tư chất của văn bói như vậy lại đối với bốn môn là một thiên tài nghìn năm khó gặp. Thế nhưng mà, từ lúc gia nhập cho tới lúc gặp được chương môn Ngạo Vân Tử, cũng không thấy người nói qua. Chẳng lẽ tiền bối đối với văn bói là có sự hiểu nhầm?"

Lão giả nghe Diệp Khôn nói xong, đôi lông mày khẽ nhíu lại, hừ lạnh nói.

"Hừ! Hiểu nhầm? Nếu ta đoán không sai, hấn là Ngạo Vân Tử có ý đồ đối với ngươi, cho nên mới dấu điểm ngươi như vậy. Can bản việc này cũng chỉ có một vài người biết được mà thôi. Nếu không ai nói ra, thì ngươi không biết được cũng là điều hiển nhiên."

"Được rồi. Dù sao chuyện này cũng không liên quan tới ta, ngươi ở chỗ này có thể tùy tiện ra vào." Lão giả cũng không muốn nhiều lời thêm nữa, tùy tiện nói thêm một câu.

Sau đó, lão lấy trong ngực ra một miếng ngọc bài hình thù cổ xưa ném qua cho Diệp Khôn, lạnh nhạt nói: "Ngọc bài này sẽ giúp ngươi thuận tiện ra vào tất cả Tầng Kinh Các ở các phân đà, ngay cả ở tổng đàn cũng thế."

Nói rồi, lão giả khẽ nhếch miệng lên cười, đồng thời toàn thân dần mờ nhạt đi, biến mất khỏi chỗ này.

Chộp lấy miếng ngọc bài vào trong tay, Diệp Khôn ngơ ngác nhìn vào chỗ lão giả vừa biến mất, giờ khóc giờ cười, nhất thời không thể hiểu nổi.

Từ trước đến nay hấn chưa hề gặp qua một người nào tính tình lại cổ quái như vậy. Thích thì nói, không thích thì thôi, đến bất ngờ, mà đi cũng bất ngờ.

Gia nhập tu tiên giới được một thời gian, Diệp Khôn cũng biết hầu hết những lão quái vật sống lâu năm, tính tình thường rất cổ quái, hi vọng biểu hiện ra ngoài chỉ trong nháy mắt. Những người như vậy khi tiếp xúc qua nếu không cẩn thận để đối phương không hài lòng, thì tai họa rất có thể sẽ ập

đến.

Mà như biểu hiện của lão già đối với Diệp Khôn, hẳn đoán phải đến bảy tám phần, lão già là một lão quái vật sống lâu không biết bao nhiêu là năm tháng.

Nghĩ thì như vậy, nhưng Diệp Khôn cũng không dám khẳng định mức độ cảnh giới của lão là gì. Hẳn chỉ có thể khẳng định một điều, đó là lão già ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Kết Đan Kỳ.

Sở dĩ hẳn nghĩ như vậy, cũng là có cơ sở của nó. Nhưng đó cũng không phải điều Diệp Khôn quan tâm, cái chính bây giờ là hẳn muốn tìm hiểu lai lịch của hai tia linh lực kia. Lão già kia hẳn là người trông coi chỗ này rồi, hiện tại đã được lão đồng ý đưa cho ngọc bài, Diệp Khôn âm thầm mừng rỡ.

"Xem ra vị tiền bối này đã cố tình giúp đỡ mình, không biết đối với mình có ý đồ gì không? Nhưng đã có ngọc bài trong tay, mình có thể tùy tiện ở Tầng Kinh Các thu thập rồi...Mặc kệ đi, nếu như có ý đồ không tốt đối với mình, vị tiền bối đó cũng không cần phải đưa ngọc bài cho mình, làm như thế khác nào vẽ vôi cho thêm chuyện." Cầm ngọc bài trên tay, Diệp Khôn quan sát nó một lượt, sau đó thì thảo nói vài câu.

Tiếp theo, cũng không lãng phí thời gian, Diệp Khôn dùng ngọc bài lão già đưa cho, mở cửa chỗ lưu chữ của Tầng Kinh Các bắt đầu quá trình tìm hiểu của mình.

Bên trong một gian tĩnh thất, trong một động phủ bí mật nằm sâu trong lòng đất ở Mộc Linh Đường. Một lão già dáng người gầy gò, hai mắt nhắm nghiền đang ngồi xếp bằng, ở vào trạng thái nhập định. Lão già mặc một bộ thanh y, trên người lão toát ra một khí thế uy nghiêm, khiến cho người khác vừa nhìn vào là phải cúi đầu.

Nếu Diệp Khôn ở chỗ này, thì không biết hẳn sẽ kinh sợ đến chừng nào. Dung mạo của lão già này so với lão già khi nãy hẳn gặp ở Tầng Kinh Các hoàn toàn giống nhau, dường như là cùng một người vậy. Nhưng khí tức của hai người, hoàn toàn khác hẳn nhau.

Đột nhiên, lão già mở trừng hai mắt, một uy lực khủng bố từ đôi mắt của lão phóng xuất ra bao trùm toàn bộ gian tĩnh thất. Khiến cho không gian bên trong tĩnh thất phải chịu một áp lực khủng bố, người bình thường không thể tồn tại được ở chỗ này. Nếu như không phải tĩnh thất được kiến tạo lên bằng một loại khoáng thạch đặc biệt ở tu tiên giới, có thể chịu được áp lực khủng bố của lão già. Thì với uy áp đó, đủ để biến tĩnh thất này thành bình địa rồi.

Lão già nhướng mày, hai mắt chớp một cái, toàn bộ uy áp lập tức tiêu tan, tĩnh thất lại trở lại trạng thái ban đầu.

Cùng lúc đó, không gian lối vào tĩnh thất một hồi vặn vẹo, ngay sau đó xuất hiện một người. Người này không phải ai khác, chính là lão già lúc trước ở Tầng Kinh Các mà Diệp Khôn đã gặp.

"Lão Ngũ ngươi đột nhiên tới đây không lẽ bên ngoài có chuyện gì sao?" Bóng người vừa xuất hiện, lão già đang ngồi xếp bằng nét mặt hơi thay đổi hỏi.

"Có chuyện xảy ra? Cái này thì không phải, chẳng qua ta có một tin tương đối tốt mang đến cho ngươi biết đấy." Lão già được gọi là Lão Ngũ nghe lão già kia hỏi vậy, mỉm cười nói.

"A! Có tin tốt? Ngươi thử nói rõ ta nghe xem sao?" Lão già nghe Lão Ngũ nói vậy, tỏ vẻ kinh ngạc, có chút khẩn trương hỏi.

"Không gấp, không gấp! Lão Tam, trước hết ta muốn biết bí thuật kia ngươi tu luyện thế nào rồi. Phải biết rằng, thời gian chúng ta ở Hạ Giới không còn nhiều đâu đấy, nếu không thành công, ta và ngươi cũng giống như ba người kia, hồn phi phách tán mà diệt đấy." Lão Ngũ thấy vậy khoát tay nghiêm nghị nói.

"Hắc hắc! Cái này ngươi cứ yên tâm, ta đã tu luyện thành công bí thuật này hơn một năm trước rồi. Ta và ngươi có thể tồn tại ở Nhân Giới thêm một vạn năm nữa cũng không thành vấn đề." Nghe vậy lão già được gọi là Lão Tam cười đắc ý, nói.

"Như vậy thì tốt rồi, chỉ hy vọng trong một vạn năm ở Nhân Giới ta và ngươi có thể tìm được một người đạt tiêu chuẩn thỏa mãn với điều kiện cơ bản, như vậy mới có thể giúp bản thể thoát khốn." Lão Ngũ gật đầu, vui mừng nói.

"Cái đó là điều đương nhiên, không biết người mà bản thể dùng bói toán chi thuật tìm kiếm khi nào mới xuất hiện. Đúng rồi, ngươi nói có tin tốt muốn cho ta biết, rốt cuộc là tin gì, hiện tại có thể nói cho ta biết rồi đấy." Lão Tam nghĩ đến bản thể của mình đang bị vây khốn, trong lòng cảm thấy ảo não không thôi.

"Ta vừa gặp một tiểu tử mang trên người thẻ chất linh căn thuần Ngũ Hành Linh Căn, chỉ có điều..." Lão Ngũ thấy Lão Tam hỏi, liền nghĩ đến Diệp Khôn, nói.

"Cái gì? Ngươi nói là đã gặp người đó?" Không đợi cho Lão Ngũ nói hết câu, Lão Tam giật mình, vừa mừng vừa sợ thốt lên.

"Hừ! Ngươi không cần kích động, ta còn chưa nói hết mà. Tuy tiểu tử kia mang trên mình Ngũ Hành Linh Căn, nhưng lại là ngụy linh căn. So với bản thể thì tư chất linh căn không được tốt lắm. Không biết để cho hắn tiếp nhận truyền thừa, sau này có thể thành tựu cửu hà phi thăng không nữa." Thấy biểu hiện của Lão Tam quá kích động, Lão Ngũ hừ nhẹ một tiếng nói.

"Chao ôi! Ta cứ tưởng rằng hắn là người chúng ta đàn tìm kiếm, mang trên người Ngũ Hành Thiên Linh Căn. Thật đáng tiếc, đáng tiếc, Ngũ Hành Ngụy Linh Căn, tư chất quá thấp rồi." Nghe lão Ngũ nói, Lão Tam thở dài một tiếng, liên tục lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 128: Không Thu Hoạch Được Gì

"Nói như ngươi thì đây cũng đâu phải tin tốt gì chứ?" Lão Tam thất vọng, nói.

"Còn không phải là tin tốt? Ngươi thử nghĩ xem, chúng ta ở đây chờ đợi biết bao nhiêu là năm tháng rồi, nhưng cũng không tìm được người như ý. Hơn nữa, bản thể của chúng ta gieo quẻ từng nói qua, đại khái người đó sẽ xuất hiện ở chỗ này, chứ không có nói rõ chi tiết về hắn, chỉ biết hắn mang trên mình Ngũ Hành Linh căn mà thôi. Vừa khéo ở chỗ này lại gặp tiểu tử kia, mặc dù phẩm chất linh căn thuộc vào loại tệ nhất. Nhưng trước mắt, cũng chỉ có hắn là thỏa mãn được yêu cầu của chúng ta mà thôi." Lão Ngũ không như Lão Tam, lão có tầm mắt nhìn xa hơn một chút, nên vội phủ định thân nhiên nói hết một lượt.

Nghe Lão Ngũ nói xong, Lão Tam cân nhắc suy nghĩ một chập, thì cảm thấy lời của đối phương nói đúng.

Bọn họ ở đây chờ đợi cũng khá lâu rồi, hiện tại có người miễn cưỡng thỏa mãn yêu cầu của mình. Cũng nên thử một phen xem sao, biết đâu được người muốn tìm lại chính là hắn.

Dù sao thời gian của hai người cũng còn một vạn năm nữa. Trước mắt, một mặt cứ để cho tiểu tử kia thử xem sao, mặt khác lại tiếp tục nghe ngóng và tìm kiếm.

Trong đầu nghĩ như vậy, Lão Tam cũng tỏ vẻ tán thành lời nói của Lão Ngũ, vội lên tiếng: "Ngươi nói cũng có đạo lý, thôi thì cứ như vậy đi. Trước hết cứ cho hắn nhận lấy truyền thừa, để hắn tu luyện xem sao, sau này để xem cơ duyên và tạo hóa của hắn như thế nào."

"Ý của ta cũng như vậy đấy. Nhưng trước hết, ta phải động tay chân một chút đã. Đám hậu bối kia đã tính kế trên người tiểu tử này hòng đoạt lấy linh căn của hắn đấy." Lão Ngũ thấy đồng bạn suy nghĩ cũng như mình, vẻ mặt có chút tươi cười. Nhưng sau đó như nghĩ đến điều gì, cười lạnh nói.

"Cứ như vậy đi, bây giờ ta cần đi xử lý một số chuyện cho xong đã."

Nói rồi, toàn thân Lão Ngũ dần mờ nhạt, biến mất không thấy đâu.

Lão Tam thấy thế cũng không có ý kiến gì, lại tiếp tục nhắm mắt đi vào nhập định, tiếp tục quá trình tu luyện truyền kỳ của mình.

Những gì hai lão giả ở trong tĩnh thất nói với nhau hiển nhiên là liên quan tới Diệp Khôn, nhưng hắn không hề biết được việc này. Hiện tại, hắn vẫn còn đang say sưa đắm chìm vào một lượng lớn điển tịch ở Tầng Kinh Các.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng, Diệp Khôn lần lượt tới tất cả Tầng Kinh Các ở cả năm phân đà đọc qua rất nhiều điển tịch, biết được rất nhiều kỳ thư dị sự đã và đang diễn ra ở tu tiên giới, xuyên suốt từ thời thượng cổ cho tới nay.

Tuy nhiên, những gì hắn biết cũng chỉ là một phần nào tin tức ở tu tiên giới mà Ngũ Hành Phái thu thập được mà thôi.

Mặc dù vậy, qua lần này kiến thức mà hắn nhận được cũng rất phong phú, nhưng tin tức mà hắn cần thì tìm mãi không ra.

"Ài! Thật không nghĩ tới xem nhiều điển tịch như vậy mà không hề có lấy được một chút manh mối nào cả, xem ra mình phải tới tổng đà một chuyến xem sao." Đặt miếng ngọc giản từ trên trán xuống, Diệp Khôn thở dài một tiếng, thì thào nói một câu.

Hôm nay đã là ngày thứ mười, của tháng thứ hai ở Tầng Kinh Các rồi. Nhưng thủy chung Diệp Khôn vẫn không thu hoạch được gì cả.

Và đây cũng là Tầng Kinh Các ở Kim Linh Đường, phân đà thứ năm mà hắn đã đặt chân tới. Cả năm phân đà đã đi qua, nhưng hắn không được như ý nguyện. Trong lòng hắn lúc này, cũng cảm thấy một chút khó chịu.

"Thế nào rồi Diệp sư đệ? Ở chỗ này hơn mười ngày đệ đã tìm được manh mối gì chưa?"

Đang lúc Diệp Khôn cảm thấy khó chịu, thì một giọng nói lạnh lạnh từ ngoài cửa vọng vào, hỏi.

Theo sau đó, một thiếu nữ chừng hơn hai mươi tuổi, dung mạo thanh tú, vận một bộ đồ màu vàng từ ngoài cửa Tầng Kinh Các bước vào, đi đến bên cạnh Diệp Khôn nâng đưa ánh mắt hiếu kỳ dò xét hắn.

Thiếu nữ này tên là Liễu Tuệ Minh, nàng là người trông coi chỗ này. Lần trước Diệp Khôn tới Tầng Kinh Các đã từng bị nàng ta gây khó dễ một phen.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng không có nhiều lời, liền đem tấm ngọc bài ra. Vừa nhìn thấy ngọc bài, thì nàng ta liền thay đổi thái độ với hắn ngay. Thuận theo cũng hỏi thăm đôi chút về hắn, cuối cùng tự mình cho là bề trên, xưng hô tỳ muội với Diệp Khôn như đúng rồi.

Diệp Khôn thấy nàng ta như vậy, cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại hắn tiếp xúc qua vài lần, thấy nàng ta cũng dễ gần.

Cho nên, hắn cũng thuận theo đó, chiều nàng ta một chút. Mặc dù cảnh giới của nàng ta không cao, bất quá cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười mà thôi. Nhưng dù sao, nàng ta cũng đã ở Ngũ Hành Phái nhiều năm rồi. Vì vậy, Diệp Khôn cũng muốn giao hảo thêm một chút.

Dù sao ở Ngũ Hành Phái, ngoài Mộc Nhã Hương và Điền Lăng là hắn có chút hảo cảm, cũng có thể coi là bằng hữu, thì chẳng còn ai cả.

"Liệu sư tỷ à? Ài! Đệ vẫn chưa tìm ra được manh mối gì, có lẽ phải tới tổng đà một chuyến xem sao." Diệp Khôn nhìn Liễu Tuệ Minh lắc đầu, thờ dãi nói.

"A! Thật sự không tìm được? Không biết đệ đang cần tìm tin tức gì, nhưng theo ta thấy cho dù đệ tới tổng đà cũng chưa chắc đã có thu hoạch đấy." Liễu Tuệ Minh hơi cau mày, chậm rãi nói.

Thực sự Diệp Khôn cần tìm tin tức gì ở một đồng điện tịch này, Liễu Tuệ Minh rất hiếu kỳ muốn biết. Nhưng mỗi lần nàng hỏi đến, Diệp Khôn thường dùng lời lẽ khôn khéo để từ chối nói ra.

Lúc đầu, Liễu Tuệ Minh cũng cảm thấy khó chịu. Nhưng mấy lần dò hỏi không được, cũng chẳng thêm để ý nữa. Cứ vậy để mặc cho Diệp Khôn một mình tìm kiếm.

Thấy Diệp Khôn ở trong này hơn mười ngày, Liễu Tuệ Minh cảm thấy khó hiểu. Đến tận cùng là hắn muốn tìm gì, cho nên nàng đã tới đây và thăm dò hắn thử xem. Kết quả thì hắn vẫn không tìm được gì cả.

"Như thế nào? Tại sao tỷ lại khẳng định như vậy?" Nghe Liễu Tuệ Minh nói, Diệp Khôn hơi kinh ngạc, vội hỏi.

"Đệ mới đến nên không biết, ngược lại ta ở chỗ này trông coi Tầng Kinh Các cũng được một thời gian rồi nên biết rất rõ. Thực ra, trước kia bốn môn cũng chỉ có duy nhất một Tầng Kinh Các ở tổng đà mà thôi. Theo thời gian, môn phái ta ngày càng lớn mạnh. Để tiện cho các đệ tử tu luyện và học hỏi, bốn phái đã xây dựng thêm năm tòa Tầng Kinh Các ở năm phân đà nữa. Và hầu hết những điện tịch và công pháp ở Tầng Kinh Các lúc đó được sao chép một lượt, và phân bố đều cho năm tòa Tầng Kinh Các ở mỗi phân đà đấy." Liễu Tuệ Minh vội lên tiếng giải thích.

"Ồ! Hóa ra là vậy? Nếu thế có lẽ đệ cũng không cần tới tổng đà nữa rồi." Diệp Khôn nghe Liễu Tuệ Minh nói xong, hơi kinh ngạc, nhưng sau đó thất vọng nói.

"Cái này cũng chưa hẳn đấy, theo ta biết, Tầng Kinh Các ở tổng đà còn có thêm tầng thứ tư nữa. Nghe nói những công pháp và điện tịch trọng yếu của bốn môn đều được cất giấu ở đó. Ngoài chương môn và các vị thái thượng trưởng lão ra, thì không một ai có thể tiến vào đó đấy." Thấy bộ dạng thất vọng của Diệp Khôn, Liễu Tuệ Minh hơi nhu mày, trầm ngâm một chút nói.

Vốn dĩ còn đang thất vọng, nhưng khi nghe thấy Liễu Tuệ Minh nói vậy, trong lòng Diệp Khôn khẽ động, nét mặt có chút thay đổi, nói: "Vẫn còn tầng thứ tư? Nhưng như tỷ nói thì đệ có lẽ cũng không thể vào trong đó được rồi."

"Không hẳn! Người khác thì không thể, nhưng đệ lại có thể đấy." Liễu Tuệ Minh mỉm cười nói.

"Tỷ nói sao? Đệ có thể vào? Tỷ không nói giỡn tiểu đệ đấy chứ? Đệ bất quá cũng chỉ là đệ tử bình thường mới nhập môn mà thôi. Làm sao có thể chứ?" Diệp Khôn như không tin vào những gì mình nghe, lắc đầu nói.

"Đừng vậy! Đừng nói là đệ, ngay cả các trưởng lão trong tệ phái cũng không thể vào, nhưng đệ lại có thể, bởi vì trên tay đệ đã có tấm ngọc bài kia đấy." Liễu Tuệ Minh vẫn giữ bộ dạng như cũ, mỉm cười thản nhiên nói.

"Là miếng ngọc bài này?"

Diệp Khôn nghe Liễu Tuệ Minh nhắc đến miếng ngọc bài lúc trước, hắn liền nghĩ ngay đến miếng ngọc bài mà lão giả thần bí đã đưa cho hắn lúc ở Tầng Kinh Các bên Mộc Linh Đường, hắn liền lật tay đem nó lấy ra, đồng thời đem ánh mắt kinh ngạc nhìn nó hỏi.

“Không sai! Chính là nó!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 129: Ngọc La Phù Lệnh

Tổng đà Ngũ Hành Phái, Tàng Kinh Các.

Đứng bên cạnh cửa vào Tàng Kinh Các, Diệp Khôn đưa mắt liếc nhìn toàn bộ Tàng Kinh Các một lượt, âm thầm tự đánh giá, nét mặt hắn không khỏi lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, khóe miệng hắn không khỏi lộ ra một tia cười mỉm.

Chỉ thấy không gian chỗ này rộng gấp mười lần Tàng Kinh Các ở các phân đà mà hắn từng tới, ở giữa được bày biện vài bộ bàn ghế, hiện tại có một vài tu sĩ đang ngồi thưởng thức linh trà và linh quả ở đó, cũng có một hai người thì thảo trao đổi với nhau cái gì đó. Tất cả những tu sĩ này tu vi cũng không hề thua kém gì Diệp Khôn, linh lực giao động trên người bọn họ đều là Luyện Khí Kỳ tăng mười hai và mười ba.

Lui vào bên trong góc phải một chút, chỗ này được bố trí như một quầy thu giống trong các tú lều ở thế tục. Ngồi bên trong là một lão giả, cũng đã ngoài bảy mươi tuổi, hai mắt lão nhắm nghiền, bộ dạng như là người mang bệnh trên người vậy. Nhưng khí tức trên người lão, rõ ràng là cao thủ Trúc Cơ Kỳ. Lão giả ngồi nhập định ở đó, đối với sự có mặt của các tu sĩ ở chỗ này, dường như lão chẳng thêm quan tâm gì cả.

Bên cạnh đó, cũng có bố trí một Truyền Tống Nhận nhỏ, hiển nhiên nó dùng để truyền tống lên các lầu khác.

Xung quanh những chỗ khác, cũng được bố trí giá đựng các loại điển tịch, công pháp, lần lượt tùy theo chủng loại, từ đơn giản, đến phức tạp cũng được sắp xếp ngăn nắp từng chỗ một.

Diệp Khôn đánh giá qua một lượt, cũng không có úy kị gì cả, thản nhiên bước vào.

Lúc trước Diệp Khôn đứng phía ngoài cửa những tu sĩ ở đây không để ý tới hắn. Nhưng khi hắn vừa bước chân tiến vào, lập tức trở thành trọng điểm của những tu sĩ kia tò mò.

Diệp Khôn thấy vậy, chỉ hơi nhướn mày, nhưng cũng chẳng nói gì cả, hướng về phía lão giả đang ngồi phía trong đi tới.

Thấy vậy, những tu sĩ khác cũng chỉ hơi hốt đánh giá hắn một瞥, rồi lại tiếp tục làm việc của mình, không để ý gì cả.

“Quy mô chỗ này đúng là rộng lớn, có thể nói gấp mười lần ở những chỗ khác. Bên cạnh đó, hình như chỗ này cũng thường xuyên có người hay lui tới. Xem ra, những người này, hẳn là những tinh anh đệ tử của bốn môn rồi. Như vậy, mới được thoải mái như vậy chứ, có thể ngồi chỗ này thưởng rượu, trò chuyện.” Diệp Khôn vừa đi vừa âm thầm tự đánh giá.

“Tiền bối! Văn bối Diệp Khôn, Dược Linh Cốc, xin ra mắt ngài.” Đến bên cạnh lão giả đang ngồi xếp bằng, Diệp Khôn khẽ khom người, chắp tay cung kính nói.

Diệp Khôn vừa dứt lời, những tu sĩ bên cạnh hơi kinh ngạc, tất cả đều hồn ánh mắt về phía hắn, một lần nữa dò xét.

Người của Dược Linh Cốc, đây đúng là một cơ hội tốt, nếu như có thể giao hảo được với hắn, thì sau này có thể nhờ cậy một hai đấy.

Trong đầu những tu sĩ có mặt ở đây, đều có suy nghĩ cùng một mục đích. Không cần biết đối phương là người như thế nào, chỉ cần là người của Dược Linh Cốc, là đã khiến cho bọn họ có chút hảo cảm rồi. Tuy nghĩ như vậy, nhưng những tu sĩ này cũng không có ai dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn Diệp Khôn cùng lão giả.

Lão giả đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền. Vừa nghe thấy Diệp Khôn nói xong, hai mắt lão mở bừng ra, nhìn chăm chăm vào hắn.

Theo ánh mắt của lão nhìn Diệp Khôn, một linh áp khủng bố của cao thủ Trúc Cơ Kỳ được phóng thích ra, tràn ngập khắp gian phòng. Khiến cho Diệp Khôn và những tu sĩ có mặt ở đây, tâm thần đều cảm thấy khiếp sợ.

Thế nhưng, linh áp này đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh. Diệp Khôn và những người khác, đều thờ phào nhẹ nhõm.

“Tiểu tử, ta chưa từng thấy qua ngươi bao giờ, hình như ngươi là người mới?” Không đợi cho Diệp Khôn trấn tĩnh lại, lão giả lạnh lùng lên tiếng.

“Vâng thưa tiền bối! Văn bối đúng là người mới đến.” Diệp Khôn thoáng cái thanh tĩnh lại, cung kính nói.

“Ồ! Như vậy Trương Vĩnh lão gia hóa kia mới thu người làm đồ đệ? Hình như ta nhớ không nhầm, thì hẳn đã tuyên bố sẽ không thu bất kỳ thêm một kẻ nào nữa làm đồ đệ cơ mà? Người sao có thể chứ?” Lão giả hơi nhíu mày, như có điều suy nghĩ, nghi ngờ hỏi.

“Tiền bối minh giám! Văn bối đúng là người của Dược Linh Cốc, do Trương tiền bối thu nhận, nhưng không phải là thu nhận đồ đệ, mà chỉ là giúp tiền bối trông coi Dược Linh Cốc mà thôi!” Diệp Khôn nghe lão giả hỏi dồn như vậy, nhưng cũng không có lúng túng, bình tĩnh nói.

“A! Thì ra là thế! Được rồi! Hôm nay người tới đây là có việc gì?” Lão giả nghe xong, liền hiểu ngay vấn đề, gật đầu nói.

“Chuyện là thế này. Văn bối tới đây thỉnh tiền bối cho phép tiến vào tầng thứ tư Tầng Kinh Các một chuyến.” Diệp Khôn cung kính, thần nhiên nói.

“Cái gì?”

“Cái gì?”

...

“Cái gì?”

Diệp Khôn vừa nói ra ý muốn của mình, lập tức, một loạt âm thanh đầy kinh ngạc, lẫn sợ hãi vang lên.

Làm sao có thể chứ? Tầng thứ tư Tầng Kinh Các? Không thể tưởng tượng nổi, ngay cả các trưởng lão bình thường trong tông cũng không thể tùy tiện ra vào. Muốn vào nhất định phải có chỉ thị hoặc lệnh bài của chương môn, hoặc của Thái thượng trưởng lão mới được.

Đằng này, chỉ vẻn vẹn là một tiểu tử Luyện Khí Kỳ, lại có胆 lược muốn lên tầng thứ tư. Điều này khiến cho người khác không thể tin nổi, chẳng nhẽ hẳn mới nhập phái lên không biết điều này?

Điều này cũng không đúng rồi, nếu đã tới Tầng Kinh Các một lần, thì không thể không xem qua nội quy bên ngoài rồi. Như vậy, không thể nói là hẳn không biết được điều này.

Trừ khi hẳn phải có chỗ dựa nào đó, thì mới dám đưa ra thỉnh cầu này đây.

Cả một đám tu sĩ xung quanh, liên tục suy đoán về Diệp Khôn. Nhưng có nghĩ như thế nào, bọn họ cũng không thể chấp nhận được điều này cả. Nhất thời, không biết nói như thế nào cho phải, chỉ còn cách ở một bên tiếp tục theo dõi mà thôi.

Lão giả nghe Diệp Khôn nói xong, cũng như những tu sĩ kia, đều thốt lên kinh ngạc, biểu hiện ra ngoài không sai biệt lắm. Lão cũng không thể tin nổi, Diệp Khôn lại có thể đưa ra loại thỉnh cầu này.

Tuy nhiên, lão giả cũng là người sống lâu năm, cho nên kinh ngạc cũng chỉ là trong thoáng chốc mà thôi. Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, lão giả cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn lạnh lùng nói: “Tiểu tử thật lớn mật. Người có biết tầng thứ tư của Tầng Kinh Các là chỗ nào không? Đừng nói là ta, người trông coi chỗ này, nếu như không có sự cho phép của chương môn và hai vị sư thúc, cũng không thể tiến vào đấy. Người? Tiểu tử, người thật sự có bản sự này sao?”

“Tiền bối, xin ngài đừng hiểu nhầm. Tầng thứ tư trọng yếu như thế nào? Văn bối là đệ tử môn hạ, há lại không biết sao? Văn bối dù cho có thêm mấy cái lá gan, thì cũng sẽ không dám đưa ra thỉnh cầu như vậy đâu?” Thấy thái độ của những người xung quanh, và thái độ của lão giả như vậy. Diệp Khôn không thêm để ý, thần nhiên nói.

Lão giả nghe Diệp Khôn nói vậy, đồng tử trong hai mắt co rút lại. Lão là người từng trải, làm sao không nghe ra được một chút ý tứ trong lời của Diệp Khôn chứ? Nếu như tiểu tử này không có chuẩn bị từ trước, thì có lẽ cũng không dám mạo muội tới đây nói ra những lời như vậy được.

Ý nghĩ trong đầu lão xoay chuyển, hừ nhẹ một tiếng nói: “Người nói thì hay lắm! Thế nhưng, người đã đưa ra thỉnh cầu như vậy hẳn là đã có chuẩn bị từ trước rồi?”

“Không sai! Trước tiên, mời tiền bối xem qua vật này một chút a.”

Diệp Khôn mỉm cười, cung kính nói.

Sau đó, tay áo Diệp Khôn khẽ vẫy, một vật nhỏ bằng ba đầu ngón tay từ trong ống tay áo của hắn kích bắn ra, bay về phía lão giả. Lão giả thấy vậy, thì hơi nhướng mày, thuận theo vờn một cánh tay ra chụp lấy vật đó vào trong tay.

Mở nắm tay ra, đập vào mắt lão giả là một miếng ngọc phù, mang phong cách cổ xưa, bên trên còn có ấn ký đặc thù của Ngũ Hành Phái. Vừa nhìn thấy miếng ngọc phù, lão giả lấp bắp kinh hãi hô lên.

“Đây là... Ngọc La Phù Lệnh”

Quyển 2 Chương 130: Tầng Kinh Các Tầng Thứ Tư

“Cái này...thật sự là Ngọc La Phù Lệnh. Thật không ngờ người lại có được nó, xem ra phúc duyên của người với vị tiền bối kia thật lớn a.” Lão giả hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt tràn đầy hâm mộ, nhìn Diệp Khôn nói.

Không chỉ có lão giả có biểu hiện như vậy, mà những tu sĩ ở xung quanh cũng không sai biệt lắm, tất cả đều đem ánh mắt hâm mộ pha chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn.

Ngọc La Phù Lệnh, hiển nhiên cũng có chút danh khí ở Ngũ Hành Phái từ xưa đến nay. Tuy nhiên, cũng không phải ai cũng có thể có được nó. Có được nó trong tay, cũng có thể tùy ý ra vào một vài khu vực trọng yếu của môn môn mà không cần thông qua sự cho phép của trưởng môn và các vị Thái Thượng Trưởng Lão đấy.

Chẳng qua, đó cũng chỉ là truyền thuyết được lưu truyền bên trong nội bộ Ngũ Hành Phái mà thôi. Hơn nữa, chỉ có những tầng lớp cao tầng mới có thể hiểu rõ được nó, còn lại, đám đệ tử bên dưới, cũng chỉ nghe đồn đãi mà thôi...

Lúc này, Diệp Khôn vậy mà lại đưa ra Ngọc La Phù Lệnh, không khỏi khiến cho người khác khiếp sợ rồi. Phải nói là, phúc duyên của hắn rất lớn, mới gia nhập phái thế mà đã có được nó rồi.

“Ngọc La Phù Lệnh? Tiền bối, như vậy văn bối có thể tiến vào tầng thứ tư Tầng Kinh Các được chứ?” Liếc mắt thấy thái độ của lão giả và những tu sĩ xung quanh đều cùng một bộ dáng, Diệp Khôn hơi kinh ngạc, và hiếu kỳ. Nhưng rất nhanh thoáng lấy lại vẻ bình tĩnh, thân nhiên nói.

“Tất nhiên, đã có ngọc phù trong tay, người có thể tùy ý ra vào rồi. Chỉ có điều, ta phải nhắc nhở người trước. Ở trong tầng thứ tư Tầng Kinh Các cất giữ rất nhiều bí tịch, công pháp trọng yếu của môn môn. Người ở trong đó, chỉ có thể xem, tuyệt đối không được sao chép đưa ra ngoài. Hơn nữa, người chỉ có thể ở trong đó tối đa ba ngày. Tới lúc đó, người sẽ bị lực bài xích do cấm chế ở đó tự đưa ra.” Lão giả nghe Diệp Khôn hỏi, thân nhiên nói.

“Chỉ có thể ở trong đó ba ngày?”

Diệp Khôn kinh ngạc nói.

“Không sai! Chỉ có ba ngày, người đã muốn vào trong đó, hiển nhiên là muốn tìm kiếm cái gì đó không đơn giản rồi. Vì vậy, hãy tận dụng lấy ba ngày đó, số lượng điển tịch trong đó tuy không nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Vẫn còn phải xem vào vận khí của người nữa đấy.” Lão giả khẽ gật đầu, liếc nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý, nhàn nhạt nói.

“A! Như vậy thì văn bối xin đa tạ tiền bối đã chỉ bảo. Không biết văn bối làm như thế nào mới có thể tiến nhập vào tầng thứ tư? Kịch xin tiền bối chỉ dẫn.” Diệp Khôn không hiểu dụng ý trong lời nói của lão giả là gì, nhưng thấy lão tận tình chỉ bảo, hắn cũng có chút hảo cảm, cung kính nói.

“Cái này thì đơn giản, người hãy cầm lấy ngọc phù này, ta sẽ trực tiếp đưa người vào trong đó.”

Nói xong, lão giả cầm ngọc phù ném qua cho Diệp Khôn. Sau đó, một tay lão bắt quyết, còn một tay vạch lên không trung ở trước mặt, thuận theo tay của lão khẽ vạch, một đồ án hình thù cổ xưa liền xuất hiện lơ lửng trên không.

“Đi” quát khẽ một tiếng, lão giả ngừng bắt quyết, ngón tay khẽ điểm về đồ án cổ xưa ở trước mặt một cái. Chỉ nghe “phốc” một tiếng, đồ án trước mặt lão giả léo lên, chớp mắt một cái, rồi ngay xuống phía dưới chân của Diệp Khôn.

Động tác của lão giả rất nhanh, khiến cho Diệp Khôn không kịp đề phòng. Ngay khi đồ án hình thù cổ xưa rơi ở dưới chân hắn, trong lòng hắn nảy dựng lên một cái, âm thầm kinh hãi. Tuy nhiên, hắn cũng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh. Cảm giác được đồ án ở dưới chân mình, không hề có nguy hiểm gì, mà ngược lại, hắn lại cảm giác được đó như là một trận pháp truyền tống, cho nên, cũng không có phản kháng gì cả, vẫn lặng lẽ đứng im bất động.

Đúng như Diệp Khôn suy đoán, đồ án dưới chân hắn chính xác là một loại truyền tống trận đặc thù, được lão giả thi triển ra.

“Khải!” Chỉ thấy, lão giả quát to một tiếng, pháp quyết trong tay càng thêm dồn dập, từng đạo pháp quyết rơi trên trận pháp dưới chân Diệp Khôn.

“Ông...ông...”

Trận pháp dưới chân Diệp Khôn đột nhiên leo lên, hào quang đại thịnh, bao trùm lấy hắn vào bên trong, qua mấy nhịp thở, hào quang chợt tắt, không còn thấy bóng dáng của Diệp Khôn đâu nữa, hiển nhiên là hắn đã được truyền tống đi rồi.

“Ài! Tiểu tử này không hề đơn giản chút nào?” Nhìn vào khoảng không, chỗ Diệp Khôn vừa biến mất, lão giả thở dài một tiếng, thì thào tự nhủ một câu, mà chỉ có lão mới có thể nghe được.

“Hừ! Mấy tiểu tử các ngươi, như thế nào vẫn còn ở chỗ này lười biếng, đừng tưởng là đệ tử tinh anh của môn mà có thể tới chỗ ta tùy tiện như vậy. Cần gì thì xem, rồi mau chóng rời khỏi chỗ này ngay.” Nghĩ rồi, lão giả quay sang đám tu sĩ ở xung quang, đang ngơ ngác cùng nhìn về một hướng, hừ lạnh một tiếng nói.

Ghe được lời của lão giả, đám tu sĩ này như người tỉnh trong giấc mộng, ai lấy đầu gạt thót một cái búng tỉnh trở lại, sắc mặt thay đổi liên tục nhìn về phái lão giả.

“Tiền bối! chẳng phải ngài đã đồng ý với bọn vãi bối rồi sao? Bọn vãi bối có thể tùy tiện ở chỗ này vài ngày cơ mà, hiện tại cũng chỉ mới được hai ngày mà thôi.” Thoáng do dự một chút, một thiếu niên dung mạo anh tuấn, toàn thân toát lên một khí chất quyền quý, đứng lên, hướng lão giả khom người cung kính nói.

“Hừ! Đám hậu bối các ngươi thật sự lười biếng mà, bây giờ ta đổi ý rồi, hiện tại tâm trạng ta không được tốt, các ngươi trước hãy lui ra ngoài đã.” Thấy thiếu niên ra mặt, lão giả thoáng cái thay đổi sắc mặt, tự đánh giá một chút, không thoải mái nói.

Nghe vậy, cả đám liếc mắt nhìn nhau, găm hiểu gật đầu đồng ý, rồi cùng nhau rời khỏi Tầng Kinh Các.

“Ài! Thật sự là lười biếng mà, chỉ hăm he tới chỗ ta trốn sự vụ. Nhưng đã nhận linh thạch của chúng, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.” Đợi cho đám tu sĩ rời khỏi Tầng Kinh Các, lão giả thở dài một tiếng, thì thào nói.

Sau đó, lão nhìn thoáng qua Tầng Kinh Các một lượt, tự đánh giá một chút, rồi đi đến bên bờ đoàn ngồi xuống, tiếp tục đi vào trạng thái nhập định.

Tầng Kinh Các, tầng thứ tư.

Bên trong một gian phòng nhỏ ở Tầng Kinh Các, hào quang chớp lên một cái, một thân ảnh hiện ra, thân ảnh này đúng là Diệp Khôn.

Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua một lượt, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, dường như hắn không tin vào mắt mình vậy. Tầng thứ tư, nơi trọng yếu của Tầng Kinh Các, vậy mà nhìn qua rất chỉ là tầm thường.

Gian phòng không lớn lắm, xung quanh cũng bày biện rất đơn giản, chỉ có vài cái giá gỗ, bên trên giá gỗ đựng những cuốn sách, và những miếng ngọc giản, mang phong cách cổ xưa. Bên cạnh đó, cũng có một bộ bàn ghế, cùng với một cái kệ đá, trên kệ đá còn có một tấm bô đoàn. Ngoài những thứ đó ra, trong phòng, chẳng còn cái gì nữa.

“Không nghĩ tới, nơi trọng yếu của Tầng Kinh Các lại có bộ dạng như thế này.” Tự đánh giá gian phòng qua một lượt, Diệp Khôn thì thào nói.

“Thời gian chỉ có ba ngày, mình cũng lên tận dụng một chút vậy. Chẳng qua, chỗ này nhìn qua cũng chỉ có vài cuốn điển tịch, với cả vài cái ngọc giản mà thôi. Cần gì phải tranh thủ trong ba ngày a? Không biết lời nói của vị tiền bối kia là có ý gì?” Suy nghĩ một chập, Diệp Khôn liền nhớ tới lời của lão giả trước khi đưa hắn vào trong này.

Nói xong, Diệp Khôn cũng không lãng phí thời gian, hắn đi lại bên cạnh một cái giá gỗ, tùy tiện cầm một cái ngọc giản lên. Nhìn thoáng qua ngọc giản một cái, hắn liền đặt ngọc giản lên trán, đồng thời, thần thức của hắn trực tiếp tiến vào bên trong ngọc giản.

Nhưng thần thức của hắn vừa mới tiến vào trong ngọc giản, lập tức liền bị hất ngược trở ra.

Diệp Khôn cả kinh, vội đặt ngọc giản xuống, nhìn chăm chăm vào ngọc giản trên tay, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Chuyện gì thế này? Thần thức của mình không thể tiếp xúc với nội dung bên trong ngọc giản được?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 131: Thu Hoạch Được Nhiều Tin Tức

Cầm ngọc giản đặt lên trán thử lại lần nữa, thần thức của Diệp Khôn vẫn như lúc trước, vừa mới đi vào liền bị dội ngược trở lại.

Diệp Khôn cau mày, nhất thời hắn không nghĩ ra được ngay nguyên nhân là do đâu.

Có chút khó hiểu, Diệp Khôn để cái ngọc giản trở về chỗ cũ, thuận tiện với lấy một cuốn sách ở bên cạnh cầm lên xem.

Cầm cuốn sách lên, chỉ thấy bề ngoài cuốn sách mang phong thái cổ xưa, ước chừng dày cũng cỡ trăm trang, chất liệu và hình dạng rất giống với hai cuốn Dược Phương Bí Thư và Tu Tiên Bí Sự mà Diệp Khôn đã xem qua.

"Lại là một cuốn sách cổ nữa, xem ra ở thời thượng cổ, tu tiên giới cũng thường dùng những loại sách như thế này để ghi chép. Không biết cuốn sách này bên trong được ghi những gì đây?" Diệp Khôn tự đánh giá qua cuốn sách một lượt, thì thảo nói.

Đã tưởng xem qua thể loại sách cổ như thế này, Diệp Khôn chăm chú tìm tòi trên bề mặt cuốn sách một lượt, rất nhanh đã có kết quả.

Quả nhiên, ẩn dưới lớp hoa văn trên bề mặt cuốn sách có dòng chữ nhỏ "Ngũ Hành Chi Hệ" chìm ở bên trong.

Lật cuốn sách ra, Diệp Khôn không khỏi kinh ngạc. Ở bên trong nào có ghi chép cái gì, chỉ là một khoảng trắng mà thôi.

Hơn thế nữa, điều khiến cho Diệp Khôn kinh ngạc hơn nữa là...Nhìn ở bên ngoài, cuốn sách dày cỡ trăm trang, nhưng đến khi mở cuốn sách ra, rõ ràng chỉ thấy hai mặt trong của bìa sách, và một khoảng trắng khiến người ta cảm thấy mù mịt, đầy khó hiểu.

Thu lại ánh mắt nghi hoặc, Diệp Khôn cũng không có biểu hiện gì khác, thần thức của hắn liền tiến nhập vào khoảng trắng ở giữa cuốn sách.

Lần này không như mấy lần trước, thần thức của Diệp Khôn thuận lợi đi vào, không hề bị ngăn cản như ở cái ngọc giản kia.

"Ồ!"

Rất nhanh, Diệp Khôn đã có thu hoạch, hắn đã thấy được nội dung bên trong cuốn sách. Dường như nội dung bên trong cuốn sách có cái gì đó lôi cuốn, khiến cho Diệp Khôn nhất thời không rời khỏi, một mực rơi vào trạng thái bất động, thi thoảng về mặt hắn có chút thay đổi. Lúc thì vui mừng, lúc thì thất vọng, lúc thì kinh ngạc...

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn thu lại thần thức, trên mặt lộ rõ vẻ cảm khái không thôi.

"Không nghĩ tới, lịch sử của Ngũ Hành Phái lại sâu xa như vậy? Ngũ Hành Tán Nhân? Ngũ Hành Nghịch Thiên Công? Ngũ Hành Linh Căn? Thảo nào, Ngạo Vân Tử lại muốn tính toán trên người mình." Diệp Khôn trên mặt tràn đầy chỉ sắc, nhàn nhạt nói một câu.

Nói xong, cách tay Diệp Khôn khẽ lật, một cái ngọc giản liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Không cần nghĩ nhiều, Diệp Khôn liền thi pháp, đem toàn bộ nội dung bên trong Ngũ Hành Chi Hệ sao chép lại một lượt vào trong ngọc giản.

Vừa rồi, hắn cũng chỉ xem lướt qua nội dung bên trong đó mà thôi, nếu thực lòng muốn xem kỹ, dùng thời gian mười ngày chưa chắc đã xong. Cho dù có tiến nhập vào bên trong Lam Ngọc, lợi dụng thời gian tăng cường gấp mười lần. Nhưng chỉ có vãn vãn ba ngày ở chỗ này, thực hắn cũng không muốn lãng phí thời gian. Trong khi vẫn còn nhiều diễn tịch khác chưa xem qua.

Nghĩ vậy lên hắn mới đưa ra chủ ý, trước cứ sao chép lại một bản, sau này rời khỏi đây trở về Dược Linh Cốc, sẽ hảo hảo xem lại thật kỹ.

Còn về việc lão giả lúc ở ngoài Tầng Kinh Các đã cảnh báo, tuyệt đối không được sao chép bất cứ cái gì ở trong này mang ra ngoài. Diệp Khôn cũng không cần lo lắng, chỉ cần đem tất cả ngọc giản sao chép đưa vào bên trong Lam Ngọc, lúc ra ngoài, tuyệt đối không ai có thể phát hiện ra.

Bởi vậy, Diệp Khôn cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, tự nhiên sao chép những gì mà hắn muốn.

Sau đó, Diệp Khôn tiếp tục lần lượt xem qua những ngọc giản và sách cổ còn lại. Trong đó, cũng có thêm hai cái ngọc giản, tương tự như cái lúc đầu, Diệp Khôn không thể nào xem qua được, thần thức cứ tiến vào, lại bị dội ngược trở lại.

Thậm trí, đã có lần hắn gọi cả Phệ Linh Thiên Quỷ ra, dựa vào nó, dùng bí thuật gián tiếp đưa thần thức vào tìm hiểu, nhưng kết quả vẫn thế.

Cuối cùng, Diệp Khôn chỉ còn biết tặc lưỡi lắc đầu buông tha. Hắn cũng đã hiểu được nguyên nhân vì sao lại thế, can bản chính là do cảnh giới của hắn quá thấp. Thần thức không đủ mạnh, để có thể phá vỡ cấm chế ở bên trong ngọc giản.

Theo suy đoán của hắn, ít nhất phải đạt tới cảnh giới Kết Đan mới có thể xem được. Đó thực sự là một suy đoán thật xa vời.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã trôi qua, theo như tính toán, cũng chỉ còn nửa khắc nữa là Diệp Khôn bị truyền tống ra ngoài.

Ngồi khoanh chân trên một cái bồ đoàn, đảo mắt nhìn qua chỗ này một lượt, khoe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch, nở nụ cười đầy đắc ý. Sau ba ngày không ngừng nghỉ, cuối cùng hắn cũng sao chép được toàn bộ những gì có thể ở chỗ này vào bên trong ngọc giản.

Đúng như lão già ở ngoài lúc đầu đã nói. Số lượng điển tịch ở tầng thứ tư tuy không nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Lúc đầu Diệp Khôn còn chưa hiểu dụng ý của lão. Nhưng khi trực tiếp xem qua mới hiểu được.

Quả nhiên, nhìn bề ngoài, chỗ này chỉ có hơn mười cuốn sách và vài cái ngọc giản. Số lượng đúng là ít thật, nhưng không nghĩ tới, nội dung bên trong của nó, lại đồ sộ như vậy. Đừng nói là ba ngày, cho dù là ba năm, cũng không thể đem chúng tìm hiểu hết đây.

Ngũ Hành Phái không hổ là một thế lực lớn siêu cấp ở thời kỳ thượng cổ. Có thể thu thập được nhiều tin tức như vậy.

Hơn nữa, theo như những gì Diệp Khôn đã đọc lướt qua trong quá trình sao chép. Hắn cảm thấy rất hứng thú bởi một nhân vật thật lớn danh khí của Ngũ Hành Phái, đó là Ngũ Hành Tán Nhân.

Theo đó, Ngũ Hành Phái chỉ dựa vào một mình Ngũ Hành Tán Nhân, không những thần thông cái thế, mà ngay cả Trận Pháp Chi Đạo, Luyện Đan Chi Đạo, Chế Phù Chi Đạo...tất cả đều đạt đến trình độ Đại Tông Sư, uy trấn toàn bộ bốn vực ở Nhân Giới.

Chỉ tiếc thay, sau khi Ngũ Hành Tán Nhân phi thăng, Ngũ Hành Phái bắt đầu đi xuống, nhân tài tuy nhiều, nhưng từ đó đến nay, cũng chưa ai có thể thuận lợi phi thăng. Tất cả đều dừng lại ở cảnh giới Nguyên Anh tọa hóa mà chết. Và đến hiện tại, Ngũ Hành Phái đã rớt xuống tới mức đáng thương, chỉ thuộc vào hạng tam lưu ở tu tiên giới Việt Quốc.

Càng suy nghĩ, Diệp Khôn càng cảm thấy tiếc nuối, cho một tông môn vốn là bá chủ một phương như vậy.

Trải qua ba ngày ở đây, về cơ bản Diệp Khôn càng hiểu rõ hơn về Ngũ Hành Phái rất nhiều. Đặc biệt, tin tức về Ngũ Hành Tán Nhân cùng với Ngũ Hành Nghịch Thiên Công, là được hắn chú ý nhất.

Trong đó, cũng có ba cuốn tâm đắc về Trận Pháp, Luyện Đan, Chế Phù, được hắn cũng đặc biệt quan tâm.

Có thể nói, lần này ở Tầng Kinh Các, thực sự Diệp Khôn thu hoạch được rất lớn, ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Chỉ có điều, đến cuối cùng, tin tức mà hắn cần nhất về hai tia linh lực hắc bạch âm dương kia, lại vẫn không thể tìm thấy.

Thoáng có chút thất vọng, nhưng về sau Diệp Khôn vẫn hài lòng với những gì mình đã đạt được. Còn về tin tức kia hắn đành gác lại một bên, đường đời còn dài, tu tiên giới rất rộng lớn, sau này từ từ đi những nơi khác tìm kiếm cũng không phải là không được.

Nửa khắc thời gian cuối cùng cũng trôi qua, Diệp Khôn còn đang miên man trầm tư suy nghĩ. Thì đột nhiên quanh người hắn bị một luồng lực lượng vô hình quán lấy, chớp mắt một cái liền bị truyền tống ra ngoài.

Đại sảnh Tầng Kinh Các, lão già đang ngồi xếp bằng, đột nhiên hai mắt mở to ra, nhìn vào không gian trước mặt, thì thào nói: “Ba ngày đã qua, tiểu tử cuối cùng cũng đã đi ra.”

Lão già vừa nói xong, thì không gian ở phía trước cách lão tầm ba trượng một hồi vặn vẹo, bóng dáng Diệp Khôn liền xuất hiện.

Vừa xuất hiện, Diệp Khôn đầu óc liền thanh tỉnh lại, liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, xác định đây đúng là đại sảnh ở tầng một Tầng Kinh Các, lúc này vừa vặn thấy lão già ở phía trước đang nhìn mình. Vội mỉm cười chấp tay cung kính nói: “Tiền bối!”

Lão già nghe vậy, cũng không có nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái. Ngay sau đó, miệng lão nhắm bầm, đồng thời tay đánh ra hai đạo pháp quyết, chớp mắt một cái, rơi trên người Diệp Khôn.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng không có phản ứng gì. Với trí thông minh của hắn, hắn đã sớm đoán trước được, lão già sẽ thi pháp kiểm tra mình một lượt ngay khi đi ra ngoài. Vì vậy, hắn cứ bình tĩnh, để cho lão kiểm tra.

Quả nhiên, như dự đoán của Diệp Khôn, lão già không phát hiện ra được điều gì, sau đó nghe lão chậm rãi nói: “Tốt rồi, ngươi đã xong việc của mình, hiện tại có thể rời đi ta cần tĩnh tâm một chút.”

“Vâng! Vãn bối đã biết! Chỉ có điều, thỉnh tiền bối có thể cho vãn bối biết quý tính đại danh của ngài được chăng?” Diệp Khôn khẽ mỉm cười, cung kính nói.

Lão già nghe vậy, hơi nhướng mày, suy tư một chập nhàn nhạt nói: “Đại danh thì không dám nhận, ta họ Tư tên chỉ một chữ Bình.”

“Tư Bình tiền bối! Vãn bối xin cáo từ.” Diệp Khôn nghe vậy, tinh quang trong mắt lóe lên cung kính nói.

Nói xong, không đợi lão già nói thêm gì, Diệp Khôn thi triển mã bộ lướt ra bên ngoài cửa Tầng Kinh Các, rồi hóa thành một đạo độn quang phá không bay đi.

“Hắc hắc! Tiểu tử này đúng là có chút ý tứ a! Nhưng hình như, hắn đã phát hiện ra ta thì phải?”

Diệp Khôn vừa rời đi, ngay sau đó, một tiếng cười với giọng nói khàn khàn mang ý tứ nghi hoặc vang lên.

Đồng thời không gian bên cạnh Tư Bình vặn vẹo một hồi, liền xuất hiện một bóng người. Bóng người này đúng là Lão Ngũ, lão chính là người đã gặp và cho Diệp Khôn Ngọc La Phù Lệnh ở Tầng Kinh Các bên Mộc Linh Đường.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 132: Phá Nguyên Đan

“Tiền bối! Xem ra ngài rất chú trọng đến tiểu tử này?” Vừa thấy lão già xuất hiện, Tư Bình cũng không có kinh ngạc, ngược lại mừng thầm vội cung kính nói.

“Ân! Không sai! Tiểu tử này tư chất đặc biệt, rất hợp với người ta đang cần tìm. Ở đây chỉ có mỗi mình ngươi là ta có thể tin tưởng nhất, vì thế sau này ngươi hãy giúp ta âm thầm bảo vệ hắn cho đến khi hắn có đủ năng lực tự bảo vệ mình thì thôi.” Lão Ngũ đang nhìn về phía cửa, vẫn không có quay đầu lại, nhẹ gật đầu nhàn nhạt nói.

“Vâng! Tiền bối đã tin tưởng, vẫn bối cũng không dám lơ là, nhất định sẽ dốc hết sức mình bảo vệ hắn.” Nói rồi, Tư Bình hít vào một hơi thật sâu, ngay lập tức từ trong người lão bộc phát ra một luồng uy áp thật khủng bố, khiến cho toàn bộ không gian bên trong Tầng Kinh Các phải chịu một áp lực đáng sợ, tùy thời có thể khiến cho nơi đây bị phá hủy.

“Ồ! Mới có chưa đầy năm mươi năm không gặp ngươi từ Kết Đan Hậu Kỳ đã đạt tới đại viên mãn rồi. Xem ra chỉ cần tu luyện thêm một chút nữa, là có thể bước vào cảnh giới Giả Anh sau đó đột phá bước vào Nguyên Anh Kỳ a.” Gặp uy áp của Tư Bình thả ra, nhưng Lão Ngũ không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại hơi kinh ngạc đảo mắt nhìn qua Tư Bình một cái, thần nhiên nói.

“Cũng may được sự trợ giúp của tiền bối, cho nên vẫn bối mới có ngày hôm nay. Nếu không, quả thực vẫn bối đã tọa hóa từ lâu rồi.” Tư Bình nghe Lão Ngũ nói vậy, trong lòng khẽ động, nhớ lại chuyện xưa cảm kích nói.

“Ha ha. Không có gì! Ngươi và ta đều sao cũng là người hữu duyên, hơn nữa nhiều năm qua ngươi cũng đã giúp ta rất nhiều. Cũng thật vất vả cho ngươi rồi đây.” Lão Ngũ nghe vậy, cười lớn nói.

“Một chút công lao vẫn bối thực không dám nhận, được ra sức vì tiền bối thật là phúc phận của vẫn bối.” Tư Bình nhẹ giọng cung kính nói.

“Hắc hắc. Tiểu tử ngươi như vậy mà cũng biết nịnh hót a.” Lão Ngũ liếc nhìn Tư Bình một cái đầy thâm ý, nói.

Tư Bình nghe vậy có chút xấu hổ, nhưng cũng không có nói gì thêm, lẳng lặng đứng một bên.

“Lần này ta tới đây, mục đích như thế nào thì ta cũng vừa nói cho ngươi biết rồi. Tiểu tử ngươi cũng thật biết lắng nghe, đúng lúc này lại thể hiện ra thực lực của mình. Như đã nói, ta và ngươi là người hữu duyên, vì vậy nhân đây ta sẽ giúp ngươi một chút, để ngươi có thể đột phá lên Nguyên Anh Kỳ. Như vậy có thể dễ dàng bảo vệ tiểu tử kia hơn.” Lão Ngũ trầm ngâm thật lâu, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tư Bình nói.

“Cái...Cái...gi? Tiền bối sẽ giúp vẫn bối đột phá Nguyên Anh?” Nghe Lão Ngũ nói xong, toàn thân Tư Bình run rẩy, không tự chủ được, vừa mừng vừa sợ, lắp bắp kinh hãi nói.

“Ân! Không sai!”

Thấy thái độ của Tư Bình như vậy Lão Ngũ cười cười nói.

“Vẫn bối đa tạ tiền bối đã giúp đỡ, vẫn bối nguyện vì tiền bối đầu phải lên núi đao xuống biển lửa, có chết cũng không từ!” Nghe được lời khẳng định của Lão Ngũ, Tư Bình mừng như điên, vội quỳ xuống dập đầu ba cái, nói.

“Đây là Phá Nguyên Đan và địa điểm để ngươi trùng kích, ngươi hãy cầm lấy. Nên nhớ, lần này ngươi tiến giai, trong mọi hoàn cảnh tuyệt đối không được cho bất cứ người nào biết. Trừ khi Ngũ Hành Phái gặp phải kiếp nạn dẫn đến diệt môn, lúc đấy ngươi mới có thể lộ diện ra tay cứu giúp. Ngươi có làm được không?” Lão Ngũ khoát tay, một luồng kinh phong đẩy Tư Bình đứng dậy. Sau đó, lão lấy trong người ra một bình đan dược, và một cái ngọc giản, ném qua cho Tư Bình nghiêm nghị nói.

Tư Bình vừa nghe thấy “Phá Nguyên Đan” trong lòng mừng như điên, động tác rất nhanh, đưa tay chụp lấy bình đan dược và ngọc giản. Theo đó, lão mở nắp bình ra, thần thức tiến vào trong bình quan sát.

Đập vào mắt Tư Bình là một viên đan dược màu trắng nõn đang nằm bên trong bình. Thuận theo nắp bình dược mở ra, một mùi thơm động lòng

người khiến người ta cảm thấy sáng khoái từ trong bình tỏa ra, tràn khắp cả gian phòng.

Phá Nguyên Đan! Danh như ý nghĩa, là một loại đan được dành cho tu sĩ Kết Đan Kỳ trước khi đột phá bình cảnh ăn vào, sẽ gia tăng tỷ lệ thành công đột phá Nguyên Anh Kỳ.

Không nói tới nguyên liệu để luyện chế ra được Phá Nguyên Đan vô cùng quý hiếm, mà ngay cả khi có được nguyên liệu đầy đủ, đem đi khai là luyện đan, tỉ lệ thành công cũng vô cùng thấp. Đến ngay cả Luyện Đương Tông Sư ra tay, cũng chỉ chiếm tỷ lệ một phần mười thành công mà thôi. Nếu may mắn, thì tỷ lệ thành công cũng cao hơn một chút. Vì vậy, sự trân quý của Phá Nguyên Đan không cần nói cũng biết.

Chỉ cần Phá Nguyên Đan xuất hiện, sẽ khiến cho toàn bộ tu tiên giới giấy lên một hồi gió tanh, mưa máu, tranh đoạt, chém giết.

Nếu như nó xuất hiện trong đấu giá hội, thì cũng phải trả một cái giá trên trời, mới có thể mua được.

Như vậy có thể thấy được, Phá Nguyên Đan trân quý tới mức độ nào. Có thể nói, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Mặc dù vậy, Phá Nguyên Đan cũng chỉ có tác dụng đối với những tu sĩ dưới Nguyên Anh Kỳ mà thôi. Đối với những lão quái vật Nguyên Anh Kỳ, cũng không có tác dụng gì. Tuy nhiên, nếu có thể, những lão quái vật Nguyên Anh cũng muốn có được nó, mục đích là dùng làm phần thưởng, cho các bậc hậu bối của mình.

Được Lão Ngũ ban cho một viên Phá Nguyên Đan, Tư Bình không biết nói thế nào cho phải. Hẳn là lão thiên đã giúp đỡ hắn, mới cho hắn một thiên đại cơ duyên như vậy.

Hít vào một hơi thật sâu, xác định đúng là “Phá Nguyên Đan”, Tư Bình vội đập nắp bình lại, cũng không cần xem qua ngọc giản, rồi cánh tay khẽ lật, đem bình đan dược và ngọc giản cất vào trong túi trữ vật, thuận tiện cảm tạ Lão Ngũ thêm vào câu.

Ngay sau đó, như chợt nghĩ đến điều gì, Tư Bình hỏi: “Tiền bối! Lần này trùng kích đột phá Nguyên Anh Kỳ, sẽ gây ra thiên triệu, nếu như...”

Còn không đợi cho Tư Bình nói hết câu, Lão Ngũ đã khoát tay chặn lại nói: “Cái này ngươi không cần bận tâm! Trước kia, ta cũng có ý muốn giúp ngươi đột phá Nguyên Anh, cho nên đã chuẩn bị từ trước rồi. Chỉ là không nghĩ tới, vốn tưởng với tư chất của ngươi phải năm mười năm nữa mới có thể dùng đến. Không ngờ lại nhanh như vậy, hôm nay thực ngươi đã muốn dùng đến rồi. Tiếp theo chỉ cần ngươi tới địa điểm ta đã đánh giấu trong ngọc giản, hảo hảo đột phá là được rồi.”

“A! Thì ra vì vấn đề, tiền bối đã có sự chuẩn bị từ trước rồi.” Nghe Lão Ngũ nói vậy, Tư Bình tâm thần rung động, cảm kích đến nỗi nhất thời không nói lên được thành lời, ánh mắt nhìn lão tràn đầy cung kính, nói.

“Được rồi! Ngươi hãy chuẩn bị đi, ta sẽ cho người khác đến chỗ này tiếp quản thay ngươi một thời gian.” Nói xong, không đợi Tư Bình nói thêm gì nữa, cả người Lão Ngũ mờ dần đi, biến mất không thấy đâu nữa.

Tư Bình nhìn vào chỗ Lão Ngũ biến mất thật lâu, trong lòng tràn đầy cảm kích và hưng phấn. Cũng không nói thêm gì nữa, Tư Bình đảo mắt nhìn Tầng Kinh Các một lượt. Ngay sau đó, khí tức khủng bố trên người lão cũng chợt tan biến, áp lực ở đây cũng theo đó mà tiêu tan. Lúc này nhìn vào Tư Bình, lão cũng chỉ có cảnh giới Trúc Cơ Kỳ mà thôi.

Sau khi rời khỏi Tầng Kinh Các, Diệp Khôn không chần chừ, một mạch trở về căn nhà nhỏ ở Dược Linh Cốc. Tiếp đó, hắn cũng chưa vội nghỉ ngơi, mà lấy ra lệnh bài, thi pháp gia tăng thêm cấm chế cho Tụ Linh Thiên Tinh Trận, đến khi cảm thấy an toàn mới thôi.

Tiếp đó, Diệp Khôn trở lại phòng của mình, lấy ra hơn mười cây phiên kỳ, bố trí xuống dưới đất xung quang gian phòng. Không dừng lại ở đó, hắn liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết, bố trí thêm một số cấm chế nữa. Làm xong tất cả, hắn mới cảm thấy hài lòng.

Ngay sau đó, Diệp Khôn liền tiến vào không gian bên trong Lam Ngọc.

Ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, ở phòng luyện công bên trong động phủ, Diệp Khôn nhắm mắt dưỡng thần cho đến khi tình trạng của bản thân đạt đến trạng thái tốt nhất mới thôi.

Rất nhanh, một ngày đã trôi qua. Lúc này, Diệp Khôn mở bừng hai mắt ra, trong mắt hắn chợt lóe lên tinh quang, toàn thân cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Tự đánh giá bản thân một chập, Diệp Khôn đưa mắt nhìn qua một đồng ngọc giản ở trước mặt, mà hắn đã để ở đó từ trước. Khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười mỉm. Chỗ ngọc giản này, đúng là những ngọc giản mà hắn dùng để sao chép toàn bộ nội dung của sách cổ, và một vài ngọc giản ở trong tầng thứ tư Tầng Kinh Các. Đa phần trong số đó đều là điển tịch, bên cạnh đó cũng có ba cuốn tâm đắc, nhưng tuyệt đối, lại không có bất kỳ một công pháp tu luyện nào cả.

Theo Diệp Khôn suy đoán, rất có thể công pháp tu luyện là nằm ở trong ba cái ngọc giản, mà hắn không thể xem được kia. Đợi đến khi hắn có đủ khả năng, thực cũng muốn qua đó một lần nữa, xem thử ra sao.

Nghĩ xong, cánh tay Diệp Khôn khẽ lật, một cái ngọc giản liền xuất hiện trên bàn tay hắn. Sau đó, hắn đưa ngọc giản đặt lên trán, thần thức liền tiến nhập vào trong, bắt đầu xem xét.

Thời gian thoảng cái trôi qua, bất tri bất giác, Diệp Khôn đã ở trong Lam Ngọc được gần một năm. Hằng ngày, hắn dành một canh giờ để ngâm mình xuống hồ nhỏ ở bên ngoài. Thời gian còn lại, hắn ở lý trong phòng luyện công, tìm hiểu những điển tịch mà thu được ở Tầng Kinh Các. Thi thoảng, hắn cũng đến chỗ Tiểu Bạch, xem tình hình tu luyện của nó ra sao. Bên cạnh đó, hắn cũng thường xuyên lui tới Dược Viên, dùng linh dịch thần bí ở bình nhỏ, thúc dục sự sinh trưởng của dược thảo.

Cuộc sống của hắn ở trong Lam Ngọc cứ thế trôi qua.

Ở vào cảnh giới của hắn, chưa thể ích cốc, hấp nạp linh khí để duy trì sự sống được. Cũng may, hắn đã có chuẩn bị một lượng lớn Ích Cố Đan từ trước, mỗi lần cảm thấy đói bụng, lại nuốt vào một viên.

Cứ như vậy, dần dần Diệp Khôn cũng đã thực sự cảm giác được cuộc sống thực sự của người tu tiên là như thế nào.

Tất cả thời gian đều đã dùng hết, Diệp Khôn cũng không có lúc nào được rảnh để nghỉ ngơi, hay để ngồi xuống tu luyện. Vì vậy, gần một năm ở trong này, pháp lực của hắn, không tiến triển thêm được chút nào. Chỉ có điều, nhờ vào việc mỗi ngày đều ngâm mình trong hồ nước nhỏ. Cơ thể hắn dần trở lên cường tráng hơn, da thịt càng ngày càng săn chắc. Uy áp trên người, cũng cường hoành hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 133: Luyện Đan Chi Đạo

Xuân qua, thu đến, đông lại về... một năm thời gian thoảng trôi qua rất nhanh. Đối với người bình thường mà nói, một năm thời gian cũng chẳng phải là dài, tuy nhiên từng ấy thời gian cũng có thể để cho người ta làm được rất nhiều việc rồi. Ngược lại đối với những người tu tiên, một năm ấy chỉ tựa như là một cái chớp mắt mà thôi.

Nhưng đối với Diệp Khôn thì lại hoàn toàn không phải như vậy, với người khác là một năm nhưng đối với hắn lại là mười năm có thừa.

Một năm qua đi, tương đương với mười năm thời gian ở trong Lam Ngọc, Diệp Khôn sau khi xem toàn bộ điển tịch mà hắn đã sao chép lại ở trong ngọc giản. Hắn quay sang chú ý đến ba cuốn tâm đắc về Trận Pháp, Luyện Đan, Chế Phù của vị tiền nhân được xưng là Ngũ Hành Tán nhân kia lưu lại.

Nhìn vào hoàn cảnh cũng như lợi thế hiện tại của mình, Diệp Khôn quyết định trước tiên chọn một trong ba cuốn tâm đắc, lấy ra một cuốn để nghiên cứu học tập.

Trong ba cuốn tâm đắc đó, hiển nhiên Diệp Khôn chọn cuốn nói về “Luyện Đan” rồi.

Gần mười năm nghiên cứu và học tập, Diệp Khôn không khỏi cảm thán về những gì mà Ngũ Hành Tán Nhân đã để lại.

Như vậy mới biết, ở tu tiên giới Luyện Đan cũng là một loại pháp môn tu luyện, nhưng nó không như những pháp môn khác. Nếu như theo đuổi thuật Luyện Đan, còn được gọi là Luyện Đan Chi Đạo, thì tu sĩ phải bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức, dẫn đến trễ lại việc tu luyện của mình.

Điều đó cũng khiến cho ít người có lòng mà theo đuổi, dù gì đã là người tu tiên, ai lại không muốn mình được đề cao cảnh giới, đạt đến trình độ như trong truyền thuyết, cử hạ phi thăng, sống một cuộc sống trường tồn cùng thiên địa cơ chứ.

Bởi vậy, Luyện Đan Chi Đạo rất được ít tu sĩ theo đuổi. Chỉ có những người thực sự có tâm huyết mới chấp nhận đi theo và chấp nhận dừng lại con đường tu tiên của mình ở cảnh giới nhất định nào đó, tùy theo tư chất của mình mà đạt được.

Tuy là nói vậy, nhưng trên thực tế những người theo đuổi Luyện Đan Chi Đạo phần lớn đều là những người có thiên phú về Luyện Đan, tư chất linh căn của họ thường là tầm thường. Nhưng cũng không phải là không có người thực sự là thiên tài, họ vẫn có thể vừa theo đuổi Luyện Đan Chi Đạo, vừa theo đuổi con đường tu tiên của mình, mà vẫn không hề ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Những người như vậy thật sự rất hiếm, có thể nói từ thời thượng cổ cho đến nay, nhân vật như vậy cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Điển hình ở đây Diệp Khôn cũng biết được một người, đó là Ngũ Hành Tán Nhân.

Đan dược ở tu tiên giới thực sự không thể thiếu được. Dù là người có tư chất tu luyện nghịch thiên đến đâu đi chăng nữa, nếu không có đan dược trợ giúp trong quá trình tu luyện hay tấn cấp, thì sẽ gặp rất nhiều khó khăn, thậm chí có thể dẫn đến việc kết thúc con đường tu tiên của mình lại

cũng có khả năng

Luyện Đan Chi Đạo ở tu tiên giới rất được các thế lực lớn nhỏ, và các tu sĩ coi trọng. Vì vậy những Luyện Đan Sư có địa vị rất cao, thường sẽ không có ai dám gây khó dễ cho họ, ngược lại sẽ dùng đủ mọi cách để lấy lòng.

Diệp Khôn vào tu tiên giới cũng được một khoảng thời gian, cộng với việc hắn thường xuyên tìm hiểu những điển tịch về tu tiên giới, cho nên về Luyện Đan Chi Đạo hắn cũng đã được nghe nói qua. Hôm nay, chính mình lại thực sự muốn bước lên con đường này, khiến cho Diệp Khôn cũng cảm thấy khoan khoái.

Người khác thì không nói, nếu bọn họ thực sự chọn lựa đi theo con đường Luyện Đan, thì khẳng định phải dừng lại con đường tu tiên của mình. Nhưng Diệp Khôn không hề quan tâm đến việc này, hắn không như người khác, đã có bảo vật không gian như Lam Ngọc trong tay, với lượng thời gian gấp mười lần so với thời gian thực tế. Diệp Khôn có thừa thời gian để theo đuổi, mà vẫn không ảnh hưởng đến việc tu luyện của mình.

Với điều kiện thuận lợi như vậy, trong tay lại có cả bảo vật nghịch thiên, Diệp Khôn không thể bỏ qua cơ hội như vậy được. Dù sao, trên con đường tu tiên còn nhiều trở ngại, có được đan dược do mình tự tay luyện chế, trợ giúp mình tu luyện thì còn gì bằng.

“Ở trong này cũng đã được hơn mười năm rồi. Luyện Đan Chi Đạo đúng là không hề đơn giản chút nào cả. Ngoài thiên phú ra, vẫn phải có nghị lực và kiên trì mới có thể theo đuổi được. Chẳng trách, Luyện Đan Sư lại được coi trọng đến như vậy.”

Buồng bình đan dược xuống bàn đá, Diệp Khôn hướng ra bên ngoài của động, ánh mắt nhìn về phía xa xa, miệng thì thảo nói.

“Hiện tại trình độ luyện đan của mình cũng đã có chút thành tựu nhỏ, tiếp theo phải dành thời gian cho việc tu luyện mới được.”

Nói xong, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, ngay sau đó, hắn liền thả ra toàn bộ linh áp của mình. Lập tức, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người hắn bộc phát ra, bao trùm lấy toàn bộ không gian động phủ. Luồng khí tức này, vậy mà không khác gì mấy so với cao thủ Trúc Cơ Kỳ.

“Hắc hắc! Quả nhiên là như vậy! Thảo nào Tiểu Bạch vừa mới tiến giai đã có khí tức cường hoành như là cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ rồi. Hiện tại mình mới ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, khí tức trên người đã có thể so sánh với cao thủ Trúc Cơ Sơ Kỳ đỉnh phong rồi. Không biết đến lúc mình tiến giai Trúc Cơ thì có được như Tiểu Bạch không a?”

Ngừng lại một lúc, Diệp Khôn thì thảo nói tiếp.

“Có điều, bây giờ muốn tiến giai Trúc Cơ nhất định phải có Trúc Cơ Đan hỗ trợ mới thành công. Đáng tiếc, ở đây có đan phương rồi, nhưng dược liệu lại không đủ. Vẫn còn hai loại dược thảo nữa là không tìm thấy.”

“Cũng đã đến lúc phải ra ngoài, nhân đây tìm kiếm ở ngoài một chút xem sao, hơn nữa cũng phải chuẩn bị một chút, còn vài hôm nữa là đến kỳ hạn giao nộp dược thảo cho Trương Vĩnh rồi. Ài! Không nghĩ tới, tuy ở chỗ này nhưng ông ấy vẫn quan tâm đến mình. Mặc kệ như thế nào, nhưng ông ấy vẫn hơn hẳn Ngạo Vân Từ và Mộc Chính Đoàn.”

Nói xong, toàn thân Diệp Khôn mơ hồ biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện hắn đã ngồi trên ghế ở phòng riêng của mình, trong căn nhà nhỏ ở Dược Linh Cốc rồi. Lúc này linh lực trên người hắn giao động cũng chỉ ở mức Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, hiển nhiên hắn đã dùng liễm khí thuật thu lại linh áp thực sự của mình.

Vừa xuất hiện, Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua gian phòng một lượt, thấy cảm chế không có gì thay đổi, hắn âm thầm gật đầu. Đồng thời hai tay bắt quyết, đánh ra vài đạo pháp quyết, rơi trên lớp cảm chế ở xung quanh phòng.

Không gian trong căn phòng một hồi vặn vẹo, liền trở lại trạng thái vốn có của nó. Diệp Khôn cũng không chần chừ, cánh tay khẽ vẩy thu lại toàn bộ phiên kỳ vào trong túi trữ vật. Xong đâu đấy, hắn khẽ phất tay áo chậm rãi bước ra bên ngoài.

Bên ngoài Dược Linh Cốc, khung cảnh vẫn như xưa, chỉ khác mỗi điều là tất cả những dược thảo ở đây sinh trưởng có phần tốt hơn trước kia rất nhiều, đây đúng là kiệt tác của Diệp Khôn làm lên.

Trong vòng một năm qua, tuy ở lý trong Lam Ngọc nhưng hắn vẫn không quên việc chăm sóc vườn dược thảo ở đây. Theo định kỳ, hắn vẫn ra ngoài làm công việc của mình, xong đâu đấy mới thôi.

Mà trong một năm qua, đúng với kỳ hạn sáu tháng. Trương Vĩnh cũng đã trở về một lần đem những dược liệu mà lão kêu Diệp Khôn chuẩn bị để mang đi. Nhìn thấy những gì Diệp Khôn đã làm ở đây, Trương Vĩnh không khỏi kinh ngạc, khen ngợi hắn mãi không thôi.

“Trước mắt cứ chuẩn bị những dược liệu mà Trương Vĩnh sư thúc cần đã, đợi cho ông ấy về mình thử hỏi dò về hai loại dược liệu kia xem sao.” Ra đến ngoài cửa, Diệp Khôn nhìn về phía Dược viên, tinh quang trong mắt lóe lên một cái thì thảo nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 134: Lời Mời

Trong lòng đã có chủ ý, Diệp Khôn vươn vai làm vài động tác nhẹ thả lỏng toàn thân, sau đó hần hướng về phía dược viên đi tới.

Đến bên cạnh dược viên, Diệp Khôn đảo mắt nhìn qua một lượt, khoe miệng nở nụ cười mỉm, cánh tay hần khẽ lật một cái ngọc giản liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Đây đúng là ngọc giản mà Trương Vĩnh đã sai người đưa đến cho hần cách đây không lâu, bên trong ngọc giản đã được lão ghi lại những dược liệu cần trong đợt này.

Đưa ngọc giản đặt lên trán, thần thức của hần liền tiến vào bên trong xem lại một lần nữa. Một lúc sau, xác định chính xác những dược liệu cần lấy lần này, Diệp Khôn thu lại ngọc giản vào trong túi trữ vật, đồng thời lấy ra hơn một trăm cái hộp gỗ nhỏ, bề ngoài nhìn rất tinh xảo, chuẩn bị bắt tay vào thu lượm dược thảo.

Diệp Khôn còn chưa kịp hành động, đột nhiên từ bên ngoài Dược Linh Cốc một đạo kim quang lóe lên xuyên qua tầng cấm chế bên ngoài, chỉ trong chớp mắt đã đi vào bên trong xuất hiện trước mặt hần.

Đã có kinh nghiệm từ trước, gặp phải tình cảnh này đôi lông mày của Diệp Khôn chỉ hơi trau lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía đạo kim quang kia.

“Truyền âm phù”

Khẽ thốt ra một tiếng, cánh tay Diệp Khôn khẽ vẫy, đạo kim quang chớp lên một cái đã nằm gọn trong tay hần. Đưa thần thức chìm vào bên trong lá phù, một lúc sau sắc mặt Diệp Khôn có chút thay đổi. Buồng lá phù ra một đốm lửa nhỏ bùng lên, đem lá phù đốt thành tro bụi.

“Đương Lâm? Người này mình đã gặp một lần, hơn nữa y chính là đệ tử của Trương Vĩnh sư thúc. Đột nhiên y tới đây chẳng lẽ là chủ ý của sư thúc? Không biết là có việc gì, trước cứ gặp y một chút xem sao.” Nhìn lá phù tiêu tán vào trong hư không, Diệp Khôn hơi trầm ngâm một chút, miệng khẽ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, Diệp Khôn đánh ra một đạo pháp quyết, một đạo lục quang kích bắn ra tiến nhập vào hư không bên trên dược viên.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng rất nhỏ, tại chỗ đạo lục quang vừa biến mất, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy cỡ tầm một trượng, tạo thành một cái thông đạo vừa một người đi, từ bên trong xuyên thẳng ra ngoài.

Một lúc sau, một đạo hồng quang từ bên trong thông đạo vụt ra ngoài, xoay quang một vòng thì dừng lại, theo đó một thiếu niên dung mạo có chút tao nhã xuất hiện lơ lửng trên không trung. Người này đúng là Dương Lâm, người mà Diệp Khôn đã gặp ở Mộc Tinh Cá khi vừa mới tới Ngũ Hành Phái.

Thiếu niên đưa mắt liếc nhìn xung quanh một cái, ngay sau đó, toàn thân khẽ động hạ xuống trước mặt Diệp Khôn mỉm cười nói: “Diệp sư đệ, đã lâu không gặp.”

Diệp Khôn hơi nhíu mày, lần trước gặp mặt so với bây giờ, rõ ràng Dương Lâm đã khác rất nhiều, không những dung mạo có chút thay đổi, mà ngay cả khí tức trên người cũng đã tăng lên đáng kể. Thoáng tự đánh giá một chút, Diệp Khôn cũng chấp tay tươi cười nói: “À! Dương sư huynh, đã lâu không gặp. Không biết lần này tới đây là có việc gì chăng?”

“Hắc hắc! Ta đến đây đúng là có chuyện đấy! Cơ mà...chẳng nhẽ chúng ta cứ ở chỗ này nói chuyện hay sao?” Dương Lâm nhìn Diệp Khôn cười cười, nói.

“A! Đệ thật là vô ý! Nào, mời huynh vào trong nhà trước đã.” Nghe Dương Lâm nói vậy, Diệp Khôn vỗ trán, tỏ ra ái ngại cười xòa nói.

Nói xong, hai người một trước một sau hướng căn nhà nhỏ đi tới. Vào đến trong nhà, Diệp Khôn dẫn Dương Lâm vào phòng của mình, thuận theo đó phân biệt chủ khách ngồi xuống bên một cái bàn nhỏ.

“Đương huynh chắc cũng chẳng lạ gì chỗ này nữa, đệ ở đây một mình quanh năm chỉ có dược thảo làm bạn, lại thêm cái tính lười nhác, nên cũng chẳng có gì tiếp đãi huynh cả mong huynh bỏ qua cho.” Diệp Khôn ngồi một bên, có chút ái ngại cười cười nói.

“Ha ha! Không sao! Chúng ta là người tu tiên cũng không cần phải câu lệ tiểu tiết như vậy. Hơn nữa ta cũng đã từng ở đây một khoảng thời gian, đem ra so với đệ bây giờ thực sự còn thảm bại hơn nữa đấy.” Dương Lâm thấy vậy, vội xua tay cười lớn nói.

“Ha ha! Như vậy thì tiểu đệ cũng không sợ bị mất mặt rồi.” Diệp Khôn thuận theo lời Dương Lâm nói, cười cười đắc ý nói.

“À đúng rồi! Hôm nay huynh đến đây là có chuyện gì? Không lẽ Trương sư thúc bảo huynh tới?” Diệp Khôn cũng không thích nói nhiều, sau khi qua lại thêm vài câu với Dương Lâm, vội nghĩ đến vấn đề chính, thân nhiên hỏi.

“Đúng vậy! Ta đích thực là được sư phụ phân phó tới đây, ngoài ra, ta cũng còn có việc muốn nói với đệ nữa.” Dương Lâm thấy Diệp Khôn trực tiếp đi vào vấn đề, âm thầm tán thưởng, nói.

“Ồ! Vậy xin huynh chỉ giáo!”

Diệp Khôn hơi kinh ngạc, không biết là có tin tốt gì mà Dương Lâm muốn nói cho mình biết, xem ra có chuyện gì đó có lợi đã xảy ra.

“Lần này sư phụ có chút việc phải ra ngoài, cho nên trong khoảng thời gian này không thể tới chỗ này được. Vì vậy ngài đã phân phó cho ta tới chỗ đệ giúp người thu thập những được liệu mà đệ đã chuẩn bị trước. Ngoài ra, lần này ta tới đây là muốn mời đệ cùng ta làm người đại diện cho Dược Linh Cốc tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp. Hy vọng đệ sẽ đồng ý, nếu không chỉ với sức một mình ta tham gia thì không có cơ hội qua nổi, như vậy sẽ khiến cho Dược Linh Cốc ta rất mất mặt.” Dương Lâm gật đầu, chậm rãi nói.

“Cái gì?...Bảo Vân Ngọc Tháp? Chẳng phải nó đã kết thúc cách đây hơn một năm rồi sao? Như thế nào, chẳng lẽ Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa lần thứ hai? Điều này tuyệt đối không có khả năng a?” Lúc đầu Dương Lâm nói đến việc Trương Vinh nhờ vả y qua lấy được liệu, Diệp Khôn cũng đã đoán được phần nào. Nhưng khi nghe đến việc Dương Lâm mời mình đại diện cho Dược Linh Cốc tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp đã khiến cho hắn kinh ngạc đến mức khó tin.

Sự việc thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp ngay từ khi Diệp Khôn tiến nhập Ngũ Hành Phái cũng đã được Điền Lăng nói cho hắn nghe qua một lượt rồi.

Nghe nói, Bảo Vân Ngọc Tháp xuất hiện từ thời thượng cổ cho tới nay. Nó nằm ở Tây Dương Lĩnh, thuộc địa bàn của Ngũ Hành Phái. Bên trong cũng chứa rất nhiều bảo vật như đan dược, công pháp, tài liệu...tuy nhiên cũng chứa đựng đầy mối nguy hiểm. Nhưng điểm đặc biệt là, chỉ có những tu sĩ Luyện Khí Kỳ mới có thể vào được. Còn lại những tu sĩ từ Trúc Cơ Kỳ trở lên, tuyệt đối không thể vào được.

Còn nữa, không biết Ngũ Hành Phái với các môn phái khác đã có hiệp định gì. Mà cứ mỗi lần Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa, các môn phái khác sẽ được năm danh ngạch cùng tiến vào.

Theo như thời gian đã định sẵn, thì Bảo Vân Ngọc Tháp đã mở và đóng cửa cách đây một năm có thừa rồi. Thế nhưng mà bây giờ Dương Lâm tới đây lại đề cập đến việc này, hơn nữa, lại muốn chính mình cùng tham gia. Gặp tình cảnh này, Diệp Khôn cũng không biết nói thế nào.

“Ha ha! Có lẽ sư đệ không biết, một năm trước ở Tây Dương Lĩnh gặp chút biến cố dẫn đến Bảo Vân Ngọc Tháp bị ảnh hưởng, trì hoãn lại thời gian mở cửa một năm. Vừa vặn còn có một tháng nữa là tới lúc mở cửa rồi.” Thấy Diệp Khôn tỏ ra kinh ngạc, Dương Lâm cười lớn, giải thích.

“Có chuyện này? Thảo nào...Có điều tại sao huynh lại lựa chọn đệ trong lần thí luyện này a? Đệ chỉ là dạng vô danh tiểu tốt ở chỗ này trông coi Dược Linh Cốc thôi đấy. Trong khi đó, các sư huynh là đệ tử đích truyền của Trương sư thúc chẳng nhẽ không có ai tham gia sao?” Diệp Khôn nghe vậy, tỏ ra đã hiểu. Nhưng ngay sau đó thắc mắc nói.

“Đệ nói không sai! Đáng tiếc, các sư huynh sư đệ hiện tại thân mang trọng trách, tất cả đều ở bên ngoài không kịp thời phản hồi sư môn. Hiện tại cũng chỉ có mình ta là còn ở trong môn phái mà thôi. Vừa vặn, ta được sư phụ giao cho tới đây, lại biết đệ ở chỗ này. Cho nên, ta liền nghĩ ngay tới đệ. Đệ cứ suy nghĩ cho kỹ đi, một phần ta cũng vì nghĩ tốt cho đệ, nên chân thành tới đây mời đệ tham gia đấy.”

Dương Lâm thờ dãi, hơi tỏ vẻ đáng tiếc, nhưng sau đó liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cái đầy thâm ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 135: Tin Tức Về Chủ Nguyên Liệu Trúc Cơ Đan

Nghe Dương Lâm nói vậy trong lòng Diệp Khôn khẽ động, hơi trầm tư một chút nói: "Dương sư huynh, theo như đệ biết quả thật là nếu đệ tham gia thí luyện này, chỗ tốt đạt được thì không cần nói. Nhưng mà nghe nói bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp đầy rẫy nguy hiểm, từ tầng một đến tầng ba còn an toàn một chút. Bắt đầu từ tầng thứ tư và qua tầng thứ năm hung hiểm vô cùng, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng như chơi. Mà động khẩu đề ra ngoài lại nằm sâu bên trong tầng thứ năm, hơn nữa cũng không tránh khỏi việc những người khác đối với mình có tâm tư giết người đoạt bảo đấy."

Dương Lâm nghe xong, nét mặt chợt nộ rõ về nghiêm túc nói: "Đệ nói quả thật không sai, nhưng người xưa từng nói, tìm phú quý trong nguy hiểm, nếu không mạo hiểm thì làm sao có thể đạt được bảo vật tới tay. Hơn nữa, tham gia lần này nếu đạt được yêu cầu mà các trưởng lão trong phái đề ra, sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt. Ngoài ra cũng sẽ đạt được một hạt Trúc Cơ Đan do trưởng lão ban tặng làm công lao đấy."

"Cái này..."

Vừa nghe đến Trúc Cơ Đan, Diệp Khôn có chút kích động. Đây đúng là thứ hắn đang cần. Tuy nhiên chuyến đi này xác thực hung hiểm vô cùng, mặc dù có được Trúc Cơ Đan thì cũng cần phải giữ được cái mạng nhỏ để mà dùng mới được.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng đó cũng là suy nghĩ chung của những người tu tiên trong tình huống như thế này mà thôi. Thực ra trong thâm tâm của Diệp Khôn cũng không thấy lo lắng lắm. Hiện tại đã có Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quỷ bảo vệ, tin tưởng khi gặp phải cao thủ Trúc Cơ Kỳ thực sự, nếu không có đánh lại, hắn cũng có thể bình tâm mà chạy trốn được. Chứ chưa nói tới, hắn vẫn còn một hậu thủ tối hậu ở sau nữa.

Trong lòng đã có chỗ dựa, nhưng Diệp Khôn vẫn tỏ ra do dự, như thể là quyết định việc này đối với hắn rất khó khăn.

"Sư huynh, thật sự nếu hoàn thành nhiệm vụ trưởng lão đề ra, sẽ được ban một viên Trúc Cơ Đan?" Diệp Khôn vẫn tỏ ra nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, xem ra đệ thật sự không phải không muốn tham gia. Đúng vậy, nếu hoàn thành nhiệm vụ đệ sẽ được ban thưởng một viên." Thấy Diệp Khôn hỏi về Trúc Cơ Đan, tinh quang trong hai mắt Dương Lâm lóe lên một cái. Đồng thời hắn âm thầm vận dụng bí thuật, dùng thần thức đảo qua trên người Diệp Khôn.

Đột nhiên, đồng tử trong hai mắt Dương Lâm co rút lại, tâm thần chấn động, lắp bắp kinh hãi hô lên.

"Diệp...Diệp...sư đệ. Người như vậy mà đã tu luyện tới Luyện Khí Kỳ Đại Viên Mãn."

Dương Lâm dùng bí thuật độc môn dò xét cảnh giới của Diệp Khôn, khi biết được cảnh giới thực của hắn so với thực tế khác xa nhau rất nhiều, hơn nữa còn cao hơn cả chính mình, khiến cho hắn nhất thời không thể tin nổi.

Thật sự không thể tin nổi, chỉ mới cách nhau có hơn một năm, Diệp Khôn từ Luyện Khí Kỳ tầng mười một, rất nhanh đã đạt tới đại viên mãn. Quả là tốc độ tu luyện rất nhanh, trong khi đó tư chất của Dương Lâm cũng không phải là tệ, trong một năm qua, hắn khổ tâm tu luyện, cũng chỉ đột phá từ Luyện Khí Kỳ tầng mười một lên mười hai mà thôi.

Thấy Dương Lâm nói đúng cảnh giới của mình, Diệp Khôn tỏ ra kinh ngạc, hắn đã dùng Liễm Khí Thuật học được trong U Minh Quỷ Sát Công, một bí thuật thu liễm khí tức rất quý dị. Theo như bí thuật đề cập qua, nếu gặp phải người cao hơn mình hai cái tiểu cảnh giới, hơn nữa thần thức phải cường đại, mới có thể nhìn ra được thực lực chân chính của mình khi đã thu liễm lại.

Vậy mà Dương Lâm lại có thể nhìn ra, hắn bất quá cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai mà thôi, vẫn thua Diệp Khôn một cái tiểu cảnh giới đấy. Trong lòng đầy nghi hoặc, liệu có phải hay không lời được ghi lại trong bí thuật là không đúng. Nhất thời Diệp Khôn không thể lý giải được, hắn đành quang nó sang một bên, nhìn Dương Lâm mỉm cười nói:

"Không sai! Đệ quả thực đã tu luyện đến trình độ viên mãn. Huynh cũng không cần ngạc nhiên như vậy, ở chỗ này là đâu nào? Chính là Dược Linh Cốc đây, ngoại trừ linh khí nồng đậm ra, đệ cũng tự mình luyện chế được một chút đan dược phụ trợ trong quá trình tu luyện, như vậy mới có thành quả ngày hôm nay đấy."

"A! Ta thật là hồ đồ, như vậy mà không nghĩ ra. Sư đệ, thật không ngờ đệ mới chỉ ở chỗ này hơn một năm, cũng chưa được sư phụ chỉ dạy cho ngày nào, vậy mà đệ thực có thể tự mình luyện chế được đan dược?" Nghe Diệp Khôn nói xong, Dương Lâm như người tỉnh lại trong cơn mê, vỗ vào trán vài cái nói. Theo đó trong câu nói của hắn còn ẩn chứa sự vui mừng.

"Ha ha. Sư huynh nói sai rồi, thực ra trước khi tới đây đệ đã theo thầy học được từ lâu rồi, và cũng đã tìm hiểu về Luyện Đan Chi Đạo được một thời gian." Khóe miệng Diệp Khôn khẽ mỉm cười, tự nhiên nói.

"Ồ! Thì ra là vậy!"

Dương Lâm tỏ ra đã hiểu, nếu không hắn lại càng choáng hơn.

"Phải rồi sư huynh, đệ dự định lần này gặp Trương sư thúc sẽ hỏi ngài một chút về nguyên liệu để luyện Trúc Cơ Đan, nhưng hiện tại sư thúc lại không tới. Huynh ở đây lâu hơn ta, liệu huynh có biết chút gì về nó không?"

Diệp Khôn khoanh tay mỉm cười, thật lâu sau, như nghĩ tới điều gì vội hỏi.

"Trúc Cơ Đan? Sư đệ, chẳng nhẽ người thực muốn luyện chế Trúc Cơ Đan?" Dương Lâm nghe Diệp Khôn đề cập tới nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan thì hơi sững sốt, nhưng rất nhanh liền nghĩ tới điều gì đó hỏi.

"Không sai! Đệ thực có ý định đó, hầu hết các nguyên liệu ở đây đều có sẵn, số lượng cũng rất nhiều. Chỉ có điều, đệ tìm thế nào cũng không thể tìm ra được hai chủ nguyên liệu chính ở đây." Thấy thái độ của Dương Lâm như vậy, Diệp Khôn khẽ nhướng mày, trong lòng thầm mong Dương

Lâm sẽ biết điều gì đó.

“Không nghĩ tới đệ lại có bản sự lớn như vậy! Không sai, xác thực ở chỗ này nguyên liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan đa phần đều có, nhưng lại không có hai chủ nguyên liệu chính. Đừng nói là ở chỗ này, ngay cả tu tiên giới ở Việt Quốc và những quốc gia lân cận cũng không có đấy.” Dương Lâm khẽ liếc nhìn Diệp Khôn một cái, nói.

“Cái gì? Thực sự không có?”

Diệp Khôn nghe vậy, cả kinh hô lên.

“Không! Không hẳn là không có. Có, nhưng nó chỉ xuất hiện ở những nơi đặc thù mà thôi. Còn ở bên ngoài tuyệt đối là không có đấy. Điều này cũng không rõ là có chính xác không, nhưng từ trước tới nay ta chưa nghe thấy ai tìm được nó ở bên ngoài. Chỉ có thể tìm nó trong Đấu Giá Hội hoặc địa phương đặc thù như ta đã nói.” Dương Lâm khoát tay, từ chối ý kiến của Diệp Khôn nói.

“Địa phương đặc thù? Xin sư huynh chỉ giáo?”

Diệp Khôn cảm thấy u mê, vội nói.

“Hắc hắc. Địa phương đó đệ cũng biết đấy! Đó chính là ở bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp.” Dương Lâm nhìn Diệp Khôn, cười đầy thâm ý nói.

“Cái gì? Bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp...không lẽ...nhiệm vụ...” Diệp Khôn kinh ngạc nói.

Hắn còn chưa kịp nói hết câu, Dương Lâm đã khoát tay chặn lại nói: “Sư đệ tuệ nhãn như đuốc, mới nghe ta nói ra như vậy đã có thể biết được nhiệm vụ mà các trưởng lão giao cho mỗi người chúng ta khi tiến vào Bảo Vân Ngọc Tháp rồi đấy.”

“Ài! Đa tạ Dương sư huynh đã chỉ điểm. Nếu đã như vậy đệ đồng ý cùng huynh tham gia thí luyện lần này. Đến khi vào bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp, rất mong huynh chiếu cố một hai a.”

Diệp Khôn nghe xong thở dài một tiếng, sắc mặt hơi đổi một chút, chậm rãi nói.

Thấy Diệp Khôn nhận lời đồng ý, Dương Lâm hai mắt sáng lên, nét mặt tỏ rõ vẻ mừng rỡ.

Diệp Khôn thấy vậy, cũng tỏ ra vui mừng, cùng với Dương Lâm hàn huyên thêm vài câu. Kỳ thật, trong thâm tâm của Diệp Khôn mừng như điên, không nghĩ tới, lại có tin tức mà hắn cần nhanh như vậy.

Tiếp đó, Diệp Khôn và Dương Lâm qua lại thêm vài câu, rồi Dương Lâm giúp Diệp Khôn một tay, đem số dược thảo mà Trương Vinh cần hoàn toàn thu lấy.

Thời gian tiếp theo, sau khi Dương Lâm trở về giao lại toàn bộ dược liệu cho Trương Vinh, rồi hắn lại trở lại Dược Linh Cốc mấy lần, cùng với Diệp Khôn bàn bạc kỹ kế hoạch của hai người, chuẩn bị cho sự kiện Bảo Vân Ngọc Tháp.

Thời gian tới lúc Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa, cũng còn một tháng nữa. Lúc này Dương Lâm trở về chỗ của mình, hảo hảo tĩnh tâm tu luyện một phen.

Diệp Khôn cũng không khác Dương Lâm là mấy, ngay sau đó, hắn liền tiến vào trong Lam Ngọc dành thời gian còn lại, một mực lấy Thủy Linh Kiếm ra, tiếp tục tu luyện Vạn Kiếp Quyết tầng thứ hai.

Mặc dù tầng thứ hai của Vạn Kiếp Quyết, Nhân Kiếm Hợp Nhất, chỉ có thể tu luyện ở cảnh giới Trúc Cơ. Nhưng do khí tức trên người Diệp Khôn có thể nói ngang ngửa với Trúc Cơ Sơ Kỳ đỉnh phong. Chỉ có điều, pháp lực không đủ, cho nên cũng chỉ miễn cưỡng tu luyện đến trình độ tiểu thành mà thôi. Nhưng như thế đối với hắn mà nói, đã mãn nguyện lắm rồi.

Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn cũng tu luyện thêm một vài bí thuật phụ trợ trong U Minh Quỷ Sát Công, hòng nâng cao thực lực của mình một chút, dù sao hiện tại hắn thực sự không có công pháp nào nổi bật cả ngoài Vạn Kiếp Quyết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 136: Bảo Vân Ngọc Tháp

Cách Ngũ Hành Phái khoảng sáu trăm dặm về phía tây là một vùng đất khô cằn, linh khí ở đây rất chỉ là mỏng manh, thi thoảng mới có một vài chỗ

tương đối nồng đậm một chút. Nhưng đem so sánh với những nơi khác, cũng không đáng để nhắc tới.

Nơi đây đúng là Tây Dương Linh thuộc địa bàn của Ngũ Hành Phái.

Bình thường ở đây rất ít khi nhìn thấy có người qua lại, nếu có cũng chỉ là một vài đệ tử của Ngũ Hành Phái được phân công đề cử tới chỗ này tuần tra mà thôi.

Có điều mấy ngày gần đây vùng đất không mấy ai lui tới này lại một hồi náo nhiệt. Trong một ngày, đếm sơ qua cũng phải có vài chục người, thậm trí cả trăm người từ nhiều hướng khác nhau đi tới.

Thông thường những người này đều tạo thành một đội khoảng tám chín người cùng đi, dẫn đầu các nhóm hầu hết đều là cao thủ Trúc Cơ Kỳ. Thi thoảng mới bắt gặp một số người lẻ loi đi tới. Đa phần bọn họ đều có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười trở lên. Mục đích của bọn họ, đều là hướng tới trung tâm của Tây Dương Linh đi tới.

Lúc này, bên ngoài sát biên vùng trung tâm của Tây Dương Linh có hai đạo độn quang một hồng, một thanh từ phía chân trời xa xa kích bắn tới, thuận theo xoay quanh một vòng rồi dừng lại ở trên không. Độn quang thu lại, xuất hiện bóng dáng của hai người. Hai người này không phải ai khác, đúng là Diệp Khôn và Dương Lâm.

“Dương huynh, chỗ này đúng là Tây Dương Linh?” Diệp Khôn đem ánh mắt liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt, cảm giác được chỗ này linh khí rất mỏng manh, trong lòng có phần nghi hoặc quay sang bên cạnh hỏi.

“Không sai! Đúng là Tây Dương Linh, qua ngọn núi phía trước, là chúng ta sẽ tiến nhập vào trung tâm, cũng là chỗ tọa lạc của Bảo Vân Ngọc Tháp.” Dương Lâm cũng đảo mắt qua một lượt, rồi mỉm cười với Diệp Khôn gật đầu nói.

“Ân! Thế nhưng đệ cảm thấy khó hiểu, theo huynh nói chỗ chúng ta đang đứng cũng là sát biên với vùng trung tâm rồi, tại sao đệ vẫn không cảm thấy có cảm chế phòng hộ a?” Diệp Khôn gật đầu, tay khẽ mân mê cằm, tỏ vẻ suy nghĩ nói.

“Cảm chế phòng hộ đương nhiên là có, nhưng ở trung tâm mới có, phạm vi cũng không rộng đến mức ra tới ngoài này đâu. Từ trung tâm tính ra cũng chỉ ở trong phạm vi bán kính năm mươi dặm mà thôi. Chỗ chúng ta đang đứng, vẫn còn cách chỗ đó hai mươi dặm nữa đấy.” Dương Lâm mỉm cười giải thích.

“A! Đệ đã rõ rồi! Chúng ta cũng tới thôi. Theo tính toán chỉ còn vài canh giờ nữa là đến giờ mở cửa rồi.” Diệp Khôn tỏ vẻ đã hiểu, cười nói.

Dương Lâm nghe vậy cũng không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu, liền hóa thành độn quang nhằm hướng trung tâm Tây Dương Linh kích bắn tới. Diệp Khôn cũng theo đó, hóa thành độn quang kích bắn theo.

Trung tâm của Tây Dương Linh.

Trên một quảng trường bán kính rộng cỡ hơn năm trăm trượng có rất nhiều tu sĩ đang im lặng ngồi chờ ở dưới, đếm sơ qua cũng phải trên ngàn tu sĩ có thừa. Tất cả bọn họ, phần đông đều có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười trở lên. Theo trang phục khác nhau của mỗi người, bọn họ đều là người của lục đại môn phái, thi thoảng cũng có vài người của tam đại gia tộc.

Những người này không ai bảo ai đều ngồi yên một chỗ, bao vây lấy một tòa tháp ngọc có năm tầng lớn cỡ chục trượng vào bên trong.

Đây đúng là Bảo Vân Ngọc Tháp

Tòa tháp này ngoại trừ toàn bộ vật liệu kiến tạo lên nó đều được dùng bằng một loại ngọc thạch nào đó không biết tên, bề ngoài nhìn cũng không có gì đặc biệt cho lắm. Nó cũng chẳng khác gì những tòa tháp bình thường, được xây dựng ở phạm tục là vậy.

Tuy là như vậy, nhưng đối với phàm nhân mà nói, một tòa tháp được xây dựng bằng ngọc thạch như thế này, cũng khiến người ta nhìn vào mà kinh sợ rồi. Còn đối với người tu tiên thì chẳng đáng nhắc tới làm gì.

Có điều, nghĩ thì như vậy, nhưng Bảo Vân Ngọc Tháp này được lưu truyền từ thời thượng cổ cho tới nay. Lai lịch rất thần bí, chỉ biết nó chính là một kiện không gian trí bảo, bên trong là một vùng thiên địa mới rất đặc thù, khác xa so với bên ngoài. Hơn nữa, bên trong chứa đựng rất nhiều thiên tài địa bảo, khiến cho các tu sĩ ai cũng thêm muốn.

Nhưng muốn vào được bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp cũng không hề đơn giản chút nào. Nhất thiết phải có lệnh bài đặc thù do Ngũ Hành Phái phân phát mới có thể vào được. Đặc biệt, những tu sĩ tu vi Trúc Cơ Kỳ trở lên vô phương tiến vào đây.

Cũng vì điểm này, mà từ thời thượng cổ cho tới nay, Bảo Vân Ngọc Tháp mới có thể tồn tại cho đến bây giờ, không có bị người khác cướp đi.

Mặc dù vậy, cũng không hẳn là không có người để tâm đến, trước đây cũng có một vài lão quái vật cấp bậc Nguyên Anh ở nơi khác tới đây hùng cưỡi đoạt Bảo Vân Ngọc Tháp, với chủ ý mang về tông môn gia tộc, để cho đám môn nhân đệ tử, hậu bối sử dụng.

Trước sự việc đó, lục đại môn phái, nhất là Ngũ Hành Phái, rất lo lắng, ai cũng nghĩ Bảo Vân Ngọc Tháp sẽ bị người ta cướp đi. Nhưng một màn diễn biến sau đó lại khiến người ta kinh ngạc. Những lão quái vật cấp bậc Nguyên Anh đó dùng mọi thủ đoạn, cũng không thể tiếp xúc, làm gì được bảo tháp.

Nguyên nhân chính là, mỗi lần ra tay, bọn họ đều bị một tầng cấm chế rất quỷ dị từ bên trong ngọc tháp tự phát ra ngoài, hóa giải toàn bộ công kích cũng như thủ đoạn của bọn họ, khiến cho họ thúc thủ vô sách, không làm gì được. Đến cuối cùng thì hậm hực bỏ đi.

Kể từ đấy trở đi, cũng chẳng còn ai có tâm tư đến Ngũ Hành Phái mà cướp đoạt ngọc tháp nữa.

Diệp Khôn và Dương Lâm sau khi từ cửa báo danh tiến vào quảng trường, cũng tùy tiện tìm lấy một chỗ trống ngồi xuống.

Nhìn lên bảo tháp trước mặt, Diệp Khôn hai mắt nhíu lại, sắc mặt có chút thay đổi, âm thầm đánh giá qua một lượt, sau đó, quay sang Dương Lâm truyền âm nói: “Dương huynh, đây đúng là Bảo Vân Ngọc Tháp à?”

“Đúng là nó! Sư đệ có gì không ổn sao?” Thấy thái độ của Diệp Khôn có chút khó hiểu, Dương Lâm cũng truyền âm lại hỏi.

“Không có gì? Đệ chỉ cảm thấy nó dường như rất đặc biệt mà thôi.” Diệp Khôn nghe vậy, thần nhiên truyền âm nói.

“Không sai! Lần đầu nhìn thấy bảo tháp ta cũng có cảm giác như đệ. Đúng là từ bên trong ngọc tháp toát ra một khí chất rất đặc biệt mà từ trước đến nay cũng chưa thấy ai lý giải được cả.” Dương Lâm khẽ gật đầu nói.

“Phải rồi! Dương huynh. Chỗ này đếm sơ qua cũng có hơn ngàn tu sĩ như chúng ta, chẳng nhẽ tất cả bọn họ đều tiến vào Bảo Vân Ngọc Tháp sao?” Diệp Khôn khẽ đảo mắt qua một vòng quang trường, tình quang trong mắt lóe lên một cái hỏi.

“Không! Mỗi lần tiến vào Bảo Vân Ngọc Tháp tối đa chỉ được năm mươi người. Bốn môn có mười người chia đều cho năm phân đà, mỗi phân đà hai người. Năm môn phái còn lại, bình thường mỗi môn phái được năm người tiến vào. Nhưng nghe nói năm nay, mỗi môn phái được tăng thêm hai danh ngạch, vậy là mỗi môn phái có bảy người. Còn năm danh ngạch, thì tam đại gia tộc, mỗi gia tộc được một người tiến vào. Còn lại hai danh ngạch, sẽ được nhường cho hai tán tu. Những người còn lại, bọn họ đều là đệ tử của các môn phái, hoặc là gia tộc, hoặc là tán tu, tới xem náo nhiệt mà thôi.” Dương Lâm thấy Diệp Khôn hỏi, truyền âm giải thích.

“Ồ! Không nghĩ tới chỉ có năm mươi người tham gia thí luyện thôi. Mà lần này, Mộc Linh Đường, vậy mà chỉ có ta với huynh tham gia. Còn nữa, những môn phái hay gia tộc được tham gia thì không cần nói, chắc cũng có quan hệ gì đó với bốn môn. Nhưng còn tán tu kia, đệ thật không hiểu, vì sao bọn họ lại được tham gia à?” Diệp Khôn hơi kinh ngạc, hỏi.

“Hắc hắc. Mộc Linh Đường chỉ có ta với đệ tham gia là điều hiển nhiên rồi. Vốn dĩ, số người đủ tiêu chuẩn của phân đà chúng ta rất ít, mà đa số những người đạt tiêu chuẩn, đều đã tham gia ít nhất một lần rồi, và cũng đã đạt được những gì họ cần. Hơn nữa, thời gian gần đây, hầu hết bọn họ đều bận sự vụ và tu luyện, cho nên chẳng có ai còn thời gian để tham gia nữa. Đáng ra danh ngạch của ta và đệ, sẽ bị phân đà khác chiếm mất. Nhưng cũng may, lúc đó ta kịp thời tiến giai và cũng muốn thử sức mình, nên đã đề nghị với sư phụ dành lại. Vừa vặn biết đệ ở Dược Linh Cốc, nên ta mới mời đệ đây, không thì ta cũng đã mời người khác. Còn về những tán tu kia được tham gia là vì trước khi Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa khoảng nửa năm, bốn môn sẽ đưa ra một số nhiệm vụ ngoại tuyến, thu thập một số dược vật, hoặc tin tức hoặc... Chỉ cần bọn họ đến đăng ký, tiếp nhận nhiệm vụ và hoàn thành trong thời gian nhanh nhất. Lúc đó sẽ dựa theo số danh ngạch còn thừa nhường cho bọn họ.” Dương Lâm mỉm cười, truyền âm nói.

“Thì ra là như thế!” Diệp Khôn gật đầu, nghe Dương Lâm giải thích, hẳn đã hiểu.

“Những lần trước thì danh ngạch cho tán tu tham gia đáng ra là có ba danh ngạch, và tam đại gia tộc là có bốn danh ngạch cho mỗi tộc, nhưng không hiểu lý do gì mà năm nay lại có sự thay đổi, theo ta nghĩ việc này chắc là có liên quan tới việc Bảo Vân Ngọc Tháp bị lùi thời gian mở cửa.” Dương Lâm nói tiếp.

“Ồ! Lại có chuyện này?” Diệp Khôn kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 137: Thất Đại Thiên Tài

Một canh giờ trôi qua, lúc này bên dưới quảng trường cũng không còn thấy có người ra vào nữa. Những người có mặt ở đây vẫn bộ dạng như cũ

yên vị ngồi một chỗ, nhưng sắc mặt và bờ môi mỗi người vẫn có chút thay đổi. Hiển nhiên là bọn họ đang truyền âm trò chuyện với nhau.

Từ lúc Diệp Khôn tới đây cho tới bây giờ quảng trường luôn im lặng như vậy, mặc dù trước đó Dương Lâm cũng đã nói sơ qua về quy củ ở chỗ này cho hần nghe, nhưng trong lòng hần vẫn cảm thấy khó hiểu.

Ngồi đây cũng đã một canh giờ rồi, đúng như lời Dương Lâm nói tuyệt nhiên không có ai dám mở miệng lên tiếng. Diệp Khôn vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng cũng không dám làm trái với quy củ đã định ra.

“Dương huynh, vì sao đến chỗ này chúng ta không được thoải mái nói chuyện, mà phải truyền âm nói với nhau?” Dường như không kiên nhẫn được nữa, Diệp Khôn hiểu kỳ truyền âm hỏi.

“Hắc hắc! Là ta sợ ý không nói rõ cho đệ biết. Sợ dĩ phải như vậy là để tránh ảnh hưởng đến các vị trưởng lão thi pháp mở cửa ngọc tháp đấy.” Dương Lâm mỉm cười trả lời.

“Lại có chuyện này? Đã sợ ảnh hưởng vậy tại sao bọn họ không thi pháp cách âm với chỗ này? Hơn nữa, thời gian thi pháp mở cửa lại lâu như vậy sao?” Diệp Khôn nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy! Chỗ này là địa phương đặc thù, do ảnh hưởng của Bảo Vân Ngọc Tháp cho nên không thể thi triển cách âm thuật được. Còn về thời gian thi cũng sắp xong rồi, ước chừng nửa canh giờ nữa thôi.” Dương Lâm thần nhiên nói.

“Àn!” Diệp Khôn khẽ gật đầu.

Hần thật không nghĩ tới thí luyện này lại rắc rối như vậy.

“Đúng rồi! Sư đệ, trước khi tiến vào trong ngọc tháp ta muốn cho đệ biết một số đối thủ mạnh cạnh tranh cùng chúng ta lần này, đến lúc đó chúng ta phải cẩn thận mới được!” Đang ngồi tĩnh tâm, đột nhiên Dương Lâm nghĩ đến điều gì sắc mặt nghiêm nghị truyền âm nói.

Diệp Khôn nghe vậy trong nội tâm khẽ động, âm thầm đánh giá lời nói của Dương Lâm. Xem ra trong lần thí luyện này, thật không hề dễ chơi tý nào, vì vậy, thái độ của Dương Lâm mới tỏ ra như thế.

Nghĩ ngợi một chập, Diệp Khôn nhìn Dương Lâm gật gật đầu.

“Sư đệ, người nhìn thiếu niên áo vàng ở phía tây kia, hần chính là Trần Hoài Minh người của Kim Linh Đường, tu vi Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, là đệ tử chân truyền của Vũ Mục sư thúc. Trên người hần mang Kim Linh Căn biến dị, tốc độ tu luyện cùng thực lực rất đáng sợ. Mà tính tình của hần cũng cực kỳ kiêu ngạo, được cái hần đối với đồng môn rất tốt, nên chiếm được hảo cảm của nhiều người.”

Ngừng một chút, Dương Lâm truyền âm nói tiếp:

“Thiếu nữ bên cạnh hần chính là Đan Nhược Yên người của Thủy Linh Đường, tu vi cũng là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, nàng cũng là đệ tử đích truyền của Mẫn Hà sư thúc. Trên người nàng mang Thiên Linh Căn, một thân thần thông cũng không thua kém gì Trần Hoài Minh. Nàng này được cái dung mạo xuất chúng, nhưng tính tình rất cổ quái, rất dễ thay đổi. Mặc dù tính tình có chút thất thường, nhưng nàng vẫn được nhiều người theo đuổi.” Ánh mắt của Dương Lâm khẽ liếc về hướng tây nhìn về phía xa xa, truyền âm cho Diệp Khôn nói.

Thấy Dương Lâm giới thiệu về hai người của bốn môn, Diệp Khôn cảm thấy hiếu kỳ, đưa ánh mắt nhìn qua.

Không biết vô tình hay cố ý, mà đúng lúc ánh mắt Diệp Khôn vừa nhìn qua Đan Nhược Yên, thì nàng này cũng quay đầu nhìn về phía hần.

“Xẹt” bốn mắt gặp nhau, trong lòng Diệp Khôn nhảy dựng lên, vẻ mặt hơi bối rối, vội thu ánh mắt lại quay sang chỗ khác.

Bên kia, Đan Nhược Yên gặp phải tình cảnh này bộ dạng không khác Diệp Khôn là mấy, nhưng nàng này rất nhanh đã lấy lại được vẻ bình tĩnh. Đôi lông mày của nàng nhíu lại, ánh mắt vẫn nhìn về phía Diệp Khôn, một lúc sau nàng mới dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Nhược Yên sư muội, muội làm sao vậy?” Ở bên cạnh một thiếu niên tướng mạo anh tuấn, thấy biểu hiện của Đan Nhược Yên hơi cổ quái, hơi nhíu mày, truyền âm hỏi.

“Muội không có gì!” Đan Nhược Yên sắc mặt hơi đỏ, khẽ lắc đầu truyền âm nói. Sau đó, nàng không có biểu hiện gì nữa, hai mắt nhắm lại đi vào nhập định.

Thiếu niên thấy vậy trong lòng cảm thấy khó hiểu, vội đảo mắt nhìn về hướng Đan Nhược Yên vừa nhìn qua. Đúng lúc nhìn thấy Dương Lâm nhìn về phía này mỉm cười gật đầu với hần.

Thiếu niên nhận ra Dương Lâm là đồng môn, cũng mỉm cười gật đầu một cái. Theo đó, khi ánh mắt hần nhìn lên bóng lưng của Diệp Khôn ngồi bên cạnh Dương Lâm, đôi lông mày của hần nhíu lại. Trầm mặc một lúc, rồi hần quay đầu qua chỗ khác âm thầm suy nghĩ.

“Sư đệ, ngươi làm sao vậy?” Đột nhiên thấy biểu hiện của Diệp Khôn có chút cổ quái, Dương Lâm hỏi.

“Không có gì! Chỉ là vừa rồi, vô tình đệ và cô gái mà huynh nói tên Đan Nhược Yên kia bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên trong lòng đệ có một cảm giác khó tả, không nói lên lời.” Diệp Khôn cười khổ nói.

Dương Lâm nghe vậy cũng không hỏi thêm gì, chỉ liếc nhìn Diệp Khôn một cái thật sâu, rồi tùm tùm cười mãi không thôi.

Một lúc sau, Dương Lâm lại nhìn về phía bắc quảng trường nói.

“Bên kia là Bình Hải Sa đệ tử Quỷ Linh Môn, cùng với Bách Dương Tử đệ tử Thiên Linh Giáo và Tuyết Tinh Tiên Tử đệ tử Nam Nhạc Phái. Ba người này tu vi cũng là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, tư chất cũng thuộc vào dạng thiên tài, thần thông cũng cao thâm khó lường. Đặc biệt là Bình Hải Sa, người này tâm ngoan hủ lạt, nếu có gặp đệ nên tránh xa hẳn ra một chút.”

Nghỉ một lúc, Dương Lâm nói tiếp:

“Còn nữa, đệ nhìn bên phía nam kia chính là Nhược Đình Tiên Tử, đệ tử Tinh Cang Các, bên cạnh nàng là Dược Bình đệ tử Hồi Phong Cốc. Hai người này so với những người kia cũng không sai biệt lắm. . . Còn đám người bên cạnh cách chỗ chúng ta mười trượng kia, bọn họ chính là Tịnh Hoài Vân và Diệp Đình Chi cùng với Lưu Thiên Bình, là ba thiên tài mới nổi cách đây không lâu của Tam đại gia tộc. Tuy ba người này tu vi mới chỉ đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, nhưng thần thông cũng không tầm thường chút nào. Còn về hai người nữa là tán tu, nếu như ta đoán không nhầm thì chính là hai người ngồi phía trước mặt chúng ta kia. Không nghĩ tới, hai người này cũng có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.”

Nghe Dương Lâm giới thiệu qua một lượt, Diệp Khôn cẩn thận liếc nhìn từng người một, âm thầm đánh giá qua bọn họ.

Quả đúng như những gì Dương Lâm đã giới thiệu, mặc dù ở xa nhưng Diệp Khôn vẫn cảm giác được từ trên người bọn họ toát ra một khí chất rất đặc biệt, nổi bật nhất trong hơn một ngàn tu sĩ ở quanh đây.

“Đệ nên biết ngoại trừ ba người của Tam đại gia tộc được coi là thiên tài mới nổi kia ra. Thì bảy người ta vừa giới thiệu qua, bọn họ được mệnh danh là “Thất đại thiên tài” trong lớp trẻ tuổi của tu tiên giới Việt Quốc chúng ta đây. Bên cạnh bọn họ những người khác thực lực cũng không tầm thường chút nào đâu. Cho nên lát nữa vào bên trong Ngọc Tháp, chúng ta phải cẩn thận một chút, cố gắng lánh xa bọn họ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.” Diệp Khôn còn đang suy nghĩ, thì Dương Lâm truyền âm nói.

“Sur huynh yên tâm! Đệ đã rồi! Thế nhưng ngay cả Trần Hoài Minh cùng với Đan Nhược Yên và những người khác đều là đồng môn với chúng ta, chẳng nhẽ cũng tránh né sao?” Diệp Khôn đồng ý, nhưng có chút khó hiểu truyền âm nói.

“Tất nhiên, đệ phải nhớ rõ, tu tiên giới rất khốc liệt, vì lợi ích của bản thân, khiến cho người ta có thể trở mặt thành thù. Đừng nói là đồng môn sư huynh đệ, thậm trí là đạo nữ song tu hay ngay cả huynh đệ ruột thịt, cũng có thể trở mặt với nhau đấy. Bởi thế cẩn thận hơn vẫn nên đề phòng bọn họ.” Dương Lâm ngữ khí trịnh trọng nói.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở! Nếu nói như vậy, đệ cũng phải đề phòng sư huynh a!” Diệp Khôn nhìn Dương Lâm mỉm cười truyền âm nói.

“Cái này...”

Dương Lâm nghe Diệp Khôn nói vậy, sắc mặt hơi biến đổi, ngay ngốc nhìn hắn, nhất thời không nói lên được điều gì.

“Hắc hắc! Sư huynh không cần khẩn trương như vậy. Đệ cũng chỉ nói đùa mà thôi. Những gì huynh nói không có sai, tuy nhiên, tu tiên giới cũng chẳng khác gì thế tục là vậy. Bên cạnh đó, cũng có những tình bằng hữu trí cốt trí thâm, rất coi trọng chữ tín, phu thê cũng vậy, họ sẵn sàng nguyện chết vì nhau. . . Từ lúc gặp huynh tới nay cũng qua một đoạn thời gian rồi, đệ xác thực huynh đối với đệ một lòng, không hề có tâm tư nào cả. Trong thâm tâm, đệ cũng coi huynh là huynh đệ rồi đấy.” Diệp Khôn sớm đã thăm dò Dương Lâm từ trước, thấy hắn cũng không có chủ ý xấu gì đối với mình, ngược lại đối với mình rất nhiệt tình. Cho nên, đối với Dương Lâm, hắn rất có hảo cảm.

Vừa rồi chỉ tùy tiện buột miệng nói ra, thấy sắc mặt của Dương Lâm khó coi, Diệp Khôn cũng hơi áy láy vội cười truyền âm giải thích.

“Đa tạ sư đệ đã tin tưởng! và còn coi ta như là huynh đệ!” Nghe Diệp Khôn nói vậy, nét mặt của Dương Lâm hơi giãn ra, cười gượng nói.

Quả thật, ngay từ lần đầu gặp được Diệp Khôn ở Mộc Tinh Các. Dương Lâm đã phát hiện ra Diệp Khôn không phải người tầm thường, ngàn vạn lần không nên trêu chọc vào hắn, nếu có cơ hội thì nên kết giao cùng hắn là tốt nhất.

Vì vậy, nhân lần thí luyện này hắn mới tiếp cận với Diệp Khôn để kết giao, trong lòng cũng không hề có tâm tư gì đối với hắn cả.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 138: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Nửa canh giờ sau, Diệp Khôn và Dương Lâm đang thì thầm truyền âm trò chuyện với nhau, đột nhiên Diệp Khôn nhướng mày, tinh quang trong hai mắt lóe lên nhìn về phía cửa vào của Bảo Vân Ngọc Tháp.

“Sư đệ, đệ phát hiện điều gì sao?” Dương Lâm ngồi bên cạnh thấy vậy hơi nhíu mày hỏi.

“Cửa đã được mở!” Diệp Khôn cũng không quay lại, thản nhiên nói.

“Oanh!”

Diệp Khôn vừa nói xong, thì một tiếng nổ long trời từ lối vào Bảo Vân Ngọc Tháp vang lên, khiến cho toàn trường ai lấy đều kinh sợ. Chỉ có một vài người dường như đã biết trước được việc này cho nên bộ dạng vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Theo tiếng nổ vang lên, từ bên trong lối vào Bảo Vân Ngọc Tháp có bảy đạo thân ảnh kích bắn ra rồi tụ lại một chỗ, đứng cách lối vào hơn hai mươi trượng. Bảy người này trang phục hoàn toàn khác nhau, nam có, nữ có. Trên người bọn họ đều tản mát ra khí tức của tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ. Bọn họ đúng là những trưởng lão của lục đại môn phái, mới vừa rồi đã liên thủ thi pháp mở cửa bảo tháp, trong đó thì Ngũ Hành Phái có hai người.

Cùng lúc đó, từ bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp cũng tản mát ra một luồng sóng âm bao trùm lấy toàn bộ quảng trường, trong phạm vi bán kính hơn năm trăm trượng.

Toàn trường còn chưa kịp định thần lại, thì luồng sóng âm kia đã xuyên qua cơ thể của mỗi người khuếch tán ra. Nhưng rất may, sóng âm này cũng không có gì nguy hiểm, nó đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Nhưng như vậy, cũng đủ để cho toàn trường nhón nháo một phen.

Lúc này, một lão giả thân mặc lục bào, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, từ trong đám người trưởng lão bước ra. Một tay lão giơ lên, gia hiệu cho toàn trường im lặng, sau đó trịnh trọng nói.

“Lão phu Hà Phu Tử hẳn là các vị tiểu hữu ở đây đã biết, hoặc là đã nghe tên. Hôm nay lão phu được sáu vị tông chủ, và các vị trưởng lão của lục đại phái ta tín nhiệm giao cho trọng trách chủ trì sự kiện thí luyện lần này.”

Ngừng lại một lúc, Hà Phu Tử đảo mắt liếc toàn trường một lượt nói tiếp.

“Sự kiện thí luyện lần này hẳn là những người tham gia đã rõ. Lão phu cũng không cần nhiều lời thêm nữa. Các ngươi hãy bước lên, nhận lấy Ngọc Tiêu Phù, và để cho các vị trưởng lão trong môn phái phân phó thêm.”

Hà Phu Tử nói xong, những người tham gia thí luyện đã được chọn, lần lượt đi lên phía trước, đến trước mặt lão nhận lấy Ngọc Tiêu Phù, Diệp Khôn và Dương Lâm là người cuối cùng đi lên.

Ngay sau đó, Diệp Khôn và Dương Lâm cũng hướng về chỗ tụ tập của Ngũ Hành Phái đi tới.

Trên đường đi, Diệp Khôn khẽ liếc mắt về phía chỗ tụ tập của các môn phái khác một cái. Vừa nhìn vào những chỗ đó, đôi lông mày của hắn nhíu lại. Chỉ thấy chỗ những môn phái tụ tập, đã bị một tầng quang cháo cách âm bao bọc ở bên ngoài.

Thấy vậy, Diệp Khôn cũng không có biểu hiện gì khác. Nhìn về chỗ những người Ngũ Hành Phái đang đứng, cũng là một màn như thế không sai biệt lắm.

Đến bên quang cháo cách âm, Dương Lâm khẽ gật đầu với Diệp Khôn một cái, rồi hai người cùng nhau đi xuyên vào.

Vì trên người có ngọc phù của Ngũ Hành Phái, cho nên quang cháo cách âm đối với bọn họ không có ảnh hưởng gì cả, cứ như vậy trực tiếp bước vào bên trong.

Vừa bước vào bên trong quang cháo, Diệp Khôn thấy phía trước có tám người đang cung kính đứng trước hai người một nam, một nữ. Trong đó, nam nhân kia Diệp Khôn đã từng tương kiến, đó chính là Chu Tề mà hắn đã gặp mặt ở Phù Tinh Trấn. Còn người bên cạnh là một thiếu nữ, dung mạo xinh đẹp, hắn chưa từng biết đến. Nhưng theo thông tin hắn nắm bắt được, thì thiếu nữ này chính là Hồng Thúy Tiên Tử, cũng là một vị trưởng lão tọa trấn ở Thủy Linh Đường.

Còn đang nghĩ ngợi, bên tai Diệp Khôn đã nghe được một giọng nói của Chu Tề truyền tới.

“Diệp Khôn, Dương Lâm hai người các ngươi mau lại đây.”

Nghe thấy vậy, Diệp Khôn và Dương Lâm liếc nhau một cái, cùng tiến về phía trước đứng bên cạnh những người khác.

Vừa nhìn thấy Diệp Khôn, Đan Nhược Yên đứng bên cạnh Trần Hoài Minh lạnh lùng liếc nhìn hần. Hừ lạnh một tiếng rồi nàng quay đầu ra chỗ khác không nói gì.

Diệp Khôn gặp cảnh này trong nội tâm khẽ động, cười khổ không thôi. Hần không thể tưởng tượng nổi, hần chỉ vô tình chạm mắt với nàng này một lần, thế mà nàng ta đã tỏ thái độ với mình như vậy. Đúng là lòng dạ nữ nhân thật khó lường.

Còn đang suy nghĩ, thì trong tai Diệp Khôn tiếp tục nghe được giọng nói của Chu Tề:

“Các người đã tiếp nhận nhiệm vụ từ trước rồi, duy chỉ có Diệp Khôn và Dương Lâm là chưa. Hai người các người hãy nghe cho kỹ đây. Trong lần thí luyện này các người có nhiệm vụ thu thập những gì được ghi bên trong ngọc giản này. Cứ tùy vào năng lực của mình là thu thập. Nếu như làm tốt, thu thập đủ yêu cầu của nhiệm vụ đề ra, thì sau khi trở về, sẽ được thưởng một trăm khối hạ phẩm linh thạch, và một khóa Trúc Cơ Đan.”

Diệp Khôn nghe Chu Tề nói xong, hít vào một hơi thật sâu. Sắc mặt thay đổi liên tục, nhưng trên mặt không dấu nổi vẻ vui mừng, âm thầm tự đánh giá.

Phản thưởng đưa ra cho nhiệm vụ lần này đúng là rất hấp dẫn. Một trăm khối hạ phẩm linh thạch? Thông thường, một đệ tử như hần nếu chăm chỉ làm nhiệm vụ phụ tuyển của môn phái. Thì một tháng cùng lắm cũng chỉ nhận được hai khối hạ phẩm linh thạch là cao. Nếu làm đủ số lượng một trăm khối, thì không biết là phải tiếp nhận bao nhiêu nhiệm vụ, và phải tốn biết bao nhiêu thời gian mới đạt được.

Lần này chỉ đơn giản tiếp nhận một nhiệm vụ, hoàn thành xong là được từng đó linh thạch, thật sự khiến cho người ta phải động tâm. Từng đó linh thạch, cũng đủ để cho một tiểu tử như hần, tu luyện một thời gian tương đối là dài đấy.

Có điều, muốn đạt được số linh thạch đó, cũng không hề đơn giản chút nào a. Chắc chắn nhiệm vụ lần này cực kỳ khó, nếu không cũng sẽ không có được thù lao như vậy.

Hơn nữa, ngoài một trăm khối linh thạch ra, còn được thưởng một khóa Trúc Cơ Đan nữa đấy.

Trúc Cơ Đan? Mức độ chân quý như thế nào? Đối với hần, không cần nói cũng biết. Đối với những tu sĩ cấp cao không nói, nhưng đối với tu sĩ như hần, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu đấy.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Diệp Khôn cũng đã sớm đoán biết được việc này, hần biểu hiện ra ngoài, cũng chỉ là lấy lệ mà thôi.

Mà biểu hiện của Dương Lâm đối với việc này, cũng như Diệp Khôn không có sai biệt lắm. Những điều này, hần cũng thừa biết rồi.

Nói xong, cánh tay Chu Tề phát một cái, hai cái ngọc giản từ trong ống tay áo của hần kích bắn ra, hướng về phía Dương Lâm và Diệp Khôn đi tới.

Diệp Khôn thuận tiện vươn cánh tay phải ra, chụp lấy ngọc giản vào trong tay. Hần cũng không cần xem qua nội dung trong ngọc giản có những gì, cánh tay khẽ lật, liền đem ngọc giản thu vào trong Túi Trữ Vật.

Dương Lâm bên cạnh, thì ngược lại, sau khi chụp lấy ngọc giản vào tay, hần liền đặt ngọc giản lên trán, thần thức bắt đầu đi vào bên trong. Một lúc sau, hần thu lại ngọc giản, sắc mặt hơi đổi một chút, cũng không có nói gì.

Thấy hành động của Diệp Khôn như vậy, tinh quang trong hai mắt Chu Tề lóe lên một cái. Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói.

“Các người nên nhớ, đã là thí luyện, thì ắt phải có tranh đấu. Mà nếu đã tranh đấu, thì không được mềm lòng. Phải đem tất cả thủ đoạn ra để ứng phó, không nên nương tay, tuyệt đối không để đối phương còn sống mà đi ra, nhất định phải diệt sát. Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, các người phải nhớ rõ điều đó.”

Ngừng lại một lúc, Chu Tề nói.

“Được rồi! Các người sau khi tiến vào thí luyện, phải cẩn thận một chút a.”

Nói xong, không đợi mọi người có phản ứng gì, Chu Tề liền đánh ra một đạo pháp quyết, roi lên màn sáng của quang chảo cánh âm, quang chảo hơi nhộn nhạo một chút, liền triệt tiêu biến mất.

Quang chảo vừa biến mất, Diệp Khôn đã nhìn thấy những người cùng tham gia thí luyện với mình thuộc môn phái khác, đang đứng ở phía trước nhìn vào bọn hần với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Đợi cho đám người Diệp Khôn ổn định lại vị trí, Hà Phu Tử một lần nữa lên tiếng.

“Trước khi bắt đầu thí luyện, ta cần nhắc nhở các người một chút. Thời gian bên trong Bảo Vân Ngọc Tháp có hạn, tối đa chỉ có thể ở bên trong đó mười ngày mà thôi. Đến lúc đó, các người sẽ tự động được truyền tống ra bên ngoài. Có điều, khi đó trên người các người phải có Ngọc Tiêu Phù mới được. Nếu không, qua mười ngày các người còn không ra ngoài được, thì sẽ bị nhốt vĩnh viễn ở trong đó. Cho dù lần sau mở cửa, có được Ngọc Tiêu Phù cũng không thể đi ra. Ngoài ra, nếu muốn ra ngoài sớm hơn, hoặc cảm thấy không đủ khả năng lên tầng bốn và tầng năm. Thì

các người có thể bóp nát Ngọc Tiêu Phù, sẽ được truyền tống đưa ra ngoài. Tuy nhiên, nó chỉ có tác dụng trong phạm vi bán kính năm mươi trượng, bên cạnh động khẩu của mỗi tầng mà thôi. Các người nên nhớ kỹ đấy.”

Nghe Hà Phu Từ nói xong, một hồi nghị luận xôn xao nổi lên. Diệp Khôn cũng truyền âm nói với Dương Lâm điều gì đó, Dương Lâm nhìn hẩn liên tục gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 139: Tiến Nhập Bảo Vân Ngọc Tháp

Hà Phu Từ thấy cảnh này cũng không tỏ vẻ gì thêm, sau khi nghị luận cùng những trưởng lão của các môn phái khác một chặp. Liền quay ra nói.

“Được rồi! Các người cũng nên tiến vào Bảo Vân Ngọc Tháp a”

Nghe thấy vậy, những người tham gia thí luyện đảo mắt nhìn nhau, tỏ vẻ đưa đẩy nhất thời chưa có ai nguyện ý bước lên tiến vào.

Thấy vậy, Hà Phu Từ nhướn mày, đang định nói cái gì đó. Nhưng lúc này, lão thấy có hai người đã tiến lên phía trước bắt đầu tiến vào, những gì định nói ra lại đem nuốt vào trong.

“Hắc hắc! Dương huynh, nếu không có người nào nguyện ý đi trước, thì hai ta đi trước vậy!” Diệp Khôn vừa đi vừa cười, lớn tiếng nói.

“Ha ha! Sur đệ nói đúng! Chúng ta vào thôi!”

Dương Lâm cũng cười lớn, đảo mắt qua những người bên cạnh một vòng. Sau đó bước song song cùng Diệp Khôn, hướng tới cửa vào Bảo Vân Ngọc Tháp.

Đến bên cạnh lối vào, nhìn lên màn hào quang che chắn trước mặt Diệp Khôn liền thả thần thức ra thăm dò một chút. Thấy không có vấn đề gì cả, hẩn thu lại thần thức, nhìn qua Dương Lâm ở bên cạnh gật gật đầu, sau đó trực tiếp bước vào trong màn sáng, chớp mắt đã bị hào quang bao phủ không thấy đâu nữa.

Dương Lâm thấy vậy đôi lông mày chỉ hơi nhíu lại, cũng không do dự chút nào, trực tiếp bước vào.

Thấy Dương Lâm và Diệp Khôn đã đi vào, những người khác thoáng liếc nhìn nhau lần nữa, nhưng lần này cũng không có tỏ ra vẻ dùn dầy như trước. Đã có người đi trước mở đường rồi, bọn họ cũng không do dự nữa, từng người một bắt đầu tiến lên bước vào.

Một lúc sau, khi mà người cuối cùng tham gia thí luyện bước vào màn sáng trước cửa vào Ngọc Tháp, thì Hà Phu Từ đứng cách đó không xa, cùng với sáu vị trưởng lão khác ở bên cạnh hẩn, không hẹn đều cùng nhau bắt quyết, đánh ra sáu tia lực mạng, rơi lên màn hào quang trước lối vào Ngọc Tháp.

"Ông...ông..." từng tiếng kêu nhỏ của trận pháp hoạt động vang lên, màn hào quang chớp lên vài cái, chỉ trong vài nhịp thở liền biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này, nhìn xuống mặt đất dưới chân Bảo Vân Ngọc Tháp ở trước lối vào thấy xuất hiện một trận pháp với phong cách cổ xưa, nhìn rất phức tạp. Mà cửa vào Ngọc Tháp cũng hiện rõ ra, nó chẳng khác gì mấy so với lối vào ở những bảo tháp bình thường cả.

"Các vị đạo hữu, chuyện ở chỗ này còn lại cứ để ta xử lý, các vị xin cứ tự nhiên a." Hà Phu Từ quay sang bên cạnh hơi nghỉ ngơi một chút thần nhiên nói.

Nghe vậy, đám người này khẽ gật đầu, một lão giả chừng năm mươi tuổi bước ra, chấp tay hướng Hà Phu Từ cười nói: "Hắc hắc, vậy làm phiền Hà đạo hữu rồi!"

Nói xong, lão cũng không đợi cho Hà Phu Từ nói gì thêm, đã hóa thành một đạo độn quang nhằm địa phương nào đó phá không mà đi.

Những người còn lại thấy vậy, cũng hướng Hà Phu Từ qua lại vào câu, rồi lần lượt rời đi. Nhưng bọn họ không như lão giả kia rời hẩn chỗ này, mà chỉ hướng về những lầu các ở bên ngoài quảng trường mà tới thôi.

Hà Phu Từ đợi cho những người này rời đi hết, lão quay lại, hướng về phía quảng trường lớn tiếng nói.

"Các vị tiểu hữu, như thường lệ trong thời gian chờ đợi thí luyện kết thúc. Lực đại phái chúng ta sẽ tổ chức đấu giá hội và cho phép mọi người tùy

tiện bày bán, trao đổi tài liệu ngay tại đây. Vì vậy các vị cứ tự nhiên hành sự a. Còn về đấu giá hội, sẽ được tổ chức bên trong Dương Linh Điện, những ai tham gia thì tiến vào bên trong đó a."

Nghe Hà Phu Tử nói xong, toàn trường nổi lên một hồi xôn xao, ai lấy đầu tỏ ra vui mừng. Quả thật, mục đích của bọn họ tới đây, chính là nhằm vào sự việc này mà thôi, cũng không phải vì xem náo nhiệt ở thí luyện, căn bản là ở bên trong Ngọc Tháp có xảy ra chuyện gì ai mà biết được, làm gì có cái gì để xem chứ.

Chẳng qua, sự kiện thí luyện ở Bảo Vân Ngọc Tháp cũng là sự kiện quan trọng. Cho nên chỉ có những người thân tín, hoặc các đệ tử đắc lực trong tông môn gia tộc mới có thể theo cùng tới chỗ này. Bởi vậy, toàn bộ những người ở đây cũng chỉ vãn vẹn có hơn một ngàn người mà thôi. Có thể nói, những người này là rất may mắn mới có thể tới được đây.

Hà Phu Tử nói xong cũng không thêm đề ý đến những người này nữa, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Dù sao bọn họ cũng chỉ là những thái điều Luyện Khí Kỳ mà thôi, lão cũng chẳng bận tâm làm gì. Huống hồ, bao quang quảng trường bên trong phạm vi cấm chế của Bảo Vân Ngọc Tháp, sẽ chẳng có kẻ ngốc nào lại dám ở đây gây sự đấy.

Nghĩ vậy, Hà Phu Tử phất tay áo, gọi một vài tên đệ tử đã được tuyển chọn từ trước tới, sau đó phân phó cho bọn họ vài câu, để bọn họ tuần tra đảm bảo trật tự ở ngoài quảng trường. Còn lão thân nhiên rời khỏi quảng trường tiến vào bên trong Dương Linh Điện.

Không biết thời gian trôi qua đã bao nhiêu lâu, Diệp Khôn khẽ cựa người mở to đôi mắt ra. Toàn thân hần co lại, dùng sức bật một cái, ngồi xồm trên mặt đất.

Đưa cặp mắt nhìn ngó xung quang, phát hiện không thấy Dương Lâm đâu cả. Diệp Khôn khẽ chau mày sắc mặt thay đổi liên tục bộ dạng khó coi đến cực điểm. Suy nghĩ một chập, Diệp Khôn khẽ lắc đầu, không nghĩ ngợi nữa, mà đưa mắt nhìn quang cảnh xung quang.

Vừa rời nhất thời không đề ý, lúc này nhìn kỹ lại Diệp Khôn cảm thấy kinh ngạc. Trước mặt hần lúc này là một mảnh thiên địa hoàn toàn xa lạ, nhưng cảnh vật nơi đây lại xinh đẹp vô cùng.

Một mảnh bình nguyên trải rộng về phía chân trời, xung quanh cũng có rất nhiều kỳ hoa dị thảo mọc lên như nấm. Trên bầu trời cũng có rất nhiều linh cầm bay lượn, với rất nhiều chủng loại khác nhau. Nhìn thoáng qua có thể nói, cảnh vật chỗ này chẳng khác gì tiên cảnh là bao.

Diệp Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, hần không thể tưởng tượng nổi, sau khi bước vào Bảo Vân Ngọc Tháp lại bị truyền tống đến địa phương như thế này.

Hai mắt hần nhắm lại, thần thức liền thả ra, cảm nhận thiên địa nguyên khí ở xung quang, một lúc lâu sau, hần mở bừng đôi mắt, biểu hiện trên mặt càng thêm kinh ngạc.

"Không nghĩ tới chỗ này linh khí lại nồng đậm đến như vậy. Tuy không thể so sánh với linh khí bên trong Lam Ngọc, nhưng tuyệt đối hơn hẳn chỗ nồng đậm nhất ở Ngũ Hành Phái. Hơn nữa, linh khí ở đây phân bố rất đồng đều, không có rải rác như bên ngoài. Nếu như thực có thể ở chỗ này tu luyện, thì không biết sẽ như thế nào a?" Thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, Diệp Khôn nhìn về khoảng không trước mặt, thì thào tự nói.

"Ài! Không biết mình đã hôn mê được bao lâu rồi. Thật không ngờ mình lại bị truyền tống đến chỗ này. Xem ra mỗi người đều bị truyền tống đến một địa phương khác nhau a, chắc sẽ không có ai cùng tới một chỗ rồi. Không biết Dương Lâm hiện đang ở chỗ nào?" Diệp Khôn thở dài một tiếng, nghĩ lại lúc mình vừa bước vào bên trong màn sáng ở lối vào Ngọc Tháp, ngay lập tức bị một lực lượng thần bí khiến cho bị hôn mê không biết gì nữa, đến khi tỉnh dậy thì đã ở chỗ này rồi.

Trầm tư một lúc lâu sau, cánh tay Diệp Khôn khẽ lật, một khối ngọc giản liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hần. Ngọc giản này đúng là cái mà Chu Tề đã đưa cho hần lúc tiếp nhận nhiệm vụ.

Cầm ngọc giản đặt lên trán, thần thức của Diệp Khôn tiến vào bên trong. Nửa khắc sau, bỏ ngọc giản xuống đem cất vào túi trữ vật, Diệp Khôn đưa tay mân mê cầm, khoe miệng nở một nụ cười, thì thào nói: "Quả nhiên không sai, nhiệm vụ chính của lần này đúng là tìm kiếm hai chủ được liệu kia."

Nói rồi, sắc mặt Diệp Khôn đột nhiên trở lên nghiêm nghị. Cũng không thấy hần có biểu hiện gì thêm, hai mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm với những câu chú ngữ tối nghĩa, nghe không hiểu gì cả.

Một lúc sau, hai tay Diệp Khôn khẽ nâng lên, theo đó từ trong lòng bàn tay xuất hiện hai luồng hào quang nhỏ. Theo thời gian, hai luồng hào quang đại tổ, theo đó hai tay hần cũng liên tiếp khuấy động, đem hai luồng hào quang ở hai tay đẩy ra quy tụ lại một chỗ, tạo thành một quang cầu to bằng đầu của hải tử, lơ lửng trên không.

Quang cầu vừa hình thành, hai mắt Diệp Khôn chậm rãi mở ra, nhìn chăm chăm vào nó. Tiếp đó, cánh tay hần bấm niệm pháp quyết, đánh ra hai đạo khí xám roi trên bề mặt của quang cầu.

Làm xong việc này, Diệp Khôn cũng không còn hành động gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn vào quang cầu trước mặt như là đang chờ đợi

điều gì đó.

Thời gian cứ thế trôi qua, ước chừng nửa canh giờ sau, nhưng trên quang cầu vẫn không có biểu hiện gì xảy ra cả. Diệp Khôn nhướn mày, chờ lâu như vậy mà không có kết quả gì, trong lòng hắn cảm thấy có chút không kiên nhẫn nữa.

Thoáng suy nghĩ một chút, Diệp Khôn đưa tay lên bắt quyết, đang định hủy quang cầu. Nhưng còn chưa kịp hành động, hai mắt hắn nhú lại, tập chung nhìn lên đỉnh quang cầu.

Lúc này, trên đỉnh quang cầu, đột nhiên xuất hiện một điểm tinh quang rất mờ nhạt. Diệp Khôn chăm chú nhìn kỹ lại, thì thấy điểm tinh quang đó dường như đang tiến về phía mình, mà tốc độ của nó biểu hiện trên quang cầu cho thấy là rất nhanh. Hơn nữa, hắn còn thấy một bóng đêm mờ ảo cứ bám theo điểm tinh quang đó mãi không thôi.

Thấy vậy, Diệp Khôn cả kinh, kêu lên: “Không tốt! Dường như Dương Lâm đang bị người khác đuổi theo truy sát.”

Không nghĩ ngợi gì thêm, xác định vị trí của điểm tinh quang trên quang cầu, Diệp Khôn phát tay thu lại quang cầu vào trong lòng bàn tay, sau khi xác định phương hướng xong, liền hóa thành một đạo độn quang, lấy tốc độ rất nhanh, phá không bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 140: Thiên Chu Cốt Độc

Trên không trung một cánh rừng rộng lớn, một đạo hồng quang lấy tốc độ rất nhanh xẹt qua, chỉ lưu lại một vết tích mờ nhạt thoảng qua trong gió.

Mà bên trong đạo hồng mang đó là một thiếu niên tướng mạo nho nhã, vận một bộ y phục màu trắng nhiều chỗ bị xé rách, trên thân hắn mà một lớp khí màu hồng, lượn lờ xung quanh. Nhìn bộ dạng của thiếu niên rất khó coi, chặt vật đến cực điểm.

Lúc này, sắc mặt thiếu niên vô cùng tái nhợt, hắn vừa dốc sức phi hành thi thoảng lại ngoái về đằng sau, sắc mặt thay đổi liên tục.

“Khốn kiếp! Mã Độc Nha nếu như lão tử thoát khỏi kiếp nạn này, ra ngoài nhất định ta phải tìm người tính sổ.” Bên trong đạo thanh hồng thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi, thì thào nói.

Nói rồi, thiếu niên phun ra một ngụm máu vào lớp khí màu hồng ở quanh người, hai tay liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết. Lớp khí màu hồng sau khi tiếp nhận máu của thiếu niên, hồng mang đại tổ, tốc độ của thanh niên cũng được gia tăng thêm đáng kể. Tuy nhiên sắc mặt của thiếu niên càng trở lên tái nhợt hơn khi nãy, bộ dạng như là không thể duy trì thêm được lâu nữa.

Mà ở phía sau đạo hồng quang của thiếu niên cách đó khoảng năm dặm, một đám hắc khí rộng hơn một trượng với tốc độ cũng không thua kém gì, đang hướng về đạo hồng mang đuổi theo.

Bên trong đám hắc khí ẩn hiện một thanh niên với dáng người gầy gò, với khuôn mặt gian xảo đầy hiểm độc đang nhìn đạo hồng mang phía trước, khoe miệng nhếch lên với vẻ đắc ý: “Hắc hắc! Dương Lâm người có chạy đằng trời, đã trúng Thiên Chu Cốt Độc của ta rồi để xem người còn có thể duy trì được bao lâu.”

“A! Như vậy mà vẫn còn có thể tăng tốc? Hừ! coi người cầm cự được bao lâu.” Bên trong hắc khí, thanh niên hô lên một tiếng kinh ngạc khi thấy đạo hồng quang đột nhiên tăng tốc. Nhưng sau đó cười lạnh nói một câu đầy lãnh ý.

Không nhiều lời thêm nữa, thanh niên hít vào một hơi, đồng thời hắc khí đại thịnh, gia tăng tốc độ đuổi theo đạo hồng mang phía trước.

Một canh giờ sau, phía trên đỉnh một ngọn núi mọc lên trơ trọi giữa ranh giới của cánh rừng và thảo nguyên. Một đạo hồng mang từ phía xa xa ở sâu trong khu rừng kích bắn tới, rơi trên đỉnh của ngọn núi.

Hồng mang thu liễm lại, một thiếu niên lão đạo bước ra, dường như không còn chút sức lực nào nữa, thiếu niên thở hổn hển, sau đó ngồi phệt xuống tảng đá dưới chân, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm. Khí tức trên người cũng suy giảm rất nhiều, phảng phất như có như không.

Thiếu niên này không phải ai xa lạ, hắn đúng là Dương Lâm.

Khoanh chân ngồi xuống, Dương Lâm lấy trong người ra một viên đan dược bỏ vào trong mồm nuốt vào, sau đó hai mắt hắn nhắm lại tập chung luyện hóa đan dược.

Nửa khắc sau, Dương Lâm mở hai mắt ra thở dốc một cái. Lúc này sắc mặt của hắn cũng có chút khởi sắc, không còn tiêu tụy nữa.

“Thật đáng sợ! Thiên Chu Cốt Độc thật sự là lợi hại, mình chỉ tiếp xúc một chút mà đã thành ra thế này, hiện tại pháp lực cũng gần như đã mất hết.” Hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng Dương Lâm sợ hãi đến cực điểm, oán hận nói.

Thiên Chu Cốt Độc nghe tên đã biết, nó được luyện chế từ cốt tủy của yêu thú cấp một Độc Thiên Chu, một loại nhện độc có thực lực ngang ngửa với tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

Độc của Độc Thiên Chu, mặc dù không có giết chết tu sĩ ngay lập tức. Nhưng nó sẽ khiến cho tu sĩ trúng độc sẽ dần dần mất hết pháp lực, đến lúc đó sẽ bị người ta tùy tiện chém giết.

Nếu trúng phải lượng độc tố lớn, thì chỉ trong vài nhịp thở, sẽ khiến người ta mất toàn bộ pháp lực, trở thành người bình thường. Còn nếu chỉ trúng phải một lượng nhỏ, thì còn xem vào thực lực của người bị trúng, sẽ kéo dài được bao lâu.

Tuy nhiên, loại độc này cũng chỉ có tác dụng đối với những người cảnh giới tu vi thấp, điển hình từ Trúc Cơ trở xuống. Trên Trúc Cơ ảnh hưởng của nó cũng không đáng nhắc tới. Có điều, nếu gặp phải cao thủ dụng độc, chỉ cần phối chế thêm một vài loại độc được khắc thêm vào nữa thì lại khác.

Dương Lâm trúng phải loại độc được này, mức độ cũng không nhiều nên hắn mới có thể kéo dài được thời gian đến lúc này.

“Thế nào? Người không chạy nữa đi!”

Dương Lâm đang nhớ lại lịch sử của Thiên Chu Cốt Độc, thì đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền vào trong tai hắn, khiến cho hắn giật nảy mình. Nhưng rất nhanh, hắn đã lấy lại bình tĩnh hai mắt nhìn chăm chăm vào mạng hươu không trước mặt.

Lời nói vừa dứt, cách chỗ Dương Lâm ngồi hơn hai mươi trượng, không gian hơi nhộn nhạo, một bóng người gầy gò thành linh xuất hiện đứng trên một mỏm đá cao, đôi mắt của hắn chăm chú nhìn vào Dương Lâm.

“Dương Lâm, ta thật không ngờ người đã trúng Thiên Chu Cốt Độc của ta vậy mà có thể cầm cự đến lúc này, thực lực của người cũng không tầm thường a. Đáng tiếc! Đáng tiếc!...” Vừa mới xuất hiện, bóng người kia nhìn Dương Lâm, cười cười nói.

Nhìn kỹ lại thì bóng người này đúng là thanh niên ở trong hắc khí hồi nãy, người đã đuổi theo Dương Lâm từ lúc trước cho tới bây giờ.

“Hừ! Mã Độc Nha, tại sao người không chịu buông tha cho ta chứ? Chẳng nhẽ nhất định phải đuổi cùng giết tận sao? Thứ người cần, ta cũng đã nhượng lại cho người rồi đấy. Người thực sự không giữ lời hứa? Đừng quên là người đã dùng tâm ma chi thể rồi đấy. Người làm như vậy không sợ bị tâm ma cắn trả sao?” Dương Lâm nhìn Mã Độc Nha oán độc hỏi. Nếu như không phải bị hắn ám toán, trúng phải Thiên Chu Cốt Độc, thì hắn cũng không phải đến nỗi như thế này.

“Hắc hắc! Theo lẽ thường thì như vậy. Nhưng đối với ta lại là ngoại lệ. Đã gặp phải ta, coi như số người xui xẻo rồi. Người cứ yên tâm mà đi chết a!” Khóe miệng của Mã Độc Nha dương lên, nhìn Dương Lâm cười âm hiểm, nhàn nhạt nói.

“Cái này...”

Nghe Mã Độc Nha nói vậy, Dương Lâm cứng họng không biết nói thêm gì. Nếu đúng như hắn nói, hắn không sợ phản lại lời thề của tâm ma, thì lần này tự là phải vẫn lạc chỗ này rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Dương Lâm không cam tâm chút nào. Từ khi bước vào con đường tu tiên hắn đã chịu nhiều khổ cực, mới có được như ngày hôm nay. Con đường đại đạo còn dài ở phía trước, vẫn còn nhiều điều hắn muốn làm, hắn thực không muốn bỏ lại những hoài bão mà mình đã đặt ra trong tương lai, mà chịu vẫn lạc như vậy.

Nhưng hiện tại thì hắn biết làm thế nào để thoát khỏi tai kiếp này? Trong người bị trúng Thiên Chu Cốt Độc, pháp lực bây giờ hầu như không còn. Thực sự hắn không thể làm gì được, ngoài việc ngồi đây chờ đối phương xuống tay.

Nhìn bộ dạng của Dương Lâm, Mã Độc Nha khẽ răng ra cười, nhẹ giọng nói: “Người không cần khẩn trương như vậy! Yên tâm, ta sẽ để cho người chết một cách thoải mái, không có đau đớn.”

Nói xong, trong mắt Mã Độc Nha lóe lên một tia ác độc. Ngón tay hắn giơ lên, hướng về đỉnh đầu của Dương Lâm điểm ra một chỉ.

“Xuy...xuy...”

Một đạo hắc mang từ đầu ngón tay của Mã Độc Nha kích bắn ra, hướng về phía Dương Lâm lao đi rất nhanh, chỉ nghe thấy tiếng xé gió vang lên bên tai, chỉ trong thoáng chốc đã tới trên đỉnh đầu Dương Lâm cách thiên linh cái của hắn hơn một tấc, tùy thời có thể đâm đầu hắn.

Dương Lâm mất hết pháp lực, trải qua thời gian dài chạy trốn khiến cho sức lực cũng không còn. Gặp tình cảnh này, hắn muốn tránh cũng không

tránh được, đem ánh mắt tràn đầy oán độc nhìn vào Mã Độc Nha, với bộ dạng không cam tâm chút nào. Cứ thế ngồi trơ mắt ra nhìn đạo hắc mang nhắm thiên linh cái mình lao tới.

Dường như số phận của Dương Lâm đã định, hắn sẽ chết dưới một chỉ này của Mã Độc Nha ngay sau khi đạo hắc mang kia xuyên qua thiên linh cái của hắn.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột nhiên xuất hiện.

Đạo hắc mang kia còn cách thiên linh cái của Dương Lâm chưa đầy một tấc. Thì một tia kiếm khí lăng lệ không biết xuất hiện từ lúc nào, lấy tốc độ còn nhanh hơn, kích trúng đạo hắc mang kia khiến cho nó chỉ trong nháy mắt bị tiêu tán.

Theo sau đó là một giọng nói lạnh như băng các đó không xa vang lại: “Muốn lấy mạng của Dương Lâm thì nên hỏi qua ta trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 141: Một Kiếm Giết Địch

Mã Độc Nha gặp tình cảnh này trong lòng cả kinh vội lùi ra xa hơn chục trượng, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Đạo hắc mang kia nhìn như tầm thường, nhưng đó chính là một bí thuật độc môn mà hắn đã tu luyện tới mức đại thành, chuyên dùng để ám toán người khác. Từ khi hắn bước vào con đường tu tiên đến giờ, dựa vào nó cùng với Thiên Chu Cốt Độc, hắn đã chém giết rất nhiều cùng giai tồn tại, cũng đã có tiếng gần xa.

Nhưng vừa rồi hắn không thể tưởng tượng nổi, chỉ với một đạo kiếm khí rất nhỏ đã nhẹ nhàng hủy đạo hắc mang kia. Có thể nói, thực lực của người ra tay hơn hắn rất nhiều.

Nghĩ thoáng qua, Mã Độc Nha hít vào một ngụm khí lạnh âm thầm sợ hãi. Nhất thời hắn không nói được gì, cứ lẳng lặng đứng một bên quan sát. Dù sao người đến thực lực có mạnh hơn hắn, tu vi cũng chỉ đạt tới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn mà thôi. Nghĩ vậy, nên hắn nén lại sự sợ hãi trong lòng chờ xem rốt cuộc người đến là ai.

Mà Dương Lâm thì ngược lại, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên được cứu mạng, trong lòng hắn thoáng hiện lên vui mừng. Còn hơn thế nữa, khi hắn nghe thấy giọng nói kia nét mặt trắng bệch của hắn đột nhiên có chút thay đổi, trở lên mừng như điên liếc nhìn bốn phía hét lớn: "Sur đệ, mau cứu ta."

Dương Lâm vừa nói xong, không gian cách chỗ hắn gần một trăm trượng về bên phải một hồi vặn vẹo, hào quang chớp lên một cái, liền xuất hiện một thiếu niên dung mạo tầm thường, vận bộ đồ màu xám, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mã Độc Nha.

Trên người thiếu niên toát lên một luồng kiếm khí bức người, bên ngoài thân thiếu niên mơ hồ còn ẩn hiện hư ảnh một thanh Tiên Kiếm sắc bén dị thường. Uy áp trên người hắn tỏa ra, khiến cho Mã Độc Nha và Dương Lâm ở xa như thế mà cũng cảm giác được một cỗ áp lực lớn, khiến cho cả hai nhất thời hít thở không thông.

Thiếu niên này không phải ai khác, hắn chính là Diệp Khôn.

Theo tình điểm trên quang cầu, Diệp Khôn đề cao pháp lực đến cực hạn, lấy tốc độ nhanh nhất mà hắn có thể hướng về chỗ này.

Khi gần tới nơi, phát hiện Dương Lâm và Mã Độc Nha đang đối thoại với nhau, Diệp Khôn không vội ra tay, liền thi triển ẩn nặc thuật ở một bên quan sát, hắn cũng không quên lập tức thi triển Nhân Kiếm Hợp Nhất, tinh thần đề cao đến cực điểm, tùy thời có thể phát động công kích ứng cứu cho Dương Lâm.

Mặc dù ẩn nặc thuật của hắn học từ U Minh Quỷ Sát Công lợi hại hơn hắn bình thường, nhưng hắn cũng chỉ lặng lẽ tiến đến, giữ một khoảng cách nhất định, mà không có tiến lại gần.

Đợi cho đến lúc Mã Độc Nha hạ sát thủ với Dương Lâm, ấn định thời gian chuẩn xác, Diệp Khôn đã xuất ra một luồng kiếm khí triệt tiêu đòn tấn công của đối phương, giải cứu cho Dương Lâm thoát được một kiếp.

Diệp Khôn chuyển ánh mắt nhìn sang Dương Lâm, thấy rõ bộ dạng thảm hại của hắn hai mắt hơi nhú lại, khẽ gật đầu với Dương Lâm một cái. Sau đó chân phải Diệp Khôn bước ra một bước thi triển mã bộ lướt về phía trước, chớp mắt đã đứng trước mặt Dương Lâm.

"Sur huynh, người thế nào rồi?" Nhìn qua Dương Lâm, Diệp Khôn ân cần hỏi.

"Không sao! May mà đệ đến kịp thời, nếu không thì..." Dương Lâm sắc mặt tái nhợt, gắng gượng nhăn mày thều thào nói.

Không đợi cho Dương Lâm nói hết câu, Diệp Khôn khoát tay chặn lại, đồng thời lấy trong người ra hai bình đan dược, ném cho Dương Lâm nói: "Huynh không sao là tốt rồi, ta nghe được huynh trúng Thiên Chu Cốt Độc gì đó, trước hết huynh dùng chỗ đan dược này tạm thời khôi phục lại chút pháp lực rồi nói sau, còn tên này thì cứ để ta giải quyết."

"Được! Sư đệ nên cẩn thận!" Nghe Diệp Khôn nói vậy, Dương Lâm cũng không có biểu hiện gì khác, khẽ gật đầu nói một câu. Sau đó, cũng không cần biết bên trong hai bình đan dược là loại nào, dốc ra mỗi bình một viên cho vào mồm nuốt xuống, rồi hai mắt nhắm lại bắt đầu hấp thu dược lực.

Sau đó, Diệp Khôn quay sang nhìn chăm chăm vào Mã Độc Nha, thần thức của hắn khẽ đảo qua người hắn, phát hiện đối phương chỉ đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, vẫn thấp hơn hắn một cái tiểu tiểu cảnh giới. Nét mặt hắn khẽ giãn ra, đồng thời khí tức trên người hắn được bộc lộ toàn bộ ra bên ngoài, khiến cho đối phương càng thêm sợ hãi hơn.

"Người...người...tu sĩ Trúc Cơ Kỳ...Làm sao có thể? Không đúng, rõ ràng cảnh giới của người chỉ là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn...Tại sao lại có linh áp của Trúc Cơ...?" Trong lúc Diệp Khôn thả thần thức đảo qua cơ thể Mã Độc Nha, hắn cũng làm tương tự như vậy.

Vừa phát hiện đối phương tu vi hơn mình một chút, trong lòng có chút phiền muộn, tuy nhiên, hắn cũng không lo lắng cho lắm. Dù sao, hắn cũng đã từng giao thủ qua với tu sĩ Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, nếu không địch lại, dựa vào thủ đoạn của mình hắn cũng tự tin có thể chạy trốn.

Nhưng ý nghĩ chỉ vừa thoáng hiện qua, thì Diệp Khôn đã thả ra toàn bộ khí tức khủng bố, khiến cho hắn lắp bắp kinh hãi, như không thể tin nổi, thần thức của hắn đảo qua đảo lại trên người Diệp Khôn vài lần, thấy hắn vẫn ở cảnh giới Luyện Khí, không khỏi tỏ vẻ sợ hãi lẫn nghi hoặc.

"Hừ! Muốn biết thì người xuống âm tào địa phủ mà hỏi..."

Dứt lời, toàn thân Diệp Khôn hào quang đại thịnh, hư ảnh Tiên Kiếm vốn ẩn ẩn hiện hiện trên người lúc này theo hào quang chói lọi, hiện ra rõ ràng như là thực thể. Từ ngoài nhìn vào, không còn nhìn thấy thân ảnh của Diệp Khôn đâu nữa, mà chỉ thấy một thanh Tiên Kiếm sắc bén, với một luồng kiếm khí khủng khiếp lạnh thấu xương tản mát ra xung quanh.

Mã Độc Nha thấy cảnh này, sâu trong nội tâm run lên một cái, hắn không tưởng tượng nổi, đối phương là thứ gì mà mạnh khủng bố đến như vậy, nếu một kiếm kia chém xuống, thì hắn có mười cái mạng cũng không đỡ nổi, nếu không chạy thì chỉ có con đường chết.

Hoảng sợ đến cực điểm, không suy nghĩ nhiều, Mã Độc Nha liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết, đủ loại linh quang hộ thể hiện ra, bao bọc lấy người hắn vào trong. Theo đó, toàn thân hắn hắc khí nổi lên, hóa thành một đạo hắc quang lấy tốc độ nhanh nhất có thể, kích bắn về phía sau chạy trốn.

"Chạy? Người nghĩ chạy được sao?"

Thấy hành động của Mã Độc Nha, từ bên trong Tiên Kiếm truyền ra một giọng nói lạnh như băng, theo sau đó là một tiếng "Chém!" vang lên.

Suy nghĩ và động tác của Mã Độc Nha tuy rất nhanh, có điều Tiên Kiếm còn nhanh hơn. Đạo hắc quang vừa chớp lên một cái, mới đi được một trượng, thì Tiên Kiếm từ phía sau lấy tốc độ nhanh như chớp, chém thẳng lên đạo hắc quang.

"Phốc...phốc..." Vài tiếng rất nhẹ nhàng vang lên, đạo hắc quang bị Tiên Kiếm chém ra làm hai, đem toàn bộ linh quang hộ thể chém nát như chém đậu hũ. Mã Độc Nha ở bên trong không kịp kêu lên một tiếng, chỉ trong nháy mắt bị luồng kiếm khí khủng bố nuốt trọn vào trong, hình thần câu diệt, biến mất khỏi thế gian.

Ngay sau đó, chớp mắt một cái, Tiên Kiếm liền biến mất, toàn bộ kiếm khí đều triệt tiêu không còn chút nào. Theo đó, thân hình Diệp Khôn lao đảo hiện ra ngã nhào xuống đất, sắc mặt trắng bệnh miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người cũng giảm đi không ít.

Vừa rồi vì không muốn dây dưa với Mã Độc Nha, Diệp Khôn đã thi triển tầng thứ hai của Vạn Kiếm Quyết, Nhân Kiếm Hợp Nhất, một chiêu lấy mạng của đối phương.

Sở dĩ hắn quyết đoán như vậy, cũng là sợ nếu dây dưa với đối phương, không cẩn thận sẽ dẫm lên vết xe đổ của Dương Lâm, sẽ bị đối phương hạ độc, đến lúc đó thì hậu quả sẽ không lường được. Cho nên Diệp Khôn vừa ra tay, đã sử dụng ngay Nhân Kiếm Hợp Nhất, chiêu mạnh nhất mà hắn có thể miễn cưỡng ra tay.

Có điều, hắn cũng phải trả cái giá đắt vì việc này và bị cản trở, nhưng xem ra việc này cũng đáng. Xét cho cùng, với tu vi của hắn hiện tại vẫn chưa đủ để tu luyện tầng thứ hai Vạn Kiếm Quyết, nhưng dựa vào khí tức, và cường độ thân thể của hắn mới miễn cưỡng luyện thành. Cũng chính vì vậy, khi sử dụng Nhân Kiếm Hợp Nhất, bởi tu vi chưa đủ nên mới bị cản trở như vậy.

Lôm côm bò dậy, Diệp Khôn đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, đồng thời lấy ra một vốc đan dược, cũng không để ý là những loại nào cho

cả vào mồm nuốt xuống, hai chân thu lại xếp bằng, bắt đầu vận khí trị thương.

Từ lúc Diệp Khôn ra tay cho đến khi giết được Mã Độc Nha bất quá chỉ trong vòng vài nhịp thở. Tuy nhiên thanh thế thật kinh người, khiến cho Dương Lâm đang ngồi nhắm mắt trị thương bên cạnh cũng phải mở mắt ra xem.

Tận mắt chứng kiến cảnh Diệp Khôn chém giết Mã Độc Nha, chỉ bằng một chiêu uy lực rất khủng bố khiến cho Dương Lâm toàn thân ngây dại, quên cả việc vận khí trị thương, với một bộ mặt ngốc trẻ nhìn Diệp Khôn không nói lên lời, ẩn sâu trong mắt hắn biểu hiện thấy rõ sự sợ hãi đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 142: Thất La Thảo

Thời gian không biết trải qua bao lâu, Diệp Khôn thở ra một ngụm trọc khí, sắc mặt có chút khôi sắc hơn khi nãy, khí tức trên người cũng ổn định lại rất nhiều.

Hắn chậm rãi đứng dậy nhìn sang Dương Lâm ở bên cạnh, sắc mặt biểu hiện rất khó coi, không nghĩ đến cho tới lúc này Dương Lâm vẫn một bộ mặt ngây ngốc đang nhìn mình, ngay đến cả cái chớp mắt cũng không thấy.

Diệp Khôn thấy vậy mặt mày nhăn nhó ho khan một tiếng, cười khổ nói: " Sư huynh, ngươi không bị sao chứ?"

Nghe thấy giọng nói của Diệp Khôn truyền vào lỗ tai, Dương Lâm giật mình tỉnh lại trong cơn mê, ánh mắt lâm ly vội nói: "A! Ta không có gì. Ngược lại là sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Diệp Khôn thoáng nghĩ ngợi gật đầu: "Đệ không sao! Chỉ tổn thương chút nguyên khí thôi! Còn huynh, độc tính của Thiên Chu Cốt Độc thể nào rồi?"

Nhắc đến Thiên Chu Cốt Độc, Dương Lâm oán hận nói: "Tuy độc này không gây chết người, nhưng độc tính của nó rất bá đạo. Nếu không có thuốc giải, không có pháp lực ta chẳng khác gì là một phạm nhân cả, sẽ chẳng làm được việc gì."

Nói xong, Dương Lâm thở dài, nhìn sang Diệp Khôn với vẻ mặt thật ảo lão.

Trầm mặc một lúc, đột nhiên hai mắt Dương Lâm sáng lên, nhìn thẳng vào mắt Diệp Khôn nói: "Đúng rồi sư đệ, ta thật không ngờ thực lực của đệ lại mạnh đến như vậy? Chỉ một chiêu, là có thể giết được cùng giai tồn tại rồi. Ta nghĩ mãi không ra, tại sao khí tức của đệ lúc chém giết Mã Độc Nha lại khủng bố như vậy, theo linh áp đó cũng phải tương đương với cao thủ Trúc Cơ Kỳ rồi. Trong khi đó, rõ ràng đệ chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, tuy với tu vi của đệ cũng có thể coi là đã bước một chân vào Trúc Cơ rồi, nhưng vẫn không thể có linh áp của Trúc Cơ đâu a. Còn nữa, nếu ta đoán không nhầm, trước khi vào phái đệ hẳn là một kiếm tu a?"

Nghe Dương Lâm hỏi vậy, Diệp Khôn sớm đã nghĩ qua việc này, nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là Dương Lâm lại nhìn ra được manh mối của Vạn Kiếm Quyết và ngộ nhận hắn là kiếm tu. Nhất thời hắn tỏ ra kinh ngạc, quên cả trả lời.

Ở tu tiên giới, những người biết về kiếm tu hiện tại có thể nói là rất ít. Nếu có cũng đều là các bậc tiền bối cao nhân. Người biết đã ít, người nhận biết được lại còn ít hơn. Diệp Khôn cũng đã tham khảo qua rất nhiều điển tịch, cộng thêm chính mình tu luyện, mới biết một chút manh mối về kiếm tu. Thật khó tin khi Dương Lâm ở chỗ này lại nhìn ra được, phải chăng hắn xảo hợp đã đọc qua điển tịch nào đó.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng cũng không phải là chỉ cần đọc qua điển tịch, là có thể chỉ nhìn qua một lần sẽ nhận ra được ngay. Bởi lẽ có nhiều thần thông của tu sĩ dùng kiếm thi triển ra, nhìn bề ngoài cũng khá giống với một kiếm tu thi triển. Trừ khi là người trong nghề, chỉ cần nhìn qua là phân biệt được.

Đem mối nghi hoặc trong lòng, Diệp Khôn nửa thật, nửa giả vừa giải thích vừa hỏi: "Không dấu gì Dương huynh, sở dĩ khí tức của đệ tăng vọt như vậy, là do đệ dùng bí thuật độc môn nhất thời đề cao khí tức. Mục đích là để cho đối phương phung phí trong khoảng thời gian ngắn bị phân tâm, dẫn đến sợ hãi. Lúc đó, đệ dùng đòn sét đánh, đánh bại đối phương như huynh đã thấy đấy. Ngược lại, đệ lại rất hiếu kỳ tại sao huynh lại nhìn ra được đệ là kiếm tu?"

Nghe Diệp Khôn giải thích xong, Dương Lâm liên tục gật đầu, suy nghĩ một hồi nói: "Không ngờ đệ thật sự là kiếm tu, thảo nào thực lực lại mạnh như vậy. Với tu vi của đệ hiện tại, dùng nói là Mã Độc Nha, mà ngay cả Trần Hoài Minh đệ cũng thừa sức đã bại hắn đấy. Nghe nói, kiếm tu hưng thịnh ở thời kỳ thượng cổ, thực lực của họ rất mạnh so với đồng giai tu sĩ như bọn ta. Ta nhìn ra được đệ là một kiếm tu, cũng bởi vì trước đây ta cũng có kết giao được một vị bằng hữu cũng là kiếm tu như đệ. Nhưng luận về thực lực, thì đệ hơn hẳn vị bằng hữu kia của ta. Xem ra,

kiếm quyết đệ tu luyện cũng không phải là một kiếm quyết tầm thường a."

Ngừng một chập, Dương Lâm nhìn Diệp Khôn với ánh mắt hâm mộ, nói tiếp: "Ta cũng không thể tưởng tượng nổi, đệ lại có một bí thuật đệ cao khí tức của mình lên cảnh giới cao hơn như vậy. Nó thực sẽ giúp đỡ rất nhiều trong lúc đối địch, thực sự là rất tốt."

"Ồ! Thì ra là như vậy! Đệ cũng may mắn mới học được bí thuật đó thôi, tuy nhiên khi thi triển ra đệ cũng phải trả một cái giá cũng tương đối đắt." Diệp Khôn ồ lên một tiếng, nói.

Dương Lâm nghe xong, khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa. Một lúc sau, hắn nghe Diệp Khôn hỏi.

"Phải rồi, Dương huynh. Kê hồi này lai lịch thế nào vậy? Tại sao huynh lại bị trúng độc, và bị hắn đuổi giết nữa?"

Dương Lâm nghe xong, thở dài một tiếng, nhớ lại nói: "Hắn chính là Mã Độc Nha người của Thiên Linh Giáo, cũng là nhị đệ tử của Hà Lão Ma trưởng lão Thiên Linh Giáo. Trong lúc bị truyền tống vào đây, ta và hắn bị truyền tống tới cùng một chỗ. Sau đó, chúng ta chia làm hai hướng khác nhau rồi đi, đi được khoảng mười dặm, ta phát hiện ra một mảng thực vật trong rừng, có đến mười gốc Thất La Thảo cùng ở một chỗ. Hơn nữa, ta xem xét qua, không hề có yêu thú nào canh gác. Lúc đó, ta mừng như điên, đang định thu số Thất La Thảo kia vào. Đột nhiên Mã Độc Nha xuất hiện, lúc đó ta mới biết, hóa ra tên này từ đầu đến cuối ả nặc bám theo ta. Vừa lúc ta phát hiện ra Thất La Thảo, hắn liền xuất hiện và đòi lấy toàn bộ mười gốc Thất La Thảo kia. Ta không chịu, nên đã đánh nhau với hắn một trận, cuối cùng vì ta tu vi không bằng hắn, đánh không lại, đành cần rảnh để lại cho hắn chỗ Thất La Thảo để an toàn rồi đi, trước đó ta đã bắt hắn phát thệ tâm ma không gây khó dễ cho ta nữa. Hắn đã đồng ý phát thệ, sau đó ta rời đi. Nhưng thật không ngờ, hắn đã hạ Thiên Chu Cốt Độc vào ta lúc nào không hay. Và hắn đã đuổi theo ta một đường tới chỗ này, sau đó thì đệ đến cứu ta..."

Nói xong, Dương Lâm nhìn về phía xa xa, trên mặt thoáng hiện nét tức giận lẫn nuối tiếc.

"A! Thất La Thảo? Đây đúng là một trong hai chủ dược liệu quan trọng để luyện chế Trúc Cơ Đan. Thảo nào cái tên Mã Độc Nha kia lại muốn giết huynh giết khẩu. Hắn sợ huynh đem tin tức hắn có được Thất La Thảo cho người khác biết đây mà." Diệp Khôn kinh ngạc hô lên, trong lòng mừng thầm nói.

"Đúng vậy! Chính là vì mấy gốc Thất La Thảo đó nên mới khiến ta thành ra thế này." Dương Lâm sót xa, nhàn nhạt nói.

"Vậy là toàn bộ Thất La Thảo đều nằm trong tay hắn?" Diệp Khôn quay người lại đằng sau, nhìn vào khoảng không chỗ khi này Mã Độc Nha bị Tiên Kiếm chém chết, trong miệng thì thảo nói.

Sau đó, Diệp Khôn đem thần thức thả ra, tỉ mỉ tìm tòi bên dưới mặt đất một hồi.

Đột nhiên, hai hàng lông mày Diệp Khôn nhướng lên, cánh tay hướng về một chỗ phía xa dưới đất phát một cái. Lập tức, một đạo lục quang từ dưới mặt đất bay vọt vào trong lòng bàn tay của hắn.

Lục quang thu lại, trong lòng bàn tay của Diệp Khôn xuất hiện một cái túi trữ vật, đây đúng là túi trữ vật của Mã Độc Nha khi hắn bị Tiên Kiếm chém chết đã rơi xuống.

Thấy Diệp Khôn cầm túi trữ vật của Mã Độc Nha trên tay, Dương Lâm tỏ ra vui mừng. Nếu túi trữ vật của Mã Độc Nha ở đây, chắc chắn sẽ có thuốc giải.

Mã Độc Nha đã chết, vì vậy Diệp Khôn cũng chẳng tốn sức là lấy đem khí tức của hắn trên túi trữ vật lau đi sạch sẽ.

Diệp Khôn đưa thần thức vào bên trong túi trữ vật, một khắc sau, thần thức của hắn thu lại, trên mặt toát lên vẻ tươi cười. Hắn đã xác định, bên trong túi trữ vật quả nhiên có mười gốc Thất La Thảo, được đặt trong mười cái hộp gỗ rất tốt.

Sau đó, cánh tay Diệp Khôn khẽ lật, một viên thuốc nhỏ bằng đầu ngón chân cái xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn. Rồi hắn cầm viên thuốc ném qua cho Dương Lâm mỉm cười nói.

"Đây là thuốc giải của Thiên Chu Cốt Độc, huynh hãy dùng nó ngay a!"

"Tốt quá rồi! Đa tạ sư đệ !" Chộp lấy viên thuốc vào trong tay, Dương Lâm vui mừng nói, rồi bỏ viên thuốc vào trong mồm nuốt xuống.

"Ha ha. Là huynh đệ với nhau, huynh cần gì nói những lời khách khí như vậy chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 143: Giúp Đỡ Giải Nguy

Phía trên một hồ nước nhỏ rộng hơn năm mươi trượng, hai đạo độn quang một thanh một hồng từ xa kích bắn tới, xoay quanh một vòng rồi dừng lại trên không, theo đó hào quang thu lại liền xuất hiện hai bóng người.

"Sư huynh, huynh cảm thấy thế nào? Chỗ này đã là khu vực trung tâm của tầng ba rồi, chúng ta cũng mất hơn một ngày trời loanh quang ở đây nhưng cũng chẳng có thu hoạch được gì." Diệp Khôn đem ánh mắt khó hiểu liếc nhìn khung cảnh xung quanh một lượt, rồi quay sang Dương Lâm ở bên cạnh hỏi.

Dương Lâm nghe vậy biểu hiện so với Diệp Khôn cũng chẳng khác là mấy, cười khổ nói: "Theo ta thì chúng ta lên trực tiếp tiến nhập vào tầng bốn thì hơn. Có lẽ ở tầng ba này những thứ cần tìm, đã bị người khác lấy đi hết rồi."

"Ân! Đệ cũng đang có ý định đấy, vậy chúng ta đi thôi." Diệp Khôn gật đầu nói một câu. Sau đó xác định phương hướng, toàn thân thanh quang nổi lên, hóa thành một đạo thanh quang kích bắn đi.

Dương Lâm thấy vậy cũng không có ý kiến gì thêm, hóa thành một đạo hồng quang, đuổi theo Diệp Khôn.

Trên một bãi đất trống phía trước một thạch động ăn sâu vào trong vách núi. Một thiếu niên và một nữ tử đang dựa lưng vào nhau, sắc mặt của hai người có chút tái nhợt, trên khóe miệng còn rỉ ra một vệt máu chưa khô, xem ra bị thương cũng không nhẹ, khí tức của hai người cũng cực kỳ suy yếu.

Mà dưới chân hai người có năm cái xác nằm ngổn ngang. Nhìn vào y phục trên những cái xác, thì là hai phe khác nhau.

Lúc này, hai người đang bị bốn thanh niên bao vây lại vào trong, bốn người này trên mặt tràn đầy sát ý. Trong đó một thanh niên với vẻ mặt gian xảo, có tu vi cao nhất, đạt tới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, ba người còn lại hai người có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, còn lại một người tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai.

Không khí đang ở vào trạng thái im lặng, đột nhiên thanh niên có vẻ mặt gian xảo cười lớn, nhìn hai người ở giữa lạnh lùng nói: "Thế nào, hai người các ngươi còn không chịu buông tay chịu trói, chẳng nhẽ còn muốn bọn ta ra tay?"

"Hừ! Bỏ tay chịu trói? Đừng có nằm mơ, cùng lắm thì bọn thiếu gia liều mạng với các ngươi. Nhược Yên, ta sẽ ngăn bọn chúng lại, mọi người hãy chạy đi trước tìm mấy vị sư huynh đệ tới giúp đỡ." Nghe đối phương nói vậy, thiếu niên lấy tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, hừ lạnh một tiếng nói.

"Hắc hắc! Chạy? Trần Hoài Minh khẩu khí ngạo cũng lớn a. Với tình trạng của ngươi bây giờ, lo cho bản thân còn không nổi lại còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Thật nực cười. Hay là thế này đi, Đan Nhược Yên, chỉ cần ngươi chịu theo bọn thiếu gia về Quý Linh Môn làm lô đỉnh cho ta. Ta sẽ động lòng từ bi tha cho hai người một mạng, ngươi thấy thế nào?" Thanh niên với vẻ mặt gian xảo, phá lên cười, rồi liếc nhìn thiếu nữ một cái, lơ đãng nói.

"Bính Hải Sa, tên tiểu nhân dê tiện, ngươi có cớ gì đòi ăn thịt thiên nga sao? Hôm nay bọn thiếu gia có chết cũng phải lấy được mạng của ngươi." Trần Hoài Minh nghe giọng điệu bần thủ của đối phương, trong lòng tràn đầy hận ý lạnh lùng nói.

"Sư huynh, đối với loại người như hắn không cần nhiều lời. Đánh thì đánh, cùng lắm thì liều cái mạng nhỏ này, có chết cũng phải kéo theo bọn chúng." Trần Hoài Minh vừa nói xong, ở bên cạnh Đan Nhược Yên cầm phần lạnh lùng nói.

"Hừ! Tốt! Tốt!... Các ngươi rượu mời không muốn uống lại muốn uống rựu phạt. Nếu đã vậy, thì đừng trách bọn thiếu gia vô tình." Bính Hải Sa hừ lạnh một tiếng, nói.

...

Cùng một thời gian, trên một mỏm đá cách đó không xa, có hai bóng người thoát ần thoát hiện đang chậm rãi tiến lại gần.

Hai bóng người này đúng là Diệp Khôn và Dương Lâm.

Hai người tiến vào tầng thứ tư, mới đi được hơn một dặm thì nghe thấy tiếng oanh kích của pháp khí va chạm nhau ở khu vực trung tâm. Biết là có người đang đánh nhau. Lúc đây, Diệp Khôn đã nảy ra ý định sẽ ở một bên quan sát, đợi cho hai bên đánh nhau tới mức lưỡng bại câu thương, khi đó hẳn sẽ ra tay làm ngư ông đắc lợi.

Vì vậy, Diệp Khôn hội ý với Dương Lâm, rồi hai người tới chỗ đang xảy ra đánh nhau, thì triển ẩn nặc thuật, nén nút ở một bên quan sát. Có điều, hai người không nghĩ tới, một trong hai phe đang đối đầu nhau lại là đồng môn với mình. Hơn nữa, địa vị cũng không phải tầm thường.

"Sư đệ, hai người kia đúng là Trần Hoài Minh và Đan Nhượng Yên. Bọn họ đang bị đám người Quỷ Linh Môn do Bính Hải Sa cầm đầu vây công. Tình trạng của hai người họ xem ra không ổn, đệ xem, chúng ta có nên ra tay giúp đỡ không?" Dương Lâm thấy hai người Trần Hoài Minh và Đan Nhượng Yên bị vây công, tình thế không ổn, vội quay sang hỏi ý kiến của Diệp Khôn.

Từ lúc được Diệp Khôn ra tay cứu một mạng, lại biết được thực lực của hắn thật khủng bố, trong lòng Dương Lâm lúc đấy đối với Diệp Khôn rất kính sợ. Tự nhiên về sau, không biết từ lúc nào Dương Lâm đã coi Diệp Khôn là thủ lĩnh, hết thấy việc gì cũng hỏi qua hắn, và để hắn làm chủ.

Mà Diệp Khôn đối với việc này, cũng không có ý kiến gì phản đối, sở dĩ hắn thuận theo như vậy cũng là lẽ tự nhiên, đúng với tiêu chuẩn của tu tiên giới 'cường giả vi tôn', người có thực lực, thì có thể nắm bắt và quyết định tất cả.

Nghe Dương Lâm hỏi vậy, Diệp Khôn âm thầm suy nghĩ, tự đánh giá một hồi, sau đó quay ra nói: "Đã là đồng môn thì chúng ta cũng nên giúp họ một tay, dù sao hai người này danh khí không tệ, cũng không phải là kẻ xấu, có điều chúng ta cũng nên cẩn thận một chút."

Nói rồi, Diệp Khôn khẽ lật bàn tay, một bình nhỏ màu đen liền xuất hiện trong tay hắn. Sau đó hắn cầm bình nhỏ đưa qua cho Dương Lâm nói: "Đây là Thiên Chu Cốt Độc, huynh cầm lấy để phòng thân. Chút nữa huynh hãy ra gây sự chú ý của chúng, đệ sẽ âm thầm đến bên cạnh hạ độc. Nhưng huynh cũng phải cẩn thận, nếu như có biến cố thì tốt nhất là vừa đánh vừa chạy. Có cơ hội huynh hãy xử lý tên yếu nhất trong số chúng, còn lại để cho ta."

Dương Lâm tiếp nhận bình độc được, cũng không nói gì thêm. Sở dĩ Diệp Khôn phân phó như vậy, hẳn là đã có tính toán rồi. Vì vậy, hắn cũng không lo lắng lắm.

"Vậy ta đi trước. Đệ hãy cẩn thận." Nói rồi, toàn thân Dương Lâm mờ nhạt đi, biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp đó, Diệp Khôn lấy ra một bình nhỏ khác, bên trong có đựng Thiên Tru Cốt Độc, rồi toàn thân cũng mờ dần, không thấy đâu nữa.

...

Bính Hải Sa cười rộ lên, trên mặt hiện rõ vẻ tàn khốc, cánh tay hắn khẽ vẫy, ra hiệu cho ba người còn lại cùng nhau xuất thủ. Ba người nhận được lệnh, trên mặt hiện lên vẻ hung ác, không ai báo ai đồng thời đều hướng pháp khí vào Trần Hoài Minh và Đan Nhượng Yên tấn công.

Có điều, bọn họ còn chưa kịp phát động công kích, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến cho những người ở đây đều cả kinh.

"Các vị, chậm đã!"

Vừa dứt lời, không gian cách đó khoảng mười trượng, một hồi vận vẹo, một thiếu niên tướng mạo tao nhã liền xuất hiện, đem ánh mắt đảo qua những người ở đây một lượt, khẽ cười nói: "Đây hẳn là Bính Hải Sa huynh cùng với mấy vị đệ tử Quỷ Linh Môn rồi. Tại hạ Dương Lâm, đệ tử Ngũ Hành Phái."

"Hắc hắc. Ta còn tưởng nhân vật nào lợi hại tới đây, hóa ra chỉ là một con chuột nhắt của Ngũ Hành Phái nữa tới nạp mạng." Thấy người xuất hiện tu vi cũng chỉ đạt Luyện Khí Kỳ tầng mười hai Bính Hải Sa cười lớn, châm biếm nói.

Dương Lâm nghe vậy, không hề giận dữ, tinh quang trong mắt hắn lóe lên, mỉm cười gần giọng nói: "Hải Sa huynh nói đùa, tiểu đệ vẫn còn chưa muốn chết. Tiểu đệ xuất hiện chỗ này, cũng chỉ là muốn làm một cái giao dịch mà thôi. Không biết Hải Sa huynh thấy thế nào?"

"Cái gì? Giao dịch?" Bính Hải Sa nghe vậy, nhất thời nghi hoặc hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 144: Hạ Độc

Đột nhiên có người xuất hiện lại còn có chủ ý muốn giao dịch với Bính Hải Sa, Trần Hoài Minh và Đan Nhượng Yên cả kinh, bốn mắt nhìn nhau.

Thoáng tự định giá một chút, hai người cũng đã nhận ra người vừa xuất hiện là ai. Đây đúng là Dương Lâm người của Mộc Linh Đường chứ còn ai nữa, việc này khiến cho hai người cảm thấy vừa mừng vừa sợ

Không biết Dương Lâm có mục đích gì, nhưng đang trong tình thế bất lợi như thế này hắn lại xuất hiện. Nếu không phải là hắn muốn giải vây, có ý muốn giúp đỡ hai người, quả thực không còn lý do gì để nghĩ đến.

Mặc dù hai người đang bị thương, nhưng không vì thế mà không nhìn ra được tu vi của Dương Lâm. Tu vi của hắn bất quá chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai mà thôi, với thực lực như vậy ở chỗ này tùy tiện một kẻ Quỷ Linh Môn cũng có năng lực để đánh bại rồi.

Không hiểu thế nào, nhưng dù sao Dương Lâm cũng là đồng môn, hắn đã chú ý ra mặt hắn là phải có thù đoạn hoặc chỗ dựa nào đó mới dám làm như vậy, nếu không hắn cũng chẳng có đại mà đâm đầu vào chỗ chết đâu ha.

Ý nghĩ trong đầu hai người cùng xoay chuyển, đều có những suy nghĩ tương tự nhau. Trần Hoài Minh hít vào một cái thật sâu, nhìn về phía Dương Lâm nói:

“Dương Lâm? Là người? Sao người lại ở chỗ này?”

Thấy Trần Hoài Minh hỏi, Dương Lâm tùy ý quay lại, nhìn hắn mỉm cười hỏi ngược lại. “Ta ở chỗ này, không phải vì hai người sao?”

“Cái này...”

Nghe Dương Lâm hỏi vậy, Trần Hoài Minh không nói được gì thêm, âm thầm tự định giá một chấp. Đúng như hắn nghĩ, Dương Lâm quả thật vì mình mà hiện thân ở chỗ này, nhất thời trong lòng hắn dâng lên một cỗ nhiệt huyết, ánh mắt nhìn Dương Lâm tràn đầy cảm kích.

“Hai người yên tâm, đợi ta giao dịch xong với Hải Sa huynh, thì chúng ta sẽ an toàn rời khỏi chỗ này.” Dương Lâm lo lắng, quay sang liếc nhìn đám người Quỷ Linh Môn, cuối cùng nhìn thẳng vào Bính Hải Sa, khóe miệng nhếch lên cười cười nói.

Nghe Dương Lâm nói vậy, Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên một lần nữa bốn mắt nhìn nhau, dường như không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Không biết Dương Lâm sẽ lấy gì để giao dịch với đối phương, để hắn có thể buông tha cho hai người. Nhất thời không thể nghĩ ra là cái gì, bọn họ chỉ còn biết ở một chỗ lẳng lặng chờ kết quả xem thế nào.

Mà Bính Hải Sa nghe vậy đôi lông mày nhíu lại, tự đánh giá một chấp, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc người có cái gì muốn giao dịch với ta? Nếu thực có thể để cho ta động tâm, ta sẽ tựa như lời người nói, sẽ để cho các người an toàn rời khỏi chỗ này, nếu không thì...hắc hắc.”

Bính Hải Sa nói xong tinh quang trong hai mắt hắn lóe lên, ngầm gia hiệu cho đồng bọn chuẩn bị tùy thời có thể ra tay.

Có điều, cùng thời gian đó hắn lại không để tâm thấy, một luồng quý khí mờ nhạt, thoát ẩn thoát hiện, lượn lờ quanh người hắn. Thoáng cái lại chuyển hướng về ba tên đồng bọn khác của hắn. Cuối cùng, luồng quý khí này đến bên cạnh Dương Lâm thì dừng lại.

Như có cái gì đó truyền vào trong đầu mình, Dương Lâm đảo mắt, tinh quang trong mắt hắn lóe lên, lập tức đã phát hiện ra luồng quý khí thoát ẩn thoát hiện bên cạnh mình. Lúc này, khóe miệng hắn nhếch lên, thoáng cái sắc mặt trở lên nghiêm túc, nhìn Bính Hải Sa lạnh lùng nói: "Hải Sa huynh, thứ mà tiểu đệ muốn giao dịch với huynh nó đang nằm trên cổ của huynh đấy. Chỉ cần huynh rời khỏi chỗ này, thì nó sẽ không sao cả, nếu không thì...như thế nào, không cần tiểu đệ nói cho biết nữa a."

"Cái gì?"

...

"Cái gì?"

Dương Lâm vừa nói xong, không những đám người Quỷ Linh Môn và Bính Hải Sa cả kinh, mà ngay cả Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên cũng cùng một bộ dạng như vậy.

Cả đám trợn mắt há hốc mồm nhìn nhìn Dương Lâm với ánh mắt không thể tin nổi. Cứ tưởng hắn đưa ra bảo vật gì để trao đổi, không nghĩ tới lại đưa ra cái điều kiện không hợp như vậy.

Trần Hoài Minh nắm chặt hai tay, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho Đan Nhược Yên ở bên cạnh. Không biết hắn nói gì với nàng, nhưng vừa nghe xong, Đan Nhược Yên ngẩn người, nhìn về phía Dương Lâm với ánh mắt khó có thể tin nổi.

Bính Hải Sa thì giận tím mặt, sát khí nổi lên, găm gù tức giận nói:

“Tiểu tử đáng chết. Người dám đem bản thiếu gia ra làm trò cười cho thiên hạ sao? Hôm nay ta muốn đem người rút hồn luyện pháp.”

Nói xong, Bính Hải Sa khẽ vỗ vào bên không, hào quang lóe lên, trên tay hắn đã xuất hiện một cây đoản côn đen nhánh. Nhìn vào khí tức trên thanh đoản côn phát tán ra, thì là một pháp khí đỉnh giai trung phẩm. Không hổ là một trong thất đại thiên tài, vừa ra tay, đã xuất ra một pháp khí

có phẩm chất cao như vậy.

Thấy đối phương lấy ra pháp khí, Dương Lâm sắc mặt khế đổi, vội lướt người về phía sau vài trượng. Thấy vậy, ba người còn lại của Quỷ Linh Môn cũng vội di chuyển theo, đem hắn cùng với hai người Trần Hoài Minh cùng vây vào bên trong. Đồng thời, một trong ba người mặt mày dữ tợn quát lớn: “Tiểu tử, còn muốn chạy?”

“Ai nói ta muốn chạy!”

Dương Lâm lùi về phía sau, về mặt vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt nói một câu.

Gặp tình cảnh này, Trần Hoài Minh và Đan Nhưộc Yên trong lòng như dậy sóng. Hai người cắn răng một cái, đi đến bên cạnh Dương Lâm tạo thành thế kiềng ba chân, tập chung cao độ chuẩn bị nghênh địch.

Dương Lâm thấy vậy, khoe miệng mỉm cười, nhìn vào khoảng không trước mặt lớn tiếng nói: “Su đề, theo tính toán, đệ cũng nên hiện thân thôi.”

“Hắc hắc! Đúng vậy, theo tính toán thì đệ cũng nên hiện thân thật, nếu không lại có người tới lúc chết vẫn là con ma hồ đồ a.” Dương Lâm vừa dứt lời, thì một giọng nói tiêu sái vang lên.

Đồng thời không gian trước hắn không xa, một hồi vụn vụn, thân hình của Diệp Khôn liền xuất hiện, với bộ dáng tươi cười nhìn vào Bính Hải Sa.

“Ngươi...”

...

“Là ngươi!”

Lại một tràng kinh hô nữa vang lên, Bính Hải Sa mặt như ngốc trệ, kinh ngạc nhìn người vừa xuất hiện. Tuy nhiên, hắn cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, thần thức vội thả ra, thăm dò đối phương.

“Cái gì? Luyện Khí Kỳ đại viên mãn?”

Thần thức của hắn vừa đảo qua người Diệp Khôn, trong lòng cả kinh hô lên. Đồng thời, pháp lực toàn thân được điều động đến tình trạng đỉnh điểm, đề phòng người ở trước mặt.

“A! Pháp lực của ta? Sao lại như thế này?” Có điều, Bính Hải Sa vừa điều động pháp lực xong, đột nhiên hét lên một tiếng, về mặt sợ hãi đến cực điểm. Toàn thân không tự chủ được, vội bước về phía sau vài bước.

“Ha ha! Có phải pháp lực của ngươi mất hết rồi không? Ngươi đã trúng phải Thiên Chu Cốt Độc, hôm nay đừng có mơ mà rời khỏi chỗ này.” Diệp Khôn vẫn bộ dạng tươi cười, nhìn Bính Hải Sa nói.

“Trúng độc? Ta... Thiên Chu Cốt Độc? Không lẽ Mã Độc Nha đã...” Bính Hải Sa nghe Diệp Khôn nói thì hoảng sợ, hắn liền nghĩ đến Mã Độc Nha kinh ngạc hô lên.

“Hắc hắc, Mã Độc Nha đang chờ ngươi ở âm tào địa phủ đấy.” Diệp Khôn vẫn bộ dạng như cũ cười đều nói.

“Ngươi...”

“A! Pháp lực của ta cũng mất hết.”

Diệp Khôn vừa nói xong, bên tai hắn cũng nghe được những tiếng kinh hô của ba người Quỷ Linh Môn ở bên cạnh. Trên mặt của bọn họ, ai lấy đều sợ hãi đến cực điểm.

“Thế nào? Cảm giác mất hết pháp lực thoải mái chứ?” Diệp Khôn vẫn không để ý, liếc mắt nhìn đám người Quỷ Linh Môn một cái, nhàn nhạt nói một câu.

“Ngươi...ngươi...từ lúc nào đã hạ độc bọn ta?” Sắc mặt của Bính Hải Sa sợ hãi đến cực điểm, nhìn Diệp Khôn với ánh mắt khiếp sợ, lắp bắp nói.

“Đúng vậy! Có nói cho các ngươi biết cũng không sao. Lúc các ngươi nói chuyện với Dương sư huynh, chính là lúc ta đã âm thầm hạ độc trên người các ngươi.” Diệp Khôn nhìn về phía Dương Lâm rồi tùy tiện nói một câu.

“Thật sự là cao... rất cao tay, ẩn nặc thuật của ngươi quả nhiên lợi lại, đến bên cạnh ta mà ta không hề hay biết. Có điều, nếu muốn lấy mạng ta, thì như vậy vẫn chưa đủ.” Bính Hải Sa hít vào một ngụm khí lạnh, nói một câu.

Nói xong, cả người hấn lực quang nổi lên, kích bắn về phía sau, lấy tốc độ rất nhanh bỏ chạy.

“A! Như vậy mà vẫn còn có thể chạy. Tên này thực không đơn giản. Xem ra vừa rồi hấn chỉ là giả vờ, thực không thể coi thường anh hùng trong thiên hạ được. Sư huynh, ở chỗ này các người tự sử lý, ta đuổi theo hấn, không thể để hấn sống mà ra khỏi chỗ này được.” Đột nhiên Bính Hải Sa bỏ chạy, Diệp Khôn cả kinh, thì thào tự nói một câu. Sau đó quay sang Dương Lâm phân phó. Cũng không đợi Dương Lâm nói gì, toàn thân hấn thanh quang nổi lên, nhằm hướng đối phương vừa bỏ chạy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 145: Thụ Thương

Một canh giờ sau, bên trong thạch động cách đó không xa. Có ba bóng người đang ngồi quanh một cái bàn đá được kiến tạo tạm thời ở giữa trung tâm thạch động.

Ba người trong đó hai nam, một nữ. Bọn họ ai lấy đều ngồi khoanh chân trên một cái bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích.

Nhìn vào sắc mặt của ba người, dường như là đang tĩnh tọa trị thương vậy. Trong đó, một thiếu niên bộ dạng tuấn tú cùng với một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, biểu hiện ra ngoài bị thương không nhẹ. Còn lại một thiếu niên tướng mạo tao nhã ở bên cạnh nhìn vào cũng không phải là bị thương, chẳng qua là hấn ngồi đấy vận khí nghỉ ngơi mà thôi.

Ba người này đúng là Dương Lâm và Trần Hoài Minh, cùng với Đan Nhược Yên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên Trần Hoài Minh mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh nhẹ giọng nói: "Lần này thực sự là phải đa tạ Dương sư đệ đã ra tay tương trợ. Nếu không ta với Nhược Yên sư muội không biết sẽ ra sao? Không biết chừng cũng sẽ vẫn lạc rồi."

Dương Lâm ở bên cạnh nghe thấy vậy, hai mắt từ từ mở ra, nở nụ cười lắc đầu nói: "Trần sư huynh nhầm rồi, đệ thực không dám nhận công lao. Có thể cứu được hai người, tất cả đều là do Diệp sư đệ ra tay từ đầu đến cuối. Ta chỉ là ở một bên diễn kịch mà thôi. Diệp sư đệ mới chính là người huynh nên cảm tạ đấy."

Không đợi cho Trần Hoài Minh kịp lên tiếng, Đan Nhược Yên ngồi phía đối diện hai người mở to hai mắt ra, sắc mặt có chút biến hóa rất nhỏ mà người khác không dễ gì nhận ra, chậm rãi nói: "Dương sư huynh nói không sai, người chúng ta nên cảm tạ chính là Diệp Khôn kia mới đúng. Không biết hấn đuổi theo Bính Hải Sa thế nào rồi a."

Nói xong, Đan Nhược Yên hơi cúi đầu xuống với nét mặt khó tả, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía ngoài cửa thạch động, thất thần một lúc mới tỉnh lại.

Mà hai người ở phía đối diện nàng nghe vậy, cũng khẽ gật đầu, mỗi người một tâm tư, không nói thêm gì nữa. Nhất thời trong thạch động, bầu không khí lại trở lên yên tĩnh một chút.

Một lúc lâu sau, Trần Hoài Minh sắc mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào Dương Lâm nói: "Diệp Khôn, cái tên này hơn một năm trước ta cũng đã được nghe qua. Nghe nói hấn chính là người đã được lựa chọn trong Đại Hội Thăng Thiên vừa qua, thực lực so với cùng giai hơn rất nhiều. Hơn nữa, hấn và Điền Lăng cũng có chút liên quan tới cái chết của Nam Chiêu Thành sư thúc a."

"Không sai! Chính là đệ ấy." Dương Lâm nghe vậy, gật đầu một cái thản nhiên nói.

Chuyện về Diệp Khôn ở Ngũ Hành Phái sớm đã lan rộng ra, không một người nào là không biết. Nhưng chủ yếu là nhờ vào cái chết của Nam Chiêu Thành có liên can tới hấn, cho nên mới có tiếng như vậy mà thôi. Về bản thân hấn, chỉ nghe đồn thổi có chút hơn người, cũng chẳng có gì khác nổi bật cả. Vì vậy, cũng chẳng có ai để ý tới một tiểu tử như hấn, qua chuyện đấy sau khi hấn tới Dược Linh Cốc, chuyện của hấn cũng dần lắng xuống, cuối cùng chẳng còn ai nghĩ tới nữa. Tuy nhiên, nếu nhắc đến tên hấn, thì đệ tử Ngũ Hành Phái ai cũng biết cả.

Lần này Trần Hoài Minh nói vậy, Dương Lâm cũng hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp được Diệp Khôn ở Mộc Tinh Các. Ngay từ đầu gặp mặt hấn đã đem lại cảm giác rất thần bí đến cho Dương Lâm. Đến hôm nay, Dương Lâm mới thực sự hiểu được cái không đơn giản đó ở trên người Diệp Khôn.

Mặc dù vậy, Dương Lâm cũng chỉ hiểu qua một chút mà thôi. Vẫn còn nhiều bí mật mà hấn không hiểu được trên người Diệp Khôn. Mà thực sự hấn cũng không muốn hiểu rõ lắm gì. Trên người ai mà chẳng có bí mật riêng của mình, tốt hơn hết là không nên tò mò, nếu không cái mạng nhỏ rất khó đỡ được.

"Muội cũng thấy hiếu kỳ đối với tên Diệp Khôn này, nghe nói lúc hắn gia nhập môn, tu vi cũng chỉ đạt Luyện Khí tầng mười một. Mới có hơn một năm, hắn bây giờ đã đạt tới đại viên mãn rồi. Không rõ thể chất linh căn của hắn như thế nào, nhưng như muội trên người mang Thiên Linh Căn, cộng thêm được sự phụ ưu ái, ban tặng cho đan dược phụ trợ trong quá trình tu luyện, mới có thể trong vòng một năm đề cao lên hai cái tiểu cảnh giới đấy." Đan Nhược Yên nghe hai người trò chuyện, cũng chen vào nói.

"Ta cũng có ý nghĩ như muội đấy. Có điều Dương sư đệ đi cùng hắn, chắc biết rõ về hắn hơn. Nếu được, có thể cho hai ta biết qua về hắn một chút, đệ thấy thế nào?" Trần Hoài Minh mỉm cười nhìn Dương Lâm với ánh mắt chờ mong hỏi.

"Ài! Thực ra ta cũng không hiểu rõ về đệ ấy lắm, chỉ biết chút ít thôi, có nói cho hai người biết cũng chẳng sao. Hiện tại đệ ấy đang giúp sư phụ ta trông coi Dược Linh Cốc, mà đệ ấy cũng là một Luyện Đan Sư đấy. Tu vi của đệ ấy tiến triển nhanh như vậy, không nói chắc hai người cũng hiểu. Còn nữa đệ ấy lại là một kiếm tu, cho nên thực lực so với cùng giai hơn rất nhiều. Thử hỏi cho đệ nói thẳng, kể cả hai người ở vào trạng thái đỉnh phong, chưa chắc đã là đối thủ của đệ ấy đâu." Dương Lâm thở dài một tiếng, ngay sau đó, tinh quang trong mắt lóe lên, đem những gì mà hắn biết và chứng kiến tận mắt về thực lực của Diệp Khôn, phóng đại lên một chút bình thản nói.

"Cái gì? Diệp Khôn thực có bản sự như vậy?" Nghe Dương Lâm nói xong, Trần Hoài Minh cả kinh, hô lên một tiếng.

Nếu thực đúng như Dương Lâm nói, thì Diệp Khôn quá mức khiến người khác khiếp sợ rồi. Hắn vừa là Luyện Đan Sư vừa là một kiếm tu, như vậy thực sự khiến người khác kính sợ rồi.

Luyện đan thì không nói, nhưng nói về kiếm tu, Trần Hoài Minh không phải là không biết qua. Nghĩ đến Diệp Khôn là kiếm tu, hắn thật sự không còn có chút ý nghĩ coi thường nào nữa.

Mà Đan Nhược Yên nghe vậy, biểu hiện cũng không khác gì so với Trần Hoài Minh là mấy. Hai người không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau một cái, có thể thấy được trong mắt của đối phương ẩn chứa một tia kính sợ.

Thấy thái độ của hai người như vậy, khóe miệng Dương Lâm khẽ nhếch lên, âm thầm cười lạnh trong lòng. Thế mới biết, bình thường hai người cho là thiên tài, ở trong môn phái luôn tỏ ra thanh cao. Bây giờ gặp nạn, được người khác cứu giúp, hơn nữa đối phương so với mình là cùng giai, nhưng thực lực lại hơn xa mình như vậy. Khiến cho bọn họ nhất thời bị lép vế. Như vậy mới biết, tục ngữ nói không sai "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân" núi này cao, còn có núi khác cao hơn...

...

Không biết thời gian lại trôi qua bao lâu, đột nhiên bên ngoài thạch động vang lên một tiếng xé gió. Theo đó, một đạo thanh quang từ bên ngoài kích bắn vào. Thanh quang thu lại, một bóng người uể oải bước ra.

Bóng người này không phải ai khác đúng là Diệp Khôn, nhưng lúc này bộ dạng của hắn nhìn rất khó coi, y phục trên người có nhiều chỗ bị rách toạc, lộ cả những vết thương vẫn còn đang rỉ máu ở trên người.

Với bộ dạng này của Diệp Khôn, xem ra, hắn vừa mới trải qua một trận chiến rất khốc liệt. Hơn nữa, hắn còn bị thương cũng không nhẹ.

Ba người bọn Dương Lâm đang ngồi trò chuyện, đột nhiên một đạo thanh quang từ bên ngoài vọt vào, khiến cho ba người cả kinh, vội nhảy ra đằng sau, hai tay huy động lần lượt tế ra pháp khí đề phòng.

Nhưng Khi thanh quang thu lại, bóng người xuất hiện, nhận ra là Diệp Khôn, ai lấy đầu kinh ngạc hô lên : " Là người? Diệp Khôn?"

Theo đó, ba người không hẹn cùng thả thần thức ra, quét lên người Diệp Khôn dò xét một lượt, phát hiện không phải là giả, ba người vội thu lại pháp khí, cùng đi đến trước mặt Diệp Khôn.

"Đúng vậy, là ta" Thấy thái độ của ba người như vậy, Diệp Khôn cũng không tỏ ra khó chịu, một tay ôm ngực, thều thào nói.

"Sư đệ, người làm sao vậy? Tại sao lại ra nông nỗi này, còn Bính Hải Sa đâu, hắn chết rồi chứ?" Thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy, hắn là bị thương không nhẹ, Dương Lâm đến bên cạnh hắn tỏ ra lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 146: Hắc Tâm Cổ Độc

Diệp Khôn thở dốc vài cái, hắn không trả lời câu hỏi của Dương Lâm ngay, mà chọn lấy một chỗ khoanh chân ngồi xuống vận khí điều tức.

Thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy, Dương Lâm tỏ ra kinh ngạc, nhất thời không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với hắn. Thoáng nghĩ qua một chút, nhưng Dương Lâm cũng không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đứng một bên, nhìn Diệp Khôn với vẻ mặt lo lắng.

Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên liếc nhìn nhau một cái, đối với thái độ của Diệp Khôn hai người tỏ ra có chút không thoải mái. Dù gì ba người ở chỗ này, ít nhiều cũng lo lắng cho hắn, trong khi đó, hắn lại tỏ thái độ như vậy, không thêm để ý đến người nào cả.

Có chút ám ức trong lòng, nhưng dù sao Diệp Khôn cũng là ân nhân cứu mạng của hai người, hơn nữa, nhìn vào bộ dạng của hắn lúc này thì đúng là hắn đang bị thương.

Trong lòng hai người mặc dù có chút không được thoải mái, nhưng cũng không có lên tiếng hỏi, cũng đứng một bên chăm chú nhìn vào Diệp Khôn, đợi cho hắn trị thương xong rồi tính tiếp.

Mà biểu hiện của ba người như thế nào, Diệp Khôn đều biết cả. Mặc dù hắn tập chung dồn hết tinh thần vào việc trị thương, nhưng cũng không vì thế mà lơ là cảnh giác. Dương Lâm thì hắn còn an tâm một chút, nhưng đối với hai người bạn Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên thì không như vậy. Biết người, biết mặt nhưng không biết lòng, vì vậy để an tâm, hắn đã thả ra một phần thần thức, âm thầm chú ý đến cả ba người.

Thoáng cái một ngày đã trôi qua, Diệp Khôn mở trừng hai mắt, miệng thở ra một hơi thật mạnh. Theo đó, một đạo hắc mang từ trong miệng hắn bắn ra, rơi trên mặt đất.

Lúc này, sắc mặt của Diệp Khôn cũng khôi phục lên một chút, hai mắt nhìn vào một con ấu trùng đen xì to bằng đầu ngón tay, vừa được hắn nhổ ra đang nằm bất động trước mặt hắn, bộ dạng như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hành động đột ngột của Diệp Khôn như vậy, khiến cho ba người bạn Dương Lâm giật mình. Ba người không hẹn đều nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn, nhưng khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy ấu trùng nằm dưới đất trước mặt Diệp Khôn, thì ai lấy đều biến sắc.

"Hắc Tầm Cỏ Độc"

Im lặng trong giây lát, Dương Lâm hít vào một ngụm khí lạnh, giọng nói có chút sợ hãi hô lên.

"Không sai! Thực sự là Hắc Tầm Cỏ Độc." Trần Hoài Minh biểu hiện cũng không khác gì Dương Lâm, nhìn vào ấu trùng trên mặt đất ở phía trước, chậm rãi nói.

"Ồ! Hai người biết nó?" Diệp Khôn thấy biểu hiện của hai người như vậy, trong lòng có chút hiếu kỳ, liếc nhìn về phía Đan Nhược Yên, thì thấy nàng cũng không khác là mấy, đối với ấu trùng này xem ra nàng rất kiêng sợ.

"Sư đệ, người ngay cả đến Hắc Tầm Cỏ Độc cũng không biết?" Dương Lâm thu lại vẻ mặt sợ hãi, đảo mắt nhìn Diệp Khôn nghi ngờ hỏi.

"Thật sự đệ không biết, mong huynh chỉ giáo" Diệp Khôn nhướng mày, nghe ngữ khí của Dương Lâm như vậy, thì ấu trùng này lại lịch không nhỏ. Tự đánh giá một chút, thành thật nói.

"Cái này...Trần huynh, người kiến thức rộng hơn ta, tốt nhất là người nói cho đệ ấy biết thì hơn." Dương Lâm hơi do dự, sau đó nhìn sang Trần Hoài Minh nói.

Trần Hoài Minh thấy vậy, cũng không có biểu hiện gì, khẽ gật đầu nhìn Diệp Khôn nghiêm nghị nói: "Nếu nói ta kiến thức rộng rãi thực không dám nhận. Chẳng qua ta đã được tiếp xúc với loài trùng này, nên biết chút ít về nó mà thôi. Diệp sư đệ, rất có thể người mới bước vào con đường tu tiên chưa được bao lâu, nên không biết đến loại độc trùng này à? Tư liệu của nó thì rất nhiều, có nói cả ngày cũng không hết, ta sẽ tóm lược cho đệ nghe."

Ngừng một chút, Trần Hoài Minh như nhớ lại nói tiếp: "Hắc Tầm Cỏ Độc chính là ấu trùng chưa trưởng thành của Thiên Tầm Cỏ Độc. Loại cỏ độc này bắt nguồn từ Thiên Trúc Giáo ở Tây Vực, thường được tu sĩ của Thiên Trúc Giáo nuôi dưỡng và đào tạo. Nó được các tu sĩ Thiên Trúc Giáo dùng làm đòn sát thủ, ám toán đánh lén địch nhân. Chỉ cần đối phương bị trúng Hắc Tầm Cỏ Độc, trong thời gian ngắn bị nó phóng xuất ra độc tố, làm tê liệt toàn bộ thần kinh, khiến cho cơ thể bị mất kiểm soát. Với khoảng thời gian đó, cũng đủ để đối phương tùy ý chém giết."

"A? Nó thực sự lợi hại vậy sao?" Diệp Khôn nghe tới đây, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi hô lên hỏi.

"Sư đệ? Người nói vậy là có ý gì? Chẳng nhẽ người trúng Hắc Tầm Cỏ Độc lại không bị làm sao?" Trần Hoài Minh thấy vậy, rung mình một cái, hỏi lại.

Bị trúng phải Hắc Tầm Cỏ Độc đâu phải chuyện đùa, thế mà Diệp Khôn như là không sao cả, đơn giản có thể trực xuất nó ra khỏi cơ thể. Điều này khiến cho Trần Hoài Minh không thể hiểu nổi.

Chẳng nhẽ hắn có cái gì khác chế được cỏ độc. Nếu không, một khi đã trúng phải nó, hắn là đã bị người thả cỏ độc chém giết rồi mới phải.

Âm thầm nghĩ ngợi một hồi, Trần Hoài Minh đối với Diệp Khôn không khỏi kinh sợ thêm vài phần.

“Quả thực đệ không bị sao cả. Chẳng qua là khi bị cổ độc xâm nhập vào trong người, đệ cảm thấy cơ thể mình khó chịu một chút, hành động cũng bị chậm lại. Bởi vậy mới bị đối phương đa thương.” Diệp Khôn nghĩ lại tình cảnh lúc đó, trên mặt chợt hiện lên vẻ sợ hãi, lắc đầu nói.

“Thực sự là như vậy? Nếu thế thì đệ thật may mắn.” Trần Hoài Nam nghe xong, thấy những gì Diệp Khôn nói đúng là triệu chứng khi một người trúng phải Hắc Tâm Cổ Độc. Nhưng từ trước đến nay, hắn chưa nghe được người nào khi trúng phải cổ độc, lại chỉ bị nhẹ như vậy. Nghĩ không ra nguyên nhân là do đâu, cuối cùng hắn chỉ biết chúc mừng Diệp Khôn một câu.

“Phải rồi! Theo sư đệ nói, thì người thả cổ độc ám toán đệ chắc chắn là Bính Hải Sa a?” Dương Lâm ở bên cạnh, nghe hai người nói chuyện từ này tới giờ. Đột nhiên hỏi.

“Không sai! Chính là hắn, nhưng cuối cùng hắn cũng bị đệ chém giết rồi.” Diệp Khôn gật đầu, nói.

Việc Diệp Khôn có thể chém giết Bính Hải Sa, trong hoàn cảnh hắn bị Thiên Chu Cốt Độc làm cho pháp lực bị giam sát, ba người bọn Dương Lâm cũng đã nghĩ tới. Vì vậy, khi thấy Diệp Khôn nói đã giết chết Bính Hải Sa, bọn họ cũng không có gì kinh ngạc cả. Nếu có, cũng chỉ là việc Diệp Khôn trúng phải Hắc Tâm Cổ Độc nhưng vẫn không bị sao mà thôi.

Tiếp đó, bốn người hỏi thăm qua lại vài câu. Nhưng Diệp Khôn lại cảm thấy không thoải mái lắm, mỗi khi nói chuyện với Đan Nhược Yên. Hắn không biết vì lý do gì, mà đến lúc này, Đan Nhược Yên vẫn tỏ ra lạnh lùng đối với hắn.

“Đúng rồi. Sư đệ, cái này ngươi hãy nhận lấy.” Mọi người đang vui vẻ trò chuyện, đột nhiên Dương Lâm khoát tay, ngắt lời nói.

Nói xong, cánh tay Dương Lâm khẽ vẫy, ba điểm tinh quang từ trong người hắn lóe lên, xuất hiện lơ lửng trước mặt Diệp Khôn.

Diệp Khôn kinh ngạc, nhìn vào ba vật đang lơ lửng trước mặt mình, khẽ thốt lên: “Túi trữ vật”

“Sư huynh! Cái này là?” Đột nhiên Dương Lâm lấy ba túi trữ vật ra, rồi bảo Diệp Khôn nhận lấy. Nhất thời, Diệp Khôn chưa hiểu gì, hỏi.

“Ha ha. Sư đệ không cần nhiều lời, đây chính là ba túi trữ vật của đám người Thiên Linh Giáo, bị chúng ta chém giết. Có điều, việc chúng ta chém giết cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Tất cả đều là nhờ công lao của sư đệ. Vì vậy, chiến lợi phẩm này phải thuộc về sư đệ, chúng ta không thể chiếm làm của riêng được.” Thấy Diệp Khôn như vậy, Dương Lâm cười lớn nói.

“A! Sư huynh đã nói vậy, tiểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh vậy.” Diệp Khôn nghe vậy, tinh quang trong hai mắt lóe lên, cười cười nói.

Nói rồi, cánh tay hắn khẽ vẫy, liền đem ba túi trữ vật ở trước mặt thu lấy.

Mà hành động của Diệp Khôn như vậy, Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên cũng không có dị nghị gì, tự nhiên để hắn thu lấy.

Tiếp đó, Diệp Khôn âm thầm truyền âm nói gì đó với Dương Lâm. Dương Lâm nghe xong, sắc mặt hơi đổi, tự đánh giá một chút, rồi liếc nhìn Diệp Khôn gật đầu một cái.

Sau đó, quay sang Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên chấp tay cười nói: “Trần huynh, Nhược Yên muội. Ta và Diệp sư đệ còn có chút chuyện cần xử lý, chúng ta cũng nên chia tay chỗ này a. Thời gian cũng chỉ còn có năm ngày nữa thôi, hai người cẩn thận một chút.”

“Ồ! Hai người còn có việc trên người? Nếu vậy thì chúng ta chia tay tại đây, hai người cũng nên cẩn thận. Diệp sư đệ, sau khi ra ngoài, ta nhất định sẽ tới chỗ đệ làm khách đấy!” Trần Hoài Minh nghe vậy, hơi nhủ này, nhìn Diệp Khôn nói.

“Đa tạ! Nhất định rồi, đệ sẽ ở Dược Linh Cốc chờ huynh.”

Nói rồi, Dương Lâm và Diệp Khôn hóa thành hai đạo độn quang, một trước một sau, rồi khởi thạch động nhằm một hướng bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 147: Thăm Dò

Đợi cho Diệp Khôn và Dương Lâm rời đi, lúc này Đan Nhược Yên lên tiếng hỏi: "Sư huynh, cứ để bọn họ đi như vậy sao?"

"Còn có thể như thế nào nữa, bọn họ đã không muốn đi cùng chúng ta thì thôi đi." Trần Hoài Minh thờ dãi nói.

"Huynh nói đúng. Nhưng mà hiện tại bên chúng ta đã có hai người vắng mặt, những người khác còn rải rác ở chỗ khác không biết sống chết ra sao.

Đến khi tụ họp cũng không đủ nhân thủ, như vậy làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này?" Đan Nhược Yên nghe vậy, sắc mặt có chút lo lắng nói.

"Ài! Sư muội nói không sai. Việc này vì huynh cũng đã nghĩ qua rồi. Nhưng thế sự khó lường, làm sao có thể biết trước được. Ta đã dùng bí thuật thông tri cho những người khác chỗ chúng ta rồi, cũng không lâu nữa thì bọn họ sẽ tới chỗ này. Chúng ta trước cứ ở đây chờ, tranh thủ một chút vận khí điều dưỡng a. Còn về nhiệm vụ lần này, sư thúc tổ cũng đã nói qua. Nếu có thể hoàn thành là cái tốt, còn không thì chỉ cần bố trí thành công trận pháp kia là được." Trần Hoài Minh có chút suy tư, chậm rãi nói.

"Bây giờ cũng chỉ còn có thể làm vậy thôi." Đan Nhược Yên nghe xong, cũng gật đầu nhẹ giọng nói.

Tiếp đó, hai người cũng không nói gì nữa, mỗi người chọn lấy một chỗ ngồi xuống vận khí điều tức, chờ đợi những người khác tới.

...

Trên không trung một cánh rừng rậm ở sâu trong tầng thứ tư. Hai đạo độn quang một hồng, một thanh từ phía xa xẹt tới, theo đó, độn quang dừng lại lơ lửng trên không. Hào quang thu liễm lại, liền xuất hiện hai bóng người. Hai bóng người này đúng là Diệp Khôn và Dương Lâm.

Diệp Khôn vừa xuất hiện, sắc mặt có chút tái nhợt, hần vội lấy trong người ra một viên đan dược bỏ vào trong mồm, vội vàng nuốt xuống.

Ở bên cạnh, Dương Lâm thấy vậy hơi nhíu mày hỏi: "Sư đệ, ngươi không sao chứ?"

"Đệ không sao, do lần trước miễn cưỡng thi triển bí thuật, dẫn đến nguyên khí bị thương. Sau lại trúng phải Hắc Tầm Cổ Độc, rồi bị Bình Hải Sa đã thương. Mặc dù đệ đã áp chế nội thương lại, nhưng vừa rồi phải đi xa như vậy, nhất thời tác động đến vết thương." Thấy Dương Lâm tỏ ra lo lắng cho mình, trong lòng Diệp Khôn thấy cảm kích vội giải thích.

"Thì ra là vậy. Đúng rồi, chỗ mà sư đệ nói chính là chỗ này sao?" Dương Lâm được Diệp Khôn giải thích rõ, tạm thời biết được tình trạng của hần ra sao, như vậy dễ cân nhắc trong những hành động tiếp theo hơn. An tâm hỏi.

"Không sai! Chính là chỗ này. Trên đường trở về, đệ vô tình phát hiện ra. Lúc trước còn có vài tu sĩ ở đây, hiện tại không thấy người nào. Rất có thể bọn họ đã bị đầu yêu thú kia đánh chết, hoặc là đã rời đi chỗ khác." Diệp Khôn nhìn vào một chỗ bên trong mảnh rừng phía dưới, tùy tiện nói.

"Cái gì? Đệ nói ở chỗ này còn có yêu thú? Những người kia rất có thể bị nó giết?" Dương Lâm nghe xong, cả kinh hỏi.

Lúc trước Diệp Khôn truyền âm nói với hần, cũng không đề cập đến việc này. Cho nên hần mới đồng ý tới đây. Nếu biết trước như vậy, hần cũng chưa chắc nguyện ý đi cùng. Tuy thực lực của Diệp Khôn sâu không lường được, nhưng cũng chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ mà thôi. Hơn nữa, trên người hần lại đang mang thương tích, thực lực không thể bằng lúc đỉnh phong được. Mà theo hần được biết, yêu thú ở tầng thứ tư và thứ năm, đa phần là cấp một đỉnh phong. Trong đó cũng không thiếu gì yêu thú cấp hai, thậm trí có cả cấp ba.

Với tình trạng bây giờ, Dương Lâm không hiểu nổi tại sao Diệp Khôn lại mạo hiểm dẫn mình tới chỗ này. Phải biết rằng thiên tài địa bảo tuy chân quý, nhưng có được nó cũng phải có mạng để dùng thì mới được. Chẳng lẽ hần thực sự còn có hậu thủ?

Nghĩ vậy, nhưng Dương Lâm chưa kịp nói thêm gì, thì Diệp Khôn đã lên tiếng:

"Dương huynh, huynh không cần khẩn trương như vậy. Không vào chỗ nguy hiểm, thì làm sao có được bảo bối tới tay. Trước hết chúng ta cứ xuống dưới đã."

Nói rồi, Diệp Khôn khẽ động, hạ người xuống dưới mặt đất. Dương Lâm nghe vậy, cũng lẳng lặng làm theo.

Dứng trước một khoảng trống nhỏ trong rừng rậm, Diệp Khôn đem thần thức của mình phóng xuất ra tới cực hạn, quét qua một lượt xung quanh mình. Phát hiện không có gì nguy hiểm, lúc này mới an tâm.

"Sư đệ, đã như vậy, tất cả cứ theo ý của đệ đi." Dương Lâm cũng không dám lơ là, cũng đem thần thức thả ra tới mức cực hạn, sau khi không phát hiện ra được gì nguy hiểm, liền cắn răng một cái, quay sang Diệp Khôn nghiêm nghị nói.

Diệp Khôn nghe vậy, mỉm cười nói: "Sư huynh an tâm, chúng ta sẽ không việc gì đâu. Nhưng trước tiên chúng ta cần thăm dò lại một chút đã."

Tiếp theo, Diệp Khôn dẫn đầu, còn Dương Lâm theo sau, chậm rãi tiến sâu vào trong khu rừng.

Đi sâu vào trong được hơn một dặm. Đột nhiên, Diệp Khôn khựng người lại, vẻ mặt có chút cổ quái, thêm vào đó có chút vui mừng.

"Sư đệ, ngươi phát hiện ra được gì sao?" Đi ở phía sau, thấy biểu hiện của Diệp Khôn như vậy, Dương Lâm vội hỏi.

"Sư huynh, tận lực thu liễm khí tức tới mức có thể. Phía trước cách chúng ta một dặm, có hai yêu thú đang chém giết nhau." Khẽ gật đầu, Diệp Khôn vẻ mặt trở lên nghiêm túc, truyền âm nói.

"Hai đầu yêu thú? Sư đệ, thực sự là vậy?" Nghe Diệp Khôn truyền âm, Dương Lâm kinh ngạc, có chút nghi ngờ hỏi.

Một dặm đường tuy không phải là xa, nhưng cường độ thần thức của tu sĩ Luyện Khí Kỳ đại viên mãn bình thường cũng không thể xa đến như vậy. Trừ khi tu luyện thần thông tăng trưởng về thần thức, hoặc là có bảo vật phụ trợ, hoặc là đạt tới cảnh giới Trúc Cơ. Nếu không, không thể nào có thể thấy xa đến như vậy. Mà Diệp Khôn cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, không thể nhắm được.

Diệp Khôn có thể phát hiện ra hai yêu thú ở xa như vậy, lại một lần nữa khiến cho Dương Lâm đối với hắn càng thêm kinh sợ.

Trong lòng Dương Lâm đối với Diệp Khôn như thế nào, hắn hoàn toàn không biết được. Trong thời điểm này, vì sự an toàn của mình, hắn đã âm thầm nhờ đến Phệ Linh Thiên Quỷ ra mặt. Vì vậy, thông qua nó, hắn mới biết được những gì đang diễn ra ở phía trước. Chứ thực ra, thần thức của hắn cũng chỉ hơn Dương Lâm một chút mà thôi.

Khiến cho Dương Lâm hiểu nhầm, Diệp Khôn cũng không hề nghĩ tới việc này. Nhưng dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới hắn cả. Thấy Dương Lâm tỏ ra nghi ngờ, hắn khẳng định lại, nói: "Chính xác, chẳng nhẽ huynh không tin đệ?"

Nghe vậy, Dương Lâm á khẩu, nhìn Diệp Khôn lắc đầu phủ nhận, cũng không nói thêm gì nữa. Theo đó, liền vận dụng bí thuật, thu liễm khí tức lại.

Thấy vậy, Diệp Khôn cũng không chậm trễ, ngay lập tức toàn thân khí tức được thu liễm lại tới mức cực hạn, rồi cẩn thận tiến về phía trước.

Quãng đường hơn một dặm đối với hai người tuy không xa, nhưng vì không muốn bị bại lộ, hai người vừa thu liễm khí tức, vừa thi triển ẩn nặc thuật. Bởi vậy, hơn một canh giờ sau, hai người mới tiếp cận đến gần khu vực hai đầu yêu thú đang quần chiến, hơn hai trăm trượng thì dừng lại.

"Sư huynh, xem ra chúng ta có đối thủ rồi đây." Núp sau một gốc cây cổ thụ, Diệp Khôn nhíu mày, nhìn về phía bên phải cách chỗ hắn năm trăm trượng truyền âm nói.

"Ồ! Cũng có người khác đang ở chỗ này sao?" Dương Lâm kinh ngạc, truyền âm hỏi.

"Đúng vậy! Bọn họ chính là đám người lúc trước mà đệ gặp. Không ngờ bọn họ không bị yêu thú chém giết, cũng không phải bỏ đi, mà hội cũng ở chỗ này...Khoan đã, chuyện này sao có thể?" Trên mặt Diệp Khôn lóe lên tia dị sắc, truyền âm nói. Nhưng còn chưa nói hết câu, đột nhiên hắn dừng lại, cả kinh thốt lên. Như là không thể tin vào mắt mình vậy.

"Sư đệ, lại có chuyện gì nữa đây?" Dương Lâm thấy vậy, không hiểu tại sao trong lòng cũng nhảy dựng lên một cái, hốt hoảng truyền âm nói.

"Không ổn rồi! Trong đám người kia có một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Kế hoạch của chúng ta cần thay đổi." Sắc mặt của Diệp Khôn thay đổi liên tục, tự đánh giá một chập, truyền âm nói.

"Cái gì? Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ? Làm sao có thể? Hắn như thế nào có thể tiến vào trong này?" Nghe xong, sắc mặt Dương Lâm đại biến, không thể tin nổi, truyền âm nói.

"Đệ nghĩ, theo lẽ thường thì hắn không thể vào. Nhưng nếu dùng thủ đoạn không tầm thường, cũng không hẳn là không vào được. Đến ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng trả chộn vào đây, xem ra, bọn họ đang muốn tìm cái gì đó. Mặt khác, thứ họ tìm chắc chắn là bảo vật nào đó chân quý hoặc là..." Diệp Khôn bộ dạng vẫn như thường, nhàn nhạt nói.

"Hắc hắc, bất quá hắn cũng chỉ là Trúc Cơ Sơ Kỳ mà thôi, trên người hắn nhất định có nhiều đồ tốt đấy. Chỉ cần chém giết hắn, tất cả sẽ là của chúng ta." Đang nói dở chưa hết câu, đột nhiên khéo miệng Diệp Khôn nhếch lên, truyền âm nói một câu, khiến cho Dương Lâm ở bên cạnh bị dọa cho mặt mày biến sắc, thiếu chút nữa thì té ngã.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 148: Tính Kế Ngư Ông

Vốn dĩ Diệp Khôn có chủ ý như vậy, cũng không phải là thực tâm hắn muốn. Dù gì đối phương cũng chính là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, không thể đơn giản nói chém giết là chém giết được.

Mặc dù hắn một chân đã chạm bước vào ngưỡng cảnh giới Trúc Cơ, nhưng vẫn là Luyện Khí không thể sai được. Tuy chỉ hơn nhau một cái tiêu cảnh giới, nhưng sự chênh lệch về thực lực giữ Trúc Cơ và Luyện Khí là rất lớn. Đối với tu sĩ Trúc Cơ, thì tu sĩ Luyện Khí chẳng qua là kiến hôi mà thôi, chỉ một cái nhấc tay cũng khiến đối phương mất mạng rồi.

Diệp Khôn có Phệ Linh Thiên Quỷ cùng Tiểu Bạch trợ giúp, nhưng hắn cũng không có dại gì đi têu trọc vào những đối thủ có đẳng cấp cao hơn

mình như vậy, khiến cho bản thân bị phiền toái.

Lần này cũng vậy, thực tâm khi phát hiện đối phương là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, Diệp Khôn cũng có ý lui bước. Nhưng ý nghĩ của hắn mới vừa thoáng qua, thì đột nhiên nhận được ý niệm của Phệ Linh Thiên Quỷ truyền vào trong đầu. Nó muốn lấy thứ gì đó trên người tu sĩ Trúc Cơ kia, cho nên muốn Diệp Khôn chém giết hắn.

Diệp Khôn đối với việc này cũng hơi do dự một chút, nhưng ngẫm nghĩ lại cuối cùng Diệp Khôn cũng đồng ý.

Vì vậy, hắn mới thốt ra những lời khiến cho Dương Lâm không thể tin nổi.

"Sur...sur đệ. Lời ngươi vừa nói, không phải là ta nghe nhầm đấy chứ?" Dương Lâm vẫn chưa thể bình tĩnh lại, lắp bắp truyền tâm hỏi.

Thấy vậy, Diệp Khôn thoáng định giả một chút, nói: "Sur huynh, đệ nói là thật, nhưng chúng ta không thể tùy tiện ra tay được, trước tiên cứ ở chỗ này xem thế nào đã."

Quả thật, Diệp Khôn nói ra những lời ấy, đối với bất kỳ ai nghe được cũng thấy đây là một chuyện điên rồ, không thể tin được. Chỉ có những kẻ không sợ trời, không sợ đất mới dám thốt ra những lời nghịch thiên đến như vậy. Một tu sĩ cấp thấp, lại đi muốn chém giết một tu sĩ cấp cao, nếu cùng giai thì cũng có thể tạm chấp nhận được. Nhưng đây là ở hai cái cảnh giới hoàn toàn khác nhau.

Dương Lâm nghe xong, cảm thấy những lời Diệp Khôn nói không hợp lẽ thường, thật sự là điên rồ, không thể chấp nhận được.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Dương Lâm cũng không có lên tiếng chỉ trích, Diệp Khôn đã nói như vậy, hắn là phải có chỗ dựa nào đó rồi, nên mới dám thốt ra những lời ấy.

Thực lực của Diệp Khôn như thế nào, Dương Lâm đã được chứng kiến, đến lúc này, hắn cũng chỉ có thể nói là sâu, sâu không lường được.

Hít vào một hơi thật sâu, Dương Lâm lấy lại vẻ bình tĩnh truyền âm nói: "Sur đệ, vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Chẳng nhẽ đệ muốn ở chỗ này làm ngư ông đắc lợi?"

"Sur huynh tuệ nhãn như đuốc, đệ chính là có ý này." Diệp Khôn mỉm cười, truyền âm nói.

"Sur đệ à. Làm sao có thể như vậy chứ, hai đầu yêu thú kia chém giết nhau thì không nói. Nhưng đám người kia thì khác, bọn họ cũng như chúng ta đây, hơn nữa, đệ còn muốn chém giết bọn họ nữa. Nếu chúng ta cứ ở đây, thì làm sao có thể thực hiện được chứ? Nên nhớ, chúng ta chỉ có hai người thôi đấy, trong khi bọn họ đông người, lại có thêm một tu sĩ Trúc Cơ nữa." Về mặt Dương Lâm hơi thay đổi, cứ cho như là ở chỗ này làm ngư ông cũng được, nhưng vẫn thắc mắc hỏi.

"Huynh yên tâm, đệ đã có đối sách rồi!" Thấy Dương Lâm thắc mắc, Diệp Khôn cũng không có giải thích gì, chỉ nhìn hắn mỉm cười truyền âm nói.

"Àn! Nếu đã như vậy, ta cũng an tâm." Dương Lâm nghe vậy, cười khỏ một tiếng nói.

Đối với vị sư đệ này, mọi chuyện hắn làm từ trước tới nay, mặc dù rất thần bí và mạo hiểm, nhưng Dương Lâm cũng phần nào tin tưởng.

Phía sau một vách đá dựng đứng, cách chỗ Diệp Khôn và Dương Lâm hơn năm trăm trượng. Có năm người đang lặng lẽ ẩn núp ở đó, trong đó ba nam hai nữ, bọn họ đều mặc trang phục giống nhau, hiển nhiên là người cùng một môn phái.

Trong đám người này, thì bốn người đều đạt tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười ba. Duy chỉ có một người linh áp thả ra hơn xa bốn người kia, theo linh áp của hắn thì đã đạt tới trình độ Trúc Cơ Kỳ.

Bọn họ đã chờ ở chỗ này cũng đã mấy canh giờ rồi, nhưng không ai dám tùy tiện rời khỏi chỗ.

"Sur thúc, chúng ta chờ ở đây cũng cả nửa ngày rồi, nếu cứ thế này, đệ tử nghĩ không ổn lắm." Năm người ngồi chỗ này đã cả nửa ngày rồi, ngoài việc dùng thần thức tập chung quan sát hai đầu yêu thú chém giết nhau ra, thì không ai nói gì cả. Đột nhiên một thiếu niên khuôn mặt chữ điền dường như không kiên nhẫn được, mở miệng nói.

Thấy vậy, trung niên có tu vi cao nhất nhướng mày nói: "Bọn trẻ các ngươi thật không có tính kiên nhẫn, như vậy thì làm sao có thể thuận lợi đi trên con đường tu tiên được. Không chờ đợi thì có thể làm gì, hai đầu yêu thú kia đều là yêu thú cấp hai đỉnh phong, với từng này người chúng ta làm sao có thể chém giết được chúng chứ. Hơn nữa, chúng đang quyết chiến với nhau, nếu chúng ta ra tay, sẽ khiến cho chúng quy đầu lại tấn công chúng ta. Lúc đó, ta tự hỏi có thể chạy thoát được, nhưng còn các ngươi thì sao? Hừ!"

Bị trung niên trách cứ, thiếu niên có chút xấu hổ, bối rối nói: "Vâng sư thúc dậy rất phải! Đệ tử thật ngu muội, kính mong sư thúc bỏ qua cho."

"Được rồi, ngươi hãy thành thật một chút, theo ta dự đoán, hai đầu yêu thú kia chẳng mấy chốc sẽ rơi vào tình cảnh lưỡng bại câu thương mà thôi." Trung niên, liếc nhìn thiếu niên một cái, lạnh nhạt nói một câu.

Nghe trung niên nói vậy, thiếu niên cùng ba người khác sắc mặt hơi đổi, có chút vui mừng, nghe lời thành thật không dám nói gì nữa.

Thấy vậy, trung niên cũng không có nói gì thêm, hai mắt nhắm lại, đi vào trạng thái nhập định. Nhìn bề ngoài, trung niên chẳng khác nào đàn tu luyện, nhưng thực ra hẳn đang tập chung quan sát hai đầu yêu thú ở phía trước.

Được một lúc, đột nhiên hai mắt trung niên mở ra, khẽ liếc về phía bên trái hẳn một cái, tinh quang trong mắt hẳn lóe lên. Ngay sau đó, khóe miệng hẳn mỉm cười, cũng không có nói gì, lại nhắm mắt vào.

Mà hướng ánh mắt của trung niên vừa nhìn tới, không biết vô tình hay cố ý, lại chính là chỗ Diệp Khôn và Dương Lâm đang ẩn núp.

Cùng thời gian đó, khi trung niên nhìn về phía này, đồng tử hai mắt Diệp Khôn co rút lại, truyền âm nói với Dương Lâm: "Sur huynh, dường như chúng ta đã bị người kia phát hiện rồi."

"Hả? Như vậy thì chúng ta phải làm sao?" Nghe vậy, Dương Lâm cả kinh nói.

"Yên tâm, trước mắt bọn họ sẽ không dám làm gì chúng ta đâu, chúng ta cứ ở yên chỗ này là được." Diệp Khôn không coi trọng việc này lắm, tùy tiện truyền âm nói.

Diệp Khôn đã nói vậy, những gì mà Dương Lâm đang định nói ra bèn nuốt vào trong, gật đầu đồng ý.

"Rõng..."

Hơn một canh giờ sau, đột nhiên từ phía xa bên trong khu rừng vang lên những tiếng rống thảm thiết của yêu thú, khiến cho đám người trung niên nấp sau vách đá, cùng với hai người Diệp Khôn và Dương Lâm giật mình, cả kinh.

Mặc dù thần thức quan sát được cuộc chiến đang diễn ra, nhưng trung niên cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Đứng là yêu thú có khác, thực lực chiến đấu hung hãn đến cực điểm. Nếu đổi lại là hân, không biết có thể trụ được bao lâu. Thế mới biết, yêu thú và nhân tộc khác xa như thế nào.

"Ha ha. Đến lúc ra tay rồi, các người nhanh cùng ta tới thu thập chúng." Trung niên đứng phắt dậy, cười lớn mừng rỡ nói. Sau đó cả người hân thanh quang nổi nên bay về phía trước.

"Dạ sư thúc!" Bốn người nghe thấy vậy, sắc mặt nộ vẻ vui mừng, mắt công chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng có thể hành động. Không ai bảo ai, đồng thanh nói, rồi cũng hóa thành độn quang lần lượt theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 149: Sâm La Lệnh Bài

Thấy đối phương đã hành động, Diệp Khôn thu hồi ẩn nặc và liễm khí thuật, thân hình lóe lên một cái, xuất hiện bên cạnh gốc cây cổ thụ. Theo sau đó, thân hình của Dương Lâm cũng lóe lên, xuất hiện bên cạnh hân.

Nhìn về hướng đám người trung niên vừa rồi đi tới, Dương Lâm hơi ngờ ngợ nói: "Hình như đám người vừa rồi là người của Hồi Phong Cốc, thảo nào bọn họ có thể đưa một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trà chộn vào được trong này."

"Người của Hồi Phong Cốc? Sư huynh chắc chắn chứ?" Nghe vậy, Diệp Khôn tùy ý hỏi.

"Vừa rồi không dám thả thần thức quá xa theo dõi họ, nên ta cũng không nhìn rõ cho lắm. Nhưng ta phán đoán, hẳn là người của Hồi Phong Cốc không sai. Chỉ có bọn họ, mới có khả năng qua mặt được cấm chế ở lối vào Bảo Vân Ngọc Tháp, và có thể đưa tu sĩ Trúc Cơ vào đây." Dương Lâm như nhớ tới điều gì, chậm rãi nói.

"Ồ! Bọn họ còn có bốn sự này? Nếu thế không phải mỗi lần Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa, bọn họ đều đưa tu sĩ Trúc Cơ vào đây, như vậy các môn phái khác sẽ chịu thiệt thòi sao? Nghe Dương Lâm nói, Diệp Khôn cảm thấy hiếu kỳ hỏi.

"Đệ nói đùa, đưa một tu sĩ Trúc Cơ vào trong này nếu đơn giản như vậy, thì bốn môn cũng không phải là không có khả năng đưa vào đây. Cấm chế ở lối vào được các bậc tiền bối ở thời thượng cổ tự tay hạ xuống, đâu phải là tầm thường. Trải qua nhiều năm như vậy, cấm chế suy giảm đi rất nhiều, bởi vậy Hồi Phong Cốc mới có bốn sự như vậy. Nhưng tỷ lệ thành công cũng rất thấp, nghe đồn hơn một ngàn năm trước, bọn họ cũng đã đưa thành công một người vào đây. Nhưng kể từ đó tới nay, lại không có người nào cả. Không ngờ lần này lại thành công một lần nữa." Dương

Lâm phủ nhận, nhớ lại giải thích.

"A! Thì ra là vậy. Nhưng bọn họ làm vậy, chẳng nhẽ các môn phái khác không biết, và có ý kiến gì sao?" Diệp Khôn như đã hiểu, vội hỏi.

"Hắc hắc. Biết chứ, mỗi lần bước vào Bảo Vân Ngọc Tháp, chúng ta sẽ bị cấm chế kiểm tra một lượt. Nếu như có người gian lận về tu vi, sẽ bị ngăn cản, không thể đi vào được. Nghe nói, Hồi Phong Cốc mấy lần gian lận không thành, và cũng mất luôn một cái danh ngạch của những lần đó. Mặc dù những môn phái khác có điều bất mãn trước việc làm của bọn họ. Nhưng không rõ nguyên nhân vì sao, lại mất nhăm mất mớ bỏ qua. Từ đó về sau, cũng rất ít thấy đám người Hồi Phong Cốc gian lận nữa. Cho tới cách đây một trăm năm trở lại, mới thấy xuất hiện đấy. Có điều, những lần trước đó đều thất bại. Không nghĩ tới lần này bọn họ lại thành công." Dương Lâm cười cười, từ từ nói.

"Nếu nói như vậy, mục đích bọn họ đưa người vào đây, chắc hẳn là vì được liệu luyện chế Trúc Cơ Đan rồi." Nghe Dương Lâm nói xong, Diệp Khôn như có điều suy nghĩ, một lúc lâu sau nói.

"Đệ nói không sai, mục đích bọn họ đúng là như vậy đấy." Dương Lâm nghe vậy, tán thưởng nói.

"Ồ! Sao sư huynh lại khẳng định như vậy. Đệ chẳng qua cũng chỉ là suy đoán thôi." Diệp Khôn đối với câu trả lời của Dương Lâm có chút bất ngờ, hỏi.

"Việc này chính miệng sư phụ nói cho ta biết trước khi tới đây đấy. Ngài còn nói, nếu gặp bọn họ thì nên tránh xa. Còn nếu họ cố tình có ý với mình, chỉ cần giao ra cái ngọc bài này là không sao cả." Dương Lâm nét mặt hơi co lại, trầm tư nói.

Sau đó, cách tay hắn vỗ vào hông một cái, một đạo thanh quang từ trong túi trữ vật vụt ra, rơi trên tay hắn. Thanh quang thu lại, trên tay Dương Lâm xuất hiện một cái ngọc bài hình thù quái dị.

Nhìn vào ngọc bài trên tay Dương Lâm, Diệp Khôn hơi nhíu mày. Cùng lúc đó, đột nhiên trong đầu của hắn truyền đến một ý niệm vui sướng. Diệp Khôn kinh ngạc, phát hiện đó là do Phệ Linh Thiên Quỷ truyền tới.

Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn nhìn Dương Lâm, tự nhiên nói: "Dương huynh, có thể cho đệ xem qua miếng ngọc bài này được không?"

"Ha ha. Không có vấn đề gì?" Dương Lâm nghe vậy, hơi sững sờ một chút, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, cười nói.

Nói xong, Dương Lâm đem miếng ngọc bài ném qua cho Diệp Khôn. Diệp Khôn chụp lấy miếng ngọc bài vào trong tay, tinh quang trong mắt lóe lên, nhìn chăm chăm vào nó.

Chỉ thấy miếng ngọc bài hình thù quái dị, nhìn vào không có hình thái cố định. Nhưng bên trên ngọc bài ẩn hiện một đồ án mặt quỷ rất dữ tợn, nhìn còn hung hãn hơn cả đồ án mặt quỷ mà Diệp Khôn đã thấy trên Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến.

Lúc này, một tia quỷ khí rất mỏng manh từ trên người Diệp Khôn lóe lên, chui tọt vào trong miếng ngọc bài trên tay hắn. Trong tâm Diệp Khôn khẽ động, nhưng cũng không có biểu hiện gì ra ngoài. Cứ lẳng lặng đứng ở đó thật lâu, chú tâm vào miếng ngọc trên tay, đến mức quên cả mọi thứ xung quanh.

Dương Lâm ở phía đối diện thấy cảnh này, thì hơi nhíu mày, nhưng cũng không ngăn cản Diệp Khôn.

Miếng ngọc giản này nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt, lúc sư phụ hắn đưa cho, hắn cũng đã xem qua mấy lần, nhưng chẳng phát hiện được gì cả. Nhìn nó chỉ khác các loại ngọc bài bình thường, hơi quái dị một chút mà thôi. Vì thế rất nhanh đã bị hắn quên đi, cho tới lúc này gặp phải đám người Hồi Phong Cốc, hắn mới sực nhớ và đem nó ra.

Không nghĩ tới, Diệp Khôn cầm lấy nó, lại chăm chú xem đến như vậy. Không biết hắn có phát hiện ra được điều gì?

Càng nghĩ Dương Lâm càng cảm thấy ngứa ngáy, rất muốn hỏi Diệp Khôn ngay.

Thật lâu sau, Diệp Khôn thở dài một cái, đem ngọc giản đưa lại cho Dương Lâm nói: "Ài! Đệ thấy nó có chút kỳ quái, nên hiếu kỳ muốn tìm hiểu xem sao. Nhưng thử mọi cách, đệ chẳng phát hiện được gì, không biết nó có tác dụng gì, mà khiến cho người của Hồi Phong Cốc nếu thấy nó sẽ không gây phiền toái cho mình a?"

Miệng thì Diệp Khôn nói vậy, nhưng trong lòng hắn không khỏi mừng thầm. Phệ Linh Thiên Quỷ đã cho hắn biết, miếng ngọc bài này là một bảo bối, nhất định nên lấy nó về trong tay.

"Thấy đệ chăm chú như vậy, ta cứ nghĩ đệ có phát hiện ra được cái gì rồi chứ. Ta cũng đã tìm hiểu qua nó rồi, nó chẳng qua cũng chỉ là miếng ngọc bài bình thường mà thôi, chỉ là nó có hình thù kỳ quái một chút không như bình thường." Nghe Diệp Khôn nói vậy, Dương Lâm không khỏi ngăn người, cười khò một tiếng nói.

"Không có. Đệ cũng thấy nó chỉ là miếng ngọc bài bình thường mà thôi." Diệp Khôn mỉm cười nói.

Nói xong, ngừng lại một chút Diệp Khôn nhìn về phía trước nói:

"Được rồi, thôi chúng ta cũng nên tới phía trước xem sao. Có lẽ bọn họ cũng đã thu thập được hai đầu yêu thú kia rồi."

Dương Lâm nghe vậy, khẽ gật đầu, đang định nói thêm cái gì, thì đột nhiên một giọng nói đầy kinh ngạc từ bốn phương tám hướng truyền tới.

"Ồ? Sâm La Lệnh Bài?"

Theo sau đó, là một tiếng xé gió vang lên, một đạo độn quang từ bên trong rừng sâu kích bắn tới. Độn quang tới trước mặt Diệp Khôn và Dương Lâm cỡ hai mươi trượng thì dừng lại. Độn quang thu lại, xuất hiện một trung niên, dung mạo bình thường, nhưng khí tức trên người trung niên tỏa ra lại khiến cho hai người kinh sợ.

Người này đúng là trung niên khi nãy, có tu vi cao nhất trong đám người Hồi Phong Cốc, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Diệp Khôn và Dương Lâm thấy trung niên xuất hiện, hai người liếc nhìn nhau một cái, có thể thấy được trong mắt đối phương lóe lên tia sợ hãi.

Hai người không tưởng tượng nổi, nhanh như vậy, đối phương đã tìm tới mình trước, trong khi mình chưa kịp tới tìm đối phương. Ý nghĩ trong đầu hai người cùng xoay chuyển, đối phương tìm đến mình chắc chắn không có ý đồ gì tốt đẹp cả. Hít vào một hơi thật sâu, hai người không hẹn cùng nhau lùi về phía sau hơn hai mươi trượng, đứng cùng một chỗ, tinh thần được đẩy cao đến đỉnh điểm, đề phòng đối phương.

Thấy hai người như vậy, trung niên khẽ mỉm cười, không nói gì cả. Nhưng ánh mắt của hắn luôn chăm chú vào miếng ngọc bài trên tay của Dương Lâm, điệu bộ như là đang suy nghĩ cái gì đó.

Thật lâu sau, trung niên thu lại ánh mắt của mình, nhìn thẳng vào hai người, cười cười nói: "Nhìn bộ dạng của hai người, hẳn là người của Ngũ Hành Phái a? Hơn nữa, quan hệ của hai người với Trương Vĩnh cũng không tầm thường a. Nếu không, hắn cũng không giao Sâm La Lệnh Bài cho các ngươi đâu à nha."

Nói xong, khoé mắt trung niên hơi giật giật vài cái, thấy hai người Diệp Khôn và Dương Lâm đang ngơ ngác nhìn nhau, dường như chưa hiểu rõ ý hắn muốn nói gì. Khoé miệng trung niên hơi nhếch lên, nói tiếp:

"Nể tình các ngươi là thân tín của Trương Vĩnh, hơn nữa lại có Sâm La Lệnh Bài chỉ cần hai người đem tất cả nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan lấy ra, ta sẽ tha cho một mạng, hai người thấy thế nào?"

"Cái này..." Dương Lâm nghe những lời này của trung niên, trong nội tâm trùng xuống. Quả nhiên như lời sư phụ nói, nếu gặp phải người của Hồi Phong Cốc, chỉ cần đưa miếng ngọc phù ra thì sẽ an toàn. Nhưng đối phương lại đưa ra điều kiện như vậy, nhất thời hắn không biết nên làm thế nào. Thực tiếp cự tuyệt không phải là điều khôn ngoan, dù sao đối phương cũng là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đấy.

Không biết nên xử lý ra sao, Dương Lâm liếc nhìn Diệp Khôn bên cạnh, có ý cầu khẩn.

Thấy vậy, Diệp Khôn khẽ gật đầu với Dương Lâm, sau đó nhìn qua trung niên ở trước mặt chấp tay nói: "Tiền bối, nếu ngài đã có thể nể tình Trương Vĩnh tiền bối và Sâm La Lệnh Bài trên tay bọn văn bối cũng gan, kính xin tiền bối bỏ qua cho bọn văn bối a."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 150: Tam Phân Đoạt Hồn Mệnh

Trung niên nghe Diệp Khôn nói vậy thì tỏ ra kinh ngạc, sững sờ một hồi thật lâu, cười lớn nói: "Tiểu tử, lá gan của ngươi cũng lớn a? Lại còn muốn ra điều kiện với ta."

"Tiền bối chắc đã hiểu nhầm, văn bối nào dám ra điều kiện gì với ngài, chỉ là mong ngài có thể rộng lượng buông tha cho bọn văn bối mà thôi." Nghe vậy, Diệp Khôn không những không tỏ ra sợ hãi, mà còn mỉm cười nói.

Trung niên nghe xong, liền thu lại nụ cười trên môi, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc, cười lạnh nói: "Tiểu tử, mặc dù ngươi có quan hệ với Trương Vĩnh, nhưng nếu không để lại những thứ ta cần, ngươi cũng đừng hòng rời khỏi chỗ này."

Nghe vậy, Diệp Khôn khẽ cau mày, có chút sợ hãi nói: "Tiền bối, ngài thật sự không thể bỏ qua cho bọn văn bối?"

"Hừ! Tiểu tử, đừng có nhiều lời." Trung niên nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Nói xong, khoé miệng trung niên nhếch lên, cánh tay hần khê nâng lên, một luồng khí xám liền xuất hiện, chỉ trong chớp mắt, tạo thành một thanh trường mâu dài hơn một trượng, nằm trên tay hần. Từ trên thanh trường mâu tản mát ra khí tức quỷ dị, rất nguy hiểm, khiến cho Diệp Khôn và Dương Lâm ở phía đối diện cả kinh, nhất thời hít thở không thông.

"Quý khí? Người vậy mà là quý tử? Sư huynh mau tránh, trường mâu này hai chúng ta không thể tiếp nhận được." Nhìn trường mâu trên tay trung niên, đồng tử trong mắt Diệp Khôn co rụt lại, nói.

Nói xong, không đợi cho Dương Lâm có phản ứng gì, toàn thân Diệp Khôn thanh quang nổi lên, kích bắn về phía sau bỏ chạy.

Mà Dương Lâm nghe vậy, động tác cũng nhanh không thua kém Diệp Khôn là mấy, cả người hồng quang nổi lên, kích bắn về phía sau bỏ chạy.

Thấy hai người hành động nhanh như vậy, trung niên hơi sững sờ, lẫn kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, trên mặt hần hiện lên vẻ chê cười, lạnh lùng nói: "Tiểu tử cũng khá thật, có thể nhìn ra công pháp ta tu luyện. Hơn nữa cũng thật quyết đoán, động tác rất nhanh. Chẳng qua, người thực nghĩ có thể thoát khỏi Tam Phần Đoạt Hồn Mệnh của ta, thật sự quá ngây thơ rồi."

Nói xong, trung niên nắm chặt trường mâu trong tay, theo đó, hắc mang đại tổ, sâu trong mắt hần lóe lên một tia độc ác.

"Vèo..."

Nhằm hướng Diệp Khôn và Dương Lâm bỏ chạy, trung niên khê vẩy, trường mâu rời tay, hướng về phía trước lao đi với tốc độ rất nhanh.

"Xuy...xuy..."

Tiếng xé gió vang lên, trường mâu đột nhiên tách ra làm hai, hướng Diệp Khôn và Dương Lâm đuổi tới.

So với tốc độ của trường mâu, tốc độ của Diệp Khôn và Dương Lâm còn quá chậm. Mặc dù hai người động tác rất nhanh, thoáng cái đã chạy được hơn một dặm. Nhưng trường mâu lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong chớp mắt đã đuổi tới.

Tiếng xé gió ở bên cạnh tai, Dương Lâm cả kinh, trong lòng đầy sợ hãi. Trong đầu hần lúc này lóe lên một tia tuyệt vọng, chẳng nhẽ thực sự phải chết ở chỗ này? Lần trước nhờ Diệp Khôn, hần đã thoát chết một lần, nhưng lần này còn có cơ hội sao? Đối phương chính là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, chứ không phải là Luyện Khí Kỳ như Mã Độc Nha đấy.

Đến giờ, Dương Lâm vẫn không hiểu nổi tại sao Diệp Khôn lại muốn trêu chọc vào đối phương. Để rồi dẫn đến kết quả của hai người như thế này, mặc dù vậy, Dương Lâm cũng không có oán trách Diệp Khôn một lời. Cái mạng nhỏ này, dù sao cũng là được Diệp Khôn cứu về, nếu không thì hần cũng đã hồn phi phách tán từ lâu rồi. Chỉ đáng hận là vận khí quá đen, lại gặp phải trung niên kia.

Trong đầu nghĩ rất nhiều, cuối cùng Dương Lâm thở dài một tiếng, động tác có chút chậm lại, hai mắt từ từ nhắm lại, chờ cái chết chuẩn bị tới với mình.

Có điều, Dương Lâm còn chưa kịp hành động, đột nhiên dị biến xuất hiện.

Không có dấu hiệu báo trước, đột nhiên, không gian phía sau lưng Dương Lâm chấn động. Một bàn tay thô kệch màu xám hiện ra, hung hăng chụp lấy trường mâu vào trong tay.

"Xoẹt...xoẹt..."

Cùng lúc đó, từ trong lòng bàn tay từng đạo hồ quang điện hiện lên, chớp động bao trùm lấy trường mâu vào bên trong.

Bị hồ quang điện bao vào bên trong, trường mâu như là lâm vào đại địch, run lên một cái, rất nhanh, linh quang âm đạm đi rất nhiều.

Không đợi cho trường mâu có biểu hiện gì thêm, bàn tay thô kệch kia xiết chặt lại, hồ quang điện liên tục xoay chuyển, từng tiếng "lộp bộp" vang lên. Lấy mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ trong vài cái chớp mắt, trường mâu bị từng đạo lôi điện oanh tạc tiêu tán mất, chỉ còn lại vài tia khí xám lượn lờ trong lòng bàn tay kia. Bàn tay khê vẩy, từng tia khí xám bị bàn tay hấp thu, không thấy đâu nữa.

Theo đó, bàn tay màu xám thô kệch kia khê run lên, mơ hồ biến mất trong không trung.

Nói thì dài, nhưng thực ra việc này chỉ diễn ra trong một hai cái hô hấp. Mặc dù vậy, Dương Lâm vẫn phát hiện ra, quay đầu về phía sau, hai mắt trợn lên, há hốc mồm, nhìn một màn này diễn ra.

Mãi cho đến lúc bàn tay biến mất trước mặt, Dương Lâm như bị cái gì đó làm cho thức tỉnh. Sự việc vừa rồi xảy ra quá nhanh, nhưng cũng khiến cho hần nhất thời không thể tin nổi vào mắt mình được nữa. Đến lúc gần kề cái chết, lại một lần nữa được cứu trở về từ quỷ môn quan. Hít vào một hơi thật sâu, tinh quang trong mắt Dương Lâm lóe lên, quay đầu nhìn về phía Diệp Khôn.

Ánh mắt của Dương Lâm vừa nhìn thấy Diệp Khôn, vẻ mặt hần đột nhiên trở lên kinh ngạc. Chỉ thấy, Diệp Khôn cũng như mình, chẳng bị tổn thương chút nào cả. Thêm vào đó, bên cạnh hần còn có những luồng khí xám phiêu phù bất định. Mà lúc này, Diệp Khôn lại đang nhìn hần tùm tùm

cười. Đường như đối với việc vừa rồi, hắn không hề bận tâm vậy, bộ dạng vẫn thong dong như là không có chuyện gì cả.

Chẳng nhẽ sự việc vừa rồi, chính là do Diệp Khôn làm ra? Ý nghĩ lóe lên trong đầu Dương Lâm. Nhưng hắn cũng không dám khẳng định điều này là thật. Mặc dù không trực tiếp đối mặt với trường mẫu kia, nhưng từ phía sau lưng hắn cũng cảm nhận được uy lực của nó tuyệt đối không tầm thường. Ngay cả đến tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng không dám coi thường mà đón nhận nó đấy.

Trong khi đó, Diệp Khôn cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, thực lực có hơn mình một chút, nhưng tuyệt đối không thể có được bản sự như vậy. Chẳng nhẽ thực sự hắn có hậu thủ đằng sau, nói chính xác hơn, có thể hắn có người giúp đỡ, hơn nữa, người này cảnh giới phải trên cả trung niên kia. Như vậy, mới có thể lý giải được tại sao, chỉ trong thoáng chốc đã hóa giải được nguy cơ của hai người.

Dương Lâm nghĩ rất nhiều, cuối cùng hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn Diệp Khôn càng thêm kinh sợ.

Mà Diệp Khôn thấy vậy, thu lại vẻ tươi cười trên mặt, thay vào đó trở lên trịnh trọng nói: “Dương huynh, chỗ này không phải là chỗ chúng ta có thể ở lâu. Trước tiên tránh đi một chút đã.”

Nói rồi, không đợi cho Dương Lâm nói gì thêm, Diệp Khôn hóa thành một đạo thanh quang, nhắm một hướng vào sâu trong rừng chạy tới.

Dương Lâm nghe vậy, tỉnh lại trong con mê, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng, cũng không nhiều lời, liền hóa thành một đạo hồng quang đuổi theo sau Diệp Khôn.

Hai đạo độn quang chỉ chớp lên vài cái, cuối cùng biến mất ở phía xa nơi cuối chân trời, không thấy đâu nữa.

Đợi cho Diệp Khôn và Dương Lâm rời đi. Lúc này, những luồng khí xám phiêu phù trong không trung kia một hồi nhộn nhạo, chỉ trong chớp mắt, liền tụ hợp lại với nhau. Theo đó, một tiểu nhân nhỏ bằng nắm tay trẻ con liền xuất hiện. Tiểu nhân nhìn về phía trung niên ở nơi xa, cái miệng nhỏ nhếch lên, cười rất quỷ dị. Ngay sau đó, toàn thân tiểu nhân mờ hồ một cái biến mất khỏi chỗ này.

Mặc dù toàn bộ diễn biến xảy ra cách chỗ trung niên hơn một dặm, nhưng nhờ vào thần thức cường đại của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cộng thêm bí thuật của công pháp tu luyện. Những gì xảy ra vừa rồi, tất cả đều lọt vào trong mắt của hắn.

Trung niên cả kinh, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này mà không thể tin nổi vào mắt mình được.

Uy lực của Tam Phần Đoạt Hồn Mệnh của hắn như thế nào, hắn là người hiểu rõ nhất. Đối phó với tiểu bối Luyện Khí Kỳ hắn không cần phải sử dụng chính phẩm, mà chỉ dùng bí thuật huyền hóa ra, cũng thừa sức đối phó, giết đối phương như giết một con kiến rồi.

Thế nhưng mà không thể tưởng tượng được, cuối cùng đối phương lại thoát khỏi công kích của mình. Hơn thế nữa, lại là do một người thứ ba ra tay, chứ không phải là hai người bọn Diệp Khôn.

Người có thể đơn giản hóa giải công kích của hắn, tuyệt đối không hề thua kém gì hắn rồi. Từ khi nào, ở trong này lại xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nữa.

Không thể tin nổi, và cũng không thể chấp nhận được những gì đã diễn ra. Trung niên hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng không khỏi nổi lên một tia sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 151: Phệ Linh Ra Uy

Nhìn vào khoảng không phía trước hơn mười trượng, nét mặt trung niên trở lên trịnh trọng, lạnh lùng nói: “Đạo hữu, đã đến thì cũng nên hiện thân gặp mặt một chút a. Chẳng nhẽ cứ lén lút vậy sao?”

Nói xong, hai mắt trung niên nhú lại, chăm chú nhìn vào khoảng không trước mặt, toàn bộ tinh thần được đẩy lên cao tới cực điểm.

Trung niên vừa dứt lời, không gian chỗ hắn đang nhìn một hồi vặn vẹo, một tiểu nhân màu xám bé bằng nắm tay trẻ con bước ra. Trên mặt tiểu nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào mặt trung niên.

Tiểu nhân này đúng là Phệ Linh Thiên Quý, được Diệp Khôn âm thầm thả ra từ lúc trước, và chính nó là người đã cứu hắn và Dương Lâm thoát một kiếp nạn.

“Cái gì? Người là quý vật, hơn nữa lại là Quý Vu Trung Kỳ?” Vừa nhìn thấy tiểu nhân xuất hiện, trung niên đem thần thức đảo qua người nó, ngay

lập tức cả kinh hô lên.

Thấy trung niên như vậy, Phệ Linh Thiên Quý không thêm để ý, nhìn hẩn liếm liếm môi vài cái bộ mặt tỏ ra rất thèm thuồng.

Nhìn thấy biểu hiện của Phệ Linh Thiên Quý, trung niên rung mình một cái toàn thân như nổi da gà. Không biết vì sao khi thấy hành động này của đối phương, đột nhiên từ sâu trong linh hồn của hẩn nổi lên một hồi báo động rất nguy hiểm, mà từ trước đến nay chỉ những lúc đối mặt với sinh tử, thì mới có cái cảm giác này.

Hít vào một ngụm khí lạnh, nét mặt trung niên giãn ra một chút, chấp tay hướng tiểu nhân nói: "Tại hạ Hồi Phong Cốc, Thảm Tiểu Phi. Xin hỏi các hạ là..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên sắc mặt của trung niên đại biến, không chậm chễ, hào quang chớp lên một cái, cả người hẩn kích bắn về phía sau hơn mười trượng, sắc mặt trở lên trắng bệch, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Nhìn kỹ lại trên vai phải của hẩn xuất hiện một vết thương nhỏ, trên miệng vết thương vẫn còn đang rỉ máu.

Cùng lúc đó, chỗ Thảm Tiểu Phi vừa đứng một luồng kiếm khí rất nhỏ bên trong còn ẩn chứa lôi điện lóe lên một cái rồi tiêu tán mất.

Bên kia, không biết từ lúc nào trên tay Phệ Linh Thiên Quý cầm một thanh tiểu kiếm màu vàng, trên thân tiểu kiếm còn lướt lờ từng tia lôi điện qua lại nhìn rất sống động.

Khẽ liếc mắt nhìn vào tiểu kiếm trên tay, Phệ Linh Thiên Quý quay sang nhìn trung niên tên Thảm Tiểu Phi ở phía trước sắc mặt có chút khó coi. Một chiêu đánh lên vừa rồi mặc dù không toàn lực ra tay, nhưng vì là đánh lên, chiêu vừa rồi có thể nói là sát chiêu. Ấy thế mà đối phương phản ứng rất nhanh, có thể tránh né được và chỉ bị thương một chút, khiến cho nó cảm thấy khá bất ngờ.

Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, nét mặt Thảm Tiểu Phi trở lên ngưng trọng. Sau khi lấy trong người ra một viên đan dược nuốt vào cảm máu ở trên bả vai. Thảm Tiểu Phi cũng không nhiều lời, bàn tay khẽ vỗ vào bên hông một cái, hào quang lóe lên, một thanh trường mâu xuất hiện trên tay hẩn.

Thanh trường mâu nhìn rất giống với trường mâu mà lúc trước hẩn dùng bí thuật huyền hóa ra, chỉ là thanh trường mâu này lại là một pháp khí đỉnh giai, không còn là do bí thuật huyền hóa ra nữa.

Theo linh áp trên thanh trường mâu tỏa ra, thì nó là một thanh nhất giai thượng phẩm pháp khí.

Cầm trường mâu trên tay, Thảm Tiểu Phi nhìn Phệ Linh Thiên Quý trên mặt hẩn sát khí nổi lên, tức giận gầm giọng nói: "Mặc kệ ngươi có lai lịch như thế nào, trước tiên ném thử Tam Phân Đoạt Hồn Mệnh của ta rồi hãy nói."

Nói xong, Thảm Tiểu Phi ném trường mâu về phía trước, đồng thời hai tay liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết, roi trên thân trường mâu.

Theo đó, trường mâu đón gió thể tích tăng vọt lên lớn hơn mười trượng, từng đạo pháp quyết roi trên thân trường mâu cũng đột nhiên biến đổi. Từng đợt, từng đợt khí xám đại tổ, huyền hóa ra đủ loại hình thù quái dị, dần lan rộng ra, cuối cùng bao trùm lấy toàn bộ trường mâu vào bên trong.

"Đi!"

Thảm Tiểu Phi quát khẽ một tiếng, trường mâu hắc mang đại tổ, quay tít một vòng trên không trung, sau đó biến ảo ra làm ba thanh trường mâu y hệt nhau.

"Vút, vút, vút!"

Ba tiếng xé gió vang lên, ba thanh trường mâu theo thứ tự, nối đuôi nhau lao thẳng tới Phệ Linh Thiên Quý ở trước mặt.

Phệ Linh Thiên Quý nhìn một màn này, vẻ mặt thoáng trở lên ngưng trọng, nhưng rất nhanh, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Chỉ thấy, Phệ Linh Thiên Quý nâng tay lên, liên tục vẽ vào khoảng không trước mặt ba vòng tròn nhỏ. Theo đó, ba vòng tròn đón gió bành trướng lên, đồng thời huyền hóa ra ba cái mặt quý dữ tợn, xếp chồng lên nhau, tạo thành một tấm thuẫn che chắn trước người nó.

Không dừng lại ở đó, kim kiếm trong tay Phệ Linh Thiên Quý vung lên, từng đạo kiếm khí bắn ra, kết lại thành một lớp kiếm vông lớn, bên trong còn ẩn chứa từng tia lôi điện kinh người, chắn ở phía sau tấm thuẫn.

Làm xong hết thảy, toàn thân Phệ Linh Thiên Quý lóe lên, vọt lùi lại phía sau hơn hai mươi trượng. Ánh mắt nhìn vào ba thanh trường mâu đang lao tới, tâm tình bất định.

Nói thì dài dòng, nhưng hết thảy chỉ diễn ra trong một hai nhịp hô hấp. Ba thanh trường mâu lấy tốc độ kinh người lao tới.

"Oanh..."

Tiếng nổ lớn vang lên. Ba thanh trường mâu với uy lực kinh người đâm trực diện vào ba tấm thuẫn lồng lên nhau.

Một màn khó có thể tin nổi xảy ra, ba tấm thuẫn chỉ hơi run lên một cái, quý khí có chút hơi rối loạn, nhưng lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong chớp mắt trở lên nguyên vẹn như cũ.

Không dừng lại ở đó, quý khí đại tổ, rất nhanh bao trùm ba thanh trường mâu vào bên trong. Tiếp đó, tấm lưới kiếm khí ở đằng sau mơ hồ biến mất tại chỗ, lúc sau xuất hiện đã thấy nó đem cả quý khí lẫn ba tấm thuẫn và ba thanh trường mâu tất cả bao vào bên trong.

"Xẹt... xẹt..."

Từng đạo lôi điện lóe lên, từ trong lưới kiếm khí bắn ra, chui vào bên trong.

"Lộp... bộp..."

Những tiếng nổ nhỏ vang lên, quý khí bắt đầu bị lôi điện bài trừ, chỉ trong thoáng chốc, ngay cả ba tấm thuẫn và những lớp khí xám ở bên ngoài ba thanh trường mâu cũng tiêu tán hết.

Lúc này ba thanh trường mâu bị võng kiếm giam cầm, lại bị lôi điện oanh tạc lên, linh quang ảm đạm vô cùng. Chỉ trong vài cái hô hấp, đột nhiên hai thanh trường mâu như thể không kháng cự nổi, "phốc phốc" hai tiếng liền tiêu tan không còn nữa. Chỉ còn lại một thanh trường mâu duy nhất, dường như đây mới chính là bản thể của nó, hai thanh kia chẳng qua là được huyền hóa ra mà thôi. Nhìn vào thanh trường mâu còn lại, bộ dạng linh quang ảm đạm hơn nhiều.

"Phụp"

Thảm Tiểu Phi phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút tái nhợt, nhãn nhô khó coi đến cực điểm.

Trường mâu mặc dù không phải bản mệnh pháp bảo, nhưng cũng đã được hần tể luyện đã nhiều năm. Tâm thần cũng có chút tương thông, cho nên mới vừa rồi, trường mâu bị lôi điện phá hủy pháp thuật của nó, cắt đứt mối liên hệ với hần. Vì vậy, ít nhiều hần cũng bị ảnh hưởng đôi chút.

Thảm Tiểu Phi đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn vào võng kiếm và những tia lôi điện đang bao lấy trường mâu vào trong, như thể không tin vào mắt mình, lắp bắp kinh hãi nói: "Thần Lôi Chi Tuyền? Làm sao có thể? Người rõ ràng là quý vật, tại sao có thể sử dụng được lôi điện? Rốt cuộc người là thứ quý vật gì?"

Nhìn bộ dạng của Thảm Tiểu Phi, Phệ Linh Thiên Quỷ chỉ hơi nhú mày, cũng chẳng nói cái gì, can bản vốn dĩ nó không nói được.

"Vấn đề này các hạ có thể xuống âm tào địa phủ hỏi Diêm Vương a." Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng từ phía xa truyền lại, khiến cho Thảm Tiểu Phi rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 152: Tiểu Bạch Và Tích Dương Chỉ

Giọng nói vừa dứt, không một chút dấu hiệu nào báo trước, một đạo lục quang chớp lên một cái, lấy tốc độ rất nhanh nhằm giữ thiên linh cái Thảm Tiểu Phi bắn tới.

Diễn biến xảy ra rất nhanh, tuy bị giọng nói kia mang giọng điệu hù dọa nhưng Thảm Tiểu Phi không hổ là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú. Rùng mình một cái, toàn thân Thảm Tiểu Phi mờ dần đi, chớp mắt đã biến mất, khi xuất hiện đã ở cách đó hơn ba mươi trượng, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Cùng lúc đó, đạo lục quang kia bắn tới chỗ Thảm Tiểu Phi vừa đứng, nhưng không trúng mục tiêu, đánh vào khoảng không, rồi tiêu tán.

Theo đó, bên cạnh Phệ Linh Thiên Quỷ không gian chấn động, hai bóng người chậm rãi bước ra.

Hai bóng người vừa xuất hiện, một cỗ linh áp kinh người được phóng ra, khiến cho Thảm Tiểu Phi ở phía đối diện sắc mặt đại biến, hần hít sâu vào một hơi, dường như không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Hai người này một người trong đó chính là tiểu tử hồi nãy, bên cạnh hần cũng không phải là đồng bạn, mà là một con tiểu bạch hầu. Linh áp kinh khủng kia chính là từ tiểu bạch hầu mà ra. Theo linh áp kinh khủng này, Thảm Tiểu Phi khẳng định, tiểu bạch hầu kia đã đạt tới trình độ yêu thú cấp bốn, tương đương với tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Vừa rồi giao thủ với Phệ Linh Thiên Quỷ đã khiến hấn chật vật đến cực điểm, ngay lúc này lại xuất hiện một yêu thú cấp bốn như vậy, khiến cho Thẩm Tiểu Phi như chết lặng. Nhất thời không biết lên làm thế nào.

Diệp Khôn liếc nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ một cái, rồi nhìn về phía Thẩm Tiểu Phi khẽ mỉm cười. Mà bóng người bên cạnh hấn lại không phải là Dương Lâm, ngược lại chính là Tiểu Bạch, đã lâu không có ra ngoài.

Tiểu Bạch đưa tay gãi gãi đầu, quay qua nhìn Diệp Khôn bên cạnh tỏ vẻ xin lỗi, vừa rồi nó ra tay có phần chủ quan, không thể lập tức đem đối phương chém giết ngay, lại để cho hấn tránh được.

Diệp Khôn đưa tay xoa đầu Tiểu Bạch khẽ cười nói: “Cũng tại ngươi quá gấp mà thôi. Không sao, bây giờ ta sẽ để cho ngươi sử lý hấn.”

Tiểu Bạch nghe vậy, ngoác miệng ra cười, rồi hai tay vỗ ngực ra vẻ không thành vấn đề, cứ để nó giải quyết.

Thấy vậy, sắc mặt Thẩm Tiểu Phi thay đổi liên tục, tinh quang trong mắt lóe lên, nhìn Diệp Khôn vội mỉm cười nói: “Ha ha. Tiểu hữu, tất cả chỉ là hiểu nhầm, đây tất cả chỉ là hiểu nhầm. Ta nguyện ý đem tất cả nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan cho tiểu hữu, và hai trăm khối hạ phẩm linh thạch, coi như là bồi thường. Mong tiểu hữu nể tình quan hệ giữ hai phái có thể bỏ qua cho ta.”

Nói rồi, Thẩm Tiểu Phi không hề chớp mắt, cánh tay khẽ vẫy, một túi trữ vật từ trong người hấn bay vút ra, tới trước mặt Diệp Khôn thì dừng lại, lơ lửng trên không.

Sau đó, ánh mắt hấn chăm chú, nhìn vào Diệp Khôn, âm thầm quan sát biểu hiện của hấn.

Một màn này khiến cho Diệp Khôn nhất thời sửng sốt, nhưng rất nhanh, khóe miệng nở một nụ cười châm biếm. Thần thức đảo qua túi trữ vật ở trước mặt, phát hiện không thấy có gì nguy hiểm, cánh tay hấn khẽ vẫy, đem túi trữ vật thu lấy vào trong tay.

Cầm túi trữ vật trên tay, Diệp Khôn đem thần thức của mình đi vào bên trong xem qua. Ngay sau đó, sắc mặt Diệp Khôn trở lên cuồng hỷ, thật không ngờ bên trong túi trữ vật lại có nhiều chủ nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan đến như vậy. Bên cạnh đó cũng có một vài dược thảo quý giá khác, cùng với hai trăm khối hạ phẩm linh thạch nữa.

Thu lại thần thức, Diệp Khôn đem túi trữ vật thu vào trong người, nét mặt có chút biến đổi, nhất thời lâm vào suy tư.

Diệp Khôn không nghĩ tới, Thẩm Tiểu Phi lại quyết đoán như vậy. Biết mình không thể thoát khỏi ba người vây công, nếu đánh thì chỉ có một đường chết. Hấn có thể hạ thấp mình, đem tài vật ra làm trao đổi, hòng muốn đổi lấy một mạng.

Tuy hành động này đáng khinh bỉ, nhưng tu tiên giới là thế, mạnh được yếu thua. Con đường tu luyện theo cầu tiên đạo rất gian truân. Tu luyện đến cảnh giới như hấn, cũng là may mắn rất nhiều, nếu vận khí tốt, gặp nhiều cơ duyên, còn có thể thuận lợi tới cảnh giới như trong truyền thuyết, mặc dù không đồng thọ với trời đất, nhưng thọ nguyên dùng rất dài, đủ để xưng bá chu du khắp thiên hạ.

Mặc dù lúc này chỉ có cảnh giới Trúc Cơ, tương lai còn rất xa vời, nhưng cũng chẳng có ai nguyện ý dừng lại sinh mạng chỗ này. Có cơ hội, vẫn muốn giữ cái mạng nhỏ của mình, tiếp tục truy cầu tiên đạo.

Vì vậy, Thẩm Tiểu Phi mới có ý nghĩ như vậy, tiền tài là vật ngoài thân, cái mạng nhỏ mới là quan trọng. Rừng xanh còn đó, thiếu gì củi đốt. Cho nên hấn rất quyết đoán, liền đem những gì mình cướp được của người khác đem giao cho Diệp Khôn.

Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, Diệp Khôn âm thầm khẽ cười. Đối phương quá ngây thơ rồi, tục ngữ có câu “nhân từ với kẻ địch, chính là giết chết mình.” Đối phương đã như là cá nằm trên thớt, tùy thời để mình chém giết, trước sau gì những đồ vật của hấn cũng thuộc về mình. Có lý nào vì hành động của hấn, mà tha cho hấn bỏ đi.

Hơn nữa, mặc dù buông tha cho hấn, nhưng đến khi ra ngoài, không biết chừng hấn sẽ tìm các hãm hại mình. Tốt nhất là đem hấn chém giết chỗ này, như vậy mới an tâm.

Khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên, âm thầm truyền âm với Tiểu Bạch ở bên cạnh. Sau đó quay sang Thẩm Tiểu Phi mỉm cười nói: “Ha ha. Tiền bối đúng là biết thức thời, như vậy đi, hảo ý của tiền bối vẫn bối xin nhận. Nhưng dù sao vẫn bối cũng chỉ là một vô danh tiểu tốt ở Ngũ Hành Phái, lại không có chỗ dựa nào cả. Để cho an tâm, kính xin tiền bối phát thệ tâm ma, sau khi ra ngoài, tuyệt đối không được đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, và cũng không được có ý định tìm tới văn bối gây phiền toái.”

Vốn là có chút khấn trương, nhưng khi nghe Diệp Khôn nói vậy, sắc mặt Thẩm Tiểu Phi giãn ra, trong lòng có chút vui mừng, vội nói: “Cái này không thành vấn đề.”

Nói xong, Thẩm Tiểu Phi không chần chừ, vội đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên thiên linh cái, đồng thời hai đầu ngón tay đặt lên thái dương, còn miệng lầm bầm đọc chú ngữ, bắt đầu phát thệ tâm ma.

Lúc này khuôn mặt hấn nhăn nhó, thống khổ đến cực điểm, trải qua thời gian hơn mười nhịp hô hấp, cuối cùng Thẩm Tiểu Phi dừng lại, trên trán hấn lóe lên một tia hắc khí, biến ảo thành một điểm đen to bằng đầu ngón tay, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Làm xong việc này, Thẩm Tiểu Phi thở dài một tiếng, sắc mặt co chút tái nhợt, nhìn về phía Diệp Khôn với ánh mắt chờ mong.

“Ha ha. Tiền bối thật quyết đoán. Như vậy coi như xong, vẫn bồi còn có việc, xin cáo từ.” Thấy vậy, Diệp Khôn mỉm cười nói.

Nói xong, cách tay Diệp Khôn khẽ vẫy, đem Phệ Linh Thiên Quỷ thu vào trong ống tay áo. Sau đó, cùng với Tiểu Bạch thanh quang nổi lên, hóa thành hai đạo độn quang nhắm một hướng bay đi. Chỉ trong thoáng chốc biến mất khỏi chân trời, không thấy đâu nữa.

Đợi cho Diệp Khôn và Tiểu Bạch biến mất khỏi chân trời, vẻ mặt tươi cười trên mặt Thẩm Tiểu Phi thu lại, thay vào đó là vẻ mặt đầu oán độc, gằn giọng nói: “Tiểu tử, mỗi hạn này ta sẽ khiến ngươi phải trả gấp trăm lần.”

Ngay sau đó, cánh tay Thẩm Tiểu Phi khẽ vẫy, đem trường mâu ở cách đó không xa thu lại vào trong tay. Nhìn trường mâu linh quang âm đạm đến cực điểm trên tay, Thẩm Tiểu Phi thở dài thầm nghĩ: “Thật xui xẻo! Không nghĩ tới tiểu tử đó bên mình còn có một quý vật và một linh thú thực lực mạnh đến như vậy. Cũng may mình cơ trí, nếu không cái mạng nhỏ này thật khó giữ.”

Nghĩ vậy, Thẩm Tiểu Phi đem trường mâu thu vào trong túi trữ vật, sau đó quay người hướng về phía sâu trong khu rừng, thanh quang nổi lên, định rời đi.

Có điều, hắn còn chưa kịp hành động, đột nhiên “phụp” một tiếng. Một đạo hồng mang lấy tốc độ không thể tưởng tượng được, xuyên qua gấu ngực của hắn, tạo thành một cái lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay.

Cả người Thẩm Tiểu Phi khựng lại, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi. Hắn chỉ kịp đưa mắt nhìn xuống lỗ thủng trước ngực một cái, hai mắt hắn dần dần nhắm lại, cuối cùng toàn thân mất đi tri giác, ngã nhào xuống đất.

Ngay sau đó, cách đó hơn ba mươi trượng không gian một hồi nhộn nhạo, hai bóng người hiện hiện mà ra, theo đó là giọng nói cao hừng, đầy tán thưởng.

“Một kích tắt sát, không ngờ Tích Dương Chi của ngươi lại lợi hại như vậy, đúng là bí thuật của tu tiên giới có khác, so với Tích Dương Chi của ta chẳng khác gì một trời một vực, sau này có cơ hội, nhất định phải hảo hảo chỉ dạy ta một phen a. Hắc hắc.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 153: Sâm La Tứ Lệnh

Được khen một câu, Tiểu Bạch ngoác miệng ra cười hai tay đấm ngực tự đắc, sau đó nhảy phắt lên trên vai của Diệp Khôn ngồi chễm trệ trên đó.

Diệp Khôn thấy vậy khẽ lắc đầu tặc lưỡi một cái, đối với Tiểu Bạch, nó luôn làm cho hắn nhiều khi phải dở khóc dở cười, nhất thời chẳng biết nói gì cả.

Nghĩ đến cũng lạ, vốn dĩ chỉ cần Phệ Linh Thiên Quỷ ra tay đối phó với Thẩm Tiểu Phi là quá đủ rồi, nhưng không biết vì sao đột nhiên Tiểu Bạch ở bên trong Lam Ngọc lại liên hệ với hắn, muốn ra ngoài đối phó với Thẩm Tiểu Phi.

Khi nhận được liên hệ của Tiểu Bạch, trong lòng Diệp Khôn như dậy sóng. Không nghĩ tới, Tiểu Bạch tiến giai lại có thể dùng thần niệm truyền đạt ý nghĩ của mình cho hắn biết. Biến hóa này, có thể nói là đại hỷ. Từ nay về sau, hắn có thể dùng thần niệm để nói chuyện với Tiểu Bạch được rồi.

Nén lại vui mừng, Diệp Khôn nghĩ tới việc Tiểu Bạch muốn ra ngoài, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra nguyên nhân nó đòi ra ngoài. Gạt đi ý nghĩ của mình, Diệp Khôn vẫn đồng ý, để cho Tiểu Bạch đi ra. Can bản, Tiểu Bạch đối với hắn chẳng khác nào là huynh đệ của mình cả. Nó đã có chủ ý muốn ra, hẳn là có mục đích nào đó. Vì vậy Diệp Khôn không hề chối từ yêu cầu của nó.

Bởi thế, khi Tiểu Bạch đi ra, Diệp Khôn đã để cho Phệ Linh Thiên Quỷ dừng tay đứng qua một bên, để cho Tiểu Bạch xử lý.

Đến lúc này, thấy Tiểu Bạch xuất ra một chỉ, nhất kích tắt sát kẻ địch khiến cho Diệp Khôn cảm thấy kinh ngạc. Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Khôn đã truyền đến thần niệm của Tiểu Bạch, và nói cho hắn biết, một chỉ kia có tên gọi là Tích Dương Chi, điều này khiến cho Diệp Khôn càng thêm kinh ngạc.

Đến cuối cùng, Diệp Khôn cũng không có hỏi thêm Tiểu Bạch thêm gì nữa. Thời gian ở trong này không có nhiều, hắn phải tranh thủ thời gian để hoàn thành nhiệm vụ, và tìm kiếm một số thiên tài địa bảo khác nữa.

Nhìn xác Thẩm Tiểu Phi nằm trên mặt đất, Diệp Khôn đưa tay, búng ra một đạo cầu lửa, đem xác của hắn đốt thành tro bụi.

Sau đó cánh tay hắn khẽ vẫy, đem túi trữ vật của Thẩm Tiểu Phi đang nằm trên đồng tro thu vào trong tay.

Cầm lấy túi trữ vật trên tay, Diệp Khôn đem thần thức đưa vào bên trong. Do Thẩm Tiểu Phi đã chết, cấm chế và ấn ký trên túi trữ vật rất nhanh bị Diệp Khôn bài trừ và xóa đi. Thần thức của hắn thuận lợi tiến vào bên trong.

Một khắc sau, sắc mặt Diệp Khôn liên tục thay đổi, trên mặt lộ lên vẻ mừng rỡ. Đúng như hắn đã dự đoán, Thẩm Tiểu Phi trà trộn vào trong này mục đích là tìm những tu sĩ của phái khác, cường bức cướp của.

Bên trong túi trữ vật của hắn còn có rất nhiều nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, bên cạnh đó còn không thiếu những dược thảo quý hiếm khác. Trong đó cũng có vài đồ vật có liên quan đến các phái khác. Hiển nhiên đó là đồ của những người mà hắn đã cướp.

“Giết người đoạt bảo? Đây đúng là một phương pháp rất tiện lợi, không cần tốn công đi tìm bảo vật, chờ người khác tìm được rồi chặn đường chém giết, như vậy bảo vật sẽ vào trong tay. Chẳng qua làm việc này cũng phải có thực lực, nếu không thì không thể nghĩ tới rồi. Ở trong này chỉ có hắn là tu sĩ Trúc Cơ, như vậy thì dễ dàng rồi. Đáng tiếc, hắn lại gặp mình chỗ này. Cũng may có Phệ Linh và Tiểu Bạch ở bên cạnh, nếu không mình cũng sẽ chết dưới tay hắn. Nhưng mà cái việc làm thất đức như vậy, chết cũng không hết tội mà. Nếu không phải vận bất đắc dĩ, mình cũng không nên làm việc như vậy.” Nhìn những thứ trong túi trữ vật, Diệp Khôn âm thầm suy nghĩ.

Kiểm kê hết một lượt, cuối cùng Diệp Khôn cũng thu lại thần thức. Có điều, hắn vừa hành động, đột nhiên đôi lông mày nhíu lại, theo đó ý niệm trong đầu hiện lên. Một đạo hắc quang từ trong túi trữ vật bay ra, rơi trên lòng bàn tay của hắn.

Hắc mang thu lại, trên tay Diệp Khôn xuất hiện một cây phiến kỳ, với hình thù quý dị, bên trên phiến kỳ còn có đồ án hình mặt quỷ rất dữ tợn.

“Ồ! Cái này?...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bên cạnh Diệp Khôn từng tia khí xảm nổi lên. Thoáng cái, Phệ Linh Thiên Quỷ đã xuất hiện, hai mắt nó nhìn vào phiến kỳ trong tay Diệp Khôn liếm liếm môi, tỏ vẻ rất thèm thuồng, sau đó ánh mắt nó nhìn qua Diệp Khôn, với vẻ mặt chờ mong.

“Không lẽ, thứ ngươi muốn có trên người hắn chính là cái này?” Đột nhiên Phệ Linh Thiên Quỷ đi ra, Diệp Khôn hơi kinh ngạc, nhưng khi thấy thái độ của nó như vậy, hắn liền nhớ tới điều gì đấy nói.

Nghe vậy, Phệ Linh Thiên Quỷ khẽ gật đầu. Nhưng cũng không dám có hành động gì, vẫn lẳng lặng đứng một bên, chờ đợi Diệp Khôn.

“Hắc hắc. Nếu ta đoán không nhầm, cái này hắn là Bách Hồn Phiến rồi. Có lẽ hắn đã cướp được từ kẻ nào đó người của Quỷ Linh Môn. Chẳng qua nó vẫn chưa được tế luyện thành công, bên trong âm hồn cũng chỉ khoảng hơn chín mươi cái mà thôi. Lần này đúng là tiện nghi cho ngươi rồi.” Diệp Khôn đánh ra một đạo pháp quyết lên phiến kỳ, đồng thời đem thần thức của mình đi vào bên trong. Một lúc lâu sau, sắc mặt hắn biến đổi, trở lên sợ hãi. Đem thần thức thu về, lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, Diệp Khôn nhìn phiến kỳ trên tay cười nói.

Nói xong, Diệp Khôn không chần chừ, đem phiến kỳ ném về phía trước. Thấy vậy, Phệ Linh Thiên Quỷ rít lên một tiếng trối tay đầy vui sướng. Hai mắt nó sáng lên, không hề chần chừ, toàn thân lóe lên một cái, chui tọt vào bên trong phiến kỳ.

Phệ Linh Thiên Quỷ chui vào bên trong phiến kỳ, chỉ thấy phiến kỳ một hồi nhộn nhạo, mặt quỷ trên bề mặt hơi vặn vẹo một hồi, cuối cùng cũng không có biểu hiện gì nữa.

Thấy vậy, Diệp Khôn vẫy tay đem phiến kỳ thu lại, cho luôn vào trong túi trữ vật.

Sau đó, Diệp Khôn trầm tư suy nghĩ một chặp, rồi một lần nữa đem thần thức đi vào túi trữ vật của Thẩm Tiểu Phi, tìm kiếm cái gì đó.

Nửa khắc sau, tinh quang trong mắt hắn lóe lên, một cái ngọc giản và một cái lệnh bài từ bên trong bay vụt ra, rơi trên tay của hắn.

Cái lệnh bài thì không cần nói đến, nó giống hệt với cái mà Dương Lâm đang cầm, nó đúng là Sâm La Lệnh Bài, cái mà Thẩm Tiểu Phi đã nói tới.

Chỉ còn lại cái ngọc giản bên cạnh, là khiến cho Diệp Khôn chú ý nhất. Vừa rồi bên trong túi trữ vật, Sâm La Lệnh Bài và ngọc giản, được cất rất cẩn thận vào một chỗ rất kín đáo, hiển nhiên là chúng có liên quan tới nhau rồi.

Cầm ngọc giản đặt lên trán rồi đưa thần thức đi vào, không bao lâu sau, trên mặt Diệp Khôn không khỏi lộ lên vẻ sợ hãi, mồ hôi trên trán không biết từ lúc nào túa ra như mưa, ướt hết cả mặt hắn.

“Sâm La Tứ Lệnh? Thu thập đủ bốn cái Sâm La Lệnh bài, ghép chúng lại làm một, sẽ tạo thành chìa khóa để mở cửa vào một địa phương nào đó rất bí ẩn, bên trong có rất nhiều bảo vật và cũng đầy rẫy nguy hiểm?” Diệp Khôn thu lại thần thức, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, vẫn còn sợ hãi thì thảo nói. Có điều, trong lời nói của hắn ẩn chứa một tia vui mừng, khó có thể nhìn ra.

“Đáng tiếc, thần thức của mình có hạn, chỉ biết được bấy nhiêu thôi. Còn rất nhiều nội dung bên trong có lẽ phải chờ sau này tiến giai mới có thể

biết thêm được.” Thở dài một tiếng, Diệp Khôn lắc đầu nói tiếp.

Tiểu Bạch thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy, sắc mặt nó hơn hẳn nhó, liền dùng thần niệm, muốn hắt đưa ngọc giản cho nó xem.

“A! Thế mà ta không nghĩ ra!” Nhận được ý niệm của Tiểu Bạch, Diệp Khôn đập tay vào trán, tỏ ra ngỡ ngàng nói.

Nói rồi, Diệp Khôn đưa ngọc giản cho Tiểu Bạch xem. Một khắc sau, Tiểu Bạch truyền lại tin tức mà nó biết được từ trong ngọc giản cho hắn nghe. Nhưng nghe xong, Diệp Khôn lắc đầu thở dài một tiếng nói: “Ài! Cả người cũng không thể xem thêm được phần sau của nội dung bên trong.”

Suy nghĩ một chập, Diệp Khôn nói tiếp: “Thôi bỏ đi, theo ta suy đoán, địa phương này rất có thể phải cần đến tu vi trên cả Trúc Cơ mới có thể đi vào. Trước mắt đã có một mảnh của chìa khóa trong tay, Dương Lâm cầm một cái. Vậy coi như mình đã có hai cái, còn hai cái nữa, cần phải nghe ngóng xem, nó đang ở chỗ nào. Nhất định phải đoạt nó về trong tay.”

Tiếp đó, Diệp Khôn xử lý qua một chút, rồi để cho Tiểu Bạch hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong ống tay áo của hắn, chứ không cho nó trở lại bên trong Lam Ngọc nữa, đây cũng chính là chủ ý của Tiểu Bạch nói cho hắn biết. Sau đó toàn thân thanh quang nổi lên hóa thành một đạo độn quang, nhắm một hướng bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 154: Tam Sí Điều Và Tử Linh San

“Àm...”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, theo sau đó là hai đạo độn quang lấy tốc độ rất nhanh một trước một sau từ bên trong vụ nổ bay ra.

Hai đạo độn quang bay được hơn một dặm thì tốc độ dần chậm lại, cuối cùng thì dừng hẳn. Độn quang thu lại, xuất hiện hai thiếu niên, hai người dung mạo tầm thường, một người mặc thanh sam, còn một người mặc bạch sam. Lúc này, sắc mặt của hai người có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía sau với vẻ mặt đầy sợ hãi.

“Văn huynh, người không sao chứ?” Thiếu niên mặc bạch sam thu lại ánh mắt sợ hãi, nhìn thiếu niên mặc thanh sam bên cạnh thều thào hỏi.

“Ta chỉ bị thương ngoài da một chút, thế còn Phương huynh, người thì thế nào?” Thiếu niên mặc thanh sam thở hổn hển nói.

“Ta cũng vậy. Chỉ bị thương ngoài da một chút mà thôi. Ài! Không nghĩ tới Tam Sí Điều lại lợi hại như vậy, nó cũng chỉ mới tiến giai yêu thú cấp hai mà thôi. Ôi thật đáng tiếc, bên trong còn mấy gốc Tử Linh San...” Thiếu niên mặc bạch sam thở dài tiếc nuối nói.

“Đúng vậy! Thật đáng tiếc, hai chúng ta liên thủ và nhờ vào trận pháp cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ nó được hơn một nén nhang mà thôi. Cũng may trước khi hành động, huynh đã bày ra trận pháp ở cửa động, nếu không thì chúng ta cũng không có dễ dàng thoát khỏi ưng chảo của nó.” Thiếu niên mặc thanh sam cũng tỏ ra tiếc nuối nói.

“Bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Tử Linh San là một trong hai chủ nguyên liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan đấy. Nếu thật sự bỏ qua thì quá đáng tiếc.” Hơi chậm tư một chút, thiếu niên mặc bạch sam nói.

“Cái này...Thật sự khó a! Chúng ta bắt quá cũng chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười ba. Trong khi Tam Sí Điều lại là yêu thú cấp hai. Vừa rồi dựa vào trận pháp hai ta có thể miễn cưỡng chống lại nó. Nhưng hiện tại trận pháp cũng đã hư hao rất nhiều, không thể dùng nó được nữa. Trận pháp bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn nó không thể ra ngoài trong vòng nửa canh giờ mà thôi.” Thiếu niên mặc thanh sam nghe vậy, cười khổ nói.

“Nhưng mà, chúng ta cứ như vậy mà bỏ đi hay sao? Hay là tìm người khác liên thủ?” Thiếu niên mặc bạch sam tỏ vẻ không cam lòng, hơi suy nghĩ một chút, nói.

“Phương huynh nói đùa, hai ta thân là tán tu, không phải có giao tình thâm hậu từ trước thì cũng sẽ không liên thủ tới mức như thế này đâu. Nếu tìm người khác giúp đỡ, thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nên nhớ, ở trong này đều là người của lục đại môn phái, và tam đại gia tộc. Bọn họ người đông thế mạnh, nếu biết được chỗ này có Tử Linh San, đừng nói là liên thủ cùng chúng ta, có khi bọn họ còn muốn giết người đoạt bảo nữa đây.” Nghe vậy, thanh niên mặc thanh sam khẽ lắc đầu nói.

“Văn huynh nói cũng phải, thôi vậy, dù gì cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng nhất. đành buông tha vậy! Thời gian cũng chỉ còn hơn bốn ngày một chút, chúng ta cũng nên tranh thủ thời gian tìm kiếm chỗ khác xem sao.” Suy nghĩ một chập, thanh niên mặc bạch sam cắn răng một cái, nói.

“Đúng vậy! Chúng ta đi thôi!”

Nói rồi, toàn thân hai người hào quang nổi lên, định rời khỏi chỗ này. Đột nhiên một giọng nói của nam tử vang lên, khiến cho hai người âm thầm kinh hãi.

“Hai vị, xin hãy chậm đã!”

Theo sau giọng nói vừa dứt, một đạo thanh quang đột nhiên xuất hiện cách đó hơn hai mươi trượng vụt tới trước mặt của hai người. Thanh quang thu lại, một thiếu niên dung mạo bình thường liền xuất hiện.

Thiếu niên này đúng là Diệp Khôn, vừa rồi hắn đi ngang qua đây, vô tình bắt gặp độn quang của hai người bay tới, ban đầu chưa rõ thực hư của đối phương là gì, vì vậy hắn đã ẩn nấp cách đó hơn hai mươi trượng âm thầm nghe lén được cuộc trò chuyện của hai người.

Thấy Diệp Khôn xuất hiện, hai người âm thầm kinh hãi, thần thức khẽ đảo qua người Diệp Khôn phát hiện hắn là tu sĩ Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, trong lòng hai người nổi lên một hồi sóng lớn.

Không biết đối phương ngăn cản là có mục đích gì, nhưng hai người cũng không dám chủ quan, âm thầm thả ra linh quang hộ thể, đồng thời tinh thần được đẩy cao lên tới đỉnh điểm, đề phòng đối phương gây bất lợi đến cho mình.

Tuy đối phương có một người, nhưng dù gì cảnh giới cũng cao hơn mình. Mặc dù bên mình có hai người, nhưng chưa chắc đã có thể địch lại đối phương đây. Hơn nữa, đối phương đã dám hiện thân ngăn cản, chắc chắn cũng đã nghĩ tới trường hợp hai người liên thủ và đã có kế sách đối phó. Chẳng nhẽ đối phương thực sự muốn giết người cướp bảo?

Hai người dựa lưng vào nhau, âm thầm suy đoán, nhưng vẫn không dám lơ là một chút nào cả. Tinh thần vẫn tập chung lên người Diệp Khôn, đề phòng nhột cựa nhất động của hắn.

Thấy hai người như vậy, Diệp Khôn cười cười nói: “Hai vị không cần khẩn trương như vậy. Tại hạ Diệp Khôn, người của Ngũ Hành Phái. Vừa rồi đi ngang qua đây, vô tình nghe được câu chuyện của hai người, nên có ý muốn hợp tác cùng hai vị dành lấy Tử Linh San từ trong tay Tam Sí Điều kia, hai vị thấy thế nào?”

Nghe Diệp Khôn nói vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, âm thầm truyền âm trao đổi với nhau một lúc thật lâu.

Mà Diệp Khôn thấy vậy, cũng không có sốt ruột, cứ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, chờ đợi hai người.

Không lâu sau, dường như đã thương lượng xong, hai thiếu niên khẽ gật đầu, tinh thần cũng được buông lỏng một chút.

Thiếu niên mặc thanh sam liền bước lên phía trước một bước, chấp tay nói: “Thì ra là Diệp đạo hữu, tại hạ Văn Phụng là tán tu, còn đây là Phương Hà đạo hữu, cũng là tán tu, xin ra mắt đạo hữu.”

“Ha ha. Thì ra là Văn đạo hữu và Phương đạo hữu. Không nghĩ tới hai người lại là tán tu đã dành được hai danh ngạch từ bốn phái, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Thấy đối phương chào hỏi, Diệp Khôn cũng tươi cười đáp lễ.

“Đó cũng chỉ là may mắn mà thôi. Diệp đạo hữu cũng biết đấy, tán tu như bọn ta bước trên con đường tu tiên gian nan vất vả gấp trăm lần những người có chỗ dựa như đạo hữu đây.” Văn Phụng khẽ lắc đầu than thở nói.

“Cái này cũng đúng. Phải rồi, hai vị phát hiện ra Tử Linh San và Tam Sí Điều ở chỗ nào? Chúng ta có thể thương lượng cách đối phó nó chứ?” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ cằm, hơi suy nghĩ một chút, thần nhiên nói.

“Cái này...nếu Diệp đạo hữu đã có nhã ý hợp tác, bọn ta cũng không dám dẫu. Chỉ có điều...” Văn Phụng nghe vậy, hơi do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái nói.

Không đợi cho Văn Phụng nói hết câu, Diệp Khôn liền khoát tay chặn lại, nói: “Hai vị yên tâm, ta sẽ không lấy Tử Linh San, ta chỉ muốn lấy nội đan của Tam Sí Điều và cách bố trí trận pháp ở cửa động của hai vị mà thôi. Hai vị thấy thế nào?”

Nghe vậy, Văn Phụng và Phương Hà hơi sững sờ, khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái, như là không dám tin vào tai mình vậy.

Tử Linh San quý giá vô cùng, thế mà Diệp Khôn không có lấy, điều này khiến cho hai người có chút kinh ngạc lẫn nghi ngờ.

Hai người còn chưa kịp nói gì, Diệp Khôn đã lên tiếng: “Hai vị thấy thế nào? Chẳng nhẽ yêu cầu của tại hạ có chút hơi quá đáng?”

Nghe Diệp Khôn hỏi vậy, Văn Phụng và Phương Hà búng tỉnh lại, khẽ liếc nhìn nhau một cái, Văn Phụng liền cười xòa lên tiếng.

“Diệp huynh xin đừng hiểu nhầm, chỉ là Tử Linh San quý giá đến như vậy, Diệp huynh lại không lấy, khiến cho hai người bọn ta có chút bất ngờ mà thôi. Nội đan của Tam Sí Điều không cần đề cập tới, còn về trận pháp kia, vẫn là xin thỉnh Phương huynh trước.”

Nói xong, Văn Phụng đưa mắt nhìn sang Phương Hà.

Thấy vậy, Phương Hà chỉ thoáng suy nghĩ một chút cười nói: “Ha ha. Trận pháp đó chẳng qua cũng chỉ là một tàn phiến mà thôi. Trước kia nhờ vào cơ duyên xảo hợp, tại hạ vô tình có được nó. Nếu như Diệp huynh có hứng thú với nó, tại hạ có thể sao chép cho huynh một bản, huynh thấy thế nào?”

“Trận pháp tàn phiến? Với một trận pháp không hoàn hảo như vậy, bọn họ có thể miễn cưỡng đối phó với yêu thú cấp hai một khoảng thời gian cũng tương đối. Nếu như tu sửa hoàn chỉnh, không biết sẽ thế nào a. Trước cứ nhận lấy nó, sau đó có thời gian sẽ nghiên cứu sau vậy.” Diệp Khôn âm thầm suy nghĩ một chập. Sau đó cười nói.

“Không thành vấn đề, trận pháp tàn phiến cũng không sao, vừa rồi nghe hai huynh nói nó có thể miễn cưỡng vây khốn yêu thú cấp hai được một khoảng thời gian, như vậy đối với tại hạ cũng là quá đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 155: Ẩn Thân Phù

Phương Hà cũng không có nhiều lời, cánh tay khẽ vẫy hai cái ngọc giản liền xuất hiện trong lòng bàn tay của y. Sau đó y cầm hai ngọc giản đặt lên trán, thần thức đồng thời xâm nhập vào trong hai cái ngọc giản, bắt đầu tiến hành sao chép.

Nửa khắc sau, Phương Hà đặt ngọc giản xuống, sau đó cầm một cái không hề do dự ném qua cho Diệp Khôn mỉm cười nói: “Để tỏ rõ thành ý của ta, ta sẽ giữ lại bản sao, còn bản chính xin đưa cho đạo hữu.”

Diệp Khôn đưa tay chụp lấy ngọc giản rồi đưa lên đặt trên trán, đồng thời đưa thần thức của hắn liền tiến vào bên trong. Một lúc sau, bỏ ngọc giản xuống và thu vào trong túi trữ vật, Diệp Khôn nhìn Phương Hà khẽ gật đầu một cái nói:

“Đã như vậy chúng ta cũng nên hành động thôi, hai vị xin dẫn đường.”

“Được chúng ta đi thôi!”

Nghe vậy, Văn Phụng gật đầu nói một câu, sau đó hào quang nổi lên, hóa thành một đạo độn quang bay đi trước dẫn đường.

Diệp Khôn và Phương Hà cũng không có nhiều lời, liền hóa thành độn quang đuổi theo sau.

Bên trên một cây cổ thụ lớn mọc hiên ngang bên cạnh vách núi thẳng đứng, hào quang chớp lên ba cái, ba bóng người chọn nấy một cành lớn chia ra từ thân cây đứng lên. Ba người này đúng là bọn người Diệp Khôn và Phương Hà cùng Văn Phụng.

“Diệp đạo hữu, chính là cái hang động kia, không nghĩ tới, nhanh như vậy trận pháp đã bị Tam Sí Điều phá rồi.” Nhìn lên một cái hang lớn nằm ở lưng chừng sườn núi cách đó hơn một trăm trượng, Văn Phụng quay sang bên cạnh nói.

Nhìn theo ánh mắt của Văn Phụng, Diệp Khôn thấy một cái hang lớn cỡ một cái cánh cửa nhà nằm ở lưng chừng sườn núi, xung quanh cửa hang thực vật mọc rất nhiều. Có điều lúc này toàn bộ đều bị ngã nghiêng, nằm rạp dưới mặt đất. Không những thế, xung quanh bán kính hơn mười trượng, nhiều chỗ đất đá bị lật tung hết lên, hiển nhiên chỗ này mới xảy ra một trận chiến ác liệt.

“Không biết Tam Sí Điều có còn trong hang hay không? Phương đạo hữu, người có thể một lần nữa bố trí trận pháp ở bên ngoài cửa hang không?” Nhìn địa hình bên cạnh hang động một lúc, Diệp Khôn âm thầm đánh giá, rồi quang sang Phương Hà ở bên cạnh hỏi.

“Nếu như có đủ tài liệu, ta có thể bố trí thêm một lần nữa, có điều vừa rồi ta đã dùng gần hết rồi. Hiện tại trong tay cũng chỉ còn một ít tài liệu chủ chốt mà thôi.” Phương Hà nghe vậy, cười khổ một tiếng nói.

“Đạo hữu xem những thứ này đã đủ chưa?” Thấy Phương Hà nói vậy, Diệp Khôn tự đánh giá một chút, sau đó, cánh tay hắn khẽ vẫy, một túi trữ vật bay ra, rơi trên tay Phương Hà và nói.

Vừa rồi xem qua ngọc giản về trận pháp này, Diệp Khôn thấy đa phần tài liệu để bố trí lên nó đều rất dễ kiếm, chỉ có vài loại tài liệu trọng yếu là khó kiếm mà thôi. Mà trong những lần ở phường thị trước kia Diệp Khôn cũng đã thu mua rất nhiều tài liệu về luyện khí và trận pháp để về nghiên cứu. Trong đó cũng có một phần lớn tài liệu có thể dùng để bố trí trận pháp lần này. Vì vậy, khi thấy Phương Hà nói còn thiếu tài liệu phụ trợ, Diệp

Khôn không chán chờ, liền lấy ra đưa cho y.

Đem thần thức đưa vào trong túi trữ vật, hai mắt Phuong Hà sáng lên, y thật không nghĩ tới Diệp Khôn có thể ngay lập tức đưa ra đa phần số tài liệu phụ trợ để có thể bày ra trận pháp này.

Tuy những tài liệu phụ trợ này không phải quý giá gì, nhưng để có đủ số lượng cần thiết cũng phải tốn trên dưới một trăm viên hạ phẩm linh thạch. Một số tiền lớn như vậy, đối với Phuong Hà cũng như những tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà nói, cũng đã là một tài sản quá lớn không tưởng rồi. Trong khi đó, Diệp Khôn đưa ra số tài liệu này, cũng không hề chớp mắt lấy một cái, dường như hắn không hề coi nó vào đâu cả.

Lúc trước Phuong Hà có thể bày bố trận pháp ra một lần, chẳng qua là dùng số tài liệu mà hắn có được cùng với trận pháp đó lúc trước mà thôi.

Nếu phải bỏ ra một cái giá lớn như vậy để mua số tài liệu đó, rồi bày ra một trận pháp không chọn vẹn như vậy, thực sự nếu hắn có đủ số lượng linh thạch để thu mua tài liệu đi chăng nữa, hắn cũng không có khả năng đi làm đấy.

Hít vào một ngụm khí lạnh, Phuong Hà liếc nhìn Diệp Khôn một cái, trong lòng âm thầm kinh sợ.

Thấy biểu hiện của Phuong Hà như vậy, ở một bên Văn Phụng cũng thấy cả kinh. Dù gì hai người cũng có giao tình không tệ, việc bố trí xuống trận pháp kia, phải tốn kém như thế nào, Văn Phụng cũng hiểu rất rõ. Đẳng này Diệp Khôn vừa nói đã lấy ra từng ấy tài liệu rồi, cũng khiến cho hắn cảm thấy kinh sợ.

“Chỗ này đã đủ rồi, Văn huynh, Diệp đạo hữu, hai người hãy yểm hộ cho ta. Nếu như ta bị Tam Sí Điều phát hiện, hai người cố gắng cầm cự với nó một khoảng thời gian cho tới lúc ta bày trí xong.” Phuong Hà gật đầu, nhìn Diệp Khôn và Văn Phụng trịnh trọng nói.

Nói xong, Phuong Hà lấy trong người ra một lá phù lục màu vàng dán lên người, lập tức cả người hắn mờ dần đi, cuối cùng không thấy đâu nữa.

Thấy vậy, Diệp Khôn kinh ngạc, thần thức liền thả ra, nhưng không cảm ứng được sự xuất hiện của Phuong Hà đâu cả. Có điều, trước đó hắn đã âm thầm hạ trên người Phuong Hà và Văn Phụng Huyền Ảnh Truy Tung, cho nên, hắn vẫn biết rõ vị trí chính xác của Phuong Hà hiện giờ đang ở chỗ nào.

Mặc dù vậy, trong lòng Diệp Khôn vẫn nổi lên một tia sợ hãi. Nếu như bình thường, đối phương dùng lá phù lục này dán lên người, sau đó đến bên cạnh mình âm toán, thì rất khó có thể phát hiện mà đề phòng.

Thấy bộ dạng của Diệp Khôn có chút biến hóa, ở bên cạnh Văn Phụng hơi nhíu mày nói: “Diệp đạo hữu, đó là Ân Thân Phù. Đạo hữu chưa từng thấy qua sao?”

Nghe vậy, Diệp Khôn cười khỏ nói: “Không sai, ta ở trong Ngũ Hành Phái vốn là khổ tu, rất ít ra ngoài, tuy cũng đã được nghe nói qua Ân Thân Phù một lần, nhưng thực sự chưa nhìn thấy nó bao giờ.”

“Ồ! Thì ra là vậy. Loại phù lục này chỉ có thể dùng để ẩn thân hoạt động làm những việc đơn giản, một khi điều động đến pháp lực thì phù lục sẽ bị mất tác dụng ngay lập tức, khi đó hành tích sẽ bị lộ. Vì vậy loại phù lục này chỉ có thể dùng để ẩn thân trốn tránh kẻ thù mà thôi. Không thể dựa vào nó để âm toán người khác được. Vói lại, nếu như gặp phải người có thần thức cường đại, hoặc tu sĩ cấp cao hơn mình quét qua, cũng rất dễ bị phát hiện.” Thấy Diệp Khôn như vậy, Văn Phụng hơi kinh ngạc, và cảm thấy khó hiểu. Nhưng ngay sau đó liền nói qua cho Diệp Khôn nghe.

Nghe Văn Phụng nói xong, hai mắt Diệp Khôn sáng lên, nhưng hắn cũng không có lên tiếng, mà chỉ khẽ gật đầu một cái: “Nói như vậy, liệu có loại phù lục nào vừa ẩn thân, vừa có thể âm toán kẻ địch được không?” Diệp Khôn trầm ngâm một lúc, đột nhiên nhìn Văn Phụng hỏi.

“Cái này? Quả thực ta cũng không rõ, cái mà Phuong đạo hữu vừa dùng chỉ là Ân Thân Phù cấp thấp, công dụng của nó chỉ có thể thôi, loại phù lục này ở ngoài phường thị cũng có bán, nhưng giá cả của nó cũng không hề rẻ. Những kẻ tán tu như bọn ta, trên người lúc nào cũng có từ một đến hai tấm đấy. Còn về những loại phù lục cấp cao hơn thì ta không thể biết được. Chúng ta cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà thôi, có nhiều cái vượt quá giới hạn của chúng ta, trừ khi chúng ta tiến giai lên đẳng cấp cao hơn, khi đó sẽ còn có nhiều thứ mới mẻ để cho chúng ta biết đến đấy.” Nghe Diệp Khôn hỏi vậy, Văn Phụng hơi suy tư thấp giọng nói.

“Ài! Văn đạo hữu nói không sai. Vói cảnh giới của chúng ta hiện nay quả thực có nhiều cái không thể biết tới được.” Diệp Khôn thấy Văn Phụng trả lời như vậy, thấy cũng đúng đắn thì dài nói.

Thực ra Ân Thân Phù Diệp Khôn cũng có, chẳng qua là hắn chưa bao giờ sử dụng tới mà thôi, hắn chỉ được người ta giới thiệu cho nghe qua một chút về công dụng của nó khi mua ở phường thị tại lần tham gia Đại Hội Thăng Thiên lần trước.

Từ lúc đó đến giờ hắn mới chỉ dùng đến phù lục loại tấn công và phòng ngự, chưa sử dụng tới Ân Thân Phù, lúc này thấy Phuong Hà dùng lại có công hiệu huyền diệu như vậy, cho nên hắn mới chú ý đến.

Nhưng sự chú ý của hắn có vẻ hơi quá, cho nên dẫn đến sự chú ý của Văn Phụng, thế là hắn đành giả vờ thuận theo đó cho đỡ ngại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 156: Kim Ô Kiếm Và Liệt Diễm Côn

Nửa canh giờ sau, bên cạnh Diệp Khôn và Văn Phụng hào quang lóe lên, Phương Hà liền xuất hiện.

Nhìn hai người, Phương Hà khẽ gật đầu nhẹ giọng nói:

“Văn huynh, Diệp đạo hữu, trận pháp đã được ta tỷ mỉ bày xong, lần này thập phần tài liệu đều đủ, không cần phải tìm vật thay thế, cho nên trận pháp so với lúc trước uy lực gia tăng thêm một phần. Có điều thực lực của Tam Sí Điều không phải chuyện đùa, chúng ta nên cẩn thận một chút.”

Nghe Phương Hà nói vậy, Diệp Khôn và Văn Phụng liếc mắt nhìn nhau một cái. Đối với việc trận pháp được gia tăng thêm một phần uy lực, điều này khiến cho kế hoạch của bọn họ có tỷ lệ gia tăng thêm một phần nắm chắc thành công, trong lòng ai lấy đều cảm thấy vui mừng.

Diệp Khôn đưa tay chống cằm suy nghĩ một chặp, lên tiếng nói: “Phương đạo hữu đã nói như vậy chúng ta cũng nên hành động thôi. Thời gian ở trong này cũng không còn nhiều, cần phải tốc chiến tốc thắng, giải quyết Tam Sí Điều trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể.”

“Diệp đạo hữu nói rất đúng, đã có trận pháp phụ trợ, chỉ cần chúng ta không rời khỏi phạm vi của trận, có thể nói tính mạng đã được an toàn, lúc đây chỉ cần tận lực thi triển thần thông chém giết Tam Sí Điều mà thôi.” Nghe Diệp Khôn nói vậy, Văn Phụng ở bên cạnh đồng tình lên tiếng.

Thấy hai người nói vậy, ở một bên Phương Hà cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Được rồi, nếu đã như vậy, tại hạ sẽ ẩn thân tùy thời ra tay ám toán. Hai vị hãy dụ dỗ Tam Sí Điều đi ra a.” Thấy mọi người đã đồng ý, Diệp Khôn khước miệng khẽ nhếch lên nói.

Nói xong, không đợi cho Văn Phụng và Phương Hà có hành động gì, toàn thân Diệp Khôn mờ dần đi, chỉ trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Thấy vậy, Văn Phụng và Phương Hà hơi nhíu mày, liếc mắt nhìn nhau một cái. Cả hai cùng không hẹn mà thả thần thức ra.

Một lúc sau, trên mặt của hai người không khỏi lộ ra một tia sợ hãi, rõ ràng thần thức của bọn họ không thể cảm nhận được khí tức của Diệp Khôn đâu cả. Cứ như thể Diệp Khôn đã tiêu tan vào không khí vậy.

Có thể nói, ẩn nặc thuật của Diệp Khôn quá cao minh, khiến cho hai người không thể phát hiện ra được hắn, mặc dù hắn vẫn ở bên cạnh bọn họ. Điều này đối với hắn không là gì, nhưng đối với hai người Văn Phụng và Phương Hà lại khác.

Ẩn nặc thuật của đối phương lợi hại như vậy, nếu muốn có thể tới gần bên cạnh mình, sau đó ra tay ám toán, thì chỉ có con đường chết mà thôi. Nghĩ như vậy, trong nội tâm Phương Hà và Văn Phụng rung mình một cái, ngay sau đó hít vào một hơi khí lạnh.

Cũng may hai người không có đắc tội với Diệp Khôn, cho nên tuy trong lòng có sợ hãi, nhưng rất nhanh đã lấy lại được vẻ mặt bình tĩnh.

“Phương huynh, chúng ta cũng hành động thôi!” Văn Hà hai tay nắm chặt, trong mắt tinh quang lóe lên một cái, nghiêm nghị nói.

Nói xong, toàn thân Văn Phụng hào quang lóe lên, lập tức linh quang hộ thể được thả ra. Sau đó hóa thành một luồng gió, bay đến trước cửa hang động một khoảng hơn hai mươi trượng thì dừng lại.

Phương Hà cũng không nhiều lời, liền thả ra linh quang hộ thể ra, sau đó cũng bay theo Văn Phụng đến trước cửa hang động đứng bên cạnh..

Biểu hiện của hai người như thế nào, Diệp Khôn ẩn thân ở một bên đều thấy rõ. Lúc này hắn thi triển ẩn nặc thuật cùng với Tiểu Bạch đứng núp sau một tảng đá lớn cách cửa hang về phía tây hơn năm mươi trượng.

Nhìn hai người Văn Phụng và Phương Hà đứng trước cửa hang, Diệp Khôn có điều suy nghĩ, quay sang nhìn Tiểu Bạch đang đứng trên vai mình truyền thần niệm nói: “Tiểu Bạch, một lát nữa ngươi tùy thời dùng Tích Dương Chỉ, cố gắng làm sao một kích tắt sát Tam Sí Điều như lúc trước giết Thảm Tiểu Phi a.”

Nhận được thần niệm của Diệp Khôn, Tiểu Bạch đưa tay gãi gãi đầu, một lúc sau tỏ vẻ miễn cưỡng gật đầu một cái, sau đó cũng không có biểu hiện gì khác, lẳng lặng ngồi yên trên vai của hắn.

Thấy thái độ của Tiểu Bạch như vậy, Diệp Khôn hơi chau mày. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Tiểu Bạch tỏ thái độ như vậy, không biết tiểu tử này nó đang nghĩ cái gì nữa.

“Xem ra thi triển Tích Dương Chỉ đối với ngươi cũng không phải dễ dàng a? Nếu là thế, thì ngươi cũng không cần phải miễn cưỡng. Nếu ta đoán không nhầm, thì ngoài Tích Dương Chỉ ra, ngươi vẫn còn nhiều thủ đoạn khác nữa a? Đến lúc đó, ngươi có gì thì cứ thi triển ra hết cho ta được mở rộng tầm mắt. Hắc hắc.” Diệp Khôn nhìn Tiểu Bạch, nghĩ lại những gì đã trải qua cùng với nó từ trước đến nay, trong lòng hân âm thầm đánh giá, cuối cùng cười nói.

Đối với thực lực của Tiểu Bạch như thế nào, Diệp Khôn từ trước tới nay vẫn luôn tin tưởng nó, lúc trước đã như vậy, đến bây giờ nó đã tiến giai lên yêu thú cấp hai, hơn nữa khí tức trên người nó lại không bình thường như những yêu thú cùng cấp khác, rõ ràng hơn xa rất nhiều, miễn cưỡng cũng có thể sánh ngang với yêu thú cấp bốn rồi.

Vì vậy Diệp Khôn luôn có lòng tin đối với Tiểu Bạch. Hơn nữa, không biết tại sao, sâu trong nội tâm của hắn luôn có linh cảm rất sâu sắc về Tiểu Bạch nhưng lại không rõ ràng một chút nào cả. Nó không chỉ đơn thuần là một yêu thú, mà dường như nó có một lai lịch nào đó rất thần bí, nhất thời Diệp Khôn không thể nghĩ ra được.

Diệp Khôn nói như vậy, Tiểu Bạch ngoác miệng ra cười, một tay đấm ngực, một tay xoa xoa đầu Diệp Khôn, đầu thì gật lia lịa, đồng ý với những gì hắn nói tỏ ra đắc ý.

Thấy vậy, Diệp Khôn ngẩn ngơ, cười khỏ một tiếng.

Sau đó, Diệp Khôn truyền thần niệm căn dặn Tiểu Bạch thêm vài câu, rồi hai mắt chăm chú nhìn về phía cửa hang, nơi Văn Phụng và Phương Hà đang đứng. Mà Tiểu Bạch ngồi trên vai hắn nét mặt cũng tỏ ra nghiêm túc, con mắt thứ ba đã được mở ra, nó chớp lên vài cái rồi nhìn theo ánh mắt của Diệp Khôn.

Văn Phụng nhìn về phía cửa hang, tinh quang trong hai mắt lóe lên, nét mặt trở lên kiên định, sau đó cắn răng một cái, cánh tay khẽ vỗ vào túi trữ vật bên hông. Hào quang chớp động một cái, từ trong túi trữ vật bay ra rơi trên tay của y. Hào quang thu lại, trên tay Văn Phụng xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đen. Khí tức trên thân tiểu kiếm tỏa ra, không ngờ lại là một thanh pháp khí nhất giai trung phẩm.

“Ồ! Kim Ô Kiếm? Pháp khí nhất giai trung phẩm? Không nghĩ tới Văn huynh lại có bảo vật bậc này a?”. Ở bên cạnh, thấy Văn Phụng xuất ra tiểu kiếm màu đen, Phương Hà vừa nhìn qua, liền nhận ra lai lịch của nó, kinh ngạc nói.

“Hắc hắc, cũng là cơ duyên xảo hợp nên ta mới có được nó mà thôi.” Thoảng kinh ngạc, Văn Phụng không nghĩ tới Phương Hà mới chỉ nhìn qua tiểu kiếm trong tay mình, vậy mà đã nhận ra lai lịch của nó rồi. Tự định giả một chút, cười nói.

“Xem ra Văn huynh vẫn còn thủ đoạn ẩn dấu chưa xuất ra a.” Phương Hà cười cười tùy ý nói ra một câu.

Nói xong, cánh tay Phương Hà khẽ lật, hào quang chớp động một cái, trên tay y liền xuất hiện một thanh đoản côn dài cỡ một xích. Toàn thân thanh côn là một màu hồng nhìn như bị hỏa diễm bao quanh, khí tức trên đoản côn tỏa ra cũng không thua kém gì Kim Ô Kiếm trong tay Văn Phụng mà mấy, hiển nhiên cũng là một pháp khí nhất giai trung phẩm.

“Liệt Diễm Côn? Cũng là pháp khí nhất giai trung phẩm? Xem ra lời đồn Phương huynh giết chết Lý Hồng Nguyên là thật a? Nếu không huynh cũng không thể có được Liệt Diễm Côn đâu à nha.” Phương Hà vừa xuất ra pháp khí của mình, Văn Phụng cũng tỏ ra kinh ngạc nói.

“Chẳng đâu gì Văn huynh, Liệt Diễm Côn đúng là ta lấy được từ tay Lý Hồng Nguyên, nhưng cái chết của hắn, quả thực không phải do ta gây ra. Tuy nhiên, ít nhiều cũng có một chút liên quan tới ta đấy.” Phương Hà đối với việc Văn Phụng nói ra lai lịch của Liệt Diễm Côn trong tay mình, y không hề tỏ ra bất ngờ, ngược lại còn cười nói.

“Hắc hắc! Phương huynh cũng không khác gì ta. Cũng luôn ẩn giấu hậu thủ ở phía sau a. Có điều hiện tại tình huống đã khác, chúng ta cũng không nên giấu diếm làm gì nữa. Cùng nhau liên thủ đem tất cả vốn liếng chém giết Tam Sí Điều a?” Văn Phụng nghe Phương Hà nói vậy, không biết tại sao, trong nội tâm khẽ rung mình một cái, nhưng rất nhanh đã lấy lại được vẻ bình tĩnh, cười nói.

“Tốt! Ta cũng có ý này đây! Vậy thì chúng ta ra tay thôi!”

Gật đầu đồng ý, cũng không đợi cho Văn Phụng nói thêm gì, Phương Hà cầm Liệt Diễm Côn ném ra trước mặt, đồng thời đánh ra vài đạo pháp quyết. Theo đó, Liệt Diễm Côn hồng quang đại tỏa, chỉ trong nháy mắt, liền biến thành một thanh cự côn lớn hơn một trượng. Uy áp trên thân côn tỏa ra khiến cho không khí xung quanh bắt đầu nóng lên, Văn Phụng ở bên cạnh sắc mặt cũng chợt biến đổi, linh quang hộ thể lóe lên một lần nữa, đem toàn thân bao bọc vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 157: Chiến Tam Sí Điều (1)

“Đi!”

Phương Hà khẽ nâng ngón tay lên, điểm ra một chỉ.

Liệt Diễm Côn run lên, sau đó quay tít một vòng, chớp mắt liền huyền hóa ra hư ảnh của nó lớn hơn mười trượng, rồi lấy tốc độ rất nhanh nhằm hướng cửa hang động đánh tới. Hư ảnh Liệt Diễm Côn đi tới đâu, không khí chỗ đó liền nóng lên tới đó khiến cho người ta có cảm giác khó thở.

Lúc này ở bên cạnh Văn Phụng cũng không chần chừ thêm chút nào nữa, tiểu kiếm trong tay hất được tể ra, hai tay hất cũng liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết, đồng thời miệng khẽ lầm bầm từng câu chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

Thuận theo đó, tiểu kiếm hào quang đại tổ, chớp động vài cái thể tích liền bành trướng lên, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một thanh cự kiếm lớn hơn một trượng, uy áp bộc phát ra cũng không thua kém gì Liệt Diễm Côn là mấy.

Có điều, khí tức trên Kim Ô Kiếm phát ra lại băng hàn thấu xương, trái ngược với khí tức của Liệt Diễm Côn.

Phương Hà ở bên cạnh cảm nhận được khí tức từ Kim Ô Kiếm phát ra, tâm thần cũng hơi rung động. Hắn không nghĩ tới, Kim Ô Kiếm này lại là khắc tinh của Liệt Diễm Côn.

Mà lúc này, trên mặt Văn Phụng hiện lên một tia quyết đoán. Ngón tay khẽ điểm ra một chỉ, Kim Ô Kiếm một hồi run rẩy, phát ra từng tiếng kêu ông ông. Cũng giống như Liệt Diễm Côn của Phương Hà, Kim Ô Kiếm cũng biến ảo ra một hư ảnh cự kiếm lớn hơn mười trượng, sắc bén đến dị thường.

Ngay sau đó, chỉ thấy Văn Phụng hét lên một tiếng, cánh tay giơ lên, làm động tác chụp vào khoảng không, như là chụp lấy chuôi kiếm vậy. Tiếp đó, cách tay hất như là cầm kiếm, chém mạnh về phía cửa hang một kiếm.

Một màn khó tin xuất hiện, thuận theo động tác của Văn Phụng, Kim Ô Kiếm ở phía trên, như là có ai đó cầm lấy vậy, cũng chém ra một kiếm đầy uy lực về phía cửa hang. Hư ảnh cự kiếm cũng theo đó chém về phía trước, nhất thời kiếm khí lăng lệ bên trong còn ẩn chứa kỳ hàn đến kinh người, từ trên cao lao xuống.

Nói ra thì dài dòng, nhưng tất cả diễn biến chỉ diễn ra trong hai đến ba nhịp thở. Làm xong hết thấy, Phương Hà và Văn Phụng tể ra linh quang hộ thể lần nữa, rồi lấy tốc độ rất nhanh, một trước một sau lui về phía sau, đứng vào trung tâm của trận pháp đã bày ra.

...

Diệp Khôn núp ở một bên nhìn thấy một màn này không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Hắn không hề nghĩ tới Văn Phụng và Phương Hà là chỉ là tán tu, mà trên người lại có pháp khí nhất giai trung phẩm, uy lực lại lớn đến như vậy. Nếu đem ra so sánh, chỉ có hơn chứ không có kém Thủy Linh Kiếm của hắn đâu.

“Bọn họ đúng là thân tàng bất lộ a. Chỉ là tán tu, mà trên người có pháp khí có uy lực như thế này. Nếu để lộ ra ngoài, rất dễ mang đến họa sát thân đấy.” Diệp Khôn tự đánh giá một hồi, thì thào nói.

“Tiểu Bạch, bọn họ đã ra tay, chỉ trong chớp lát, Tam Sí Điều sẽ xuất hiện, ngươi chuẩn bị ra tay a.” Đưa tay xoa đầu Tiểu Bạch ở trên vai, Diệp Khôn tùy ý nói một câu.

Tiểu Bạch nghe vậy, ngật đầu vỗ ngực tỏ ra đã hiểu.

...

“Ầm!...”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hư ảnh của Liệt Diễm Côn đánh thẳng lên cửa hang động.

Lối vào trước cửa hang, bị uy lực của Liệt Diễm Côn làm cho xập xuống, đất đá vùi lấp cả cửa hang, bụi đá bay mù mịt, bên cạnh đó còn có một cái rãnh sâu hơn một trượng, tạo thành một vệt dài, ăn sâu vào bên trong hang động.

“Gào...”

Ngay sau đó, một tiếng gầm rú đầy tức giận của mãnh thú cũng không thua kém gì tiếng nổ vừa rồi vang lên.

Theo đó, một cái bóng khổng lồ từ bên trong đồng đất đá đổ nát ở cửa hang bay vụt ra, khiến cho xung quanh khoảng mười trượng, đất đá bắn

lên tung tóe, càng thêm mù mịt.

“Àm...Gào...”

Có điều, cái bóng vừa mới vụt ra, còn chưa kịp ổn định lại, tiếp đó là một tiếng va chạm lớn vang lên, theo đó là một tiếng gào rú đau đớn, đầy tức giận.

Ở bên này thấy vậy, trong nội tâm Văn Phụng và Phụng Hà thầm vui mừng, quả nhiên như hai người đã ngầm tính toán. Liệt Diễm Côn đánh xuống chỉ là nhằm dụ Tam Sí Điều đi ra, đòn tấn công chủ lực vẫn là Kim Ô Kiếm.

Vừa rồi, trong lúc hỗn loạn, Tam Sí Điều không kịp đề phòng, đã bị Kim Ô Kiếm đánh trúng. Nếu nói một kiếm vừa rồi có thể lấy mạng được nó thì không thể nào, nhưng ít ra cũng đã khiến nó bị thương. Như vậy, đã là một lợi thế rất tốt đối với hai người rồi.

Mặc dù hiện tại Tam Sí Điều đã bị thương, nhưng Văn Phụng và Phụng Hà vẫn không dám tùy tiện ra tay. Dù gì nó cũng là yêu thú cấp hai, không thể khinh thường được. Hơn nữa, bọn họ đang đứng trong trận pháp, lên cũng không cần vội phải ra tay luôn, mà vẫn đứng yên một chỗ chờ đợi.

Một lúc sau, đất đá không còn bắn tung tóe nữa, nhưng nhìn lại phía trước của hang của Tam Sí Điều là một mảnh hoang tàn, đã không thể nhìn thấy hang động đâu nữa, mà thay vào đó là một mảnh phế tích, đổ nát ở ngay sườn núi.

Phía trước mảnh phế tích là một con quái vật khổng lồ, to lớn hơn một trượng, bề ngoài nhìn rất giống với chim điều ở thế tục. Điểm khác biệt duy nhất là, ở trên lưng nó, có ba đôi cánh lớn. Bộ dạng của nó như vậy, chẳng trách lại được gọi là Tam Sí Điều.

Mà lúc này trên lưng nó chỉ còn lại hai đôi cánh là còn nguyên vẹn, một đôi đã bị chặt đứt một nửa không thấy đầu nữa. Ở vết thương, vẫn còn có chút máu đang rỉ ra. Có thể khẳng định, đôi cánh đó vừa rồi đúng là do Kim Ô Kiếm chặt đứt rồi, và có lẽ nó đã bị vùi lấp trong đồng cỏ nát kia.

Miệng Tam Sí Điều gầm gừ, nó đảo mắt nhìn qua hai người bọn Văn Phụng và Phụng Hà, kẻ vừa làm nó bị thương.

Vừa thấy hai người, nhận ra lại là hai kẻ lúc trước đã trọc giận nó, hung quang trong mắt nó nổi lên, gầm lên giận giữ.

Hai đôi cánh còn lại đang rộng ra, quạt vài cái về phía trước, cương phong liền nổi lên, đồng thời uy áp của yêu thú cấp hai từ trên người nó được phóng ra.

Thấy vậy, Văn Phụng và Phụng Hà biến sắc, vội lùi ra phía sau vài bước, đồng thời tay liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết, đem Liệt Diễm Côn và Kim Ô Kiếm thu về, che chắn trước người.

“Vù...Vù...”

Từng đợt cương phong mạnh kinh người lao về phía hai người, nếu so về tốc độ và uy lực trong trường hợp bình thường, thì khẳng định Văn Phụng và Phụng Hà không có khả năng tránh kịp.

Có điều, khi cương phong đến cách hai người tầm một trượng, đột nhiên hào quang lóe lên, một tầng quang chảo mỏng manh hiện lên, đem toàn bộ cương phong ngăn lại.

Không những thế, tầng quang chảo nhìn như mỏng manh kia, linh văn chớp động liên tục, không thể tưởng tượng được một màn khó tin đã xảy ra.

“Xuy...Xuy...”

Bên trong lớp quang chảo mỏng manh kia, đột nhiên biến ảo ra đủ loại đao, thương, kiếm, kích... số lượng lên đến hơn một trăm cái có thừa. Ngay sau đó, lao vào cương phong chém loạn xạ bên trong, chỉ trong chớp mắt, toàn bộ cương phong đã bị đánh cho tan biến.

Mà nhìn thấy cảnh này, trong lòng hai người bọn Văn Phụng mừng rỡ. Ngược lại, Tam Sí Điều dường như rất úy kỵ những binh khí này, nên nó không dám có động tác gì nữa. Loại công kích này, lần trước giao thủ nó đã được ném qua một lần, cho nên lần này nó không dám tùy tiện ra tay để thêm đau khổ.

Nhân cơ hội này, Văn Phụng và Phụng Hà không do dự, đồng thời điều động Liệt Diễm Côn và Kim Ô Kiếm, tạo thành hai hướng tấn công, nhằm vào những chỗ hiểm của Tam Sí Điều đánh tới.

Không thể tiến lại gần hai người vì úy kỵ tầng quang chảo kia. Tam Sí Điều Gầm lên giận giữ, hai đôi cánh đó liên tục quạt ra phía trước, tạo thành nhiều đợt cương phong mạnh yếu khác nhau, chống đỡ những đợt tấn công của Liệt Diễm Côn và Kim Ô Kiếm.

Hung quang trong mắt Tam Sí Điều càng này càng đậm, nó há rộng cái miệng to như chậu máu, phun ra liên tục năm đạo cột sáng về phía hai người.

Thấy năm đạo cột sáng đang đánh tới, Phụng Hà biến sắc, tạm thời đình trệ tấn công, trong miệng lầm bầm đọc chú ngữ, hai tay bắt quyết liên tục

đánh lên trên mắt trận ở dưới chân.

Nhờ vậy, màn sáng quang cháo nhọn nhọn một hồi, ngay sau đó, liền huyền hóa ra một tầng sáng màu xanh, che chắn phía trước.

Làm xong việc này, Phương Hà thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó, lại quay sang điều khiển Liệt Diễm Côn tấn công tiếp.

Cùng lúc đó, năm đạo cột sáng do Tam Sí Điều phun ra, cũng đánh lên trên màn quang cháo phía trước hai người.

Có điều, khi từng đạo cột sáng đánh lên bề mặt quang cháo, liền bị lớp khí màu xanh ngăn cản lại, khiến cho cột sáng không thể đánh trực tiếp lên màn quang cháo được.

Năm cột sáng và lớp khí màu xanh nhất thời giằng co rất kịch liệt, dường như bất phân thắng bại.

Vài nhịp thở trôi qua, lớp khí màu xanh bên ngoài quang cháo dần mờ nhạt đi, chẳng mấy chốc thì tiêu tán hết. Lúc này từng đạo cột sáng không còn bị lớp khí màu xanh ngăn cản nữa, hung hăng đánh thẳng lên màn sáng quang cháo.

Có điều uy lực của cột sáng đã bị lớp khí màu xanh làm cho suy giảm đi hơn phân nửa, nên khi đánh lên trên màn quang cháo, chúng chỉ khiến nó nhọn nhọn một hồi rồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 158: Chiến Tam Sí Điều (2)

Toàn bộ công kích bị lớp khí màu xanh và quang cháo ngăn lại không làm gì được đối phương, Tam Sí Điều gầm lên giận giữ, hai mắt nó đỏ ngầu, tràn đầy sát khí.

“Rống!”

Tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, hai đôi cánh của Tam Sí Điều đột nhiên gia tăng tốc độ, liền tiếp quạt ra những đợt kinh phong còn lợi hại hơn gấp mấy lần khi này.

Đồng thời cái miệng rộng như chậu máu của nó cũng liên tục phun ra hơn mười đạo cột sáng, bắn thẳng đến chỗ Văn Phụng và Phương Hà đang đứng.

Công kích mãnh liệt như vậy, Văn Phụng và Phương Hà biến sắc.

Phương Hà một lần nữa đình chỉ tấn công, cần đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết rơi trên mắt trận ở dưới chân, đồng thời trong miệng lầm bầm từng đạo chú ngữ tối nghĩa. Hai cánh tay của hắn không ngừng nghỉ, liên tục đánh ra hơn mười đạo pháp quyết, rơi trên mắt trận.

Nhờ vậy, mắt trận một lần nữa hào quang lóe lên, từng đợt từng đợt lớp khí màu xanh biến ảo ra, nếu đếm qua cũng có hơn mười lớp, chắn phía trước màn quang cháo, tạo thành một bức tường khí màu xanh vững chắc.

Làm xong việc này, Phương Hà vội lùi về phía sau hai bước, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn trở lên tái nhợt. Có thể thấy lần này hắn đã phải trả một cái giá rất lớn để thúc dục trận pháp.

“Phương huynh, ngươi không sao chứ?” Ở bên cạnh Văn Phụng thấy vậy, sắc mặt tỏ ra lo lắng, vội quay đầu lại hỏi.

“Ta không sao, chỉ là tổn thương nguyên khí một chút thôi. Huynh cảm cự một chút, ta cần chút thời gian luyện hóa được lực.” Phương Hà hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó lấy trong người ra một viên đan dược nuốt vào, rồi khoanh chân ngồi xuống nói.

“Àm...Àm...”

Phương Hà vừa dứt lời, tường tiếng nổ lớn vang lên. Lần này Tam Sí Điều giận giữ, công kích của nó không như lúc trước, hơn mười đạo cột sáng uy lực gấp mấy lần đợt trước, từng đạo rơi trên bức tường khí xanh trước mặt hai người, khiến cho không khí gần đó trở lên ngột ngạt.

Công kích của hơn mười đạo cột sáng tuy có mạnh hơn xa lúc trước, nhưng bức tường khí màu xanh rất vững chắc. Từng đợt công kích rơi trên bề mặt nó, tưởng như có thể xuyên thủng qua một cách dễ dàng.

Có điều, vẫn như lần trước, lớp khí xanh trên bức tường đại tổ, đem hơn mười đạo cột sáng bao bọc vào bên trong, giằng co với chúng nhất thời

không phân ra thắng bại.

Mà bên này, Văn Phụng điều khiển Kim Ô Kiếm tấn công Tam Sí Điều cũng rất vất vả. Từng đợt tấn công của hắn đều bị kinh phong do Tam Sí Điều tạo ra triệt tiêu hóa giải gần hết.

Cũng may đã có trận pháp che chắn ở trước người, cho nên Văn Phụng mới không bị kinh phong đánh trúng người, nếu không cũng có thể đã bị vẫn lạc.

“Phương huynh, làm thế nào bây giờ. Trận pháp cũng không thể kéo dài thêm nhiều thời gian, nếu cứ tiếp tục như thế này, chúng ta sẽ bỏ mạng chỗ này mất.” Văn Phụng đánh ra một đạo pháp quyết, điều khiển Kim Ô Kiếm tấn công tới tấp Tam Sí Điều, rồi quay sang Phương Hà lo lắng nói.

Phương Hà đang ngồi gần đó luyện hóa được lực, đột nhiên hai mắt mở ra, sắc mặt nghiêm túc nói: “Văn huynh gắng gượng một chút, ta vừa nhận được truyền âm của Diệp đạo hữu, hắn chuẩn bị ra tay rồi đây.”

“A! Nhất thời ta quên mất, vẫn còn có Diệp đạo hữu đang ẩn thân gần đây nữa.” Văn Phụng hơi kinh ngạc, sức nhớ ra còn Diệp Khôn vẫn luôn ẩn thân quanh đây. Lại nghe Diệp Khôn chuẩn bị ra tay, sắc mặt hắn thoáng hiện vẻ vui mừng.

“Xoẹt...xoẹt...”

Văn Phụng vừa dứt rồi, đột nhiên những tiếng xé gió vang lên bên hai hắn.

Ngay sau đó, ba đạo lục quang không có một chút dấu hiệu báo trước nào, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, từ phía sau hai người lao vút tới.

Ba đạo lục quang dường như không có gì có thể ngăn cản nổi, nó xuyên qua màn quang chảo và lớp tường khí màu xanh, bay thẳng tới trước người Tam Sí Điều.

Tam Sí Điều đang đề tâm đối phó với Kim Ô Kiếm của Văn Phụng, nên khi phát hiện ra ba đạo lục quang với khí thế kinh người nhắm vào nó lao tới thì đã quá chậm.

Sắc mặt của Tam Sí Điều trở lên sợ hãi, nó rống to lên một tiếng, không kịp né tránh, nó chỉ còn cách dựa vào độ dày của da lông, hai đôi cách cụp lại phía trước che chắn lấy toàn thân, đón nhận ba đạo lục quang đánh tới.

Chỉ có điều, Tam Sí Điều ỷ vào mình là yêu thú, da lông dày hơn người mình thường mà dám hiên ngang hứng chịu đòn tấn công này thì quá sai lầm rồi. Ba đạo lục quang này đâu phải tầm thường.

“Phốc...phốc...phốc”

Ba tiếng xuyên thủng vang lên, theo thứ tự từ trên xuống dưới, đỉnh đầu, trước ngực, và phần bụng dưới của Tam Sí Điều bị ba đạo lục quang nhẹ nhàng xuyên qua, tạo thành ba cái lỗ to bằng nắm tay của trẻ em.

Tam Sí Điều hai mắt trợn lên, nó gầm lên những tiếng thảm thiết, khiến người khác nghe thấy mà kinh hồn.

Ngay lúc đó, một đạo tàn ảnh màu xanh từ phía sau Văn Phụng và Phương Hà vọt lên phi tới trước người Tam Sí Điều, đạo tàn ảnh nhập vào cơ thể Tam Sí Điều rồi lại tách ra, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Đạo tàn ảnh màu xanh vừa biến mất, cơ thể khổng lồ của Tam Sí Điều cũng đột nhiên như bức tượng gỗ đổ rầm xuống mặt đất, nằm im bất động.

Nói ra thì dài dòng, nhưng hết thảy chỉ diễn ra trong vài nhịp thở. Mặc dù bị tầng quang chảo và bức tường khí xanh che chắn trước mặt không thể nhìn thấy gì, nhưng nhờ vào thần thức của mình, Văn Phụng và Phương Hà đều nhìn rõ hết tất cả mọi việc đã diễn ra với Tam Sí Điều.

Hít vào một ngụm khí lạnh, đưa mắt nhìn nhau một cái, hai người đều thấy rõ trong mắt đối phương nổi lên một tia sợ hãi.

Quá nhanh, không thể tưởng tượng nổi, một yêu thú cấp hai như Tam Sí Điều, lại bị giết chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đến nỗi nó còn không có thời gian để hoàn thủ.

Một lúc lâu sau, lấy lại vẻ bình tĩnh, Phương Hà đứng dậy, đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trận pháp ở dưới chân. Trận pháp nhộn nhạo lên một hồi, đem tất cả dư âm công kích còn lại của Tam Sí Điều triệt tiêu hết. Ngay sau đó, y vẫn tay thu lại Liệt Diễm Côn, hai mắt sáng lên, nhìn về một phía.

Văn Phụng cũng vẫy tay thu lại Kim Ô Kiếm, rồi đứng bên cạnh Phương Hà, dõi theo ánh mắt của y cùng nhìn về một phía.

Cùng lúc đó, không gian trước mặt hai người một hồi nhộn nhạo, thân hình của Diệp Khôn liền hiện ra. Nhưng lúc này chỉ có một mình hắn xuất hiện, không thấy Tiểu Bạch đâu cả. Mà trên tay hắn đang mân mê một vật hình tròn màu xanh đen, đây đúng là yêu đan của Tam Sí Điều.

“Đã để cho hai vị vất vả một hồi rồi.” Nhìn hai người ở trước mặt, Diệp Khôn nở nụ cười nói.

“Ha ha. Diệp đạo hữu đã quá lời rồi, từng ấy thì đáng là gì? Chỉ là tại hạ thật sự không thể tưởng tượng nổi, thủ đoạn của Diệp đạo hữu thật kinh người, giết Tam Sí Điều rất đơn giản a.” Văn Phụng nghe vậy, hai mắt tinh quang lóe lên cười nói.

“Văn huynh đã quá lời rồi, nếu không phải nhờ hai vị làm bị thương, và thu hút sự chú ý của Tam Sí Điều để cho tại hạ chớp lấy cơ hội ra tay ám toán, thì cũng không thể dễ dàng giết chết Tam Sí Điều như vậy. Ngược lại, tại hạ rất khâm phục hai vị, mặc dù là tán tu nhưng thực lực cũng không hề tầm thường chút nào. Nếu đổi lại là một người khác cùng cảnh giới, nhất định sẽ không có bốn sự như hai vị a.” Diệp Khôn nghe vậy, cười xòa nói.

“Lại để cho Diệp đạo hữu phải chê cười rồi.” Phụng Hà đứng bên cạnh nghe vậy, vội khoát tay nói.

“Ha ha. Việc này đến đây coi như là xong, tại hạ cũng đã đạt được yêu cầu rồi. Còn về phần Từ Linh San và da lông của Tam Sí Điều, hai vị xin cứ tự nhiên, cáo từ.” Diệp Khôn cười lớn hơi trầm tư một chút nói.

Nói xong, không đợi cho Phụng Hà và Văn Phụng lên tiếng, Diệp Khôn liền hóa thành độn quang nhắm một hướng bay đi.

Có điều, trước khi đi, hắn còn truyền âm nói một câu, khiến cho Phụng Hà ở một bên nhất thời trong lòng cả kinh, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 159: Bản Đồ Tầng Năm

“Phụng huynh, Diệp đạo hữu hân...”

Hành động của Diệp Khôn khiến cho Văn Phụng nhất thời cả kinh, dường như không tin nổi vào mắt mình nữa.

Mặc dù từ ngay lúc đầu, Diệp Khôn đã nói rõ ràng chỉ lấy yêu cầu của Tam Sí Điều, còn lại không lấy thêm gì cả. Nhưng trong lòng Văn Phụng vẫn có một chút đề phòng, không hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Diệp Khôn. Vì vậy hắn đã có sự chuẩn bị từ trước, nếu trong trường hợp Diệp Khôn nuốt lời muốn động thủ, thì hắn cũng không ngần ngại mà ra tay.

Có điều, mọi toan tính của hắn coi như không, Diệp Khôn không những tuân thủ lời hứa, mà còn rất dứt khoát không hề nhiều lời, nói đi là đi ngay.

Điều này khiến cho Văn Phụng phải kinh ngạc rồi.

“Văn huynh, Diệp đạo hữu đã rộng lượng như vậy chúng ta cũng không nên nghi ngờ, mau thu dọn chỗ này rồi nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Phụng Hà vẫn còn chìm đắm trong u mê trước lời truyền âm sau cùng của Diệp Khôn, nhưng khi nghe thấy lời của Văn Phụng, toàn thân hắn rung mình bừng tỉnh. Suy nghĩ trong đầu thoáng lướt qua, hít vào một hơi khí lạnh, nhìn sang Văn Phụng nghiêm mặt nói.

“A! Huynh nói đúng! Chúng ta mau hành động...”

Được Phụng Hà nhắc nhở, Văn Phụng thoáng bừng tỉnh, vội lên tiếng.

Ngay sau đó, Phụng Hà và Văn Phụng không chần chừ, hai người cùng nhau xử lý toàn bộ chỗ này rồi nhanh chóng rời đi...

Trên không một khu rừng rậm, một đạo độn quang lấy tốc độ rất nhanh xẹt qua, từ trên không trung lao thẳng xuống một góc phía sâu trong khu rừng, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trước cửa một thạch động bí mật rất kín đáo bên trong rừng sâu, hào quang lóe lên một cái, ngay sau đó là một bóng người xuất hiện. Bóng người này trên tay vẫn cầm một viên yêu đan màu xanh, người này đúng là Diệp Khôn.

Diệp Khôn vừa xuất hiện, hắn chưa kịp có hành động gì, thì đột nhiên một bóng người từ phía trong thạch động đi ra, theo sau đó là một giọng nói đầy kinh hỉ vang lên: “Sur đệ, cuối cùng thì ngươi đã trở lại, đệ làm ta lo muốn chết a!”

“Sur huynh, đã để huynh phải lo lắng rồi!”

Diệp Khôn nhìn thấy bóng người xuất hiện, không hề hốt hoảng, ngược lại tươi cười nói.

“Lo chứ, lo chứ... Sư đệ, Thẩm Tiểu Phi hấn sao rồi?”

Người này không phải ai khác, hấn chính là Dương Lâm ở chỗ này chờ Diệp Khôn trở lại. Thấy Diệp Khôn bình an trở về, trong lòng hấn vui mừng quá đỗi, sau khi dùng thần thức và đảo mắt ngo nghiêng một lượt, vội lên tiếng.

“Sư huynh yên tâm! Hấn đối với chúng ta không còn uy hiếp gì nữa.” Hiểu ý của Dương Lâm, Diệp Khôn gật đầu mỉm cười nói.

“Như vậy thì tốt rồi! Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Có tiếp tục lên tầng thứ năm không?” Thấy biểu hiện của Diệp Khôn bình tĩnh như vậy, trong nội tâm của Dương Lâm khẽ run, sắc mặt vui mừng nói.

Đối với thực lực của Diệp Khôn mà nói, mặc dù hấn mới chỉ là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, nhưng so với những tu sĩ cùng đẳng cấp Dương Lâm khẳng định hấn hơn xa rất nhiều. Hơn nữa, trải qua mấy lần sinh tử đều được Diệp Khôn kịp thời ra tay tương cứu. Dương Lâm đều nhìn không thấu thực lực chân chính của Diệp Khôn. Có thể nói, hấn là kẻ thâm tàng bất lộ, trên người có bí mật nào đó không thể tiết lộ.

Qua sự biểu hiện của Diệp Khôn mà Dương Lâm được chứng kiến, hấn có thể thấy rõ ràng, Diệp Khôn không hề sợ hãi những tu sĩ cùng cảnh giới, và đặc biệt ngay cả tu sĩ hơn hấn một cảnh giới như là Thẩm Tiểu Phi.

Đối với sự bá đạo của Diệp Khôn như vậy, Dương Lâm hấn không thể hiểu nổi, và nhiều lúc nghĩ cũng không thể tin nổi.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt như vậy, khiến hấn không tin cũng không được.

Bởi vậy, đối với Dương Lâm, Diệp Khôn luôn là ẩn số. Việc hấn nói Thẩm Tiểu Phi không còn uy hiếp đến hai người bọn họ nữa, tám chín phần là đối phương đã bị giết sát.

Trong đầu nghĩ vậy, nhưng Dương Lâm cũng không có nói ra ngoài mà chỉ ngầm hiểu được ý của Diệp Khôn, hấn tỏ ra bình tĩnh không có lên tiếng hỏi gì thêm.

Chỉ là tiếp theo nên làm thế nào, Dương Lâm cũng đã từng nghĩ qua, nhưng trước tiên hấn vẫn muốn hỏi ý Diệp Khôn trước xem thế nào đã, rồi mới quyết định sau cùng.

“Sư huynh, mặc dù đệ bước vào tu tiên giới sau huynh một thời gian. Nhưng đệ cũng hiểu được việc “cầu phú quý trong nguy hiểm” vì vậy, theo ý của đệ chúng ta vẫn nên tiếp tục tiến vào tầng thứ năm thì hơn. Nghe nói, trong tầng năm có rất nhiều thiên tài địa bảo đấy.” Nghe Dương Lâm hỏi vậy, Diệp Khôn đưa tay mân mê cằm một lúc thật lâu, cuối cùng nghiêm nghị nói.

“Tốt! Đệ nói không sai! Ta cũng có chủ ý đó. Vậy chúng ta tiếp tục lên tầng thứ năm. Chỉ có điều, theo như ta biết ở tầng thứ năm nguy hiểm rất nhiều. Từ xưa tới nay, cũng rất ít người thành công từ tầng thứ năm đi ra. Hầu như chỉ dừng lại ở tầng thứ tư mà thôi. Mà những người có thể từ tầng thứ năm bước ra, về sau bọn họ không những đột phá thành công Trúc Cơ, mà thực lực cũng hơn hấn tồn tại cùng đẳng cấp đấy.”

“Có thể nói, tầng năm có rất nhiều thiên tài địa bảo, bí tịch, pháp bảo, đan dược... đều không phải loại bình thường, nhưng nguy hiểm cũng rất nhiều. Vì vậy trước khi chúng ta tiếp nhập tầng năm, chúng ta phải vạch ra kế hoạch thật chu đáo trước mới được.”

Thấy Diệp Khôn muốn lên tầng năm, Dương Lâm vui mừng, vội nói.

“Huynh nói không sai! Trước tiên chúng ta phải lập ra một kế hoạch thật chu toàn, như vậy mới đảm bảo. Giá mà có...”

Nghe Dương Lâm nói, Diệp Khôn gật đầu tán thành.

“Sư đệ! Giá mà có cái gì?”

Thấy Diệp Khôn có điều suy tư, Dương Lâm cau mày hỏi.

“Không có gì! Chỉ là đệ đang nghĩ, tầng năm nguy hiểm như vậy. Nhưng chúng ta không rõ đường đi, mặc dù có tiêu ký xác định rõ vị trí nổi ra. Nhưng từ cửa vào đến chỗ lối ra chúng ta lại không biết đường đi. Nếu cứ theo tiêu ký mà đến, đệ nghĩ sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Mà thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta vẫn còn phải tầm bảo đấy.” Diệp Khôn thấy Dương Lâm hỏi vậy, vội nói.

“Hắc hắc! Ý đệ nói là địa đồ chứ gì? Cái này thì đệ yên tâm, ta đã chuẩn bị từ trước rồi!” Không đợi cho Diệp Khôn nói xong, Dương Lâm vội khoát tay chặn lại, cười đắc ý nói.

Sau đó, bàn tay Dương Lâm khẽ lật, hào quang chớp lên một cái, trên tay hấn liền xuất hiện một mảnh da màu nâu nhìn đã cũ.

Dương Lâm nhìn Diệp Khôn tủm tỉm cười, không chần chừ liền đưa tấm da qua cho Diệp Khôn xem.

“Cái này là...”

Diệp Khôn cầm lấy miếng da lên tay, rồi chậm rãi mở ra xem.

“Đó chính là bản đồ của tầng năm?”

Thấy Diệp Khôn kinh ngạc, Dương Lâm khẽ cười nói.

“Đây thực sự là bản đồ của tầng năm? Sư huynh, làm sao huynh có được nó?” Diệp Khôn nhìn tấm bản đồ trên tay, vẫn chưa tin hẳn, vội hỏi.

“Đệ yên tâm, đây chính xác là bản đồ tầng năm của Bảo Vân Ngọc Tháp không sai đâu. Nhờ cơ duyên xảo hợp, trong một lần đi làm nhiệm vụ đã có được nó. Lúc đầu ta cũng nghi ngờ như đệ, nhưng sau khi tìm hiểu và xác minh, thì đây đúng là bản đồ của tầng năm. Ta luôn vứt nó ở một xó, cho tới khi được tham gia Bảo Vân Ngọc Tháp ta mới lôi nó ra. Nếu không có đệ đi cùng, thì ta nghĩ cũng không có cơ hội đem nó ra dùng đâu đây.”

Dương Lâm nghiêm nghị khẳng định, trong lời nói của hắn còn ẩn chứa đầy hàm ý.

“Thì ra là thế! Nếu đã có địa đồ trong tay, thì việc tầm bảo và vượt qua tầng năm của chúng ta có tỷ lệ thành công khá cao đấy.” Thấy Dương Lâm khẳng định chắc chắn như vậy, Diệp Khôn không nghi ngờ nữa, gật đầu tán thành, nói.

“Tuy là như vậy, nhưng bản đồ này cũng không được chi tiết cho lắm. Chúng ta vẫn phải cẩn thận mới được.”

Dương Lâm nhìn bản đồ trên tay Diệp Khôn nói.

...

Tiếp theo, Dương Lâm và Diệp Khôn đem bản đồ tầng năm của Bảo Vân Ngọc Tháp ghi nhớ trong đầu. Hai người cùng nhau tính toán kế hoạch thật chu đáo trước khi lên đường.

Xong đâu đấy, hai người không hề chần chừ, liền hóa thành hai đạo độn quang một trước một sau, hướng lối vào cửa tầng năm tiến tới.

Trên đường đi, Diệp Khôn và Dương Lâm không hề gặp bất kỳ biến cố nào. Hai người rời khỏi chỗ ẩn nấp, một mạch tiến tới lối vào tầng thứ năm.

Có điều, khi hai người còn cách lối vào cửa tầng năm khoảng một dặm. Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía xa vọng lại. Khiến cho hai người giật mình, vội dừng độn quang lại.

“Là lối vào tầng thứ năm! Chỗ đấy đã xảy ra chuyện rồi.”

Ổn định lại thân hình lơ lửng trên không, rồi đưa mắt nhìn về phía tiếng nổ, Diệp Khôn nhíu mày hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 160: Hỗn Chiến

“Sư đệ, hình như có rất nhiều người đang đánh nhau ở phía trước.” Ngay sau tiếng hô của Diệp Khôn, từ phía xa liên tục truyền tới những tiếng bạo liệt lớn nhỏ khác nhau, Dương Lâm hơi trau mày, nhân nhạ nói.

“Đệ cũng nghĩ thế, chúng ta cũng tới đó xem sao.” Diệp Khôn âm thầm tự đánh giá một chút nói.

Nói rồi, cánh tay Diệp Khôn khẽ lật, hào quang lóe lên, một tấm phù lục màu vàng xuất hiện trên tay hắn.

Đây đúng là Ấn Thân Phù

Lần trước thấy Phụng Hà sử dụng, thấy được sự huyền diệu trong đó, cho nên lần này hắn liền lấy ra đưa cho Dương Lâm dùng, để tận dụng hiệu quả của nó.

“Sư huynh, chỗ này đệ có một tấm Ấn Thân Phù, huynh hãy cầm lấy, chúng ta ẩn thân tiến lại gần xem sao, rồi tùy thời hành động.” Diệp Khôn đưa tấm phù cho Dương Lâm nói.

“Ân! Đệ nói phải.” Dương Lâm nhận lấy tám phù, khẽ gật đầu nói.

Cầm lấy lá phù, Dương Lâm không hề do dự, liền đem nó dán trên trên người. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh của hắn liền biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Khôn thấy vậy, đem thần thức đảo qua một lượt, sau khi không phát hiện ra được gì, khẽ mỉm cười gật đầu. Đồng thời, toàn thân hắn mơ hồ biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Sư đệ, thật không ngờ ẩn nặc thuật của đệ lợi hại đến như vậy. Đệ đứng ngay bên cạnh ta, vậy mà một chút cảm ứng cũng không có. Nếu như không có ấn ký trên người đệ, ta cứ nghĩ đệ đã biến mất khỏi thế gian rồi đây.”

Ngay sau khi Diệp Khôn thi triển ẩn nặc thuật, Dương Lâm đứng bên cạnh cũng đem thần thức thả ra, nhưng không hề phát hiện ra được khí tức của Diệp Khôn.

Cũng may nhờ vào ấn ký mà hai người đã thi triển trên người, hắn cũng biết được Diệp Khôn đang đứng bên cạnh mình. Mặc dù vậy, đối với ẩn nặc thuật của Diệp Khôn hắn vô cùng hâm mộ.

“Sư huynh quá khen rồi, ẩn nặc thuật của đệ có chút đặc thù, tính ra thì cũng chỉ hơn ẩn nặc thuật bình thường một chút mà thôi.” Diệp Khôn khẽ lắc đầu, giọng cười nói.

“Ha ha. Đệ quá khiêm tốn rồi, nhờ vào việc đệ không cần dùng đến Ân Thân Phù là ta đã hiểu rồi.” Dương Lâm nghe vậy cũng không có ý kiến gì, chỉ cười nói.

“Ha ha. Cứ cho là như vậy đi, chúng ta cũng không nên chậm trễ nữa. Đi thôi.” Diệp Khôn phát hiện trong lời nói của Dương Lâm ẩn chứa nhiều hàm ý, nhưng hắn coi như không biết gì, cười ha hả nói.

“Đi thôi!”

Nói rồi, Diệp Khôn và Dương Lâm chậm rãi hướng về phía trước tiến tới.

...

Cách lối vào tầng năm hơn năm mươi trượng, Diệp Khôn và Dương Lâm núp sau một tảng đá lớn quan sát.

Đập vào mắt hai người là một cảnh tượng rất hỗn loạn.

Chỉ thấy ở phía trước, có bốn cặp đôi đang sống mái chém giết lẫn nhau, pháp khí bay đầy trời, thi thoảng có những công kích mãnh liệt của từng đôi một va chạm với nhau, tạo thành những tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc.

Nhất thời, cả một khoảng trời nhìn hỗn loạn vô cùng, hào quang chớp nhoáng, kim khí va chạm vào nhau từng đợt không ngừng.

Nhưng xem ra, bốn cặp đôi này ngang tài ngang sức với nhau. Nhìn vào cục diện trước mắt, dường như bọn họ đã đánh nhau được một khoảng thời gian rồi, nhưng chưa thấy ai rơi vào thế hạ phong cả.

Bên cạnh đó còn có nhiều người đang đứng ngoài quan sát, những người này trang phục mặc trên người khác nhau, hiển nhiên là người của lục đại môn phái và tam đại gia tộc rồi.

Những người này tụ tập đứng rải rác ở xung quanh trận chiến, trên mặt ai lấy đều ẩn chứa một chút sát khí, dường như tâm thần của họ luôn đề cao cảnh giác đối với những người bên cạnh.

Nhìn một màn này, Diệp Khôn và Dương Lâm nhất thời cả kinh, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng ai lấy đều cảm thấy rất khó hiểu.

“Sư huynh, chỗ này tụ họp toàn bộ người của lục đại môn phái và cả tam đại gia tộc nữa. Không rõ nguyên nhân vì sao bọn họ ra tay với nhau. Để tránh hiểu nhầm, chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để bọn họ phát hiện ra chúng ta.”

Diệp Khôn quan sát một hồi rồi nói.

“Sư đệ nói không sai! Đệ xem, tám người đang đánh nhau kia, bọn họ đều là những người chủ chốt của các đại môn phái lần này, theo như ta đoán, hình như bọn họ đang tranh dành cái gì đó thì phải.” Dương Lâm cũng quan sát một hồi, nói.

“Chưa chắc, rất có thể bọn họ vì tư thù cá nhân thì đúng hơn. Huynh xem, bọn họ ra tay không hề do dự, rất quyết đoán và âm hiểm. Chiều nào cũng muốn dồn đối phương vào chỗ chết.” Diệp Khôn hơi lắc đầu nói.

“Ồ! Đúng vậy! Nếu thế thì chúng ta cứ ở đây chờ xem, đến cuối cùng thì bọn họ sống mái với nhau như vậy là vì điều gì a?” Thấy Diệp Khôn nói có lý, Dương Lâm đồng ý nói.

...

“Oanh...”

“A!...”

Dương Lâm vừa nói xong, đột nhiên một tiếng nổ mạnh vang lên, theo sau đó là một tiếng thét thảm kéo dài.

Hai bóng người va chạm với nhau, ngay sau đó liền tách ra rồi dừng lại.

Bên này, một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, vận y phục màu vàng, sắc mặt có chút tái nhợt, bên cạnh nàng còn có một thanh tử kiếm sáng loáng phiêu phù ngay trước mặt. Trên thân kiếm có những tia lỗi điện chạy qua chạy lại nhìn rất sống động.

Nhìn qua, thanh tử kiếm này cũng là một thanh pháp khí nhất giai trung phẩm.

Mà bên kia, ở phía đối diện nàng hơn hai mươi trượng là một đại hán râu quai nón, mặt mày dữ tợn, một tay nắm chặt lấy bả vai nơi miệng vết thương đang rỉ máu, từ chỗ vết thương thì thấy cánh tay trái của đại hán đã không còn nữa.

Đại hán cắn răng chịu đựng rồi lấy trong người ra một tấm phù dán lên miệng vết thương để cầm máu. Sau đó cánh tay đại hán khẽ lật, một viên đan dược to bằng ngón chân cái xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Không chần chừ, đại hán đem viên đan dược bỏ vào mồm nuốt xuống.

“Tuyệt Tinh Tiên Tử quả nhiên danh bất hư truyền, ra tay rất ác độc và âm hiểm.” Làm xong đầu đấy, đại hán trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm vào thiếu nữ ở phía đối diện, với ánh mắt đầy oán độc, gằn giọng nói.

“Thôi Tá Hùng, ngươi cũng khá lắm. Nếu không phải ta đang bị thương, thì đâu chỉ lấy xuống một cánh tay của ngươi thôi. Hôm nay ta nhất định phải lấy cái mạng chó của ngươi.”

Thiếu nữ được đại hán gọi Tuyệt Tinh Tiên Tử nhìn hắn với ánh mắt đầy thù hận, lạnh lùng nói.

“Tuyệt Tinh Tiên Tử, ngươi đừng có không nói đạo lý. Chuyện năm xưa đâu có liên can gì tới ta. Tại sao ngươi cứ nhắm vào ta chứ?” Đại hán được gọi Thôi Tá Hùng nghe Tuyệt Tinh Tiên Tử nói vậy, giận tím mặt nghiêng răng nói.

“Đừng có phí lời! Ngươi chịu chết đi.” Tuyệt Tinh Tiên Tử hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ nâng lên, đánh ra một đạo pháp quyết lên trên thanh tử kiếm ở trước mặt.

Ngay sau đó bên ngoài tử kiếm lỗi quang đại tó, chớp mắt một cái đã biến lớn lên hơn một trượng, theo sau đó là hư ảnh của một thanh lỗi kiếm lớn hơn mười trượng xuất hiện trên đỉnh đầu.

Hư ảnh của lỗi kiếm vừa xuất hiện, lập tức một uy áp kinh người tràn rộng ra, khiến cho những người ở bên cạnh cũng phải cảm thấy hít thở không thông.

Kế đó, Tuyệt Tinh Tiên Tử nâng tay chụp lấy chuỗi kiếm rồi hướng lên trên, đồng thời nhìn Thôi Tá Hùng với một ánh mắt như nhìn một người đã chết nói.

“Được chết dưới Tử Lôi Kiếm của ta là vinh dự cho ngươi rồi đấy. Đi chết đi!”

Dứt lời, Tuyệt Tinh Tiên Tử hét lên một tiếng, đồng thời đem pháp lực toàn thân vận dụng tới đỉnh điểm dồn tất cả vào Tử Lôi Kiếm nhằm hướng Thôi Tá Hùng chém tới.

“Xoẹt... Xoẹt...”

Tử Lôi Kiếm chém xuống, đồng thời kéo theo hư ảnh kiếm lỗi chém theo, uy áp của nó đột nhiên tăng vọt lên, đem bộ phận không gian xung quanh người Thôi Tá Hùng khóa chặt lại, khiến cho hắn nhất thời không thể cử động được.

Bị đối phương khóa hết phương vị xung quanh lại khiến cho bản thân không thể nhúc nhích được, Thôi Tá Hùng hoảng sợ nhưng không thể làm gì được.

Lúc này hẳn chỉ còn cách đem pháp lực toàn thân dồn vào thanh quang hộ thuẫn, đem cơ thể của mình ra trực tiếp ngăn cản một chiêu đầy uy lực này của đối phương.

Cứ như vậy, hẳn trợ mắt nhìn thanh kiếm ló sắc bén bị thương bổ nhào vào người.

Nói ra thì dài dòng, nhưng tất cả diễn biến chỉ diễn ra trong vài nhịp thở. Tuyệt Tình Tiên Tử thôi động pháp lực toàn thân, sử dụng một chiêu hậu thủ cuối cùng, chỉ trong nháy mắt đã giết chết Thôi Tá Hùng.

Một kiếm này uy lực rất lớn, khiến cho sáu người đang giao đấu với nhau, nhất thời cùng dừng tay lại. Cùng với những người đang đứng ở ngoài, không hẹn mà đều nhìn về phía này.

Thôi Tá Hùng cứ như vậy bị Tuyệt Tình Tiên Tử giết chết, khiến cho ai lấy đều phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Quả nhiên, thực lực của Luyện Khí Kỳ đại viên mãn so với Luyện Khí Kỳ tầng mười ba chênh lệch nhau rất nhiều. Hơn nữa Tuyệt Tình Tiên Tử còn được liệt vào một trong Thất Đại Thiên Tài. Cho nên việc nàng có khả năng giết chết Thôi Tá Hùng cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Chẳng qua, trước đó nàng đã bị thương mà vẫn có thể xuất ra một kiếm đầy uy lực như vậy, cũng khiến cho người khác phải kinh sợ rồi.

“Tuyệt Tình Tiên Tử quả nhiên không hổ danh là một trong Thất Đại Thiên Tài à? Nhìn khí tức trên người nàng phát ra, hẳn là nàng đã bị thương từ trước rồi. Ấy vậy mà vẫn có thể xuất ra một kiếm đầy uy lực như vậy, chắc chắn...” Ngồi một bên quan sát, Diệp Khôn chứng kiến thực lực của Tuyệt Tình Tiên Tử, trong lòng cũng thầm khen ngợi, thì thảo nói.

“Đương nhiên rồi! Mà tên Thôi Tá Hùng kia cũng là một trong những tinh anh của Thiên Linh Giáo. Một thân thần thông cũng không tầm thường đâu. Thật đáng tiếc...” Ở bên cạnh, Dương Lâm nghe thấy Diệp Khôn nói vậy, cũng tán thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 161: Tụ Hợp

Cái chết của Thôi Tá Hùng khiến cho tất cả những người có mặt ở đây một hồi kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới hẳn lại bị Tuyệt Tình Tiên Tử giết chết một cách nhanh chóng như vậy.

Những người khác đang tranh đấu với nhau gặp tình cảnh này cũng bị giật mình, bọn họ không ai bảo ai đột nhiên đều thu công ngừng lại, nhất thời tác ra đứng ở một bên liếc mắt nhìn nhau. Tuy vậy vẫn không quên đem thần thức tập chung lên người đối phương đề phòng bị đánh lén.

Tuyệt Tình Tiên Tử mặt vẫn không biểu tình, nàng không thèm để ý đến những người khác ở xung quanh đang đưa ánh mắt với nhiều ý nghĩ nhìn mình, nàng khẽ lật tay đem túi trữ vật của Thôi Tá Hùng thu lấy.

“Thế nào? Đang náo nhiệt lắm mà, tại sao các người không tiếp tục nữa đi.” Dem Từ Lôi Kiếm thu lại, Tuyệt Tình Tiên Tử lấy ra một viên đan được nuốt vào, sau đó nàng quay sang đám người vừa rồi đánh nhanh khẽ nhếch miệng lên cười nói.

Nói xong, nàng liền đi tới bên cạnh bốn người khác rồi ngồi xuống vận khí trị thương, bốn người kia thấy vậy chỉ khẽ liếc nhìn nhau một cái, sau đó di chuyển đứng ở bốn phía hộ pháp cho nàng, hiển nhiên bọn họ là người cùng môn phái.

Bị Tuyệt Tình Tiên Tử nói như vậy, đám người kia nhất thời hơi trầm mặc một chút nhưng không có ai lên tiếng nói gì, nếu lên tiếng phản bác rất có thể sẽ khiến mình trở thành cái đích để cho người chỉ trích đấy, cho nên không ai nguyện mở miệng cả, cứ lẳng lặng đứng đó mà thôi.

“Hừ! Thôi bỏ đi, theo ta nghĩ mọi ân oán tốt nhất nên để sau này ra ngoài hãy tính, hiện tại nếu cứ ở đây chém giết nhau sẽ không có lợi gì cả, các ngươi nên biết trên tầng năm rất hung hiểm tốt nhất nên giữ sức để mà tầm bảo, không biết ý các ngươi thế nào?” Trầm mặc một lúc, đột nhiên một thiếu niên tướng mạo có chút gian xảo đứng ra lên tiếng, hẳn chính là một trong số những người vừa đánh nhau ở đây.

“Được! Được Bính, coi như món nợ của lão tử với ngươi tạm thời gác qua một bên, đợi đến lúc ra ngoài ta sẽ tính sổ tiếp vậy.” Thiếu niên vừa dứt lời thì một giọng nói lạnh lùng gần đó vang lên, nhưng hẳn chẳng thèm để ý gì cả, khoé miệng chỉ khẽ nhếch lên, đồng thời cổ tay khẽ động đem pháp khí thu vào trong người.

“Lục Nguyên, ngươi như vậy mạnh mẽ a, cũng được, xong vụ này ta sẽ chờ ngươi ở ngoài, để xem tới lúc đó ai sẽ chết về tay ai a hắc hắc.” Thiếu niên được gọi là Dược Bính sau khi thu pháp khí của mình lại, hẳn đem ánh mắt đầy diễu cợt nhìn qua một thanh niên cách đó không xa thân nhiên nói.

"Hừ! Bớt nói nhảm đi, đến lúc đó thì sẽ biết." Thanh niên tên Lục Nguyên hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không du thừa động tác đem pháp khí của mình thu lại, rồi đi lại bên cạnh đồng bạn của mình đứng ở đó.

Cuộc đối thoại của Lục Nguyên và Dược Bình được những người có mặt ở đây chú ý đến, đặc biệt là những người khác vừa rồi còn tranh đấu.

Lời nói của hai người vô hình chung đều là ý của những người kia, bọn họ mặc dù không nguyện ý tha cho đối phương nhưng xét hoàn cảnh trước mắt cũng đành phải chấp nhận.

Dù gì thì trải qua mấy ngày vừa rồi nhân thủ của mỗi môn phái đều không còn đông đủ như trước, cho nên cần phải bảo toàn thực lực để còn tiếp tục lên tầng năm tầm bảo, nếu không đến lúc đó rất dễ bị đối phương âm toán hoặc là bị yêu thú chém giết.

Đều có ý nghĩ chung, cả đám còn lại chỉ liếc mắt nhìn nhau đầy hận ý, trong nội tâm mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Cần gì phải chờ tới khi ra ngoài, đợi đến lúc lên tầng năm sẽ tìm cơ hội ra tay đem đối phương diệt trừ, chỉ cần làm việc gọn gàng sạch sẽ đảm bảo chẳng có ai biết được, về sau chỉ có thể đổ vạ cho bấy rập và yêu thú mà thôi.

Thực tế trong trận chiến vừa rồi mỗi người đều có âm mưu của mình cả, mặc dù là kẻ thù vừa gặp nhau đã đồ mắt muốn dồn đối phương vào chỗ chết đấy, thế nhưng ở trước mặt nhiều người mà làm ra điều đó là không khôn ngoan một chút nào cả.

Trong lúc tầm bảo ở những tầng trước không có cơ hội ra tay, đến khi gặp ở đây mới có cơ hội ra tay, nhưng trước hoàn cảnh này mỗi người trong số bọn họ chỉ muốn khiến cho đối phương bị thụ thương mà thôi, bởi vậy mới ta tay mạnh như vậy.

Nhưng thật không nghĩ tới, Tuyết Tinh Tiên Tử lại đem Thôi Tá Hùng diệt sát ngay chỗ này, thật không biết nàng này đang nghĩ gì mà lại làm ra việc ngu xuẩn như vậy.

Tuyết Tinh Tiên Tử này đúng là tự phụ, cũng may cho cho nàng và quá xui xẻo cho Thôi Tá Hùng, vì Bách Dương Tử không có ở chỗ này cho nên nàng ta mới thuận lợi ra tay đấy, nếu không chắc chắn sẽ không đắc thủ rồi.

"Quả nhiên là bọn họ vì tư thù ân oán cá nhân, nhưng nếu động thủ ở đây thì không khôn ngoan tí nào cả." Ở bên này quan sát, nhìn vào tình hình lúc này, Diệp Khôn thì thào nói một câu.

"Đúng vậy! Đám người còn lại cũng giảo hoạt, miệng thì nói thế nhưng đợi đến lúc lên tới tầng năm chúng sẽ tìm cơ hội để thanh toán nhau thôi, chúng ta tốt nhất là nên tránh xa họ ra thì hơn." Dương Lâm ở bên cạnh cũng lên tiếng nói.

"Sư huynh an tâm, lát nữa lên tầng năm huynh nhất định phải luôn theo sát bên cạnh đệ đấy." Nghe lời Dương Lâm nói, rồi nghĩ lại những gì đã trải qua, Diệp Khôn vội lên tiếng nhắc nhở.

"Ân! Ta biết rồi, thế nhưng lát nữa lên tầng năm chúng ta sẽ lại bị tách ra như lúc ban đầu, tới lúc đó rất có thể sẽ gặp nguy hiểm đấy." Dương Lâm cảm kích với Diệp Khôn vội lên tiếng nhắc nhở lại.

"A! Còn có chuyện này? Nếu thế thì tới lúc đó huynh tốt nhất là tìm một chỗ ẩn núp lại, đợi cho đệ tìm tới rồi mới hành động." Diệp Khôn thoáng kinh ngạc nói.

"Ân! Ta cũng nghĩ tới biện pháp đó, chỉ hy vọng khi truyền tống sẽ không gặp phải người của môn phái khác." Dương Lâm hạ giọng nghĩ ngợi nói.

"Cứ như vậy đi, huynh hãy cầm lấy chỗ phù lục này, nó sẽ giúp huynh khá nhiều đấy." Dứt lời, Diệp Khôn lấy ra một xấp phù lục có khoảng ba mươi tờ đủ loại đưa cho Dương Lâm nói.

"Hả? Cái này..." Thấy Diệp Khôn một lúc đưa cho mình nhiều phù lục như vậy, Dương Lâm giật mình kinh ngạc do dự không dám nhận lấy.

"Huynh không cần phải như vậy, cứ cầm lấy đi, chỗ đệ vẫn còn." Diệp Khôn nhìn biểu hiện của Dương Lâm khẽ mỉm cười nói.

"Được! Đa tạ đệ!" Lấy lại vẻ bình tĩnh, trong lòng Dương Lâm vừa mừng vừa sợ, vui vẻ nhận lấy số phù lục đó.

Diệp Khôn đúng là một người thần bí khó lường, hết lần này đến lần khác luôn làm cho hắn phải kinh sợ rồi.

"Xem ra hầu hết những người của lục đại môn phái và tam đại gia tộc đã tề tựu ở hết chỗ này rồi a, có lẽ chúng ta cũng đi ra thôi." Đợi cho Dương Lâm đem phù lục cất vào trong người, Diệp Khôn quay ra nói.

"Đệ nói phải, chúng ta cũng nên đi ra." Dương Lâm đồng ý gật đầu nói.

Nói xong, hai người liền thu lại ẩn nặc thuật rồi từ sau tầng đá lớn bước ra, không nhanh không chậm đi về hướng đám người Ngũ Hành Phái đang đứng.

Những người kia đang xì xầm to nhỏ với nhau chợt thấy hai người xuất hiện thì ngay lập tức đều ngẩng đầu lên nhìn, khi phát hiện không phải người

mà mình đang chờ đợi, bọn họ hơi nhủu mày rồi quay ra tiếp tục câu chuyện.

Chỉ có mấy người Ngũ Hành Phái khi nhìn thấy hai người thì trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, một người trong số đó còn giơ tay vẫy hai người lại.

Diệp Khôn vừa đi vừa đảo mắt nhìn qua những người ở đây một lượt, hắn thấy ngoài ba người của tam đại gia tộc là đầy đủ ra, còn lại lục đại phái tất cả đều thiếu người, có lẽ bọn họ còn chần chừ ở chỗ này là đang chờ đồng bọn tới rồi mới tiếp tục đi.

“Là Diệp Khôn và Dương Lâm.” Vừa nhìn thấy Diệp Khôn và Dương Lâm, một thiếu niên trong đám người Ngũ Hành Phái hô lên.

“Các vị sư huynh vẫn ổn chứ?” Đến bên cạnh đám người Ngũ Hành Phái, Dương Lâm đưa tay ôm quyền chào hỏi mỗi người một tiếng, Diệp Khôn cũng vậy.

“Àn! Bọn ta vẫn ổn. Chỉ là Tiết sư đệ, Ngu sư đệ cùng với Trần sư huynh và Đan sư muội vẫn không biết hiện giờ ra sao.” Một đại hán trong nhóm đứng ra lên tiếng nói.

“Ài! Lê sư huynh, thật không dám dấu gì mọi người, Tiết Ngu nhị vị sư huynh đã vắng lạc rồi, còn Trần Đan sư huynh muội vẫn không sao, chỉ là không biết hiện tại bọn họ đang ở đâu thôi.” Dương Lâm thấy đại hán nói vậy, sát khí trong mắt chợt hiện lên đồng thời liếc mắt nhìn về phía một người duy nhất của Quý Linh Môn ở đây cay độc nói.

Một đại hán người duy nhất của Quý Linh Môn đứng cách đó hơn năm mươi trượng, đột nhiên hắn nhủu mày khi phát hiện ra ánh mắt bất thiện của Dương Lâm đang nhìn về phía mình, trong lòng hắn chợt nhảy dựng lên, dường như hắn đã cảm thấy điều gì không ổn vội quay người qua chỗ khác tránh đi.

“Cái gì? Tiết Ngu nhị vị sư huynh đệ đã vắng lạc?” Lời Dương Lâm vừa dứt khiến cho đám người Ngũ Hành Phái vừa sợ vừa giận, lương theo ánh mắt của hắn tất cả đều đem ánh mắt oán độc nhìn về phía người Quý Linh Môn, hiển nhiên là bọn họ đã biết kẻ gây ra cái chết của sư huynh đệ rồi.

“Các vị sư huynh, người của Quý Linh Môn hiện tại chỉ còn duy nhất một tên kia, nếu các vị muốn thì chút nữa cứ thoải mái mà ra tay a.” Diệp Khôn đứng một bên lúc này mới lên tiếng nói.

“Diệp sư đệ, không lẽ những người còn lại của Quý Linh Môn đều đã chết hết rồi.” Nghe Diệp Khôn nói, đột nhiên một thiếu niên khác đứng gần đó lên tiếng hỏi.

“Àn! Bọn họ đã chết hết rồi.” Diệp Khôn thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, khiến cho đám người Ngũ Hành Phái một hồi kinh ngạc và vui mừng, bọn chúng chết cũng đáng, coi như là đã trả được thù cho hai sư huynh đệ, còn một người nữa, đã thế lần này sẽ khiến cho người của Quý Linh Môn có đi nhưng không có về, khiến cho chúng trở thành quỷ thật sự ở trong này.

“Các vị, tầng năm rất hung hiểm, đợi cho Trần sư huynh và Đan sư tỷ tới các người hãy cân nhắc cho thật kỹ trước khi tiến vào a. Dương huynh, tranh thủ lúc này những người khác chưa đi tiếp chúng ta đi thôi, như vậy mới an toàn hơn đây.” Thấy vẻ mặt biến đổi của đám người này, Diệp Khôn không có biểu hiện gì cả, sau khi nói thêm với họ một câu liền quay sang Dương Lâm nói.

Nói xong, không đợi cho đám người này kịp lên tiếng nói thêm gì nữa, Diệp Khôn khẽ lách người thì trỏ Áo Ảnh Mê Tung Bộ lướt tới chỗ cửa vào tầng năm, đứng trước đó hắn không hề do dự, sau khi quay lại nhìn Dương Lâm khẽ gật đầu một cái liền nhắc chân bước vào bên trong, chớp mắt đã không thấy hắn đâu nữa.

Dương Lâm thấy vậy cũng không nhiều lời, sau khi qua lại với đám người Ngũ Hành Phái thêm vài câu nữa hắn cũng tiến đến lối vào tầng năm trực tiếp bước vào.

Hành động của hai người khiến cho tất cả những người có mặt ở đây đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, đặc biệt là người của Ngũ Hành Phái.

Bọn họ không nghĩ tới Dương Lâm và Diệp Khôn lại có hành động như vậy, ai cũng biết tầng năm rất hung hiểm, vì thế phải ở chỗ này đợi cho người của mình tới đủ rồi mới quyết định có nên tiến vào tiếp tục hay không, dù sao thì đồng người cũng sẽ an toàn hơn đây.

Đang này Diệp Khôn và Dương Lâm lại lựa chọn đi lẻ loi như vậy, thật sự không biết hai người đang nghĩ cái gì nữa.

“Hai tiểu tử của Ngũ Hành Phái này đúng là lớn mặt a, tầng năm mà bọn chúng lại dám đơn lẻ đi như vậy thật sự không biết sống chết là gì rồi.”

Ngay sau đó là đủ thể loại nghị luận vang lên, có người đối với hành động của Dương Lâm và Diệp Khôn thì cảm thấy hứng thú, cho là bọn họ là người có胆 lược rất đáng để khâm phục, nhưng cũng có những người cho là bọn họ quá ngu xuẩn, nhất thời vì cái tính tự cao tự đại mà đem thân đi nạp mạng, cũng có những người đối với việc này lại rất vui mừng, như vậy hai người sẽ nhanh chết hơn và bớt đi được hai đối thủ.

Hơn một khắc sau trôi qua, lúc đó cũng có một hai người đi tới chỗ này, sau đó thì tụ họp lại với người của môn phái mình tiếp tục chờ đợi những người khác.

Nửa canh giờ sau thì Trần Hoài Minh cùng với Đan Nhược Yên cũng đã tới, sau khi nghe những người ở đây nói lại sự việc của Diệp Khôn và Dương Lâm khiến cho hai người thoáng kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Hai người đưa mắt liếc nhìn nhau ai lấy đều thấy sự phức tạp trong mắt của đối phương, xem ra những gì họ đã từng nghĩ về Diệp Khôn không có sai, hẳn đúng là một người rất thần bí khó đoán, hẳn cùng với Dương Lâm đi lẻ loi như vậy thực ra là đã có chủ ý từ trước chứ không phải đầu óc có vấn đề như những người khác từng nghĩ.

Kế đó bọn họ lên kế hoạch một lúc, sau đó để lại một người ở lại, còn lại năm người tiếp tục tiến vào tầng năm.

Cho tới lúc này những người của lục đại môn phái có thể đến thì cũng đã đến rồi, những người không thể tới thì cũng đã không tới, bọn họ bèn lên kế hoạch rồi cũng lần lượt theo sau người của Ngũ Hành Phái rục rịch tiến vào tầng năm.

Về sau chỗ này chỉ còn lại duy nhất một người của Quý Linh Môn và một người của Ngũ Hành Phái cùng với đám người còn lại của Hồi Phong Cốc và Phụng Hà, Văn Phụng.

“Được Bính sư huynh, làm thế nào bây giờ, tới lúc này mà Thẩm sư thúc vẫn chưa tới?” Thấy người của Ngũ đại môn phái và tam đại gia tộc đã lần lượt vào hết tầng năm, một thiếu nữ người của Hồi Phong Cốc có vẻ khẩn trương quay sang Được Bính lên tiếng hỏi.

Nghe nàng hỏi vậy những người còn lại của Hồi Phong Cốc cũng đưa mắt hướng về Được Bính.

“Muội hỏi ta, ta cũng không biết được, rốt cuộc là sư thúc đã xảy ra chuyện gì rồi? Thôi đi, chúng ta không đợi nữa, mau tiến vào tầng năm thôi.” Được Bính hơi cau mày, trong lòng hắn đột nhiên có điểm dự cảm không tốt, nhưng nhiệm vụ sư môn giao cho rất quan trọng, hắn đành dứt khoát không chờ Thẩm Tiểu Phi nữa.

Nói xong, Được Bính dứt khoát đứng dậy đi tới chỗ cửa vào tầng năm tiến nhập vào.

Đám người còn lại của Hồi Phong Cốc thấy vậy thì khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó trong mắt mỗi người đều hiện lên một tia dứt khoát, cũng đành tiến tới theo sau Được Bính đi vào tầng năm.

Ngay khi đám người Hồi Phong Cốc tiến vào tầng năm, lúc này thanh niên duy nhất còn lại của Quý Linh Môn cũng có hành động, hắn nhìn về phía cửa vào tầng năm hơi do dự một chút, sau đó dường như đã ra quyết định liền quay người rời đi, nhìn vào hướng đi của hắn thì đúng là hắn đang có ý định tới chỗ cửa ra của tầng bốn.

Có điều, khi hắn mới đi được một vài bước thì đột nhiên phải khựng người lại khi phát hiện ở phía trước có người đang đứng chắn trước mặt.

“Đạo hữu, ngươi làm vậy là có ý gì?” Thấy người chặn đường là một đại hán người ở lại của Ngũ Hành Phái, thiếu niên hơi trau mày lạnh lùng nói.

“Ý gì? Các ngươi đã sát hại hai vị huynh đệ của ta, hiện tại cũng chỉ còn mỗi mình ngươi thôi, ta muốn thành toàn cho ngươi để ngươi cùng với đám đồng bạn nằm lại ở chỗ này.” Đại hán lạnh lùng nói.

“Cái gì? Toàn bộ sư huynh đệ của ta không thấy tới đây thì ra toàn bộ đều đã vắng?” Nghe thấy lời này của đại hán, thanh niên giật mình kinh hãi hô lên.

“Ồ! Vị đạo hữu này, hai huynh đệ ta là chỗ quen biết với Diệp Khôn đạo hữu của quý phái, hơn nữa cũng có một chút ân oán với người của Quý Linh Môn, nếu đạo hữu không chê cười thì xin để huynh đệ ta giúp đạo hữu một tay a.”

Thiếu niên còn chưa hết bàng hoàng khi nghe tin huynh đệ mình đã vắng, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng khác ở gần đó vang lên khiến cho hắn càng thêm hoảng sợ.

Ngay sau đó, hào quang chớp lên một cái, Văn Phụng và Phụng Hà đã xuất hiện ở hai bên, cùng với đại hán tạo thành thế kiềng ba chân đem thiếu niên vây vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 Chương 162: Sát Cơ

Từ trên cao nhìn xuống, một khu rừng rậm đậm chất nguyên thủy luôn làm cho người ta có cảm giác ớn lạnh khi nghĩ tới, chứ chưa cần phải tự mình đặt chân vào trong đó.

Đã là rừng nguyên thủy thì bên trong hẳn là có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, rất nhiều chủng loại yêu thú định cư, hơn thế nữa là oán khí tích tụ, luôn ẩn tàng những nguy hiểm chết người nhưng lại không có điểm nào được báo trước.

Trước mặt Diệp Khôn và Dương Lâm chính là một khu rừng như thế, muốn tầm bảo và đến được cửa ra tầng năm nhất định phải đi qua khu rừng này rồi.

"Dương huynh, khu rừng ở phía trước có lẽ rất hung hiểm, mặc dù chúng ta đã có bản đồ nhưng vẫn cần phải cẩn thận hơn đây. Hơn nữa Mộc Đình San lại nằm sâu bên trong, chỗ này lại thường xuyên xuất hiện yêu thú cấp hai nữa." Diệp Khôn thu lại thần thức hơi đánh giá khu rừng trước mặt một chút rồi quay qua Dương Lâm nói.

"Ân! Không nguy hiểm thì đâu gọi là thí luyện nữa, hay là bỏ đi, chúng ta cứ trực tiếp đi tới cửa ra rồi về phục mệnh thì hơn, dù sao những vật phẩm nhiệm vụ lần này cũng thu thập được bảy tám thành rồi, như thế là đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này rồi đây." Dương Lâm gật đầu đồng ý, sau đó hơi do dự một chút nói.

"Huynh nói cũng có lý, thế nhưng vẫn còn thời gian hai ngày nữa, nếu bây giờ chúng ta mà đi ra thì chẳng phải là quá phí phạm sao, tranh thủ lúc này tầm bảo dọc theo con đường tới chỗ cửa ra đi, theo trên bản đồ thì con đường này tương đối an toàn, hơn nữa cũng có khá nhiều được tài quý nữa." Diệp Khôn đồng tình với ý kiến của Dương Lâm nhưng nghĩ lại hẳn vẫn chưa muốn rời khỏi ngay đây luôn.

"Ân! Đề nói cũng phải, xem ra ta quá nhát gan rồi." Dương Lâm tỏ vẻ xấu hổ nói.

"Làm gì có, chẳng qua là huynh nghĩ đến sự an toàn của chúng ta mà thôi." Diệp Khôn khẽ mỉm cười đưa tay gia hiệu an ủi.

Nói rồi, hai người qua lại thêm vài câu nữa, sau đó theo con đường đã vạch sẵn trên bản đồ tiến vào bên trong khu rừng.

...

Bên cạnh một hồ nước nhỏ tại một góc sâu trong tầng năm.

"Ầm...Ầm..." những tiếng nổ lớn vang lên.

Theo sau đó là hai bóng người từ trong vụ nổ bắn ra ngoài rơi trên mặt đất nằm im bất động.

Cùng lúc đó một tiếng gầm lớn vang lên, ngay lập tức xuất hiện một đầu măng xà cao hơn mười trượng.

Hắc Mao Xà.

Đầu măng xà này cơ thể to như cột nhà, trên đỉnh đầu nó có một cái mào đen xì, dưới miệng nó còn có một chòm râu nhìn khá là kỳ dị. Trên thân nó tản mát ra khí tức rất cường đại, thật không ngờ nó là một đầu yêu thú cấp ba.

Khi xuất hiện, Hắc Mao Xà đem ánh mắt lơ đãng nhìn về hai người đang nằm im bất động ở dưới đất với dáng vẻ đắc ý.

Nhìn hai người này trang phục rất giống với Diệp Khôn và Dương Lâm, họ đúng là người của Ngũ Hành Phái rồi, chỉ là lúc này trên người họ không còn lấy một chút khí tức nào của sự sống cả, hiển nhiên vừa rồi đã bị Hắc Mao Xà giết chết rồi.

...

Tại một địa điểm khác bên trong tầng năm.

Chỗ này là một vùng thảo nguyên xanh ngắt, kỳ hoa dị thảo mọc lên vô số, cảnh vật nơi đây nhìn khá là đẹp, nếu như bình thường mà tới chỗ này ngao du thưởng ngoạn thì quả là tuyệt vời.

Lúc này trên bầu trời hào quang chói mắt, từng tiếng đùng đùng va chạm nhau của pháp thuật và pháp khí vang lên không dứt.

Ở giữa không trung đang có hai người một nam một nữ đang thi triển pháp thuật điều khiển pháp khí tranh đấu với nhau rất ác liệt.

Người nam là một thiếu niên nhìn tướng mạo bình thường, mặt dài trán nhô, đôi mắt có chút nhô ra đang cắn răng chèo chống cố gắng điều khiển pháp khí của mình, mặc dù bên ngoài hẳn không thấy có vết thương nào cả, nhưng xem ra trải qua một khoảng thời gian tranh đấu đã khiến cho hắn cảm thấy mệt nhọc.

Đứng đối diện hắn là một thiếu nữ khá là xinh đẹp, trên người nàng toát ra một khí chất rất đặc biệt, khiến cho bất kỳ một nam nhân nào lần đầu gặp nàng cũng phải xiêu lòng.

"Vương Khả, vốn dĩ ta và ngươi không thù không oán, hơn nữa quan hệ của hai phái cũng không tệ, nếu như ngươi chịu giao ra Thanh Dương Thảo thì ta sẽ bỏ qua, nó đối với ta rất trọng yếu..." Thiếu nữ nhìn bộ dạng khá là vất vả của thiếu niên trong lòng mừng thầm vội lên tiếng nói.

“Không được, Thanh Dương Thảo đối với ta cũng rất trọng yếu, Tinh Càng Các các người không phải cũng có loại này sao, tại sao còn ở chỗ này dây dưa muốn đoạt của ta?” Thiếu niên tên gọi Vương Khả nghi ngờ lời nói của đối phương lên tiếng nói.

“Chuyện đó người không cần phải biết, nhưng gốc Thanh Dương Thảo trong tay người nhất định ta phải có.” Thiếu nữ thấy Vương Khả nói vậy lạnh lùng lên tiếng, đồng thời nâng thức độc pháp quyết, khiến cho pháp khí của mình tấn công hấn dữ dội hơn.

“Nhược Đình, người đừng có mà ép người quá đáng, người khác sợ người nhưng ta không sợ người đâu.” Thấy thế công của đối phương ngày càng mãnh liệt hơn, sắc mặt Vương Khả biến đổi lớn, tức giận hét lên.

Sau đó miệng hắn cũng đọc chú ngữ, đồng thời hai tay liên tục bắt quyết đánh vào pháp khí của mình, khiến nó mạnh mẽ hơn, phản công lại.

“Hừ! Vì nể tình nên ta mới dây dưa với người tới lúc này, nếu người đã cố tình muốn chết thì ta đành thành toàn cho người vậy.”

...

Dưới chân một ngọn núi lớn, một mảng phế tích sau trận chiến hiện rõ trước mặt.

Nằm bên dưới mặt đất là xác của một thanh niên đệ tử Nam Nhạc Phái, ở phía đối diện một thiếu niên khác đang đứng nghe răng ra cười, trên tay hắn mân mê một túi trữ vật tỏ vẻ đắc ý.

Sau khi đem thần thức chìm vào bên trong túi trữ vật xem qua một lượt, thiếu niên liền đem nó cất vào người rồi khẽ búng ngón tay về phía cái xác, lập tức một đạo liệt hỏa bắn ra đem nó đốt thành tro bụi.

Xong đâu đấy, thiếu niên liền hóa thành một đạo độn quang nhắm lấy một hướng bay đi.

...

Bên trong một hạp cốc.

“Không...” đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhìn lại thì thấy một thanh niên bị phi kiếm sắc bén đâm thủng tim rơi từ trên không xuống đất, thanh niên này chính là Lục Nguyên, người lần trước tranh đấu với Dược Bình ở bên ngoài cửa vào tầng năm.

Cách chỗ Lục Nguyên khoảng ba mươi trượng là một thanh niên khác đang lơ lửng phiêu phù trên không, trên mặt thanh niên này tràn đầy vẻ đắc ý cùng với ánh mắt khinh thường đang nhìn chăm chăm vào cái xác của hắn dưới mặt đất.

Hắn chính là Dược Bình.

“Hừ! Đúng là ngu xuẩn, tưởng rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Hắc hắc.” Hừ lạnh một tiếng, sau đó Dược Bình cười đều nhìn Lục Nguyên nằm ở dưới đắc ý nói một câu.

Sau đó hắn phẩy tay một cái, lập tức đem túi trữ vật của Lục Nguyên thu vào trong tay, đồng thời búng ra một đạo liệt hỏa đem xác của hắn đốt thành tro bụi.

“Sư huynh, giải quyết xong hắn rồi chứ?” Dược Bình đang cười đắc ý, đột nhiên ở phía sau vang lên một giọng nói trong trẻo của nữ tử.

Quay đầu nhìn lại, Dược Bình thấy đó là một thiếu nữ khoảng chừng mười bảy tuổi, dung mạo không có gì là đặc sắc cả.

“Nhũ muội tới rồi đấy à, có tìm thấy những người khác không?” Dược Bình đem túi trữ vật thu vào trong người, sau đó khẽ mỉm cười nói với thiếu nữ vừa tới.

“Ban đầu muội còn cảm ứng được các vị sư huynh khác, nhưng hiện tại chỉ cảm ứng được một mình huynh thôi, chỉ sợ họ đã xảy ra chuyện rồi.” Nghe Dược Bình hỏi, sắc mặt thiếu nữ hơi trầm xuống nói.

“Ân! Rất có khả năng đó, ban đầu ta cũng cảm ứng được tất cả mọi người, nhưng hiện tại đúng là chỉ có muội thôi.” Dược Bình cũng tỏ ra như vậy nói.

“Được rồi, hiện tại chỉ còn lại có ta và muội, hai ta phải dựa vào nhau mà tầm bảo thôi, hy vọng tới lúc ra ngoài sẽ hoàn thành được nhiệm vụ.” Ngừng lại một chút, đột nhiên sắc mặt Dược Bình Trở lên ngưng trọng, sau đó nói.

“Ân! Tất cả nghe theo huynh!”

“Tốt! Chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, hai người thanh quang cùng một chỗ liền hóa thành hai đạo độn quang nhằm một hướng bay đi.

...

Bên cạnh một đầm lầy.

Sau khi chém giết một người của Thiên Linh Giáo cướp lấy túi trữ vật, Tuyết Tinh Tiên Tử liền hóa thành một đạo độn quang nhằm một hướng bay đi.

Cùng một màn đó, cách chỗ Tuyết Tinh Tiên Tử khoảng năm mươi dặm về phía nam.

Bách Dương Tử lấy xuống đầu lâu của một đệ tử Tinh Cang Các, sau khi thu lấy túi trữ vật và phi tang cái xác, hắn cũng hóa thành một đạo độn quang nhằm lấy một hướng bay đi.

...

Bên cạnh một con sông lớn, Tịnh Hoài Vân, Diệp Đình Chi và Lưu Thiên Bình cùng nhau liên thủ chém giết một đầu Ngư Giác cấp hai hồng đoạt lấy một đám linh thảo bên cạnh hang của nó.

Nhìn vào bề ngoài thì thấy ba người khá là chật vật, nhưng không biết bọn họ sử dụng trận pháp gì khiến cho Ngư Giác nhất thời bị vây hãm không thể làm gì được.

Ba người liên tục thi triển thần thông luôn phiên tấn công, Ngư Giác vì bị giam cầm nhất thời không thể phản công lại được, nó chỉ đành lấy tám thân da dày thịt béo ra để chống đỡ.

Nhưng xem ra các này không được ổn, mà đòn tấn công của ba người càng ngày càng mãnh liệt, uy lực ngày càng lớn, mỗi một lần đánh trúng lên cơ thể của Ngư Giác đều khiến cho nó phải gầm lên những tiếng giận giữ và đau đớn.

Thời gian chưa đầy nửa khắc trời qua, cuối cùng thì Ngư Giác cũng đã bị giết chết.

Sau khi thu thập xong, cả ba người liền rời khỏi chỗ này luôn.

...

Trên không một đầm lầy bên cạnh khu rừng mà lúc trước Diệp Khôn với Dương Lâm đi vào.

Hai đạo độn quang chớp lên liên tục bay xẹt qua, mà theo sau đó không xa là một đoàn hắc quang lấy tốc độ không hề thua kém gì đang hùng hổ đuổi theo.

Trong đoàn hắc quang đó yêu khí nổi lên cuộn cuộn, ẩn hiện trong đó mà một bầy yêu thú có khoảng năm sáu đầu, từ uy áp trên người chúng tỏa ra cho thấy chúng đều là yêu thú cấp hai.

Thấp thoáng có thể thấy được đám yêu thú này có hình dạng rất giống với loài sói, nhưng trên lưng mỗi đầu đều có một đôi cánh màu xanh rất lớn gần giống với cánh của loài dơi.

Thanh Bức Yêu Lang.

Không sai, chính là nó. Loài yêu thú này là yêu thú cấp hai thường sống thành bầy đàn, chúng vô cùng hung hãn và có được khứu giác cùng thính giác như của loài dơi, có thể đánh hơi được kẻ thù hay con mồi cách xa khoảng vài dặm.

Chúng mặc dù là yêu thú cấp hai, nhưng do tập tính sống theo bầy đàn cho nên rất nguy hiểm. Đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ mà ngay cả cao thủ Kết Đan Kỳ khi gặp phải chúng cũng phải kiêng kị ba phần, tốt nhất là không lên dây dưa với chúng mà tìm cách tránh chúng thì hơn.

“Sư huynh, làm sao bây giờ, nếu cứ như này thì Thanh Bức Yêu Lang sẽ đuổi kịp chúng ta mất.” Trong độn quang, một giọng thiếu nữ khá là trong trẻo vang lên.

“Không còn cách nào khác, chúng ta đành phải tới bên cạnh cửa ra rồi kích hoạt lệnh bài truyền tống ra ngoài thôi.” Bên trong đạo độn quang vang lên giọng nói đầy ảo não của một thiếu niên.

“Muội cũng đang có ý đó.”

“Ân. Gia tăng tốc độ, cố gắng giữ khoảng cách với chúng.”

Dứt lời, hai đạo độn quang đột nhiên hào quang chói mắt, tốc độ được đề cao lên tới mức cực hạn có thể, sau đó liền chuyển hướng qua bên phải

lao đi.

...

“Sur đệ, nhìn kia... là Mộc Đỉnh San, hơn nữa có nhiều hơn năm gốc.” Đang chậm rãi đi qua một vách núi, đột nhiên Dương Lâm dừng lại kinh ngạc hô lên.

“Hà? Mộc Đỉnh San...” Theo tiếng hô của Dương Lâm, Diệp Khôn quay lại nhìn theo hướng tay của hắn cũng tỏ ra kinh ngạc hô lên.

Ở phía trước cách hai người khoảng năm mươi trượng là một miệng hang ăn sâu vào bên trong lòng núi, mà cách chỗ miệng hang khoảng mười trượng có một đám linh thảo nhìn rất lạ mắt mọc lên.

Thân đám linh thảo này cao không quá một gang tay, mỗi một cây chỉ có hai lá, mà hình thù của chúng nhìn như một cái đinh thuốc vậy, đặc biệt hơn nữa bề mặt trên của nó nhìn tựa tựa như san hô ở dưới biển, nó toát ra một mùi hương cũng khá là đặc biệt, mùi này rất giống với mùi của trứng thối người hơi khó chịu.

“Sur huynh, đúng là Mộc Đỉnh San rồi, vận khí của hai ta cũng không tệ a, ở chỗ này cũng tìm được nó.” Diệp Khôn đem ánh mắt thu lại mừng rỡ nói.

“Ha ha, đệ nói đúng, vận khí của chúng ta quá tốt, nếu không thì từ lúc ban đầu cho tới bây giờ cũng không có thuật lợi như vậy đâu a.” Dương Lâm bộ dạng cũng như thế cười cười nói.

“Khoan đã, sư đệ mau lùi lại nấp qua một bên.” Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, Dương Lâm chợt biến sắc chớp lấy tay của Diệp Khôn kéo hắn về phía sau hơn một trăm trượng rồi vòng qua một hốc đá gần đó mới dừng lại.

“Sur huynh, có chuyện gì vậy?” Quá bất ngờ, Diệp Khôn chưa kịp phản ứng thì đã bị Dương Lâm kéo tới chỗ hốc đá nấp vào, lúc này hắn mới lên tiếng hỏi.

“Bình thường bên cạnh những linh thảo chân quý đều có yêu thú hộ thủ, đệ nhìn xem, chỗ kia có một cái hang, hiển nhiên là chỗ của yêu thú rồi. Chưa rõ đó là loại yêu thú gì, nhưng rất may dường như nó chưa phát hiện ra chúng ta, nếu không thì...” Dương Lâm với vẻ mặt có chút hoảng sợ nói.

Sau đó hắn khẽ lật tay lấy ra một cái ngọc giản đặt lên trán rồi đưa thần thức chìm vào.

“Quả nhiên là như vậy, đệ tự mình xem đi.” Một lúc sau, Dương Lâm với vẻ mặt cực kỳ khó coi ngược nhìn Diệp Khôn trịnh trọng nói.

Thấy bộ dạng của Dương Lâm như vậy, Diệp Khôn cũng tỏ vẻ khó coi, chẳng nhẽ có vấn đề gì rất nghiêm trọng sao?

Hắn không chần chừ, vội lấy ra một khối ngọc giản giống hệt với khối của Dương Lâm đang cầm trên tay, sau đó đặt lên trán đồng thời đưa thần thức vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 Chương 163: Đoạt Linh Thảo

Khi thần thức chìm vào bên trong ngọc giản, sắc mặt của Diệp Khôn biến đổi giống như Dương Lâm không khác nhau là mấy, hắn hít vào một hơi thật sâu, sau đó đem thần thức thu lại nghiêm trọng nói.

“Độc Nhãn Thanh Xà, yêu thú cấp ba?”

“Đúng vậy sư đệ, trong ngọc giản có chú thích chỗ nào xuất hiện Mộc Đỉnh San thì chỗ đó sẽ xuất hiện Độc Nhãn Thanh Xà...” Dương Lâm vẫn với bộ dạng như lúc trước nói.

“Ân! Vụ này hơi khó rồi đây, nếu là yêu thú cấp hai thì còn miễn cưỡng đối phó được, đằng này là yêu thú cấp ba... Hơn nữa Độc Nhãn Thanh Xà này không phải là yêu thú bình thường, nó lợi hại hơn rất nhiều so với những yêu thú cùng giai khác.” Diệp Khôn nghĩ ngợi một lúc nói.

“Làm thế nào đây, đánh nó thì chắc chắn không lại rồi, thế nhưng Mộc Đỉnh San kia... không lẽ chúng ta cứ thế mà bỏ đi?” Dương Lâm tỏ ra nuối tiếc nhăn mặt hỏi.

“Không được, mờ đã để ở trước miệng mèo thì làm sao có thể coi như không biết mà bỏ qua được, nhất định chúng ta phải dành được nó.” Diệp Khôn lập tức bác bỏ ý nghĩ của Dương Lâm, đã đến nước này rồi hẳn làm sao có thể bỏ qua chứ.

Mộc Đình San không những là vật phẩm quan trọng của nhiệm vụ lần này, hơn nữa nó còn là một dược thảo quý rất có công hiệu đối với tu sĩ Trúc Cơ, bảo hấn bỏ qua thực sự rất khó đấy.

Lâm vào trạng thái trầm tư, trong đầu Diệp Khôn có muôn vàn ý nghĩ lóe lên, Độc Nhãn Thanh Xà là yêu thú cấp ba với tu vi của hấn và Dương Lâm không thể động vào nó được, tuy đã có Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch tương trợ, nhưng chúng đều là con át chủ bài và là bí mật của hấn, cho nên hấn phải cân nhắc thật kỹ trước khi hành động.

“Dương huynh, trước khi hành động đoạt lấy Mộc Đình San, tiểu đệ có một yêu cầu mong huynh hãy thành toàn cho, không biết ý huynh thấy thế nào.” Một lúc sau, đột nhiên tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, sau đó hấn quay sang nhìn thẳng vào mắt Dương Lâm tỏ vẻ nghiêm trọng nói.

Đột nhiên thấy Diệp Khôn nói vậy, Dương Lâm ngây người ra một lúc thật lâu, hấn không hiểu Diệp Khôn nói với mình như vậy là có ý gì, hai người đã là huynh đệ, lại trải qua nhiều chuyện như vậy không lẽ vẫn còn chuyện gì không thể nói ra đơn giản hay sao?

Nghĩ thoáng qua, nhưng về sau Dương Lâm cũng hiểu, có lẽ Diệp Khôn có bí mật gì đó không tiện cho hấn biết cho nên mới nói ra những lời như vậy, dù gì tu tiên giới rất khốc liệt, cẩn thận vẫn là hơn, hơn nữa hấn đã cứu mình hai lần, cũng không thể nhỏ mọn được.

“Sư đệ, ta vẫn luôn nghĩ đệ chắc chắn đệ có bí mật gì đó không muốn cho người khác biết, ân tình của đệ đối với ta ta xin khắc cốt ghi tâm. Ta Dương Lâm, hôm nay ở chỗ này xin lấy tâm ma ra thề, không cần biết về sau có phát sinh chuyện gì, ta sẽ giữ bí mật ngoài ta và Diệp Khôn sư đệ ra, tuyệt đối không để người thứ ba biết được. Nếu vi phạm lời thề sẽ bị ngũ lôi oanh tạc, chết không được siêu sinh.” Dương Lâm nhìn ra được ý đồ của Diệp Khôn, hấn không hề do dự, liền lấy tâm ma ra thề.

Vừa dứt lời, Dương Lâm đưa tay bắt quyết đồng thời miệng lầm bầm chú ngữ, sau đó hấn cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết, tinh huyết vừa ra liền nhộn nhạo một hồi, sau đó nó cấp tốc xoay chuyển lóe lên những tia hắc khí nhìn rất quỷ dị.

Tiếp đó, lấy mắt thường cũng có thể thấy được tinh huyết thu nhỏ lại, dần chuyển sang màu đen rồi lấy mi tâm của Dương Lâm làm đích kích bắn tới chui vào bên trong không thấy đầu nữa.

Ngay lúc đó, trên mặt Dương Lâm hiện lên từng đợt thống khổ, ở giữa mi tâm đột nhiên xuất hiện một đồ án huyết chú chớp mắt liền biến mất không thấy đâu nữa, theo đó sắc mặt của hấn cũng đã ổn định lại, dường như không có chuyện gì phát sinh vậy.

Nhìn một màn này, ban đầu Diệp Khôn hơi ngần ra, hấn còn chưa nói gì mà Dương Lâm đã làm như vậy rồi, về sau hấn tỏ ra rất hài lòng, xem ra Dương Lâm đối với hấn là thật tâm, như vậy mới không hề do dự lấy tâm ma ra thề độc ngay, nếu như Dương Lâm mà còn do dự không dứt khoát như này, lúc đó mới có vấn đề đáng để nói.

“Tốt! Dương huynh, huynh đúng là huynh đệ tốt của ta. Có như vậy thì ta mới an tâm đoạt Mộc Đình San từ miệng của Độc Nhãn Thanh Xà...”

Mặc dù Diệp Khôn đã coi Dương Lâm là bằng hữu và đã ra tay cứu mạng hấn vài lần, nhưng đó cũng chỉ là dựa trên hảo cảm và tình đồng môn thôi, đối với hấn Diệp Khôn vẫn luôn có một khoảng cách nhất định đấy.

Gặp hoàn cảnh này hấn rất muốn để cho Phệ Linh Thiên Quỷ cùng Tiểu Bạch đi ra để giúp đỡ, nhưng hấn không muốn để Dương Lâm biết bí mật này của hấn.

Mộc Đình San nhất định phải có, suy đi nghĩ lại nếu mà bị miệng Dương Lâm rồi một mình hành động sẽ không còn gì phải úy kỵ nữa, nhưng hấn không phải là kẻ tâm ngoan hủ lạt, cho nên hấn không làm ra cái hạ sách đó.

Chỉ còn cách là để cho Dương Lâm biết được sự tồn tại của Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch, nhưng phải bắt hấn đem tâm ma ra thề độc, như vậy thì Diệp Khôn mới yên tâm.

Còn chưa kịp nói ra lời đó, thì Dương Lâm đã nhìn ra và lập tức lấy tâm ma ra thề, việc này đã khiến cho Diệp Khôn đối với hấn càng thêm hảo cảm và tin tưởng hơn.

“Sư đệ, đệ nói như vậy...” Trước câu nói của Diệp Khôn, Dương Lâm đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó lên tiếng hỏi.

Không đợi cho Dương Lâm kịp nói hết câu, đột nhiên cách tay Diệp Khôn khẽ vẫy, ngay lập tức có hai đạo linh quang một đen một xanh từ trong người hấn lóe lên đi ra.

Ngay sau đó, Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch liền xuất hiện bên cạnh.

Tiểu Bạch thì ngồi chồm chệ trên vai Diệp Khôn, nó đưa cả ba con mắt nhìn Dương Lâm ra vẻ dò xét, còn Phệ Linh Thiên Quỷ thì lơ lửng ngay phía trên bờ vai bên kia, nó cũng đưa ánh mắt dò xét đặt lên trên người của Dương Lâm.

“Đây là...Quý Vu Sơ Kỳ đỉnh phong, Yêu Thú cấp bốn, không, không đúng, là Yêu Thú cấp hai...” Đột nhiên Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch xuất hiện, sau đó chúng lại đem ánh mắt dò xét đặt trên người mình, khiến cho Dương Lâm giật mình kinh hãi vội lui về phía sau vài bước đồng thời đem tinh thần cảnh giác đẩy lên tới đỉnh điểm, sau đó hắn đem thần thức thả ra quét về phía chúng, ngay lập tức hắn kinh sợ lắp bắp hô lên.

Thấy bộ dạng của Dương Lâm như vậy, khóe miệng Diệp Khôn nở một nụ cười mỉm, sau đó lên tiếng nói.

“Dương huynh, huynh không cần phải khẩn trương như vậy, đây là Linh quý và tiểu đệ của ta, Phệ Linh và Tiểu Bạch.”

“Cái...cái gì...là Linh quý và Linh thú...à không...là tiểu đệ của đệ...” Nghe Diệp Khôn nói vậy, Dương Lâm vẫn chưa hết bàng hoàng lắp bắp nói.

“Àn! Đúng vậy, nhờ có chúng mà hai ta mới bình an từ đầu đến giờ đây.” Diệp Khôn đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bạch thản nhiên nói.

“Hà? Là như vậy...” Sau khi lấy lại được bình tĩnh, Dương Lâm vẫn không khỏi hít vào một hơi thật sâu kinh ngạc nói.

“Nói như vậy lần trước cứu ta và đệ thoát khỏi Tam Phân Đoạt Hồn Mệnh của tên tu sĩ Trúc Cơ kia là Phệ Linh này?” Ngừng lại một chút, như nhớ tới điều gì đó Dương Lâm lên tiếng.

“Àn! Đúng vậy, chính là nó.” Diệp Khôn liếc mắt về phía Phệ Linh Thiên Quý nói.

“Còn nữa, vị tiểu huynh đệ này rõ ràng chỉ là Yêu Thú cấp hai, nhưng linh áp trên người hắn cứ cho ta thấy như là của Yêu Thú cấp bốn a...” Dương Lâm âm thầm sợ hãi, sau đó nghĩ đến điều vừa rồi vội đảo mắt nhìn qua Tiểu Bạch nói, hắn thấy Diệp Khôn gọi nó là tiểu đệ, cho nên cũng không dám nói năng linh tinh sợ đối phương mà nổi giận thì sẽ rắc rối.

“Ha ha, chuyện này để nói sau đi, bây giờ chúng ta cần lên kế hoạch để đoạt lấy đám Mộc Đỉnh San kia đã.” Diệp Khôn không trả lời câu hỏi của Dương Lâm ngay, hắn đổi qua chủ đề khác cười nói.

“Àn! Đệ nói đúng, chỉ cần lên kế hoạch chu đáo thì việc này không thành vấn đề rồi.” Dương Lâm gật đầu đồng ý, sau đó đảo mắt nhìn qua Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch nói.

Sau đó hai người liền đem những suy nghĩ và phương thức đối phó với Độc Nhãn Thanh Xà của mình ra thảo luận lên kế hoạch.

Một khắc sau, hai người đã thống nhất được kế hoạch, liền rời khỏi chỗ ẩn nấp tiến gần lại chỗ cửa hang bắt đầu hành động.

Còn cách cửa hang khoảng năm mươi trượng, Diệp Khôn gia hiệu cho Dương Lâm dừng lại, sau đó hắn truyền âm phân phó cho Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch hành động theo kế hoạch đã định sẵn.

Nhận được lệnh của Diệp Khôn, Phệ Linh Thiên Quý cùng Tiểu Bạch lập tức rời khỏi vị trí của mình tiến hành.

Chỉ thấy Tiểu Bạch vòng một vòng ra phía sau đi qua bên kia rồi tiếp cận với đám Mộc Đỉnh San, còn Phệ Linh Thiên Quý chớp động vài cái nó liền xuất hiện ở trên không cách miệng hang cỡ sáu mươi trượng.

Lơ lửng trên không, Phệ Linh Thiên Quý tỏ ra ngưng trọng, sau đó hai tay nó trà sát vào với nhau, ngay lập tức tiểu kiếm liền xuất hiện trên tay nó.

Cầm tiểu kiếm lên, nó liên tục vạch vào khoảng không phía dưới từng đạo kiếm khí một, thuận theo đó, thoáng cái phía dưới chân nó liền xuất hiện một tấm lưới kiếm khí khá là mỏng manh, nhưng trên tấm lưới lại xuất hiện từng tia lôi điện xẹt qua xẹt lại nhìn rất rợn người.

Tiếp đó, miệng nó chu lên nhắm độc chú ngữ, một cánh tay còn lại thì liên tục bắt quyết đánh ra từng đạo pháp quyết rơi trên tấm lưới kiếm khí ở bên dưới.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tấm lưới ngay lập tức nhộn nhạo một hồi, sau đó từng đạo hắc quang lóe lên, đem toàn bộ tấm lưới bao phủ lấy, ban đầu nó có màu vàng nhưng hiện tại đã chuyển biến thành màu đen, ở bên ngoài quỹ khí cùng lôi điện ở bên trong phối hợp nhau nhìn rất sống động.

Kế đó, Phệ Linh Thiên Quý phun ra một ngụm quỷ khí rơi xuống tấm lưới phía dưới, ngay lập tức hắc quang đại tố cùng với quỷ khí nổi lên cuộn cuộn, thanh thế nhìn rất kinh người.

Thấy vậy, Phệ Linh Thiên Quý nâng tay điểm một điểm xuống phía dưới.

Ngay lập tức, tấm lưới bên dưới linh quang lập lòe, ngay sau đó nó lấy tốc độ rất nhanh lao xuống bên dưới, đem miệng hang phong bế lại.

Cùng lúc đó ở bên kia, thân hình Tiểu Bạch liên tục chớp lên vài cái, thoáng cái nó đã đến bên cạnh đám Mộc Đỉnh San.

Không hề chậm trễ, Tiểu Bạch nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó con mắt thứ ba chớp lên một tia lục quang bắn về phía đám Mộc

Đỉnh San.

Một màn khó tin xuất hiện.

Ngay khi tia lục quang tiếp xúc với đám Mộc Đỉnh San, lấy mắt thường cũng có thể thấy được thể tích của chúng đang co rút lại, thoáng cái đã thu lại chỉ nhỏ bằng một ngón tay cái.

Khẽ lật tay, linh quang lóe lên, trước mặt Tiểu Bạch liền xuất hiện hơn mười cái hộp ngọc, hộp ngọc vừa xuất hiện thì một tay Tiểu Bạch búng ra một đạo linh quang mở nắp hộp ra, còn một tay khác liên tục chỉ về phía đám Mộc Đỉnh San.

Linh quang lóe lên liên tục, thoáng cái toàn bộ Mộc Đỉnh San đã bị Tiểu Bạch thu hết vào trong hộp ngọc, sau đó nó khẽ phất tay một cái, toàn bộ hộp ngọc liền biến mất không thấy đâu nữa.

Xong việc, Tiểu Bạch không hề chần chừ, cả người nó thanh quang cùng một chỗ biến thành một đạo lục quang bay về phía của Diệp Khôn.

Toàn bộ quá trình Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch thi pháp đoạt bảo nói ra thì dài dòng, nhưng thực chất chỉ diễn ra trong vài tức công phu.

Nấp ở một bên quan sát, không những là Dương Lâm mà ngay cả Diệp Khôn cũng phải trợn mắt há hốc mồm ra nhìn, hai người đưa mắt nhìn nhau không nói lên lời.

Dương Lâm đã đành, thế nhưng cả Diệp Khôn cũng không thể tưởng tượng nổi bọn chúng hành động lại nhanh đến như vậy, so với dự tính ban đầu thì việc đoạt được thảo lần này không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Lấy lại vẻ bình tĩnh, Diệp Khôn và Dương Lâm hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt hai người không khỏi lộ lên vẻ vui mừng.

Thế nhưng ngay lúc này...

“Grừ...” Một tiếng gầm giận giữ từ bên trong thạch động truyền ra.

Theo sau đó.

“Ầm...” Một tiếng nổ lớn vang lên.

“Phốc xuy...xoẹt xoẹt...”

Một tiếng va chạm mạnh, khiến cho tấm lưới phong bế ở ngoài cửa hang nhộn nhạo một hồi, từng tiếng xoẹt xoẹt của lưới điện vang lên.

Ở phía trên, Phệ Linh Thiên Quỷ nhướng mày, hai mắt của nó nhìn rất quý dị, sau đó cánh tay nó vung lên, vẽ vào khoảng không một cái đồ án hình mặt quỷ, rồi đánh ra một đạo pháp quyết đẩy đồ án đó rơi xuống tiến nhập vào bên trong tấm lưới ở dưới.

Ngay lập tức, hắc quang bên trên tấm lưới lóe lên, nó liền được gia cố thêm một trận phòng ngự.

“Ầm...Ầm...” Liên tục những tiếng nổ lớn vang lên.

Theo đó là từng đạo cột sáng từ bên trong thạch động lao ra và chạm với tấm lưới ở bên ngoài cửa.

“Phốc xuy.” Ngay sau đó, tấm lưới liền bị một đạo cột sáng đánh thủng một lỗ to bằng cái miệng thùng, lập tức toàn bộ tấm lưới nhộn nhạo một hồi, rất nhanh liền tiêu tán mất.

“Grừ...”

Ngay khi tấm lưới bị phá hủy, một cái bóng lớn từ bên trong thạch động lao ra, đến trước cửa động khoảng mười trượng thì nó liền dừng lại, lập tức một con quái thú khổng lồ liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 164: Chém Giết Độc Nhãn Thanh Xà

Quái thú khổng lồ, thân hình màu xanh lớn cỡ ba người ôm, chiều dài khoảng năm mươi trượng, lớp lân phiến trên người cứng rắn sáng bóng, cái

đầu hình thù gần giống với loài rồng đất, hai cái răng lạnh bén nhọn với đầu lưỡi liên tục thò ra thụt vào nhìn rất rợn người.

Điểm đặc biệt ở quái thú này là trên đầu nó chỉ có một con mắt duy nhất mọc ra từ đỉnh đầu và nhô lên một chút, cũng nhờ vậy mà mắt nó đảo quanh được một trăm tám mươi độ, có thể nhìn được toàn bộ sự vật ở xung quanh người nó.

Trên người nó bộc phát ra một cỗ linh áp rất đáng sợ, nó khiến cho đám người Diệp Khôn cảm nhận được một áp lực đáng sợ, hít thở không thông.

Độc Nhãn Thanh Xà, yêu thú cấp ba.

Độc Nhãn Thanh Xà vừa ra khỏi hang, nó gầm lên một tiếng giận dữ, sau khi đảo mắt nhìn Phệ Linh Thiên Quỷ ở trên và nhìn về chỗ Diệp Khôn đang ẩn nấp, nó liền quay sang nhìn vào chỗ đám Mộc Đình San ở bên cạnh cửa động.

Ngay lập tức sắc mặt nó đại biến, toàn bộ số Mộc Đình San đã không cánh mà bay, biết là kẻ nào đã lấy, hung quang trong mắt nó nổi lên, đồng thời trên thân nó toả ra yêu khí cùng với linh áp còn đáng sợ hơn.

Sau đó nó quay sang nhìn chằm chằm về chỗ Diệp Khôn, tự đánh giá một chút, đột nhiên nó há rộng cái miệng lớn đầy hôi tanh phun ra một đoàn chất dịch màu đen về phía Diệp Khôn.

"Không tốt, mau tránh."

Nhìn thấy màn này, sắc mặt Diệp Khôn đại biến, hần hô lên một tiếng đồng thời thân hình nhoáng lên một cái đã lui về phía sau hơn hai mươi trượng, Dương Lâm và Tiểu Bạch động tác cũng nhanh không kém, dường như cùng một lúc đã đứng ở bên cạnh hắn, cả ba không khỏi lộ ra một tia sợ hãi nhìn về chỗ mình vừa ẩn nấp.

"Ầm" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay khi đám người Diệp Khôn chạy ra ngoài, đoàn hắc dịch được Độc Nhãn Thanh Xà phun ra đã đánh trúng chỗ đó, khiến cho một mảng vách đá bị đánh cho nát bấy, bụi đất bay mù mịt, trên đó còn để lại một cái hố ấn vào sườn núi sâu cỡ hơn một trượng.

Diệp Khôn và Dương Lâm không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên một tia sợ hãi đến cực điểm, nếu chậm một chút thời thì có thể cả hai đã mất mạng dưới một chiêu này rồi.

"Tiểu Bạch, Phệ Linh hai người liên thủ chém giết đầu Độc Nhãn Thanh Xà này, ta sẽ ở bên tùy thời đánh nện nó." Hít vào một ngụm khí lạnh, Diệp Khôn liền truyền âm cho Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch.

Sau đó vẻ mặt của hắn cũng trở lên nghiêm trọng, lúc này là đối phó với một yêu thú cấp ba cho nên hắn không dám coi thường, lập tức té ra thanh quang hộ thuẫn, đồng thời lấy ra vài tấm phù lục mang tính chất phòng ngự dán lên người.

Thủy Linh Kiếm cũng được hắn rút ra khỏi vỏ, đồng thời linh áp trên người cũng được phóng ra tới mức cực hạn, lấy khí thế làm điểm tựa chuẩn bị nghênh địch.

Ở bên cạnh Dương Lâm cũng cùng một động tác, sau khi đem đủ loại phòng ngự tế ra, hắn cũng xuất ra một thanh tiểu đao phẩm chất không tệ, đồng thời tinh thần được đẩy lên tới mức đỉnh điểm.

Ngay sau đó, chỉ thấy Diệp Khôn khẽ lật tay, lập tức trên tay hắn xuất hiện hơn mười tám phù lục, không hề chần chừ hắn liền ném đám phù lục về phía trước.

Phù lục được ném ra, lập tức đón gió bốc cháy rồi huyễn hoá ra đủ loại công kích hướng về phía của Độc Nhãn Thanh Xà đánh tới.

Nhất thời công kích đầy trời, băng phong liệt hoá đủ loại pháp thuật công kích theo nhau rơi xuống.

Không dừng lại ở đó, Diệp Khôn lại lấy ra thêm hai lần phù lục nữa ném ra.

Theo đó từng đợt công kích nối theo nhau hướng về Độc Nhãn Thanh Xà với khí thế thật kinh người.

Mặc dù chúng đều là phù lục cấp thấp, bình thường đối với yêu thú cấp ba da dày thịt béo cũng không gây uy hiếp gì, nhưng với số lượng nhiều như này cũng phải khiến nó có chút hoảng sợ rồi.

Không những Độc Nhãn Thanh Xà có chút hoảng sợ, mà ngay cả Dương Lâm cũng kinh ngạc lẫn sợ hãi, hắn không thể ngờ được Diệp Khôn lại có nhiều phù lục phẩm chất công kích như thế, xem ra lời đồn về việc hắn dùng phù lục chiến thắng áp đảo ở Đại Hội Thăng Thiên là có thật rồi.

Hít vào một hơi khí lạnh, nhưng Dương Lâm không có lên tiếng nói gì, vẫn với biểu nhiên như lúc đầu chú tâm vào Độc Nhãn Thanh Xà.

Cùng khoảng thời gian đó, ở phía trên sắc mặt Phệ Linh Thiên Quỷ cũng trở lên ngưng trọng, kiếm trong tay nó vung lên, lập tức một hư ảnh ló

kiếm lớn hơn mười trượng xuất hiện, không hề chần chừ, nó hú lên một tiếng rồi chém ra một kiếm đầy uy lực xuống dưới.

Hư ảnh lờ kiếm theo đó cũng xé gió lao xuống với một khí thế kinh người, kiếm khí đi đến đâu cắt nát không khí đến đó, uy lực thật không thể tưởng tượng nổi.

Ở bên dưới, phía trước là cường địch cho nên Tiểu Bạch không dám chủ quan, ngay khi Diệp Khôn truyền âm ra lệnh nó đã có hành động.

Chỉ thấy hung quang trong mắt nó loé lên, nó gầm lên một tiếng đồng thời hai tay đâm thùm thụp lên ngực vài đâm.

Ngay lập tức, từ trên người nó lục quang đại thịnh, cơ thể nó cũng bắt đầu biến đổi.

Khác với những lần trước, lần này cơ thể Tiểu Bạch tăng trưởng lên rất lớn, chớp cái nó đã biến thành một Cự Viên to lớn cỡ mười trượng, khuôn mặt nó cũng biến đổi rất nhiều, trở thành bộ dạng của một hung thần đòi mạng nhìn rất đáng sợ.

Khí tức trên người nó theo đó cũng tăng vọt lên, so với yêu thú cấp bốn còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Nó hung hăng nhìn về phía Độc Nhãn Thanh Xà gầm lên một tiếng đầy giận dữ, sau đó nó há miệng phun ra một cột sáng lục quang tấn công đối phương.

Toàn bộ quá trình nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng thực tế diễn ra chỉ trong vài tức hơi thở.

Bốn phương tám hướng đều bị từng lớp băng phong liệt hoá do phủ lục biến ảo tấn công, đã khiến cho Độc Nhãn Thanh Xà nộ về sợ hãi, nhưng khiến nó cảm thấy hoảng sợ hơn là hai đòn tấn công của Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch đang đánh tới.

Đối với khí tức của Phệ Linh Thiên Quý biểu hiện ra ngoài khiến cho Độc Nhãn Thanh Xà không hề uly ky, nhưng khi cảm nhận được khí tức của Tiểu Bạch khi biến thân vượt xa nó đạt tới trình độ của yêu thú cấp bốn lại khiến cho nó hoảng sợ rồi.

Diễn biến quá nhanh, công kích quá nhiều khiến Độc Nhãn Thanh Xà không kịp lui vào bên trong thạch động để né tránh, nó chỉ còn cách đối mặt với đợt tấn công mãnh liệt này.

Gầm lên một tiếng giận giữ, hung quang trong mắt Độc Nhãn Thanh Xà một lần nổi lên.

Ngay lập tức nó quặn tròn người lại tạo thành hình chớp tam giác, đồng thời toàn bộ lân phiến trên người nó nhô ra, tạo thành một bộ giáp vững chắc ở bên ngoài, cùng lúc đó trên người nó yêu khí ngùn ngụt phun ra tạo thành một lớp phòng hộ bao quanh người của nó vào trong.

Không dừng lại ở đó, cái đuôi của nó đột nhiên dựng đứng lên, đồng thời ve vẩy biến ảo ra thành một cái đuôi khác, sau đó phân biệt hai hướng đón đỡ đòn tấn công của Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch.

"Ầm...Ầm..." Từng tiếng nổ mạnh.

"Grừ...Gào..."

Theo sau đó là tiếng gầm đầy đau đớn của Độc Nhãn Thanh Xà vang lên.

"Vèo" một cái đuôi đã bị kiếm khí chém đứt văng ra bên ngoài.

Lăn trong bụi đất Độc Nhãn Thanh Xà gầm gừ đau đớn, lúc này nhìn lại cái đuôi của nó đã bị chặt đứt một đoạn ngắn, trên cơ thể nó thấp thoáng thấy có vài cái lân phiến bị bong tróc, lớp yêu khí bên ngoài cũng xuy giảm đi khá nhiều, xem ra nó đã bị thương.

Ba phía đều có địch, nhất thời Độc Nhãn Thanh Xà không dám vọng động, đột nhiên nó ngửa cổ lên trời hú lên một tiếng nghe rất quái dị, sau đó cơ thể nó loé lên nhắm hướng thạch động lao tới.

Có điều nó vừa tới trước cửa động thì.

"Rầm" một tiếng vang lên.

Cơ thể của nó bị đánh bật ngược trở lại văng ra xa hơn mười trượng.

Nhìn lại thì thấy Tiểu Bạch như hung thần đang đứng chắn trước cửa động, một tay nó nắm quyền gio ra đang thu lại, hiển nhiên vừa rồi nó đã dùng quyền này đánh cho Độc Nhãn Thanh Xà phải bật người trở lại rồi.

Lăn một vòng dưới đất rồi xoay người vuron dậy, Độc Nhãn Thanh Xà gầm lên một tiếng giận giữ, nhưng ánh mắt nó nhìn Tiểu Bạch mang đầy vẻ sợ hãi.

Gầm lên một tiếng giận giữ, đột nhiên bên ngoài cơ thể nó yêu khí đại thịnh, sau đó nó há miệng liên tục phun ra ba đạo hắc quang về phía Tiểu

Bạch, quay ngoắt đầu lại, nó cũng phun ra hai đạo hắc quang về phía Phệ Linh Thiên Quỷ.

Sau đó thân hình nó loé lên theo sau hắc quang lao vào tấn công Tiểu Bạch.

Nhìn một màn này, sắc mặt của Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch trở lên ngưng trọng.

Cả hai đều nhận ra ẩn bên trong những đạo hắc quang kia là những đoàn hắc dịch rất nguy hiểm, nếu để chúng đánh lên người thì sẽ gặp rắc rối lớn.

Phệ Linh Thiên Quỷ nướng mảy, động tác như cũ, chém ra liên tiếp hai đạo kiếm khí, đồng thời cánh tay nó vung vẩy tầng tầng mặt quỷ phòng hộ được huyền hoá ra chắn trước người nó.

Không dừng lại ở đó, đột nhiên cơ thể nó tách ra làm hai, sau đó một cái biến mất ngay tại chỗ, đến lúc xuất hiện đã thấy ở phía sau Độc Nhãn Thanh Xà rồi.

Bên này, Tiểu Bạch đâm thùm thụp vào ngực mình vài đâm, sau đó con mắt thứ ba của nó chớp lên liên tục ba cái, lập tức ba đạo lục quang từ trong đó bắn ra đón lấy ba đạo hắc quang đang lao tới.

Sau đó nó không hề di chuyển, hay tay khê nâng lên, ngay lập tức trên lòng bàn tay xuất hiện hai đạo lục viêm nhìn rất quý dị.

"Bùng." Lục viêm đột nhiên bùng ra, đem toàn bộ cơ thể của Tiểu Bạch bao lấy, nhìn vào nó như là một đốm lục viêm khổng lồ đang ngùn ngụt cháy vậy.

"Ầm...Ầm..." Từng tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ công kích của cả ba đã va chạm với nhau, một áp lực rất từ đó lan ra khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Kiểm khí của Phệ Linh Thiên Quỷ mặc dù đã đánh trúng hai đạo hắc quang kia nhưng uy lực của nó không hề tầm thường, toàn bộ phòng hộ bị tiêu tán rất nhanh, cơ thể nó bị đánh bay về phía sau đập lên vách núi.

Cũng may lực công kích đã được cản lại phần nào, cho nên Phệ Linh Thiên Quỷ chỉ bị thương nhẹ, chặt vật một lúc nó cũng đã đứng dậy được.

Phía Tiểu Bạch thì khả quan hơn, đòn tấn công của Độc Nhãn Thanh Xà xem ra rất mạnh nhưng ba đạo lục quang của kia cũng không đơn giản. Nó đã hoá giải hai phần ba uy lực của đòn này, vì vậy Tiểu Bạch chỉ bị một chút ảnh hưởng không đáng nhắc tới.

Cùng lúc đó.

"Bình...Bốp..."

Hai tay Tiểu Bạch liên tục tung ra những cú đánh đầy man lực lên thân Độc Nhãn Thanh Xà.

Không chịu yếu thế, cái đuôi của Độc Nhãn Thanh xà cũng đập lên người Tiểu Bạch từng cái đầy uy lực.

Nhất thời cả hai lao vào quần chiến với nhau, chúng dựa vào da thịt béo dày để phân cao thấp.

Phệ Linh Thiên Quỷ tiến tới đằng sau gặp cảnh này thì hơi ngẩn ra, nó không nghĩ tới Độc Nhãn Thanh Xà và Tiểu Bạch lại dùng cách này để đánh nhau.

Thoáng cái Phệ Linh Thiên Quỷ lấy lại vẻ bình tĩnh, trong mắt nó loé lên một tia quý dị, sau đó phát tay một cái, lập tức một đám quỷ khí từ trong lòng bàn tay bắn ra.

Tiếp đó miệng nó chu lên lăm bầm đọc chú ngữ, ngay lập tức quỷ khí nhộn nhạo một hồi, sau đó biến ảo thành một cái lồng hình vuông lớn hơn mười trượng.

Sau đó linh quang bên cạnh nó loé lên, một Phệ Linh Thiên Quỷ khác xuất hiện ở bên cạnh.

Không hề chần chừ, nó liền nhảy vào cái lồng phía trước, sau đó "Bành" một tiếng, cơ thể nó nổ tung hoà nhập vào bên trong.

Xong đâu đấy, nó quay ra nhìn xuống phía dưới rồi cánh tay khê vẩy, đem cái lồng ném về phía Tiểu Bạch và Độc Nhãn Thanh Xà.

Hành động của Phệ Linh Thiên Quỷ đều rơi vào mắt của Độc Nhãn Thanh Xà, đột nhiên trong lòng nó nhảy dựng lên, như có điểm báo chẳng lành.

Nó gầm lên một tiếng, sau đó chớp được cơ hội, cái đuôi đập mạnh vào hông Tiểu Bạch một cái khiến cho nó bị đánh bật ra, kể đó thì nó lao người vào bên trong thạch động.

Có điều nó còn chưa kịp tiến vào trong thạch động thì "bụp" một tiếng, cánh tay thô khếch đầy man lực của Tiểu Bạch đã tóm lấy cái đuôi của nó.

Nhe răng ra cười, Tiểu Bạch giựt mạnh một cái lôi Độc Nhân Thanh Xà ra ngoài.

Cùng lúc đó, cái lồng quý khí được Phệ Linh Thiên Quý biến ảo ra cũng đã chụp xuống, đem Độc Nhân Thanh Xà nhốt vào trong.

Tiểu Bạch buông tay nhảy qua một bên, sau đó độc tác rất nhanh điểm một chỉ về phía mắt của Độc Nhân Thanh Xà.

"Phụp" một tiếng trầm đục.

Theo đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con mắt duy nhất của Độc Nhân Thanh Xà bị Tích Dương Chỉ của Tiểu Bạch bắn trúng khiến nó nát bét.

Động tác của Phệ Linh Thiên Quý cũng không hề thua kém, sau khi đánh ra một đạo pháp quyết khiến cho cái lồng quý khí thu nhỏ lại, nó liền xuất ra một đạo kiếm khí đầy uy lực nhắm vào cổ của Độc Nhân Thanh Xà.

"Xoẹt"

Kiếm khí xuyên qua lớp quý khí bên ngoài rơi trên cổ của Độc Nhân Thanh Xà.

"Phốc" một tiếng.

Đầu lâu của Độc Nhân Thanh Xà đã bị lấy xuống, không dừng lại ở đó, đột nhiên kiếm khí lượn một vòng trên đầu lâu của nó.

"Bành"

Đầu lâu bị kiếm khí cắt cho nổ tung, theo sau đó là một hạt yêu đan màu xanh bay ra lơ lửng trên không trung.

Trên bề mặt yêu đan phản phát còn thấy những tia quý khí và lõi điện lượn lơ xung quanh, mà ẩn chứa bên trong yêu đan xuất hiện một ảo ảnh nhìn rất giống với Độc Nhân Thanh Xà.

Yêu Hồn, đúng là nó.

Lúc này Yêu Hồn của Độc Nhân Thanh Xà tỏ ra sợ hãi, nó liên tục giãy dụa hòng muốn thoát ra ngoài nhưng hoàn toàn không thể, nó chỉ có thể giãy dụa trong vô vọng mà thôi.

Phệ Linh Thiên Quý nghe răng ra người, chớp mắt một cái quý khí liền tán loạn, sau đó nó tụ lại một chỗ rồi vây lấy yêu đan vào trong.

Từ bên trong đó có thể cảm nhận được tiếng kêu gào thảm thiết của Yêu Hồn vang lên, sau đó quý khí nhộn nhạo một hồi rồi rời khỏi yêu đan tiến tới trước mặt Phệ Linh Thiên Quý.

Hai mắt Phệ Linh Thiên Quý sáng lên, cái miệng nhỏ của nó chu ra hấp toàn bộ quý khí vào trọng miệng, sau đó đánh ợ một cái nuốt xuống.

Bên này Tiểu Bạch cũng cùng một động tác, sau khi quý khí đem Yêu Hồn của Độc Nhân Thanh Xà đi ra, nó cũng há miệng hấp một cái, đem yêu đan hút vào trong miệng nuốt xuống.

Toàn bộ quá trình diễn ra hết sức nhanh chóng, Diệp Khôn và Dương Lâm ở một bên chứng kiến toàn bộ khiến cho hai người sợ ngây người.

Độc Nhân Thanh Xà là yêu thú cấp ba lại thuộc vào hạng hung hãn đấy, vậy mà khi bị Phệ Linh Thiên Quý cùng Tiểu Bạch liên thủ vây công, nó dường như yếu thế và rất nhanh đã bị bọn chúng giết trừ một cách nhanh chóng mà không tốn bao nhiêu sức mấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 165: U Linh

Vừa mừng vừa sợ, Diệp Khôn và Dương Lâm bốn mắt nhìn nhau nhất thời không ai nói thành lời.

Tiểu Bạch cũng được mà Phệ Linh Thiên Quý cũng được, bọn chúng mạnh tới mức không tưởng tượng nổi, ngay cả Diệp Khôn cũng khó mà đoán biết trước được thực lực của chúng sâu cạn tới đâu.

Lần nào cũng vậy, miệng thì cứ nói ở một bên tuy thời sẽ ra tay giúp đỡ chúng trong lúc đối địch, nhưng hần chưa kịp làm được điều gì thì kẻ địch đã bị xử lý rồi.

Quá nhanh, quá nguy hiểm, phải nói là Diệp Khôn quá may mắn khi có được hai trợ thủ như Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quý.

"Sư đệ, thật không ngờ Linh quý và tiểu đệ của đệ lại lợi hại đến mức này a." Ở bên cạnh sau khi lấy lại được vẻ bình tĩnh, Dương Lâm vẫn chưa hết kinh ngạc hít vào một ngụm khí lạnh lên tiếng nói.

"Ân! Quả thật đệ cũng không nghĩ tới thực lực của chúng lại mạnh tới mức này đây, nhanh như vậy đã giải quyết xong Độc Nhân Thanh Xà này rồi, nó là yêu thú cấp ba đấy." Diệp Khôn hít vào một hơi ổn định lại tâm tình thì thảo tự nói.

"Tiểu Bạch, Phệ Linh, vất vả cho hai người rồi." Sau đó Diệp Khôn quay về phía Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quý vui mừng nói.

Nghe thấy vậy, Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quý khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó thân hình Phệ Linh nhoáng lên liền xuất hiện bên cạnh vai trái của Diệp Khôn, trên mặt nó hiện rõ vẻ tươi cười nhìn hần với ánh mắt đầy cung kính.

Cùng lúc đó thân hình Tiểu Bạch đột nhiên cũng co rút lại, lục quang quanh thân nó loé lên một cái đã trở lại hình dạng ban đầu, sau đó nó ngoác miệng ra cười với vẻ đắc ý, nhoáng cái nó đã nhảy vọt lên trên vai phải của hần ngồi chễm trệ trên đó.

Diệp Khôn nhìn cảnh này thì mỉm cười, riêng Dương Lâm bộ dạng như cũ vẫn tỏ ra kinh ngạc đối với hành động của chúng, nhất là Tiểu Bạch, nó đã để lại một ấn tượng khó quên trong đầu hần.

"Sư đệ, da lông của Độc Nhân Thanh Xà rất chân quý, chúng ta nên thu lấy không thể bỏ qua được." Một lúc sau, Dương Lâm đảo mắt nhìn về phía xác của Độc Nhân Thanh Xà nói.

"Ân! Không sai, đệ và huynh mỗi người một nửa a." Diệp Khôn nghe vậy cũng quay ra nhìn xác của Độc Nhân Thanh Xà mỉm cười nói.

Nghe Diệp Khôn nói vậy trong lòng Dương Lâm mừng rỡ, theo lẽ thường thì xác của Độc Nhân Thanh Xà đáng nhẽ sẽ là của Diệp Khôn hết, nhưng hần biết Diệp sư đệ này là người rất thoáng, nhất định sẽ không lấy hết một mình mà sẽ chia cho hần nữa, vừa rồi chẳng qua là hần thử mà thôi.

Sau đó, Dương Lâm và Diệp Khôn mỗi người một tay, đem những bộ phận có giá trị trên thân của Độc Nhân Thanh Xà thu lấy, rồi bắn ra một đạo liệt hỏa đem cái xác thiêu thành tro tàn.

Xong đâu đấy, Diệp Khôn để cho Phệ Linh Thiên Quý trở lại Kỳ Linh Phệ Hồn Phiến, còn Tiểu Bạch trở về túi linh thú, sau đó hần và Dương Lâm tiếp tục tiến về phía trước, đi theo bản đồ hướng tới chỗ cửa ra tầng năm.

Tất nhiên trên đường đi hai người vẫn luôn thả thần thức ra để tìm tòi, hy vọng trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn một ngày nữa sẽ tìm thêm được cái gì đó đáng giá.

Nửa canh giờ sau.

Lúc này Diệp Khôn và Dương Lâm đang đứng trước một đầm lầy nhỏ, đầm lầy này xuất hiện chắn trước đường đi của hai người.

Đầm lầy này tuy nói là nhỏ, nhưng bán kính của nó cũng phải cỡ ba mẫu, nhìn vào đầm lầy thì thấy có hắc khí khá nồng đậm lơ lửng trên mặt nước, từng đợt chương khí từ bên dưới sộc lên nhìn rất đáng sợ, nếu không may mà hít phải chương khí này thì sẽ rất nguy hiểm.

"Sư huynh, từ trên bản đồ cho thấy thì chúng ta đang đứng trước Hắc Đầm a." Diệp Khôn hí mắt nhìn đầm lầy phía trước tỏ vẻ ngưng trọng nói.

"Đúng vậy, nếu trực tiếp đi ngang qua Hắc Đầm này thì tới cửa ra nhanh hơn, nhưng sẽ gặp nguy hiểm, còn nếu vòng qua bên phải đi để tránh nó thì an toàn, nhưng quãng đường như thế cũng sẽ kéo dài hơn." Dương Lâm nhớ lại vị trí của Hắc Đầm được đánh dấu trên bản đồ nói.

"Theo đệ thì chúng ta cứ đi đường vòng đi, an toàn vẫn là trên hết." Tự đánh giá một chập, Diệp Khôn lên tiếng nói.

"Được, vậy chúng ta đi." Với đề nghị của Diệp Khôn, Dương Lâm không có gì dị nghị cả thân nhiên nói.

Kể đó hai người liền chuyển hướng tránh Hắc Đầm đi vòng qua một bên, mặc dù nói là tầm bảo, cầu phú quý trong nguy hiểm, nhưng an toàn là trên hết, dù gì thì thời gian ở trong này không còn nhiều, cũng chỉ vồn vện có một ngày nữa mà thôi, cho nên chọn con đường an toàn là một việc làm sáng suốt nhất.

"Sư huynh, đệ cảm thấy Hắc Đầm này có cái gì đó rất nguy hiểm, chúng ta nhanh ly khai chỗ này thôi." Đang chậm rãi phi hành, đột nhiên trong lòng Diệp Khôn nổi lên một điềm cảnh báo chẳng lành, sắc mặt hần liền biến đổi, vội quay sang bên cạnh nói.

"Đệ cũng có cảm giác đó? Chẳng hiểu sao ta cũng có cái cảm giác bất an như đệ, hình như có cái gì đó rất nguy hiểm đang theo dõi chúng ta vậy."

Sắc mặt Dương Lâm cũng thoáng thay đổi, có vẻ khẩn trương nói.

"Huynh cũng có cảm giác như đệ? Nếu thế thì không ổn rồi, tăng tốc rời khỏi chỗ này ngay." Nghe Dương Lâm nói, đột nhiên trong lòng Diệp Khôn nhảy dựng lên, vẻ mặt trở lên nghiêm trọng nói.

Dứt lời, Diệp Khôn và Dương Lâm thanh quang cùng một chỗ loé lên hào quang đại thịnh, tốc độ đột nhiên được gia tăng lên đáng kể nhằm phía trước bay đi.

Thế nhưng, hai người vừa mới đi được hơn hai mươi trượng thì dị biến nổi lên.

Không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên ở phía trước cách hai người khoảng năm mươi trượng không gian một hồi nhộn nhạo, ngay sau đó liền xuất hiện một bóng người đứng chắn trước mặt.

Bóng người này bộ dạng nhìn rất quý dị, cơ thể hần dường như không phải là thực thể, chỉ như là một vong hồn được cô đọng lại mà thôi.

Xung quanh người hần phảng phất cũng có một chút quý khí lượn lờ nhưng không hề giống với Phệ Linh Thiên Quỷ, nếu đem ra so sánh thì hần giống với Quỷ tu hơn, khuôn mặt hần có điều rất khác lạ, luôn phiên biến ảo thành những bộ mặt khác nhau với rất nhiều hình thái.

Điều đáng chú ý ở đây là, linh áp trên người hần toát ra vậy mà đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ Trung kỳ.

Bất thành linh xuất hiện một bóng người đứng chắn ở trước mặt, Diệp Khôn và Dương Lâm dừng độn quang lại, hai người liếc mắt nhìn nhau vẻ mặt không khỏi toát lên một tia giật mình sợ hãi.

Người này nhìn không hề giống với một trong những người cùng với bọn họ tham gia thí luyện lần này, ngược lại hần rất quý dị khiến cho người ta cứ có cảm giác nể da gà khi nhìn vào.

Diệp Khôn và Dương Lâm không hẹn đều cùng nhau thả ra linh quang hộ thể, sau đó động tác rất nhanh liền lui về phía sau hơn mười trượng, đồng thời đem thần thức và pháp khí tế ta, tinh thần được đẩy lên tới mức cực hạn, tập chung cao độ vào đối phương để đề phòng.

Thần thức của hai người quét qua người ở phía trước, đột nhiên giật mình hoảng sợ khi cảm ứng được tu vi của hần.

Là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, hơn nữa là Trúc Cơ Trung Kỳ.

Tu vi của đối phương khá cao vượt xa so với tu vi của hai người, đột nhiên lại xuất hiện chặng đường như thế này, hiển nhiên là không có việc gì tốt lành rồi.

Nếu như đoán không có sai thì người này chắc chắn từ trong đầm lầy bên cạnh đi ra, vì khi đối diện với hần, Diệp Khôn và Dương Lâm đều cảm nhận được cái cảm giác như lúc trước, một cảm giác nguy hiểm đang ập đến.

Hít vào một hơi khí lạnh, Diệp Khôn âm thầm truyền âm cho Dương Lâm một câu, sau đó ngẩng mặt nhìn về phía trước nói.

"Tiền bối, không biết ngại chặn đường văn bối là có gì để phân phó?"

"Khắc khắc, có gì để phân phó? Có đấy có đấy, đã năm năm rồi ta còn chưa được thưởng thức mùi vị của hồn phách con người, vừa hay gặp hai người ở chỗ này, như vậy đi, các người ngoan ngoãn để ta cắn nuốt hồn phách của các người a." Nghe Diệp Khôn hỏi, người thần bí cười một tiếng quái dị rồi lên tiếng nói.

Trong giọng nói của hần mang đầy vẻ thèm thuồng, khiến cho Dương Lâm và Diệp Khôn cảm thấy lạnh cả người.

"Sư đệ, không xong rồi, ta đã nhớ ra lai lịch của hần, hần không phải con người, hần chính là cô hồn đã quỷ ở chỗ này, tên gọi của hần là U Linh." Dương Lâm nghe người thần bí nói xong, đột nhiên như nhớ tới điều gì, sắc mặt của hần trở lên đại biến sợ hãi nói.

"U Linh? Hần không phải là con người? Vậy hần là thứ cô hồn đã quỷ như thế nào?" Diệp Khôn nghe vậy thì cả kinh quay ra hỏi.

"Nó chính là oán khí của người khác khi chết lưu lại không tiêu tán, lâu ngày oán khí đó sẽ thông linh và có thể tu luyện, nó sinh trưởng bằng cách tìm kiếm hồn phách hoặc oán khí của người chết để cắn nuốt." Dương Lâm nghĩ tới U Linh có chút sợ hãi nói.

"Nói như vậy thì hần chỉ là quỷ vật?" Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh lên tiếng nói.

"Đúng vậy! Hần cũng là một dạng quỷ vật. Đây là những gì mà sư phụ cho ta biết trước khi đi, chỉ là người nói tỷ lệ gặp phải hần rất thấp, mà hần chỉ xuất hiện ở tầng năm mà thôi. Trải qua nhiều chuyện quá ta cũng quên bống đi mất, xem ra vừa rồi chúng ta tới Hắc Đầm đã bị nó phát hiện." Dương Lâm nhớ lại nói.

"Như thế nào, hai tiểu tử người có nguyện ý giao ra hồn phách của mình không, hay là để ta phải tự mình ra tay." U Linh nghe cuộc trò chuyện của Dương Lâm và Diệp Khôn thì hơi ngần ra, không ngờ hai người đã nhận ra lai lịch của hần. Nhưng như vậy cũng chẳng giải quyết được gì, âm

thanh quái dị của nó lần nữa vang lên.

"Khoan hãy nói tới việc này? Tiền bối xác thực là U Linh? Hơn nữa đã tu luyện ra được Hồn Thạch?" Diệp Khôn đột nhiên nhận được thần niệm của Phệ Linh Thiên Quý, hắn vừa sợ vừa kinh ngạc, sau đó ngẩng mặt nhìn về phía U Linh thân nhiên hỏi.

"Ý! Tiểu tử này, sao ngươi biết ta đã luyện ra được Hồn Thạch?" Vừa nghe Diệp Khôn nói xong, U Linh giật mình khinh hải nói.

"A! Thực sự tiền bối đã luyện thành Hồn Thạch? Thế thì tốt, tiền bối gặp hai người bạn của văn bối a, bọn họ muốn mượn Hồn Thạch của ngài trước đây." Thấy đối phương khẳng định đã tu luyện được Hồn Thạch, Diệp Khôn ngạc nhiên sau đó nói ra một câu khiến cho U Linh sợ ngây người.

Dứt lời, bên cạnh Diệp Khôn hai đạo linh quang loé lên, Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch liền xuất hiện.

Vừa xuất hiện, hai mắt Phệ Linh Thiên Quý sáng lên, nó đem ánh mắt thèm thường đảo lên trên người U Linh một lượt.

Tiểu Bạch thì không như vậy, nó không cần gì ở trên người U Linh cả, chẳng qua được Diệp Khôn nhờ vả, cho nên nó mới ra ngoài giúp đỡ một tay.

Vừa ra ngoài, phát hiện U Linh không dễ đối phó, cho nên Tiểu Bạch không hề chần chừ liền biến thân ngay, bộ dạng của nó lúc này cũng giống với khi chém giết Độc Nhân Thanh Xà.

Câu nói của Diệp Khôn khiến cho U Linh giật tím mặt, hắn không ngờ lại bị một tiểu tử coi thường như vậy. Đang định bộc lộ giận giữ, đột nhiên hắn ngây người khi thấy Phệ Linh Thiên Quý và Tiểu Bạch xuất hiện.

"Hà, các người...tốt lắm, một là yêu thú, một là quý vật có họ hàng xa với ta...tốt, đem các người xử lý trước rồi sẽ tới lượt hai tiểu tử kia." Cảm nhận được khí tức của Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quý rất cường đại, U Linh giật mình hoảng sợ. Nhưng rất nhanh nó đã lấy lại bình tĩnh, về mặt sợ hãi đã không còn nữa thay vào đó là một bộ mặt quái dị, lạnh lùng nói.

...

Bên cạnh một hang động cách chỗ đám người Diệp Khôn không xa về phía Nam.

Hai đạo độn quang từ phía xa xa xẹt tới, sau khi quay một vòng trên không thì đáp xuống gần chỗ đó.

Độn quang thu lại liền xuất hiện hai người một nam một nữ.

Hai người này không phải ai khác đó là Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên.

Lúc này nhìn hai người thấy có vẻ rất chật vật, khí tức trên người như có như không, sắc mặt cả hai đều trắng bệch như cắt không còn giọt máu, bộ dạng thật sự rất không ổn tí nào.

"Sư huynh, muội thật sự không còn sức để chạy nữa rồi, làm thế nào bây giờ?" Đan Nhược Yên tỏ vẻ lo lắng lên tiếng hỏi.

"Muội bình tĩnh, ta có tình báo muội đáp xuống chỗ này là có mục đích đây, trước tiên hãy thi triển ẩn nấp thuật nắp qua một bên đã." Trần Hoài Minh với vẻ mặt ngưng trọng nói.

Vừa rồi trong lúc phi hành Trần Hoài Minh vẫn luôn đem thần thức chú ý ở bên dưới như là tìm kiếm cái gì đó. Đến khi hắn phát hiện ra cái động này vội bảo Đan Nhược Yên cùng xuống đó, xem ra hắn đã có chủ ý gì đó để thoát khỏi kẻ thù đang đuổi theo ở phía sau.

Nói xong, hắn liền lấy ra một tấm Ấn Thân Phù sau đó dán lên người, đồng thời thu liễm khí tức tới cực hạn.

Thấy Trần Hoài Minh nói như vậy, Đan Nhược Yên không hiểu hắn bảo vậy là có mục đích gì, nhưng đang trong tình trạng nguy hiểm cho nên nàng không có hỏi nhiều, cùng một động tác, nàng lấy ra một tấm Ấn Thân Phù dán lên người và thu liễm khí tức lại đi đến bên cạnh sư huynh.

Sau đó, chỉ thấy Trần Hoài Minh khẽ lật tay, lập tức trong lòng bàn tay của hắn có hai viên lõi châu nhỏ bằng ngón chân cái.

"Cái này...là lõi châu? Sư huynh, không nghĩ tới huynh lại có bảo vật này, không lẽ huynh muốn..." Nhìn thấy Trần Hoài Minh lấy ra hai viên lõi châu, Đan Nhược Yên thoáng kinh ngạc lên tiếng.

"Không có gì, lõi châu này chỉ là loại tầm thường nhất mà thôi, sức công phá của nó cũng chỉ ngang với hỏa pháo ở thế tục, muội ra phường thị thì sẽ mua được. Ta sẽ dùng nó để dụ cho yêu thú ở trong hang động này đi ra, đến lúc đó nó và đám Thanh Bức Yêu Lang đánh nhau, chúng ta sẽ nhân cơ hội đó mà chạy đi." Trần Hoài Minh quay sang bên cạnh thân nhiên nói.

"Thì ra là thế, vẫn là huynh đã tính kế từ trước." Nghe Trần Hoài Minh nói vậy, trong lòng Đan Nhược Yên cảm thấy vui mừng, nếu việc này thành công hai người sẽ thuận lợi thoát khỏi đám hung thần Thanh Bức Yêu Lang kia.

Chờ đợi một lúc, khi thấy một đoàn yêu khí ngùn ngụt đang kéo đến chỗ này còn khoảng một trăm trượng, Trần Hoài Minh liền ném hai viên lôi châu vào trong miệng hang động ở gần đó.

"Ầm...Ầm..." hai tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay sau đó là một tiếng gầm giận giữ từ phía bên trong động truyền ra.

Kế đó là một cái bóng đen lớn cỡ mười trượng từ bên trong lao ra đứng trước cửa hang, cùng lúc đó thì đoàn yêu khí kia cũng đã kéo tới nơi.

Ở bên trong yêu khí, Thanh Bức Yêu Lang cũng bị hai tiếng nổ khiến cho giật mình phải dừng lại, đến lúc nhìn thấy một quái vật to lớn đang đứng ở phía dưới đem ánh mắt tức giận nhìn mình, vẻ mặt của chúng đột nhiên cứng đờ, tỏ ra nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 166: Chiến U Linh (1)

Diệp Khôn và Dương Lâm như lâm vào đại địch, đối phương lần này là một quỷ vật đã thông linh có suy nghĩ và trí tuệ như con người, không còn giống như Độc Nhãn Thanh Xà vốn chỉ là yêu thú chưa mở ra hết linh trí, cho nên nó không thể thông minh và giao hoạt như U Linh được.

Bị Diệp Khôn coi thường, U Linh hết sức tức giận, hấn mặc dù muốn giết Diệp Khôn ngay để rút lấy hồn phách nhưng không được, phía trước vẫn còn hai đại địch mà nó cần phải giải quyết trước, đây mới chính là mối uy hiếp lớn của hắn.

Không hề nhiều lời, sau khi tức giận nói ra một câu, cánh tay U Linh khẽ nâng lên điểm về phía trước một điểm.

Lập tức, trước mặt hắn liền xuất hiện hai đạo hồng quang lớn cỡ nắm tay trẻ em, sau đó không thấy hắn có động tác gì, hai đạo hồng quang đột nhiên tách ra lấy tốc độ rất nhanh bắn về phía Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch.

Không dừng lại ở đó, hắn thu tay về bất quyết, miệng thì lầm bầm chú ngữ gì đó hết sức tối nghĩa nghe khó mà hiểu được.

Đột nhiên miệng hắn dừng lại, sau đó hai tay khẽ nâng lên, ngay lập tức trong tay xuất hiện một thanh Trường Mâu và một thanh Truy Thủ.

Sau đó, cơ thể hắn đột nhiên mờ đi, biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Ngay khi U Linh có hành động, cùng một thời gian Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch cũng hành động theo.

Chỉ thấy toàn thân Tiểu Bạch lục quang hiện lên, sau đó cánh tay thô khệch của nó nâng lên điểm ra một chỉ về phía trước, đồng thời cơ thể của nó cũng loé lên biến mất ngay tại chỗ.

Phệ Linh Thiên Quỷ cũng cùng một hành động, cánh tay nhỏ của nó điểm ra một chỉ, một đạo hắc quang từ đầu ngón tay bắn ra, nhằm hướng U Linh bắn tới.

Tiếp đó, miệng nó khẽ nhúc nhích, đồng thời hai tay vung vẩy liên tục vạch vào khoảng không ở trước mặt không ngừng.

Đột nhiên quỷ khí ngùn ngụt bốc lên, sau đó loé lên vài cái liền huyền hoá ra một đầu măng xà cao lớn hơn mười trượng nhìn rất quý dị, măng xà này toàn thân quỷ khí nồng đậm, trên đầu nó chỉ có duy nhất một con mắt, rất giống với Độc Nhãn Thanh Xà mà nó đã giết lúc trước.

Độc Nhãn Quỷ Xà vừa xuất hiện nó liền thả ra uy áp so với Độc Nhãn Thanh Xà trước đó không thể thua kém là bao.

Diễn biến xảy ra rất nhanh, hầu như cùng một lúc U Linh và Tiểu Bạch cùng với Phệ Linh Thiên Quỷ đều đã ra tay.

"Phụp...Phụp..." Từng tiếng nhỏ vang lên, công kích của cả ba đã va vào nhau.

"Rầm..." một tiếng trầm đục.

Không biết từ khi nào thân hình Tiểu Bạch đã đứng chắn trước người Diệp Khôn và Dương Lâm cách đó hơn trượng, đồng thời tay nó nắm quyền đánh vào khoảng không trước mặt.

Ngay lập tức, không gian trước mặt Tiểu Bạch nhộn nhạo một hồi, U Linh linh ảo ảo xuất hiện.

Lúc này hắn mở to hai mắt ra nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch với ánh mắt đầy kinh ngạc lẫn sợ hãi.

"Tiểu tử, ngươi vậy mà xác định được vị trí của ta?" Ngần ngợ hỏi một câu, U Linh linh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Đến khi hắn xuất hiện thì đã ở cách đó hơn năm mươi trượng rồi, đặc biệt là vẻ mặt hắn rất ngưng trọng nhìn về chỗ vừa đứng.

Cùng lúc đó, chỗ U Linh vừa đứng không gian nhộn nhạo một hồi, liền xuất hiện một cái miệng lớn đớp vào khoảng không, Độc Nhãn Quỷ Xà xuất hiện ngay chỗ đó.

Giật mình trong hoảng sợ, Diệp Khôn và Dương Lâm không ai bảo ai vội lui về phía sau hơn mười trượng, vẻ mặt trở lên rất ngưng trọng.

U Linh này đúng là giảo hoạt, miệng thì nói sẽ xử lý Tiểu Bạch và Phệ Linh Thiên Quỷ trước, vậy mà ngay sau đó liền ám toán hắn và Dương Lâm ngay.

Cũng may là có Tiểu Bạch khám phá ra được quỷ kế đó và ngăn được hắn lại, nếu không chỉ sợ Diệp Khôn và Dương Lâm đã là ma dưới tay nó rồi.

Tức khí chửi thề một câu, Diệp Khôn không muốn nhàn rỗi đứng một bên, hắn vội vung tay đánh ra hai đạo pháp quyết rơi vào khoảng không trước mặt.

Lập tức hai đốm hỏa hồng loé lên tại chỗ, sau đó liền huyền hoá ra hai đầu Hoả Long và Hoả Phụng.

Tiếp đó hắn lại cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết lên trên người Hoả Long và Hoả Phụng, sau đó miệng hắn lẩm bẩm chú ngữ rất tối nghĩa, rồi đánh ra một đạo pháp quyết về phía trước.

Một tiếng rống ngâm phụng hót vang lên, chớp mắt một cái cơ thể của Hoả Long và Hoả Phụng tăng cường lên gấp mấy lần, khi đạt đến kích thước cơ mười trượng thì dừng lại.

"Đi!"

Mặt Diệp Khôn không có biểu tình, hắn điểm ra một chỉ đồng thời quát khẽ một tiếng.

Ngay lập tức, Hoả Long và Hoả Phụng ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng, sau đó chúng quay phắt người lại hướng về phía U Linh gào thét lao tới.

Phệ Linh Thiên Quỷ cũng không dư thừa thời gian mà nghỉ ngơi, ngay khi Độc Nhãn Quỷ Xà thất thủ, nó liền té ra kim kiếm, sau đó miệng lẩm bẩm chú ngữ, lập tức trên thân kim kiếm hào quang chói mắt, một hư ảnh thanh Cự Lôi Kiếm liền xuất hiện.

Không hề chần chừ, Phệ Linh Thiên Quỷ tru lên một tiếng, sau đó tay nó xiết chặt kim kiếm vào trong rồi nhắm hướng U Linh chém ra một kiếm đầy uy lực.

Lương theo động tác của Phệ Linh Thiên Quỷ, hư ảnh Cự Lôi Kiếm với khí thế kinh người xé gió lao về phía U Linh chém tới.

Bên này Độc Nhãn Quỷ Xà cũng không cho U Linh kịp trở tay, ngay khi thất thủ nó liền quay ra há miệng phun ra liên tục hơn chục đạo hắc quang về phía đối phương.

Tiểu Bạch cũng không yếu thế, cách tay phải nó nâng lên quơ một vòng, lập tức trên tay nó xuất hiện một thanh trường mâu dài cỡ hơn một trượng, sau đó nó nghiêng người lấy đà phóng mạnh về phía U Linh.

Nhìn một màn này, vẻ mặt U Linh trở lên đại biến, bị bốn người công kích một lượt, hắn vô cùng sợ hãi.

Đặc biệt là hư ảnh Cự Lôi Kiếm và trường mâu kia khiến cho hắn cảm thấy sát cơ rất lớn, uy hiếp đến tính mạng của bản thân.

Không kịp suy nghĩ, U Linh vội lấy trong người ra một vật đen xì nhỏ bằng bàn tay, sau đó cấp tốc đánh lên nó một đạo pháp quyết.

Ngay lập tức, vật đó đón gió biến ảo lớn lên cỡ vài trượng, đem toàn bộ cơ thể của hắn bao bọc vào trong.

Không dừng lại ở đó, cánh tay của hắn khẽ chỉ lên trời, một màn quỷ dị xuất hiện.

Từ trên đỉnh ngón tay của hắn lấy mắt thường cũng có thể thấy được quỷ khí đua nhau chen chúc đi ra.

Thoáng cái trên đỉnh đầu của U Linh quỷ vụ tràn ngập cỡ hơn mười trượng.

Đột nhiên từ bên trong quỷ vụ từng tiếng khóc thê lương và kêu gào thảm thiết vang lên.

Theo sau đó quý vụ nhộn nhạo một hồi, lập tức chúng phân tán ra rồi lại tụ lại từng đoàn một.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trước mặt.

Từng đoàn quý vụ sau khi tụ lại liền biến thành quý vật hình người với đa dạng thể loại, nam nữ lão ấu đều có, sắc mặt của mỗi người đều rất dữ tợn, trên tay ai lấy đều cầm binh khí găm giữ gào thét.

Đếm sơ qua thì cũng có hơn năm mươi quý vật, đặc biệt hơn nữa, đám quý vật này tu vi cũng không hề tầm thường, thần thức của Diệp Khôn cảm nhận được kẻ thấp nhất cũng đã đạt tới Quý Linh Trung Kỳ đỉnh phong tương đương với Luyện Khí Kỳ tầng mười, kẻ cao nhất cũng đã đạt tới Quý Vu Sơ kỳ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ Sơ kỳ.

Mà quý vật đạt tu vi Quý Vu Sơ kỳ cũng có ba tên, xem ra chúng là đầu đàn của đám này đây.

Một uy áp khổng lồ từ phía U Linh toả ra khiến cho đám người Diệp Khôn nhất thời bị hoảng sợ, nhưng cũng không vì thế mà bọn họ phải sợ hãi.

Đám quý vật này mặc dù số lượng đông, nhưng đó cũng chỉ là do U Linh dùng pháp thuật biến ảo ra trong tình thế cấp bách mà thôi, qua đợt tấn công này là biết ngay thực lực của chúng như thế nào.

Đám quý vật này vừa xuất hiện, sắc mặt U Linh đột nhiên trở lên tái nhợt, nhưng trong mắt hắn lại hiện rõ vẻ hung lệ đến tột cùng.

"Lên!"

Quát khẽ một tiếng, đám quý vật phía trên đầu U Linh đồng loạt có hành động.

Chỉ thấy bọn chúng cùng một động tác thi triển thần thông, ngay lập tức quý vụ và hắc khí linh quang ngập trời, hướng tới từng công kích của đám người Diệp Khôn đang lao tới với khí thế thật kinh người.

Thấy khí thế phản công của chúng kinh người như vậy, mặc dù đám người Diệp Khôn kiên định tỏ ra không sợ nhưng cũng phải giật mình kinh hãi.

Thật không ngờ đối phương có thể triệu hồi ra nhiều quý vật đến trợ giúp như vậy, bây giờ dù có muốn trốn cũng không được, chỉ còn cách liều mạng với chúng mà thôi.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng toàn bộ diễn biến chỉ xảy ra trong vài tức công phu.

"Xoẹt...xoẹt...phốc...phốc..."

Chớp mắt toàn bộ công kích của đám người Diệp Khôn đều đánh lên lớp quý vụ rồi xuyên qua đánh thân đám quý vật.

Ngay lập tức, từng tiếng kêu gào thảm thiết của quý vật vang lên.

Hư ảnh Cự Lôi Kiếm đi đến đâu, toàn bộ quý khí và quý vật ngăn cản ở phía trước đều bị kiếm khí sắc bén khiến cho hình thần câu diệt đến đó, tuy nhiên số lượng quý vật quá nhiều, cho nên kiếm khí chưa tới được trước người U Linh thì đã bị triệt tiêu hết.

Đòn tấn công của Diệp Khôn, Tiểu Bạch và Độc Nhãn Quỷ Xà cũng vậy, mặc dù sát hại được hơn chục tên quý vật nhưng cuối cùng cũng tiêu tan hết trước khi tới được bên cạnh U Linh.

Toàn bộ công kích đã bị hoá giải, đòn tấn công vừa rồi cũng chỉ tiêu diệt được hơn hai mươi tên quý vật, vẫn còn một nửa quý vật không bị giết chết.

Chớp lấy thời cơ, đám quý vật còn lại do ba tên Quý Vu Sơ kỳ cầm đầu thay đổi chiến thuật ồ ạt lao lên tấn công đám người Diệp Khôn.

Tiểu Bạch gầm lên giận giữ, hai tay nó nắm thùm thụp lên ngực vài cái, hung quang trong mắt nó loé lên, đồng thời nó ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng kinh thiên động địa.

Sau đó bên ngoài thân Tiểu Bạch bùng lên một ngọn lửa màu xanh, chớp mắt toàn bộ cơ thể nó đã bị ngọn lửa màu xanh bao phủ.

Kể đó, thân hình nó nhoáng lên, lao vào đám quý vật tung ra những cú đâm đầy man lực về phía chúng, những kẻ bị trúng quyền ngay lập tức bị ngọn lửa màu xanh bùng lên đem toàn thân chúng bao phủ đốt thành bụi khói.

Đối mặt với thế tấn công này, Phệ Linh Thiên Quỷ bị khí thế hùng hổ của đối phương hù dọa khiến cho nó có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh nó liền lấy lại vẻ bình tĩnh.

Khoé miệng của nó nhếch lên, đột nhiên cơ thể nó tách ra làm hai, lập tức xuất hiện thêm một Phệ Linh Thiên Quỷ nữa, sau đó cả hai đều biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã thấy nó lẩn vào bên trong đám quý vật, hung hăng chém giết.

Kiểm trên tay Phệ Linh Thiên Quỷ vung lên, từng tia lôi điện kinh người ản trong kiếm khí bắn ra, không một quỷ vật nào còn sống sót khi bị kiếm khí đánh trúng.

Độc Nhãn Quỷ Xà cũng không yếu thế, nó vội lui về phía sau đứng chắn trước người Diệp Khôn để bảo vệ hắn, sau đó há rộng cái miệng đầy quỷ vụ hôi tang ra, hễ cứ thấy quỷ vật nào tiến tới gần thì nó lại nhả ra hắc quang tiêu diệt ngay không cho đối phương tiếp cận.

Nhân cơ hội này, Diệp Khôn cũng không muốn đứng một bên quan chiến, đã có bọn Tiểu Bạch chống lưng, hắn cũng muốn tự bản thân mình thực chiến một trận.

Sau khi truyền âm bảo Dương Lâm nấp vào một chỗ an toàn, thân hình hắn cũng loé lên lao về phía trước tham gia vào chiến đoàn.

Mặc dù tu vi còn thấp, nhưng Diệp Khôn tự hỏi vẫn đủ sức để đối phó với đám quỷ vật tu vi thấp kia, cho nên hắn không thể vì an toàn của bản thân mà khoanh tay đứng nhìn được.

Nhận được truyền âm của Diệp Khôn, lại thấy hắn tung người lao vào tham chiến, trong lòng Dương Lâm chợt nổi lên một tia bút dút.

"Không được! Mình không thể ích kỷ như vậy được."

Trong đầu nghĩ thoáng qua, sắc mặt Dương Lâm tỏ ra kiên định, sau đó cắn răng một cái, hắn đem thanh quang hộ thể tế ra, đồng thời thôi động pháp khí phi thân lao vào cuộc chiến.

"Sư huynh, tại sao huynh lại tới đây?" Thấy Dương Lâm cũng lao vào tham chiến, Diệp Khôn cả kinh hô lên.

"Sư đệ không cần nói nhiều, cùng tiêu diệt đám quỷ vật này đã rồi hãy nói." Dương Lâm mặt mày kiên định nói.

"Huynh...thôi được, vậy huynh hãy ở sát bên cạnh đệ, chúng ta sẽ hỗ trợ cho nhau." Thấy Dương Lâm nói như vậy, Diệp Khôn nhất thời không biết nói thế nào, đành tiến tới bên cạnh hắn rồi nói.

U Linh bên kia nhìn thấy một màn này thì trên mặt hắn thoáng có sự thay đổi lớn.

Mặc dù đám quỷ vật do hắn biến bảo ra có số lượng đông, nhưng tu vi đều thấp, so ra chúng không thể là đối thủ của Phệ Linh Thiên Quỷ và Tiểu Bạch cùng với Độc Nhãn Quỷ Xà được, bây giờ lại thêm cả Diệp Khôn và Dương Lâm tham chiến nữa, rất nhanh chúng sẽ bị tiêu diệt.

Ý nghĩ trong đầu U Linh linh vừa mới loé lên, thì bên tai của hắn đã truyền đến những tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của đồng bọn.

Đưa mắt nhìn lên, sắc mặt của hắn trở lên rất khó coi, không nghĩ tới nhanh như vậy toàn bộ đã bị đối phương tiêu diệt hết rồi.

Nghĩ lại cũng không có gì đáng kinh ngạc cho lắm, ngoại trừ ba tên quỷ vật đạt tu vi Quỷ Vu Sơ kỳ ra, số còn lại đều là Quỷ Linh kỳ, thì làm sao là đối thủ của đám người Diệp Khôn được.

Diệp Khôn và Dương Lâm vừa nhảy vào tham chiến cũng chỉ chém giết được hai tên quỷ vật tu vi Quỷ Linh kỳ, số còn lại đều bị ba người bọn Tiểu Bạch tiêu diệt hết.

Không cần nói đến tốc độ và sức mạnh của Tiểu Bạch khi biến thân, chỉ cần một mình Phệ Linh Thiên Quỷ dùng kim lôi kiếm cũng đủ để đối phó với bọn chúng rồi đây.

Thần Lôi Chi Tuyến vốn dĩ là khắc tinh của quỷ vật, làm sao chúng có thể chống đỡ được chứ.

Vì vậy tính ra chỉ trong vài nhịp thở toàn bộ bọn chúng đã bị tiêu diệt hết.

Trước sự kinh ngạc của U Linh, đám người Diệp Khôn đột nhiên mơ hồ biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã đem U Linh bao vây vào bên trong.

Tất nhiên bao vây lấy U Linh chỉ có đám người Tiểu Bạch mà thôi, Diệp Khôn với Dương Lâm vì để cho an toàn nên đã lui ra phía sau hơn một trăm trượng để phòng cảnh giác.

"Hắc hắc, không tệ không tệ, đã lâu rồi ta chưa gặp con mồi nào lại khó chơi như các ngươi." U Linh liếc mắt nhìn đám Tiểu Bạch một cái, sau đó cười hắc hắc nói.

Dứt lời, hai tay U Linh linh đan vào nhau, miệng thì lầm bầm chú ngữ, ngay sau đó từ bên trong cơ thể hắn bùng ra một đoàn quỷ khí thật kinh người.

Theo quỷ khí tuôn ra, khí tức trên người hắn cũng đột ngột tăng trưởng, chớp mắt một cái linh áp đáng sợ được hắn phóng thích ra, khiến cho đám người Diệp Khôn một lần nữa phải giật mình kinh sợ.

Trúc Cơ Hậu Kỳ, mặc dù chưa đạt tới trình độ Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng khí tức của hắn cường hoành hơn rất nhiều so với những tu sĩ cùng

cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 167: Chiến U Linh (2)

Tu vi của U Linh đột ngột tăng lên khiến cho đám người Diệp Khôn hoảng sợ một hồi, Diệp Khôn cũng vậy, mà Dương Lâm và Tiểu Bạch cùng với Phệ Linh Thiên Quý cũng thế, trên mặt bọn họ không khỏi toát lên vẻ khó coi đến cực điểm.

Đứng ở bên này cảm nhận được khí tức của U Linh, Diệp Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, hắn không biết Phệ Linh với Tiểu Bạch có đối phó nổi hắn không, nếu không đối phó nổi thì sẽ gặp rắc rối to.

Chạy, cơ hội hầu như không có, vì đã đánh tới trình độ này thì dứt khoát đối phương sẽ không thể buông tha một cách dễ dàng được.

Nếu không được, cùng lắm sẽ đưa cả bọn tiến vào bên trong Lam Ngọc để tránh né, nhưng như vậy cũng không ổn cho lắm.

Đã chạy vào trong Lam Ngọc mà không tính cẩn thận thì sẽ không đi ra bên ngoài được vì kẻ thù vẫn quanh quẩn ở đó, đến lúc đó Bảo Vân Ngọc Tháp đã đóng cửa, không thể đi ra được nữa.

Lúc trước Hà Phu Tử đã nói qua, nếu trước lúc Bảo Vân Ngọc Tháp đóng cửa mà làm mất lệnh bài hoặc vì một lý do nào đó không ra ngoài được, thì tới lần mở cửa lần sau cho dù có được lệnh bài cũng không thể nào đi ra.

Không biết lý do tại sao lại như vậy, nhưng từ thời thượng cổ cho tới nay đã có nhiều trường hợp như vậy xảy ra rồi, cho nên nó đã trở thành một sự việc không thể thay đổi, và cũng không có một ai có thể thay đổi được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Khôn không lạnh mà run, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể để chuyện này xảy ra với mình, phải tìm đủ mọi cách hoặc là giết chết U Linh hoặc là thoát được ma chướng của hắn.

"Phệ Linh, Tiểu Bạch, hai người dốc toàn lực không chừa mọi thủ đoạn đem U Linh diệt sát ở chỗ này." Nghĩ xong, Diệp Khôn quay ra truyền thần niệm cho Phệ Linh và Tiểu Bạch.

"Dương huynh, xem ra U Linh này rất khó đối phó, đệ đã nhắc nhở Tiểu Bạch và Phệ Linh rồi, hai ta ở chỗ này phải lưu ý cẩn thận một chút, đề phòng hắn sẽ ra tay ám toán như lần trước." Sau đó hắn quay sang bên cạnh nói với Dương Lâm.

"Ân! Ta đã biết." Dương Lâm với vẻ mặt đầy ngưng trọng nói.

Mặc dù không nói ra ngoài, nhưng trong lòng Dương Lâm rất lo lắng, hắn cũng đã nghĩ tới những điều mà Diệp Khôn đã nghĩ, cho nên hắn âm thầm cầu nguyện cho Tiểu Bạch và Phệ Linh có thể chiến thắng được U Linh, như vậy thì mọi người mới an toàn rồi khỏi chỗ này.

...

Tiểu Bạch và Phệ Linh nhận được truyền âm của Diệp Khôn, cả hai khẽ liếc nhìn nhau một cái, sau đó đưa mắt nhìn qua U Linh với vẻ khá là nghiêm trọng.

Chớp lấy thời cơ ra tay trước, Tiểu Bạch không có dư thừa động tác, hai tay nó khẽ lật, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện hai quả cầu lửa màu xanh nhìn rất yêu dị, sau đó nó gầm lên một tiếng, vung hai tay ném về phía của U Linh.

Cùng lúc đó, Phệ Linh cũng có hành động, từ ba cá thể đang riêng rẽ, đột nhiên chúng nhoáng lên tụ nhập vào làm một, sau đó động tác của nó rất nhanh, đem kim lôi kiếm tế lên, rồi hung hăng chém về phía đối phương một kiếm đầy uy lực.

Độc Nhãn Quỷ Xà hành động cũng nhanh, nó há miệng phun ra liên tục ba quả hắc cầu về phía U Linh, sau đó thân hình nó nhoáng lên lui về phía sau đứng bên cạnh Diệp Khôn và Dương Lâm.

Kể đó, nó há miệng phun ra một đoàn quỷ vụ khá nồng đậm, ngay lập tức quỷ vụ huyền hoá ra một tấm khiên chắn ở phía trước.

Không dừng lại ở đó, Độc Nhãn Quỷ Xà đem thân hình khổng lồ của nó quấn Diệp Khôn và Dương Lâm vào trong, lấy thân của nó ra biến thành một lớp phòng hộ nữa.

"Hắc hắc, tôi hay lắm. Để xem bản lĩnh của các người rốt cuộc là mạnh tới cỡ nào đây." Nhìn hết thấy một màn này, U Linh cười hắc hắc vài tiếng,

sau đó hung quang trong mắt nó hiện lên, lạnh lùng nói ra một câu.

Mặc dù vậy, nếu để ý kỹ thì có thể thấy được ẩn sâu trong mắt U Linh rõ ràng nổi lên một tia sợ hãi khi thấy kiếm khí từ phía Phệ Linh đang đánh tới.

Hắn nhìn ra ở bên trong kiếm khí có ẩn chứa một lượng lớn điện rất đáng sợ, nếu không cẩn thận thì sẽ bị nó làm cho bị thương thậm chí là mất mạng như chơi.

Công kích của Phệ Linh gây cho U Linh một tia sợ hãi như vậy, công kích của Tiểu Bạch cũng khiến hắn có một chút cảm giác bất an. Chẳng qua hắn không muốn biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Ẩn dấu một tia sợ hãi ở trong lòng, U Linh biểu hiện ra ngoài đối với công kích của Phệ Linh và Tiểu Bạch dường như không hề gây hại được tới hắn.

Chỉ thấy bàn tay hắn nâng lên, sau đó điểm ra hai điểm về phía trước.

Ngay lập tức, không gian nhộn nhạo một hồi, sau đó liền xuất hiện hai cái mặt quỷ nhìn rất dữ tợn, chúng lập tức há rộng cái miệng lớn của mình lao tới cắn xé đòn tấn công của cả hai ở phía trước.

Không dừng lại ở đó, U Linh miệng lầm bầm đọc chú ngữ, đồng thời hai tay liên tục vung vẩy điểm vào khoảng không.

Đột nhiên chú ngữ của hắn dừng lại, theo sau đó từ trong khoảng không liền xuất hiện hơn mười đầu quỷ vật, đám quỷ vật này có đủ loại hình thể lớn nhỏ khác nhau, nhưng tu vi của chúng hoàn toàn cùng là một, tất cả đều đã đạt đến Quỷ Vu Trung kỳ.

Vừa mới xuất hiện, đám quỷ vật này phát ra những tiếng cười quái dị, ngay sau đó chúng thôi động quỷ khí, huyền hoá ra rất nhiều công kích nhắm vào đòn tấn công và vị trí của Tiểu Bạch cùng Phệ Linh.

Nhất thời công kích đầy trời, từng đoàn hắc quang và quỷ vụ đua nhau đem toàn bộ công kích của Tiểu Bạch và Phệ Linh ngăn lại.

"Dùng dùng..." những tiếng nổ khá lớn vang lên.

Kiểm khí tung bay đầy trời, những hắc quang hay là quỷ vụ bị nó đánh trúng đều run lên rồi bị tiêu hán hết, nhưng số lượng của chúng khá nhiều, cho nên về sau lời kiếm khí cũng âm ỉ và dần bị triệt tiêu mất, những hắc quang và quỷ vụ còn lại vẫn một đường hướng về Phệ Linh đánh tới.

Thấy một đám công kích đang lao tới trước mặt, Phệ Linh hơi nhíu mày nhưng không hề tỏ ra sợ hãi.

Đột nhiên tinh quang trong hai mắt nó loé lên, sau đó cái miệng của nó há rộng ra, ngay lập tức biến lớn lên hơn một trượng, rồi đón đầu những công kích kia hấp hết vào trong miệng nuốt xuống.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt U Linh thoáng nổi lên một tia dị sắc, hắn không ngờ Phệ Linh lại dùng cách đó để hoá giải đòn tấn công ấy.

Ở bên này, Tiểu Bạch há rộng cái miệng của mình ra, sau đó thổi phồng một cái về phía trước. Ngay lập tức cuồng phong nổi lên, chúng tạo thành những cột lốc xoáy tằm cỡ một trượng nối đuôi nhau tấn công về phía trước.

Chỉ trong vài nhịp thở trôi qua, toàn bộ đợt công kích của đám quỷ vật kia đã bị hoá giải hoàn toàn.

U Linh hơi nhướng mày, tay hắn khẽ vẫy, lập tức những quỷ vật kia ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, sau đó chúng lật đầu ra sức phun ra từng đoàn hắc cầu nhỏ bằng nắm tay trẻ em về phía Tiểu Bạch và Phệ Linh.

Đám hắc cầu này được chúng liên tục phun ra mỗi lúc một nhiều, thoáng cái đã có hơn một trăm khoảng hướng về hai hướng khác nhau bắn tới.

Phệ Linh và Tiểu Bạch nhướng mày, nhưng sau đó chúng không thèm để ý tới đám hắc cầu này.

Chỉ thấy Phệ Linh biến ảo ra thành ba người, sau đó kiếm trong tay chúng liên tục vung lên chém ngang chém dọc vào khoảng không trước mặt.

Ngay sau đó ở phía trước cách cả ba Phệ Linh hơn một trượng bất ngờ xuất hai ba tấm lưới lời kiếm khí, chúng đan lại với nhau, tạo thành một cái phễu đón tấn cả đám hắc cầu đang lao tới.

Tiểu Bạch vẫn động tác như cũ, nó liên tục phun ra những luồng cuồng phong lốc xoáy mạnh mẽ, chúng đi đến đâu khi va chạm với hắc cầu thì cả hai đều triệt tiêu đến đó.

Nhất thời một bên lốc xoáy và hắc cầu ngập trời, che khuất tầm mắt của cả hai bên.

Nhân cơ hội này, lục quang trong ba mắt Tiểu Bạch loé lên, ngay sau đó từ trong con mắt thứ ba bắn ra liên tục ba tia lục quang về phía trước.

Ba tia lục quang vừa mới ra, lập tức chúng loé lên một cái rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Đột nhiên ba tiếng kêu thảm thiết của quý vật vang lên, nhìn lại thấy ở giữa mi tâm của chúng bị một tia lục quang xuyên thủng. Ngay lập tức, cả người ba quý vậy bùng lên một ngọn lửa màu xanh, chớp mắt một cái đã tan thành mây khói.

Thấy đồng bạn bị giết, đám quý vật còn lại đầu giật mình hoảng sợ, chúng nhao nhao phun ra mấy lớp quý vụ để phòng thân, đồng thời gia tăng thêm công kích, mỗi lúc một mạnh mẽ và ác liệt hơn.

Ba quý vật vừa bị giết, đột nhiên sắc mặt U Linh thoáng tái nhợt đi phần nào, xem ra đám quý vật này là nho hán dùng bí thuật biến ảo ra, tâm thần của hán lại có liên hệ tới chúng, cho nên khi chúng bị tổn thương, ít nhiều thì hán cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi tạo thành phễu lôi kiếm khí đón lấy hắc cầu, Phệ Linh lại nhập lại làm một, sau đó nó ném kim lôi kiếm lên trước mặt, hai tay nó bất quyết, miệng thì lầm bầm đọc chú ngữ.

Kế đó một màn quý dị xuất hiện.

Chỉ thấy kim lôi kiếm loé lên, sao đó nó chui tọt vào giữa trán của Phệ Linh.

Đột nhiên trên trán của Phệ Linh xuất hiện một đồ án hình lục giác, theo đó ở mỗi đỉnh của lục giác là một điểm sáng nhỏ, ở giữa được phong ấn một cây tiểu kiếm màu vàng chứ không phải là màu bạc như lúc đầu.

Đồ án vừa xuất hiện, khoé miệng Phệ Linh nhếch lên, sau đó không thấy nó có động tác gì, đột nhiên sáu điểm sáng trong đồ án trên trán nó loé lên rồi cấp tốc xoay chuyển.

Theo đó từng tia lôi điện hiện lên, chúng liên kết với sáu điểm sáng rồi kết nối với kim lôi kiếm ở giữa.

"Xoẹt...xoẹt..."

Từng kia lôi điện xẹt qua xẹt lại nghe rất rộn người, chúng liên tục tiến nhập vào bên trong kim kiếm, khiến cho kim kiếm trở thành một thanh lôi kiếm thực thụ.

Sau đó Phệ Linh hú lên một tiếng thật dài, ngay lập tức...

"Vút...vút..."

Sáu hư ảnh lôi kiếm từ bên trong đồ án theo nhau bắn về phía trước, lôi kiếm đi đến đâu, toàn bộ hắc cầu và quý vụ tan thành mây khói đến đó.

"Không tốt!"

Đột nhiên cảm nhận được nguy cơ chết người ập đến, sắc mặt U Linh chợt đại biến, ngay lập tức toàn thân hán mơ hồ biến mất tại chỗ.

Đến khi hán xuất hiện đã thấy đứng ở cách đó khoảng một trăm trượng với vẻ mặt trắng bệch như cắt không còn giọt máu, đồng trời đưa ánh mắt đầy sợ hãi nhìn về phía này.

Cùng lúc đó, từng tiếng kêu gào thảm thiết của quý vật vang lên, ngoài những quý vật bị lôi kiếm giết chết ra, còn những quý vật khác bị Tiểu Bạch âm thầm thi triển lục quang đánh nén giết chết.

Thoáng cái toàn bộ quý vật bị tiêu diệt hết, thuận theo đó hắc cầu và quý vụ cũng cùng chung số phận, chỉ duy nhất có U Linh là may mắn chạy thoát.

Tiểu Bạch và Phệ Linh nhìn nhau tỏ vẻ đắc ý, sau đó chúng quay ngoắt người lại nhìn về phía của U Linh đang đứng.

U Linh đem ánh mắt tức giận đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào hai người Tiểu Bạch.

U Linh có nằm mơ cũng không nghĩ tới kết quả lại thành ra thế này, hán nghĩ thế nào cũng không ra, tại sao rõ ràng Phệ Linh là quý vật như hán, nhưng nó lại có thể sử dụng được lôi điện, thứ đó chính là khắc tính của quý vật đấy.

Lúc này hán mới nhận ra là đã quá coi thường đối phương rồi, nếu đổi lại Phệ Linh mà không có lôi điện, thì hán vẫn có đủ tự tin có thể chiến thắng được cả hai nếu như đem hết thủ đoạn của mình ra đấy.

Dù gì Phệ Linh tu vi vẫn thấp hơn hán lúc này, Tiểu Bạch mặc dù khí tức cường hoành đã đạt tới trình độ của yêu thú cấp bốn, nhưng hán vẫn nhận ra tu vi thực sự của nó chỉ là yêu thú cấp hai mà thôi, điều này cũng đã khiến cho hán hết sức kinh ngạc nhưng không hiểu nổi.

Nếu theo lẽ thường như hán nghĩ thì kết quả sẽ khác ngay, nhưng lúc này đối mặt với lôi điện quý dị của Phệ Linh hán không có lòng tin.

Bởi vì thủ đoạn của hắn vẫn còn, nhưng nếu xuất ra cũng không làm gì được, không cẩn thận sẽ bị đối phương ám toán như chơi.

Nghĩ tới đây, đột nhiên trên mặt U Linh tỏ ra vẻ ngưng trọng, hắn đã quyết định bỏ qua con mồi này, nên đành bức dọc bỏ đi.

Ý nghĩ trong đầu U Linh loé lên, hắn lập tức quay đầu hoá thành một đạo quỷ khí nhằm một hướng đi sâu vào trong Hắc Đàm bên cạnh.

Tính toán của U Linh không tồi, nhưng làm gì có chuyện muốn đi là đi được ngay như vậy.

Hắn vừa mới đi được hơn mười trượng, thì đột nhiên dị biến nổi lên.

Không có dấu hiệu nào báo trước, bất ngờ phía trước mặt hắn hào quang loé lên một cái, một đạo kiếm quang không biết xuất hiện từ phương nào mang theo hàn khí băng lãnh đáng sợ hướng đỉnh đầu hắn chém tới.

Quá bất ngờ, nhưng U Linh dù gì cũng là kẻ sống lâu năm, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú. Gặp tình cảnh này hắn phản ứng khá là nhanh.

Quỷ khí trên người hắn cuộn cuộn tuôn ra, đồng thời hơi nghiêng người qua bên phải tránh được một kiếm này.

Đạo kiếm quang sau khi đánh không trúng đích cũng loé lên một cái biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã thấy nó ở bên cạnh chỗ Dương Lâm rồi.

Kiểm quang thu lại, thân hình Diệp Khôn lao đảo bước ra, sắc mặt hắn lúc này trắng bệch, khí tức cũng thuyên giảm đi khá nhiều.

Vừa rồi trong lúc ở một bên quan chiến, Diệp Khôn đã nhìn ra được ý đồ của U Linh, cho nên hắn đã dùng ẩn thân phù rồi thu liễm khí tức tới cực hạn âm thầm đi chuyển núp qua một bên.

Đợi đến khi U Linh bỏ chạy, hắn chọn thời cơ và góc độ chuẩn xác rồi thì triển chiêu Nhân Kiếm Hợp nhất trong Vạn Kiếm Quyết để tấn công đối phương.

Với một chiêu này hắn không dám nghĩ sẽ đã thương được đối phương, nhưng ít ra cũng có thể trì hoãn được phần nào thời gian để cho Tiểu Bạch và Phệ Linh ra tay.

Vì hắn nghĩ với khoảng cách đó nếu như U Linh mà muốn bỏ chạy thì Tiểu Bạch và Phệ Linh chưa chắc đã đuổi kịp, cho nên hắn mới đưa ra hành động như vậy.

Hành động này của Diệp Khôn đúng là hết sức nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì sẽ bị đối phương giết chết như chơi, nhưng cũng may là cuối cùng không bị làm sao hết.

Mặc dù vậy nhưng hắn cũng đã tính toán cả rồi đấy, hắn nếu không có hậu thủ ở đằng sau là Lam Ngọc, thì chưa chắc đã dám mạo hiểm như vậy đâu, dù gì thì cái mạng nhỏ của mình là quan trọng, đối phương bỏ chạy mà không làm ảnh hưởng tới việc rời khỏi của hắn ở đây thì cũng đâu cần nhiều chuyện như vậy a.

"Sư đệ, đệ không sao chứ? Hành động của đệ nguy hiểm quá, vừa rồi ta rất lo cho đệ..." Đưa tay đỡ lấy Diệp Khôn, Dương Lâm ân cần hỏi.

"Đệ không sao, như vậy là tốt rồi. Bây giờ chờ bọn chúng thu thập hắn thôi." Diệp Khôn khẽ lắc đầu nói một câu, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 168: Cảm Ứng Chưởng Lạnh

Đúng như Diệp Khôn nghĩ, hành động của U Linh khiến cho Tiểu Bạch và Phệ Linh nhất thời hơi ngẩn ra, bọn chúng không nghĩ tới đối phương vừa mới hùng hổ như vậy thoáng cái đã sợ bỏ chạy rồi.

Với tu vi của U Linh lúc này, thêm vào đó hắn lại là thổ địa ở đây, nếu thực sự muốn chạy thì quả thật Tiểu Bạch và Phệ Linh muốn đuổi theo cũng không phải là chuyện đơn giản, huống hồ thời gian không cho phép chúng dây dưa nhiều.

Đang lúc do dự, đột nhiên Diệp Khôn bất ngờ ra tay khiến cho U Linh nhất thời bị trì hoãn.

Chớp lấy cơ hội này, toàn thân Phệ Linh đột nhiên mơ hồ biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã thấy nó đứng chắn trước đường lui của U Linh rồi.

Không cho U Linh kịp có phản ứng gì, ngay khi xuất hiện, Phệ Linh há miệng phun ra một đoàn quỷ khí về phía trước, chớp mắt một cái quỷ khí liền biến ảo ra thành một Quỷ Đầu Lâu cỡ hơn mười trượng, ngay lập tức nó há miệng gào thét đớp về phía hấn.

Không dừng lại ở đó, lục quang bên trong đồ án ở trên trán nó loé lên vài cái, sau đó một thanh Kim Lôi Kiếm biến ảo ra ở trước mắt.

Bên ngoài Kim Lôi Kiếm loé quang đại thịnh, sau đó một biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám...chớp mắt một cái nó đã biến ảo ra thành hơn một trăm Kim Lôi Kiếm.

Ngay sau đó, Phệ Linh khẽ điểm ra một chỉ về phía trước, lập tức Kim Lôi Kiếm kêu lên những tiếng thanh minh, cùng một lúc chúng lao về phía U Linh với một khí thế thật kinh người khó có thể tả nổi.

Hơn một trăm hư ảnh Kim Lôi Kiếm lao đi với tốc độ rất nhanh, chúng theo sau mà đến trước, chớp mắt đã vượt lên trước đầu lâu chỉ còn cách U Linh khoảng hơn hai trượng.

Nhìn một màn này, sắc mặt U Linh trở lên hoảng sợ, hiện tại muốn tránh đã không kịp, hấn chỉ còn cách tiếp nhận lấy đòn thần công đầy uy lực này, nhưng liệu hấn có thể tiếp nổi không?

Càng khiến cho U Linh thêm sợ hãi nữa là, ở phía sau hấn Tiểu Bạch cũng đã ra tay.

Chỉ thấy Tiểu Bạch há miệng phun ra một đoàn ngọn lửa màu xanh to bằng nắm tay.

Ngay sau đó đoàn ngọn lửa màu xanh bùng lên cháy dữ dội, thoáng cái nó đã lan ra một khoảng cỡ hơn mười trượng.

Kể đó, bên trong ngọn lửa màu xanh vang lên một tiếng hú đầy kinh dị, ngay lập tức ngọn lửa màu xanh bùng lên một lần nữa, sau khi lập loé lên vài cái, một quái vật khổng lồ liền xuất hiện.

Lục Viêm Cự Viên.

Toàn thân Lục Viêm Cự Viên bị ngọn lửa màu xanh bao khoá vào trong, ngay khi xuất hiện, nó nâng hai cánh tay đầy man lực đâm thùm thụp lên ngực vài cái, sau đó hú lên một tiếng rồi tung người lao thẳng về phía U Linh.

U Linh hoảng sợ, đối mặt với hơn một trăm hư ảnh Kim Lôi Kiếm đã khiến cho nó khó đối phó rồi, lúc này lại phải đối phó với Lục Viêm Cự Viên nữa.

Trước sau đều nguy hiểm, U Linh không kịp suy nghĩ, hung quang trong mắt nó nổi lên, đồng thời há miệng phun ra rất nhiều quỷ khí, sau đó cơ thể hấn đột nhiên bùng một tiếng nổ tung.

Từng đoàn quỷ khí nhộn nhạo chen chúc nhau toả ra bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Thấy vậy, Phệ Linh và Tiểu Bạch khẽ cau mày, chúng không ngờ đối phương lại tự bạo thân thể như vậy.

Nhưng bọn chúng đã khám phá ra được mảnh khoé của U Linh, khoé miệng cả hai không hẹn đều nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Phệ Linh khẽ nâng tay điểm về phía trước một điểm, ngay lập tức tốc độ của Quỷ Đầu Lâu há miệng đớp tới cùng với Kim Lôi Kiếm rơi xuống nhanh hơn, kiếm đi đến đâu toàn bộ quỷ khí bị đánh tan thành mây khói đến đó.

Sau đó Phệ Linh chỉ tay lên trời, ngay lập tức một tấm lưới hồ quang điện hiện cỡ mười trượng hiện ra, nó không hề chần chừ vội phát tay ném tấm lưới về một phía.

Cùng thời gian đó, lục quang trong mắt Tiểu Bạch loé lên, nó quay đầu nhìn về phía Phệ Linh ném tấm lưới tới, sau đó con mắt thứ ba của nó chớp lên, ngay lập tức một đạo lục quang từ trong mắt bắn ra loé lên rồi biến mất tại chỗ.

Khoảng không cách đó hơn năm mươi trượng, đột nhiên đạo lục quang loé lên đánh vào một đám quỷ khí đang nhộn nhạo gần đó.

"A..."

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay lập tức đám quỷ khí nhộn nhạo một hồi, thân hình của U Linh liền hiện ra, lúc này sắc mặt của hấn vô cùng tái nhợt, trên mặt không khỏi toát lên một tia sợ hãi đến cực điểm.

Vừa rồi hấn đã thi triển bí thuật hồng phân tán thị giác và thần thức của đối phương để bỏ chạy, nhưng hấn không ngờ lại bị Tiểu Bạch tìm ra được hành tích của mình, lại còn phải ăn một đòn khiến hấn bị thương.

Còn chưa kịp định thần lại, đột nhiên trong lòng U Linh nhảy dựng lên, trên người hấn quỷ khí nổi lên ngàn ngạt định phi thân ra chỗ khác.

Nhưng dường như ý định của hấn đã quá chậm, không biết từ lúc nào, trên đầu hấn xuất hiện một tấm lưới lôi điện lấy tốc độ nhanh như chớp

chụp xuống, đem hán nhốt vào trong.

"Không..."

Kêu lên những tiếng thảm thiết, U Linh ra sức đẩy dựa hông thoát khỏi tấm lưới lôi điện này.

Nhưng hán càng cử động càng khiến cho nó thu nhỏ lại, hơn nữa từng tia lôi điện loé lên cắt lên người hán khiến hán càng thêm đau đớn.

Diễn biến xảy ra khá là nhanh, từ lúc Phệ Linh và Tiểu Bạch chớp lấy cơ hội do Diệp Khôn liều mạng tạo ra tới lúc này bất quá trải qua cùng lắm là mười tức công phu mà thôi.

U Linh đã bị tóm gọn, hán ở bên trong tấm lưới lôi điện ra sức liều mạng, thi triển ra rất nhiều thủ đoạn nhưng mọi cố gắng dường như vô vọng.

Tiểu Bạch và Phệ Linh thoáng cái đã xuất hiện ở trước mặt U Linh, cả hai nhìn hán mặt không biểu tình.

Tiểu Bạch nhe răng ra cười, nó khẽ lật tay búng về phía trước một búng.

"Phụp."

U Linh không kịp kêu lên một tiếng liền bị Tích Dương Chi của Tiểu Bạch bắn trúng vào giữa mi tâm lẫn ra bất tỉnh.

Sau đó linh quang ở bên cạnh loé lên hai cái, Diệp Khôn và Dương Lâm cũng đã xuất hiện ở chỗ này.

"Phệ Linh, cũng may là có Kim Lôi Kiếm của ngươi, nếu không đối phó với U Linh này rất khó, xem ra về sau ta phải tìm thêm chút tài liệu gia tăng uy lực của lôi điện lên mới được." Nhìn U Linh nằm bất động phía trước, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu nói.

Phệ Linh nghe vậy khẽ mỉm cười gật đầu với hán một cái, sau đó nó đem ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía U Linh.

"Hồn Thạch, ngươi cần thì cứ tùy tiện lấy a." Nhìn bộ dạng của Phệ Linh, Diệp Khôn như nhớ tới gì đó nói.

Phệ Linh nghe vậy thì tỏ ra vui mừng, sau đó tay nó bấm niệm pháp quyết đánh rơi trên tấm lưới bên ngoài U Linh.

Lập tức lôi quang đại tổ, từng đạo lôi điện kinh người loé lên đem cơ thể của U Linh oanh tạc, thoáng cái hán đã hình thành câu diệt, tan thành mây khói.

Tuy nhiên, khi quỷ khí tan biến hết lại xuất hiện một vật đen xì nhỏ bằng đầu ngón chân cái.

Vật này đúng là Hồn Thạch của U Linh để lại sau khi chết.

Hai mắt Phệ Linh sáng lên, nó không hề chần chừ liền đem Hồn Thạch cùng với toàn bộ tấm lưới lôi điện nuốt vào trong bụng.

Sau khi đánh "ợ" một cái, nó tỏ ra rất hưng phấn tru lên một tiếng, biểu hiện của nó cho thấy Hồn Thạch này đối với nó rất đại bổ, chỉ cần luyện hoá nó xong, rất có thể tu vi của nó sẽ tăng lên một tiểu cảnh giới cũng nên.

Việc đến đây coi như xong, sau khi thu dọn tàn cuộc, Diệp Khôn lại để cho Phệ Linh trở lại Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên nghỉ ngơi và luyện hoá Hồn Thạch, còn Tiểu Bạch thì để nó trở lại túi linh thú.

"Sư huynh, chúng ta nhanh chóng tới chỗ cửa ra thôi, ở chỗ đó mới đảm bảo an toàn khi truyền tống ra ngoài." Xong đâu đấy, Diệp Khôn lấy ra một viên đan dược bỏ vào mồm nuốt xuống rồi quay sang Dương Lâm nói.

"Đệ nói phải, trải qua chuyện vừa rồi ta thấy quá sợ hãi rồi, hiện tại ta chỉ mong nhanh chóng rời khỏi chỗ này, ta chẳng có hứng thú gì tới việc tầm bảo nữa." Dương Lâm nghĩ tới những gì vừa mới xảy ra vẫn thấy sợ hãi nói.

"Ân! Đệ cũng nghĩ thế, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, cả hai liền hoá thành hai đạo độn quang nhắm hướng theo con đường trên bản đồ bay đi.

...

Cùng thời gian đó ở bên kia.

Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên ẩn nấp một bên vẫn chưa dám vọng động.

Cách chỗ hai người ẩn nấp hơn một trăm trượng là một trận giăng co hết sức ác liệt giữa Thanh Bức Yêu Lang và một đầu yêu thú thân bò sát đầu hà mã, yêu thú này đúng là Tuỳ Ngưu Thú một đầu yêu thú cấp hai đỉnh phong.

Lúc này một mình Tuý Ngưu Thú bị sáu đầu Thanh Bức Yêu Lang vây công, bọn chúng liên thủ với nhau tấn công từ bốn phương tám hướng, khiến cho Tuý Ngưu Thú ứng phó cực kỳ vất vả.

Mặc dù vậy, đám Thanh Bức Yêu Lang cũng không có thanh thần chút nào, chúng chống lại những đòn tấn công đầy uy lực của Tuý Ngưu Thú hết sức vất vả.

Tuy sáu đầu Thanh Bức Yêu Lang đều là yêu thú cấp hai, nhưng thực lực của chúng so với những yêu thú khác rất bình thường, căn bản chúng thường tụ tập đi lại thành từng đàn, cho nên nhờ vào số lượng nên mới khiến cho người khác khi gặp phải chúng phải kiêng kỵ mà né tránh.

Ngược lại Tuý Ngưu Thú lại khác, bản tính của nó khá hung hãn, thực lực cũng hơn hẳn so với những yêu thú bình thường, cho nên khi đối phó với đám Thanh Bức Yêu Lang này nó vẫn dư sức chống lại, chẳng qua đối phương am hiểu liên thủ vây công, cho nên nhất thời hai bên lâm vào trạng thái giằng co khó phân thắng bại.

"Sư huynh, chúng đã trúng kế của ta rồi, chúng ta cũng nên rời khỏi chỗ này thôi." Nhìn đám Thanh Bức Yêu Lang và Tuý Ngưu Thú quần nhau rất ác liệt, Đan Nhược Yên vội quay sang bên cạnh nói.

"Ân! Cơ hội đã đến, chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này thôi." Trần Hoài Minh gật đầu đồng ý nói.

Sau đó hai người lẳng lặng rời đi, đến khoảng cách an toàn liền thu lại ẩn nặc thuật rồi hoá thành hai đạo độn quang nhắm một hướng bay đi.

...

Nửa canh giờ sau, chỗ này là một bình nguyên khá là rộng lớn, xung quanh kỳ hoa dị thảo mọc lên vô số, thi thoảng trên trời còn có vài loại linh cầm lượn lờ bay qua.

Đưa mắt nhìn ra thì thấy bình nguyên này rộng cỡ hơn chục mẫu, không gian ở đây có vẻ rất yên tĩnh, sức sống vô cùng mãnh liệt, linh khí cũng nồng đậm hơn so với chỗ khác rất nhiều.

Đột nhiên từ phía xa xa bay vút tới hai đạo độn quang, sau khi lượn một vòng trên không liền hạ xuống bên cạnh một gò đất cao, linh quang thu lại Diệp Khôn và Dương Lâm liền xuất hiện.

"Sư đệ, qua bình nguyên này là tới cửa ra rồi." Đưa mắt nhìn ra xa, Dương Lâm nở một nụ cười nói.

"Ân! Đúng vậy, không biết những người khác đã tới chưa, hay là chỉ có mỗi hai huynh đệ ta thôi." Diệp Khôn cũng đưa mắt đánh giá cảnh vật xung quanh một lượt cười cười nói.

"Việc đó không liên quan tới chúng ta, sư đệ đi thôi." Xem ra Dương Lâm rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cho nên thu lại vẻ tươi cười âm trầm nói.

Nói rồi, hồng quang trên người Dương Lâm loé lên, định hoá thành độn quang bay đi.

"Sư huynh chậm đã!" Không để cho Dương Lâm kịp hành động, đột nhiên Diệp Khôn lên tiếng ngăn lại.

"Sư đệ, có chuyện gì?" Nghe Diệp Khôn nói vậy, hồng quang trên người Dương Lâm loé lên rồi biến mất, sau đó hắn đem ánh mắt kinh ngạc nhìn sang bên cạnh hỏi.

"Ở chỗ này khá là yên tĩnh, đệ cứ có cảm giác chỗ này có cái gì đó không ổn." Diệp Khôn thu ánh mắt lại, rồi quay sang nhìn Dương Lâm bờ môi khẽ nhúc nhích.

"Đệ nói là...Không lẽ chỗ này có nguy hiểm đang rình rập chúng ta?" Thấy Diệp Khôn dùng truyền âm mật thuật nói với mình, sắc mặt Dương Lâm đột nhiên biến đổi lớn, hắn hơi nghi ngờ truyền âm hồi lại.

Lúc này đã gần đến đích rồi, cho nên trong lòng Dương Lâm không hề muốn sẽ có chuyện gì khác phát sinh thêm, khi nghe Diệp Khôn nói vậy, hắn không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

"Đệ không dám khẳng định, nhưng nếu huynh lưu ý một chút thì có thể nhìn ra được điểm khác lạ ở chỗ này." Diệp Khôn vẫn với vẻ mặt như trước nói.

"Cái này..." Dương Lâm thấy lời nói của Diệp Khôn không phải là không có lý, quả thật khi tới đây hắn cũng cảm thấy có một chút gì đó hơi khác, nhưng do sắp được ra ngoài cho nên hắn vui mừng quá và không thèm để ý đến những chi tiết nhỏ ở xung quanh làm gì.

Để minh chứng cho việc này, Dương Lâm hít vào một hơi thật sâu, sau đó đem thần thức của mình phóng thích ra tới mức cực hạn để dò xét.

Một lúc sau, Dương Lâm thu thần thức lại với vẻ mặt hơi khó coi.

"Sư đệ, ta không phát hiện ra được điều gì khả nghi cả, chỉ là..." Dương Lâm nhăn mày với Diệp Khôn nói, nhưng trong lòng hẳn nghĩ chẳng nhẽ sư đệ cảm ứng nhầm, hay là trải qua sự việc lúc trước cho nên hẳn tỏ ra đa nghi như vậy.

"Chỉ là sao? Huynh nói ra xem?" Diệp Khôn thấy biểu hiện của Dương Lâm như vậy nhưng không hề tỏ thái độ gì, thản nhiên nói.

"Chỉ là ta thấy ở chỗ này yên tĩnh đến mức lạ thường, rõ ràng trên trời vẫn thấy một vài loại linh cầm lượn lờ, bên dưới thì kỳ hoa dị thảo vẫn đua đua theo gió nhưng lại chẳng thấy có một tiếng động nào cả...chẳng nhẽ phía trước chúng ta là..." Dương Lâm nói ra điều mà hẳn cho là có chút hơi lạ.

"Quả nhiên huynh đã nhìn ra, ý của đệ muốn nói cũng chính là điểm này đây. Nếu đệ đoán không nhầm thì cảnh vật phía trước chúng ta chỉ là do huyền thuật tạo lên mà thôi." Diệp Khôn gật đầu nói.

"Huyền thuật? Điều này sao có thể, chỗ chúng ta đang đứng trên bản đồ có đánh dấu đó là một bình nguyên mà, phía trước mặt chúng ta cũng đúng là bình nguyên đây thôi." Dương Lâm vẫn hơi nghi ngờ hỏi.

"Đúng là như vậy, nhưng đệ dám khẳng định ở đây đã có chuyện gì xảy ra trước đó, cho nên đã bị người ta thi triển huyền thuật để che mắt chúng ta đây." Tinh quang trong mắt Diệp Khôn loé lên, hẳn nháy mắt với Dương Lâm nói.

"Có người bày ra? Ý đệ muốn nói là..." Dương Lâm hơi nhíu mày nói.

"Đúng vậy, có khả năng đó." Diệp Khôn không đợi cho Dương Lâm nói tiếp vội cắt lời hẳn.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, trong lòng Dương Lâm thoáng hiện lên một tia bất an, nếu đúng là bị người khác thi triển huyền thuật để che mắt, thì mục đích cho họ chắc chắn là không có gì tốt đẹp rồi.

"Sư huynh hãy thả lỏng tinh thần, cứ tỏ vẻ như chúng ta không biết gì cả, đệ đã có chủ ý của mình, để xem rốt cuộc là kẻ nào đang dùng huyền thuật dở trò ở chỗ này đây." Diệp Khôn liếc nhìn Dương Lâm nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 169: Phục Nghê Trận

Diệp Khôn đưa tay lên sờ mũi ra điều suy ngẫm, một lúc sau, khoé miệng của hắn nhếch lên, trong lòng đã có chủ ý.

Ngay lúc này, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện hai đạo tinh quang loé lên một cái rồi ẩn vào trong không khí biến mất không thấy đâu nữa.

"Sư huynh, đây là bộ trận kỳ phòng hộ, huynh hãy dùng nó và ở chỗ này đợi đệ a." Diệp Khôn thoáng nghĩ ngợi, sau đó cánh tay khẽ lật lấy ra một bộ trận kỳ phòng hộ đưa cho Dương Lâm nói.

Đây là một bộ trận kỳ phòng hộ mà lúc trước ở Tự Huyền Trai hắn đã mua, mặc dù nó chỉ là bộ trận kỳ phòng hộ hạ giai trung phẩm, nhưng nó cũng có thể ngăn cản được vài lần công kích toàn lực của một tu sĩ Luyện Khí Kỳ đại viên mãn.

Đối với công kích của tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường thì trận kỳ phòng hộ này có thể ngăn cản được một khoảng thời gian nhất định cũng tương đối, đủ để người bên trong trận có đủ thời gian xoay chuyển tình thế đây.

Diệp Khôn đưa trận kỳ này cho Dương Lâm là muốn hắn được an toàn khi một mình hắn hành động.

Sở dĩ Diệp Khôn làm vậy là không muốn để cho Dương Lâm cùng với hắn tiến tới chỗ nguy hiểm, nếu một mình hắn đi thì dễ đối phó hơn.

Mà ở chỗ này nếu gặp tu sĩ khác thì tu vi cũng không quá là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, chỉ cần Dương Lâm ở bên trong trận pháp phòng hộ thì tạm thời trong một khoảng thời gian sẽ không bị nguy hiểm.

Chỉ sợ đột nhiên xuất hiện yêu thú có tu vi trên cấp hai xuất hiện thôi, tuy nhiên hẳn cũng đã âm thầm để cho Tiểu Bạch và Phệ Linh ẩn núp một bên rồi, xem ra mức độ an toàn của Dương Lâm đã được đề cao lên đáng kể.

"Sư đệ, đệ định đi một mình?" Nhận lấy trận kỳ, Dương Lâm kinh ngạc hỏi.

"Không sao, đệ có tính toán của mình rồi, huynh hãy yên tâm, chỉ sợ huynh sẽ gặp nguy hiểm thôi." Diệp Khôn gật đầu bình thản nói.

"Ân! Nếu vậy thì đệ hãy cẩn thận, ta ở đây sẽ lưu ý một chút, nếu như có gì biến cố ta sẽ tùy thời ra tay giúp đệ." Biết tính cách của Diệp Khôn như thế nào, cho nên Dương Lâm cũng không nói nhiều với hắn nữa, đành quay ra nhắc nhở một câu.

Kể đó Diệp Khôn không nói gì nữa, hắn đợi cho Dương Lâm đem bộ trận kỳ phòng hộ bày ra xong đâu đấy thì mới yên tâm.

Sau đó toàn thân hắn linh quang loé lên đem hộ thể linh quang tế ra, để an toàn hơn, hắn lại lấy ra vài tấm phù lục phòng hộ dán lên người rồi mới quay người hướng về phía trước bình nguyên tiến tới.

Chậm rãi tiến về trung tâm bình nguyên, ban đầu mọi thứ vẫn bình thường không có chuyện gì xảy ra cả.

Thế nhưng khi Diệp Khôn tiến tới phía trước được khoảng một trăm trượng thì đột nhiên dị biến xảy ra.

Bất chợt không gian phía trước mặt Diệp Khôn vặn vẹo một hồi, chớp mắt một cái quang cảnh xung quanh hắn đã biến đổi hoàn toàn, lúc này hắn không còn đứng ở bình nguyên nữa, mà hắn đang đứng trong một khu rừng rậm rạp ẩn chứa nhiều nguy cơ.

"Đây là... quả nhiên ở chỗ này có vấn đề, xem ra mình đã rơi vào trận pháp nào đó của đối phương rồi." Thoáng giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh Diệp Khôn đã lấy lại được vẻ bình tĩnh.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, trong lòng Diệp Khôn không khỏi khẽ rung mình, nhìn bề ngoài thì khu rừng này sức sống rất mãnh liệt, nhưng từ bên trong rừng dường như có rất nhiều sát cơ đang tập chung lên người hắn, khiến cho hắn cảm thấy ớn lạnh trong người.

Đang tự định giá hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên đôi lông mày Diệp Khôn nhíu lại, sau đó hắn đem thần thức của mình thả ra, tinh thần được đề cao lên tới cực điểm, Thủy Linh Kiếm trong tay khẽ rung lên tùy thời có thể xuất ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

Dường như hắn đã cảm ứng được điều gì đó đang hiện hữu ở xung quanh mình, hơn nữa lại đem đến cho hắn một mối nguy cơ đầy chết chóc.

"Ta đã rơi vào bẫy của các người rồi, không lẽ các người còn muốn trốn ở một bên đánh né, không dám ra ngoài đối diện với ta?" Híp mắt liếc nhìn về một phía, Diệp Khôn lạnh lùng nói ra một câu.

"A! Vậy mà người có thể phát hiện ra hành tung của bọn ta." Theo sau lời nói của Diệp Khôn, đột nhiên ở phía trước cách hắn hơn năm mươi trượng truyền đến một tiếng kinh hô đầy kinh ngạc.

Dứt lời, không gian chỗ đó vặn vẹo một hồi, ngay lập tức xuất hiện ba bóng người đang đứng ở đó, ba người này đều là thiếu niên còn rất trẻ, tuổi tác nhìn có vẻ ngang nhau, ước chừng mười bảy mười tám tuổi mà thôi, trên mặt mỗi người đều tỏ ra vẻ khó tin khi Diệp Khôn phát hiện ra hành tung của mình.

Xem ra Diệp Khôn cũng không phải là kẻ bình thường, hơn nữa họ có thể cảm nhận được linh áp từ trên người hắn toả ra đã đạt tới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn rồi. Cho nên bọn họ không dám khinh xuất, đồng thời đều đem ánh mắt đề phòng đặt trên người hắn.

Ba người này không phải ai khác, họ chính là người của Tam đại gia tộc, Tịnh Hoài Vân, Diệp Đình Chi và Lưu Thiên Bình.

"Hoá ra là ba người các người, không nghĩ tới người của tam đại gia tộc cũng bày ra cái trò này hòng giết người đoạt bảo a." Nhìn thấy chân diện mục của ba người, Diệp Khôn nhận ngay ra lai lịch của bọn họ, bèn lên tiếng nói.

"Hừ! Lại là tiểu tử của Ngũ Hành Phái." Thấy Diệp Khôn nói toẹt ra mục đích của mình như vậy, đám người của tam đại gia tộc sắc mặt hơi đổi, Tịnh Hoài Vân khẽ hừ nhẹ một tiếng nói.

"Nói như vậy thì các người ở chỗ này đã sát hại huynh đệ đồng môn của ta?" Nghe ngữ khí của Tịnh Hoài Vân như vậy, tinh quang trong mắt Diệp Khôn loé lên, lạnh lùng nói.

"Vậy thì đã sao? Ai bảo hắn không biết thức thời. Người cũng vậy, thức thời thì giao ra toàn bộ những gì thu hoạch được ở đây cho bọn ta, như vậy bọn ta sẽ để cho người một con đường sống, nếu không thì..." Diệp Đình Chi nhếch miệng lên cười nói.

"Không thì sao? Các người cũng sẽ giết ta rồi đoạt lấy bảo vật?" Không đợi cho Diệp Đình Chi nói hết câu, Diệp Khôn cắt lời hắn lên tiếng hỏi.

"Chỉ dựa vào ba người các người sao? Có vẻ các người hơi tự tin a?" Ngừng lại một chút Diệp Khôn gằn giọng nói.

"Hừ. Người cũng mạnh miệng a, đã ở trong Phục Ngê Trận của bọn ta mà còn dám lên mặt, xem ra người chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ rồi." Từ nãy đến giờ không lên tiếng, lúc này thấy lời nói của Diệp Khôn có ý coi thường ba người, Lưu Thiên Bình hừ lạnh một tiếng nói.

"Phục Ngê Trận? Không nghĩ tới các người lại có thể bày ra được trận pháp bậc này, xem ra nhờ vào nó cho nên các người mới được bình an tới chỗ này đây." Vừa nghe thấy ba chữ Phục Ngê Trận, trong lòng Diệp Khôn khẽ động, đối với trận pháp này hắn đã từng được thấy và nghe qua cho nên biết rõ về nó.

Lần trước khi ở Tự Huyền Trai hẳn đã từng thấy qua Phục Nghệ Trận một lần, chỉ là khi đó trận pháp này vẫn chưa được bày xong, hơn nữa đó chỉ là vật mẫu được trưng bày ở đó mà thôi.

Theo như người ở Tự Huyền Trai cho biết, Phục Nghệ Trận là một loại trận pháp mang tính chất giam cầm khi ở bên trong trận, còn nếu ở bên ngoài trận thì nó sẽ có tác dụng che mắt người khác bằng huyền thuật được sinh ra từ trận pháp.

Chính nhờ vào huyền thuật này cho nên khi một tu sĩ bày trận này ra, và dùng một chút tiểu xảo nữa sẽ rất dễ để dụ con mồi vào trong.

Hơn thế nữa, Phục Nghệ Trận này thường là trận pháp chuyên dùng của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trở lên.

Mặc dù Phục Nghệ Trận chỉ có tác dụng giam cầm, nhưng uy lực của nó tương đối lớn, bình thường nếu một tu sĩ Trúc Cơ Trung kỳ bị vây ở bên trong thì rất khó có thể phá trận để trở ra ngoài, nếu muốn thì phải giết chết người bày ra trận pháp hoặc là có người ở bên ngoài trận giúp đỡ phá trận mới được.

Trận pháp này bày bố cũng không phải đơn giản, căn bản là những thứ để tạo lên nó không phải là phạm vật bình thường, chúng đều là tài liệu rất trân quý không phải ai cũng có thể có.

Thường thì chỉ có những tu sĩ đại tài hoặc là cao thủ Kết Đan Kỳ, hoặc là tông môn gia tộc mới có đủ lực để có được nó.

Độ trân quý của Phục Nghệ Trận như vậy, đừng nói là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường cũng khó mà có được đấy.

Đang này đám người Lưu Thiên Bình lại có được nó, khả năng là do đại thủ bút của Tam đại gia tộc rồi.

Xem ra với việc tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp lần này cả ba nhà đã bắt tay với nhau, và kỳ vọng rất lớn vào ba người bọn Lưu Thiên Bình đây, nếu không thì bọn họ cũng không để gì có được Phục Nghệ Trận để dùng đấy.

Thông tin về Phục Nghệ Trận lộ lên trong đầu Diệp Khôn, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới tại sao ba người này lại đồng thời ẩn bên trong trận, đáng lý ra bọn họ phải ở ngoài trận mới phải, như vậy thì mới dễ dàng đối phó với hắn chứ.

Chỉ có một khả năng xảy ra, sở dĩ bọn họ trực tiếp ở trong trận là muốn động thủ ngay trong này, vì họ không muốn để người khác biết tới việc làm của họ.

Dù gì thì nếu ở bên ngoài nhìn vào sẽ không phát hiện ra được điều gì cả, tất cả đã bị huyền thuật che mắt hết rồi, rất khó có thể nhìn thấu được những việc xảy ra ở bên trong.

Trừ khi người ở ngoài có được thần thức thật cường đại, như vậy thì mới có thể thấy được đấy.

Diệp Khôn nghĩ như vậy đúng là có căn cứ của hắn, nếu không khi ở bên trong trận mà xảy ra tranh đấu, thì người ở bên ngoài trận sẽ biết được ngay, đây là điều đám người Tam đại gia tộc không hề muốn đấy.

"Như thế nào? Người muốn bó tay chịu trời hay là để huynh đệ ta ra tay?" Thấy bộ dạng của Diệp Khôn như vậy, Diệp Đình Chi lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, muốn ta bó tay chịu trời để các ngươi chiếm tiện nghi của ta? Vậy thì còn phải xem bản lĩnh của các ngươi tới đâu đã." Diệp Khôn cười lớn cuồng tiếu nói.

Dứt lời, Thủy Linh Kiếm trong tay Diệp Khôn được rút ra khỏi vỏ, ngay lập tức uy áp và một luồng hàn khí bức người từ trên thân kiếm tỏa ra, khiến cho đám người tam đại gia tộc ở phía trước cảm thấy ớn lạnh.

Kiếm vừa được tuốt ra khỏi vỏ, cơ thể Diệp Khôn cũng lộ lên biến thành một đạo tàn ảnh lấy tốc độ rất nhanh hướng ba người đâm tới.

"Không tốt! Là pháp khí nhất giai trung phẩm thủy thuộc tính, mau tránh."

Thấy Diệp Khôn ra tay chớp nhoáng, đám người Lưu Thiên Bình cả kinh, sau khi nói ra một câu, toàn thân ba người lộ lên rồi biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện thì đã thấy mỗi người đứng ở một góc, đồng thời cũng đem linh quang hộ thể và pháp khí của mình tế ra.

Cùng lúc đó chỗ ba người vừa đứng ảo ảnh nhoáng lên, thân hình của Diệp Khôn hiện ra, Thủy Linh Kiếm chém vào khoảng không mất đi mục tiêu.

Không đợi cho đối phương kịp phản ứng gì, ngay khi thất thủ Diệp Khôn liền xoay người biến chiêu ngay.

Chỉ thấy hai chân hắn dịch chuyển, thi triển Ảo Ảnh Mê Tung Bộ, đồng thời Thủy Linh Kiếm vung lên xuất ra liên tiếp mấy chiêu hướng về ba hướng đâm tới.

Nhìn vào thì thấy ảo ảnh của Diệp Khôn lộ lên, thi triển kiếm quyết tấn công về đối phương như là một kiếm khách ở thế tục vậy.

"Đây là thứ công pháp gì? Tại sao ta thấy nó không giống với công pháp của người tu tiên vậy, rõ ràng trực tiếp dùng pháp khí tấn công bọn ta." Nhìn thấy hành động của Diệp Khôn, ban đầu cả ba người ngần ra, sau đó Tịnh Hoài Vân thì thảo lên tiếng nói.

"Đây rõ ràng là võ công của người thế tục, nhưng tại sao nó lại khiến cho ta cảm giác rất nguy hiểm như vậy?" Ở bên này Diệp Đình Chi chợt như nhận ra điều gì cũng thốt lên nói.

"Mặc kệ đó là thứ gì, hai huynh không phải quan tâm làm gì, nhanh chóng giết chết hắn đi, không thể kéo dài thời gian được." Lưu Thiên Bình cũng thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh trong mắt hắn loé lên một tia sát khí nói.

Dứt lời, Lưu Thiên Bình đem pháp khí của mình là một Cự Phù tế lên, ngay lập tức Cự Phù đón gió biến lớn lên cỡ hơn một trượng, đồng thời uy áp thật kinh người từ thân nó toả ra, rõ ràng nó là một pháp khí nhất giai trung phẩm.

Không hề chần chừ, Lưu Thiên Bình đánh ra một đạo pháp quyết roi trên Cự Phù, ngay lập tức hào quang trên thân Cự Phù loé lên rồi lấy tốc độ rất bản về phía hư ảnh của Diệp Khôn đang lao tới.

Bên kia, Diệp Đình Chi và Tịnh Hoài Vân cũng cùng một động tác, hai người tế ra lần lượt là một cây Thiết Phiến và một thanh Hắc Sát Phi Dao, uy áp từ chúng toả ra so với Cự Phù của Lưu Thiên Bình không khác nhau là mấy, hiển nhiên chúng cũng là pháp khí nhất giai trung phẩm.

Pháp khí vừa được tế ra liền biến lớn lên hơn một trượng, sau khi nhận được pháp quyết thúc dục của mỗi người, chúng liền gào thét hướng về hư ảnh của Diệp Khôn đánh tới.

"Choang...đình đang..." Từng tiếng va chạm của kim khí vang lên.

Ba hư ảnh của Diệp Khôn sau khi va chạm với pháp khí của ba người kia liền loé lên rồi tụ lại một chỗ, nhưng còn chưa kịp tụ lại thành hình lại tách ra biến chiều tấn công tiếp.

Lần này không như lần trước, Diệp Khôn nhoáng lên xuất ra hơn chục đạo kiếm khí đánh về ba phía đón lấy pháp khí của đối phương.

Riêng mình hắn, đột nhiên tung người nhảy lên trên cao, sau đó hai tay nắm chặt đốc kiếm chỉ thẳng lên trời, đồng thời pháp lực trong người hắn được dẫn động lưu chuyển rất nhanh chảy về đan điền rồi đi vào bên trong thanh tiểu kim kiếm ở trong đó.

"Bành" một tiếng ở bên trong đan điền hắn vang lên.

Ngay lập tức hình ảnh tiểu kiếm ở phía trước Lam Ngọc xảy ra dị biến.

Chỉ thấy hư ảnh kim kiếm chớp loé lên liên tục, sau đó từ bên trên thân của kim kiếm phóng thích ra hàng ngàn hàng vạn tia kiếm khí mỏng như sợi tơ, số lượng kiếm khí này nối đuôi nhau tiến nhập vào kỳ kinh bát mạch của hắn.

Theo đó chúng chạy khắp cơ thể của hắn rồi cuối cùng theo hai cánh tay tiến nhập vào bên trong Thuỷ Linh Kiếm.

Ngay lập tức, từ trên thân Thuỷ Linh Kiếm bộc phát ra ngàn vạn tia kiếm khí với khí thế thật kinh người, chúng mang theo âm phong lạnh thấu xương khuếch tán ra ngoài.

Nhất thời phía trên đầu Diệp Khôn kiếm khí ngập trời, chúng liên tục được phóng thích ra, sau đó từng tia kiếm khí liền biến ảo thành từng thanh tiểu Thuỷ Linh Kiếm tràn ngập bầu trời, nhưng rõ ràng khi chúng hình thành liền quy tụ lại một chỗ không hề phân tán ra bên ngoài như kiếm khí nữa.

Từng thanh tiểu Thuỷ Linh Kiếm do kiếm khí biến ảo ra nối đuôi nhau tạo thành hư ảnh một thanh Kiếm Tiên cao lớn hơn trực trượng chĩa thẳng lên trời, từ trong đó bộc phát ra một uy áp đáng sợ, khiến cho toàn bộ bầu trời biến sắc, cỏ cây hoa lá xung quanh cũng phải run lên vì lạnh lẽo.

Vạn Kiếm Quy Tông.

Diệp Khôn đã thi triển ra Vạn Kiếm Quy Tông, hắn muốn một chiêu này kết thúc đối phương, sớm phá trận đi ra, vì thời gian không cho phép hắn dây dưa với đám người này thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 170: Kết Thúc

Chỉ trong thời gian ngắn, hàng vạn hư ảnh tiểu Thủy Linh Kiếm quy tụ lại một chỗ tạo thành một thanh Tiên Kiếm lớn hơn mười trượng, uy áp từ trên nó tỏa ra khiến cho người khác phải kinh tâm động phách.

Áp lực cực kỳ lớn, thêm vào đó là cực hàn khí tức tỏa ra, trong phạm vi hơn mười trượng xung quanh Tiên Kiếm dường như mọi vật bị đóng băng lại vậy, cảm giác thật không thoải mái chút nào.

Uy áp kinh người từ phía Tiên Kiếm ở phía trên đầu Diệp Khôn tỏa ra khiến cho đám người Tam đại gia tộc hoảng sợ, bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được rốt cuộc việc này là như thế nào.

Đối mặt với Diệp Khôn lúc này không khác gì là đang đối mặt với một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ vậy, điều này làm sao có thể chứ, rõ ràng hắn chỉ là tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà thôi.

Không thể hiểu nổi, trên mặt ba người không giấu nổi vẻ sợ hãi đến cực điểm, chỉ cần Tiên Kiếm kia chém xuống, khẳng định bọn họ sẽ gặp rắc rối lớn, đừng nói là một người, ngay cả ba người liên thủ lại cùng một chỗ chưa chắc đã đỡ nổi đâu.

Ý nghĩ trong đầu thoáng qua, cả ba người không hẹn đều cùng nhau té ra hộ thể linh quang, và lấy ra vài tấm phù lục có tính chất phòng ngự dán lên người.

Sau đó thân hình cả ba người nhoáng lên, chớp mắt một cái đã thấy đứng bên cạnh nhau theo phương vị hình tam giác.

Kể đó, bờ môi mỗi người đều khẽ nhúc nhích, dường như họ đọc cùng một loại chú ngữ nào đó rất thần bí, theo chú ngữ được đọc ra, ba người dương tay kết một thủ ấn rồi đan lại với nhau, ngay lập tức ba đạo hào quang từ thủ ấn của ba người loé lên rồi khuếch tán ra, sau đó đan lại với nhau tạo thành một màn sáng bảo vệ ở bên ngoài.

Không dừng lại ở đó, cả ba đồng thời đánh ra một đạo pháp quyết thu hồi pháp khí lại, để cho chúng phiêu phù lơ lửng trên không gia nhập vào bên trong màn sáng.

Ngay lập tức, bên ngoài màn sáng bảo vệ của ba người loé lên hào quang chói mắt, đem phòng ngự của họ càng thêm vững chắc hơn.

Mặc dù đang ở trong Phục Ngê Trận, về cơ bản bọn họ chiếm được thiên thời địa lợi, thế nhưng trận pháp này chỉ có tác dụng giam cầm địch nhân ở trong với cả tạo ra huyền thuật ở bên ngoài trận, ngoài ra nó chẳng còn tác dụng nào nữa cả.

Ở bên trong trận tuy lợi thế thật, nhưng phạm vi hoạt động bị hạn chế, cho nên một khi đã ở trong trận thì sẽ không có chỗ để chạy hoặc là trốn cả.

Tưởng rằng gia nhập vào bên trong trận rồi dùng thực lực của ba người liên thủ để chém giết những người vô tình bị lạc vào để cướp bảo, nhưng bọn họ không ngờ lại gặp phải Diệp Khôn, không ngờ thực lực của hắn lại mạnh đến mức đáng sợ như vậy.

Chạy đã không còn đường, bài trừ trận pháp để thoát thân cũng không phải đơn giản như những trận pháp khác, đối mặt với Tiên Kiếm nếu riêng lẻ từng người rất khó chống đỡ, cho nên ba người đã chọn cách ở cùng một chỗ liên thủ để chống đỡ đòn tấn công này của Diệp Khôn.

Diễn biến xảy ra tưởng chừng phức tạp nhưng chỉ xảy ra trong thoáng chốc.

Phòng ngự của đám người Tam đại gia tộc vừa mới té ra thì Diệp Khôn cũng nhấc tay chém ra một kiếm xuống dưới.

Ngay lập tức, hư ảnh Tiên Kiếm không hề lấy tốc độ nhanh như chớp theo sau Thủy Linh Kiếm nhưng lại tới trước, từ trên trời bổ thẳng xuống đầu cả ba người.

"Ầm!" một tiếng kinh thiên động địa vang lên.

Tiên Kiếm không hề chém xuống đem toàn bộ cả ba người bao phủ vào trong.

Không thấy tiếng kêu nào của cả ba người vang lên, cũng không thấy cát bụi hay đất đá văng ra, chỉ nghe thấy những tiếng đinh đang lách tách sau tiếng nổ lớn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diệp Khôn với vẻ mặt tái nhợt như cát không còn giọt máu lơ lửng ở trên không, đồng thời đem ánh mắt đầy mong chờ nhìn xuống phía dưới.

Một làn gió nhẹ không biết từ đâu xuất hiện thoáng qua, nó đem toàn bộ kiếm khí còn sót lại của Tiên Kiếm thổi cho tiêu tan hết.

Một màn kinh nghi xuất hiện, cả ba người bọn Tam đại gia tộc đã biến mất không thấy đâu nữa, nhưng ở dưới mặt đất xuất hiện túi trữ vật và pháp khí của cả ba người.

Điều này cho thấy, một chiêu Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi của Diệp Khôn đã khiến cho đám người Tam đại gia tộc tan thành mây khói, hồn quy địa phủ.

"Hô!"

Diệp Khôn thở dốc một tiếng, trong mắt hắn hiện rõ vẻ vui mừng, một chiêu Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi uy lực nó đem lại quá sức tưởng tượng của hắn.

Đây có lẽ chính là do dị biến của tiểu kim kiếm bên trong thức hải của hắn dẫn kiếm khí ra, nếu không cũng không có uy lực đến mức độ khiến cho cả ba người của Tam đại gia tộc tan thành mây khói đâu đây.

Khẽ lắc người hạ xuống đất, Diệp Khôn đem Thủy Linh Kiếm tra vào vỏ, sau đó cánh tay hắn khẽ lật đem toàn bộ pháp khí và túi trữ vật ở phía trước thu vào trong tay.

Ngay sau đó thân hình hắn mờ hồ biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa, khoảng một khắc trôi qua, thân hình hắn lại xuất hiện trở lại, nhưng lúc này rõ ràng khí tức trên người hắn đã đạt đến trình độ đỉnh phong, trên mặt nở một nụ cười đầy đắc ý.

Không có hành động gì khác, chỉ thấy bờ môi Diệp Khôn khẽ nhúc nhích, một lúc sau, hắn nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết vào khoảng không phía trước.

Ngay lập tức một đạo linh quang từ đầu ngón tay của hắn ra loé lên rồi biến mất, chớp mắt một cái, toàn bộ quang cảnh xung quanh hắn vận vẹo một hồi trở lại hiện thực của nó.

Ở đây đúng là bình nguyên như trên bản đồ ghi lại, hơn nữa cảnh sắc sống động chân thật hơn rất nhiều so với lúc đầu tới đây.

Diệp Khôn liếc mắt đảo quanh một lượt, sau đó cánh tay hắn khẽ vẫy, lập tức một đạo hào quang từ trong ống tay bắn ra, sau khi đạo hào quang đó lượn quanh một vòng liền quay lại rơi trên tay của hắn.

Hào quang thu lại, trên tay Diệp Khôn liền xuất hiện một bộ đạo cụ bày trận, đạo cụ này hiển nhiên là đạo cụ để bày ra Phục Nghê Trận rồi.

Nhìn Phục Nghê Trận trên tay, Diệp Khôn nở một nụ cười đắc ý, đoạt được một trận pháp tốt như vậy hắn rất vui mừng.

Ai bảo đám người của Tam đại gia tộc dám tính kế trên người hắn chứ, bọn chúng chết để lại cho hắn một lượng tài phú khá là nhiều.

Trong ba túi trữ vật kia hắn đã tìm được những thứ còn lại của nhiệm vụ lần này, hơn thế nữa còn đạt được khá nhiều dược thảo quý hiếm, đặc biệt là chủ nguyên liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan đây.

Có thể nói, lần này trùng kế của người khác tưởng chừng hắn trở thành con mồi, nhưng hắn đã lật ngược và trở thành thợ săn, cuối cùng đạt được nhiều chỗ tốt.

Khoé miệng Diệp Khôn nhếch lên, sau đó hắn khẽ lật tay đem Phục Nghê Trận cất vào trong túi trữ vật rồi quay người lại nhìn về phía Dương Lâm.

Lúc này hắn thấy Dương Lâm đang mỉm cười hớn hở đi về phía hắn, xem ra vừa rồi thấy hắn bình yên vô sự trở ra, Dương Lâm đã thu lại trận kỳ phòng hộ và đi tới bên cạnh hắn.

"Diệp Khôn, đệ không sao chứ?" còn cách Diệp Khôn khoảng hơn mười trượng, Dương Lâm vội lên tiếng hỏi.

"Đệ không vấn đề gì." Diệp Khôn mỉm cười nói.

"Ân! Vừa rồi ta cảm nhận được có điều bất hảo xảy ra, nhưng bây giờ thấy đệ bình an vô sự đi ra là ta rất mừng rồi, không biết rốt cuộc là kẻ nào đã bày trận mai phục ở chỗ này?" Đến bên cạnh Diệp Khôn, Dương Lâm đảo thần thức lên người hắn dù xét một lượt, sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường ở hắn, vội nói.

"Chính là đám người của Tam đại gia tộc, trận pháp họ bày ra để che mắt chúng ta có lẽ huynh cũng biết, đó là Phục Nghê Trận đây." Diệp Khôn mỉm cười nói.

"Cái gì? Chính là bọn hắn, hơn nữa còn có Phục Nghê Trận. Thật không ngờ bọn người này lại có được trận pháp bậc này a." Dương Lâm nghe xong thì thoáng giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

"Đúng vậy, tài khí của họ rất lớn, nhưng cuối cùng cũng vào tay đệ thôi ha ha." Diệp Khôn thấy biểu hiện của Dương Lâm như vậy cười lớn nói.

"Đệ nói vậy...không lẽ ba người họ đã bị đệ giết chết?" Dương Lâm ngờ ngợ hỏi.

"Không sai." Diệp Khôn thần nhiên nói.

"Ân! Ta hỏi vậy cũng dư thừa rồi, nếu họ không chết thì làm sao đệ đi ra được chứ." Dương Lâm hơi trầm tư gãi gãi đầu nói.

"Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều nữa, chúng ta cũng mau tới cửa ra rồi trở về phục mệnh thôi." Diệp Khôn khẽ gật đầu rồi quay ra nói.

"Ân! Đi thôi."

Nói xong, Diệp Khôn và Dương Lâm liền hoá thành hai đạo độn quang hướng về chỗ cửa ra bay tới.

Nửa khắc sau, từ phía xa xa ở chân trời xẹt tới vài đạo độn quang bay đi với tốc độ rất nhanh, hướng của những đạo độn quang này cũng giống như hướng đi vừa rồi của Diệp Khôn và Dương Lâm.

Khi tới phía trên bình nguyên, tốc độ của mấy đạo độn quang hơi chậm lại một chút, nhưng cũng không thấy hạ xuống dưới, mà chỉ lướt qua bay vụt đi mà thôi.

...

Chỗ này là vùng đất trống với chu vi bán kính khoảng hai mẫu, ở giữa có một tế đàn nhỏ đủ để mười người đứng với phong cách rất cổ xưa.

Ở bốn phía tế đàn có bốn pho tượng khá lớn được điêu khắc bốn quái thú có kích thước hơn một trượng.

Nhìn kỹ lại thì bốn quái thú này chính là bốn tứ linh trong truyền thuyết, theo thứ tự là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

Bốn tứ linh được đặt theo vị trí của Tứ Tượng Quy Nguyên Trận, bao lấy tế đàn vào bên trong.

Từ xa nhìn lại, trên thân bốn tứ linh này tản mát ra một khí tức rất cường đại và quý dị, nhìn chúng rất sống động và chân thật, khiến cho người ta khi tới gần cứ có cảm giác sợ hãi.

"Sư huynh, bốn pho tượng kia không lẽ là bốn tứ linh trong truyền thuyết?" Đột nhiên hai đạo độn quang bay vụt tới phía bên ngoài tế đàn rồi dừng lại, theo sau đó hào quang thu lại Diệp Khôn và Dương Lâm liền xuất hiện, Diệp Khôn đưa mắt nhìn về phía tế đàn tỏ ra kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, chúng là tứ linh trong truyền thuyết, chỉ là cách gọi đó chỉ xuất hiện ở thế tục do quan niệm của phàm nhân mà thôi, thực tế theo về Tu tiên giới thì chúng chính là bốn Chân Linh trong số những Chân Linh cường đại nhất đấy." Dương Lâm sau khi đưa mắt nhìn về phía tế đàn cũng hơi ngạc nhiên nói.

"Chân Linh? Đệ vẫn chưa nghe tới, nhưng nói như huynh thì Chân Linh chính là một tồn tại đáng sợ ở Tu tiên giới a." Nghe đến Chân Linh, trong đầu Diệp Khôn thấy hơi mơ hồ, nhưng lại cảm thấy chúng không phải là một dạng tồn tại tầm thường nào đó nên hỏi.

"Về Chân Linh ta cũng không biết nhiều, nhưng đúng như đệ nói, chúng chính là một tồn tại đáng sợ ở Tu tiên giới đấy." Dương Lâm đồng ý với Diệp Khôn nói.

"Ân! Tế đàn phía trước kia chính là cửa ra của tầng năm rồi, chúng ta tới đó thôi." Qua lại vài câu xong, Diệp Khôn đem ánh mắt tập chung tới tế đàn phía trước bình thân nói ra một câu.

Dứt lời, thân hình hắn nhoáng lên một cái, thi triển khinh thân vọt về phía trước.

Dương Lâm thấy vậy cũng không có biểu hiện gì khác, hắn cũng thi triển bộ pháp nào đó đuổi theo sau Diệp Khôn.

Lên tới tế đàn, lúc này ở gần cho nên Diệp Khôn nhìn rõ chân diện mục của Tứ Linh.

Từ trên thân chúng có một uy áp đáng sợ toả ra, mặc dù chúng chỉ là tượng đá, nhưng khi ánh mắt của Diệp Khôn tiếp xúc với ánh mắt của chúng, liền khiến cho toàn thân hắn phải run lên vì sợ hãi.

Cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, sau đó hắn dời mắt qua chỗ khác không dám nhìn vào Tứ Linh nữa.

Diệp Khôn như vậy, bên này Dương Lâm cũng thế, hắn bị uy áp từ trên bốn bức tượng khiến cho cả người không lạnh mà run.

"Không nghĩ tới Tứ Linh này chỉ là tượng đá thôi mà đã khiến cho ta không dám đối diện với chúng rồi, nếu mà thực sự gặp bản thể của chúng ở đây không biết sẽ như thế nào a." Sau khi trấn tĩnh lại tinh thần, Dương Lâm quay sang bên cạnh nói với Diệp Khôn.

"Đệ nghĩ với tu vi như chúng ta hiện giờ có lẽ chẳng bao giờ thấy được bản thể của chúng đâu đấy, trừ khi là có được thiên đại cơ duyên mới có khả năng đấy." Diệp Khôn khẽ mỉm cười nói.

"Ha ha, đệ nói cũng phải, gặp được Chân Linh đối với chúng ta chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu được." Dương Lâm nghe Diệp Khôn nói vậy thì hơi ngẩn ra một chút, sau đó cười lớn nói.

"Đề xem nào, chỗ này cũng chẳng còn gì để lưu luyến nữa, thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta cũng nên rời khỏi đây a." Diệp Khôn đột nhiên nói.

"Không sai, chúng ta đi thôi. Ta cũng không muốn ở chỗ này thêm một chút nào nữa." Dương Lâm đồng tình nói.

Dứt lời, Dương Lâm và Diệp Khôn đều cùng một động tác, khẽ lật tay lấy ra một miếng ngọc bài, sau đó không hề chần chừ, hai người liền dùng lực bóp mạnh một cái khiến cho miếng ngọc bài vỡ vụn ra.

Sở dĩ hai người chọn cách bóp nát ngọc bài để truyền tống ra ngoài là vì muốn nhanh hơn, nếu như dùng trận pháp bên trong tế đàn sẽ phải mất một khoảng thời gian để khởi động nó lên mới được.

Ngay khi ngọc bài bị bóp nát, một màn quỷ dị liền xuất hiện.

Chỉ thấy từ lòng bàn tay của hai người liền xuất hiện một đạo linh quang chói mắt, lấy mắt thường cũng có thể thấy được hai đạo linh quang đó loé lên một cái rồi quán quanh cơ thể hai người một vòng, sau đó toàn thân hai người liền biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Ngay khi Diệp Khôn và Dương Lâm biến mất, thì ở phía xa xa vài đạo độn quang phá không bay tới.

Sau khi rơi xuống tế đàn, từng đạo hào quang thu liễm lại liền xuất hiện một đám người.

...

Tây Dương Lĩnh, bên ngoài Bảo Vân Ngọc Tháp.

Lúc này trên quảng trường không còn đông người như lúc trước nữa, chỉ còn lại bảy tốp người ở lại chỗ này mà thôi.

Những tốp người này phân biệt chiếm lấy một chỗ để ngồi xuống, bọn họ là những người của lục đại môn phái và tam đại gia tộc đang ngồi chờ đợi tử của mình kết thúc thí luyện đi ra.

Còn những người tới đây với mục đích tham gia đấu giá hội hầu hết đã rời khỏi đây.

Đấu giá hội đã kết thúc một ngày trước, những người đến đạt được mục đích của mình cũng đã đi, nếu còn cũng chỉ còn vài người nhàn rỗi có tính hiếu kỳ muốn ở lại để xem kết quả của cuộc thí luyện lần này.

Trong số những người đang chờ đợi ở đây có cả Văn Phụng và Phương Hà, hai người này hiện đang đứng cùng với đám người của Ngũ Hành Phái.

Hai người họ đã đi ra từ hai ngày trước, cùng với một người của Ngũ Hành Phái nữa, nhưng tuyệt nhiên không thấy tung tích của thiếu niên còn lại duy nhất của Quý Linh Môn đâu.

Xem ra thiếu niên kia đã bị ba người bọn Phương Hà diệt sát khi còn ở trong tầng bốn rồi.

Như vậy người của Quý Linh Môn tham gia thí luyện lần này tất cả đã vắng lạc, không còn một ai sống sót để đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 171: Nghi Ngờ Của Tam Đại Gia Tộc

Đang ngồi một chỗ chờ đợi, đột nhiên toàn bộ người của thất đại môn phái và tam đại gia tộc cùng với những người khác còn ở lại chỗ này không hẹn đều cùng nhau ngẩng đầu lên, đem ánh mắt đầy mong chờ nhìn về phía cửa ra của Bảo Vân Ngọc Tháp.

Đột nhiên, hai đạo linh quang ở ngay ngoài cửa Bảo Vân Ngọc Tháp loé lên, ngay sau đó là hai bóng người xuất hiện.

"Là Diệp Khôn và Dương Lâm."

"Là người của Ngũ Hành Phái."

...

"Là Diệp đạo hữu."

Vừa nhìn thấy hai bóng người xuất hiện, một loạt tiếng kinh hô ở phía dưới quảng trường vang lên.

Người của Ngũ Hành Phái thì mặt mày hớn hởi, tràn đầy vẻ mong đợi, còn người của lục đại phái và tam đại gia tộc thì có vẻ thất vọng, riêng những người khác thì không có biểu hiện như vậy, bọn họ chỉ ồ lên một tiếng rồi thôi.

Dương Lâm và Diệp Khôn vừa ra khỏi Bảo Vân Ngọc Tháp thì khẽ quay đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó hai người cất bước tiến về phía mà đám người Ngũ Hành Phái đang tụ tập, trên mặt hai người đều cùng toát ra vẻ vui mừng đầy ắp ý.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người như vậy, đám người Ngũ Hành Phái càng tỏ ra mừng rỡ, xem ra bọn họ rất có khả năng đã thuận lợi hoàn thành được nhiệm vụ rồi, nếu không thì cũng sẽ không tỏ thái độ như vậy đây.

Ngược với người của Ngũ Hành Phái, đám người lục đại môn phái và tam đại gia tộc thì tỏ ra kinh nghi bất định, trong đó không thiếu những ánh mắt đố kỵ ghen ghét tập chung lên hai người.

Bị nhiều người tập chung lên mình như vậy, trong lòng Diệp Khôn và Dương Lâm thoáng nổi lên một tia sợ hãi, thêm vào đó là một áp lực vô cùng lớn như một tảng đá ngàn cân đè lên ngực vậy.

Cước bộ cả hai đều chậm lại, sau khi liếc mắt nhìn nhau thêm một lần nữa, hai người cùng hít vào một hơi thật sâu cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh chậm rãi đến bên cạnh đám người Ngũ Hành Phái.

"Tham kiến hai vị sư thúc."

Đến bên cạnh đám người Ngũ Hành Phái, Diệp Khôn và Dương Lâm không hẹn cùng nhau chấp tay khom người hướng Chu Tề và Hồng Thuý Tiên Từ cung kính thi lễ, đồng thời cũng hướng những người khác mỉm cười chào một tiếng.

"Ân! Tốt lắm, không nghĩ tới hai người các người tiến lên tầng năm và an toàn đi ra ngoài, hơn nữa nhìn vào biểu hiện của các người hiển nhiên là đã đạt được nhiều chỗ tốt a." Đem thần thức đảo qua người Diệp Khôn và Dương Lâm một lượt, Chu Tề tâm tình hào sảng cười cười nói.

"Sư thúc quá khen, bọn sư đệ đệ cũng là gặp may mắn thôi, thiếu chút nữa là không ra ngoài được rồi." Tinh quang sâu trong đôi mắt Dương Lâm loé lên, hân hỉ vẻ mặt bình thản nhưng ẩn chứa một tia sợ hãi như khi nhớ tới điều gì đó đáng sợ nói.

"Ân. Ở tầng năm nguy hiểm trùng trùng, hai người các người đi ra được cũng là đã có phúc duyên lớn rồi, không biết những người khác có được như vậy không đây." Ở bên cạnh, đột nhiên Hồng Thuý Tiên Từ lên tiếng nói, đồng thời đem ánh mắt chăm chú ẩn chứa một tia lo mong mỏi nhìn về phía cửa ra của Bảo Vân Ngọc Tháp.

"Sư thúc yên tâm, đệ tử tin là bọn họ cũng sẽ bình an trở ra đây." Thấy biểu hiện của Hồng Thuý Tiên Từ như vậy, tinh quang trong mắt Diệp Khôn loé lên, quay sang cung kính nói một câu.

"Hy vọng là vậy!" Hồng Thuý Tiên Từ liếc mắt nhìn Diệp Khôn một cái, sau đó thờ dãi nói một câu.

Vừa dứt lời, đột nhiên như phát hiện ra điều gì, Hồng Thuý Tiên Từ ngẩng đầu lên nhìn về hướng cửa ra Bảo Vân Ngọc Tháp không hề chớp mắt.

Cùng lúc đó, ngay chỗ cửa vào Bảo Vân Ngọc Tháp vài đạo linh quang loé lên, sau khi hào quang thu lại liền xuất hiện một đám người, trong đó có hai nữ ba nam.

Không dừng lại ở đó, lại có thêm hai đạo linh quang khác loé lên, theo sau là hai thiếu nữ xuất hiện.

Những người này xuất hiện gần như là cùng một khoảng thời gian, trong đó phần lớn là những người có tên tuổi trong thất đại môn phái.

Hiển nhiên những người này là Trần Hoài Minh, Đan Nhược Yên, Dược Bình, Bách Dương Từ, Tuyết Tinh Tiên Từ, Nhược Đình Tiên Từ và một nữ tử khác nữa.

Đám người này vừa mới xuất hiện đã khiến cho toàn bộ quảng trường xôn xao một một hồi, những môn phái có người ở đây thì hết sức mừng rỡ, còn lại thì mặt mày rất khó coi.

Diệp Khôn đảo mắt nhìn về đám người này một lượt, hân thấy bọn họ đều là những người xuất sắc được mệnh danh là Thất đại thiên tài cho nên không thấy ngạc nhiên cho lắm.

Hắn chỉ hơi nhíu mày, sau đó liếc mắt nhìn về phía đám người Hồi Phong Cốc và Quỷ Linh Môn rồi thu mắt lại.

"Rất có thể ngoài những người này ra thì sẽ không còn một ai khác đi ra nữa, xem ra một tên còn lại của Quỷ Linh Môn đã bị xử lý ở trong đó rồi." Âm thầm nghĩ trong bụng, sau đó Diệp Khôn nhắc chân đi đến bên cạnh chỗ hai người Văn Phụng và Phương Hà chào hỏi một tiếng.

Cùng thời gian đó, những người vừa mới xuất hiện cũng tách ra đi về phía tụ tập của môn phái, nhưng về mặt của bọn họ không hề thoải mái chút nào, xem ra chuyện này bọn họ đều không thu thập được như mong muốn.

"Hoài Minh, Nhược Yên, xem ra hai người đã gặp rắc rối ở trong tầng năm a?" Đợi cho hai người Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên tiến tới chỗ mình, Hồng Thủy Tiên Từ hơi nhướn mày nói.

"Vâng! Sur thức, quả thật là vậy." Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên sau khi cung kính chào Chu Tề và Hồng Thủy Tiên Từ một tiếng, Trần Hoài Minh với vẻ mặt ảo não nói.

"Được rồi, chuyện này cũng bình thường thôi, thế còn những người khác thì sao?" Chu Tề nghe vậy nhưng không có biểu hiện gì cả, chỉ lên tiếng nói một câu.

"Những người khác có lẽ đã vắng lạc hết rồi, bọn đệ tử không thể cảm ứng được ấn ký của bọn khi lên tới tầng năm." Trần Hoài Minh thở dài một tiếng nói.

"Nếu đã không cảm ứng được những người khác thì bọn họ đã vắng lạc hết rồi, bí thuật truy tung của bốn môn có điểm đặc thù cho nên không thể sai được." Chu Tề nghe vậy thì hơi trầm ngâm nói.

"Vâng sư thúc!"

"Được rồi, như vậy là lần thí luyện đợt này coi như xong, chỗ này đã có người khác xử lý, chúng ta cũng nên rời khỏi đây trở về bốn môn thôi." Đợi một lúc, Chu Tề lên tiếng nói.

Nghe Chu Tề nói vậy, những người còn lại không hề có ý kiến gì, Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên chỉ khẽ đảo mắt nhìn nhau rồi liếc qua Diệp Khôn và Dương Lâm một cái với ánh mắt có chút phức tạp.

Diệp Khôn thấy vậy cũng không có biểu hiện gì, hắn chỉ khẽ gật đầu mỉm cười mà thôi.

"Hai vị tiểu hữu này, nếu như có nhã hứng thì theo chúng ta trở về Ngũ Hành Phái, chưa biết chừng ta có thể giúp hai người đạt được chỗ tốt đấy." Chu Tề đột nhiên như nhớ tới điều gì vội quay sang nhìn Văn Phụng và Phương Hà mỉm cười nói.

"Cái này...tiền bối, nếu ngài đã nói vậy thì bọn văn bối cung kính không bằng tuân lệnh vậy, đa tạ tiền bối đã coi trọng huynh đệ bọn văn bối." Nghe Chu Tề nói, Văn Phụng và Phương Hà liếc mắt nhìn nhau một cái, ẩn sâu trong mắt hai người hiện lên một tia mừng rỡ, Phương Hà tiến lên một bước chấp tay cung kính nói.

"Tốt. Vậy thì chúng ta đi thôi."

Dứt lời, cánh tay Chu Tề khẽ phát một cái, ngay lập tức một đạo linh quang từ bên hông y bay ra rơi xuống mặt đất cách đó khoảng mười trượng.

Hào quang thu lại, liền xuất hiện một cái hồ lô to bằng bàn tay, linh áp trên hồ lô tỏa ra vậy mà lại là một kiện Thượng Phẩm hạ giai pháp khí.

Ngay sau đó, Chu Tề đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên hồ lô, lập tức bên ngoài hồ lô hào quang loé lên, nó liền biến lớn lên hơn mười trượng.

"Cái này là..." Nhìn thấy hồ lô, vẻ mặt Diệp Khôn thoáng thay đổi, hắn cảm nhận được nó là một kiện pháp khí không hề tầm thường, nhưng không hiểu sao Chu Tề lại lấy nó ra lúc này, chẳng nghề nói...

"Đi thôi!"

Còn đang mãi suy nghĩ, đột nhiên bên tai Diệp Khôn vang lên giọng nói của Chu Tề, sau đó hắn ngẩng đầu lên thì đã thấy toàn bộ những người có mặt ở đây đã biến mất không thấy đâu nữa ngoại trừ hắn và hai người Văn Phụng, Phương Hà.

Nhìn lên thì thấy bọn họ đã đứng hết lên trên cái hồ lô kia rồi, Diệp Khôn có vẻ hơi thất thố, sau đó hắn quay sang nhìn Phương Hà và Văn Phụng cười khở một tiếng, rồi thân hình cũng mờ hồ biến mất, đến khi xuất hiện đã thấy ở trên hồ lô bên cạnh Dương Lâm rồi.

Văn Phụng và Phương Hà cũng không dám chần chừ, hai người đều thi triển pháp thuật tiến lên trên hồ lô đứng bên cạnh Diệp Khôn.

Hành động của ba người đều rơi vào mắt của đám người Ngũ Hành Phái, bọn họ chỉ hơi nháu mày nhưng không lên tiếng nói gì, biểu hiện của họ vẫn như thường, dường như pháp khí hồ lô này đối với họ không có gì là lạ lắm cả.

Đợi cho mọi người lên hết, Chu Tề đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên đỉnh hồ lô, ngay lập tức bên ngoài hồ lô xuất hiện một tầng quang chao đem toàn bộ bao chọn vào trong, sau đó hồ lô loé lên một đạo thanh quang nhắm một hướng bay vút đi. Chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngay khi đám người Ngũ Hành Phái rời đi, người của những môn phái khác cũng rục rịch rời đi, cuối cùng chỉ còn lại đám người Quỷ Linh Môn và Tam đại gia tộc là ở lại.

Đám người này trên mặt ai lấy đều hiện rõ vẻ lo lắng, đã sắp hết thời gian rồi mà không thấy một người nào đi ra cả, điều này chứng tỏ lãnh ít dữ

nhiều rồi.

Nửa canh giờ sau, tới lúc này thì cửa vào của Bảo Vân Ngọc Tháp cũng đã khép lại, phải chờ tới năm năm sau thì nó mới được mở ra thêm một lần nữa.

Mà tới thời điểm này người của Quý Linh Môn và Tam đại gia tộc không hề có một ai đi ra, điều này đã khiến cho bọn họ vừa sợ vừa giận.

Thí luyện lần này không thu hoạch được gì đã đành, ngay cả đệ tử ưu tú cũng bị nhốt lại ở bên trong không biết sống chết thế nào, nhưng khẳng định cho dù bọn họ còn sống thì tới lần sau Bảo Vân Ngọc Tháp mở cửa cũng không thể đi ra được nữa, như vậy thì chẳng khác nào là người đã chết rồi.

"Hừ! Đúng là một đám phế vật, như vậy mà không có một kẻ nào có thể đi ra." Bên trong đám người của Quý Linh Môn đột nhiên vang ra một giọng nói lạnh lùng đầy tức giận của một lão giả.

"Sư thúc, vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?" Một thiếu niên ở bên cạnh lên tiếng hỏi.

"Còn làm thế nào nữa, rời khỏi chỗ này trở về bốn môn chứ còn làm gì." Đang trong cơn tức giận, lão giả quay ngoắt đầu trừng mắt với thiếu niên vừa hỏi gần giọng nói.

Bị nhìn như vậy, thiếu niên giật mình sợ hãi, nhưng hắn cũng không dám có điều thất lễ, vội vâng dạ một tiếng rồi cúi gằm mặt xuống đứng ở một bên.

Thấy vậy những người khác cũng không dám lên tiếng, lúc này sư thúc đang tức giận, bọn họ không đại gì trêu chọc vào, thiếu niên vừa rồi chính là cái gương cho bọn họ, vì vậy hết thảy đều im lặng chờ đợi.

"Đi thôi!"

Lão giả tỏ vẻ tức giận một hồi, sau đó lấy ra một pháp khí phi hành giống với một cây quạt rồi ra hiệu cho đám đệ tử lên đó rồi đi.

...

Bên này, biểu hiện của đám người Tam đại gia tộc cũng vô cùng tức giận, chuyện này đi bọn họ đã đầu tư và đặt rất nhiều hy vọng vào ba người bọn Lưu Thiên Bình, nhưng cuối cùng chẳng đạt được chỗ tốt nào cả.

"Tĩnh Nhân ngươi cảm thấy chuyện này như thế nào?" Một trung niên với dáng vẻ nho nhã sau khi ổn định lại tâm tình nhìn qua một thiếu nữ ở bên cạnh hỏi.

"Cái này ta cũng không nói rõ được, theo lẽ thường ba người bọn chúng am hiểu liên thủ vây công, thêm vào đó lại có cả Phục Nghê Trận giúp đỡ, không lý nào lại đơn giản vẫn lạc trong đó được." Thiếu nữ được gọi là Tĩnh Nhân tỏ ra vẻ suy nghĩ nói.

"Không lẽ bọn chúng gặp phải yêu thú cấp ba, cho nên mới thất thủ dẫn đến vong mạng?" Thiếu nữ vừa dứt lời thì một đại hán lên tiếng nói.

"Hai người nghĩ cũng đơn giản quá, các người cũng biết Diệp gia ta có độc môn bí thuật, chỉ cần người bị gieo ấn ký xảy ra chuyện dẫn đến vong mạng thì bọn ta sẽ có cảm giác ngay. Vừa rồi trong lòng ta có một điểm linh triệu chẳng lành, điều này chứng tỏ bọn chúng đã vẫn lạc, hơn nữa không phải là bị yêu thú giết chết, mà là do kẻ khác đẩy, chỉ là ta không biết được đó là kẻ nào thôi." Trung niên không cho là đúng lạnh lùng lên tiếng nói.

"Diệp huynh, huynh nói là...không lẽ trước đó huynh đã gieo lên người bọn họ chọn Yểm Hồn Tác?" Thấy trung niên nói vậy, thiếu nữ hơi ngẩn ra, sau đó nghĩ tới điều gì đó khinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, trước đó ta đã thi triển Yểm Hồn Tác gieo ấn ký trên người bọn họ, vì vậy ta vẫn luôn nghi ngờ về cái chết của chúng. Đáng tiếc tu vi của ta còn thấp, cho nên không thể cảm ứng sâu được, bây giờ muốn biết thực hư thế nào có lẽ phải về gia tộc nhờ lão tổ thi triển bí thuật trên Nguyên thần đẳng của Diệp Đình Chi mới biết." Trung niên gật đầu bình thản nói.

"Diệp huynh đã nói như vậy thì chỉ còn cách này thôi, hừ, ta thật rất muốn biết là kẻ nào có được bốn sự ra tay với ba người bọn họ đây?" Đại hán đứng bên cạnh nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, gần giọng nói.

"Đúng vậy, ta cũng muốn biết. Nếu ta đoán không sai thì đám người Quý Linh Môn cũng gặp kết cục như ba người bọn họ đây, rõ ràng là giết người đoạt bảo đây mà." Về mặt thiếu nữ thoáng thay đổi nói.

"Giết người đoạt bảo? Không lẽ là đám người Hồi Phong Cốc?" Tinh quang trong mắt đại hán loé lên, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ nói.

"Trước mắt thì không rõ được thực hư như thế nào, không nên nói bừa như vậy, Hồi Phong Cốc không dễ trọc vào đâu, bây giờ hãy về Diệp gia ta, sau đó nhờ lão tổ ra tay. Đến lúc đó biết được sự thật, cho dù kẻ đó là người nào đi chăng nữa, tam đại gia tộc chúng ta cũng phải bắt hắn đền tội và bồi thường." Trung niên hơi suy ngẫm một chút rồi nói.

"Ân! Cứ như vậy đi."

"Được rồi, vậy chúng ta đi."

Dứt lời, cả ba người quay lại truyền lệnh xuống cho đám người trong tộc rồi hoá thành ba đạo thanh quang bay vút đi, đám người còn lại cũng không chần chừ, liền hoá thành độn quang nối đuôi nhau đuổi theo.

Đám người Tam đại gia tộc vừa rời đi, thì vài người hiếu kỳ ở lại cũng lục tục rời khỏi, cuối cùng chỉ còn lại một đám hơn một trăm người làm nhiệm vụ ở đây.

Thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp đã kết thúc, bọn họ liền trở lại vị trí ban đầu của mình, chia làm vài tổ nhỏ liên tục tuần tra quang phạm vi Tây Dương Lĩnh.

Lúc này quảng trường ở Tây Dương Lĩnh lại trở về vẻ vốn có của nó lúc trước, phần lớn những người làm nhiệm vụ còn lại ở đâu đều là người của Ngũ Hành Phái, chỉ có vài người là đến từ những môn phái khác.

"Cuối cùng cũng đã kết thúc, mình cũng nên rời khỏi chỗ này thôi."

Không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên một giọng nói vang lên ở khu vực trung tâm quảng trường, ngay sau đó không gian nhộn nhạo một hồi, liền xuất hiện một lão giả.

Lão giả này không phải ai khác, lão đúng là Hà Phú Từ.

Xuất hiện ở giữa quảng trường, thân hình Hà Phú Từ lơ lửng trên không, vẻ mặt lão tỏ ra hết sức vui mừng, mà trên tay lão lúc này đang mân mê một miếng ngọc bài, dường như chính miếng ngọc bài này đã khiến cho lão tỏ ra vui mừng như vậy.

Nếu Diệp Khôn ở đây và nhìn thấy miếng ngọc bài đó, chắc chắn hẳn sẽ nhận ra nó ngay.

Đó chính là Sâm La Lệnh Bài.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 172: Phục Mệnh

Theo đám người Chu Tề trở về Ngũ Hành Phái, Diệp Khôn được dẫn tới đại điện ở phía trên tổng đài ngay.

Đi cùng hẳn còn có bốn người nữa, đó là Dương Lâm, Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên cùng với một người khác nữa mang họ Mịch.

Bọn họ đều là những người đã tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp lần này, và cũng là những người cuối cùng đi ra.

Dẫn bọn họ đi cũng chỉ có mỗi Chu Tề, còn Hồng Thuý Tiên Từ và những đệ tử khác đều không thấy đâu cả, xem ra bọn họ đã trở về chỗ của mình rồi.

Bước vào trong đại điện, Diệp Khôn thấy ở phía trước đã có vài người ngồi chờ ở đó.

Ngồi trên ghế chủ tọa hiển nhiên là trưởng môn Ngạo Vân Từ rồi, bên cạnh đó còn có lão giả Vũ Mục và Trương Vĩnh.

Ngồi kế đó là một thiếu nữ ước chừng hơn hai mươi tuổi, my thanh mục tú, dáng người thon thả, trên thân nàng toát ra một vẻ đẹp đến động lòng người, nhưng khi người khác nhìn vào nàng cứ có cảm giác lạnh lẽo, nàng này chính là Mẫn Hà Tiên Từ đường chủ Thuý Linh Đường.

Còn có ba người khác nhìn rất lạ mắt, Diệp Khôn chưa được bái kiến qua bọn họ, nhưng từ khí tức trên người bọn họ toả ra cũng có thể khiến hẳn nhìn ra được thân phận của từng người.

Trong đó có một đại hán mày rậm để râu quai nón, vẻ mặt y luôn ở trạng thái mỉm cười, khiến người khác nhìn vào cảm thấy có hảo cảm. Người này tu vi cũng không phải thấp, đã đạt tới Trúc Cơ Hậu Kỳ, theo khí tức của y toả ra thì hẳn y là người của Hoả Linh Đường rồi. Hơn nữa thân phận không hề thấp, y chính là Khu Nhược Tề đường chủ Hoả Linh Đường.

Một thiếu niên khác có bộ dạng như thư sinh, y cũng là một cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ, trên người y toả ra khí tức rất quý dị, y chính là Bạch Ngọc

Tú tân nhiệm đường chủ Thổ Linh Đường.

Người còn lại là một lão giả ước chừng ngoài sáu mươi tuổi, bộ dạng của lão có chút không ổn, cứ như là một người bị bệnh lâu năm vậy, thế nhưng khí tức trên người lão phát ra không hề tầm thường chút nào, thể hiện ra bên ngoài là một cao thủ Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Lão giả nhìn có vẻ bệnh hoạn này chính là Lê Khôi Chiếu, đường chủ Mộc Linh Đường, thời gian gần đây lão đang trong lúc bế quan sinh tử cho nên ít khi ra ngoài, thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp vừa mới kết thúc, vừa vận đứng lúc lão ngừng bế quan và đi ra, cho nên mới có mặt ở đây.

"Chương môn sư huynh, các vị đường chủ." Chu Tề vừa bước vào liền bị tất cả ánh mắt của những người đang ngồi ở đây tập trung tới, mặc dù vậy hắn không hề có biểu hiện gì, chỉ khẽ mỉm cười lên tiếng nói.

"Ân, Chu Tề sư đệ. Vất vả cho đệ rồi." Ngạo Vân Từ cũng mỉm cười hướng Chu Tề nói.

Những người khác thì nhìn Chu Tề khẽ gật đầu chào một cái, sau đó đem ánh mắt chờ mong nhìn hắn, đồng thời đem thần thức đảo qua đám người Diệp Khôn ở phía sau dò xét đánh giá một lượt.

"Đệ tử tham kiến chương môn, tham kiến sư phụ, các vị đường chủ và sư bá." Ngay lúc này, Trần Hoài Minh bước lên một bước khom người cung kính nói.

Thấy vậy, đám người Diệp Khôn ở phía sau cũng nhao nhao cung cúi đầu cung kính chào hỏi một tiếng.

Kế đó Chu Tề đi đến bên cạnh chỗ Vũ Mộc và Trương Vĩnh chọn một chỗ ngồi xuống, sau đó thì Ngạo Vân Từ hướng đám người Diệp Khôn lên tiếng.

"Trong lần thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp này có thể nói các ngươi là những người xuất sắc nhất, nhưng không biết nhiệm vụ của bốn môn đề ra các ngươi có thể hoàn thành được mấy phần?"

Nghe Ngạo Vân Từ hỏi vậy, đám người Diệp Khôn liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng sau đó không ai lên tiếng nói gì, dường như ai lấy đều có tâm tư riêng của mình vậy.

Thấy đám người Diệp Khôn không nói có biểu hiện gì, Ngạo Vân Từ và những người có mặt ở đây hơi nhíu mày, toàn bộ ánh mắt đều đặt lên người mỗi người.

"Đệ tử đã làm cho chương môn và các vị đường chủ thất vọng rồi, đây là toàn bộ những gì đệ tử đã thu thập được ở trong thí luyện lần này." Hơi do dự một chút, Trần Hoài Minh phát tay một cái, một túi trữ vật từ trên người hắn bay ra lơ lửng ở trước mặt hắn khoảng hai trượng.

Thấy vậy, đám người Ngạo Vân Từ hơi nhíu mày, sau đó toàn bộ thả ra thần thức của mình tiến nhập vào trong túi trữ vật của Trần Hoài Minh xem qua một lượt.

Rất nhanh, Ngạo Vân Từ khẽ phẩy tay đem túi trữ vật thu lại, sau đó để qua một bên nói.

"Tốt lắm, so với mục tiêu đề ra thì ngươi cũng đã đạt được bảy phần rồi, chỉ tiếc là những tài liệu trọng yếu chỉ có được một vài loại."

Tiếp đó, lần lượt Đan Nhược Yên và thiếu niên họ Mịch đưa ra vật phẩm nhiệm vụ của mình.

Giống như Trần Hoài Minh, Đan Nhược Yên cũng đạt được bảy phần mục tiêu của nhiệm vụ, còn thiếu niên họ Mịch chỉ đạt được năm thành.

Điều này cũng dễ hiểu, Đan Nhược Yên và Trần Hoài Minh luôn đi cùng nhau lại tiến lên cả tầng năm, cho nên những gì họ đạt được đều chia đều cho nhau, còn thiếu niên họ Mịch chỉ dừng lại ở tầng bốn mà thôi.

Đợi cho ba người giao ra vật phẩm nhiệm vụ xong, Diệp Khôn và Dương Lâm liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người khẽ gật đầu mỉm cười một cái, không hề chán chừ, cả hai cùng một động tác đem túi trữ vật của mình lấy ra.

Hành động của Diệp Khôn và Dương Lâm khiến cho tất cả những người có mặt ở đây thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó lại đem ánh mắt đầy mong đợi rơi trên hai túi trữ vật ở phía trước.

Hơn nữa, nhìn vào vẻ mặt hai người dường như rất tự tin, không lẽ nhiệm vụ lần này bọn họ đã hoàn thành?

Trong lòng mỗi người nổi lên một điểm nghi ngờ, nhưng không cần bọn họ phải nghi ngờ nhiều, ngay lập tức đã có câu trả lời.

"Cái này..." Ngay khi thần thức của mỗi người tiến vào trong hai túi trữ vật, Ngạo Vân Từ dường như không tự chủ được đứng phất dậy tỏ vẻ kinh ngạc.

Biểu hiện của Ngạo Vân Từ như vậy, những người khác cũng không sai biệt lắm, sau khi thu thần thức của mình về, bọn họ lại một lần nữa đem ánh mắt của mình đặt lên người Diệp Khôn và Dương Lâm với vẻ mặt tràn đầy kinh nghi bất định.

Ba người bọn Trần Hoài Minh biểu hiện ra ngoài cũng không khác là mấy, mặc dù họ không có tư cách lên tiếng ở chỗ này, nhưng vẫn có thể dùng thần thức để xem qua túi trữ vật của Diệp Khôn và Dương Lâm đấy.

Thần thức của bọn họ tiếp xúc với hai túi trữ vật ngay lập tức ai lấy đều phải giật mình kinh sợ rồi, bọn họ không nghĩ tới Diệp Khôn và Dương Lâm lại đạt được nhiều vật phẩm nhiệm vụ như vậy, không hẳn là nhiều, mà là đã đạt được toàn bộ vật phẩm của nhiệm vụ lần này mới đúng.

Trần Hoài Minh và Đan Nhược Yên nhìn nhau không nói lên lời, dù gì thì họ cũng đã tiếp xúc với Diệp Khôn và Dương Lâm rồi.

Riêng thiếu niên họ Mịch lại khác, tuy hắn cũng được nghe qua phong phanh về Diệp Khôn, nhưng Dương Lâm thì hắn biết rất rõ, không nghĩ tới trong lần thí luyện này hai người đi cùng với nhau và đạt được kết quả quá mức đáng sợ như vậy.

"Diệp Khôn, Dương Lâm hai người các ngươi thật sự khiến ta rất kinh ngạc, không nghĩ tới nhiệm vụ lần này hai người lại hoàn thành xuất sắc như vậy." Còn đang nghĩ ngợi, thì giọng nói của Ngạo Vân Từ vang lên.

"Chương môn đã quá khen rồi, bọn đệ tử hoàn thành được nhiệm vụ lần này cũng chỉ là do may mắn mà thôi." Diệp Khôn vẻ mặt vẫn mỉm cười khom người cung kính nói.

"Ngươi không phải khiêm tốn như vậy, không cần nói ở đâu xa, thời gian qua ngươi ở Dược Linh Cốc biểu hiện ra ngoài rất tốt, Trương Vĩnh sư đệ đã cho ta biết hết rồi, ngươi quả thật là một người rất biết làm việc a." Ngạo Vân Từ khoát tay thần nhiên nói.

"Vâng, trưởng môn." Thấy vậy, Diệp Khôn không dám nói nhiều lời nữa, sau khi liếc qua nhìn Trương Vĩnh một cái rồi cung kính với Ngạo Vân Từ.

"Được rồi, Diệp Khôn và Dương Lâm đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này, cho nên hai người xứng đáng nhận được phần thưởng xứng đáng với công lao của mình." Ngạo Vân Từ lên tiếng nói.

"Theo đó, hai người sẽ được ban thưởng mỗi người một khối Trúc Cơ Đan và một trăm khối hạ phẩm linh thạch, các ngươi còn ý kiến gì nữa không." Ngừng một chút, Ngạo Vân Từ nói tiếp.

"Đa tạ chương môn, bọn đệ tử không còn ý kiến gì khác." Diệp Khôn nghe vậy khẽ liếc mắt qua Dương Lâm nhưng không thấy hắn có ý gì vội nói.

"Tốt lắm, đây là hai khối ngọc bài ghi nhận công trạng, các ngươi cầm lấy rồi tới Tàng Bảo Các nhận thưởng." Ngạo Vân Từ phát tay áo một cái, lập tức hai miếng ngọc bài từ trong ống tay áo của y bay ra tới trước mặt của Diệp Khôn và Dương Lâm thì dừng lại.

Diệp Khôn và Dương Lâm nghe vậy không hề chần chừ vội vươn tay ra chụp lấy ngọc bài, trên mặt ai lấy đều không khỏi lộ ra một tia vui mừng như điên.

"Ba người các ngươi mặc dù không hoàn thành được nhiệm vụ lần này, nhưng mỗi người cũng sẽ có một phần thưởng tương xứng với mình." Quay sang nói với đám người Trần Hoài Minh một câu, Ngạo Vân Từ khẽ vẫy tay lập tức ba miếng ngọc bài bắn ra bay về phía ba người.

Đưa tay chụp lấy ngọc bài, cả ba người tỏ ra mừng rỡ, sau đó cung kính đứng một bên.

...

Cách Ngũ Hành Phái không biết bao nhiêu trăm dặm.

Chỗ này là một sơn mạch rộng lớn, từ xa nhìn lại núi non mọc lên trùng trùng điệp điệp, màu xanh của thực vật bao phủ cả sơn mạch với sức sống rất mãnh liệt.

Ở trung tâm sơn mạch đột nhiên có một ngọn núi lớn nhô lên, cao hơn so với những ngọn núi khác cỡ hơn trăm trượng.

Mà phía trên đỉnh núi vân phong vân vũ trôi nổi nhìn rất phiêu bồng, từ xa nhìn vào quang cảnh ở đây cứ như là Tiên Sơn vậy.

Ẩn bên trong tầng vân phong ấy, phảng phất xuất hiện đỉnh đài lầu các được xây dựng ở trên đỉnh của ngọn núi.

Vào hẳn bên trong thì thấy, toàn bộ kiến trúc ở đây được xây dựng lên rất xa hoa tráng lệ, không giống như chỗ ở của người bình thường.

Đặc biệt nữa, ở ngay chỗ lưng chừng đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một cái cổng chào rất lớn, mà cái cổng trào này không hề có một mối liên hệ nào với đỉnh núi cả, nó dường như là lơ lửng ở trên không, không hề có lấy một điểm tựa.

Ở phía trên cổng chào có một tấm bảng rất lớn được khắc hai chữ "Diệp Gia" với phong cách cổ xưa, mang một khí tức rất huyền bí.

...

Bên trong từ đường Diệp Gia, một lão già với khuôn mặt phúc hậu, dáng vẻ tiên phong đạo cốt đang ngồi ở trên ghế chủ tọa, linh áp trên người lão toả ra như có như không, rất khó nắm bắt.

Mà phía trên đằng sau đầu của lão là một bàn thờ có đặt khá nhiều linh vị ở trên.

Phía bên phải và bên trái lão có rất nhiều ngọn đèn nhỏ đang lập loè, đếm sơ qua cũng phải có hơn năm ngàn cái giống nhau, chúng chỉ khác nhau một điểm chính là tên ở trên đó mà thôi.

Trước mặt lão là một cái bàn tròn, ngồi quanh đó có mười người, nam nữ đều có, uy áp trên thân những người này toả ra vậy mà tất cả đều đã đạt tới tu vi Trúc Cơ Kỳ.

Người có tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ Trung Kỳ, cao nhất đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn.

Thế nhưng những người này tuyệt nhiên đối với lão già ngồi ở phía trên hết mực cung kính, không dám có điểm nào bất kính dù là nhỏ nhất, thậm trí còn biểu hiện ra ngoài một tia kính sợ là đằng khác.

"Diệp Kha, theo như ngươi nói thì có kẻ đã ra tay giết chết ba người bọn Diệp Đình Chi? Nếu ta đoán không nhầm thì ba tiểu tử đó được lựa chọn từ nhiều năm trước, và đã cho bọn chúng cùng tu luyện bí thuật có tác dụng liên thủ với nhau nữa. Đừng nói là tu sĩ cùng cảnh giới với chúng, ngay cả một tu sĩ vừa mới tiến giai Trúc Cơ thì chúng liên thủ với nhau cũng đủ sức đánh một trận đấy." Đột nhiên lão già hướng ánh mắt tới một trung niên ngồi gần lão nhất nói.

"Hon nữa bọn chúng còn có cả Phục Nghê Trận, nếu nói bị kẻ khác giết chết rất khó tin đấy, ở trong đó kẻ tu vi cao nhất cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn mà thôi a." Ngừng lại một chút, lão lại hỏi tiếp.

"Sự thúc tổ nói không sai, nhưng Yểm Hồn Tác của diệt nhi cảm ứng được là như vậy đấy, mặc dù không thể biết được chính xác là kẻ nào, nhưng khẳng định là do tu sĩ ra tay chứ không phải do yêu thú." Trung niên được lão già gọi là Diệp Kha nghĩ lại lên tiếng nói.

"Sự huynh, nếu đúng như huynh nói, không lẽ bọn chúng chính là do người của Hồi Phong Cốc sát hại? Ta nghe nói tiền lệ Hồi Phong Cốc cũng đã đưa được tu sĩ Trúc Cơ đi vào trong đó rồi đấy." Dương Kha vừa nói xong, một thiếu nữ nhìn còn rất trẻ, diện mạo khá xinh đẹp lên tiếng hỏi.

"Điều này thì ta biết, nhưng ta không dám khẳng định là do bọn họ làm, vì vậy ta mới trở về là muốn nhờ sư thúc tổ ra tay điều tra." Diệp Kha liếc nhìn thiếu nữ rồi quay sang lão già ở phía trên trịnh trọng nói.

Thiếu nữ nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, nàng này cũng như những người khác đều hướng ánh mắt về phía lão già chờ mong.

"Theo lý chuyện này vốn cũng chỉ là thuật theo tự nhiên ở tu tiên giới mà thôi, tham gia thí luyện thì mạnh được yếu thua, người của tam đại gia tộc chúng ta dù có thất bại cũng là lẽ thường thấy, ầu cũng là vận khí của chúng ta quá tệ mà thôi." Thấy mọi người đều hướng mắt tới mình, lão già hơi nhăn mày nói.

"Tuy nhiên, lúc này ta và Tịnh đạo hữu, Lưu đạo hữu cùng tu luyện một môn bí thuật, đang trong lúc cần một tài liệu trọng yếu để hoàn thành, nhưng đám người Diệp Đình Chi đã thất bại, lần này đúng là không hay chút nào." Lão già âm trầm lên tiếng nói.

"Nếu như bọn chúng thực lực quá tệ dẫn đến thân vong khi tâm bảo thì thôi, nhưng đã bị kẻ khác dùng thủ đoạn giết người đoạt bảo thì ta cũng không thể bỏ qua được, nhất định phải tìm ra kẻ đó để đoạt lại tài liệu đã bị cướp đi." Ngừng một chút lão lại nói tiếp.

"Lưu hiền đệ, Tịnh hiền đệ, chuyện này các ngươi đã thông tri về gia tộc chưa? Hiện tại ta đang trong lúc tu luyện tới điểm trọng yếu, nếu thi triển bí thuật thì sẽ hao tổn tinh lực và pháp lực, như vậy sẽ mất cân bằng so với hai người kia, có lẽ phải mời gia chủ của các ngươi qua bên này một chuyến đấy." Nói xong, lão già quay sang hai người về cùng với Diệp Kha nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 173: Nguy Cơ Đang Tới

"Dạ, tiền bối! Bọn vãn bối đã gửi truyền âm phù thông tri cho gia chủ rồi ạ, có lẽ nhị vị sư thúc tổ sẽ sớm tới đây thôi." Thấy lão già hỏi vậy, Tịnh Nhân đứng dậy cung kính nói.

"Ân! Như vậy thì tốt, nếu thế thì các ngươi hãy trở về làm việc của mình đi, ta sẽ ở đây chuẩn bị pháp trận, đợi cho nhị vị lão hữu tới thì chúng ta sẽ cùng nhau thi pháp." Trên mặt lão già lộ vẻ hài lòng, sau đó hơi suy ngẫm một chút nói.

Lão già đã nói, những người ở đây không có dị nghị gì cả, sau đó từng người đứng dậy cung kính chào lão một tiếng rồi rời khỏi đây.

"Diệp Kha, Diệp Minh, hai người ở lại ta còn có việc muốn phân phó." Đột nhiên như nhớ tới điều gì, lão già vội truyền âm cho Diệp Kha và một thiếu niên khác.

Đang định bước ra khỏi cửa, đột nhiên Diệp Kha và Diệp Minh khựng người lại, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi quay người đi vào trở về chỗ cũ.

Đợi cho những người khác rời khỏi, tinh quang trong mắt lão già loé lên, sau đó lão khẽ lật tay, ngay lập tức một bộ trận kỳ loé lên xuất hiện trên tay lão.

Sau đó cánh tay lão khẽ run lên, từng cây tiểu kỳ loé lên biến mất không thấy đâu nữa, đến khi xuất hiện đã thấy chúng phân biệt cắm ở xung quanh góc gian phòng.

Ngay lập tức, một màn quang ảnh màu xanh lục loé lên, đem toàn bộ căn phòng bao trùm vào trong.

"Sự thúc tổ, cái này..."

Nhìn một màn này, Diệp Kha và Diệp Minh ngẩn ra không biết nói gì, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái đầy khó hiểu, Diệp Minh lên tiếng hỏi.

Trận pháp này chính là Cách Giới Mật Âm Trận, nó chính là một trận pháp tổ truyền của Diệp Gia, chỉ cần ở trong trận đàm thoại thì tuyệt đối không sợ người khác nghe nén, đừng nói là tu sĩ Kết Đan Kỳ, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng khó mà nghe nén được đây.

Ở đây là từ đường của Diệp Gia, tuyệt đối là an toàn rồi, nhưng lão già lại bày ra trận này, trong lòng Diệp Kha và Diệp Minh thật sự thấy rất khó hiểu, hai người nghĩ thế nào cũng không ra, chỉ còn cách âm thầm cười khổ một tiếng, nếu sự thúc tổ đã làm như vậy thì chắc là có lý của lão, cho nên bọn họ không dám lên tiếng nghi ngờ.

"Hai người không phải ngẩn ra như vậy, mặc dù đây là từ đường của Diệp Gia ta, nhưng bản tính của lão phu luôn cẩn thận, chuyện gì cũng không thể chủ quan được, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, các người phải luôn nhớ kỹ lấy điều này." Thấy biểu hiện của hai người có chút ngẩn ra, trên khoé miệng lão già loé lên một nụ cười mỉm, sau đó nhàn nhạt nói.

"Vâng sự thúc tổ, diệt nhi đã rõ." Nghe lão già nói xong, Diệp Minh và Diệp Kha như đã hiểu dụng ý của lão, cả hai không hẹn cùng nhau lên tiếng.

"Tốt rồi, sở dĩ ta bày ra Cách Giới Mật Âm Trận là vì có truyền trọng yếu cần nói và giao cho hai người đi làm đây. Truyền này rất trọng yếu, có liên quan tới sự tồn vong của Diệp Gia ta, nếu không làm chu đáo sẽ rất dễ dẫn đến họa diệt tộc đây, hai người phải cần nhắc sự lợi hại trong đó a." Lão già đột nhiên trầm trọng lên tiếng nói ra một điều khiến cho cả hai người phải giật mình kinh sợ.

"Sự thúc tổ, chuyện này rốt cuộc là chuyện gì mà lại nghiêm trọng đến mức đó, không biết trên dưới Diệp Gia ta đã biết chưa?" Không thể tưởng tượng được lão già nói đề cập đến việc có thể khiến cho Diệp Gia gặp họa diệt tộc, Diệp Kha kinh sợ hỏi.

Diệp Minh ở bên cạnh nghe vậy cũng âm thầm sợ hãi, một việc lớn trọng đại đến như vậy hẳn là người có địa vị trong tộc cũng không được nghe qua, lúc này sự thúc tổ nói ra đã khiến hắn vừa kinh ngạc vừa kinh sợ rồi.

Lời của Diệp Kha vừa hỏi lão già cũng chính là lời mà hắn muốn hỏi, vì vậy hắn đem ánh mắt chờ mong tập chung lên người lão già.

"Chuyện này chỉ có ta và Diệp Thiên biết, sở dĩ không để cho các người biết là vì sợ các người mang lo lắng ở trong lòng, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của gia tộc ta." Lão già thờ dãi một tiếng nói.

"Sự thúc tổ, như vậy rốt cuộc đó là chuyện gì? Không lẽ chuyện đó đã gây uy hiếp tới gia tộc ta, cho nên ngài mới nói cho hai người bọn diệt nhi biết?" Nghe vậy, Diệp Kha và Diệp Minh khẽ liếc nhìn nhau một cái, thật không ngờ chuyện này Diệp Thiên gia chủ cũng đã biết, Diệp Minh vội lên tiếng hỏi.

"Sắp tới Thất Tử Thiên Ma Hội sẽ mở rộng phạm vi thế lực, cho nên bọn chúng muốn tiến đánh và thôn tóm toàn bộ tu tiên giới Việt Quốc chúng ta, ta và Diệp Thiên đã lên kế hoạch đi dời gia tộc ta tới một nơi an toàn, thế nhưng bây giờ gặp một chút rắc rối ngoài ý muốn." Lão già vội về mặt ngưng trọng chậm rãi nói ra.

"Cái gì? Thất Tử Thiên Ma Hội không phải vẫn luôn ở phía bắc Thiên Nam sao, chúng đã thôn tóm Phục Ngưu Quốc, Đại Huyền Quốc và Huyền Võ Quốc rồi, ba quốc gia này tài nguyên rất phong phú, chúng còn muốn thôn tóm cả Việt Quốc làm gì nữa chứ?" Nghe thấy lão già nhắc tới Thất Tử Thiên Ma Hội, sắc mặt Diệp Kha đại biến, hắn không tự chủ được đứng phắt dậy kinh hô lên một tiếng.

"Đúng vậy, sự thúc tổ. Việt Quốc là một trong bốn quốc gia tu tiên ở phía đông bắc nghèo nàn tài nguyên nhất, bọn chúng còn muốn thôn tóm làm gì chứ?" Diệp Minh cũng giật mình kinh sợ hỏi.

"Cái này lão phu cũng không hiểu được." Lão già tỏ ra bất đắc dĩ nói.

"Ngay cả sư thúc tổ cũng không hiểu được? Như vậy tin tức này có chính xác không? Thế còn Thất đại môn phái cùng với Tịnh Gia và Lư Gia thì sao, bọn họ chắc phải có kế sách để đối kháng chứ?". Diệp Kha ngần ra, sau đó như nghĩ tới điều gì đó nói.

"Thất đại môn phái cùng Tịnh gia và Lư gia hoàn toàn không biết việc này, có lẽ phải hơn một năm nữa bọn họ mới biết đấy. Cũng may trong gia tộc ta có một người hiện đang nắm giữ chức vụ đường chủ một phân đà trọng yếu của Thất Tử Thiên Ma Hội, cho nên ta mới biết được đấy." Trên mặt lão giả lộ lên một tia dị sắc nhân nhật nói.

"Hả, sư thúc tổ, điều ngài nói là thật chứ, người kia không lẽ là Diệp Phương sư thúc, à không, hẳn là phân đồ của Diệp Gia ta, liệu có đáng tin được không?" Nghe lão giả nói vậy, trên mặt Diệp Minh lộ lên một tia lệ khí lạnh lùng nói.

"Chính là hắn, mặc dù trước kia hắn ở Diệp Gia ta có tâm phản nghịch và đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc, nhưng hắn sống vẫn là người của Diệp Gia, chết cũng sẽ là ma của Diệp Gia, hơn nữa đối với gia tộc hắn vẫn có lòng, cho nên đã bí mật thông tri cho ta biết." Lão giả nghĩ tới huynh đệ cũ, trong lòng mang đầy trắc ẩn chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, nếu sư thúc tổ đã nói vậy thì diệt nhi cũng không còn gì dị nghị nữa, không biết bước tiếp theo chúng ta sẽ làm những gì, mong sư thúc tổ hãy phân phó, vì sự tồn vong của gia tộc, diệt nhi sẽ hết sức mình không quản nguy hiểm." Diệp Minh nghe ra vấn đề, vẻ mặt thay đổi liên tục, sau đó nghiêm nghị nói.

"Mạo hiểm thì không cần, bây giờ hai người chỉ cần giúp lão phu một tay để thi triển bí thuật tìm xem kẻ nào đã giết Diệp Đình Chi, sau đó hai người sẽ tự mình đi đoạt lại tài liệu là được." Lão giả khẽ gật đầu, sau đó thản nhiên nói một câu.

"Hả? Sư thúc tổ, không phải ngài nói đợi cho Tịnh Lư hai vị tiền bối đến rồi cùng bọn họ..." Diệp Kha hơi kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc. Ta cố tình nói vậy để dò hỏi xem hai tiểu tử kia đã thông tri cho hai lão kia chưa thôi, xác thực là bọn ta đang tu luyện cùng một bí thuật và cần số tài liệu đó, nhưng tài liệu này cũng là điểm mấu chốt để giúp cho gia tộc ta thoát khỏi ma chướng của Thất Tử Thiên Ma Hội, làm sao có thể để cho bọn họ biết được chứ?" Không đợi cho Diệp Kha nói hết câu, lão giả khoát tay ngăn lại nói.

"Vâng! Sư thúc nói phải, mặc dù tam đại gia tộc chúng ta có quan hệ thâm hậu thật đấy, nhưng sự tồn vong của gia tộc ta vẫn là trọng yếu nhất." Diệp Kha hiểu ý của lão giả, khoe miệng nhếch lên cười nói.

"Được rồi, không nói nhiều nữa, hai người ngồi vào vị trí bắt đầu thi pháp." Tinh quang trong mắt lão giả lộ lên, sau đó nghiêm nghị nói.

Dứt lời, cánh tay lão phát một cái, ngay lập tức cái bàn phía trước biến mất không thấy đâu nữa, mà bên dưới mặt đất chỗ cái bàn thấy có xuất hiện một pháp trận nhỏ.

Lão không hề chần chừ liền tiến vào bên trong trận, Diệp Minh và Diệp Kha thấy vậy cũng lập tức tiến vào, sau đó ba người phân biệt chọn lấy một mắt trận rồi ngồi xuống.

Vừa ngồi vào vị trí, cánh tay lão phát một cái, từ trong tay áo lão bắn ra vài đạo linh quang rơi trên những mắt trận còn lại, ngay lập tức những mắt trận đó liền được khảm vào những viên trung phẩm linh thạch.

Không dừng lại ở đó, bàn tay lão khẽ lật, trên tay liền xuất hiện một tiểu đấng nhỏ, nhưng ngọn đấng này đã bị tắt, đây chính là nguyên thần đấng của Diệp Đình Chi.

Lão giả đem ngọn đấng ném ra phía trước, sau đó tay lão đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên mắt trận ở trung tâm giữa ba người.

Ngay lập tức, một đạo hào quang chói mắt lộ lên, đồng thời dẫn động những mắt trận khác, đem trận pháp khởi động.

Diệp Kha và Diệp Minh cũng cùng một động tác, hai người đồng thời đánh ra từng đạo pháp quyết rơi trên mắt trận.

Từng trận ông ông vang lên, lấy mắt thường cũng có thể thấy được ngọn đấng bị một lực lượng vô hình giam cầm lại, khiến nó phiêu phù lơ lửng ở trước mặt ba người, đồng thời từng đạo linh quang chói lọi từ phía dưới trận pháp không ngừng hướng tới, đem ngọn đấng bao khoá vào trong.

Một lúc sau, không còn thấy ngọn đấng đâu nữa, thay vào đó là một quang cầu lớn bằng đầu của hải tử xuất hiện.

Quang cầu vừa xuất hiện, sắc mặt lão giả trở lên trịnh trọng, lão dùng thần niệm nói cho Diệp Kha và Diệp Minh một câu, sau đó bờ môi khẽ nhúc nhích đọc chú ngữ, còn tay lão thì liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết lên trên quang cầu.

Nhận được thần niệm truyền âm của lão giả, nét mặt Diệp Minh và Diệp Kha cũng trở lên trịnh trọng, hai người mặc dù không thi pháp, nhưng liên tục rót pháp lực của mình vào pháp trận ở dưới chân, duy trì để cho lão giả thi pháp.

...

Ngũ Hành Phái, Dược Linh Cốc, bên trong căn nhà nhỏ.

Diệp Khôn ngồi đối diện với Dương Lâm bên một cái bàn nhỏ ở trong phòng, trên tay hắn đang mân mê một viên đan dược màu đen to bằng long nhãn, từ viên đan dược toả ra một mùi hương nồng nàn chứa đầy linh lực, khiến cho người ta hít vào cảm thấy toàn thân thoải mái đầy khoan khoái.

"Trúc Cơ Đan, quả nhiên bên trong đó ẩn chứa một lượng linh lực khổng lồ, chỉ cần tu sĩ Luyện Khí Kỳ tăng mười ăn vào là có thể đột phá lên Trúc Cơ rồi." Nhìn viên đan dược trên tay một lúc, khoé miệng Diệp Khôn nhếch lên cười cười nói.

"Ha ha, sư đệ nói đúng đấy, trên lý thuyết thì là vậy, nhưng chẳng mấy người lại ăn nó vào khi mới đạt tới Luyện Khí Kỳ tăng mười đâu, ít nhất cũng là tăng mười hai đấy, như vậy thì tỷ lệ Trúc Cơ thành công mới cao." Dương Lâm ngồi ở phía đối diện cười tươi nói.

Trúc Cơ Đan này chính là phần thưởng mà Diệp Khôn đã đạt được trong đợt thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp lần này, cùng với hắn, Dương Lâm cũng đạt được một viên như vậy.

Sau khi tới Tầng Bảo Các nhận phần thưởng, Dương Lâm đã cùng với Diệp Khôn trở về Dược Linh Cốc chứ không trở về chỗ của mình, việc này cũng là chủ ý của Trương Vĩnh, lão bảo hai người trở về giúp lão chuẩn bị một số dược liệu lão cần, đồng thời chờ ở đó dường như lão có điều gì đó muốn phân phó cho hai người vậy.

"Sư huynh nói không sai, Trúc Cơ nghe có vẻ dễ nhưng cũng không phải là dễ, còn tùy thuộc vào tư chất linh căn và vận khí nữa, nếu không thì cả đời cũng khó mà Trúc Cơ thành công đấy." Diệp Khôn khẽ lật tay đem Trúc Cơ Đan thu vào, sau đó nói.

"Đúng vậy, tu tiên là nghịch thiên, không hề đơn giản như mình suy nghĩ, nó còn phải phụ thuộc rất nhiều vào những yếu tố khác nữa, nếu không thì tu tiên giới đã đại loạn từ lâu rồi." Dương Lâm tỏ ra đồng ý với lời nói của Diệp Khôn, hắn là người từng trải, cho nên rất rõ về điều này, để đi tới thành quả của ngày hôm nay, thì hắn cũng phải trải qua biết bao nhiêu là vất vả rồi đấy.

"Ân! Thế sư huynh định từng nào thì Trúc Cơ?" Diệp Khôn nhìn ra được tâm tư của Dương Lâm, cho nên hắn hiểu được những gì đối phương đã trải qua.

"Ta dự định dùng số linh thạch kia tu luyện thêm khoảng một năm nữa, tới lúc đó tu vi của ta hẳn là sẽ đạt tới Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, khi ấy mới là lúc thích hợp để Trúc Cơ." Dương Lâm nghĩ tới dự định của mình nói ra.

"Tính toán như huynh cũng ổn, như vậy thì tỷ lệ Trúc Cơ thành công sẽ cao hơn." Diệp Khôn mỉm cười nói.

"Ân! Có được Trúc Cơ Đan cũng là nhờ có đệ ban cho, ân tình không nói bằng lời, sau này có cơ hội nhất định ta sẽ báo đáp đệ." Dương Lâm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó cảm kích nói.

"Huynh không cần phải vậy, có thể nói huynh là vị bằng hữu tốt đầu tiên của đệ khi mới bước vào tu tiên giới, giữa hai ta không cần phải nói lời khách sáo như vậy." Diệp Khôn thấy Dương Lâm biểu lộ tình cảm ra ngoài, trong lòng cảm thấy ấm áp nói.

"Ân! Đa tạ đệ đã coi trọng ta..." Dương Lâm nghe Diệp Khôn nói xong, trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc khó tả nghẹn ngào lên tiếng.

"Hai người các ngươi ngồi đây tâm sự cũng vui vẻ quá à? Không biết chỗ dược liệu ta phân phó đã chuẩn bị đủ chưa đây?" Dương Lâm còn chưa kịp nói hết câu, thì từ bên ngoài vọng vào một giọng nói âm trầm ẩn chứa vẻ chào phúng.

Theo sau đó trước cửa phòng linh quang loé lên, Trương Vĩnh liền xuất hiện ngay ở đó.

"Sư phụ!"

"Trương thúc!"

Vừa nhìn thấy Trương Vĩnh, Diệp Khôn và Dương Lâm không hẹn cùng đứng dậy hướng lão khom người cung kính chào một tiếng.

"Được rồi, hai người không cần đa lễ, những thứ ta cần đã chuẩn bị xong chưa?" Trương Vĩnh khoác tay rồi đi lại bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó lên tiếng hỏi.

"Sư phụ, ngài xem." Dương Lâm thừa hiểu tính cách của Trương Vĩnh cho nên không dám để lão phải chờ, cánh tay hắn phất một cái, một túi trữ vật từ bên trong người hắn bay ra rơi xuống mặt bàn trước mặt lão.

Trương Vĩnh cũng không nói gì, vừa nhìn thấy túi trữ vật lão liền đem thần thức thả ra đi vào bên trong xem qua.

Một lúc sau, Trương Vĩnh thu lại thần thức đồng thời tỏ ra rất hài lòng, sau đó đem túi trữ vật thu vào trong người.

"Diệp Khôn, biểu hiện của ngươi trong lần thí luyện này đúng là khiến cho ta hơi bất ngờ đấy, không những ngươi có thể hoàn thành được nhiệm vụ cho bản thân mình, mà còn giúp cho Dương Lâm hoàn thành nữa. Không cần biết ngươi trước kia là người như thế nào, nhưng ở đây ngươi phải hết sức thận trọng, nếu không cẩn thận thì sẽ vong mạng như chơi đấy." Trương Vĩnh thu túi trữ vật xong, đột nhiên tinh quang trong mắt lão loé

lên, sau đó nhìn Diệp Khôn nói ra một đầy đầy thâm ý khiến cho hắn phải giật mình kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 174: Kiểm Kê Chiến Lợi Phẩm

Nghe xong lời nói của Trương Vĩnh, trong lòng Diệp Khôn thoáng nhảy dựng lên, lão nói như vậy không lẽ đã nhìn ra được điều gì ở mình rồi.

Âm thầm kinh hãi trong lòng, nhưng Diệp Khôn không dám biểu hiện ra ngoài, hắn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì.

Biểu hiện của Diệp Khôn như vậy đã khiến cho Trương Vĩnh thoáng kinh ngạc, sâu trong hai mắt lão loé lên hai đạo tinh quang quỷ dị, rất khó mà phát hiện được.

"Việc này cũng là do đệ tử và Dương huynh vận khí không tệ mà thôi, Trương thúc đã quá đề cao đệ tử rồi." Diệp Khôn khẽ mỉm cười bình thản nói.

"Ha ha. Đơn giản thế thôi sao? Ta cũng thuận miệng nhắc nhở người như vậy thôi, người là người thông minh ắt hẳn sẽ hiểu." Trương Vĩnh nghe Diệp Khôn nói vậy thì như rụng mảy, sau đó lão cười rộ lên nói.

"Đa tạ Trương thúc đã nhắc nhở, không biết thúc còn việc gì muốn phân phó nữa a." Diệp Khôn tỏ ra cung kính chân thành cảm tạ Trương Vĩnh một tiếng, sau đó như nhớ tới điều gì hỏi.

"Ân! Trước tiên là ta muốn lấy lại tín vật mà trước khi tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp ta đã đưa cho Dương Lâm." Trương Vĩnh thấy Diệp Khôn đề cập đến việc của lão tới đây, lão liền lên tiếng nói.

"Cái này..." Thấy Trương Vĩnh hỏi tới miếng ngọc bài mà lúc trước lão đưa cho, sắc mặt Dương Lâm đột nhiên biến đổi, liếc mắt nhìn qua Diệp Khôn.

"Như thế nào, không lẽ tín vật ta đưa cho người không còn nữa?." Thấy thái độ của Dương Lâm có vẻ chần chừ, sắc mặt Trương Vĩnh đột nhiên trầm xuống lạnh lùng hỏi.

"Sur phụ...con..." Dương Lâm thoáng tỏ ra sợ hãi lắp bắp nói.

"Trương thúc, miếng ngọc bài đó đã bị người của Hồi Phong Cốc cướp đi rồi." Biết Trương Vĩnh đang hỏi tới Sâm La Lệnh Bài, nhưng Dương Lâm lại không biết lai lịch về nó, sợ hắn sẽ nói đã đưa cho mình, cho nên Diệp Khôn nhanh ý lên tiếng.

"Cái gì? Bị người của Hồi Phong Cốc cướp mất? Không lẽ là Thảm Thiếu Phi?" Nghe Sâm La Lệnh Bài bị người khác cướp mất, sắc mặt Trương Vĩnh đột nhiên tỏ ra tức giận nói.

"Sur phụ, chính là Thảm Thiếu Phi đã cướp mất, lúc đó hắn còn nói nể tình của người nên mới tha cho con với Diệp sư đệ, nếu không chỉ sợ bọn con đã là ma dưới tay hắn rồi." Dương Lâm thấy Diệp Khôn đổ trách nhiệm lên đầu Thảm Thiếu Phi, trong lòng hắn cảm thấy khó hiểu nhưng không dám để lộ ra, thuận theo đó hắn giả vờ tỏ vẻ như nghĩ lại lên tiếng giải thích.

"Thảm Thiếu Phi, quả nhiên là hắn, hắn như vậy mà dám cướp lấy đồ của ta? Không lẽ hắn dám lớn mật huỷ bỏ giao ước trước kia của mình, giỏi lắm, nếu đã như vậy thì ta tuyệt đối không thể tha cho hắn được." Dương Lâm khẳng định đó là Thảm Thiếu Phi, khiến cho Trương Vĩnh càng thêm tức giận, lão gầm gọng nói ra một câu.

"Nếu đã như vậy thì ta cũng không trách người được, nhưng những thứ ta giao cho người đi lấy có thu thập được không?" Ngừng lại một chút, sắc mặt Trương Vĩnh dần trở lại vẻ bình thường, sau đó lão âm trầm nói.

"Ân! Sur phụ, những thứ người cần đệ tử cũng đã thu thập được khoảng bảy phần mà thôi, thời gian trong Bảo Vân Ngọc Tháp quá ít, hơn nữa có nhiều hung hiểm, cho nên..." Dương Lâm khẽ gạt đầu, sau đó bàn tay khẽ lật, lập tức một túi trữ vật xuất hiện trong tay hắn, nhìn túi trữ vật, hắn thấp giọng nói.

"Chỉ thu được bảy thành?"

Dứt lời, bàn tay Trương Vĩnh khẽ run lên, lập tức túi trữ vật trên tay Dương Lâm biến mất và xuất hiện trên tay lão.

Không chần chừ, lão liền đem thân thức đi vào bên trong để xem xét.

"Ài, như vậy cũng đã làm khó cho người rồi, xem ra số tài liệu còn lại ta đành phải tự mình đi tìm vậy." Một lúc sau, Trương Vĩnh thu lại thần thức đồng thời thở dài một tiếng nói.

Những tài liệu mà lão cần hầu hết đều là tài liệu quý hiếm, bình thường chúng chỉ xuất hiện ở những nơi đặc thù mà thôi, vì vậy muốn có được cực kỳ khó khăn.

Ngoài việc tiến tới những địa danh đặc thù để tìm kiếm, thì vẫn còn cách khác để thu thập được chúng, đó chính là tìm tới đấu giá hội đấy.

Có điều nếu đã tới đấu giá hội thì phải tốn một lượng tài phú rất lớn, hơn nữa cũng chưa chắc đã thu thập đủ được, phải trải qua nhiều cuộc đấu giá và tốn nhiều thời gian thì mới có khả năng để thu thập đủ.

Những tài liệu này đối với Trương Vĩnh rất trọng yếu, mà lão lại đang rất cần đến chúng, tìm đủ được chúng càng sớm càng tốt.

Thực ra lão cũng đã kiếm được một phần nhỏ rồi, nếu cộng thêm với chỗ Dương Lâm nữa thì hiện tại lão cũng đã đạt được tám phần tài liệu cần có, phần còn lại có lẽ phải tốn thêm chút thời gian và tài phú nữa mới mong có được.

"Trương thúc, những tài liệu thúc còn thiếu gồm những gì, có thể để cho đệ tử xem qua được không, chưa biết chừng đệ tử cũng có vài loại trong số đó đấy." Thấy Trương Vĩnh có vẻ hơi thất vọng về điều gì đó, Diệp Khôn nhanh ý lên tiếng.

Sờ dĩ hấn lên tiếng vậy là vì lúc trước ở trong Bảo Vân Ngọc Tháp hấn đã thấy Dương Lâm thu thập những tài liệu khác ngoài những tài liệu có trong danh sách nhiệm vụ.

Lúc đó mặc dù nhìn ra được những tài liệu đó đều là những vật chân quý, nhưng Dương Lâm đã có ý lấy chúng nên hấn không muốn chiếm tiện nghi, và cũng không lên tiếng hỏi.

Thế nhưng những lúc không ở cùng Dương Lâm, khi mà hấn gặp tài liệu lạ mắt hấn đều thu thập lấy, hơn nữa đoạt được vài túi trữ vật của những kẻ chết dưới tay hấn, hấn cũng đã nhìn qua một lượt và thấy có nhiều tài liệu mà hấn không biết tên, nhưng khẳng định chúng đều là những tài liệu quý.

Đến lúc này hấn mới biết, thì ra Dương Lâm thu thập những tài liệu đó là để cho Trương Vĩnh.

Không biết lão dùng số tài liệu đó để làm gì, nhưng nhìn vào biểu hiện của lão hấn biết được phần nào sự trọng yếu ở trong đó.

Thấy Diệp Khôn đưa ra đề nghị này, hai mắt Trương Vĩnh sáng lên, vẻ mặt lão thoáng thay đổi, sau đó cánh tay phát lên một cái, một khối ngọc giản từ trong ống tay của lão bắn ra hướng về phía Diệp Khôn.

Khẽ đưa tay chụp lấy ngọc giản, sau đó Diệp Khôn liền cầm nó đặt lên trên trán, đồng thời đem thần thức tiến vào bên trong.

Một lúc sau, Diệp Khôn đem ngọc giản cầm xuống, vẻ mặt hấn trở lên tâm tình bất định, dường như là đang suy nghĩ điều gì vậy.

"Thế nào, Diệp Khôn? Trong số những tài liệu còn thiếu thì người có được bao nhiêu." Diệp Khôn vừa cầm ngọc giản xuống, tinh quang trong mắt Trương Vĩnh lóe lên, nhìn hấn với vẻ mặt đầy mong chờ.

"Trương thúc, người xem..." Diệp Khôn thấy vẻ mặt mong chờ của Trương Vĩnh thì nở một nụ cười mỉm, sau đó cánh tay hấn khẽ phát, một túi trữ vật từ trong ống tay áo của hấn bắn ra hướng trước mặt lão bay tới.

Trương Vĩnh hơi nhướng mày, nhưng trong mắt lão ẩn chứa một ty hy vọng rất mãnh liệt biểu hiện rõ ra bên ngoài không hề che giấu.

Không hề chần chừ, lão vươn tay chụp lấy túi trữ vật vào tay, ngay lập tức liền đưa thần thức tiến vào để xem.

"Cái này..."

Vừa nhìn thấy những thứ ở trong túi trữ vật, vẻ mặt Trương Vĩnh trở lên cuồng hỷ, lão không ngờ toàn bộ số tài liệu còn thiếu đều có ở đây.

Điều này đã khiến cho lão quá bất ngờ và mừng rỡ rồi.

"Ha ha. Không nghĩ tới tiểu tử người lại có được những tài liệu này, tốt lắm, coi như Trương Vĩnh ta nợ người một món ân tình, về sau có cơ hội ta sẽ báo đáp." Dem túi trữ vật thu vào, Trương Vĩnh đem ánh mắt cảm tạ nhìn Diệp Khôn nói.

"Trương thúc nói những lời ấy tức là coi đệ tử là người ngoài rồi, chút tài liệu đó có đáng là gì đâu, hơn nữa đệ tử ở chỗ này đã được thúc chiếu cố cho rất nhiều rồi." Diệp Khôn thấy Trương Vĩnh nói như vậy thì mừng thầm trong bụng, nhưng biểu hiện ra ngoài dường như không dám nhận và còn có ý trách móc lão vì đã đem lời khách sáo nói ra.

"Tiểu tử người rất biết ăn nói, thôi được, người đã nói vậy thì lão phu đành ghi nhận vậy, chỉ là ta thật tâm nhắc nhở người, nếu có cơ hội thì người

tốt nhất là rời khỏi Ngũ Hành Phái, nếu không thì hậu quả rất thảm hại đấy." Nghe Diệp Khôn nói xong, Trương Vĩnh hơi nhướn mày, sau đó tán thưởng đồng thời nhắc nhở hắn.

"Trương thúc, lời người nói là có ý gì, đệ tử nghe không hiểu?" Trương Vĩnh nhắc nhở như vậy, khiến cho Diệp Khôn âm thầm cảm kích, không cần biết dụng ý của lão muốn ám chỉ đến việc gì, nhưng xác thực nếu hắn ở đây về sau sẽ gặp nguy hiểm là không sai.

Mặc dù biết là thế, nhưng hắn không dám tỏ vẻ ra ngoài là đã biết rồi, mà vẫn giả vờ như không biết, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc lẫn khó coi ra điều hỏi lại.

"Lão phu chỉ có thể nói cho người biết thế thôi, người là người thông minh, hãy tự liệu lấy bản thân của mình." Trương Vĩnh biểu hiện vẫn như cũ nói.

"Cái này...nếu đã vậy thì đệ tử xin ghi nhận và đa tạ thúc đã nhắc nhở. Không biết người còn gì phân phó nữa không?" Diệp Khôn tỏ vẻ bất đắc dĩ, vừa kinh ngạc hỏi.

"Ân! Cũng không còn gì nữa, bây giờ ta phải đi làm chuyện chính của mình, sau đó sẽ tìm Thẩm Thiếu Phi để tính sổ, người cứ ở chỗ này chăm sóc được thảo cho ta." Trương Vĩnh hơi suy nghĩ một chập nhàn nhạt nói.

"Dương Lâm, người cầm lấy chỗ linh thạch này rồi tới một vài phường thị của thất đại phái thu thập cho ta những nguyên liệu có ghi trong này." Nói với Diệp Khôn xong, Trương Vĩnh quay sang Dương Lâm ném cho hắn một túi trữ vật và một cái ngọc giản nói.

Dương Lâm thoáng tỏ ra kinh ngạc, sau đó vươn tay chụp lấy túi trữ vật và ngọc giản.

Hắn đưa thần thức đi vào túi trữ vật xem qua, ngay lập tức hai mắt mở to ra, trên mặt tỏ ra hết sức kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Bên trong túi trữ vật ngoài linh thạch ra thì không còn bất kỳ một thứ khác, nhưng số lượng nhiều đến mức khiến cho Dương Lâm phải kinh sợ rồi.

Hơn bảy vạn hạ phẩm linh thạch, hơn một trung phẩm linh thạch, một con số rất lớn mà hắn chỉ dám ngỡ chứ không dám cầu.

Thật sự là một lượng tài phú quá lớn so với sức tưởng tượng của Dương Lâm.

Cố kìm nén lại tâm tình, sau đó hắn lại đem thần thức đi vào bên trong ngọc giản, ngay lập tức sắc mặt hắn tỏ ra vẻ khó coi, những tài liệu có ghi trong này hầu hết đều là tài liệu chân quý, bình thường ở phường thị cũng rất khó tìm được.

Thảo nào Trương Vĩnh lại đưa cho hắn nhiều linh thạch như vậy, xem ra lão đã chuẩn bị hết từ trước rồi, chỉ đợi xem Dương Lâm có thể tìm về cho lão những tài liệu lão cần trong thời gian nhanh nhất hay không thôi.

"Sư phụ, những cái này..." Thu thần thức lại, Dương Lâm lên tiếng hỏi.

"Không cần hỏi nhiều, trong vòng một năm người cố gắng thu thập đủ cho ta, số linh thạch đó đủ để người dùng, từ trước tới nay người là người làm việc rất cẩn thận, hy vọng lần này cũng vậy." Không đợi cho Dương Lâm kịp nói hết câu, Trương Vĩnh vội khoác tay cắt lời của hắn nói.

"Vâng! Sư phụ, đệ tử đã biết." Dương Lâm nghe xong, không dám ý kiến gì nữa.

"Được rồi, hai người cứ tự nhiên, lão phu cũng phải đi làm việc chính sự của mình rồi." Trương Vĩnh đột nhiên khoát tay nói một câu.

Dứt lời, toàn thân lão thanh quang nổi lên, sau đó hoá thành một đạo linh quang loé lên bay vụt ra khỏi căn phòng, xuyên qua trận pháp ở Dược Linh Cốc biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Khôn và Dương Lâm trở mắt nhìn nhau, sau đó cả hai đều cười khò một tiếng.

"Sư đệ, đã như vậy ta đành cáo từ ở đây." Một lúc sau, Dương Lâm quay sang Diệp Khôn khẽ mỉm cười với hắn nói.

"Ân! Nếu thế thì huynh cứ tự nhiên, lúc nào có thời gian rảnh rồi hoặc là có việc gì cần giúp đỡ thì huynh cứ tới đây tìm đệ." Diệp Khôn cũng quay ra mỉm cười nói.

"Ân!"

Dứt lời, Dương Lâm liền hoá thành một đạo độn quang nhằm hướng cửa phòng phá không bay ra, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Đợi cho Dương Lâm rời khỏi đây, nét mặt Diệp Khôn vốn đang mỉm cười đột nhiên trầm xuống, sau đó hắn không hề nói năng gì, chỉ thấy cánh tay hắn khẽ lật, một bộ trận kỳ liền xuất hiện trên tay hắn.

Tay hắn khẽ vẫy, đem từng cây tiểu kỳ bắn ra, tạo thành một trận pháp thủ hộ bao hắn vào trọng, ngay sau đó, cơ thể hắn đột nhiên tiêu biến mất không thấy đâu nữa.

...

Lam Ngọc, trong động phủ, tại phòng luyện công.

Không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên thân hình Diệp Khôn xuất hiện ngay giữa phòng.

Khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn rồi nhắm mắt chìm vào trạng thái nhập định.

Trong đầu Diệp Khôn liền loé lên từng dòng ký ức, hắn nghĩ lại mọi việc từ khi bắt đầu tham gia thí luyện Bảo Vân Ngọc Tháp cho tới khi kết thúc trở về Dược Linh Cốc.

Trải qua nhiều việc hung hiểm, thiếu chút nữa thì vong mạng, nghĩ lại Diệp Khôn vẫn thấy sợ hãi trong lòng.

Cũng may hắn đã trải qua hết nguy hiểm, không bị làm sao cả. Đây cũng là nhờ vào sự giúp đỡ rất nhiều của Phệ Linh và Tiểu Bạch, nếu không cũng rất khó nói.

Ngồi nhớ lại tất cả mọi chuyện, trong lòng Diệp Khôn cảm khái mãi không thôi, đúng là tu tiên giới mạnh được yếu thua, nếu sơ xảy một chút là sẽ bị kẻ khác tính kế trên người mình, lấy đi cái mạng nhỏ của mình lúc nào không hay biết.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu, đột nhiên hai mắt Diệp Khôn mở ra, khoé miệng hắn nở một nụ cười đắc ý.

Sau đó cánh tay hắn khẽ vỗ vào bên hông một cái, ngay lập tức vài đạo linh quang léo lên rồi rơi xuống trước mặt hắn.

Linh quang thu lại, trước mặt hắn liền xuất hiện vài cái túi trữ vật, đây đúng là chiến lợi phẩm mà hắn đã đạt được trong lần thí luyện này.

"Người không phạm ta, ta không phạm người, đám người các ngươi coi như xui xẻo, như vậy đã đem lại tiện nghi cho bản thiếu gia rồi hắc hắc." Dem ánh mắt đầy thâm ý nhìn những túi trữ vật ở trước mặt, Diệp Khôn cười đắc ý nói.

Dứt lời, hắn khẽ vẫy tay, lập tức có ba cái túi trữ vật bay lên, sau đó hắn đem thần thức đi vào phá vỡ ấn ký trong đó, rồi đem tất cả những thứ có trong ba túi lấy ra.

Ngay lập tức một đồng lớn đồ vật xuất hiện trước mặt, hai mắt hắn sáng lên, sau đó dùng thần thức kiểm kê và phân loại từng thứ một để chúng gọn vào một chỗ.

Kế đó, hắn tiếp tục đem những túi trữ vật còn lại lần lượt lấy đồ ở bên trong ra, rồi động tác như cũ phân loại chúng ra từng loại.

Phải mất hơn một canh giờ sau Diệp Khôn mới làm xong việc này, lúc này những đám đồ vật đã được phân loại ở phía trước, sắc mặt hắn trở lên cuồng hỷ.

Nhìn lướt qua cũng có thể thấy tài liệu luyện khí, luyện đan có rất nhiều, không cần nói đến những tài liệu khác, chủ tài liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan cũng đủ để hắn luyện hơn mười lò.

Bên cạnh đó linh đan diệu dược cũng có hơn chục bình, Tẩy Linh Đan, Dưỡng Tâm Đan có hơn năm bình, còn lại là những bình đan dược lạ mà hắn chưa biết tên, nhưng phẩm chất không hề tầm thường, chúng đều là đan dược dùng cho tu sĩ Trúc Cơ.

Pháp khí có hơn mười loại, đao thương kiếm kích đều có, chúng đều là nhất giai trung pháp pháp khí. Riêng có một thanh Trường Mâu là nhất giai thượng pháp pháp khí, món này chính là Tam Phân Đoạt Hồn Mệnh của Thẩm Thiếu Phi không sai.

Ngọc giản ghi chép về điển tịch và công pháp cũng có hơn hai mươi khối, linh thạch thì khỏi phải nói, tổng cộng có hơn mười vạn hạ phẩm linh thạch, hai vạn trung phẩm linh thạch.

Trận kỳ, trận pháp cũng có vài bộ, trong đó Diệp Khôn nhận diện được một nửa, còn lại thì không nhận biết được...

Với số tài sản này, có thể nói Diệp Khôn đã trở thành đại tài trong tầng lớp tu vi Luyện Khí và Trúc Cơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 175: Tinh Nguyên Thành

Nhìn đồng tài phú ở trước mặt, Diệp Khôn cười lên một tiếng đắc ý, sau đó cánh tay hần khê vẩy một cái, đem toàn bộ thu vào trong túi trữ vật của mình.

"Bây giờ đã có một khoả Trúc Cơ Đan rồi, thế nhưng mình dùng nó để đột phá Trúc Cơ chưa chắc đã thành công, đề phòng lại bị hai tia linh lực quý dị kia ngăn cản, mình phải luyện chế thêm vài khoả nữa để cho yên tâm. Chỉ là bây giờ phải tìm một lò luyện đan tốt mới được, như vậy tỷ lệ luyện thành Trúc Cơ Đan mới cao." Diệp Khôn đứng dậy rời khỏi phòng luyện công, vừa đi hần vừa lẩm bẩm nói.

Đi ra ngoài đại sảnh, Diệp Khôn đến bên cạnh thạch bàn ung dung ngồi xuống, sau đó tâm niệm của hần khê động, một đạo linh quang từ trong túi linh thú vọt ra, Tiểu Bạch liền xuất hiện trước mặt.

"Tiểu tử, ngươi hãy ở trong này tu luyện và chăm sóc dược thảo cho ta a, sắp tới ta phải luyện chế Trúc Cơ Đan, cho nên phải chuẩn bị tốt mới được." Tiểu Bạch vừa xuất hiện, Diệp Khôn nhìn nó cười cười nói một câu.

Tiểu Bạch nghe vậy thì ngoác miệng ra cười đồng thời gật đầu lia lịa, sau đó nó nhảy cẫng lên tỏ vẻ thích thú vì đã trở lại chỗ này.

Bộ dạng của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn không biết nói thế nào, hần ngồi đó nhìn nó tùm tùm cười mãi không thôi.

Một lúc sau, đột nhiên Diệp Khôn nhướng mày, sau đó cánh tay khê phẩy, lập tức trên mặt bàn xuất hiện mấy chục cái hộp gỗ.

"Tiểu Bạch, đây là toàn bộ chủ tài liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan, ngươi mang nó ra ngoài dược viên trồng xuống, sau đó lấy bạch dịch trong bình kia chăm sóc nó a. Bây giờ ta phải ra ngoài đi làm chút chuyện rồi." Sau đó Diệp Khôn nhìn qua Tiểu Bạch dặn dò một câu.

Vừa dứt lời, không đợi cho Tiểu Bạch kịp có phản ứng gì, thân hình Diệp Khôn liền biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã thấy ở trong căn phòng của hần ở Dược Linh Cốc rồi.

Đem trận kỳ thu lại, Diệp Khôn liền đi ra khỏi phòng, sau đó hần đến bên ngoài dược viên đứng đó ngửa mặt lên trời chăm chú nhìn cái gì đó một lúc lâu.

"Tiểu Tử Linh Thiên Tinh Trận vẫn còn thiếu vài tài liệu quan trọng nữa, lần này ra ngoài mình phải tranh thủ tìm đủ mới được." Đem ánh mắt rời qua chỗ khác, Diệp Khôn với về mặt tâm tình bất định thì thào nói một câu.

Dứt lời, Diệp Khôn nâng tay đánh ra vài đạo pháp quyết, đem Tụ Linh Thiên Tinh Trận toàn bộ mở ra, hần làm như vậy là không muốn trong khoảng thời gian mình ra ngoài ở đây sẽ phát sinh điều gì không mong muốn.

Cho nên hần mới đem toàn bộ phòng ngự của trận pháp mở ra, khiến cho người ngoài không thể xâm nhập vào Dược Linh Cốc được.

Ngay khi Tụ Linh Thiên Tinh Trận được mở ra toàn bộ, thân hình Diệp Khôn liền loé lên biến thành một đạo thanh quang chớp lên một cái xuyên qua trận pháp biến mất không thấy đâu nữa.

...

Tỉnh Nguyên Thành, phía đông Việt Quốc, giáp ranh với Tề Quốc.

Tỉnh Nguyên Thành nằm ở biên giới giữa Việt Quốc và Tề Quốc, thành này nếu so với Phù Tinh Thành thì lớn hơn gấp mấy lần, diện tích của thành tính ra phải mấy chục mẫu, số lượng tu tiên giả tụ họp ở đây khá là đông, trong đó cũng có cả phạm nhân nữa.

Chỗ này là khu vực biên giới cho nên Tỉnh Nguyên Thành không thuộc bất cứ thế lực tu tiên nào của cả hai quốc gia.

Tuy là vậy, nhưng không có nghĩa là Tỉnh Nguyên Thành không có thế lực nào chống lưng, nếu không ắt sẽ rối loạn rồi.

Thế lực cai quản Tỉnh Nguyên Thành rất thần bí, không một ai có thể biết được lai lịch chính xác về bọn họ, chỉ biết là tất cả quy củ và sự an toàn của thành bọn họ là người đưa ra và có trách nhiệm.

Thế nhưng lại có lời đồn rằng, thế lực này chính là hắc minh của lực đại môn phái ở Việt Quốc và thất đại môn phái ở Tề Quốc liên thủ đứng ra thôn tóm Tỉnh Nguyên Thành.

Cho nên ở phường thị trong Tỉnh Nguyên Thành mới xuất hiện nhiều gian hàng buôn bán của thập tam môn phái của cả hai quốc gia đấy.

Bên cạnh đó cũng có lời đồn là, Tỉnh Nguyên Thành bị một số những tán tu có thực lực đáng sợ liên thủ toạ trấn, bọn họ lập lên một hội gọi là Tam Đàn Hội.

Tam Đàn Hội này cai quản Tỉnh Nguyên Thành và để cho các môn phái của cả hai quốc gia lảng giềng thuê mặt bằng buôn bán.

Bên cạnh những môn phái lớn làm sinh ý ở đây, thì những tông môn gia tộc khác cũng chiếm vài vị trí trong đó, không những thế, ngay cả tán tu cũng có vài người bon chen vào.

...

Lời đồn là như vậy, thực hư chẳng biết như thế nào, nhưng những người tới đây chẳng mấy ai thêm quan tâm đến lời đồn đó, họ chỉ quan tâm xem ở chỗ này có thể tìm thấy đồ mình cần hay không thôi.

Chỗ này có thể coi là một địa điểm trung gian, qua lại của tu sĩ hai quốc gia.

Sinh khí ở đây thập phần sung túc, phường thị lúc nào cũng có người qua lại, vì vậy hàng năm lợi nhuận đem về cho Tinh Nguyên Thành rất nhiều.

...

Lúc này là giờ trưa.

Ở phía trước cổng thành, một thiếu niên với tướng mạo bình thường đang theo dòng người xếp hàng để tiến vào trong thành.

Thiếu niên này đúng là Diệp Khôn, hắn vừa mới tới chỗ này chưa được bao lâu và đang muốn đi vào thành.

Lần trước rời khỏi Ngũ Hành Phái đi ra ngoài, hắn đã hỏi thăm xem có chỗ nào bán lò luyện đan loại tốt nhất không, và được chỉ đến chỗ này.

Chỗ này cách Ngũ Hành Phái rất xa xôi, đường đi cũng khó khăn và có nhiều nguy hiểm rình rập, cho nên hắn không dám một mình cứ thế mà đi.

Về sau được gợi ý, hắn đã lợi dụng Truyền Tống Trận ở cách cứ điểm tu tiên ở Việt Quốc để tới chỗ này, nhờ đó mà chỉ trong vòng hai ngày hắn đã tới được đây.

Nhưng bù lại hắn đã phải mất một khoản linh thạch khá lớn để có thể truyền tống tới đây, nếu nói ra chỉ sợ sẽ khiến cho những tu sĩ khác cùng cảnh giới với hắn tiếc hận không thôi.

Đối với người khác đó là một gia tài khổng lồ, nhưng đối với Diệp Khôn thì nó chẳng đáng để nhắc tới, dù gì thì đó cũng là tài phú mà hắn đoạt được từ người khác, không phải hắn tự tay kiếm ra cho nên không hề tiếc hận.

Tuy là nói vậy, nhưng trong thâm tâm Diệp Khôn không tiếc mới là chuyện lạ, mặc dù đó không phải tài phú do hắn tự tay làm ra, nhưng cũng phải đánh đổi bằng tính mạng của mình mới có được đấy.

Chẳng qua để có thể đến Tinh Nguyên Thành theo con đường an toàn thì hắn chẳng tiếc gì mà bỏ ra, tiền tài là vật ngoài thân, cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng, nếu muốn hắn vẫn có thể kiếm được tài phú từ việc khác rất dễ dàng.

"Vị đạo hữu này xin báo danh!" Diệp Khôn còn đang mãi âm thầm đánh giá hoàn cảnh xung quanh, thì đột nhiên bên tai hắn vang lên giọng của người gác cổng ở gần đó.

"A! Tại hạ Diệp Lục." Diệp Khôn hơi giật mình quay đầu lại, sau đó ý nghĩ trong đầu xoay chuyển nói.

Hắn thấy ở phía trước có hai người gác cổng đang chú ý đến mình, hai người này một là thanh niên một là lão giả, tu vi của hai người cũng không thấp, đã đạt tới Luyện Khí Kỳ tầng mười hai rồi.

"Diệp Lục đạo hữu, ngươi là người Ngũ Hành Phái ở Việt Quốc?" Lão giả gác cổng đứng bên cạnh thanh niên đem ánh mắt dò xét đảo qua người Diệp Khôn một lượt rồi nói.

"Ân! Tại hạ chính là người của Ngũ Hành Phái, vị đạo hữu này, không lẽ có vấn đề gì sao?" Đối phương nhận ra thân phận của mình khiến cho Diệp Khôn hơi kinh ngạc, bởi vì khi ra ngoài hắn đã bỏ y phục của môn phái ra, thay vào đó hắn đã mặc một bộ y phục bình thường của phàm nhân nơi thế tục.

Mục đích của hắn là không muốn để người khác nhận ra xuất thân của mình, để tránh gặp phải phiền toái mà môn phái đem lại cho hắn khi ra ngoài, nhưng không ngờ tới chỗ này lại bị nhìn ra lai lịch nhanh như vậy.

Trong lòng có chút nghi hoặc lẫn đề phòng, cho nên Diệp Khôn không hề phủ nhận về thân phận của mình, hắn biết, đối phương đã nhìn ra lai lịch của mình rồi nếu mà còn phủ nhận thì rất dễ bị chú ý và gây hiểu lầm.

Hắn đành đem ánh mắt nghi hoặc đặt lên người lão giả, sau đó bình thản nói ra.

"Diệp đạo hữu chớ có hiểu nhầm, lão phu không có ý gì khác cả, đây cũng là quy củ của Tinh Nguyên Thành đề ra, bất kỳ một người nào vào thành cũng phải tra rõ lai lịch, mặc dù đạo hữu cái trang khác đi, nhưng ngọc bài trên người đạo hữu đã nói cho ta biết thân phận của đạo hữu đây." Thấy Diệp Khôn có vẻ nghi ngờ mình, lão giả không hề có biểu hiện gì khác, ngược lại mỉm cười với hắn rồi nói.

"Ân! Hoá ra là vậy, không ngờ đạo hữu lại có bổn sự này." Diệp Khôn thấy vậy vẫn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

"Đâu có đâu có, nếu không phải do cảm chế ở đây tại hạ cũng không biết được lai lịch của đạo hữu đây." Lão già lên tiếng giải thích thêm.

"Ân! Nếu đã như vậy thì tại hạ có thể vào thành rồi a." Diệp Khôn không muốn dây dưa thêm nữa, nhàn nhạt nói.

"Được chứ, chỉ cần đạo hữu giao ra năm viên hạ phẩm linh thạch là có thể vào thành rồi." Lão già thấy vậy nhàn nhạt nói.

"Năm viên hạ phẩm linh thạch? Hơi nhiều a." Diệp Khôn hơi nhướn mày, hắn không nghĩ tới vào Tinh Nguyên Thành lại tốn phí nhiều như vậy, mặc dù hắn ít đi lại nhưng cũng đã tìm hiểu qua, thường thì chỉ tốn một đến hai viên hạ phẩm linh thạch mà thôi, không ngờ ở đây lại tới những năm viên.

"Không nhiều không nhiều..." Lão già biết Diệp Khôn là lần đầu tới đây, cho nên hắn mới tỏ thái độ như vậy, nhưng lão không vì vậy mà tỏ ra khó chịu, ngược lại còn cười cười nói.

Lão già đã nói vậy Diệp Khôn cũng không có ý kiến gì khác, hắn liền lấy ra năm viên hạ phẩm linh thạch đưa cho lão rồi cất bước đi vào trong thành.

Lão già nhận lấy linh thạch rồi nhìn theo bóng lưng của Diệp Khôn khuất trong dòng người một chập, khoe miệng lão khẽ nhếch lên, sau đó ném cho thiếu niên bên cạnh hai khối linh thạch còn lão thu lấy ba khối linh thạch cất vào trong người.

...

Diệp Khôn chậm rãi lượn lờ đi dạo trong Tinh Nguyên Thành một vòng, hắn phải mất cả nửa ngày mới đi hết được những trục đường chính ở trong thành, còn nếu muốn đi hết tất cả ngõ ngách trong thành có lẽ phải mất vài ngày có thừa.

Lúc này trời cũng đã nhá nhem tối, Diệp Khôn vừa vắn đi ngang qua một tửu lâu nhỏ nằm ở ven đường, ngược mắt nhìn lên bảng hiệu ở phía trên, ba chữ Tự Quán Lâu đập vào hai mắt.

"Tự Quán Lâu? Nghe tên có vẻ giống với Hội Quán mà mình đã tới ở thế tục a." Nhìn ba chữ Tự Quán Lâu không có vẻ gì là đặc biệt cả, dường như nó chỉ là một tửu quán nhỏ của phạm nhân dựng lên ở chỗ này mà thôi.

Thấy nó Diệp Khôn lại nhớ tới chuyện năm xưa, bất giác hắn cảm thấy khá hứng thú đối với tửu quán này.

Ở đây là tu tiên giới, khác với nơi thế tục mà trước kia hắn đã sống, đột nhiên chỗ này mọc ra một tửu quán, hắn cũng muốn đi vào thưởng thức đồ ngon với rượu ngon xem thế nào.

Quả thật đã lâu rồi hắn chưa được ăn một miếng cơm, một miếng thịt hay một ngụm rượu nào vào bụng cho nên hắn rất thèm mị vị của nhân gian trước kia.

Từ hồi bước chân vào tu tiên giới, hàng ngày hắn chỉ ăn Ích Cốc Đan cho nên không hề có cảm giác gì, trước mắt có tửu quán này, hắn thực sự không hề bỏ qua.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn xoay chuyển, hắn không hề chần chừ, vội quay người cất bước đi về hướng Tự Quán Lâu.

Bước vào bên trong Tự Quán Lâu, Diệp Khôn khẽ đưa mắt đảo qua toàn bộ tửu quán một lượt.

Hắn thấy tửu quán này đúng là không khác gì so với những tửu quán ở thế tục một chút nào cả, từ kiến trúc cho tới các trang trí bày biện ở đây hoàn toàn cùng một khuôn mẫu.

Diện tích của tửu quán cũng không rộng lắm, nó chỉ đủ để kê năm bộ bàn ghế mà thôi.

Hiện tại cũng chỉ có một bàn là còn trống, những bàn còn lại đã có người ngồi hết rồi.

Thần thức của Diệp Khôn đảo qua thì phát hiện những người ngồi ở đây đều là người tu tiên cả, người có tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí Kỳ tầng mười, cao nhất là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai.

Đám người này đang say sưa uống rượu và đàm đạo khá là vui vẻ, mặc dù họ biết Diệp Khôn tới và còn đem thần thức ra dò xét mình, nhưng chẳng ai thèm để ý đến cả.

Chính vì điều này mà Diệp Khôn bước vào tửu lâu vô hình chung không hề làm kinh động đến những người này, sau khi thu lại thần thức của mình hắn liền đi tới bên cạnh cái bàn còn trống duy nhất rồi ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống ghế, đột nhiên từ bên trong chạy ra một thiếu nữ khá xinh đẹp ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, đi đến bên cạnh hắn cung kính cúi chào rồi cất tiếng hỏi.

"Tiên sư, không biết ngài cần dùng gì?"

"A! Cho ta một bình rượu thượng hạng và một chút đồ nhắm đi." Nhìn thiếu nữ đứng bên cạnh Diệp Khôn có chút kinh ngạc, thần thức của hắn khẽ đảo qua người nàng thì không phát hiện ra linh lực giao động, hơn nữa nghe cách xưng hô với mình, thì ra nàng ta là một phàm nhân.

"Dạ! Xin ngài chờ cho một chút!"

"Ân!"

Nói rồi, thiếu nữ vội quay người đi vào bên trong nhà bếp của tửu lâu, rất nhanh, thoáng cái đã thấy nàng này đã đi ra, trên tay bưng một cái khay nhỏ đi tới bàn của Diệp Khôn.

"Mời ngài dùng." Đến bên cạnh Diệp Khôn, sau khi đặt vò rượu cùng với đĩa thức ăn xuống bàn, thiếu nữ cung kính nói.

"Ồ, Thanh Trúc Diệp, không nghĩ tới chỗ này lại có được loại rượu thượng hạng của nơi thế tục a." Bật nắp vò rượu ra, một hương thơm nồng nàn bay vào trong mũi, vẻ mặt Diệp Khôn thoáng thay đổi mỉm cười nói.

"Dạ tiên sư, Thanh Trúc Diệp là loại rượu thượng hạng nhất của bản tiệm rồi đây ạ. Thường thì các tiên sư tới đây đều rất thích uống loại này." Thiếu nữ vẫn đứng cung kính một bên lên tiếng.

"Ân! Ta nghĩ ở đây các ngươi không dùng kim ngân của tế tục đâu a, linh thạch này cho ngươi." Diệp Khôn nhìn thiếu nữ cười cười, sau đó cánh tay khẽ lật, lấy ra một viên hạ phẩm linh thạch ném cho nàng ta nói.

"Đa tạ tiên sư đã ban thưởng, vậy tiểu dân nữ không làm phiền nhã hứng của ngài nữa." Nhận lấy viên linh thạch, sắc mặt thiếu nữ mừng rỡ cung kính nói.

"Được, vậy ngươi cứ tự nhiên." Khoé miệng Diệp Khôn nhếch lên, sau đó nói.

Dứt lời, thiếu nữ cũng không dám chần chừ nữa, nàng khẽ khom người cung kính chào Diệp Khôn một tiếng rồi lui xuống.

Diệp Khôn vừa mới uống một ngụm rượu và ăn được một miếng thức ăn, đột nhiên từ bên ngoài bước vào một thiếu niên với dáng vẻ nho nhã, thiếu niên này đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó y tập trung ánh mắt lên người Diệp Khôn, rồi đi tới bên cạnh hắn mỉm cười nói.

"Vị đạo hữu này, ta nhìn ngươi hình như là người ở nơi khác tới, hơn nữa cũng là lần đầu tới đây a. Tại hạ có thể ngồi cùng được chăng?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 Chương 176: Đề Nghị Không Tưởng

Ngước mắt nhìn lên, xuất hiện trước mặt Diệp Khôn là một thiếu niên ước chừng mười bảy mười tám tuổi với dung mạo thanh tú, phong thái tao nhã, trên tay y cầm một chiếc quạt giấy nhìn qua rất tầm thường.

Không nghĩ tới người này lại có một khuôn mặt thanh tú như vậy, nếu để y cải trang một chút thì rất khó có thể nhận ra y là nam hay là nữ.

Trên miệng người này dường như lúc nào cũng nở một nụ cười mỉm, khiến cho người khác khi nhìn thấy y đều có hảo cảm.

Thần thức của Diệp Khôn đảo qua người này phát hiện ra khí tức của y rất quý dị, lúc có lúc không, cứ như là một phàm nhân vậy.

Điều này khiến cho Diệp Khôn thoáng động dung, không lẽ đối phương là một cao thủ Trúc Cơ nhưng đã cố tình ẩn dấu tu vi, như vậy hắn mới không cảm nhận rõ được.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn loé lên, nhưng ngay lập tức hắn liền phủ nhận luôn, mặc dù khí tức của đối phương có chút quý dị, nhưng thần thức hắn đảo qua mấy lần về sau đã khẳng định y cùng cảnh giới với mình, chỉ là không rõ đã đạt tới mức độ tu vi thể nào thôi.

"Vị đạo hữu này nếu có nhã hứng cùng ta ngồi một chỗ thì xin cứ tự nhiên, dù gì bàn này cũng đủ để cho hai ba người nữa ngồi đây." Tinh quang trong mắt Diệp Khôn loé lên, sau đó nở một nụ cười mỉm với đối phương đồng thời lên tiếng nói.

"Ân! Đa tạ đạo hữu, tại hạ Cô Hồng Nhan, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Được Diệp Khôn đồng ý, thiếu niên rất sáng khoái cười nói, sau đó tự nhiên ngồi xuống phía đối diện.

"Tại hạ Diệp Lục." Diệp Khôn thấy phong thái của Cô Hồng Nhan rất tự nhiên, hần âm thầm tán thưởng mỉm cười.

Cô Hồng Nhan vừa ngồi xuống bàn, thì thiếu nữ khi nãy lại đi ra cung kính hỏi y muốn dùng gì.

"Như lần trước."

Dường như đã tới đây vài lần rồi, Cô Hồng Nhan thấy thiếu nữ hỏi thì chỉ nói một câu, sau đó thiếu nữ liền lui xuống chuẩn bị cho y.

Một lúc sau thiếu nữ đem đồ mà Cô Hồng Nhan cần ra, y thuận tiện cũng ném cho nàng ta một viên hạ phẩm linh thạch, rồi để cho nàng ta lui xuống.

"Nào, Diệp đạo hữu, chúng ta gặp mặt ở đây coi như là có duyên, trước lạ sau quen, ta kính đạo hữu một ly trước." Cô Hồng Nhan đem vò rượu rót ra hai ly, sau đó đưa cho Diệp Khôn và nói.

"Ân! Cô đạo hữu rất hào sảng, tại hạ rất thích, đúng như đạo hữu nói, trước lạ sau quen, tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh, cũng kính đạo hữu một ly." Rất ấn tượng với tính cách của Cô Hồng Nhan, Diệp Khôn cầm ly rượu lên cũng tỏ ra hào sảng nói.

Dứt lời, cả hai cùng nhìn nhau cười rồi đưa ly rượu lên miệng ngửa cổ uống cạn.

"Cô đạo hữu dường như là người bản địa ở đây a?" Vừa bỏ ly rượu xuống, Diệp Khôn liền hướng Cô Hồng Nhan hỏi một câu.

"Cái này thì không phải, chỉ là tại hạ vẫn thường hay lui tới chỗ này mà thôi." Cô Hồng Nhan rót thêm một ly rượu nữa uống cạn, đồng thời gấp một miếng thịt cho vào miệng ăn xong rồi mới trả lời.

"Thì ra là vậy." Diệp Khôn cũng gấp một miếng thịt lên ăn xong rồi nói.

"Ngược lại thì ta thấy đạo hữu là lần đầu tới đây a, hơn nữa tới là muốn tìm kiếm tài liệu gì đó." Cô Hồng Nhan lại rót ra một ly rượu nữa uống cạn rồi nói.

"Ồ! Cô đạo hữu đoán đúng rồi đấy." Nghe Cô Hồng Nhan nói vậy, đột nhiên sắc mặt Diệp Khôn khẽ đổi nhàn nhạt nói.

"Đạo hữu chớ hiểu nhầm, thường thì những người tới Tinh Nguyên Thành không cần biết là lần đầu hay lần thứ mấy chỉ có một mục đích là tới phường thị tìm kiếm tài liệu đấy." Cô Hồng Nhan thấy sắc mặt của Diệp Khôn khẽ đổi, y biết hắn đang nghĩ gì, nhưng y vẫn với dáng vẻ tươi cười nói.

"Thì ra là vậy, quả thật tại hạ tới đây đúng là cần tìm đồ vật và một ít tài liệu." Nghe đối phương nói xong, sắc mặt Diệp Khôn dần ra nói.

"Không biết đạo hữu cần tìm là những thứ đồ gì, nếu không ngại có thể cho tại hạ biết, chưa biết chừng tại hạ có manh mối đấy." Cô Hồng Nhan khẽ gật đầu mỉm cười nói.

"Ân! Cái này cũng không có gì, mục đích chính của tại hạ tới đây là muốn tìm mua một lò luyện đan phẩm chất tốt mà thôi." Diệp Khôn hơi suy nghĩ một chập rồi nói ra.

Việc tìm lò luyện đan cũng không có gì là bí mật gì cả, cho nên thấy đối phương có ý như vậy Diệp Khôn cũng không ngại mà nói ra, dù gì đối phương cũng qua lại nhiều lần ở đây rồi, rất có thể y sẽ biết chỗ nào có bán lò luyện đan phẩm chất tốt, nếu y chịu chỉ báo như vậy thì hắn đỡ phải mất công đi dò hỏi.

"Ồ! Đạo hữu tìm lò luyện đan? Cái này thì đạo hữu đã tới chể một bước rồi." Thấy Diệp Khôn nói muốn tìm lò luyện đan, hơn nữa lại là loại phẩm chất tốt, Cô Hồng Nhan hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lắc đầu nói.

"Chậm một bước? Ý của đạo hữu là sao, mong chỉ giáo." Biểu hiện của Cô Hồng Nhan khiến cho Diệp Khôn phải kinh ngạc, chỉ là một lò luyện đan thôi mà, đâu có gì đáng quý lắm đâu, nhưng lời nói của đối phương dường như có ý gì đó thì phải.

"Nếu đạo hữu cần lò luyện đan loại tốt thì khẳng định là thuộc loại thượng phẩm trở lên rồi, mà ở Tinh Nguyên Thành chỉ có Tiêu Dương Các mới có lò luyện phẩm chất đó mà thôi." Cô Hồng Nhan uống thêm một ngụm rượu nữa rồi nói.

"Theo tại hạ biết, Tiêu Dương Các có hai lò luyện đan thuộc phẩm chất thượng phẩm đó là Huyết Cương Đình và Tàn Phong Đình, trong đó thì Huyết Cương Đình chính là một kiện nhất giai thượng phẩm, còn Tàn Phong Đình là nhị giai thượng phẩm. Nghe nói hai đình này chính là do Lê Kha Chân Nhân, một vị luyện đan tông sư tự tay luyện chế cách đây hơn một ngàn năm về trước." Ngừng lại một chút Cô Hồng Nhan lại nói tiếp.

"Lê Kha Chân Nhân? Cái tên này hình như tại hạ cũng đã thấy qua trong điển tịch rồi, nghe nói vị tiên bối này tinh thông luyện đan chi đạo, hơn nữa đã cử hà phi thăng từ mấy trăm năm về trước rồi." Nghe Cô Hồng Nhan nói, đột nhiên Diệp Khôn như nhớ tới điều gì đó nói.

"Đúng vậy, Lê Kha Chân Nhân thời đó uy chấn Tề Quốc, đáng tiếc là sau đó Tề Quốc chẳng có một ai theo kịp Lê tiên bối cả." Nhắc đến Lê

Kha Chân Nhân, Cô Hồng Nhan nhớ tới sự tích xưa cảm khái nói.

"Hai lò luyện đan đó mấy ngày trước đã bị người ta mua mất rồi, nếu đạo hữu tới sớm một chút nữa thì có khả năng dành được đấy." Thoáng nghĩ lại tích xưa, Cô Hồng Nhan liền trở lại chuyện chính nói.

"Đã bị người khác mua mất? Nếu vậy thì đúng là đáng tiếc thật." Còn đang có chút hy vọng về tung tích của hai lò luyện đan kia, đột nhiên nghe nói đã bị người khác mua mất rồi, vẻ mặt Diệp Khôn thoáng thay đổi tỏ ra rầu rĩ nói.

"Ha ha, đạo hữu cần lo luyện đan bậc đó có lẽ cũng là người tinh thông luyện đan chỉ đạo a, hơn nữa còn muốn dùng nó để luyện chế đan dược phẩm chất cao nữa." Nhìn biểu hiện của Diệp Khôn, Cô Hồng Nhan đột nhiên cười lớn nói.

"Đạo hữu đúng là có con mắt tinh tường, tại hạ không dám nói là bản thân tinh thông luyện đan chỉ đạo, nhưng tự phụ cũng có một chút thành tựu đấy, xác thực lần này cần luyện chế đan dược phẩm chất cao, chỉ đáng tiếc..." Diệp Khôn thấy Cô Hồng Nhan nói ra những lời này thì âm thầm kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới đối phương lại có thể nhận ra được điều này, xem ra y không phải là người tầm thường, cho nên hẳn phải có ý đề phòng mới được, nghĩ vậy nhưng hẳn không dám biểu hiện ra ngoài, mà vẫn giả vờ tiếc nuối nói.

"Nói như vậy thì con đường tu luyện của đạo hữu sau này sẽ thuận lợi hơn tại hạ rất nhiều đấy. Chỉ là hai lò luyện đan kia muốn lấy tới tay cũng không phải đơn giản đâu, kể cả đạo hữu có tới kịp thì chưa chắc đã đủ bản lĩnh để có được nó đấy." Cô Hồng Nhan mỉm cười nói.

"Thế là thế nào? Không lẽ giá cả của hai lò luyện đó rất cao?" Nghe vậy Diệp Khôn hơi kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, hai cái đỉnh đó được Tiêu Dương Các bán ra với cái giá trên trời, đừng nói là đạo hữu chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, mà ngay cả lão tổ Kết Đan Kỳ cũng không đủ tài lực để tranh đoạt một trong hai món đó đấy." Cô Hồng Nhan nói tiếp một câu khiến cho Diệp Khôn phải giật mình kinh hãi.

Ngay cả tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không đủ tài lực để lấy được một trong hai món? Nếu thật như vậy thì đúng là quá mức tương tượng của Diệp Khôn rồi.

"Thật vậy sao? Nếu nói như vậy người có bản lĩnh lấy đi hai lò đỉnh kia là..." Diệp Khôn kinh ngạc hỏi.

"Không, lấy đi hai đỉnh đó là hai thế lực lớn ở Tề Quốc, một là Hằng Nhạc Phái, một là Du Vân Môn." Không đợi cho Diệp Khôn nói hết câu, Cô Hồng Nhan khoát tay nói, nhưng trong lời nói của y rất lạnh lùng và còn mang âm điệu thù hận, nếu để ý kỹ thì có thể nhận thấy ẩn sâu trong mắt y còn xuất hiện một tia sát khí.

Diệp Khôn vẫn luôn đề phòng Cô Hồng Nhan cho nên hẳn đã âm thầm gieo lên người y Huyền Ảnh Truy Tung, ngay vừa rồi khi nhắc đến Hằng Nhạc Phái cùng Du Vân Môn đã khiến cho tâm tình y bị kích động, nhờ vậy mà hẳn đã nhìn ra được điểm này và cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ đối phương có thù với một trong hai môn phái này, hoặc là một trong hai?

"Cô đạo hữu, hình như đạo hữu có thù với hai môn phái này a?" Trong đầu Diệp Khôn âm thầm suy tính, sau đó mờ mờ hắt hắt nhúc nhích truyền âm cho Cô Hồng Nhan nói.

Thấy Diệp Khôn đột nhiên truyền âm hỏi mình vấn đề này, trong lòng Cô Hồng Nhan đột nhiên tỏ ra kinh ngạc, đồng thời đem ánh mắt hiếu kỳ đầy khó hiểu nhìn hẳn.

Việc Diệp Khôn nhận ra y có thù với một trong hai môn phái cũng dễ hiểu, vì vừa rồi Cô Hồng Nhan không hề che dấu mà để lộ rõ ra ngoài. Điều khiến y chú ý chính là việc Diệp Khôn đột nhiên lại dùng truyền âm thuật để hỏi y, xem ra việc này đối phương không muốn những người xung quanh biết được.

"Đạo hữu đoán không sai, đích thực tại hạ có mối thù sâu đậm với Du Vân Môn." Không biết tại sao Diệp Khôn lại truyền âm nói với mình, nhưng Cô Hồng Nhan là người từng trải, cho nên ngầm hiểu ý cũng truyền âm nói lại.

"Ân! Nếu vậy thì tốt, tại hạ có một việc muốn hợp tác với đạo hữu, không biết đạo hữu có hứng thú không?" Thấy đối phương nói ra kẻ thù của mình, khoe miệng của Diệp Khôn nhếch lên nói.

"Hợp tác? Không biết đạo hữu muốn hợp tác với tại hạ làm việc gì và hợp tác như thế nào?" Đột nhiên Diệp Khôn muốn hợp tác với mình, Cô Hồng Nhan tỏ ra kinh ngạc hỏi lại.

"Trước hết đạo hữu nói cho tại hạ biết, Du Vân Môn đã đoạt được đỉnh nào trong hai lò luyện đan kia trước a." Diệp Khôn hỏi.

"Đó là Huyết Cương Đỉnh." Cô Hồng Nhan thần nhiên trả lời.

"Tốt! Vậy bọn họ đã rời khỏi Tinh Nguyên Thành chưa, và tổng cộng họ có mấy người, tu vi mỗi người thế nào?" Nghe đối phương nói Huyết Cương Đỉnh là nhất giai thượng phẩm, lại rơi vào trong tay Du Vân Môn, Diệp Khôn tỏ vẻ hài lòng hỏi tiếp.

"Cái này...bọn chúng tổng cộng có năm người, trong đó có một cao thủ Trúc Cơ Kỳ, bốn người còn lại đều là Luyện Khí Kỳ tầng mười ba. Theo

như ta biết thì có lẽ hai hôm sau chúng sẽ rời Tinh Nguyên Thành để trở về môn phái." Mặc dù không biết tại sao Diệp Khôn lại đi hỏi những tin tức này, nhưng Cô Hồng Nhan dường như không để ý mấy, cứ thản nhiên trả lời không hề do dự.

"Được lắm! Huyết Cương Đình nhất định tại hạ phải có, nhưng khẳng định bọn họ sẽ không cho tại hạ toại nguyện đấy. Đã thế chỉ còn cách là tự mình ra tay cướp lấy mà thôi." Nghe Cô Hồng Nhan nói xong, khoe miệng Diệp Khôn nhếch lên một tia quỷ dị, sau đó hần nói ra một câu khiến cho đối phương phải sợ ngây người.

"Cái gì?... Đạo hữu muốn..." Bị câu nói của Diệp Khôn làm cho phải giật mình kinh sợ, Cô Hồng Nhan không tự chủ được bật người đứng dậy lùi về phía sau ba bước.

Hành động của Cô Hồng Nhan ngay lập tức khiến cho những người khác đang ngồi thưởng rượu ở đây cũng bị làm cho giật mình phải quay người lại, ngay lập tức hơn chục cặp mắt kinh nghi đều tập chung lên người y, khiến y nhất thời là tâm điểm để cho người khác chú ý tới.

"Xin lỗi các vị đạo hữu, bằng hữu của ta có chút kích động cho nên đã vô tình làm mất nhã hứng thưởng rượu của mọi người, mong các vị hãy rộng lượng bỏ qua cho." Diệp Khôn nhanh ý vội đứng dậy chấp tay hành lễ xin lỗi với những người ở đây một tiếng, hy vọng bọn họ không chấp nhất mà bỏ qua cho.

"Thật là... chỗ này là nơi công cộng, nếu hai người có chuyện gì bí mật không muốn cho người khác biết thì có thể thi triển cách âm mật thuật để thảo luận, quy củ ở đây đã định sẵn, sẽ chẳng có ai nghe nén đâu mà lo." Thấy Diệp Khôn có thịnh ý xin lỗi, những người ở đây chỉ tặc lưỡi lắc đầu cho qua, tuy nhiên cũng có một người lên tiếng nhắc nhở.

"Đa tạ đã hữu đã nhắc nhở." Diệp Khôn hướng người vừa lên tiếng đa tạ một câu rồi ngồi xuống.

Kể đó những người ở đây không để ý đến Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan nữa, ai lấy lại trở về vị trí của mình tiếp tục chén chú chén anh, trông họ chẳng khác gì là ma men ở thế tục vậy.

Lúc trước mới nói chuyện với Cô Hồng Nhan nên Diệp Khôn không để ý lắm, lúc này nhìn thấy cảnh này khiến cho hần phải trợn mắt há hốc mồm không nói lên được điều gì.

Hần thật sự không nghĩ tới những người tu tiên này lại thành ra như thế, bất giác đã khiến hần nghĩ tới Phong Tứ Bình năm xưa, khi mà hần mới tới Linh Sơn để tham gia Đại Hội Thăng Thiên.

Khẽ lắc đầu cười cười một tiếng, Diệp Khôn liền quay ra nhìn Cô Hồng Nhan ở phía trước gật đầu với y một cái.

Cô Hồng Nhan vẫn chưa hết bàng hoàng, phải một lúc sau y mới lấy lại được vẻ bình tĩnh, sau đó vội trở về chỗ cũ đồng thời đem ánh mắt kinh sợ đặt lên người Diệp Khôn.

"Thế nào? Cô đạo hữu có hứng thú hợp tác với tại hạ không?" Đợi thêm một lúc nữa, khi mà Cô Hồng Nhan hoàn toàn lấy lại được vẻ bình tĩnh, Diệp Khôn tiếp tục truyền âm lên tiếng hỏi.

"Cái này... Thật sự không nghĩ tới đạo hữu lại là người tài cao gan cứng lớn nữa, quả thực là tại hạ có thù với Du Vân Môn thật đấy, nhưng cũng không vì thế mà đem cái mạng nhỏ này ra để đánh cược một ván bài hầu như không có phần thắng như này được." Cô Hồng Nhan hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh nói.

"Thật vậy sao? Đạo hữu cũng là người của Du Vân Môn, không cần biết giữa đồng môn các người đã xảy ra xích mích gì, nhưng để đảm bảo an toàn cho tại hạ, xem ra đành phải để cho đạo hữu phải chịu thiệt thòi rồi a." Cô Hồng Nhan vừa dứt lời, khoe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch, sát khí trong mắt hần theo đó lộ lên, đồng thời nói ra một câu khiến cho đối phương một lần nữa phải hoảng sợ tới ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 177: Đặt Cạm Bẫy

"Đạo hữu nói gì, tại hạ nghe không hiểu." Sắc mặt Cô Hồng Nhan đột nhiên trở lên hoảng sợ nói ra một câu.

Dứt lời, Cô Hồng Nhan vội bật người dậy định lui ra ngoài, thế nhưng y phát hiện toàn thân mình không hiểu tại sao mất hết sức lực không thể cử động được, thậm chí pháp lực trong cơ thể cũng không tài nào điều động được.

"Đạo hữu bình tĩnh, trước hãy nghe tại hạ nói đã, chớ có làm kinh động đến những người khác, nếu không tới lúc đó tại sẽ không đảm bảo được tính mạng cho đạo hữu đâu." Không đợi cho Cô Hồng Nhan kịp có phản ứng gì khác nữa, Diệp Khôn truyền âm nhắc nhở y một câu.

"Diệp đạo hữu, ta với ngươi vốn không oán không cừ, ngươi làm như vậy là có ý gì?" Hiện tại đã mất hết pháp lực lẫn sức lực, Cô Hồng Nhan dường như không còn sức phản kháng, y chỉ còn cách trơ mắt ra nhìn Diệp Khôn với ánh mắt đầy sợ hãi.

"Sự việc diễn biến tới bước này quả thật cũng là vô tình mà thôi, mặc dù vừa mới quen biết đạo hữu, nhưng tại hạ rất có hảo cảm với đạo hữu, vạn bất đắc dĩ tại hạ mới làm như thế này, âu cũng là tự bảo vệ bản thân mình thôi đấy." Diệp Khôn thu lại sát khí trong mắt, sau đó bình tĩnh nói.

"Bồn sự của Diệp đạo hữu quá kinh người rồi, có thể thần không biết quỷ không hay hạ độc tại hạ, điểm này tại hạ xin chịu thua." Nghe Diệp Khôn nói vậy, Cô Hồng Nhan hơi suy nghĩ một chập, sau đó về mặt giãn ra, tỏ vẻ bình tĩnh nói.

"Chút tài mọn thật sự không dám khoa trương, chỉ cần đạo hữu giúp tại hạ đoạt được Huyết Cương Đình, thì tại hạ sẽ không để cho đạo hữu phải chịu thiệt thòi đâu đấy, hơn nữa sẽ coi đạo hữu là một vị bằng hữu thực thụ nữa." Diệp Khôn xoa tay nói.

"Đã như vậy thì tại hạ không giúp đạo hữu thì không được rồi, thế nhưng phải làm thế nào mới giúp được đạo hữu?" Diệp Khôn đã nói như vậy, Cô Hồng Nhan không muốn cũng đành phải chấp nhận lời đề nghị của hắn, y thở dài một tiếng nói.

"Yên tâm, việc này không có gì khó khăn cả, bây giờ đạo hữu hãy cho tại hạ biết rõ thực lực và sở trường của đám người kia là được." Diệp Khôn tỏ vẻ hài lòng nói.

"Việc này thì không thành vấn đề, trong năm người thì Uông Cẩn là người có cảnh giới cao nhất, tu vi của y đã đạt tới Trúc Cơ Trung Kỳ, y tu luyện hoả công pháp, uy lực cũng không tầm thường. Bốn người còn lại ba nam một nữ, trong đó hai người tu luyện công pháp thủy thuộc tính, một người tu luyện công pháp kim thuộc tính, người còn lại tu luyện công pháp mộc thuộc tính." Nghe Diệp Khôn nói vậy, Cô Hồng Nhan chậm rãi nói.

"Có điều phải chú ý, bốn người kia tuy cảnh giới chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, nhưng bọn họ am hiểu liên thủ vây công, đặc biệt là Tứ Xuyên Tam Khu Trận, trận này một khi bày ra thì họ có thể thoải mái đánh một trận với cao thủ Trúc Cơ Sơ Kỳ mà không ở thế hạ phong đấy." Ngưng lại một chút, Cô Hồng Nhan nói tiếp.

"Ồ! Xem ra năm người này thực lực không phải dạng vừa đâu a." Nghe Cô Hồng Nhan nói xong, tinh quang trong mắt Diệp Khôn loé lên, sau đó nói.

"Đúng vậy!" Cô Hồng Nhan gật đầu nói.

"Không sao, thực lực của họ cỡ đó cũng không nhằm nhò gì, chỉ cần dụ họ vào bẫy của ta, đến lúc đó thì mặc ta chém giết rồi." Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Khôn thì thào nói một câu.

"Được rồi! Đây là giải dược, đạo hữu hãy dùng nó để lấy lại pháp lực, ta vẫn còn cần đạo hữu giúp một tay nữa, chỉ là ta muốn nhắc đạo hữu phải cân nhắc kỹ trước khi có hành động gì đấy, ta không ngại nói thẳng, ngoài hạ độc ra, ta còn gieo độc môn cấm chế lên người đạo hữu. Chỉ cần đạo hữu không có tâm tư gì với ta thì sẽ không sao, đợi khi xong việc ta sẽ tự nhiên giải trừ cấm chế cho đạo hữu." Diệp Khôn khẽ lật tay lấy ra một viên đan dược nhỏ bằng đầu đũa đưa cho Cô Hồng Nhan rồi nói.

"Thủ đoạn của Diệp đạo hữu thật cao minh, chỉ là ta muốn biết rốt cuộc làm thế nào đạo hữu lại có thể nhìn ra thân phận của ta, và đã hạ độc gì trên người ta khiến ta mất hết pháp lực?" Nghe Diệp Khôn nói xong, Cô Hồng Nhan hít vào một hơi thật sâu, ý không nghĩ thủ đoạn của Diệp Khôn lại đáng sợ như vậy, cũng may không phải là kẻ thù của hắn, nếu không thì đã vạn kiếp bất phục rồi.

"Nói cho đạo hữu biết cũng không có vấn đề gì, thực ra tại hạ có tu luyện một môn bí thuật có thể cảm ứng được tất cả các loại lệnh bài chứng thực thân phận của tất cả các môn phái, cho nên ta mới biết được lai lịch của đạo hữu đấy. Còn độc ta hạ trên người đạo hữu chính là Thiên Chu Cốt Độc." Diệp Khôn đối với lời thỉnh cầu của Cô Hồng Nhan không thấy có điểm gì đáng dấu bèn nói ra.

Về thân phận của Cô Hồng Nhan thực ra Diệp Khôn không hề hay biết, chỉ là hắn quan sát biểu hiện của bên ngoài của y, và dựa vào liên hệ của Huyền Ảnh Truy Tung để phán đoán bừa mà thôi.

Diệp Khôn đoán vậy là có mục đích của mình, kể cả đoán trúng hay không trúng thì hắn đều có kế sách riêng cho mỗi trường hợp hết rồi.

Nhưng thật không ngờ đoán mò vậy mà lại trúng, đây cũng là vì hắn đã âm thầm hạ độc lên người hắn trước, sau đó dùng lời lẽ đã kích, khiến cho đối phương lúng túng mà trúng kế, cuối cùng mặc dù không chịu thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận về thân phận của mình, chỉ cần như thế thôi là có thể đoán được.

Đến lúc Cô Hồng Nhan hỏi, hắn cố tình bịa đặt nói ra, khiến cho đối phương phải tin là thật, không có gì là nghi ngờ cả.

"Cái gì? Thiên Chu Cốt Độc? Là độc của Quỷ Linh Môn ở Việt Quốc, không lẽ đạo hữu là..." Vừa nghe thấy bốn chữ Thiên Chu Cốt Độc, sắc mặt Cô Hồng Nhan thoáng biến sắc nói.

"Ồ! Đạo hữu cũng biết loại độc này?" Thấy đối phương dường như nhận biết được Thiên Chu Cốt Độc, Diệp Khôn hơi ngạc nhiên vội cắt lời y hỏi.

"Đâu chỉ có biết, chính vì nó mà sư phụ ta đã mất mạng vào tay kẻ thù cách đây năm năm về trước. Không nghĩ tới đạo hữu lại có loại độc này." Cô Hồng Nhan nghĩ đến chuyện năm xưa, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi nói.

"Thì ra là vậy, người dùng độc hại sư phụ đạo hữu có lẽ là người của Quý Linh Môn rồi, nhưng tại hạ không phải là môn hạ của môn phái đó." Diệp Khôn hiểu tâm tư của Cô Hồng Nhan nói.

"Thôi kệ, không quản những chuyện này nữa, qua những gì đạo hữu đã và đang muốn làm, khiến cho tại hạ cam bái hạ phong rồi. Đã như vậy không biết bây giờ tại hạ nên làm gì để giúp đạo hữu." Trầm ngâm một lúc, Cô Hồng Nhan khẽ liếc mắt nhìn Diệp Khôn với ánh mắt kính nghi cẩn thận nói.

"Không vội không vội, hai ta vừa gặp như là quen đã lâu, nào, cứ thoải mái thưởng rượu và đồ nhắm ở đây đã." Diệp Khôn nhìn Cô Hồng Nhan cười cười thản nhiên nói.

Nói rồi hắn cầm hũ rượu lên ngửa cổ tu một hớp, sau đó chậm rãi thưởng thức đồ nhắm một cách rất sáng khoái.

Thấy Diệp Khôn như vậy, Cô Hồng Nhan chỉ hơi nhàu mày, sau đó hắn khẽ thở dài gạt bỏ qua những gì vừa mới trải qua, thoáng cái đã lấy lại được phong thái ban đầu.

Biểu hiện của Cô Hồng Nhan khiến cho Diệp Khôn phải ngừng lại một chút cười lớn tán thưởng, sau đó hai người giống như những người khác ở đây chén chú chén anh ngồi thưởng rượu cho tới tận sáng ngày hôm sau mới thôi.

...

Sáng ngày hôm sau, Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan rời khỏi Tự Quán Lâu tiến về phía phường thị trong Tinh Nguyên Thành.

Để chuẩn bị cho kế hoạch lần này không có sai sót gì, Diệp Khôn đã chủ động đề nghị Cô Hồng Nhan cùng đi tới phường thị để tìm mua những vật dụng cần thiết.

Cô Hồng Nhan đã leo lên lưng hổ cho nên không dám có dị nghị gì trước lời đề nghị của Diệp Khôn, y đành thuận theo hắn cùng tiến vào trong phường thị, nhân tiện cũng muốn tìm mua cho mình vài loại tài liệu mà y đang cần.

Đi cả ngày trong phường thị, Cô Hồng Nhan được chứng kiến cảnh Diệp Khôn vung tay mua đồ mà thảm kinh hãi trong lòng, y không thể tưởng tượng được hắn lại có nhiều tài phú đến như vậy.

Liền một lúc mua rất nhiều tài liệu chân quý mà không hề chớp mắt lấy một cái, số lượng linh thạch bỏ ra để mua chỗ tài liệu đó đâu phải là ít, chỉ tính hai ba món thôi cũng đã vượt quá hơn một ngàn khối hạ phẩm linh thạch rồi.

Hơn thế nữa, Diệp Khôn đúng là người cẩn thận, trong một ngày ở phường thị hắn đã dị dụng vài lần để che mắt người khác, và tất nhiên Cô Hồng Nhan cũng phải dị dụng theo hắn rồi.

Thể hiện của Diệp Khôn khiến cho Cô Hồng Nhan quá sợ hãi, hắn đúng là một người có tâm cơ, cho nên y không dám lên tiếng hỏi gì cả, mà chỉ lặng lẽ đi theo sau mà thôi.

Như vậy mới biết, âm lược của Diệp Khôn rất lớn, và hắn không phải là quá ngạo mạn, chỉ dựa vào số tài phú hắn mang trên người có thể khẳng định hắn là một người thuộc vào thể lực nào đó rất cường đại rồi, nếu không hắn cũng sẽ không dám thể hiện ra ngoài như vậy đâu đấy, dù gì thất phu vô tội, hoài bích có tội, đạo lý này hầu như không một ai là không biết.

Chỉ có người mà đằng sau có thể lực lớn chống lưng thì mới dám phớt lờ đi như vậy.

Trong đầu Cô Hồng Nhan nghĩ về Diệp Khôn như vậy, điều này đã nằm sẵn trong kế hoạch của hắn.

Sở dĩ Diệp Khôn cố tình biểu hiện ra ngoài như vậy là muốn để cho Cô Hồng Nhan có cái nhìn khác về mình, khiến cho y hiểu sai và tưởng là ở đằng sau mình có thể lực lớn nào đó chống lưng. Như vậy mới khiến cho y phải kiêng kỵ, một lòng giúp mình không có dị tâm khác.

Cái đạo lý kia hắn sao lại không hiểu, nhưng hắn làm việc rất cẩn thận, ít để cho người khác chú ý đến, hơn nữa hắn đã có hậu thủ của mình rồi, cho nên mới ung dung thể hiện tiền tài ra ngoài.

...

Chỗ này là một hạp cốc nhỏ cách Tinh Nguyên Thành gần một trăm dặm về phía đông từ bên Việt Quốc kéo sang Tề Quốc.

Hạp cốc này khá là vắng vẻ, cảnh vật xung quang tiêu điều mang một vẻ không khác, sinh khí ở đây rất kém, thay vào đó thì từ khí khá là dồi dào.

Thi thoảng có những trận cuồng phong lạnh thấu xương rít gào đi, chúng kéo theo những từ khí đập vào hốc đá ở trên cao tạo thành những tiếng vang quái dị nghe rất rợn người.

Bình thường chỗ này chẳng có ai qua lại, nếu có thì cũng chỉ có người tu tiên ngự khí phi hàng ngang qua mà thôi, phạm nhân thì tuyệt nhiên không có bất kỳ một người nào dám đặt chân vào phạm vi mười dặm quanh đây cả.

Lúc này đang là sáng sớm, mặt trời còn chưa nhô lên khỏi đỉnh núi, khiến cho ánh sáng không thể chiếu tới chỗ này được.

Vì vậy từ khi vẫn chưa được xua tan, càng khiến cho chỗ này càng thêm đáng sợ hơn.

Mặc dù vậy không có nghĩa là không có người dám xuất hiện ở đây vào lúc này.

Đột nhiên từ phía xa xa xuất hiện hai đạo độn quang chớp lên liên tục, thoáng cái đã tới trung tâm của hạp cốc và dừng lại trên một mỏm đá cao nhô ra từ vách núi ở gần đấy.

Hào quang thu liễm lại, liền xuất hiện hai bóng người, đó chính là Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan.

"Cô đạo hữu, là chỗ này sao?" Vừa định thân lại, Diệp Khôn đem thần thức thả ra quan sát địa hình xung quanh, hần không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh nói.

"Đúng vậy! Chỗ này chính là Ô Cốc, là nơi đám người Uông Cẩn sẽ đi qua, và cũng là nơi tốt nhất để mai phục." Trái với Diệp Khôn, Cô Hồng Nhan đối với chỗ này không có gì là lạ, cho nên y vẫn tỏ ra bình thường nói.

"Quả nhiên là như vậy, Ô Cốc này từ khi rất nhiều, là một địa phương tốt để ra tay, chỉ là không biết đám người kia liệu có thực sự sẽ đi qua đây không a." Thu thần thức lại, Diệp Khôn tỏ vẻ hài lòng nói.

"Điều này thì đạo hữu cứ yên tâm, Du Vân Môn mặc dù là môn phái lớn, nhưng thế lực thù địch ở bên ngoài không hề ít, nếu trở về môn phái bằng những con đường khác sẽ chạm chán kẻ thù ngay, còn nếu đi đường vòng thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, cho nên chúng sẽ đi qua chỗ này, vì chỉ có con đường này là ngắn nhất và tỷ lệ gặp phải kẻ thù cũng thấp." Cô Hồng Nhan tự tin nói.

"Ân! Nói như đạo hữu thì con đường này khá là an toàn, cho nên sẽ là lựa chọn hàng đầu của họ để đi a." Diệp Khôn thấy vậy nói.

"Đúng vậy, từ trước đến nay đều thế mà." Cô Hồng Nhan nói.

"Ân! Tại hạ quên mất đạo hữu cũng là người của Du Vân Môn mà." Diệp Khôn nhìn Cô Hồng Nhan khẽ mỉm cười nói.

Thấy Diệp Khôn nói vậy, Cô Hồng Nhan không có phản bác gì cả, y cứ thế lẳng lặng đứng một chỗ tỏ ra vẻ dăm chiêu như là đang nghĩ điều gì vậy.

"Thời gian có lẽ không còn sớm nữa, tại hạ sẽ đi bày trận, xong đâu đấy còn phải nhờ vào đạo hữu a." Đợi một lúc sau, Diệp Khôn ngẩng mặt nhìn sắc trời nhàn nhạt nói.

Nói xong, cánh tay Diệp Khôn khẽ lật, lập tức trên tay hần xuất hiện một bộ trận kỳ, đây đúng là Phục Nghê Trận mà hần đã lấy được của đám người Tam đại gia tộc ở lần thí luyện trước.

Lúc này lấy nó ra để đối phó với đám người Du Vân Môn thật sự là quá tuyệt rồi.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn đem Phục Nghê Trận ném lên không trung trước mặt, sau đó bờ môi hần khẽ nhúc nhích đọc chú ngữ rất khó hiểu, đồng thời tay hần vung vẩy đánh ra hai đạo pháp quyết lên thân trận kỳ.

Ngay lập tức, bộ trận kỳ loé lên hào quang chói mắt, sau đó chúng hoá thành tám đạo linh quang kích bắn về tám hướng khác nhau, đem phạm vi một trăm trượng bao phủ vào trong.

Từng đạo linh quang loé lên, sau đó quang cảnh trong phạm vi một trăm trượng có sự biến đổi nhỏ nhưng không đáng kể.

Đứng ở trong trận, nhưng không cảm nhận được một chút biến đổi nào, trong lòng Cô Hồng Nhan thoáng tỏ ra kinh ngạc.

Y đem thần thức thả ra tìm tòi một lúc thật lâu nhưng không phát hiện ra được điều gì cả, điều này lại khiến cho y cảm thấy sợ hãi thêm một lần nữa rồi.

"Diệp đạo hữu, không biết trận pháp đạo hữu vừa mới bày ra có tên là gì vậy? Tại hạ không thể nào phát giác ra được một điểm hiện diện của nó dù là nhỏ nhất." Đem ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Diệp Khôn, Cô Hồng Nhan lên tiếng hỏi.

"Đó là Phục Nghê Trận, chắc đạo hữu cũng biết hoặc đã nghe qua nó." Diệp Khôn thần nhiên nói.

"Hả? Là Phục Nghê Trận? Diệp đạo hữu, cho đến lúc này ta thật sự vẫn không thể nào nhìn ra được rốt cuộc đạo hữu là người như thế nào đây, đến ngay cả trận pháp bậc này mà đạo hữu cũng có được." Cô Hồng Nhan hít vào một ngụm khí lạnh, hăm mộ nói.

Phục Nghệ Trận mặc dù chưa được tận mắt thấy, nhưng danh khí của nó y cũng đã được nghe qua, có được trận pháp này thì tỷ lệ thành công của kế hoạch sẽ tăng lên rất lớn rồi đây.

Diệp Khôn không trả lời câu hỏi của Cô Hồng Nhan, hắn chỉ nhìn y cười một cách đầy bí hiểm để phô trương thanh thế của mình.

Thấy Diệp Khôn không trả lời, lại cười với mình như vậy, Cô Hồng Nhan không dám lên tiếng hỏi nữa, bí mật của người khác tốt nhất là biết càng ít thì càng tốt, nếu không sẽ dẫn đến họa sát thân lúc nào không ai có thể biết trước được.

Đạo lý đơn giản này y là người từng trải nên cũng hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 178: Giết Người Đoạt Bảo (1)

Cách Ô Cốc khoảng một dặm về phía đông, phía trên một đầm lầy đầy chướng khí.

Năm đạo độn quang với tốc độ rất nhanh bay vút qua, nhưng khi vừa mới tới khoảng trung tâm đầm lầy thì nhao nhao dừng lại một cách đột ngột.

Sau khi quay quanh một vòng trên không, năm đạo độn quang ổn định lại tư thế lơ lửng trên không cách bề mặt đầm lầy hơn mười trượng.

Hào quang thu liễm lại, liền xuất hiện bốn nam một nữ.

Trong đó có một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi, mặt lão nhỏ thót dài như mặt ngựa, bộ dạng nhìn rất gian xảo, một thân hồng khí lượn lờ nhìn rất yếu dị.

Từ khí tức trên người lão toả ra so với những người khác thì thấy lão là người có tu vi cao nhất, đã đạt tới Trúc Cơ Trung Kỳ.

Đứng bên cạnh lão là một thiếu nữ ngũ quan đầy đặn, làn da trắng trẻo, dáng người thướt tha, trên người nàng ta tản mát ra một cỗ lãnh khí khiến cho người khác khi tiếp xúc phải cảm thấy ớn lạnh.

Ba người còn lại thì một người là đại hán đã ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo có chút khờ khạo, nhưng ẩn trong mắt y không khỏi toát ra một tia giảo hoạt rất gian xảo.

Hai người kia đều là thiếu niên còn khá trẻ, dường như cùng một độ tuổi, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo của hai người khá là anh tuấn.

Ngoại trừ lão giả mặt ngựa có tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ ra, thì bốn người này đều có tu vi như nhau, Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

"Sư thúc, đột ngột dừng lại thế này không lẽ thúc phát hiện ra điều gì?" Bốn người liếc mắt nhìn nhau ai lấy đều cảm thấy khó hiểu khi lão giả đột nhiên bảo họ dừng lại, thiếu nữ vội lên tiếng hỏi.

"Ta cảm nhận được khí tức của Cô Hồng Nhan ở phía trước, lần này thì trời đã giúp ta rồi. Hắc hắc." Trên mặt lão giả hiện lên một vẻ đắc ý, cười nói.

"Sư thúc, là hấn sao? Tại sao hấn lại ở chỗ này, không phải lần trước hấn đã tới Việt Quốc để lần trốn sao?" Nghe lão giả nói, thiếu niên bên cạnh tỏ vẻ kinh ngạc lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, sư thúc! Tiểu tử này đã bị trục xuất ra khỏi sư môn, hơn nữa bây giờ hấn đã trở thành kẻ thù của bốn môn, hấn còn dám lảng vảng chỗ này sao? không lẽ là cạm bẫy?" Thiếu niên còn lại tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi.

"Hừ! Tiểu tử này đang cảm thứ lão phu cần, mặc kệ hấn xuất hiện ở chỗ này với mục đích gì, thứ ta cần nhất định ta phải có." Lão giả không quan tâm lắm lời nói của hai thiếu niên, vẻ mặt tỏ ra gian xảo nói.

"Được rồi! Các ngươi theo ta, qua bên đó xem thế nào, ngoài hấn ra ta còn cảm ứng được một tia khí tức khác nữa." Ngừng lại một chút, lão giả đem ánh mắt nhìn về phía trước nói.

"Còn có người khác? Xem ra sắp có kịch hay để xem rồi a."

Vừa mới dứt lời, toàn thân lão già hào quang cùng một chỗ hoá thành một đạo độn quang bay đi.

Sau khi khẽ cười nói ra một tiếng, thiếu nữ và ba người còn lại cũng hoá thành độn quang bám theo sau lão già.

...

Trung tâm Ô Cốc, lúc này không thấy bóng dáng của Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan đâu cả, quang cảnh ở đây vẫn như mọi khi dường như không có gì thay đổi.

Đột nhiên một đạo trận cuồng phong thổi qua, chớp mắt một cái liền thấy năm đạo độn quang loé lên từ phía xa rồi xuất hiện ở bên ngoài lối vào Ô Cốc.

Hào quang loé lên rồi vụt tắt, ngay sau đó năm người lão già lúc trước xuất hiện.

Đám người này chính là người của Du Vân Môn mà Cô Hồng Nhan đã nói, lão già có tu vi cao nhất kia chính là Uông Cẩn.

“Sư thúc, tới đây rồi nhưng sao đệ tử không thể cảm ứng được điều gì, từ chỗ này đến trung tâm Ô Cốc cũng chỉ còn khoảng năm mươi trượng mà thôi đây.” Đem thần thức thả ra dò xét một lượt, sau đó trung niên lên tiếng hơi nghi ngờ hỏi.

Thấy trung niên hỏi vậy, những người còn lại biểu hiện ra ngoài cũng không khác là mấy, theo như lão già Uông Cẩn nói thì Cô Hồng Nhan ở chỗ này, nhưng tới nơi lại không cảm ứng được khí tức của hắc thủ chỉ là một tia nhỏ nhất, khiến cho ai lấy đều cảm thấy nghi ngờ.

“Ân! Lúc nãy trên đường tới đây lão phu vẫn đem thần thức tập chung cảm ứng khí tức của hắc thủ, nhưng mới đây thôi đã không thể cảm ứng được nữa rồi, xem ra hắc thủ đã phát hiện ra chúng ta và đã bỏ trốn rồi a.” Uông Cẩn cũng đem thần thức ra dò xét một lượt nhưng không phát hiện ra được gì, sau đó hơi âm trầm lên tiếng nói.

“Hừ! Chắc chắn hắc thủ vẫn còn ở gần đây và đang ẩn nấp ở chỗ nào đó, đi, chúng ta vào trong cốc.” Uông Cẩn hừ nhẹ một tiếng, tinh quang trong mắt lão lóe lên, đồng thời khước miệng khẽ nhếch nói.

Dứt lời, toàn thân hắc hào quang cùng một chỗ, sau đó hóa thành một đạo độn quang bay vọt vào trong cốc.

Đám người còn lại thấy vậy chỉ khẽ liếc nhìn nhau một cái, sau đó cũng không thấy ai lên tiếng nói gì, cùng nhau hóa thành độn quang đuổi theo lão già.

Năm đạo độn quang nối theo nhau tiến vào sâu bên trong khu vực trung tâm Ô Cốc, tốc độ của độn quang rất nhanh, cho nên chẳng mấy chốc đã tới được khu vực trung tâm.

“Hắc hắc. Hóa ra tiểu tử nguoi đang trốn ở đây, đã gặp ta rồi còn không hiện thân.” Độn quang vừa dừng lại, còn chưa kịp thu hồi thì từ bên trong đã truyền ra giọng nói đầy đắc ý của Uông Cẩn.

Thấy Uông Cẩn nói ra lời này, những người còn lại hơi kinh ngạc, đồng thời không hẹn đều cùng nhau đem ánh mắt đề phòng nhìn theo lão.

Lời vừa dứt, thân hình của năm người một lần nữa hiện ra, Uông Cẩn đứng phía trước đem ánh mắt đầy kinh nghi nhìn về một phía với vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

“Uông Cẩn, lão già khôn khéo, như vậy mà cũng bị lão phát hiện ra a.” Cùng lúc đó, không gian chỗ đám người Uông Cẩn đang nhìn vào vụn vụn một hồi, thân hình Cô Hồng Nhan liền xuất hiện.

Trái với suy nghĩ của Uông Cẩn, Cô Hồng Nhan khi gặp lão không hề có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại hắc thủ còn rất tươi cười, mà trên khước miệng luôn nở nụ cười đầy bí hiểm nhìn lão.

Biểu hiện của Cô Hồng Nhan khiến cho Uông Cẩn phải nhăn mày, lão còn chưa kịp có phản ứng gì thì đột nhiên sắc mặt trở lên đại biến, bởi vì ngay lúc đó Cô Hồng Nhan lại biến mất không thấy đâu nữa, mà nụ cười bí hiểm của hắc thủ lại để cho lão có cảm giác không yên.

“Không tốt, các nguoi mau lui lại phía sau.” Tinh quang trong mắt Uông Cẩn lóe lên, ngay sau đó như cảm ứng được gì lão liền hét lớn lên một tiếng, đồng thời thân hình lão lóe lên vội lui về phía sau.

Cùng lúc đó, không có dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên không gian xung quanh đám người Uông Cẩn vụn vụn một hồi, sau đó toàn bộ quang cảnh đã biến đổi trở thành một vùng núi non lờ mờ, không còn là Ô Cốc như trước nữa.

Phản ứng của Uông Cẩn tuy nhanh nhưng cũng không thể thoát khỏi chỗ này, lão chỉ có thể lui lại được tầm một trăm trượng thì phải dừng lại bởi vì không thể lui xa thêm được nữa.

Đến lúc này, sắc mặt Uông Cẩn càng trở lên khó coi hơn, lão cố gắng muốn lui xa hơn thêm nữa nhưng không được, càng cố gắng lão càng bị một lực lượng vô hình nào đó rất quỷ dị ngăn lại.

Là người từng trải, gặp phải tình cảnh này Uông Cẩn đã nhận ra bản thân mình đã rơi vào bẫy của đối phương, chắc chắn đã rơi vào trận pháp nào đó có tính chất vây khốn rồi, như thế mới có thể giải thích được việc lão bị ngăn lại không thể đi ra.

Uông Cẩn đã vậy thì đám người còn lại khỏi phải nói, ngay khi lão hét lên, bọn họ cũng có hành động rất nhanh nhưng không thể nhanh hơn lão được.

“Chuyện này là thế nào, tại sao Ô Cốc lại biến thành núi đá thế này? Sư thúc!” Biết đột ngột khởi quá nhanh, tất cả mọi người đều có chút sợ hãi, thiếu nữ duy nhất ở đây không dám tin vào mắt mình lên tiếng hỏi.

Lời của thiếu nữ vừa dứt, những người khác còn chưa kịp có phản ứng gì khác thì dị biến lại nổi lên khiến cho ai lấy đều phải sợ ngây người.

Đột nhiên, không gian một lần nữa vẩn vèo, theo đó từng trận tiếng động ông ông vang lên, phạm vi một trăm trượng đổ lại hào quang liên tục chớp lên, ngay sau đó lấy mắt thường cũng có thể thấy được nó đang co rút lại.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Uông Cẩn và những người khác trở lên sợ hãi đến cực điểm, bởi vì theo hào quang đang co rút lại, bọn họ cũng bị lực lượng vô hình dồn đẩy vào trong.

Thời gian ước chừng nhấp một ngụm trà trôi qua, hào quang bên ngoài lóe lên một cái rồi biến mất không thấy gì nữa, lúc này đám người Uông Cẩn đang tụ tập đứng ở một chỗ, trên mặt ai lấy đều lộ rõ vẻ hoảng sợ khó mà nói thành lời.

Không cần phải trực tiếp tiếp xúc qua, chỉ cần dùng thần thức thả ra cảm ứng, bọn họ cũng biết bản thân đã bị vây hãm lại ở trong một không gian với độ rộng chỉ có hai mươi trượng mà thôi.

“Không tốt rồi! Chúng ta đã bị vây khốn trong trận pháp, không biết là trận pháp gì mà lão phu không nhất thời không thể làm gì được để thoát ra ngoài.” Đem thần thức thả ra tìm tòi một lúc, sắc mặt Uông Cẩn trở lên khá âm trầm có chút sợ hãi nói.

“Cái gì? Chúng ta bị vây trong trận pháp, hơn nữa sư thúc không có cách nào để thoát ra ngoài. Chuyện này...” Đứng bên cạnh nghe Uông Cẩn nói vậy, trung niên giật mình hoảng sợ lên tiếng.

“Ha ha. Các người thân bị vây hãm trong Phục Nghê Trận của ta thì đừng có mơ mà đi ra ngoài.” Trung niên vừa dứt lời, thì một tiếng cười lớn kèm theo giọng nói đầy đắc ý từ bên ngoài truyền tới.

Theo sau đó, không gian trước mặt đám người Uông Cẩn khoảng hơn mười trượng ở bên ngoài vẩn vèo một hồi, thân hình Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan liền hiện ra.

Sự xuất hiện của hai người khiến cho đám người Uông Cẩn nhao nhao như lâm đại địch, không những thế, khi nghe tới Phục Nghê Trận liền khiến cho thân thể Uông Cẩn không rét mà run, nhưng lão vẫn cố giữ bình tĩnh không dám để lộ ra ngoài.

Đám người còn lại chỉ tỏ ra hoảng hốt khi thấy hai người xuất hiện mà thôi, chứ bọn họ không biết sự lợi hại của Phục Nghê Trận cho nên không có phản ứng gì thái quá, nhưng Uông Cẩn thì khác, lão đã là cao thủ Trúc Cơ, cho nên đại danh của Phục Nghê Trận lão biết rất rõ.

Phục Nghê Trận uy danh như thế nào, lão rất hiểu cho nên mới biểu hiện ra ngoài như vậy, lão thật sự không dám nghĩ tới lại bị vây hãm trong trận ở hoàn cảnh này.

Hít vào một hơi thật sâu kìm nén lại sự sợ hãi, Uông Cẩn liền đem thần thức thả ra quét lên người Diệp Khôn một lượt, ngay sau đó sắc mặt lão trở lên rất khó coi.

“Có làm không đây, tiểu tử lạ mặt kia mới chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, tại sao hắn lại có được Phục Nghê Trận, đừng nói là mình, ngay cả một cao thủ Trúc Cơ Hậu Kỳ thậm trí là cao thủ Kết Đan Kỳ cũng không phải ai cũng có thể có được đây. Rốt cuộc kẻ này là kẻ nào, hắn lại đi chung với Cô Hồng Nhan nữa...” Thu thần thức lại, Uông Cẩn tỏ ra âm trầm trầm nghĩ,

Đám người bên cạnh Uông Cẩn mặc dù không nhìn ra được sự sợ hãi của lão, nhưng bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn vào sự biến đổi trên mặt lão và tình hình trước mắt ai lấy đều cảm thấy không ổn chút nào.

“Sư thúc, chúng ta đã bị vây khốn ở đây, vậy bây giờ phải làm thế nào?” Thiếu niên đứng bên cạnh đột nhiên có chút sợ hãi lên tiếng hỏi.

“Phục Nghê Trận...Phục Nghê Trận...Hà? Trận pháp này...sư thúc, làm thế nào bây giờ?” Thiếu niên còn lại từ đầu đến giờ mặc dù có sợ hãi nhưng vẫn âm thầm suy nghĩ tới điều gì đó, tới lúc này hắn nhớ tới lai lịch của Phục Nghê Trận trong lòng càng thêm hoảng sợ quay ra lão giả nói.

“Phục Nghê Trận, nó có lai lịch như thế nào?” Đứng bên cạnh, thấy biểu hiện của thiếu niên như vậy thiếu nữ thoáng kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng không hiểu rõ lai lịch của nó như thế nào, nhưng ta đã từng thấy nó ở trên điện tịch, chỉ biết nó rất lợi hại, cao thủ Trúc Cơ bị vây khốn

bên trong thì cũng khó mà thoát ra." Thiếu niên đem ánh mắt đầy sợ hãi nhìn về phía Uông Cẩn nói.

"Mấy người nói nhầm đủ chưa? Ta có một cuộc giao dịch muốn nói với các ngươi, chỉ cần các ngươi đồng ý ta sẽ thả các ngươi đi, thế nào?" Thấy đám người Uông Cẩn hơi nhiều lời, Diệp Khôn không muốn mất thời gian thêm nữa vội cắt lời của thiếu niên, lạnh lùng nói.

Nghe Diệp Khôn nói xong, đám người Uông Cẩn lúc này mới ngẩn ra, đồng thời đem ánh mắt đề phòng đặt lên trên người hắn.

"Vị tiểu hữu này, không biết tiểu hữu muốn giao dịch cái gì với chúng ta." Tự định giá một chút, tinh quang trong mắt Uông Cẩn lóe lên, sau đó lão nhìn thẳng Diệp Khôn hỏi.

Trong lúc lão hỏi, cánh tay của lão đột nhiên đưa về phía sau búng ra một tia tinh ti rất nhỏ bé vào trong không gian, tia tinh ti này không hề phát ra một chút linh lực nào cho nên những người ở đây không hề cảm ứng được gì, nó cứ vậy chìm vào hư không, không thấy đầu nữa.

Tuy nhiên, cùng lúc đó thì Cô Hồng Nhan đứng ở ngoài chột hơi nhú mảy, hắn đem thần thức đảo qua xung quanh một lượt nhưng không phát hiện ra được điều gì cả, trong lòng mang đầy nghi hoặc nhưng không có lên tiếng nói gì cả, cứ thế lặng lẽ đứng ở một bên.

...

Hiện bản thân đang bị hãm trong Phục Nghiê Trận, Uông Cẩn không dám biểu hiện ra ngoài khiến cho đối phương bị kích động, cho nên lão chịu nép về một chút để xem tình hình thế nào.

Mặc dù Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, nhưng có trời mới biết hai người có thủ đoạn gì để đối phó với mình, dù gì thì bản thân đang bị vây hãm trong trận, cho nên thần thông không thể phát huy ra được hết, vì vậy mà Uông Cẩn không dám vọng động.

"Cái này thì đơn giản, chỉ cần các ngươi giao ra Huyết Cương Đình, sau đó để ta hạ cấm chế trên người là được." Diệp Khôn tỏ vẻ bình thản, khẽ cười cười nói.

"Cái gì? Ngươi muốn Huyết Cương Đình, lại còn muốn hạ cấm chế trên người chúng ta." Nghe Diệp Khôn nói, Uông Cẩn giật mình kinh ngạc nói.

"Như thế nào? Các hạ không muốn sao?" Diệp Khôn lạnh lùng nói.

"Hừ! Huyết Cương Đình không thể giao cho ngươi, để ngươi hạ cấm chế càng không thể..." Uông Cẩn hừ nhẹ một tiếng lạnh lùng nói.

"Diệp đạo hữu! Không ổn rồi, lão ta đã âm thầm gọi tiếp viện, chúng ta phải nhanh chóng ra tay, nếu không sẽ không còn thời gia nữa." Đứng một bên nghe Diệp Khôn và Uông Cẩn nói chuyện, đột nhiên Cô Hồng Nhan có vẻ khẩn trương nói.

"Gọi tiếp viện? Từ khi nào sao ta không phát hiện ra?" Thấy Cô Hồng Nhan nói vậy, sắc mặt Diệp Khôn thoáng thay đổi, hắn hơi nghi ngờ hỏi lại.

"Khi này ta có dự cảm trong lòng, nhưng lúc đó nhất thời không thể nghĩ ra là vì sao, bây giờ thì ta đã hiểu tại sao lại có dự cảm đó. Nếu ta đoán không nhầm thì lão đã thi triển bí thuật độc môn Hồi Nguyên Khử Lưu để gọi cứu viện." Cô Hồng Nhan nhớ lại điều gì đó nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 Chương 179: Giết Người Đoạt Bảo (2)

"Hồi Nguyên Khử Lưu?"

Cô Hồng Nhan nhắc nhở, sắc mặt Diệp Khôn thay đổi liên tục rồi nói ra một câu, ngay lập tức sát khí trong mắt hắn lóe lên với vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đám người Uông Cẩn.

Khi nghe Cô Hồng Nhan nói xong, sắc mặt Uông Cẩn đột nhiên cũng trở lên rất khó coi, quả thật lúc trước lão đã dùng bí thuật âm thầm truyền tin để gọi cứu viện, lão đang cố gắng kéo dài thời gian để chờ cứu viện tới, thật không ngờ lại bị đối phương khám phá ra, chuyện này đúng là không hay chút nào.

Uông Cẩn như vậy, những người khác biểu hiện ra ngoài cũng không sai biệt mấy, lúc trước bọn họ đã được lão âm thầm truyền tin và căn dặn phải tìm cách kéo dài thời gian.

Nhưng với tình hình trước mắt, xem ra ý đồ của bọn họ đã không thành, không nghĩ tới Cô Hồng Nhan lại nhìn ra được kế của bọn họ.

"Được lắm, nếu đã như vậy thì ta không cần khách khí với các người nữa, Cô đạo hữu, người xử lý bốn người kia, còn lão già này cứ giao cho ta." Diệp Khôn cân nhắc một chút, sau đó lạnh lùng nói ra một câu.

Dứt lời, cánh tay Diệp Khôn khẽ vẩy, ngay lập tức một thanh trường kiếm xuất hiện trên tay hắn.

Sau đó tay phải hắn đặt lên đốc kiếm rồi kéo nhẹ một cái.

Thủy Linh Kiếm được rút ra khỏi vỏ, ngay lập tức một luồng hàn khí lạnh thấu xương từ trên thân kiếm toả ra bao trùm lấy phạm vi hơn mười trượng vào trong.

Đứng ở bên cạnh cảm nhận được hàn khí bức người từ Thủy Linh Kiếm khiến cho Cô Hồng Nhan phải hít vào một ngụm khí lạnh, hắn vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ khi thấy cách Diệp Khôn sử dụng pháp khí rất lạ.

Thấy Diệp Khôn đã ra tay, đám người Uông Cẩn có chút khản trương, mặc dù bị vây trong Phục Nghê Trận nhất thời không có cách nào thoát ra được, nhưng không vì vậy mà bọn họ chịu đứng im để mặc đối phương ra tay.

Uông Cẩn hơi nhíu mày, sau đó cánh tay lão khẽ vẩy, một viên hắc cầu to bằng nắm tay trẻ em xuất hiện trong lòng bàn tay lão.

Kế đó, bờ môi lão khẽ nhúc nhích, đồng thời đánh ra một đạo pháp quyết lên trên hắc cầu.

Ngay lập tức, bên ngoài hắc cầu hắc quang nổi lên chói mắt, sau đó một đoàn hắc khí từ bên trong hắc quang kích bắn ra đem toàn bộ cơ thể lão bao trùm vào trong.

Sau đó cánh tay lão khẽ run lên, hắc cầu liền rời khỏi tay bay lên trên không lơ lửng trước mặt lão và bắt đầu có sự biến hóa.

Bốn người còn lại cũng không dám chần chừ, từng người đều thả linh quang hộ thể ra bảo vệ toàn thân, đồng thời đem pháp khí của mình tế ra chuẩn bị nghênh địch.

Cô Hồng Nhan được Diệp Khôn nhắc nhở, lại thấy tất cả đã động thủ, hắn cũng không dám đứng đó mà nhìn, cánh tay hắn khẽ lật, ngay lập tức một cây Hồng Phiến xuất hiện trên tay hắn.

Diễn biến xảy ra rất nhanh, chỉ trong chớp mắt hai bên đã lấy ra pháp khí của mình chuẩn bị chiến đấu.

Sắc mặt của Diệp Khôn khẽ đổi, sau đó tay hắn vung vẩy đánh ra vài đạo pháp quyết vào khoảng không trước mặt.

Ngay sau đó, hai đạo liệt hỏa loé lên liên tục, chỉ trong vòng vài nhịp hô hấp hai đạo liệt hỏa biến lớn lên hơn một trượng, đồng thời hình thành hai đầu Hỏa Long và Hỏa Phụng.

Một tiếng rống ngâm phụng gáy vang lên, sau khi nhận được thần niệm của Diệp Khôn, Long Phụng rít lên một tiếng chói tai cùng nhau mang theo liệt hỏa hùng hực lao tới đỉnh đầu của Uông Cẩn.

Uông Cẩn nhìn Hỏa Long và Hỏa Phụng thì nhướng mày, sau đó khóe miệng của lão nhếch lên một nụ cười mỉm, dường như công kích này của Diệp Khôn đối với lão chẳng đáng nhắc tới cả.

Tùy ý nâng tay điểm ra một chỉ, ngay lập tức phía trước người Uông Cẩn liền xuất hiện hư ảnh của một đầu mãng xà lớn cỡ một trượng, điều đặc biệt ở đầu mãng xà này là toàn thân nó là một màu đỏ rực, bên trong còn tản mát ra nhiệt độ thật kinh người.

Uông Cẩn không hề chần chừ, lão cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết lên hư ảnh mãng xà, sau đó hai tay liên tục vung vẩy đánh ra vài đạo pháp quyết rơi trên người nó.

Ngay lập tức, hư ảnh mãng xà loé lên, không thể tưởng tượng được một màn xuất hiện.

Mãng xà ban đầu chỉ là hư ảnh, nhưng ngay lập tức đã trở thành thực thể, một thân hỏa hồng chi sắc, khí tức trên người nó phát ra còn mạnh mẽ hơn Hỏa Long, Hỏa Phụng của Diệp Khôn hơn rất nhiều.

Uông Cẩn không hổ là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, bí thuật lão thi triển ra không hề tầm thường.

Lão khẽ nâng tay điểm về phía trước một điểm, ngay lập tức mãng xà ngửa cổ lên trời gầm lên một tiếng, sau đó hai mắt nó hồng quang loé lên đồng thời há rộng cái miệng lớn như chậu máu hướng hai đầu Long Phụng đớp tới.

Nhất thời liệt hỏa đầy trời, không gian xung quang bị nung nóng lên, chớp mắt một cái ba đầu linh thú do pháp thuật biến ảo ra đã va chạm với nhau.

Đến cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh, không cần nói cũng đoán được kết quả, hai đầu Long Phụng rất nhanh đã bị đầu mãng xà cắn nuốt hết.

Không dừng lại ở đó, sau khi cắn nuốt hai đầu Long Phụng xong, măng xà găm lên một tiếng giận dữ, sau đó nó tiếp tục hướng về phía Diệp Khôn lao tới.

Nhìn một màn này Diệp Khôn không hề tỏ ra kinh ngạc, hắn đã sớm đoán biết được kết quả này rồi, Phụng Long Hỏa Công hắn mới tu luyện tới thành thử chín, cho nên không thể nào so với bí thuật của cao thủ Trúc Cơ Kỳ được, chiêu vừa rồi chẳng qua chỉ là tùy ý xuất ra mà thôi.

Mắt thấy măng xà lao tới chỉ còn cách Diệp Khôn khoảng một trượng, ngay lập tức một màn quý dị xuất hiện.

Đột nhiên không gian chấn động một hồi, sau đó huyền hóa ra một bức tường màu xanh lục chắn ở phía trước ngăn đầu măng xà lại, khiến cho nó không thể tiến thêm được một chút nào nữa.

Khóe miệng của Diệp Khôn nhếch lên, tới lúc này thì hắn mới an tâm, đúng như lời đồn về Phục Nghê Trận, ngay cả pháp thuật công kích của người bị nhốt ở bên trong trận cũng không thể xuyên qua tầng phòng hộ đi ra ngoài được.

Tuy vậy nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, tại sao Uông Cẩn có thể dùng bí thuật Hồi Nguyên Khử Lưu để truyền tin ra ngoài được.

Mà kết quả này lại khiến cho sắc mặt Uông Cẩn càng thêm khó coi, Phục Nghê Trận lão mới chỉ được nghe danh chứ chưa được thực nghiệm qua, lần này thì lão mới biết nó còn khó chơi hơn cả so với tin đồn rất nhiều.

Công kích của mình không thể làm được gì đối phương ở bên ngoài, nhất thời Uông Cẩn không biết lên làm như thế nào cho phải, biện pháp duy nhất của lão bây giờ là cố gắng kéo dài thời gian, chờ cho cứu viện đến mà thôi.

Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, đã biết được ý đồ của đối phương là gì, Diệp Khôn há lại để cho đối phương đạt được mục đích.

Để tránh dậm dãi lâu mệt, cách tốt nhất bây giờ là tốc chiến tốc thắng, nhưng đối phương là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, mặc dù là đang bị vây hãm trong trận, nhưng muốn giết lão cũng không phải là chuyện đơn giản mà một tu sĩ Luyện Khí như hắn có thể làm được.

Nghĩ vậy, tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, sau đó hắn dụng thần niệm truyền vào bên trong túi trữ vật.

Ngay lập tức, một đạo quý khí từ bên trong túi trữ vật bay ra, sau khi quay quanh trên đầu Diệp Khôn một vòng liền dừng lại và biến ảo thành một tiểu nhân đứng lơ lửng trước mặt hắn.

Phệ Linh Thiên Quỷ

Diệp Khôn muốn đánh nhanh thắng nhanh ngoài cách gọi Phệ Linh ra ngoài giúp đỡ thì hắn không nghĩ ra được cách nào là tốt nhất cả.

“Phệ Linh, giải quyết lão già kia.” Phệ Linh vừa xuất hiện, Diệp Khôn liền truyền thần niệm gia lệnh cho nó một câu.

Sau đó hắn không để ý đến Uông Cẩn nữa, mà quay ngoắt sang đám người còn lại.

...

Lúc này bốn người đi cùng Uông Cẩn đang luống cuống đón đỡ những đòn tấn công mãnh liệt từ bên ngoài trận đánh vào của Cô Hồng Nhan rất vất vả.

Đám người này ban đầu còn tưởng dùng Tứ Xuyên Tam Khu Trận để đối phó với Cô Hồng Nhan, thế nhưng bọn họ không nghĩ tới trận này ở trong Phục Nghê Trận không hề có tác dụng.

Không có tác dụng ở đây là vì mọi công kích của bọn họ không thể đánh tới được người Cô Hồng Nhan, nếu đổi lại đối phương cũng ở trong Phục Nghê Trận thì lại khác đấy.

Việc này cũng khiến cho Cô Hồng Nhan khá bất ngờ, ban đầu thấy Diệp Khôn bảo một mình hắn đối phó với bốn người kia, thực tâm trong lòng hắn lúc đó rất không phục, nhưng vì theo kế hoạch từ trước với lại đang bị Diệp Khôn khống chế cho nên hắn không muốn cũng phải đành ăn đắng đi làm.

Nhưng vừa mới giao thủ qua, Cô Hồng Nhan phát hiện mọi công kích của đối phương không thể chạm tới mình, lúc đó hắn rất mừng rỡ, cơ hội tốt như vậy hắn không thể bỏ qua, và đã thi triển rất nhiều bí thuật và thần thông mạnh nhất của mình để tấn công đối phương.

Mặc dù mọi công kích không thể thoát ra ngoài Phục Nghê Trận được, nhưng ở trong trận đám người này cũng vẫn bày ra Tứ Xuyên Tam Khu Trận để đón đỡ lại những đòn tấn công của Cô Hồng Nhan.

Chỉ là thần thông của Cô Hồng Nhan không hề tầm thường, thêm vào đó là rất quý dị, cho nên mới khiến cho bọn họ phải vất vả để tiếp nhận.

...

Lúc này đột nhiên thấy Diệp Khôn gọi ra một tiểu nhân để giúp đỡ, hơn nữa khi thần thức tiếp xúc qua thì phát hiện tiểu nhân đó là một Quý Vu Trung Kỳ, không những Cô Hồng Nhan mà đám người Uông Cẩn đều phải giật mình kinh sợ khi nhìn thấy nó.

Cô Hồng Nhan thì đỡ hơn, hần chỉ thoáng giật mình một chút rồi sắc mặt liền trở lên vui mừng, không cần biết đối phương là người như thế nào, nhưng hần là người thông minh nên cũng nhận ra tiểu nhân này chính là Linh Quỷ của Diệp Khôn.

Ngược lại đám người Uông Cẩn càng không thể thừa nhận nổi, hai người kia còn dễ đối phó, chỉ cần cố gắng cầm cự kéo dài thời gian là được, nhưng lúc này lại xuất hiện một tiểu quý có tu vi ngang ngửa với cao thủ Trúc Cơ Trung Kỳ nữa, việc này đã khiến cho bọn họ vừa sợ vừa giận.

Có trời mới biết thần thông của tiểu quý này mạnh yếu thế nào, nếu như bình thường thì không sao, dù gì thì cũng có Uông Cẩn ở đây, nhưng ở vào hoàn cảnh lúc này thì thật sự không ổn, khó mà nói trước được.

...

Phệ Linh nhận lệnh của Diệp Khôn xong, hai mắt nó chớp lên một cái, sau đó đem ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt của Uông Cẩn.

Uông Cẩn bị ánh mắt của Phệ Linh nhìn khiến cho lão phải rung mình một cái, trong lòng lão đột nhiên nổi lên một tia dự cảm không tốt rất khó nói thành lời.

Sắc mặt của lão trầm xuống, nếu đánh thì thần thông không thể tới gần đối phương, bây giờ chỉ còn cánh tạo ra phòng hộ vững chắc để bảo vệ toàn thân, đồng thời đón đỡ đòn tấn công của đối phương mà thôi.

Nghĩ vậy, Uông Cẩn thò tay vào trong trường lấy ra hai tấm phù lục có thuộc tính phòng ngự dán lên trên người, đồng thời lão tế ra một tầng hộ thể linh quang nữa cho chắc ăn.

Sau đó lão khua tay vẽ ở trước mặt một vòng, ngay lập tức một vòng hỏa diễm hiện ra chắn trước người lão.

Tiếp đó bờ môi lão khẽ nhúc nhích đọc chú ngữ rất tối nghĩa, hai tay thì bắt quyết liên tục, rồi lão cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết rơi trên vòng hỏa diễm trước mặt, đồng thời đánh lên đó vài đạo pháp quyết.

Ngay lập tức, vòng hỏa diễm lóe lên hồng quang chói mắt, sau đó hỏa diễm bùng lên đem cơ thể Uông Cẩn bao khóa vào trong.

Không dừng lại ở đó, ở bên trong hỏa diễm Uông Cẩn vẫn đọc chú ngữ, sau đó lão đánh ra một đạo pháp quyết rơi trên hắc cầu ở phía trước.

Hắc cầu lóe lên một cái, sau đó nó cấp tốc xoay tròn, càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức mà mắt thường nhìn vào cứ nghĩ là nó đang đứng yên vậy.

Rất nhanh, từ bên trong hắc cầu lóe lên một tia hắc mang rất quý dị, theo đó hắc mang liên tục đi ra, số lượng mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc một dày đặc, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nó đã đủ để bao phủ toàn bộ cơ thể Uông Cẩn và vòng hỏa diễm bên ngoài lão vào.

“Bùng” một tiếng.

Toàn bộ hắc mang đã nuốt trọn Uông Cẩn vào trong, nhưng hắc mang cũng đã có sự biến đổi lớn, lúc này nhìn vào toàn bộ hắc mang đã biến thành hắc viêm đang hùng hực cháy ở bên ngoài cơ thể lão, mà hắc cầu cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Toàn bộ quá trình nói ra thì dài dòng, nhưng thực ra diễn biến bất quá chỉ vài nhịp thở mà thôi.

Nhìn một màn này toàn bộ những người có mặt ở đây đều không hẹn cùng quay đầu lại trở mắt ra nhìn, không nghĩ tới Uông Cẩn lại bày ra tầng lớp phòng hộ kín đáo và đầy uy lực như vậy.

Hành động đó của lão cũng phải khiến cho Phệ Linh hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh khoe miệng nó nhếch lên một nụ cười mỉm.

Không hề dư thừa động tác, Phệ Linh nâng tay khẽ điểm về phía trước một chỉ, ngay lập tức không gian trước mặt nó vặn vẹo một hồi, một đám quỷ khí nhìn rất quý dị hiện ra, sau đó đột nhiên quỷ khí nhộn nhạo vài cái liền khuếch tán ra một khoảng cỡ hơn hai trượng.

Phệ Linh khẽ tru cái miệng nhỏ của mình ra thổi một cái rất nhẹ nhàng, lập tức quỷ vụ hướng về phía Uông Cẩn lao tới.

Đám quỷ vụ không nhanh không chậm tiến tới phía trước ngọn hắc viêm đang cháy ngùn ngụt khoảng hai trượng thì dừng lại, sau đó nó lóe lên, rồi lấy tốc độ rất nhanh ập đến bao vây ngọn hắc viêm vào trong.

Ở bên trong hắc viêm, Uông Cẩn hơi nhíu mày, lão đánh ra một đạo pháp quyết khiến cho hắc viêm cháy mạnh hơn, hòng muốn đem đám quỷ vụ kia đốt thành tro bụi.

Quả nhiên đúng như lão nghĩ, quỷ vụ bị hắc viêm đốt cho thất kinh bát lạc, thoáng cái đã bị thiêu rụi gần như hoàn toàn, thế nhưng nếu để ý kỹ thì có thể phát hiện ra trong đó vẫn còn vài tia quỷ khí thoát ần thoát hiện vẫn không bị hắc viêm thiêu rụi.

Quý vị bị thiếu rui hết, Phệ Linh không những không đau lòng mà còn mỉm cười một cái, sau đó cánh tay nó khẽ lật, một thanh tiểu kim kiếm liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Không hề chần chừ, Phệ Linh nâng tay vung kiếm chém ra liên tiếp ba kiếm về phía Ưông Căn.

...

Cùng lúc đó, Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan cũng đồng thời ra tay.

Hồng Phiến trên tay Cô Hồng Nhan phát lên, ngay lập tức năm đạo liệt hỏa to bằng nắm tay hải tử lóe lên nhằm về phía bốn người phía trước đánh tới.

Không dừng lại ở đó, Cô Hồng Nhan còn vạch lên không trung hư ảnh một thủ ấn hình tam giác, sau đó đánh ra một đạo pháp quyết khiến cho thủ ấn đó lớn lên hơn một trượng, rồi bàn tay hất đặt nhẹ lên đó ấn nhẹ.

Hư ảnh thủ ấn lóe lên một cái, sau đó lấy tốc độ rất nhanh lao về phía trước.

Bên này, cổ tay Diệp Khôn khẽ run lên, hai chân hất di chuyển theo mã bộ với tốc độ rất nhanh, sau đó hư ảnh của hắn lóe lên từ ba hướng, đồng thời xuất ra ba chiêu kiếm khác nhau hướng về phía bốn người phía trước chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 180: Giết Người Đoạt Bảo (3)

Gặp Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan đồng loạt ra tay, thêm vào đó thần thông bị Phục Nghê Trần hạn chế không thể tấn công đối phương được, cả bốn người vừa sợ vừa giận, cũng chỉ còn cách làm giống như Ưông Căn là gia tăng phòng ngự đón đỡ đòn tấn công của hai người mà thôi.

Cả bốn người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó hít sâu vào một hơi, đồng thời trên thân mỗi người lóe lên một đạo hào quang chói mắt, đem hộ thể linh quang gia tăng thêm phần nào lực phòng hộ.

Sau đó sắc mặt mỗi người trở đều trở lên ngưng trọng, cùng đem pháp khí của mình ném về phía trước, đồng thời căn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết phun lên trên bề mặt pháp khí.

Trong miệng lẩm bẩm đọc chú ngữ tối nghĩa, sau đó từng đạo pháp quyết được bốn người đánh ra rơi trên bốn cây pháp khí ở phía trước.

Ngay lập tức, trên thân mỗi pháp khí lóe lên hào quang chói mắt, thoáng cái thể tích của chúng đã biến lớn lên cỡ hơn một trượng có thừa.

Từng trận ông ông vang lên, bốn thanh pháp khí phân biệt là Đoản Côn, Thiết Thủ, Thanh Diệp Lụa, Hắc Dao của bốn người run lên mãnh liệt, sau đó chúng rời khỏi vị trí tụ lại một chỗ ở giữa trung tâm phía trên đỉnh đầu của bốn người.

Bốn pháp khí theo đó liên tục xoay chuyển ở phía trên, chúng liên tục lóe lên không ngừng, đồng thời tạo thành một bức tường linh quang phủ xuống che chắn ở phía trước bốn người.

Bức tường linh quang vừa phủ xuống, ngay lập tức bốn người ở phía dưới cũng bắt quyết thi triển bí thuật nào đó có vẻ rất ăn ý.

Thoáng cái một hư ảnh trận pháp hiện ra trước mặt, lấy cơ thể của bốn người làm mắt trận kết hợp với bức tường linh quang ở phía trên tạo thành một pháp trận phòng ngự nhìn khá là vững trắc.

Nhìn một màn này, Cô Hồng Nhan không có biểu hiện gì cả, nhưng Diệp Khôn lại có vẻ kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận được bốn pháp khí kia đều là nhất giai trung phẩm, mà bức tường linh quang do chúng tạo ra nhìn như đơn giản nhưng hắn thấy khá là vững trắc, không dễ gì có thể đơn giản phá vỡ được.

Đến lúc này bốn người phía trong lại thi triển ra một pháp trận khác và còn kết hợp với bức tường linh quang kia nữa, khiến cho nó càng thêm vững trắc hơn, xem trận pháp kia đúng là Tứ Xuyên Tam Khu Trận rồi.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn vừa mới lóe lên, thì ngay lập tức năm đạo liệt hỏa và ba đạo kiếm khí đã va chạm với bức tường linh quang ở bên ngoài bốn người.

“Âm...Âm...”

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, thế nhưng bức tường linh quang chỉ hơi nhện nhạo một chút rồi thôi, nó đã ngăn cản lại được công kích của Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan mà không hề bị tổn thương gì cả.

Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan liếc mắt nhìn nhau một cái, ai lấy đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt của đối phương, hai người vừa rồi xuất chiêu không hề tầm thường, không dám nói là mạnh nhất nhưng cũng không phải là yếu, thế mà công kích lại bị ngăn lại một cách đơn giản như vậy, xem ra Tứ Xuyên Tam Khu Trận này rất khó đối phó đây.

Ngăn lại được đợt tấn công của Cô Hồng Nhan và Diệp Khôn, cả bốn người trong trận đều lộ rõ vẻ vui mừng, thế nhưng sắc mặt của mỗi người đều có chút biến đổi không hề nhỏ, rõ ràng công kích vừa rồi cũng đã khiến cho bọn họ phải chịu một chút thiệt thòi, nhưng như vậy cũng không hề gì, chỉ cần cố gắng cầm cự thêm một khoảng thời gian nữa là được.

Đòn tấn công vừa rồi không làm gì được đối phương, về mặt Diệp Khôn càng trở lên âm trầm, hắn không nghĩ tới Tứ Xuyên Tam Khu Trận của đối phương lại có lực phòng ngự mạnh mẽ đến như vậy, nếu cứ như thế này thì không ổn.

Hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt Diệp Khôn đột nhiên trở lên ngưng trọng.

Không thấy hắn có động tác gì, đột nhiên khí tức trên người hắn tăng vọt lên rất nhiều, thoáng cái đã tiếp cận tới khí tức của một tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ không sai biệt lắm.

Sau đó tinh quang trong mắt Diệp Khôn lóe lên, Thủy Linh Kiếm đột nhiên rời khỏi tay rồi bay lên phía trên đỉnh đầu hắn, mũi kiếm thì chĩa thẳng lên trời, còn đốc kiếm cách đỉnh đầu hắn khoảng một xích.

Toàn thân Diệp Khôn thả lỏng, hai tay bắt quyết, sau đó hắn điều động pháp lực trong cơ thể quán chú vào hai cánh tay mình.

Đột nhiên hắn ngửa cổ lên trời, hai tay động tác rất mau lẹ, vung lên chụp vào chuôi kiếm lăm chặt lấy, đồng thời nhún người phi thẳng lên không cách mặt đất khoảng chừng mười trượng.

“Vạn Kiếm Quy Tông”

Hét lên một tiếng, pháp lực trong người Diệp Khôn cấp tốc di chuyển, chúng theo hai cánh tay của hắn truyền vào Thủy Linh Kiếm.

Ngay lập tức, trên thân Thủy Linh Kiếm lóe lên hào quang chói mắt, từng tia kiếm khí lăng lệ lạnh thấu xương từ đó lan tỏa ra với số lượng rất nhiều.

Theo đó, hư ảnh của Tiểu Thủy Linh Kiếm cũng lóe lên biến ảo ra, từ một thành hai, hai thành bốn, ...thoáng cái đã biến ảo ra cả vạn thanh Tiểu Thủy Linh Kiếm.

Nhất thời kiếm khí và hư ảnh Tiểu Thủy Linh Kiếm đầy trời, một uy áp khổng lồ từ phía trên người Diệp Khôn lan tỏa xuống phía dưới.

Không dừng lại ở đó, toàn bộ Tiểu Thủy Linh Kiếm đột nhiên khê run lên, sau đó chúng tụ lại một chỗ, tạo thành hư ảnh một thanh Kiếm Tiên lớn hơn mười trượng mang theo uy áp thật kinh người từ phía trên phủ xuống.

Diễn biến xảy ra khá nhanh, ở gần đó Cô Hồng Nhan bị Diệp Khôn làm cho giật mình kinh sợ, hắn không thể tưởng tượng nổi thần thông của Diệp Khôn lại mạnh mẽ tới mức này, uy áp từ phía trên người Diệp Khôn đè xuống khiến cho hắn hít thở không thông, nhất thời hắn không thể làm gì được, chỉ còn biết trợn mắt há hốc mồm ra mà nhìn.

Cô Hồng Nhan như vậy, bốn người ở trong trận cảm nhận được uy áp từ trên người Diệp Khôn tỏa ra cũng phải biến sắc, bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi hắn có thể làm ra được việc như thế này.

Rõ ràng tu vi của đối phương chỉ là Luyện Khí Kỳ mà thôi, nhưng lúc này đột nhiên lại tăng vọt lên tiếp cận với tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ, hiển nhiên đối phương đã sử dụng bí thuật thăng tiến tu vi, hơn nữa thi triển ra thần thông không hề tầm thường.

Nhìn vào hư ảnh Tiên Kiếm cùng với uy áp tàn mát ra từ nó, nhất thời trong lòng cả bốn người nhảy dựng lên, đột nhiên sắc mặt ai lấy đều trở lên trắng bệch như cát không còn giọt máu.

Khoảng trống để di chuyển bị hạn chế, mặc dù dựa vào phòng ngự vững trắc của Tứ Xuyên Tam Khu Trận che trở, thế nhưng trong lòng bọn họ vẫn nổi lên một hồi cảnh báo rất nguy hiểm.

Điều này cho thấy, nếu như Tiên Kiếm kia mà chém xuống, hiển nhiên bọn họ lành ít dữ nhiều rồi.

Không còn đường rút lui, cả bốn người liếc mắt nhìn nhau, sau đó cắn răng một cái, đồng thời cùng một lúc đánh ra liên tiếp vài đạo pháp quyết gia tăng thêm pháp lực vào Tứ Xuyên Tam Khu Trận.

Không dừng lại ở đó, mỗi người còn cần đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết, ngay lập tức tinh huyết bị trận pháp hấp thu hết.

“Ông... ông...”

Ngay khi hấp thu toàn bộ tinh huyết của bốn người, Tứ Xuyên Tam Khu Trận lóe lên hào quang chói mắt, đồng thời từng trận ông ông vang lên, sau đó biến ảo ra thêm bốn lớp phòng ngự nữa ẩn vào bên trong.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng diễn biến xảy ra rất nhanh.

“Sát...”

Về mặt Diệp Khôn lạnh như băng, hần hét lên một tiếng thật lớn, đồng thời Thủy Linh Kiếm trong tay chém ra một kiếm rất nhẹ nhàng xuống phía dưới.

Một kiếm này nhìn như rất bình thường, thế nhưng thuận theo đó hư ảnh Tiên Kiếm theo sau mà đến trước, toàn bộ kiếm khí được áp súc lại một chỗ, hướng thẳng xuống bức tường khi phòng hộ của bốn người phía dưới.

“Ầm...” Một tiếng kinh thiên động địa vang lên.

Hư ảnh Tiên Kiếm cùng kiếm khí nuốt trọn cả bốn người vào trong, ngoài tiếng nổ mạnh ra hoàn toàn không còn nghe thấy bất kỳ một tiếng động nào khác cả, không lẽ toàn bộ bốn người đã hồn phi phách tán rồi?

Đang thi triển thần thông chống đỡ lại những đòn công kích của Phệ Linh ở bên này, Ưông Cẩn không khỏi giật mình phải quay đầu lại, nhìn thấy một màn này sắc mặt lão đột nhiên trở lên xám trắng như tro tàn, dường như lão không thể tin nổi vào mắt mình nữa vậy.

Mặc dù ở gần nhau, nhưng lão ẩn thân bên trong hắc viêm chuyên tâm đối phó với Phệ Linh cho nên không có phân tâm để xem tình huống ở bên này, một phần là do khi ở bên trong hắc viêm thần thức đã bị hạn chế, hơn nữa lão tin tưởng bốn người chỉ cần liên thủ bày ra Tứ Xuyên Tam Khu Trận là dư sức để chống đỡ hai người bọn Diệp Khôn rồi, vì vậy lão mới không để tâm đến.

Vừa rồi lúc Diệp Khôn thi triển Vạn Kiếm Quy Tông cũng đã khiến cho lão cảm nhận được một luồng khí tức cường đại xuất hiện ở bên kia, thế nhưng lão không thể phân tâm được, đến lúc tiếng nổ lớn vang lên, lão mới giật mình quay đầu lại đồng thời mở ra một khe hở để nhìn qua bên kia.

Thật không ngờ, đập vào mắt lão lại là một cảnh tượng kinh người đến như vậy.

Hít vào một hơi thật sâu, Ưông Cẩn chỉ biết thở dài trong lòng, không biết bốn đệ tử kia sống chết thế nào, nhưng lão không còn tâm tư đâu mà quản được, đối phó với thần thông quỷ dị của Phệ Linh đã khiến cho lão phải nhọc lòng rồi.

Diệp Khôn đứng yên bất động lơ lửng trên không, tà áo của hắn không gió mà bay, một tay nắm đầm đưa ra đằng sau, tay còn lại cầm Thủy Linh Kiếm chỉ xuống phía dưới với tư thế hiển ngang ngạo ngễ.

Ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn xuống phía dưới, dường như là đang tìm kiếm cái gì vậy.

Cô Hồng Nhan thì vẫn đứng bất động ở một chỗ, hắn không dám cử động dù là cử chỉ nhỏ nhất, chỉ nghe thấy hơi thở của hắn dồn dập và nhịp tim đập thình thịch mà thôi, hắn thật sự không dám tin vào những gì mình vừa chứng kiến nữa.

Một kiếm vừa rồi đã khiến cho hắn quá kinh sợ rồi, hắn không thể tưởng tượng nổi một tu sĩ Luyện Khí Kỳ lại có thể xuất ra được một chiêu kiếm uy lực mạnh mẽ đến như vậy.

Trong thâm tâm hắn còn nổi lên một mối nghi ngờ, liệu có phải Diệp Khôn đang giả heo ăn thịt hổ hay không, tu vi của đối phương đã là Trúc Cơ rồi, thế nhưng lại cố tình ẩn dấu tu vi chỉ để lộ ra ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ.

Nghĩ thì như vậy, nhưng thần thức của hắn đảo qua người Diệp Khôn rất nhiều lần để kiểm tra thực hư, nhưng chỉ thu được một kết quả như nhau, đối phương rõ ràng chỉ ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ mà thôi.

Nghĩ thế nào cũng không ra, thời gian trôi qua không biết là bao lâu, rốt cuộc Cô Hồng Nhan đã lấy lại được vẻ bình tĩnh, thế nhưng hắn vẫn không dám lên tiếng ho he điều gì, mà chỉ lẳng lặng đứng một chỗ nhìn theo ánh mắt của Diệp Khôn về chỗ mà bốn người khi nãy vừa đứng.

Lúc này như hư ảnh Tiên Kiếm cũng đã biến mất, những tia kiếm khí cuối cùng cũng dần tiêu tán.

Đột nhiên hai mắt Diệp Khôn nhắm lại, vẻ mặt của hắn tỏ ra khá là kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng ở phía dưới.

Cô Hồng Nhan biểu hiện ra ngoài cũng không khác Diệp Khôn là mấy, hắn cũng không nghĩ tới điều đang xảy ra ở trước mắt mình.

Ở phía trước, cả bốn người vừa rồi vẫn chưa chết, tuy nhiên bọn họ cũng không có gì tốt lành cả.

Bức tường khí phòng hộ đã không còn, Tứ Xuyên Tam Khu Trận cũng tan rã, toàn bộ pháp khí rơi ngổn ngang dưới đất, linh quang rất ảm đạm. Cả bốn người quần áo rách tả tơi, sắc mặt trắng bệch như cắt không còn một giọt máu, trên khóe miệng mỗi người còn chảy ra một vệt máu tươi vẫn chưa khô, mà khí tức trên người như có như không, hiển nhiên là đã bị thương rất nặng rồi.

Mặc dù may mắn thoát chết, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt của mỗi người đều thấy rõ vẻ sợ hãi đến cực điểm, lúc này bọn họ đã mất đi sức phản kháng, nếu như còn bị Diệp Khôn và Cô Hồng Nhan tấn công ắt hẳn sẽ bị giết ngay lập tức không còn nghi ngờ gì nữa.

“Vị đạo hữu này, thần thông của đạo hữu bọn ta đã được linh giáo qua, bọn ta với đạo hữu trước giờ không oán không cừu, Huyết Cương Đình hiện đang trong tay sự thúc, kính mong đạo hữu rộng lòng tha cho bọn ta một mạng, đại ân đại đức này chúng ta xin ghi tạc trong lòng...” Nếu động thủ tiếp, kết quả ra sao không cần nói ai cũng biết, vì vậy cả bốn người liếc mắt nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó trung niên hít vào một hơi lấy lại vẻ bình tĩnh hướng Diệp Khôn lên tiếng cầu khẩn.

Thấy trung niên mở miệng cầu xin mình, Diệp Khôn thoáng kinh ngạc một hồi, sau đó khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, nhìn bốn người phía dưới cười cười nhưng không nói gì cả.

Biểu hiện của Diệp Khôn khiến cho bốn người cảm thấy khó hiểu, trên mặt mỗi người đều tỏ ra vẻ kinh nghi bất định, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mong đợi, hy vọng đối phương có thể tha cho mình một mạng.

“Quả thật các vị đạo hữu với ta trước giờ không thù không oán, nếu muốn ta tha mạng cho các vị cũng được, chỉ cần các vị đáp ứng được yêu cầu của ta thì...” Diệp Khôn nhìn bốn người vẫn tỏ ra vẻ tươi cười như trước, nhưng ẩn sâu trong mắt hắn lóe lên một tia sát khí rất khó mà phát hiện được, sau đó hắn thần nhiên nói.

Thấy Diệp Khôn nói sẽ tha mạng cho mình, sắc mặt của bốn người đều giãn ra, không khỏi toát lên một tia vui mừng, nhưng cũng không vì vậy mà bọn họ dám vội đắc ý, vì muốn sống vẫn còn phải đáp ứng cho đối phương một yêu cầu nữa.

“Không biết đạo hữu muốn chúng ta đáp ứng yêu cầu...” Đối phương đã nói như vậy, xem ra là vẫn còn cơ hội tìm được đường sống trong cõi chết, lần này thiếu nữ có vẻ khẩn trương vội lên tiếng hỏi.

“Ha ha. Chỉ cần các vị giao ra hồn phách của mình là được.” Không đợi cho thiếu nữ kịp nói hết câu thì Diệp Khôn cười lớn cắt lời nàng ta nói.

Lời còn chưa dứt, khóe miệng của Diệp Khôn nở một nụ cười âm hiểm, đồng thời tay hắn liên tục bung ra bốn chỉ về phía trước.

“Ngươi...”

“Phụp!”

Bốn người nghe vậy thì cả kinh kịp hô lên một tiếng, cùng lúc đó chỉ nghe thấy một tiếng xuyên thủng nhỏ vang lên, trên ngực mỗi người đều xuất hiện một lỗ thủng nhỏ xuyên trúng giữa tim, máu trên đó vẫn còn đang rỉ ra không ngừng, khiến cho bọn họ tuyệt khí mà chết.

“Bụp...”

Cơ thể bốn người ngã vật xuống mặt đất, Diệp Khôn không hề chần chừ, khẽ vẫy tay một cái, ngay lập tức một đạo linh quang trong tay hắn bắn ra quấn quanh bốn cái xác ở phía trước một vòng rồi quay trở lại trên tay hắn.

Linh quang thu lại, trên tay hắn liền xuất hiện bốn cái túi trữ vật.

“Hừ! Tha cho các ngươi? Nghĩ ta là đồ ngốc sao?” Thì thảo nói một câu, Diệp Khôn liền đem bốn túi trữ vật thu vào trong người, thuận tay hắn bung ra bốn đạo liệt hỏa đem bốn cái xác đốt thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 181: Đạt Mục Đích

Uông Cẩn ở bên trong hắc viêm đột nhiên sắc mặt trầm xuống, lão mặc dù không có tâm tư để lo cho đám đệ tử, nhưng cũng không phải vì vậy mà lão bỏ qua, lão đã âm thầm thả ra một tia thần thức nhỏ để quan sát.

Vì vậy những gì vừa mới xảy ra ở bên này đã lọt vào trong mắt của lão, lão không thể tưởng tượng nổi thần thông của Diệp Khôn lại đạt đến trình độ mạnh mẽ như vậy.

Bị vây khốn ở chỗ này, lại bị Phệ Linh liên tục tấn công, Uông Cẩn lại không thể làm gì được đối phương khiến cho lão thực sự phải nhọc tâm đối phó.

Điều lão đáng lo ngại lúc này là Diệp Khôn sẽ quay ra liên thủ với Phệ Linh để tấn công lão.

Thần thông của Phệ Linh lão đã được trải nghiệm qua, còn thần thông của Diệp Khôn thì chưa.

Theo lẽ thường Diệp Khôn không đáng khiến cho lão phải đề ở trong mắt, nhưng qua biểu hiện vừa rồi của hắn, đã khiến cho lão phải suy nghĩ lại.

Mặc dù tu vi của Diệp Khôn chỉ là Luyện Khí Kỳ, nhưng lão vẫn không dám coi thường, ngoài Phục Nghê Trận ra, có trời mới biết hắn còn có bảo bối hay thần thông nào khác có thể uy hiếp tới lão.

Ý nghĩ trong đầu Uông Cẩn liên tục loé lên, sắc mặt lão theo đó cũng trở lên ngưng trọng hơn.

Lão tiếp tục đánh ra vài đạo pháp quyết và gia tăng pháp lực rót vào hắc viêm ở bên ngoài, khiến cho lực phòng ngự của nó gia tăng thêm mấy lần.

...

Ngay khi giết chết bốn người của Du Văn Môn, Diệp Khôn cũng không hề để ý tới Cô Hồng Nhan đang ngây ngốc ở bên cạnh nhìn mình.

Hắn quay ngoắt người lại nhìn chăm chăm về phía hắc viêm ở bên này.

Không hề chậm chễ, cũng không có dư thừa động tác, Thuỵ Linh Kiếm trong tay Diệp Khôn liên tục vung vẩy, ngay lập tức từng đợt kiếm khí lăng lệ rít gió lao vào hắc viêm bên ngoài Uông Cẩn.

Cùng lúc đó, Phệ Linh cũng đã nhận được thần niệm chỉ giao của Diệp Khôn truyền cho, ngay lập tức, vẻ mặt của nó trở lên lạnh lùng, cánh tay nhỏ nâng lên vạch vào khoảng không vài cái.

Ngay sau đó, ở giữa không trung xuất hiện một đồ án mặt quỷ nhìn rất dữ tợn, mặt quỷ chớp lên vài cái, sau đó nó biến ảo thành gần như thực thể, kể đó nó há rộng cái miệng của mình ra lao về phía trước tấn công.

Phệ Linh mặt không biểu tình, nó khẽ nâng tay, Tiểu Kim Kiếm loé lên hào quang chói mắt, rồi chớp lên vài cái, liền biến ảo thành một thanh cự kiếm lớn hơn mười trượng.

Lập tức, một luồng linh áp đáng sợ từ phía trên cự kiếm toả ra đè xuống, khiến cho toàn bộ không gian xung quang hơn mười trượng phải chịu một áp lực rất lớn, đến mức khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

Khoé miệng Phệ Linh nhếch lên, pháp lực trong người nó được lưu động rất nhanh, sau đó qua tay đi thẳng vào Tiểu Kim Kiếm.

Ngay lập tức, hư ảnh cự kiếm loé lên hào quang chói mắt, theo sau đó từng tia lôi điện liền xuất hiện, chúng loẹt xẹt qua lại nhìn thật kinh người, khó mà có thể hình dung nổi.

"Hú...!"

Phệ Linh ngửa mặt lên trời hú một tiếng thật dài, tay còn lại của nó nâng lên nắm chặt lấy đốc kiếm, sau đó chém ra một kiếm đầy uy lực về phía hắc viêm ở phía trước.

Hầu như cũng một lúc, từng đợt kiếm khí của Diệp Khôn và mặt quỷ cùng với cự kiếm của Phệ Linh đánh tới phía trước hắc viêm đang hùng hực cháy.

Bên trong hắc viêm, Uông Cẩn thoáng hiện lên một tia sợ hãi, lão có thể cảm nhận được đòn tấn công này của hai người không hề đơn giản chút nào, đặc biệt là cự kiếm kia, không hiểu sao trong lòng lão đột nhiên nổi lên dự cảm bất hảo.

Cấn răng một cái, Uông Cẩn liên tục bấm niệm pháp quyết, sau đó đánh lên trên bề mặt hắc viêm ở bên ngoài.

Ngay lập tức, bên ngoài hắc viêm hắc quang đại thịnh, sau khi nhộn nhạo một hồi, hắc quang liền biến ảo ra thành ba cự nhân lớn hơn một trượng với tướng mạo rất giống với Uông Cẩn, điều đặc biệt ở đây là từ trên người của ba cự nhân này lại toả ra linh áp rất giống nhau, chúng đều đã đạt tới tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ.

Ba cự nhân vừa xuất hiện, chúng đột nhiên ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thật lớn, ngay lập tức đồng tử của chúng liền chuyển sang màu đỏ như máu nhìn rất hung hãn.

Tự đâm vào ngực mình vài cái, cả ba cự nhân gầm lên một tiếng, sau đó chúng phân biệt ba hướng lao vào đòn tấn công của Diệp Khôn và Phệ Linh.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng sự việc diễn ra chỉ trong vài nhịp thở mà thôi.

Rất nhanh, cả ba cự nhân đã lao vào ôm chôn lấy toàn bộ kiếm khí của Diệp Khôn và ngăn cản lại mặt quỷ cùng với cự kiếm của Phệ Linh.

“Xoẹt...xoẹt...”

Những tiếng cắt xén sắc bén vang lên, cả ba cự nhân không kịp kêu lên một tiếng liền bị kiếm khí lăng lệ và từng tia lôi điện oanh tạc đánh cho thất kinh bát lạc, thoáng cái đã hình thành cầu diệt.

Không dừng lại ở đó, những kiếm khí còn lại và cự kiếm vẫn tiếp tục hướng hắc viêm phía dưới đánh tới.

Riêng mặt quỷ lại có biến đổi rất quỷ dị, ngay khi gần tiếp xúc với cự nhân nó đột nhiên tiêu biến thành từng đoàn quỷ khí tán loạn ra tứ phía, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn một màn này, sắc mặt Uông Cẩn xám như tro tàn, trên khóe miệng của lão đột nhiên rỉ ra một dòng máu nhỏ, hiển nhiên ba cự nhân vừa rồi là do lão dùng bí thuật biến ảo ra, chúng bị diệt cho nên lão cũng bị ảnh hưởng theo.

“Oanh...” Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Cự kiếm đã chém tới hắc viêm ở bên ngoài Uông Cẩn.

Sau một khắc, toàn bộ kiếm khí tiêu tán, cự kiếm cũng không thấy đâu nữa, mà hắc viêm cũng vậy, đã hoàn toàn biến mất.

Đề lộ ra ngoài đó chính là Uông Cẩn, lúc này xung quanh người lão vẫn thấy một lớp thanh quang bao bọc lấy toàn thân, cơ thể của lão không hề có chút tổn thương nào cả, duy chỉ có điều là sắc mặt lão bây giờ nhợt trắng bệch như cát không còn một giọt máu.

“Không nghĩ tới một kích này chỉ có thể phá vỡ được lớp phòng ngự hắc viêm ở bên ngoài lão, để xem lần này lão xé chống đỡ như thế nào.” Nhìn thấy Uông Cẩn vẫn bình an đứng ở phía trước, sắc mặt Diệp Khôn thoáng thay đổi, sau đó khóe miệng của hắn nhếch lên, lạnh lùng nói ra một câu.

Dứt lời, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, sau đó hắn ném Thủy Linh Kiếm về phía trước mặt, đồng thời hai tay vung vẩy đánh ra hơn mười đạo pháp quyết lên trên thân kiếm.

Ngay lập tức, trên thân Thủy Linh Kiếm hào quang chói mắt, sau khi chớp nhoáng vài cái nó liền biến mất không thấy đâu nữa, lúc này nhìn vào đó chỉ thấy đó là một hư ảnh Kiếm Tiên rất mỏng manh lập lòe ở phía trước.

Không dừng lại ở đó, đột nhiên khí tức trên người của Diệp Khôn tăng vọt lên, như lúc trước, khí tức của hắn đã chạm đến mức của một tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ.

“Nhân Kiếm Hợp Nhất, Nhất Niệm Tiêu Vong.”

Diệp Khôn hét lên một tiếng thật lớn, ngay lập tức một màn khó có thể tưởng tượng nổi xảy ra.

Chỉ thấy hư ảnh Kiếm Tiên lóe lên nhập vào trong cơ thể hắn, ngay lập tức toàn thân hắn hào quang chói mắt nổi lên, hư ảnh một thanh Tiên Kiếm lớn hơn một trượng liền xuất hiện đem cơ thể hắn bao vào trong, sau đó toàn thân hắn lóe lên một cái biến mất tại chỗ.

“Không tốt!”

Nhìn một màn này, sắc mặt Uông Cẩn trở lên đại biến, lão quát lên một tiếng đồng thời lui về phía sau hơn một trượng.

Có điều, lão vẫn chậm một bước.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đưa mắt nhìn lại thì thấy giữa bụng lão bị thủng một cái lỗ lớn bằng miệng bát, máu me đầm đìa đang từ đó chảy ra không ngừng.

Mà ngay lúc đó, một đạo hào quang lóe lên rồi biến mất ngay trên người lão, đến khi xuất hiện thì đạo hào quang đó đã ở cách nào hơn mười trượng ở bên ngoài Phục Nghê Trận.

Hào quang thu liễm lại, Diệp Khôn liền xuất hiện, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, trên tay hắn đang cầm Thủy Linh Kiếm, mà rõ ràng trên đầu kiếm vẫn còn dính một chút máu bám ở đó.

Uông Cẩn trợn mắt nhìn về phía Diệp Khôn, một tay lão bịt lấy miệng vết thương ở trước bụng, còn một tay vội móc từ trong người ra một lá bùa

rời dán lên đó.

Sinh lực mệnh của Uông Cẩn quả nhiên không tầm thường, lão bị một đòn chí mạng như vậy rồi mà vẫn không chết, điều này khiến cho Diệp Khôn có chút kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Uông Cẩn vừa mới đem lá bùa dán lên miệng vết thương, đột nhiên lão ngẩng mặt lên nhìn với ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Không biết từ lúc nào, một hư ảnh Kim Lôi Kiếm xuất hiện nhằm cổ lão chém tới.

“Phụp”

Không kịp kêu lên một tiếng, đầu lâu của Uông Cẩn đã bị Kim Lôi Kiếm lấy xuống.

“Hô!”

Diệp Khôn thở ra một tiếng, cuối cùng thì cũng đã giải quyết được đối phương.

“A...”

Vẫn còn chưa kịp ổn định lại tinh thần, đột nhiên từ phía sau lưng Diệp Khôn truyền đến một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hắn vừa quay đầu lại thì đã thấy Cô Hồng Nhan nằm dưới một vũng máu.

“Phệ Linh, người làm tốt lắm” Đem ánh mắt thu lại, Diệp Khôn nhìn qua Phệ Linh cười cười nói với nó một câu.

Sau đó, Diệp Khôn không hề chần chừ, hắn liền thu lại Phục Nghiê Trần cùng với túi trữ vật của Uông Cẩn và Cô Hồng Nhan, đồng thời hắn bùng ra hai đạo liệt hỏa đem xác của hai người đốt thành tro bụi.

Làm xong đầu đấy, Diệp Khôn để cho Phệ Linh trở lại Kỳ Linh Phệ Hồn Phiên, sau đó hóa thành một đạo độn quang nhằm một hướng bay đi.

Diệp Khôn vừa rời khỏi không được bao lâu, đột nhiên có hơn mười đạo độn quang từ phía xa xa kích bắn tới, sau khi quay quanh một vòng trên không liền đáp xuống chỗ hắn vừa đứng.

Hào quang thu liễm lại, hơn mười người liền xuất hiện, trong đó nam nữ đều có.

Hầu hết những người này đều đã có tu vi Luyện Khí Kỳ tầng mười ba, duy chỉ có một người thanh niên trẻ tuổi với bộ dạng như một công tử nhà giàu là có tu vi cao nhất, hắn đã đạt tới Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong.

Đám người xuất hiện ở chỗ này nhưng không thấy ai lên tiếng nói gì, chỉ thấy thanh niên có tu vi cao nhất ở đây khẽ nhắm mắt lại, một lúc sau thì hắn mới mở mắt ra đồng thời thờ dài một tiếng.

“Chúng ta đã đến chậm một bước, đám người Uông sư huynh toàn bộ đã vẫn lạc, không biết đối phương là người thế nào mà có được bốn sự như này a.” Hoi trầm ngâm một chút, thanh niên lên tiếng nói.

“Sư thúc, trong bí thuật truyền tin Uông sư bá không nói rõ đối phương là kẻ nào sao?” Lời của thanh niên vừa dứt, đám người ở phía sau ai lấy đều tỏ ra kinh ngạc lẫn sợ hãi, một thiếu nữ đứng gần đó lên tiếng hỏi.

“Không có, có lẽ do tình thế cấp bách cho nên huynh ấy không thể nói rõ được, xem ra đối phương hắn là một cao thủ Trúc Cơ Kỳ rồi, hơn nữa thực lực phải trên cả ta nữa.” Thanh niên đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó lạnh nhạt nói ra.

“Việc này... không lẽ là do người của Thiết Tuyết Môn gây ra?” Từ trong đám người phía sau lại vang lên một giọng nói đầy kinh ngạc của một nam tử.

“Việc này còn chưa rõ, có lẽ ta phải trở về bốn môn thông báo cho chưong môn sư huynh một tiếng mới được, đến lúc đó sẽ có cách để điều tra ra hung thủ.” Thu mắt lại, thanh niên lạnh lùng nói ra một câu.

Dứt lời, thanh niên liền hóa thành một đạo độn quang nhằm hướng ngược với hướng mà Diệp Khôn bay đi, đám người còn lại thấy vậy cũng không dám có dị nghị gì nữa, hầu như là cũng một lúc đều hóa thành độn quang đuổi theo sau.

...

Lam Ngọc, bên trong động phủ, ở phòng luyện công.

Diệp Khôn đem toàn bộ túi trữ vật của đám người Uông Cẩn và Cô Hồng Nhan lấy ra để ở trước mặt, sau đó hắn lấy ra một viên đan dược bỏ vào trong mồm nuốt xuống, đồng thời nhắm hai mắt lại chìm vào trong trạng thái nhập định, điều tức trị thương.

Nửa canh giờ sau, hai mắt Diệp Khôn mở bừng ra, hắt hất vào một hơi thật sâu rồi thở ra một ngụm trọc khí.

Lúc này khí tức trên người hắn đã ổn định lại như lúc đầu, tinh thần cũng đã ở vào trạng thái tốt nhất.

“Nghĩ lại cũng thấy sự việc lần này mình làm như thế là quá mạo hiểm, xem ra lần sau phải cẩn thận một chút mới được.” Cúi xuống nhìn đồng tử trứ vật ở dưới chân, Diệp Khôn thì thảo tự nói một câu.

Sau đó, Diệp Khôn liền đem toàn bộ ấn ký còn sót lại trên từng túi trứ vật xóa đi, rồi đem tất cả những đồ vật ở bên trong đó dốc ra hết.

Sau khi kiểm kê và phân loại ra từng loại một, hắn liền đem tất cả cho vào bên trong túi trứ vật của mình, duy chỉ có một cái đỉnh nhỏ màu huyết hồng là hắn để ở ngoài, cầm nó lên tay ngắm nghía một chặp rồi mới bỏ xuống.

“Huyết Cương Đỉnh quả nhiên là đồ tốt, bây giờ có thể trở về dùng nó để luyện Trúc Cơ Đan rồi a. Có điều không cần gấp như vậy, nhân cơ hội này trở lại phương thị ở Tinh Nguyên Thành tìm vài tài liệu cần thiết đã, lần trước đi với Cô Hồng Nhan chỉ là phô trương thanh thế, cho nên vẫn chưa đi vào việc chính...” Nhìn Huyết Cương Đỉnh ở dưới đất, Diệp Khôn tỏ ra vẻ trầm tư thì thảo tự nói một câu.

Dứt lời, hắn đem Huyết Cương Đỉnh cất vào trong túi trứ vật, sau đó thì đứng dậy rời khỏi phòng luyện công rồi hướng về phía Dược Viên đi tới.

“Tiểu Bạch, người ở đây đúng là nhận được nhiều chỗ tốt a. Ngày nào cũng xuống tiểu hồ ngâm mình, xem ra da thịt của người lúc này cứng rắn lắm rồi đây.” Vừa bước vào Dược Viên, Diệp Khôn nhìn thấy Tiểu Bạch đang từ bên dưới tiểu hồ đi lên, hắn vừa đi vừa cười nói với nó một câu đầy ghen tỵ.

“Khắc khắc...”

Thấy Diệp Khôn xuất hiện ở đây, Tiểu Bạch ngoác miệng ra cười một tiếng đầy vẻ đắc ý, sau đó nó vọt tới leo lên trên vai hắn ngồi trồm trệ ở trên đó.

“Tiểu quý, người thật là...Ồ...khí tức trên người người...lại còn tu vi của người nữa...” Diệp Khôn đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch vài cái, đột nhiên như cảm nhận được điều gì đó, hắn khựng người lại quay đầu nhìn chằm chằm vào nó.

Như thể không tin vào mắt mình, Diệp Khôn liền đem thần thức thả ra quét lên người Tiểu Bạch cẩn thận dò xét lại một lần nữa.

“Hic! Ta thật sự rất ghen tỵ với người rồi đây, chẳng hiểu vì sao người ở trong này có thể thăng tiến tu vi mà không gặp cản trở, còn ta thì ngược lại, không thể đột phá bình cảnh ở đây được, chuyện này đúng là khó hiểu a.” Thu lại thần thức, lúc này đã xác định tu vi của Tiểu Bạch đã tiến thêm một bậc nữa trở thành Yêu Thú cấp ba, hắn cảm thấy rất khó hiểu ừ ừ nói ra một câu.

Tiểu Bạch nghe Diệp Khôn nói vậy, nó gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý với câu nói của hắn, nó cũng nhận ra được điều này cho nên tỏ vẻ ra điều an ủi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 182: Kiểm Tu

Biểu hiện của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn phải dở khóc dở cười, tiểu tử này cũng biết quan tâm người khác rồi cơ đấy.

Nghĩ thoáng ra, việc này có lẽ không gấp gáp được, vẫn cần phải có thời gian để nghiên cứu tìm hiểu, rất có thể do tu vi vẫn còn thấp nên không nhìn ra được sự nghịch lý ở đây, nhưng rồi sẽ có một ngày, khi mà tu vi đã đạt đến trình độ nhất định nào đó sẽ nhìn ra được.

“Việc trọng yếu nhất bây giờ là tấn cấp lên Trúc Cơ, sau đó tới Ngũ Hành Thiên Linh Điện đạt lấy truyền thừa của Ngũ Hành Phái, tới lúc đó có lẽ mình phải rời khỏi Việt Quốc, tới những nơi phồn hoa hưng thịnh hơn của tu tiên giới, như vậy thì mới có cơ hội thăng tiến được.” Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn liên tục lóe lên, hắn nghĩ ngay đến việc mà hắn cần làm trong khoảng thời gian sắp tới.

Nghĩ rồi, Diệp Khôn liền để cho Tiểu Bạch rời khỏi mình, sau đó hắn trút hết y phục trên người ra rồi nhảy xuống tiểu hồ ngâm mình dưới đó.

Đã nhiều ngày rồi hắn chưa xuống đây, lần này tới, lại vừa mới trải qua trận chiến với đám người Ưông Cẩn kia, ít nhiều cũng bị hao tổn nguyên khí, cho nên hắn không bỏ qua mà xuống dưới để ngâm mình, vừa giúp bản thân tẩy rửa, củng cố kinh mạch, vừa tu bổ nguyên khí đã bị tổn hao.

...

Phía trên một khu rừng rậm, một đạo thanh quang thoát ầm thoát hiện trên không trung xẹt qua với tốc độ rất nhanh, đạo thanh quang khi tiến tới khu vực biên giới của khu rừng thì bất chợt dừng lại lơ lửng trên không.

Hào quang thu liễm lại, Diệp Khôn liền xuất hiện ngay ở đó, cơ thể hần lơ lửng trên không, hai tay khoanh vào trước ngực, trong đó một tay cầm Thủy Linh Kiếm, mắt hướng về phía trước, phong thái tiêu sái y như là một vị lang khách giang hồ vậy.

“Ở phía trước hình như đang xảy ra tranh đấu, mặc dù thần thức của mình không thể tới đó, nhưng uy lực của trận chiến khá lớn, từ đây cũng có thể cảm nhận được dư ba của nó phát ra.” Hai lông mày Diệp Khôn nhíu lại, mắt vẫn hướng về phía xa xa, miệng thì thảo nói.

Đưa tay lên sờ sờ cằm, Diệp Khôn biểu hiện ra ngoài như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc lâu sau, dường như đã có chủ ý, toàn thân hần thanh quang cùng một chỗ lóc lên, hóa thành một đạo độn quang nhắm hướng đang xảy ra tranh chấp bay tới.

...

Chỗ này là một vùng bình nguyên rộng lớn, xung quanh cỏ cây hoa lá xanh mon mẫm, xen lẫn trong đó còn có những kỳ hoa dị thảo nhìn rất lạ mắt, trên trời chớp nhoáng xuất hiện nhiều loại linh cầm, từ bình thường cho đến quái dị xẹt qua rồi biến mất với tốc độ rất nhanh.

Ở một góc bình nguyên, giáp với cánh rừng mà Diệp Khôn vừa mới đi qua, một bầu không khí hết sức nặng nề đang diễn ra ở đây.

Trên trời, vài đạo linh quang chói mắt bay lượn rồi va chạm vào nhau tạo ra những tiếng nổ lớn không dứt, nhìn kỹ lại, thì bên trong những đạo linh quang đó là những pháp khí với đủ loại hình dạng khác nhau đang điên cuồng lao vào tấn công.

Nhưng nhìn vào tình thế trước mắt, dường như có năm đạo linh quang đang tấn công lại hai đạo linh quang khác, lấy nhiều địch ít, thế nhưng rõ ràng năm đạo linh quang này lại đang ở thế hạ phong, luôn bị hai đạo linh quang kia dồn ép phải thối lui liên tục.

“Ầm!” Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Bảy đạo linh quang đột nhiên va chạm mạnh với nhau, sau đó tách ra làm hai hướng thối lui về sau.

Nhìn lại thì thấy, bảy đạo linh quang đó ngay khi tách ra thì rơi xuống phía dưới, nằm gọn trên tay của bảy người đang đứng ở dưới mặt đất.

Bảy người này chia làm hai phe đứng đối diện với nhau, một bên có năm người tất cả đều là nam, bên kia thì một nam một nữ.

Năm người bên này đều là thiếu niên còn trẻ tuổi, nhìn bộ dạng bên ngoài của họ thì ít tuổi nhất cũng phải mười năm, lớn tuổi nhất khoảng chừng mười chín hai mươi.

Tướng mạo cả đám không có gì đặc biệt cho lắm, người thì ngũ quan bình thường nhưng hai mắt lại hơi híp lại, người thì trên mặt có mụn com to bằng đầu đũa, người thì có khuôn mặt dài như mặt ngựa, một mắt nổi, một mắt xị nhìn rất xấu xí, một người khác có khuôn mặt tròn béo ú, hai má phệ ra, hai mắt híp vào nhìn rất buồn cười, người cuối cùng trong nhóm này tướng mạo có chút dễ nhìn hơn một chút, nhưng bù lại đầu hần lại không có tóc, để trọc như một nhà sư vậy.

Đám người này ăn mặc trang phục giống hệt nhau, hiển nhiên bọn họ là người cùng một môn phái. Trong năm người thì thiếu niên mắt híp là người có tu vi cao nhất, Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, thiếu niên đầu trọc thì có tu vi thấp nhất, Luyện Khí Kỳ tầng mười hai, còn lại những người khác đều có tu vi giống nhau, Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

Pháp khí của năm người sử dụng cũng không giống nhau, thiếu niên híp mắt sử dụng một thanh Hắc Sắc Phi Dao, thiếu niên mặt có mụn com sử dụng một cặp Thiết Thủ, thiếu niên mặt ngựa sử dụng một thanh Phi Kiếm, thiếu niên mặt ú thì sử dụng một cái Túi Càn Khôn, còn thiếu niên đầu trọc thì sử dụng một cây Thiết Phiến. Những pháp khí này của bọn họ đều là nhị giai trung phẩm, phẩm chất cũng không hề tệ.

Phía bên này, người nam là một thiếu niên trẻ tuổi ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo anh tuấn, là một mỹ tam tử. Thiếu nữ đứng ở bên cạnh có vẻ ít hơn một đến hai tuổi, dung mạo của nàng này so với thiếu niên cũng không hề thua kém, là một mỹ nữ rất xinh đẹp.

Khí tức trên người hai người tỏa ra rất quý dị, thần thức đảo qua cũng không nắm bắt được rõ ràng, khí tức lúc có lúc không, nhưng vẫn có thể khẳng định, tu vi của hai người không quá Luyện Khí Kỳ tầng mười ba.

Trang phục của hai người là một kiểu giống nhau, nhưng nhìn qua có chút phong thái cổ xưa, sau lưng mỗi người còn đeo một vỏ đựng binh khí khá lớn, không hề giống với người tu tiên bình thường chút nào.

Đặc biệt hơn nữa, pháp khí của hai người sử dụng không hề giống với những người kia, cũng không giống với những tu sĩ khác ở tu tiên giới, nếu so với Diệp Khôn thì có một chút tương đồng.

Lúc này nhìn vào thì thấy, trên tay mỗi người đang cầm một thanh cự kiếm lớn gấp mấy lần những thanh kiếm bình thường của kiếm khách ở thế tục.

Hai thanh kiếm này so về hình dạng và kích thước rất giống nhau, nói nó là một cặp cũng không sai, chỉ khác ở chỗ là, thanh cự kiếm trên tay thiếu

niên có màu xanh lam, còn của thiếu nữ là màu huyết hồng.

Một thanh tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, còn một thanh tỏa ra nhiệt khí nóng khủng khiếp, nếu để một người bình thường đứng gần hai thanh kiếm này, chắc chắn sẽ bị hàn khí và hỏa khí công tâm mà mất mạng ngay lập tức.

Cẩn thận nhìn kỹ qua, trên thân hai thanh kiếm này có những đường nét hoa văn ẩn bên trong rất sống động, hơn nữa còn tỏa ra khí tức có chút cổ xưa y như phong thái trên trang phục của bọn họ vậy. Hai thanh kiếm này phẩm chất cũng không tệ, thần thức khẽ đảo qua cũng cảm nhận được chúng đều là pháp khí nhất giai trung phẩm.

Không biết lai lịch của hai người này như thế nào, nhưng hiển nhiên bọn họ không phải là người bình thường rồi.

Bởi lẽ, trải qua một trận chiến vừa rồi, phong thái của thiếu niên và thiếu nữ vẫn ung dung như thường, còn năm người kia thì biểu hiện ra ngoài khá là vất vả, sắc mặt ai lấy ít nhiều đều có sự biến đổi rõ ràng.

“Hai vị đạo hữu, chuyện vừa rồi chẳng qua là hiểu nhầm, mong hai vị quân tử không chấp tiểu nhân mà bỏ qua cho.” Năm người đưa mắt liếc nhìn nhau, ai lấy đều thấy được trong mắt đối phương xuất hiện một tia kiêng kỵ, ngầm hiểu ý của nhau, thiếu niên mất hípdường như là người cầm đầu đám người này, hần vội chấp tay hướng thiếu niên và thiếu nữ ra vẻ xin lỗi nói.

Bốn người còn lại thì không có biểu hiện gì khác, bọn họ đứng yên tại chỗ, đưa mắt hướng về hai người phía trước chờ xem biểu hiện của họ như thế nào.

“Hiểu nhầm? Các vị đạo hữu có làm hay không đấy? Vừa rồi các người còn muốn chúng ta giao ra tất cả tài bảo, nếu không thì sẽ không tha cho chúng ta cơ mà?” Thiếu niên cầm cự kiếm nghe vậy khẽ nhướn mày, y thấy đối phương không đánh lại được mình nên thay đổi chủ ý nói ra một câu rất nực cười, khiến cho y có chút tức cười rồi.

“Hừ! Không phải các người ý đồng hiếp yếu, muốn giết người cướp bảo sao? Đánh không lại bây giờ còn định giở trò gì đây?” Thiếu nữ đứng ven cạnh hừ nhẹ một tiếng, trên mặt tỏ ra vẻ khinh miệt lạnh lùng nói.

“Cái này...ban đầu là đám huynh đệ ta sai, nhưng chuyện gì cũng có thể thương lượng, thôi thì chúng ta bắt tay giảng hòa a.” Sắc mặt thiếu niên hípmắt hơi đổi, vẫn tỏ ra hối lỗi nói.

“Hừ! Đứng có nhiều lời, muốn thương lượng thì hãy xuống âm tào địa phủ mà thương lượng với Diêm Vương đi.” Thiếu niên cầm cự kiếm hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên tay còn lại của thiếu niên chụp vào đốc kiếm, sau đó quét một vòng từ đằng trước về phía sau chém ra một kiếm đầy uy lực về phía trước, đồng thời cơ thể y nhoáng lên một cái, liền biến mất không thấy đâu nữa.

“Không tốt! Mau tránh.” Sắc mặt thiếu niên mất hípdại biến, hần hét lên một tiếng thật lớn, đồng thời toàn thân thanh quang lóe lên vội lui về phía sau.

Biến khỏi vội vàng, tuy nhiên bốn người còn lại cũng kịp phản ứng, bọn họ nhao nhao thả ra linh quang hộ thể rồi mỗi người mỗi hướng phi thân né tránh.

Có điều, động tác của bọn họ tuy nhanh, nhưng vẫn còn chậm một chút.

“A...”

Hai tiếng rú thảm vang lên, quay đầu lại nhìn thì thấy cơ thể thiếu niên béo ú bị chẻ ra làm hai, còn thiếu niên mặt ngựa bị cắt ngang nửa người, máu tươi văng tung tóe văng ra xung quanh nhìn mà thấy sợ.

Hào quang lóe lên, đã thấy thiếu niên cầm cự kiếm xuất hiện tại chỗ cũ, trên khóe miệng y không khỏi nở một nụ cười đầy đắc ý.

Ngay khi thiếu niên vừa xuất hiện trở lại, thiếu nữ ở bên cạnh cũng động thân ra tay.

Khác với cách thức của thiếu niên, thiếu nữ chọt tung mình nhảy lên cao khoảng hơn mười trượng, sau đó hai tay nắm chặt đốc kiếm chém liên tiếp ba kiếm về phía trước.

Tiếng rú thảm của hai đồng bạn vang lên khiến ba người còn lại rùng mình một cái, cũng may là bọn họ nhanh chân hơn một chút, cho nên mới tránh được nhất kiếm đoạt mạng của đối phương.

Trên mặt còn chưa hết sợ hãi, đột nhiên trong lòng cả ba người nhảy dựng lên, một mối nguy cơ đầy chết chóc từ phía trên cao ập xuống đỉnh đầu của mỗi người.

Không kịp có hành động gì, cả ba người chỉ có thể ngả người qua một bên để tránh mà thôi.

“A...”

Cũng như lần trước, nhưng lần này là ba tiếng rú thâm thiết vang lên, quay đầu nhìn lại thì thấy ba cái xác không hồn nằm ở dưới mặt đất bên cạnh vũng máu đang chảy ra không ngớt, cái thì mất đầu, cái thì thủng ngực, cái thì bị chém vát nửa người, cảnh thượng nhìn mà ớn lạnh.

Thiếu nữ nhìn ba cái xác nằm dưới đất bờ môi khẽ nở nụ cười, sau đó nàng khẽ hất cự kiếm về phía sau tra luôn vào vỏ, rồi từ phía trên nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất đứng bên cạnh thiếu niên.

Thiếu niên lúc này cũng đã tra kiếm vào vỏ, y đưa mắt liếc nhìn thiếu nữ với vẻ hài lòng, sau đó, y khẽ phẩy tay, toàn bộ túi trữ vật của đám người kia liền bị một luồng cuồng phong quán lấy bay về trên tay y.

Ngay sau đó, thiếu niên khẽ bung ngón tay, lập tức năm đạo liệt hỏa từ tay y bắn ra, đem toàn bộ xác của năm người đốt thành tro tàn.

“Nếu biết trước thực lực của đám người này chỉ có vậy thôi, thì lúc đầu cũng không cần phải phí sức, tốn thời gian dò xét chúng làm gì cả a.” Đem túi trữ vật cất vào trong người, thiếu niên mỉm cười quay sang thiếu nữ nói.

“Đúng vậy! Tuy nhiên cẩn thận một chút vẫn hơn, ai bảo chúng dám có ý đồ xấu với huynh muội ta chứ, chúng chết vẫn không hết tội đâu đấy.” Thiếu nữ mỉm cười nói.

“Huynh, lần này chúng ta hạ sơn, hay là tranh thủ thời gian đi quanh quanh chơi mấy vòng được không?” Ngừng lại một chút, thiếu nữ chợt nghĩ tới điều gì đó nói.

“Không được! Sư phụ đã dặn dò từ trước, chúng ta sau khi lấy được vật kia thì phải lập tức hồi sơn ngay. Hiện tại chưa phải là lúc môn phái ta có thể xuất hiện lại ở tu tiên giới, nếu để người khác biết được lai lịch của chúng ta thì rất dễ sẽ bị kẻ thù tìm đến truy sát, tới lúc đó thì hậu quả khó mà lường được.” Sắc mặt thiếu niên đang tươi cười bất chợt trầm xuống khi nghe thiếu nữ nói, y nghiêm nghị nhìn nàng căn dặn.

“Điều này... nếu huynh đã nói như thế thì thôi đi. Vậy chúng ta mau tới Tinh Nguyên Thành thôi.” Thấy vậy, thiếu nữ tỏ vẻ không muốn, nhưng sự việc nghiêm trọng nên nàng đành nghe lời thiếu niên mà không dám có ý gì khác nữa, vội nói.

Thiếu niên hiểu tính tình của thiếu nữ cho nên cũng thông cảm cho nàng phần nào, y nghe nàng nói, liền nhớ tới chuyện chính vội gật đầu đồng ý.

Thế nhưng, khi y chuẩn bị rời đi thì đột nhiên sắc mặt có biến đổi lớn, sau đó y vội quay đầu qua bên phải nhìn chằm chằm vào khoảng không ở phía trước.

“Vị đạo hữu này, nếu đã tới sao còn không hiện thân gặp mặt, chẳng lẽ ngại đối với huynh muội ta là có ý đồ không tốt?” Hai mắt thiếu niên hí lên, sau đó lạnh lùng nói ra một câu.

Thiếu nữ ở bên cạnh thấy biểu hiện của thiếu niên có chút khác thường, nàng còn chưa hiểu nguyên nhân là do đâu thì đã nghe thấy lời của y nói, đã khiến cho nàng ngẩn ra, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi, đồng thời đem ánh mắt nghi hoặc nhìn theo.

“Ồ! Không nghĩ tới đạo hữu lại phát hiện ra ta?” Đột nhiên, một giọng nói đầy kinh ngạc của một nam tử vang lên.

Lời vừa dứt, khoảng không cách chỗ thiếu niên và thiếu nữ khoảng chừng năm mươi trượng hơi nhôn nhạo một hồi, sau đó liền xuất hiện một thiếu niên với tướng mạo bình thường.

Thiếu niên này tuổi còn trẻ, vận một bộ y phục bình thường màu nâu, hai tay khoanh trước ngực, trên tay phải còn cầm một thanh trường kiếm, nhìn bộ dạng cứ như là một kiếm khách vậy.

Người này không phải ai xa lạ, hẳn chính là Diệp Khôn.

Thấy Diệp Khôn xuất hiện, thiếu niên và thiếu nữ không khỏi nhú mày, hai người đồng thời cùng thả thần thức ra quét qua người hắn một lượt, phát hiện đối phương đã đạt tới tu vi Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, hơn nữa khí tức có vẻ hơi quý dị không giống với tu sĩ khác, khiến cho hai người không khỏi âm thầm cảnh giác.

“Vị đạo hữu này, không biết ngài núp ở đây là có ý gì?” Thiếu niên khẽ động thân ở vào tư thế phòng thủ, tùy thời có thể ra tay nghênh địch, đồng thời hỏi.

“Không có gì! Chỉ là tại hạ tiện đường đi ngang qua đây, đúng lúc gặp đám người các ngài xảy ra xung đột ở chỗ này, cho nên hiếu kỳ muốn đến xem một chút mà thôi. Không nghĩ tới hai người lại là Kiếm Tu a.” Diệp Khôn liếc mắt đảo qua hai thanh kiếm trên lưng thiếu niên và thiếu nữ một cái, sau đó thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 Chương 183: Cổ Kiếm Môn

Lời của Diệp Khôn vừa dứt, sắc mặt của thiếu niên và thiếu nữ tỏ ra vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Theo Diệp Khôn nói, thì hẳn đã đến chỗ này lâu rồi, và đã chứng kiến toàn bộ quá trình mà hai người ta tay giết đám người kia, hơn nữa hẳn còn nhìn ra lai lịch của hai người nữa.

Việc này đúng là quá bất ngờ, xem ra đối phương là một người không đơn giản, thần thông ẩn nặc và sự hiểu biết rất rộng, nếu không phải thiếu niên vốn tu luyện một loại bí thuật đặc thù, cho nên mới cảm ứng được sự có mặt của người khác ở gần mình khi đối phương ẩn thân thì cũng khó mà biết được.

Chẳng qua bí thuật đó cũng có hạn chế về phạm vi của nó, vừa rồi trong lúc ẩn thân Diệp Khôn đã có hành động nhỏ, cho nên thiếu niên mới có thể cảm ứng được đấy.

Thiếu niên và thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt hai người trở lên âm trầm rất nhiều, đối phương đã nhận ra lai lịch của mình, hơn nữa biểu hiện ra ngoài lại rất bình tĩnh, người này không hề giống với đám người khi nãy, chắc chắn là rất khó đối phó.

"Hai vị, tại hạ chỉ là hiếu kỳ mới chạy đến chỗ này xem qua một chút thôi, nếu đã không còn gì nữa thì ta xin cáo từ." Thấy biểu hiện của hai người có vẻ không ổn, Diệp Khôn cũng không muốn xảy ra xung đột với họ, hẳn vội lên tiếng nói.

Sờ dĩ Diệp Khôn nói như vậy là để rút lui, bởi vì vừa rồi những gì hai người này nói với nhau hẳn đã nghe thấy, không biết lai lịch của bọn họ như thế nào, nhưng rõ ràng bọn họ không muốn người khác biết về mình.

Mà vừa rồi thực lực của hai người Diệp Khôn đã được chứng kiến qua, hẳn mặc dù không sợ, nhưng cũng rất kiêng kỵ, thực lực của kiếm tu không như những tu sĩ bình thường, hẳn cũng có thể được coi là một kiếm tu, cho nên hẳn biết rõ điều này.

Không đối kháng với hai người này là điều tốt nhất.

"Đạo hữu, nếu như đã đến thì ở lại luôn đây đi, người đã nhận ra huynh muội ta là Kiếm Tu thì không thể để người đi được." Thấy Diệp Khôn đang định quay người rời đi, sát khí trên mặt thiếu niên hiện lên, lạnh lùng nói.

Dứt lời, vẻ mặt thiếu niên trầm xuống, bên ngoài cơ thể y linh quang lóe lên, một tầng phòng hộ liền xuất hiện, cự kiếm ở phía sau lưng y run lên nhẹ, như thể muốn rút ra khỏi vỏ ngay lập tức.

Thiếu nữ bên cạnh biểu hiện cũng như vậy, sắc mặt nàng trở lên âm lệ đến lạ thường, khí tức trên người đột nhiên cũng tăng lên, đồng thời thả ra một tầng hồng quang hộ thể, toàn thân nàng được đặt vào tư thế chiến đấu, tùy thời có thể xuất kiếm ra tay.

Hành động của hai người khiến cho Diệp Khôn phải nhíu mày, không nghĩ tới mình đã có ý rút lui mà đối phương lại không buông tha cho như vậy, tu tiên giới đúng là hiểm ác khó lường, nếu muốn được yên ổn thì còn phải xem thực lực của mình mạnh đến đâu, ở một thế giới dựa vào thực lực, cường giả vi tôn là phải như vậy đấy.

Thở dài một tiếng, quả thực Diệp Khôn không muốn động thủ tý nào, vẻ mặt hẳn trở lên âm trầm, tinh quang trong mắt hẳn lóe lên, dường như đã nghĩ ra được cách ứng phó, để xem hai người này có hiểu chuyện thấy khó mà rút lui không.

Hít vào một hơi thật sâu, hai tay Diệp Khôn nắm chặt, pháp lực trong cơ thể hẳn được điều động lên đến cực hạn, tốc độ vận chuyển trong cơ thể nhanh đến mức khó tả, đồng thời hẳn thao túng Tiểu Kim Kiếm trong thức hải đem lực lượng của nó bộc phát ra toàn cơ thể.

"Oanh!" một tiếng nổ lớn từ bên trong cơ thể Diệp Khôn truyền ra.

Ngay lập tức, khí tức trên người hẳn tỏa ra tới mức cực hạn có thể, thoáng cái đã tiếp cận đến khí tức của một tu sĩ Trúc Cơ Sơ kỳ, thậm trí còn mạnh hơn rất nhiều, thế nhưng tu vi của hẳn vẫn ở Luyện Khí Kỳ đại viên mãn.

Không dừng lại ở đó, không thấy Diệp Khôn có động tác gì, đột nhiên Thủy Linh Kiếm run lên, tự động bay ra khỏi vỏ, sau đó nó bay lên lơ lửng trên đỉnh đầu của hẳn, mũi kiếm thì chỉ thẳng lên trời, còn đốc kiếm thì đặt ngay sát đỉnh đầu hẳn.

Chớp mắt một cái, từ trên thân Thủy Linh Kiếm bộc phát ra linh quang chói mắt, hào quang khuếch tán ra đem toàn thân Diệp Khôn bao phủ vào trong.

Thoáng cái, hào quang vụt tắt, nhìn lại thì không thấy Thủy Linh Kiếm đâu nữa, nhưng bên ngoài cơ thể Diệp Khôn lại xuất hiện hư ảnh Tiên Kiếm, một luồng kiếm khí bức người từ cơ thể hẳn tỏa ra, khiến cho người khác cũng phải thấy run sợ khi đối mặt với hẳn, nhìn hẳn lúc này cứ như là một Kiếm Thần vậy.

Diệp Khôn bộc lộ thực lực ra ngoài khiến cho thiếu niên và thiếu nữ kinh hoàng, hai người bị uy áp đáng sợ của hắn bức lui về phía sau hơn một trượng, sắc mặt lúc này đột nhiên trở lên xám trắng cảm thấy hít thở không thông, đồng thời trên mặt tỏ rõ sự sợ hãi ra bên ngoài.

Khoảng cách giữa hai bên đã gần năm mươi trượng rồi mà còn bị như vậy, nếu ở gần hơn nữa thì không biết cảm giác sẽ như thế nào đây.

Cả hai đều không thể tưởng tượng được thực lực của Diệp Khôn lại đến tình trạng như này, chẳng trách vừa rồi hắn vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh như vậy.

Điều khiến hai người sợ hãi hơn nữa là, khí tức trên người Diệp Khôn lại tăng vọt lên tới mức khó tin, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận với tu vi Trúc Cơ Sơ Kỳ, không lẽ đây mới là thực lực chân chính của đối phương?

Rất khó hiểu, mặc dù sợ hãi, nhưng hai người vẫn đem thần thức của mình đảo qua người của đối phương để kiểm tra suy đoán của mình xem thực hư đúng hay sai.

Thật kinh ngạc, thần thức của hai người có đảo qua đảo lại mấy lần đi chẳng nữa, nhưng vẫn thu được kết quả như nhau, rõ ràng tu vi của đối phương vẫn chỉ là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn mà thôi, không hề có sự tấn cấp ở đây, thế nhưng khí tức lại tăng vọt lên như vậy... không lẽ là do bí thuật.

Không hiểu được, nhưng đây cũng là lý do duy nhất để khẳng định điều này, thế nhưng, còn một điều nữa khiến cho hai người phải kinh sợ khác nữa, đó chính là hư ảnh Tiên Kiếm và luồng kiếm khí đáng sợ ở bên ngoài cơ thể của hắn.

Bản thân là kiếm tu cho nên hai người có thể cảm thụ được sự đáng sợ của Tiên Kiếm này, nếu một khi đối phương ra tay, thì có thể nhất kích tất sát kẻ thù của mình dễ như trở bàn tay.

Một đối thủ mạnh như vậy, quả thật hai người cũng không dám tùy tiện trêu chọc vào, cho dù bình thường thực lực của kiếm tu hơn xa cùng giai rất nhiều đấy, thế nhưng người ở trước mắt lại để cho hai người có một dự cảm rất nguy hiểm.

Bên cạnh đó, không hiểu tại sao hai người lại có một cảm giác rất quen thuộc với khí tức từ trên người Diệp Khôn tỏa ra, chính xác mà nói thì sự quen thuộc đó là từ luồng kiếm khí kia mà ra.

Hít vào một hơi thật sâu, thiếu niên và thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai người âm thầm truyền âm nói gì đó với nhau một hồi.

“Vị đạo hữu này, nếu như tại hạ đoán không nhầm thì ngươi cũng là một kiếm tu?” Đột nhiên, sắc mặt của thiếu niên trở lên kinh ngạc, sau đó đem ánh mắt nghi ngờ nhìn Diệp Khôn hỏi.

“Đạo hữu cũng có con mắt tinh tường đấy, hai người đã biết ta là kiếm tu rồi, thì cũng ở lại chỗ này luôn a.” Biểu hiện của đối phương như vậy khiến cho Diệp Khôn cười thầm trong bụng, nhưng trên mặt thì tỏ ra âm trầm lạnh lùng nói.

“Thực sự là Kiếm tu? Hơn nữa... không lẽ đạo hữu là hậu nhân của Vạn Kiếm Môn?” Thấy Diệp Khôn khẳng định bản thân là kiếm tu, nhất thời thiếu niên không để ý đến lời nói phía sau của hắn nữa, mà hơi ngần ra, sau đó như nghĩ tới điều gì nói.

“Huynh nói cái gì? Hậu nhân của Vạn Kiếm Môn? Làm sao có thể chứ?” Ở bên cạnh, thiếu nữ vừa nghe thiếu niên nhắc đến Vạn Kiếm Môn, trên mặt nàng thoáng ngần ra, sau đó tỏ ra hết sức kinh ngạc.

“Theo ta được biết tu tiên giới chỉ có hai môn phái Kiếm Tu xuất hiện từ thời thượng cổ cho tới nay, đó chính là Vạn Kiếm Môn và phái ta Cổ Kiếm Môn. Hắn cũng là kiếm tu, nhưng thần thông lẫn thần khí đều không giống phái ta, mà chỉ có một chút tương đồng về khí tức mà thôi, hắn không phải hậu nhân của Vạn Kiếm Môn không lẽ là của phái ta?” Thiếu niên lên tiếng giải thích cho thiếu nữ.

“Huynh nói có lý, nhưng Vạn Kiếm Môn đã bị diệt môn từ nhiều năm trước, làm sao hắn lại là...” Thiếu nữ vẫn tỏ ra nghi ngờ lên tiếng.

“Sao lại không thể? Trong điển tịch có ghi lại Vạn Kiếm Môn và Cổ Kiếm Môn đều đã bị diệt môn, chỉ còn được người ta biết đến trong truyền thuyết mà thôi. Chúng ta có thể đứng ở đây, sao hắn lại không thể?” Trước sự nghi ngờ của thiếu nữ, thiếu niên vẫn không tỏ ra bất mãn mà giảng giải thêm, ý biết, dù sao thì kiến thức của nàng ta còn hạn chế nên không biết được những việc này.

“Điều này...” Lời nói của thiếu niên hoàn toàn thuyết phục, cho nên nghe đến đây thiếu nữ không còn gì để nói nữa, nàng chỉ còn cách lẳng lặng đứng ở một bên quan sát.

Trong khi nói chuyện, hai người không hề dùng truyền âm mật thuật nói với nhau, cho nên những gì họ nói Diệp Khôn đều nghe thấy hết.

Lúc này thì hắn mới xác định rõ, hóa ra hai người đúng là tu sĩ đi theo đường Kiếm tu thật, hơn nữa còn là hậu duệ của một môn phái kiếm tu đã xuất hiện ở thời thượng cổ, Cổ Kiếm Môn.

Từ khi có được Vạn Kiếm Quyết, Diệp Khôn cũng đã biết được lai lịch của nó và vẫn lưu ý tìm kiếm tung tích của Vạn Kiếm Môn trên những điển tịch cổ khi có cơ hội, mặc dù tin tức tìm được chỉ rải rác quá ít ỏi, nhưng trong lúc tìm kiếm hắn cũng đã thấy qua một mẫu thông tin nhỏ khác

nói về Cổ Kiếm Môn.

Nhờ đó hắn mới biết được, ngoài Vạn Kiếm Môn ra thì Cổ Kiếm Môn cũng là một môn phái Kiếm tu khác cùng thời lúc bấy giờ, chỉ là tin tức về Cổ Kiếm Môn quá ít ỏi, hơn nữa Diệp Khôn tìm hiểu chủ yếu là về Vạn Kiếm Môn, cho nên tin tức về Cổ Kiếm Môn hắn không thèm để ý đến làm gì cho mệt.

Đến lúc này nghe thiếu niên nhắc đến Cổ Kiếm Môn, trong đầu Diệp Khôn mới lóe lên tin tức về nó, hắn cũng tỏ ra khá là kinh ngạc, theo hắn biết thì đúng như hai người kia đã nói, Cổ Kiếm Môn cũng đã theo chân Vạn Kiếm Môn bị diệt môn nhiều năm trước kia rồi, thật không ngờ hôm nay lại có thể gặp được hậu nhân của môn phái đó ở đây, đúng là hơi bất ngờ.

“Hai người đúng là hậu nhân của Cổ Kiếm Môn? Nếu đã thế thì chuyện này bỏ qua đi, chúng ta đều là hậu nhân của tiền phái đã bị diệt tuyệt ở Tu tiên giới, ta và hai người đều không muốn để người khác biết về lai lịch của mình, nhưng giữa chúng ta lại khác, ý các người thấy thế nào?” Ý nghĩ trong đầu Diệp Khôn lóe lên, sắc mặt của hắn hơi giãn ra, lạnh lùng nói.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, thiếu nữ và thiếu niên không hẹn cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người gật đầu đã ngầm hiểu ý.

“Đạo hữu nói có lý, nếu đã như vậy thì coi như không có chuyện gì xảy ra a.” Sau đó thiếu niên ngẩng mặt nhìn Diệp Khôn nói.

Dứt lời, bên ngoài thân thiếu niên thanh quang lóe lên, y đem toàn bộ phòng ngự của mình thu lại, trở về trạng thái bình thường đứng yên tại chỗ.

Mà thiếu nữ cũng như vậy, nàng cũng không hề chần chừ, liền thu lại hộ thể linh quang của mình, đồng thời tinh thần được thả lỏng ra, nhẹ nhàng đứng sát lại bên cạnh thiếu niên với vẻ mặt bình thản.

Thấy hai người có vẻ biết điều, khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên, sau đó toàn thân hắn cũng lóe lên thanh quang chói mắt rồi vụt tắt ngay, lập tức, toàn bộ khí tức của hắn liền bị thu lại, hư ảnh Tiên Kiếm cũng biến mất, Thủy Linh Kiếm liền xuất hiện trước mặt hắn, rồi tự động tra luôn vào vỏ.

Lúc này Diệp Khôn đã trở lại với bộ dạng ban đầu, với dáng vẻ ung dung tự tại, đứng khoanh tay nhìn hai người phía trước tự tiểu phi tiểu.

“Vị đạo hữu này, chúng ta đều là kiếm tu, gặp mặt ở đây coi như là có duyên, không biết xưng danh của đạo hữu là gì, có thể cho huynh muội bọn ta biết được chăng?” Thấy dáng vẻ ung dung tự tại của Diệp Khôn, thiếu niên và thiếu nữ thoáng tỏ ra kinh ngạc, ngay sau đó thiếu niên đưa tay ôm quyền nói.

“Ân! Hiếm khi gặp được người cùng sở học, tại hạ cũng đang có ý nghĩ đây, tại hạ Vạn Đình Phong, không biết hai vị xưng hô như thế nào?” Về mặt Diệp Khôn thoáng hiện vẻ đắc ý, sau đó nở nụ cười mỉm nói.

“Thì ra là Vạn đạo hữu, tại hạ Cổ Thiếu Thu, còn đây là tiểu muội Cổ Tiểu Nguyệt.” Diệp Khôn cố tình lấy tên Vạn Đình Phong để che giấu tên thật của mình, nhưng thiếu niên không hề tỏ ra nghi ngờ chút nào, vội giới thiệu tên của mình và thiếu nữ.

“Hóa ra hai vị đạo hữu là huynh muội.” Diệp Khôn với vẻ mặt như cũ nói.

“Ân! Đúng là không đánh không quen biết nhau.” Cổ Thiếu Thu mỉm cười nói.

“Ha ha, đúng vậy! Mà thôi, tại hạ còn có việc trên người, xin cáo từ hai vị ở đây, nếu có duyên thì sau này sẽ gặp lại.” Diệp Khôn cười lớn một tiếng, sau đó nói.

“Vạn đạo hữu, xin hãy chậm đã.” Diệp Khôn đang định quay người rời đi, đột nhiên Cổ Thiếu Thu lên tiếng cản lại.

“A? Cổ đạo hữu, không biết còn chuyện gì?” Quay người lại, về mặt Diệp Khôn hơi trầm xuống, lạnh nhạt nói.

“Đạo hữu chớ có hiểu nhầm, theo tại hạ nghĩ thì hình như đạo hữu đang muốn đến Tinh Nguyên Thành?” Thấy vẻ mặt của Diệp Khôn thay đổi, Cổ Thiếu Thu vội lên tiếng giải thích.

“Không sai! Tại hạ đang có ý định tới đó.” Diệp Khôn thần nhiên nói.

“Ân! Nếu đã vậy thì chúng ta cùng đường rồi, không biết đạo hữu có hứng thú đi cùng huynh muội ta không, tới lúc đó chưa biết chừng đạo hữu còn sẽ đạt được nhiều chỗ tốt đấy.” Cổ Thiếu Thu cười cười nói.

“Ồ? Nếu đi cùng hai người thì ta sẽ được chỗ tốt gì? Xin được chỉ giáo?” Diệp Khôn có vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Chỗ tốt tất nhiên là không phải lấy từ huynh muội ta, mà là lấy từ giao dịch hội.” Cổ Thiếu Thu bình thản nói.

“Giao dịch hội?” Diệp Khôn hơi nhíu mày hỏi, lấy từ giao dịch hội thì nói cũng như không, tới đó thì phải có tài phú mới có thể lấy được đồ mà mình muốn.

“Đúng vậy! Nhưng giao dịch hội này không phải là giao dịch hội bình thường, nó chính là ám giao dịch hội, ở đây có rất nhiều đồ tốt, không biết

đạo hữu có hứng thú không?” Đột nhiên vẻ mặt của Cổ Thiệu Đường có chút thay đổi nhỏ, giọng nói cũng có vẻ hơi nghiêm túc hơn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 Chương 184: Tử Ngọc Tiêu Linh Phù

“Có nhiều đồ tốt? Nhưng nghe ngữ khí của đạo hữu thì có vẻ như giao dịch hội này tiềm ẩn nguy hiểm a?” Âm giao dịch hội Diệp Khôn cũng đã nghe qua, nhưng ngữ khí của Cổ Thiệu Thu đột nhiên thay đổi, hắn cảm thấy như có điều gì đó nghi hoặc hỏi.

“Vạn đạo hữu đúng là tinh tường, quả thật âm giao dịch hội này có chút vấn đề, nó khác hoàn toàn với những âm giao dịch hội khác, chính vì vậy sẽ có nguy hiểm tiềm ẩn ở bên trong đó.” Cổ Thiệu Thu nghe vậy cũng không tỏ ra gì là ngạc nhiên, ngược lại về mặt giãn ra cười nói.

“Chuyện này là như thế nào? Mong đạo hữu chỉ giáo?” Diệp Khôn nhú mày, hơi suy nghĩ một chút nói.

“Là như này, do âm giao dịch hội được tổ chức tại một nơi đặc thù, vì thế những người tới đây tham gia giao dịch không có cách nào để che giấu thân phận, cho nên rất nguy hiểm, thường thì chỉ có những người có thực lực hoặc là có chỗ dựa mới dám tiến vào tham gia. Tất nhiên, nếu chỉ vào đó để tham gia cho biết để mở rộng tầm mắt nhưng không bộc lộ tài phú ra ngoài thì sẽ vô sự đấy.” Đứng một bên từ nãy đến giờ không nói chuyện, đột nhiên Cổ Tiểu Nguyệt chen vào lên tiếng.

“Ờ? Lại có thể loại này, một địa phương không an toàn như vậy mà những người tới tham gia giao dịch không có ý kiến gì sao? Hơn nữa, nếu đã không thể che giấu thân phận của mình như vậy, ắt hẳn sẽ có bảo kê a?” Nghe Cổ Tiểu Nguyệt nói xong, Diệp Khôn quá bất ngờ lên tiếng hỏi.

Mặc dù hắn chưa bao giờ tham gia âm giao dịch hội, thế nhưng hắn đọc qua trên điển tịch cũng khá nhiều rồi nên biết một chút về nó. Thường thì tất cả những giao dịch hội không phân biệt âm hay là minh, đều có phương pháp đặc thù để che giấu thân phận của người tham gia, đây cũng là để an toàn cho người bán và người mua.

Âm giao dịch hội như Cổ Tiểu Nguyệt nói, đây đúng là lần đầu tiên hắn được nghe thấy, xem ra kỳ chân dị sự ở tu tiên giới hắn cần phải có thêm khá nhiều thời gian để hiểu biết hơn.

“Vạn đạo hữu nói không sai, chẳng hiểu tại sao bọn họ lại chọn địa phương như vậy làm địa điểm để mở giao dịch hội, thế nhưng nó đã có tiền lệ bất di bất dịch rồi, cách duy nhất để có thể mua bán ở đó một cách an toàn chính là thuê một đội bảo kê, bảo hộ cho bản thân mình cho tới khi rời khỏi đó.” Cổ Tiểu Nguyệt lên tiếng giải thích cho Diệp Khôn hiểu.

“Ra là vậy, nhưng nếu thuê bảo kê cho tới khi rời khỏi giao dịch hội thì có vẻ không ổn a, với lại không biết thế lực nào chống lưng cho âm giao dịch hội này?” Diệp Khôn tỏ vẻ đã hiểu, nhưng hơi suy nghĩ một chập, hắn liền đưa ra ý nghi ngờ của mình.

“Đạo hữu nói cũng có lý, nhưng tu tiên giới cầu phú quý trong nguy hiểm, chỉ cần lưu ý cẩn thận một chút là không có vấn đề gì cả. Còn về thế lực chống lưng cho âm giao dịch hội thì cho tới bây giờ không một ai biết được.” Cổ Tiểu Nguyệt khẽ đưa tay vuốt tóc nói.

“Ân, nếu đã như vậy thì tại hạ sẽ đi cùng nhị vị một chuyến, dù sao thì ta cũng đang có việc tới Tinh Nguyên Thành.” Diệp Khôn nhìn về mặt của hai người âm thầm tự đánh giá, một lúc sau, hắn liền lên tiếng nói.

“À phải rồi, tại hạ vẫn còn một điểm nghi hoặc xin được thỉnh giáo với hai vị.” Đột nhiên Diệp Khôn như nhớ tới điều gì vội lên tiếng.

“A! Còn có vấn đề gì, Vạn đạo hữu xin cứ nói.” Cổ Thiệu Thu hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình ổn lại thân nhiên hỏi.

“Cũng không có gì, tại hạ chỉ hơi hiếu kỳ với hai thanh Cổ Kiếm trên lưng của hai vị thôi. Theo như tại hạ được biết thì Cổ Kiếm của các vị không thể thu vào bên trong túi trữ vật được, như vậy thì người khác chỉ cần liếc nhìn qua cũng đủ để biết thân phận của hai vị rồi, nếu thế thì còn gì là bí mật nữa.” Diệp Khôn nhìn về mặt của Cổ Thiệu Thu thấy y không có biểu hiện gì khác thường, ý nghĩ trong đầu hắn loé lên, liền nói.

“À, thì ra là việc này. Đạo hữu xem!” Tương Diệp Khôn còn có vấn đề gì nghiêm trọng muốn hỏi thêm, nhưng khi nghe thấy hắn hỏi về việc liên quan tới pháp khí của mình thì Cổ Thiệu Thu hơi ngần ra, sau đó mỉm cười thân nhiên nói.

Dứt lời, chỉ thấy Cổ Thiệu Thu khẽ lật tay một cái, ngay lập tức trong lòng bàn tay của y liền xuất hiện một tấm phù lục màu tử ngọc nhìn rất tinh xảo và đẹp mắt.

Không thấy Cổ Thiệu Thu có động tác gì khác, ngay khi tấm phù lục vừa mới xuất hiện liền chớp lên một cái rồi biến mất ngay lập tức.

Ngay sau đó, phía trên đốc Cổ Kiếm ở phía sau Cổ Thiệu Thu từ quang lóa lên, tấm phù lục đó đã được dán lên trên đó.

Kể đó, tấm phù lục đột nhiên lóe lên tự động bốc cháy rồi tiêu tan vào không khí không thấy đâu nữa, theo sau đó, Cổ Kiếm và vỏ bọc của nó ở trên lưng Cổ Thiếu Thu cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, dường như nó đã cùng với tấm phù lục kia tan thành mây khói vậy.

Diễn biến xảy ra rất nhanh, nhưng nhờ vào thần thức của mình Diệp Khôn cũng đã chứng kiến toàn bộ sự việc này. Hắn rất kinh ngạc, sau đó liền đem thần thức của mình đảo qua đảo lại trên người của Cổ Thiếu Thu vài lần xem thế nào.

Ngay lập tức, về mặt Diệp Khôn thoáng hiện lên một vẻ kinh ngạc đến khó tin. Thần thức của hắn không thể phát hiện ra được Cổ Kiếm của Cổ Thiếu Thu đâu cả, nó đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

“Thế nào, Vạn đạo hữu! Có phải đạo hữu không thể nào cảm ứng được pháp khí của tại hạ không?” Nhìn về mặt của Diệp Khôn, Cổ Thiếu Thu tự tiểu phi tiếu nói.

“Cái này... đúng là tại hạ không thể cảm ứng được nó, nhưng chắc chắn nó vẫn còn ở trên lưng của đạo hữu a.” Diệp Khôn thu lại thần thức của mình, sau đó hít vào một hơi thật sâu, lấy lại vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Đúng vậy! Nó vẫn còn ở trên người tại hạ, chẳng qua là nó được ẩn dấu đi mà thôi.” Cổ Thiếu Thu nói.

“Ân! Việc này có lẽ là do tấm phù tử ngọc kia a.” Diệp Khôn nghĩ tới tấm phù lục kia nói.

“Không sai, nó là phù lục độc môn bí truyền chỉ có Cổ Kiếm Môn ta mới có, Từ Ngọc Tiêu Linh Phù.” Cổ Thiếu Thu hơi nghĩ ngợi một chút nói.

“Từ Ngọc Tiêu Linh Phù? Có lẽ chỉ có Cổ Kiếm Môn mới dùng nó thôi a.” Diệp Khôn hơi nhướng mày hỏi.

“Đúng vậy! Từ Ngọc Tiêu Linh Phù do tổ tiên Cổ Kiếm Môn sáng chế ra chủ yếu để che dấu pháp khí của bản thân khi hành tẩu ở ngoài, như vậy mới không bị người khác chú ý tới, có thể đơn giản ẩn dấu thân phận thật sự.” Cổ Tiểu Nguyệt bôn chen lên tiếng.

“Ân! Từ Ngọc Tiêu Linh Phù lợi hại như vậy thảo nào thần thức của ta không thể cảm ứng được, nếu đã như vậy thì hai vị có thể dễ dàng qua mặt được những cao thủ trên Trúc Cơ rồi...” Tinh quang trong mắt Diệp Khôn đột nhiên lóe lên, sau đó tỏ vẻ lo lắng nói.

“Cái này là đương nhiên, nhưng tác dụng của nó vẫn còn phụ thuộc vào cảnh giới của người thi pháp sử dụng nữa, nếu đối phương hơn hẳn mình một đại cảnh giới thì không thể qua mặt được, khi đó sẽ bị khám phá ra ngay.” Thấy thái độ của Diệp Khôn thay đổi, Cổ Thiếu Thu khẽ liếc mắt qua Cổ Tiểu Nguyệt một cái, sau đó nói.

Hai người là người từng trải, cho nên hiểu rõ ý đồ dò hỏi của Diệp Khôn, chỉ là việc này cũng không có gì là bí mật cả, cho nên Cổ Thiếu Thu mới thần nhiên nói ra cho hắn biết.

“Ồ! Thì ra là vậy!” Diệp Khôn nhìn hai người cười cười nói.

“Vạn đạo hữu, ngược lại tại hạ cũng có chút tò mò muốn thỉnh giáo đạo hữu một chút.” Cổ Thiếu Thu khẽ mỉm cười nói.

“A! Đạo hữu nói thử xem!” Diệp Khôn kinh ngạc hỏi.

“Đạo hữu là người của Vạn Kiếm Môn, cũng là một kiếm tu như bọn ta, nhưng tại sao pháp khí của đạo hữu lại không giống ta a. Theo ta biết thì pháp khí của Vạn Kiếm Môn với Cổ Kiếm Môn tương đồng với nhau, mỗi một tu sĩ đều dùng một thanh Cự Kiếm làm pháp khí, và nó cũng không thể thu vào trong túi trữ vật được đấy...” Cổ Thiếu Thu đem thần thức đảo qua người Diệp Khôn một lượt, sau đó hỏi ngược lại hắn vấn đề vừa rồi hắn đã hỏi.

“Ha ha. Đạo hữu nói đúng! Nhưng đó là những tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới bắt đầu sử dụng Cự Kiếm như đạo hữu, còn tu sĩ Luyện Khí như chúng ta thì không cần. Đạo hữu xem, chẳng phải bên người tại hạ lúc nào cũng cầm một thanh kiếm đó sao.” Diệp Khôn nghe Cổ Thiếu Thu nói xong thì bật cười ha hả nói.

“Ha ha. Thì ra là vậy, thảo nào ta thấy đạo hữu là một tu sĩ lại đi ăn mặc rất giống với một vị kiếm khách nơi thế tục như vậy.” Nghe Diệp Khôn nói xong, Cổ Thiếu Thu cũng cười lớn nói.

“Ân! Trước kia tại hạ đã từng hành tẩu giang hồ ở nơi thế tục một khoảng thời gian, cho nên rất thích ăn mặc thế này cho có khí phách của một vị kiếm khách.” Diệp Khôn mỉm cười nói.

“Phải rồi! Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết hai vị liệu có thể đáp ứng được không?” Đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, Diệp Khôn lên tiếng hỏi.

“Cái này... còn phải xem đạo hữu muốn gì đã...” Cổ Thiếu Thu hơi bất ngờ nói.

“Tại hạ muốn mua vài tấm Từ Ngọc Tiêu Linh Phù của hai vị, không biết ý của hai vị thế nào?” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mũi nói.

“Đạo hữu cần Từ Ngọc Tiêu Linh Phù?” Cổ Tiểu Nguyệt và Cổ Thiếu Thu đưa mắt nhìn nhau sau đó nói.

“Đúng vậy, Vạn Kiếm Môn không có loại phù lục huyền diệu như vậy để che dấu pháp khí, cho nên tại hạ muốn có vài cái để dùng cho sau này.” Diệp Khôn thần nhiên nói.

“Ài, Tử Ngọc Tiêu Linh Phù mặc dù là độc môn bí truyền, nhưng tác dụng của nó cũng chỉ là che dấu pháp khí mà thôi, để lại cho đạo hữu một vài tấm thiết nghĩ cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ đáng tiếc...” Cổ Thiệu Thu thở dài một tiếng nói.

“Không lẽ hai vị không còn thừa tấm nào?” Không đợi cho Cổ Thiệu Thu nói hết câu, Diệp Khôn vội lên tiếng cắt lời.

“Vạn đạo hữu nói không sai, thực tế thì mỗi một đệ tử của bốn môn chỉ có một tấm mà thôi, bởi lẽ luyện chế loại phù lục này không hề đơn giản, không cần đề cập đến nguyên liệu dùng để luyện chế nó đều là tài liệu chân quý ra, thì người luyện chế bắt buộc phải đạt tới tu vi tối thiểu phải là Kết Đan Kỳ mới có thể luyện chế ra được.” Cổ Thiệu Thu nói.

“Hà? Tử Ngọc Tiêu Linh Phù này lại khó luyện như vậy sao? Mà mỗi người chỉ có một tấm, không lẽ loại phù lục này có thể dùng vĩnh viễn không bị tiêu hao?” Diệp Khôn nghe Cổ Thiệu Thu nói xong thì tỏ ra quá kinh ngạc hỏi, nhưng rõ ràng trên khuôn mặt của hắn biểu hiện rõ vẻ hơi nghi ngờ.

Ban đầu thấy tác dụng của Tử Ngọc Tiêu Linh Phù, Diệp Khôn rất muốn có một vài tấm để sử dụng nên mới đưa ra đề nghị muốn mua lại của hai huynh muội Cổ Thiệu Thu, nhưng hắn không nghĩ tới kết quả lại thành ra như vậy, thật không ngờ Tử Ngọc Tiêu Linh Phù mỗi người chỉ có một tấm, hơn nữa điều kiện để luyện chế ra nó không hề đơn giản chút nào.

“Tử Ngọc Tiêu Linh Phù là loại phù tiêu hao, nhưng nó có thể dùng được một ngàn lần, tới lúc đó bọn ta lại được trưởng bối ban cho mỗi người một tấm khác.” Cổ Thiệu Nguyệt cảm thấy Diệp Khôn có vẻ hơi nghi ngờ, nàng vội lên tiếng giải thích qua.

“Hóa ra là thế, thật đáng tiếc.” Diệp Khôn nghe vậy thì không nói thêm được điều gì nữa, cuối cùng đành tỏ vẻ nuối tiếc cho qua.

Tiếp đó, ba người nói chuyện qua lại vài câu rồi lập tức hoá thành ba đạo độn quang phá không bay đi.

...

Ba người vừa đi không được bao lâu, đột nhiên từ phía xa xa có ba đạo độn quang khác gào thét bay tới.

Ba đạo độn quang khi bay tới chỗ ba người bọn Diệp Khôn vừa đứng thì đột ngột dừng lại, sau khi quay tít một vòng trên không thì đứng yên lại lơ lửng trên không, hào quang thu lại, liền xuất hiện ba bóng người hai nam, một nữ.

Một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu, bộ dạng tiên phong đạo cốt, linh áp trên người lão toả ra như có như không, nhưng sâu trong hai mắt lão luôn ẩn ẩn những tia sát khí rất kinh người.

Bên cạnh lão là một thiếu niên còn khá trẻ tuổi, nhìn bề ngoài của thiếu niên này ước chừng khoảng mười năm mười sáu tuổi mà thôi, dung mạo của y không có gì đặc biệt cho lắm, nhưng linh áp trên người tỏa ra lại là một cao thủ Trúc Cơ Kỳ.

Thiếu nữ còn lại dung mạo khá ái, ước chừng khoảng mười tám tuổi, nàng này tu vi cũng đã đạt tới Trúc Cơ Kỳ, nhưng từ linh áp trên người nàng cho thấy nàng ta cũng vừa mới tiến giai mà thôi.

“Sư thúc, tại sao lại dừng lại ở chỗ này, không lẽ thúc phát hiện ra điều gì sao?” Đem thần thức thả ra quan sát xung quanh một lượt, thiếu niên hơi nhíu mày hướng lão giả cung kính hỏi.

Nghe thiếu niên hỏi, nhưng lão giả không lên tiếng trả lời, thay vào đó lão khẽ vẫy tay về phía trước một cái.

Ngay lập tức, một đạo linh quang từ bên trong ống tay áo của lão bắn ra rồi rơi vào khoảng không biến mất không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, lão giả nhắm hai mắt lại, đồng thời đem thần thức của mình ra dường như cảm thụ tất cả khoảng không xung quanh lão vậy.

Một lúc sau, đột nhiên lão giả mở trừng mắt ra, trên mặt lão không biết từ lúc nào xuất hiện vẻ cổ quái lẫn đến nỗi kinh ngạc cùng với khó tin.

“Di, khí tức của Kiếm Tu. Thật không ngờ ở chỗ này lại xuất hiện Kiếm Tu?” Lão giả chớp mắt vài cái, sau đó kinh ngạc nói ra một câu.

“Kiếm Tu?”

“Kiếm Tu?”

Vừa nghe lão giả nói xong, thiếu niên và thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau đồng thời lên tiếng với vẻ mặt so với lão giả không khác biệt là mấy, xem ra ba người này đều biết về Kiếm Tu cho nên mới có biểu hiện ra ngoài như vậy.

“Sư thúc, ngài nói là ở chỗ này mới vừa rồi có tu sĩ Kiếm Tu xuất hiện?” Thiếu nữ lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, sau đó hướng lão giả cung kính hỏi.

“Không sai! Đúng là có tu sĩ Kiếm Tu xuất hiện ở đây, nếu ta đoán không sai thì là người của Cổ Kiếm Môn rồi. Xem ra lời đồn Cổ Kiếm Môn vẫn còn tồn tại là thật, xem ra ngày bọn họ phục hưng cũng sắp tới rồi.” Lão giả lấy lại vẻ mặt bình thường, nhưng ngay sau đó lại tỏ ra vẻ đăm chiêu chậm rãi nói.

“Sư thúc, Cổ Kiếm Môn năm xưa là kẻ thù của Lạc Hồng Cốc chúng ta, nếu bọn họ thật sự phục hưng thì liệu có thể uy hiếp tới chúng ta không?” Thiếu niên nghe lão giả nói Cổ Kiếm Môn rất có thể sắp phục hưng lại môn phái, trong lòng y đột nhiên có cảm giác lo lắng hỏi.

“Ha ha. Ở thời thượng cổ, Cổ Kiếm Môn và Lạc Hồng Cốc chúng ta đối địch với nhau, bọn họ đã suy tàn, lúc này cũng chỉ như trời non chớm nhú mà thôi, làm sao có thể uy hiếp tới chúng ta được.” Lão giả cười lớn nói.

“Vâng! Sư thúc nói cũng phải, thực lực bốn cốc mặc dù hiện tại đã rớt xuống hàng tam lưu, nhưng cũng không phải sợ một môn phái như vậy, hơn nữa đó là ân oán của đời trước, không liên quan gì tới chúng ta, là đệ tử đã quá lo xa rồi.” Thiếu niên đồng tình với lão giả vội nói.

“Ân! Tuy là vậy, nhưng chúng ta vẫn lên lưu ý tới hành tung của bọn họ một chút, cẩn thận đề phòng vẫn hơn. Nếu người của Cổ Kiếm Môn đã xuất hiện ở chỗ này, xem ra bọn họ tới cũng là giao dịch hội lần này mà thôi.” Lão giả trầm mặc một lúc nói.

“Được rồi! Giao dịch hội cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta tới Tinh Nguyên Thành nghỉ ngơi một chút đã.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 Chương 185: Phệ Linh Phụ Thể

Tinh Nguyên Thành, bên trong khách điểm

Diệp Khôn ngồi khoanh chân nhập định ở trên giường trong một căn phòng đơn phía trên lầu hai, xung quanh hắn có những đạo linh quang lập loè lúc ẩn lúc hiện, đây chính là pháp trận mà hắn đã bày ra để đề phòng người khác có ý đồ với hắn.

Hắn đã ngồi ở đây gần một ngày trời rồi, tuy đang ở trong trạng thái nhập định nhìn như là đang dưỡng thần tu luyện, nhưng thực ra trong đầu hắn đang có một mớ bong bong sự việc hiện ra, khiến hắn phải suy nghĩ khá là nhiều.

Đột nhiên, hai mắt Diệp Khôn mở bừng ra, rồi thở ra một ngụm khí lạnh mang đầy vẻ uể oải. Sau đó, lam quang trong hai mắt hắn lóe lên, chậm rãi thả lỏng toàn thân, cố đưa tinh thần về trạng thái tốt nhất.

Ngồi im lặng một lúc lâu, đột nhiên bàn tay Diệp Khôn khẽ lật, ngay lập tức trong lòng bàn tay hắn liền xuất hiện một miếng thiết bài màu đen nhỏ bằng đầu ngón tay cái, trên thân miếng thiết bài này có nổi lên một chữ “Huyền” được điêu khắc khá tinh xảo, trên thân nó còn toát ra một cỗ khí tức quý dị, rất khó mà nắm bắt được nó.

Miếng thiết bài này chính là tín vật để tham gia hội giao dịch mà trước lúc tách ra Cổ Thiếu Thu đã đưa cho hắn.

Khi đó hắn đã có chủ ý tham gia giao dịch hội, cho nên đồ tốt như vậy hắn cũng không ngại mà tiếp nhận.

“Hắc thiết lệnh, giao dịch hội này liệu có nên tham gia không đây?” Diệp Khôn nhìn miếng thiết bài trầm ngâm lâm nhảm một câu.

Nếu đi tham gia giao dịch hội lần này, rất có thể sẽ tìm được tài liệu để luyện chế đạo cụ bày trận của Tiểu Tụ Linh Thiên Tinh Trận, và những tài liệu khác mà hắn đang cần nữa.

Thế nhưng, nếu muốn có những thứ mình cần, bắt buộc hắn phải bộc lộ tài phú ra ngoài để tranh đoạt, như vậy sẽ rất nguy hiểm khi mà rời khỏi hội giao dịch.

Với cách thức hoạt động như ám giao dịch hội này, cho dù có thuê bảo kê đi chăng nữa, cũng không thể an tâm được. Bởi vì bọn họ chỉ đảm bảo an toàn cho người thuê khi còn ở trong phạm vi thế lực của họ mà thôi, đến lúc rời khỏi phạm vi đó họ sẽ không quan tâm đến nữa, khi đó sẽ rơi vào hoàn cảnh rất nguy hiểm.

Mặc dù tự tin có chỗ dựa vững chắc rồi, nhưng trong thâm tâm Diệp Khôn cũng hiểu rõ một điều, nếu muốn bản thân có thực lực thì phải tự mình vươn lên, tự mình bươn trải để cao lịch duyệt, tăng kinh nghiệm trong thực chiến mới mạnh lên được.

Suy nghĩ cân nhắc cả nửa ngày, cuối cùng Diệp Khôn cũng đưa ra quyết định của mình, mặc dù hội giao dịch lần này rất hung hiểm, nhưng tu tiên giới cầu phú quý trong nguy hiểm, hắn sẽ đi để tìm kiếm cơ duyên của mình.

Đã đưa ra quyết định của mình, Diệp Khôn không chần chừ thêm chút nào nữa, trước tiên hắn phải chuẩn bị một chút thì mới yên tâm.

Nghĩ là làm, hắn liền đánh ra một đạo pháp quyết rơi vào lớp phòng hộ bên trong căn phòng để gia tăng thêm lực hộ thủ của nó, sau đó toàn thân hắn đột nhiên mơ hồ biết mất ngay tại chỗ.

...

Bên trong Lam Ngọc.

Thân hình Diệp Khôn lóe lên liền xuất hiện ngay ở bên ngoài đại sảnh, hắn chậm rãi đi đến phòng luyện công rồi mở cửa đi vào.

Ngồi xuống bồ đoàn nhập định một lúc lâu, Diệp Khôn liền lấy ra một khối ngọc giản để ở trước mặt, hắn nhìn chăm chăm vào ngọc giản như là đang suy nghĩ điều gì đó vậy.

Ngọc giản này chính là công pháp “U Minh Quỷ Sát Công”, cũng lâu rồi hắn chưa động đến nó, không biết lần này lấy nó ra là muốn làm gì đây?

Không nói lời nào, Diệp Khôn đưa ngọc giản đặt lên trên trán rồi đem thần thức đi vào bên trong xem qua.

Nửa ngày sau, Diệp Khôn đem ngọc giản đặt xuống, sau đó lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Phụ Linh Chi Tổ, bí thuật này tương đối an toàn nhưng lại yêu cầu người thi pháp phải đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, như vậy khó rồi, mà Phệ Linh Thiên Quỷ mới đạt tới cảnh giới Quỷ Vu Trung Kỳ đỉnh phong...” Diệp Khôn đưa tay sờ sờ sống mũi thì thảo tự nói một câu.

“Với cảnh giới của Phệ Linh thì chỉ có thể dùng bí thuật Phệ Linh Phụ Thể, chỉ có điều bí thuật này đối với mình có chút mạo hiểm, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị Phệ Linh Thiên Quỷ cản trở, đến lúc đó mình sẽ bị nó thôn phệ, rơi vào vạn kiếp bất phục.” Ngừng lại một lúc, Diệp Khôn lại thì thảo nói tiếp.

Nắm bắt được độ nguy hiểm của hội giao dịch lần này, cho nên Diệp Khôn đã nghĩ ngay đến cần người trợ giúp để che giấu thân phận thật sự của mình. Vì thế hắn đã nghĩ ngay tới Phệ Linh Thiên Thiên Quỷ, nó là quý vật cho nên rất phù hợp để làm việc này.

Mà Phệ Linh Thiên Quỷ chính là được sinh ra từ U Minh Quỷ Sát Công, bởi vậy Diệp Khôn suy đoán bên trong công pháp này sẽ có bí thuật nào đó có thể giúp cho hắn đạt được việc này, cho nên hắn mới lấy công pháp này ra tìm qua một lượt xem có thu hoạch được gì không.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, tìm tòi trong U Minh Quỷ Sát Công cả nửa này, cuối cùng thì hắn cũng đã tìm thấy hai bí thuật có thể giúp hắn ẩn dấu thân phận của mình khi tham gia hội giao dịch lần này.

Có điều, bí thuật thì có đấy, nhưng muốn dùng nó lại không hề đơn giản.

Hắn tìm thấy hai bí thuật Phụ Linh Chi Tổ và Phệ Linh Phụ Thể. Thế nhưng một bí thuật phải đạt tới cảnh giới Nguyên Anh mới có thể dùng, còn một cái có thể sử dụng được ngay nhưng lại tiềm ẩn hậu họa khôn lường, khiến cho hắn phải lưỡng lự phân vân.

“Phệ Linh Phụ Thể xem chừng tiềm ẩn nguy hiểm rất lớn, nhưng để an toàn trong hội giao dịch lần này thì đây là cách tốt nhất, làm thế nào để hóa giải nguy cơ tiềm ẩn kia đây?” Thờ dãi một tiếng, Diệp Khôn không muốn bỏ cuộc tiếp tục nghĩ xem có cách nào để vẹn toàn không.

“Phải rồi! Phệ Linh rất sợ Tiểu Bạch, xem ra Tiểu Bạch là khắc tinh của nó, rất có thể nó sẽ có cách để hóa giải nguy cơ khi thi triển Phệ Linh Phụ Thể.” Thật lâu sau, đột nhiên trong đầu Diệp Khôn lóe lên một ý nghĩ.

Hắn nhớ lúc trước có vài lần Phệ Linh khi đối mặt với Tiểu Bạch biểu hiện ra ngoài rất sợ hãi, cho nên hắn chợt nghĩ Tiểu Bạch có thể giúp hắn trong vấn đề này, nếu quả thật như vậy thì quá tốt cho hắn rồi.

Không hề chần chừ, Diệp Khôn vội đứng dậy rời khỏi phòng luyện công đi tới được viên tìm Tiểu Bạch.

Tiến vào được viên, quả nhiên hắn thấy Tiểu Bạch đang ở chỗ này, hơn nữa lúc này nó đang ngâm mình ở bên dưới Linh Hồ, chỉ để thò lên mỗi cái đầu và hai mắt nhắm nghiền lại như là đang ngủ vậy.

Thấy vậy, Diệp Khôn không vội làm kinh động đến Tiểu Bạch, hắn bèn tìm một chỗ trống sau đó khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi.

Nửa canh giờ sau, đột nhiên hai mắt Diệp Khôn mở to ra, trên khóe miệng của hắn nở một nụ cười mỉm, đồng thời từ từ đứng dậy đưa mắt nhìn về phía trước.

“Ừm!”

Cùng lúc đó, cơ thể của Tiểu Bạch từ bên dưới Linh Hồ vọt lên đứng ở trên bờ, hai mắt của nó sáng lên mở to ra khi nhìn thấy Diệp Khôn đang

đứng ở phía trước nhìn mình.

“Khắc..khắc..” Tiểu Bạch cười lên những tiếng mừng rỡ, sau đó toàn thân nó lóe lên biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện thì đã thấy nó đã ngồi chồm trệ trên vai của Diệp Khôn rồi.

“Ha ha, tiểu tử ngươi giỏi lắm, mới đây thôi mà thân pháp của ngươi đã tiến bộ đến mức xuất quỷ nhập thần như vậy rồi, xem ra ở trong này ngươi vẫn chăm chỉ tu luyện a.” Hành động của Tiểu Bạch khiến cho Diệp Khôn ngẩn người ra một lúc, sau đó hắn cười lớn đưa tay sờ đầu nó nói.

Tiểu Bạch nghe vậy thì vron người ưỡn ngực tỏ ra đắc ý, nó ngoác miệng ra cười khằng khặc vài cái ra oai với Diệp Khôn.

“Biết rồi! Ngươi không phải khoe khoang như vậy làm gì, lúc này tới gặp ngươi là ta có việc muốn thương lượng với ngươi đây, hi vọng là ngươi có cách giúp đỡ ta đây, hắc hắc.” Diệp Khôn không thêm chấp nhất với Tiểu Bạch, hắn liền quay người rời khỏi được viên, vừa đi hắn vừa cười vừa nói.

Tiểu Bạch nghe Diệp Khôn nói vậy thì vẻ mặt hơi cứng lại, nó không có biểu hiện gì khác nữa, đợi cho Diệp Khôn đi tới thạch bàn ở bên ngoài đại sảnh ngồi xuống thì nó cũng nhảy xuống đứng ở trên mặt bàn tỏ vẻ nghe ngóng.

Diệp Khôn cũng không có nhiều lời, hắn liền dùng thần niệm đem toàn bộ sự việc nói rõ cho Tiểu Bạch nghe.

Tiểu Bạch nghe xong thì hơi trau mày, mặc dù nó không thể nói được, nhưng những gì Diệp Khôn dùng thần niệm nói cho nó biết thì nó hiểu rõ mồn một.

Chống cảm tò về suy nghĩ một lúc, Tiểu Bạch vội đứng dậy gật đầu ba cái với Diệp Khôn.

Diệp Khôn thấy vậy thì tỏ ra vui mừng, Tiểu Bạch gật đầu như vậy thì khẳng định nó có cách để giúp hắn rồi.

Nếu đã như vậy, hắn cũng không chần chừ thêm nữa, hội giao dịch cũng sắp diễn ra rồi, vì vậy hắn vội kéo theo Tiểu Bạch đi vào phòng luyện công rồi đóng sập cửa lại.

...

Ngồi khoanh chân ở giữa phòng, lúc này vẻ mặt Diệp Khôn hiện lên vẻ ngưng trọng rất quyết đoán. Ngồi đối diện với hắn là Tiểu Bạch, bộ dạng của nó thì thông dong tự tại hơn hẳn rất nhiều, một việc hệ trọng như vậy mà chẳng thấy nó có gì là lo lắng cả, chẳng biết là trong đầu của nó đang nghĩ cái gì đây.

Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu, hắn lấy ra U Minh Quỷ Sát Công ra rồi đưa thần thức vào trong đọc lại khẩu quyết bí thuật của Phệ Linh Quỷ Thể thêm một lần nữa.

Một lúc sau, Diệp Khôn bỏ ngọc giản xuống, đồng thời tinh thần lực cũng được đề cao đến đỉnh điểm, vẻ ngưng trọng trên khuôn mặt hắn càng hiện ra một cách rất rõ rệt hơn.

Không thấy hắn có động tác gì, ý niệm trong đầu vừa mới lóe lên, ngay lập tức Phệ Linh Thiên Quỷ từ bên trong túi trữ vật của hắn đi ra, sau đó lơ lửng đứng yên trên đỉnh đầu của hắn.

Phệ Linh Thiên Quỷ vừa ra, thần thức của Diệp Khôn liền tụ lại một chỗ, rồi đem thần niệm quán chú vào bên trong đầu của nó, đem toàn bộ ý định của mình truyền đạt cho nó biết.

Phệ Linh Thiên Quỷ nhận được thần niệm của Diệp Khôn xong, đột nhiên cơ thể nó run lên một cái rồi bất tỉnh nhân sự ngay lập tức. Không biết tại sao nó lại bị như vậy, nhưng nhìn vào cũng biết đó là do Diệp Khôn làm rồi.

Đưa mắt liếc Tiểu Bạch và gật đầu một cái, bờ môi Diệp Khôn đột nhiên khẽ mấp máy nhưng không lên lời, thuật theo đó, hai tay hắn liên tục bấm luyện pháp quyết đánh lên trên người của Phệ Linh Thiên Quỷ đang lơ lửng ở phía trước.

Từng đạo pháp quyết liên tục rơi vào mi tâm của Phệ Linh Thiên Quỷ, theo đó là một màn quỷ dị đã xuất hiện.

Đột nhiên, từ mi tâm của Phệ Linh Thiên Quỷ nứt ra một khe hở vừa bằng hạt long nhãn, từ bên trong khe hở đó liên tục chui ra những sợi quỷ khí nhỏ bằng đầu tăm, dài cỡ một đốt ngón tay ngoe nguẩy như là vật sống vậy.

Theo thời gian, sợi quỷ khí này chui ra mỗi lúc một nhiều, chúng tập chung lại một chỗ tạo thành một quả cầu khí, theo đó thể tích của nó cũng dần tăng lên, cho tới khi đạt tới thể tích như một cái đầu của hải nhi thì dừng lại.

Tia quỷ khí cứ thế chui ra rồi gia nhập vào quả cầu khí, cơ thể của Phệ Linh Thiên Quỷ cũng vì vậy mà dần bị rút gọn lại, cho đến khi nó biến mất hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Diệp Khôn nhìn quả cầu khí ở phía trước với vẻ mặt không biểu tình, bờ môi của hắn vẫn nhích nhích đọc chú ngữ, hai tay vung vẩy đánh ra thêm

khoảng mười đạo pháp quyết nữa mới thôi.

Pháp quyết vừa dứt, quả cầu khí đột nhiên cấp tốc xoay chuyển, không lâu sau thì “Bành” một tiếng nổ tung ngay tại chỗ. Điều đáng chú ý là, mặc dù nổ tung ra, nhưng toàn bộ quỹ khí bên trong không hề bắn ra tung tóe, ngược lại chúng bắn ra theo từng lớp lớp một, sau đó thì xếp lại với nhau theo một đồ án rất chặt tịt.

Nhìn một màn trước mặt, hai lông mày của Diệp Khôn nhú lại, sắc mặt trở lên cực kỳ ngưng trọng, xem là bước đầu thi pháp đã xong, bước kế tiếp cực kỳ quan trọng, nhất định không thể để xảy ra sai sót gì ngoài ý muốn.

Nhận ra thời điểm quan trọng đã đến, thái độ ung dung của Tiểu Bạch cũng đã biến mất, thay vào đó là một vẻ nghiêm nghị đầy thận trọng hiện lên trên mặt nó.

Không thấy Tiểu Bạch có động tác gì, chỉ thấy con mắt thứ ba của nó đột nhiên mở ra, sau đó chớp lên ba cái, ba đạo lục quang từ đó bắn ra rơi lên trên người của Diệp Khôn.

Ngay lập tức, cơ thể của Diệp Khôn liền bị một lớp lục quang bao lấy toàn thân lại, không hề có chút sơ hở nào cả.

Cùng lúc đó, đồ án quỹ khí kia cũng tự động vọt tới đỉnh đầu của Diệp Khôn, ngay sau đó, nó liền chụp xuống đem hắc bao lấy vào trong.

Tiểu Bạch thấy vậy ba mắt nhú lại, hai tay nó bắt quyết đồng thời há miệng phun ra một đạo lục quang to bằng nắm tay trẻ em về phía Diệp Khôn.

Đạo lục quang vừa mới tiếp xúc với lớp quỹ khí bên ngoài cơ thể Diệp Khôn thì biến mất ngay lập tức, đồng thời lúc này toàn thân Diệp Khôn hắc quang đại thịnh, từng trận ông ông quý khốc thần sầu vang lên nghe rất ớn lạnh, đến nỗi cả da gà lên.

Lúc này thì Tiểu Bạch không còn bình tĩnh nữa, nó rất khản trương, nhưng lại không dám vọng động vì lúc này chính là thời khắc quan trọng nhất, nếu không sẽ khiến cho Diệp Khôn vạn kiểm bất phục như chơi. Không còn cách nào khác, Tiểu Bạch chỉ có thể ngồi yên tại chỗ chăm chú nhìn vào hắc quang ở phía trước mà thôi.

Diễn biến xảy ra khá nhanh, Diệp Khôn bị hắc quang đại thịnh bao trùm, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe thấy bất kỳ một tiếng động nhỏ nào phát ra từ hắc ở bên trong, hắc cứ như là người đã tiêu biến mất rồi vậy.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua.

Nửa canh giờ sau, đột nhiên “Phụp” một tiếng rất lớn, toàn bộ hắc quang lóe lên một cái rồi biến mất, trơ ra đó chính là Diệp Khôn đang ngẩn ngơ đứng đờ ra đó.

Lúc này nhìn vào, Diệp Khôn như là một người hoàn toàn khác vậy, xung quanh người hắc lượn lờ một tầng quỹ khí rất quý dị, khí tức trên người hắc cũng không còn như trước nữa, hiện tại đã tăng vọt lên tới cảnh giới của một tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong.

“Hắc hắc, cuối cùng thì cũng thành công, mượn thực lực của Phệ Linh quả nhiên tu vi mình đã thăng lên hắc một đại cảnh giới, như vậy sẽ thuận lợi hơn rất nhiều rồi. Tuy nhiên, bí thuật có lợi cũng có hại, xem ra sau khi trở về phải bế quan tu luyện khoảng một đoạn thời gian để bổ xung nguyên khí. Thời gian cũng không còn nhiều, hiệu quả chỉ được có ba ngày, phải tranh thủ mới được.” Đứng đó một lúc lâu sau, đột nhiên khòe miệng Diệp Khôn nhếch lên cười đắc ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.